

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நமః

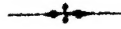
ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்

திருப்பாவையின்

தனியன்களுக்குப்

பிள்ளைலோகஞ் சீயர் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநம்

அவதாரிகை

‘நீளாதங்கேத்யாதி’ பரதஸையில் மற்றைப் பிராட்டி மார்க்குப் பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாக வேண்டினாற்போலே, க்ருஷ்ண வதாரத்தில் பெரியபிராட்டியார்க்கும் ஆண்டாளுக்குமகப்பட நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாகவேணும். அங்குத்தைஐஸ்வர்யத்துக்குப் பிராட்டி ஸத்ருஸையாறாற்போலே, இங்குத்தைக்கு இவனுடைய எல்லாப்படிகளுக்கும் குலசீலாதிகளால் ஸத்ருஸையாயிருக்குமவள். இந்தஸ்லோகம், பட்டர்தென்னாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்க, பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸந்தாலே திருவுள்ளம் கலங்கியிருக்கிற தஸையிலே திருவுள்ளம் ப்ரஸ்ந்ரமாகைக்காக, நஞ்சீயர் “ஆண்டாளை ஒருஸ்லோகமும் ஆழ்வார்களை ஒருஸ்லோகமும் அருளிச்செய்யலாகாதோ ? ” என்ன, அதிப்ரீதராய்த்திருப்பாவைக்கு வாக்யார்த்தமாக அருளிச்செய்து ஆண்டாளை சரணம்

புகுகிற ஸ்லோகம். 'சேதநரடைய நஞ்சண்டாரைப்போலே *அநா திமாயையாலே மயங்கிக்கிடந்து உறங்க, இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே, திருவாய்ப்பாடிப் பெண்பிள்ளைகள் பரஸ்பரம் உணருவாரும் உணர்த்துவாருமாய்ப் பரமபதத்தில் யாத்ரை போலே செல்லாநிற்பதே!' என்று ஆண்டாள் தானும் அநுகாரத்தாலே இவர்களை உணர்த்தினவோபாதி அவன் தன்னையும் உணர்த்தினான்.

(பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது.)

நீளாதுங்கஸ்தநகிரிதடி ஸூப்தமுத்போத்யக்ருஷ்ணம்
பாரார்த்த்யம்ஸவம்ஸ்ருதிஸுதஸி ரஸ்வித்தமத்யாபயந்தி
ஸ்வோச்சிஷ்டாயாம்ஸ்ரஜினிகளிதம்யாபலாத்ச்ருத்யபுங்க்தே
கோதாதஸ்யைநமஇதமிதம்பூயஏவாஸ்துபூய:

பதவுரை — நீளா-நம்பின்னைப்பிராட்டியினுடைய, துங்க-ஒங்
ப்பணைத்திருந்துள்ள, ஸ்தந-திருமுலைத்தடங்களாகிற, கிரிதடி-
லைத்தாழ்வரையிலே, ஸூப்தம்-மயங்கிக்கிடந்து உறங்கினவனாய்,
வோச்சிஷ்டாயாம்-தன்னால் சாத்திக்கழிக்கப்பட்ட,ஸ்ரஜி-மாலை
லே, நிகளிதம்-விலங்கிடப்பட்டவனாயிருக்கிற, க்ருஷ்ணம்-க்ருஷ்
னாகிற லிம்ஹத்தை, உத்போத்ய-உணர்த்தி, ஸ்ருதிஸுதஸ்வித-
ம்-பலஉபநிஷத்துக்களிலும் தேறின, ஸ்வம்-தன்னுடைய,
ரார்த்த்யம்-பாரதந்தரியத்தை,அத்யாபயந்தி-அறிவித்து, பலாத்க-
ய-பலாத்கரித்து, யா-யாதொரு, கோதா-கோதையென்னும்
நரமத்தைபுடைய ஆண்டாள்,புங்க்தே-புஜிக்கிறாளோ,தஸ்யை-
ப்படிப்பட்ட வைபவத்தையுடையவள்பொருட்டு, பூயோபூய-
காலதத்வமுள்ள தீணையும், இதமிதம் நம-இந்த இந்த அடிமை,
வது-ஆகவேண்டும்.

வ்யாக்யாநம்.—(நீளா) அவன் “நந்தகோபன்தனின்னுயிர்ச்
வணை யசோதைக்கடுத்தபேரின்பக்குலவிளங்களிறே” என்
, “நந்தகோபன்குமரன் ஏராரந்தகண்ணி யசோதையிளஞ்சிங்
என்றும் இருவருக்கும் மகனாக அவதரித்தாற்போலே,
நாம் யசோதைப் பிராட்டி ஸ்ஹோதரரான ஸ்ரீ கும்பர்
ரத்தியாக அவதரித்தபடி;—

திருப்பாவைத்தனியன் வியாக்யானம்.

ஸ்யாலோ஽ தநந்தகோபஸ்யமிதிலேஷுகவாம்பதி:
 ப்ரவ்ருத்தகோதநோதக்ஷுகும்பகோநாமநாமத:
 தாதாதுக்தஸ்யஸர்வேஷாந்தக்ரஸயசக்ருதஸ்யச
 ஜநஸ்யப்ரியவாக்ரித்யம் யசோ தாயாஜகந்யஜ:
 தர்மதாதஸ்யபார்யாவீத்தர்மதைவதநாமத:
 ஸாஸூதா஽ பத்யயுகளம் சோபநம்கோபபூஷணம்
 தயோஸ்ததர்மபுமாந்ஜக்ஞோஸ்ரீ தாமாநாமவிஸ்ருத:
 ஸர்வைஸ்ச்சாவீத்குணீர்யுக்த: ஸர்வப்ராணிமநோம:
 நீளாநாநாமாசகந்யாஸாநுபௌதார்யகுணாந்விதா

*நீளாகுலேநஸத்ருஸீயாகையாலே “நந்தகோபாலன் மருமகளே
 நப்பின்னாய்” என்றதும். அவன் *ஆயர்கொழுந்து; இவன்*குலவா
 யர்கொழுந்து. [துல்யஸிலவயோவ்ருத்தாம் “தோஸிசேர்பின்னை”,
 “ஆயனாகியாயர்மங்கை வேயதோள் விரும்பினாய்.” மற்றைப்
 பிராட்டிமாரில் ஆபிஜாத்யத்தாலும் உகக்கைப்பாடியாகையாலும்
 உள்ளவாசி *கோவலர் பட்டங்கவித்தது இவளுக்கே யாகையாலே
 “சூட்டு நன்மாலைகள் ஓர்-மாயையினுலீட்டிய வெண்ணெய் தொடு
 வுண்ணப்போந்து இமிலேற்று வன்குன்கோட்டிடையாடினைகூத்து
 அடலாயர்தங் கொம்பினுக்கே” என்னக்கடவதிநே.

“துல்யஸ்தநகிரீதமஸ்தமுத்போத்யக்ருஷ்ணம்”-நப்பின்னைப்
 பிராட்டியுடைய ஒங்கிப்பண்ணத்திருந்துள்ள திருமுலைத்தடங்களா
 கிற மலைத்தாழ்வரையிலே நஞ்சண்டாரைப்போலே மயங்குக்கிடந்
 துறங்குகிற விம்ஹத்தை யுணர்த்தினாள்; “நப்பின்னை கொங்கை
 மேல் வைத்துக்கிடந்த மலர்மார்பா” என்றும், “யசோதையிளஞ்
 சிங்கம்” என்றும் சொல்லக்கடவதிநே. இக்ஷ்வாகு விம்ஹமான
 பெருமாள், பிராட்டியைப்பிரிந்து மால்யவானாகிற மலையிலே
 *மன்னிக்கிடந்து உறங்கப் பெருமல் *அநித்ரராயிருந்தார்; இங்கு
 அங்ஙனன்றிக்கே, *பிரிவாற்றகில்லாமையை அறிந்து தானே
 மேல் விழுந்து அதுபவித்தபடி. பஹு குடும்பியாயிருப்பார் சிலர்
 ஒருமலையடியைப்பற்றிஜீவிக்குமாபோலேஸ்வலோககுடும்பியான

ஸர்வேஸ்வசன் இவள் முலையடியைப் பற்றிக் கிடக்கிறான். துங்கம் என்கையாலே-அவ்விறந்த போக்யதாதியம் சொல்லுகிறது. தடஸூப்தம் என்கையாலே-அவயவை கதேஸத்திலே மக்நன படி; மலரான் தனத்துள்ளான் என்னுமாபோலே. மந்தகிரீதட ஸூப்தம் என்கையாலே-அவயவார்தரத்திற் செல்லாதே * அஸ்தமி தாந்யபாவமா யிருந்தபடி; இத்தால், எம்பெருமானுடைய போக்த்ருத்வம் சொல்லுகிறது.

நீளா துங்கம் மந்தகிரீதட ஸூப்தம் நிறைவினால்—குறைவில்லா நெடும்பனைத்தேரள் மடப்பிண்ணை, பொறையினால் முலையினை வான் பொருவிடையேழுடர்க் துகந்த என்னக்கடவதிதே; ப்ராப்திக்கு உகப்பாணம் அவனையிதே. உத் போத்ய என்று உணர்த்த வேண்டும்படி போகபரவஸனானான். இப்படி அந்யபானானவன் தான் ஆரென்னில் ? = நிரதியஸஸகருபனான க்ருஷ்ணனென்கிறாள் (க்ருஷ்ணம்) என்று. க்ருஷிர் பூவாசகஸ்பத்தோணச்ச நிர்வ்ருதிவாசக: என்னக்கடவதிதே. 1. ரஸோவைஸ: 2. ஆநந்தோப்ப்ரம்ம 3. ஆநந்தயாதி—நந்தகோபன் மகன் கண்ணன் 4. பரமாநந்தம் என்னும் படியிதே இருப்பது—க்ருஷ்ணம், 5. ஸ்தகிரீதட ஸூப்தம்-க்ருஷ்ணம் என்கையாலே-பொற்குப்பியின் நுனியிலே, கருமானிக்கத்தை அழுத்தி வைத்தாற்போலவும், விகாஸோந்முகமான பத்மகோஸத்திலே ஷட்பதம் படிந்தாற்போலவும் இருக்கை. மஞ்ஜர்ஸூப்தப்ருங்கா, போதில் பொறிவண்டு கண் படுப்ப, தெயவவண்டு என்றும், ஸ்ரீரங்கராஜப்ருங்கம் என்றும் சொல்லக்கடவதிதே. “மலரான் தனத்துள்ளான்” என்று ஸ்ரீஸ்தநத்திலும், “தென்னனுயர்பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும் என்னுமியையே முலையாவடிவமைந்த அன்னநடைய வணங்கு” என்கிற பூஸ்தநத்திலும் மகநனாய் * நிலையா நின்றாற்போலே, நீளாஸ்தநத்திலும் ஸூப்தனபடி; “வடமாமலை யுச்சியை,” “மாலிருஞ்சோலை யென்னும் * மலையையுடைய மலையை” என்னக்கடவதிதே. உத்போத்ய,....., என்கையாலே- * துமி லெழப்பாடி, “உம்பர்கோமானே யுறங்கா தெழுந்திராய், செற்றார்

க்கு வெப்பங்கொடுக்கும் விமலா துயிலெழாய், என்று எழுப்பும்படி சொல்லுகிறது. இத்தஸையிலே இவர்களுணர்த்த உணர்வானாகில் ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரமன்றோ ஸென்னில்?— நெருப்புப்பட்டு வேலா நின்றால், ப்ரணயிநிகள், என்னுங்காட்டில் உறங்கப்போமோ? இவர்களுடைய ஆர்த்தநாதம் அக்நிஜ்வாலை கதுவிற்றபோலே கதுவ, தாய்வேறு கன்றுவேறுபத் துடித்துக் கொண்டு எழுந்திருந்தார்கள்.

இப்படி யுணர்த்தினவதுக்கு ப்ரயோஜனம் சொல்லுகிறது மேல், “பாராத்யம் ஸ்வம்ஸ்ருதி ஸதஸிரஸ்வித்தம்” தன்னுடையதா யிருந்துள்ள உபநிஷத் குஹ்யமான பாரதந்தர்யத்தினை [“மந்த்ரப்ரஹ்மணி மத்யமேநமஸைபுமஸஸ்ஸவருபம்”] என்கிற படியே ஆத்மாவுக்கு நிலைநின்றதாய், ஸ்வம்மாயிறே பாரதந்தர்யந் தானிருப்பது; [யஸ்யாஸ்யி] [பரவாநஸ்யி] “தனக்கேயாக, உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்னக்கடவதிறே. *ஸ்வத்வமுண்டானால் ஸ்வாமித்வம் தன்னடையே வரக்கடவது; [“ஸ்வத்வமாத் மரிஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணிஸ்திகம்”] இதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (ஸ்ருதிஸதஸிரஸ்வித்தம்) என்று. மஹாநிதி பர்வதகுஹரங்களிலே ஸஞ்சிதமாய்க் கிடக்குமாபோலே, உபநிஷத்துக்களிலே ஸூரசுஷித மாயிருக்கிறபடி. (ஸ்ருதிஸதஸிரஸ்வித்தம்) என்கையாலே - இதுதான் ஒரோ ப்ரதேஸங்களிலன்றிக்கே எங்கு முண்டாயிருக்கை [ஸ்ர்வேவேதா, வேதைஸ்தஸர்வை: என்னும்படி எங்கு முண்டாயிருக்கை. சேஷியைச் சொன்ன இடமெங்கும் சேஷபூதரு முண்டாயிறே யிருப்பது. இந்த சேஷசேஷிபாவமாகிற பரிமாற்றம், பரமபதத்தில் பரிமாறக்கடவதாயிருக்கும் இப்படி பரமபதத்தில் பரிமாறக்கடவதான பாரதந்தர்யத்தை, அதுக்கு எதிர்த்தட்டான ஸ்வாதந்தர்யமே பரிமாறும் வழிபறிக்குந் தேசத்திலே இம்மஹாநிதியை வெளியிடுகிறான்: (அத்யாபயந்தி) - (பதம்விஸ்வஸ்ய) (யஸ்யாஸ்யி) என்று ஒதிக்கிடக்கிற சேஷசேஷிபாவம் அதுஷ்டிப்பாரில்லாமையாலே, இவர்களைப்போலே அவனும் மறந்து கைவிட்டிருக்க,

பொற்றுமரையடியே போற்றும் பொருள்களாய் என்று அவனை மறித்துவைத்து, உன்தன்னோடுற்றோமேயாவோ முனக்கே நாமாட் செய்வோம் என்று ஒதுவித்தாள். (யோவைவேதாஸ்சப்பரஹி னோதிதஸ்மை) எயிற்றிடை மண்கொண்ட வெந்தையிரப்பக லோதுவித்து என்கிற நிலைகுலைந்தது. பாதந்த்ரைகளாயிருக்கிற இவர்கள் நியமிக்கப் பெறுவார்களோ வென்னில்?—ஸ்வாதந்த்ர ரோபாதி ஆற்றாமையுடையாரும் நியமிக்கப்பெறுவார்கள். ஆர்த் தர்பாடும் ஸ்வாதந்த்ரய மேறிப்பாய்வது; நான், என்னது என்று அவனை யொழியவும் சொல்லுவார்பாடேயும் ஸ்வாதந்த்ரயமேறிப் பாய்வது தந்திருவுள்ளந்தன்னை நியமிக்குங் காட்டில் ஸ்வாதந்த்ரய மாகமாட்டாதிறே. பண்டும் இப்படி நியமித்தாருண்டு; “ஸ்திரி சாபலாதேததுதாஹ்ருதம் மேதர்மஞ்சவக்தும் தவத்ஸஸ்மர்த்தஃ விசார்யபுத்யாதுஸஹாநஜேந யத்ரோசதே தத்குருமாசிரேண” என்றாள்; அப்படியே இவளும் நியமித்து “சிறுபேரழைத்தளவும் சிறியருளாதே” என்கிறாள்.

இப்படி ஸர்வஞ்ஞனுக்குங்கூட அக்யயநம் பண்ணுவிக்கிறவ னுடைய வைலக்ஷண்யங் சொல்லுகிறது மேல்; (ஸ்வோச்சிஷ்டேத் யாதி) - தான் சத்தநிச்சுழித்த மாலையாகிற விலங்காலே இவனைப் பேராதபடி விளங்கிட்டு யாவனொருத்தி அவனை பலாத்கரித்து புஜித்தாள், (கோதாதஸ்யை நமஇதமிதம் பூயஏவாஸத்துபூய:) இப்படி (க) வேண்டற்பாட்டையுடையளாய், எம்பெருமானுக்கு “மார்வத்து மாலே” என்கிறபடியே நிரதிஸம்போக்பையா யிருக் கையாலே “கோதை” என்னுந் திருநாமத்தையுடைய ஆண்டாள் திருவடிகளிலே காலதத்பமுள்ளதனையும் அடிமை என்கிறார்.

ஸ்வோச்சிஷ்டமாவது - சூடிக்களைந்தது. தொடுத்த துழாய் மலர் சூடிக்களைந்தன சூடு மித்தொண்டர்களோம்,” [“கவயோப புத்தஸ்ரக்கந்த—உச்சிஷ்ட பக்ஷினோதாஸா”]] என்னுமது ப்ரண

(க) வேண்டற்பாடு - பெருமை.

யித்வத்தாலே மாறாடிக்கிடக்கிறது. இப்படி ஈஸ்வரன் யதேஷ்ட விரியோகார்ஹனும்படி தன்னை [க] ஒக்கிவைக்கையாலே, அவ னுடைய ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யம் தோற்றுகிறது. * பார்வண்ணமட மங்கை பத்திரிறே; * அரங்கர்மௌலி சூழ்கின்றமாலையைச் சூழிக் கொடுத்தவளிறே; * வாசஞ்செய் பூங்குழலிலே வாவிதமாக்கிக் கொடுத்தபடி. ஸ்ரஜீரிகனிதம்-மலை; மாலையாலே விலங்கிட்டாள். கால் விலங்காகிலிறே கழற்றுவது; தந்தைகாலில் விலங்கற, தந்தை தனாகழல், என்னக்கடவதிறே. எல்லாரையும் கர்மாறுகுணமாகக் கட்டுமவன் காவிரிகழித்த கண்ணியாலே கட்டுண்டான். கண்ணி யார் குறுங்கயிற்றூற் கட்டுண்டபடியாய்த்து * மல்லிகைமாமலை கொண் டங்கார்த்ததும். * மன்றிலங்குபாரதத்தை மாளவூர்ந்த வரையுருவின்மாகுன்றிறைப் பொன்னிலங்கு முலைக்குவட்டில் பூட்டிக்கொண்டு அதுபவித்தாள். * தறியார்ந்த கருங்கன்றிறே. ஸ்வேச்சாவிஹாரம் பண்ணித் திரிகிற க்ருஷ்ண மஹாமதங்கஜத் தைத் தன்னுடைய [உ] * குசகுட்மளமாகிற [ஈ] ஆளாரத் தோடே அணைத்து அதுபவித்தாள்.

(பாபலாத்த்ருத்யபங்க்தே)-யாதொருத்தி பலாத்தகரித்து புஜித்தா ளென்கையாலே - அதுவும் அவனுக்குக்கு உறுப்பா யிருக்கும்; அஹம்நம்நமதந்தமத்மி, அல்லாதபோது அவனுக்கு அதுபவம் குலையும். கோதா என்று கோதை யென்றபடி; குழற்கோதை, என்னுரிறே; கோதை-மலை; மலைபோலே போக் கையாயிருக்கை, ஸ்ரீ மாலாகாரர் மகளாகையாலே, மலை என்ன லாம்பாடியானாள்; மாலையான தான் தலையானமாலையை வழங்கி னாள்; திருமலை வழங்கினான்றே; ரங்கநேத்ர ஸரேணதாடித்ததுஸ் ஸேதே ஸ்வயம்ஸூந்தரோபத்தஸ்வம்பகதாமபி: குவதடேமக்கோ = ஞ்ஜநாத்ரீஸ்வர: போகாபாடவலஜ்ஜயசுவடமஹாதாமபணீந்த ரே = பதத்ரம்யேஸ ஸ்தவவிண்மிதேநமஸாகோதேபரம்திஷ்டதி. என்றிறே ஆண்டாள் வீறுடைமை யிருப்பது!

(க) ஒக்கிவைக்கை - ஆக்கிவைக்கை. (உ) குசகுட்மளம் - ஸ்தநமாகிறமொட்டு. (ஈ) ஆளாரம் - யானைகட்டுந் தறி.

அத்யாபயந்தி, என்கையாலே - * பாமாலை பாடிக்கொடுத்த படி சொல்லிற்று. ஸ்ரஜினிகளிதம்யா பலாத் க்ருதய புந்தே, என்கையாலே-பூமாலை சூடிக்கொடுத்தபடி சொல்லுகிறது. எல்லாப் படியாலும், இவளுக்கு எம்பெருமானை வஸீகரித்து ஆத்மாக்களை ஈகரிப்பிக்கவல்ல புருஷகாரத்வமும், இருவருமான சேர்த்தியாலே ப்ராப்யத்வமும் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே, எம்பெருமானார், * நானுந்நாம்பொழிலில் இவள் ப்ரார்த்திக்கத்தபடி நடத்தியும், திருப்பாவையை நாடோறும் நடத்தியும், அத்தாலே - * சூடிக்கொடுத்தவள் தொல்லருளால் வாழ்கின்ற வள்ளல் இராமாநுசானதும்; அவளுக்கும் * ஆழ்வார் திருமகளானதுக்குமேலே, ராமாநுசனை அண்ணராக அபிமானித்த ஏற்றமும் உண்டிதே. இப்படி எல்லாவற்றாலும், சிவவதிக வைபவத்தையுடைய அந்த ஆண்டாள் பொருட்டு அடிமையாய் அற்றுத்தீர்ந்து ஒரொன்றுகளிலே தம்மை எழுதிக்கொடுத்து ஆழங்காற் படுகிறார்.

(பூவவாஸ்துபூ) - அவள்தான் ஏற்றைக்கு மேழேழுபிற லிக்கு முன்றன்னே நிற்கேமேயாவோ முனக்கே நாமாட்செய் வோம் என்றத்தை, தத்திஷயத்திலே தாம் ப்ரார்த்திக்கிறார். நாராயணயநமயிதிப்ராணம்யோக்தா யோக்தாயபு ப்புகநப்ராணம்ய என்றிதே எம்பெருமானார் பரிமாற்ற மிருப்பது. இதுதான் அத்ரபரத்ர சரபிரித்யம்என்னக்கடவதிதே. அங்கும்பூபூமிநீளாநாயகளன்றும் உபாப்யாம்பூமிநீளாப்யாம்ஸேவிதப்ரமேஸ்வர: என்றும் சொல்லக் கடவதிதே. இத்தால் - திருப்பாவையின் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்து ஆநந்தமக்கராய், அத்தாலே தாம் ஆண்டானை ஸரணம் புக்கபடியை அனைவரும் அநுஸந்திக்கும்படி அருளிச்செய்தாராய்த்து.....*

அவதாரிகை:—(அன்னவயல் புதுவை) இதில், ஆபிஜாத்யத் தையுடையளாய், பெரியபெருமானுக்கு வசிக காயிகருப மாலா ப்ரதையாய், கோதை என்று திருபகையான சூடிக்கொடுத்தா னைச்சொல் என்கிறது. சொல், என்கிறது - நெஞ்சையாதல்; நெஞ்சுபோல்வாரை யாதல்.

(உய்யக் கொண்டார் அருளிச் செய்தது)

அன்னவயற்புதுவையாண்டாள ரங்கற்குப்
பன்னுதிருப்பாவைப்பல்பதியம்—இன்னிசையால்
பாடிக்கொடுத்தாள்நற்பாமாலைபூமாலை
சூடிக்கொடுத்தாளைச்சொல்.

பதவுரை:—அன்னம் - ஹம்ஸங்கள் ஸஞ்சரிக்கிற, வயல் - வயலையுடைய, புதுவை ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் திருவவதரித்தருளின ஆண்டாள்—அரங்கற்கு - பெரியபெருமாள் ஸிஷ்யமாக, பன்னு - ஆராய்ந்தருளிச்செய்த, திருப்பாவை - திருப்பாவையாகிற, பல்பதியம் - பலபாட்டுக்களை, இன் - செவிக்கினிய, இசையால்-இசையாலே, நல் - வில்லுந்நயமான, பா மாலை - பாட்டுக்களாகிற மாலை யாக, பாடி கொடுத்தாள் - பாடிக்கொடுத்தவளாய், = பூமாலை - (செண்பகம் மல்லிகை செங்கழுநீர் இருவாட்சி முதலான) பூக் ளால், (இடையிட்டுத்) தொடுத்த (திருத்துழாய்) மாலையை, சூடி - (தன்திருக்குழலிற்) சூடி, கொடுத்தாளை-ஸமர்ப்பித்தவளை, சொல்-அநுஸந்திப்பாய் என்பதாம்.

வ்யா —(அன்னவயல்புதுவை) * மென்னடையன்னம் பரந்து விளையாடும் வில்லிபுத்தூரிறே; * அன்னநடைத்திங்கள்முகவல்லி யான ஆண்டாள் போலேயிறே அவை யிருப்பது; அன்னங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் வயலையுடைய புதுவை, “புரவிமுகஞ்செய்துசொருநெ லோங்கிவிளைகழனிப்புதுவை,....பட்டர்பிரான்.” “தண்புதுவைப் பட்டன்” என்றிறே திருத்தமப்பனார்க்கு நிறுபகம்; இவளுக்கும் அப்படியே யாயிருக்கை. (புதுவையாண்டாள்) ஸ்ரீ பூமி நீளைகளு டைய ப்ராதாந்ய மாபிறே திருவெள்ளறை ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் திரு நறையூ றென்கிற தரிஸ்தாக மிருப்பது. ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியாரான ஆண்டாள் ஸிஷ்யா தாவலீ பக்தைகளாய்*பாடி*வருடி, “உனக்கே நா மாட்செய்வோம்” என்று அடிமைசெய்ய * ஆழ்வார் திரு மக ளாராய் வந்து அவதரித்தபடி. ஆகிலும், அடியில், திரு நாமமே ஆண்டாளென்று அநுவர்த்திக்கிறது. (ஆண்டாளரங்கற்குப்பன்னு திருப்பாவைப் பல்பதிய மின்னிசையால் பாடிக்கொடுத்தாள்) இவள் க்ருஷ்ணனையன்றோ திருப்பாவை பாடிற்று? பெரியபெரு மாளுக்குப் பாடிக்கொடுக்கையாவது-“அண்ணாத்திருக்கவே யாங் கவளைக்கைப்பிடித்த பெண்ணுளன் பேணுமூர்ப் பேருமரங்கம்” என்றும், “செம்மையுடைய திருவரங்கர்தாம்பணித்தமெய்ம்மைப்

பெருவார்த்தை” என்றும், “பாசிதூர்த்துக்கிடந்த பார்மகட்டுப் பண்டொருநாள்-மாசுடம்பில் நீர் வாரா மானமிலாப்பன்றியாந்- தேசுடைய தேவர் திருவாங்கர்” என்றும், “நிலமகள் கேள்வன்” என்றும் பூமிப்போட்டியான இவள் ஆதரித்துப்போருகிற பூர்வராஹநாயனார்படியும் அநுகாரத்தாலே ஆதரித்துப்போருகிற கோபாலர் படியும் தர்மையக்யத்தாலும் ஆஸ்ரித வ்யாமோஹ குணத்தாலும் பெரிய பெருமானிடத்திலே காணலாயிருக்கும். இனித்தான்*பள்ளிகொள்ளுமிடத்தே * துயிலெழப்பாடித் திருப் பள்ளியுணர்த்துவதும் இங்கே புண்டிறே; வட பெருங் கோயிலுடையாணை க்ருஷ்ணாகு அநுகரித்தாற்போலே, * கோவலனாய் வெண்ணெயுண்ட வாயோடே கண்வளர்ந்தருளுகிறதாக அதுஸந்திக்கலாமிறே; “ பள்ளிகொள்ளு மிடத்தடி கொட்டிட” என்று - ப்ரார்த்தித்தபடியே * பணவாளரலணைப் பற்பலகாலமும் பள்ளிகொள் மணவாளரோடு மணம்புணர்ந்து கூடினாமிறே; ஆகையாலே பாடின விஷயமும் அவரோயிறே விஸேஷித்துப் * பாட்டினால் கண்டு வாழும் பாணர்பாட்டுக் கேட்குமிடமாகையாலும், இவள் அவர் மகளாகையாலும் பாடவல்ல நாய்ச்சியாராய், அவ்விஷயத்தையே பாடினாாய்த்து. (அரங்கற்குப் பன்னு திருப் பாவைப் பல்பதியம்) அர்த்தத்தின் சீர்மையாலே எல்லாராலும் ஆராய்ந்து அதுஸந்திப்பதான திருப்பாவை யென்னுதல். ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த திருப்பாவை யென்னுதல் நிரூபித்தால், பல் பதியம்-பலபத்திய மென்றபடி. * சங்கத்தமிழ்மலை முப்பதுந் தப் பாமிறே அருளிச்செய்தது; அதுதான் இன்னிசையாலேயாய்த்துப் * பாடிக்கொடுத்தது. [“ஸம்ச்ரவே மதூரம் வாக்யம்”,] ‘செவிக்கினியசெஞ்சொல்’ என்னுமாபோலே (நற்பாமாலை) விலகடிணமாய் சந்தோருபமாயிருப்பதான மாலையைப் பாடிக்கொடுத்தாள். அதாவது - “ குட்டினேன் சொன்மாலை ” என்னும்படி ஸ்ரீரஸாதரிக்கும்படி பண்ணுகை. பூ மாலை குடிக் கொடுக்கையாவது- * செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சியாலும் இடையிட்டுத் * தொடுத்த துழாய்மாலையை ; (குடிக் கொடுத்தாள்) தன் * வாசஞ் செய்பூங்குழலிலே வாலித மாக் கிச் குடிக்கொடுத்தாளாய்த்து ஆகையால், திருப்பாவை யதுஸந்தாரத்துக்கு முன்னே (குடிக்கொடுத்தாளைச்சொல்)-என்று- அவளை அதுஸந்திக்கச் சொல்லுகிறது.

இத்தால், அவள் திவ்யப்பரந்தத்திலும் அவள் திருநாமமே ப்ரதமம் அதுஸந்தேய மென்றதாய்த்து..... *

அவதாரிகை.—(சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியே.) இதில் சூடிக்கொடுத்தபடியையும் பாடிக்கொடுத்த படியையும் சொல்லி ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, திருவேங்கடமுடையா னடியாகச் சொன்ன இதன் அர்த்தங்களை நாம் அதிக்ரமியாதபடி அதுக்ரஹிக்க வேணு மென்று ஆண்டாளை அர்த்திக்கிறது. கீழ் - “அரங்கற்கு” என்றது; இதில் - “வேங்கடவற்கு” என்றது; கோயில் திருமலை களிலேயாய்த்து, கோதை சூடிக்கொண்டிருப்பது.

சூடிக்கொடுத்தசுடர்க்கொடியே தொல்பாவை
பாடியருள வல்லபல்வளையாய்....நாடிநீ
வேங்கடவற்கென்னை விசியென்றவிம்மாற்றம்
நாங்கடவாவண்ணமேநல்கு.

பதவுரை.—சூடி-(பூமாலையைத் திருக்குழலிற்) சூடி, கொடுத்த -(பெரியபெருமாளுக்கு) ஸமர்ப்பித்ருளின, சுடர் கொடியே-பொற்கொடி போன்றவடிவழகையுடையவளே! தொல்-பழயதான, பாவை-நோன்பை, பாடி - (திருப்பாவையென்னுந் திவ்யப்பரந்த த்தால்) பாடி, அருளவல்ல-உபகரிக்க வல்லவளாய், பல்வளையாய்- பலவகைப்பட்டவளையல்களை யணிந்தவளே! ‘நீ-(மன்மதஞ்ஞ) நீ, நாடி - ஆராய்ந்து, வேங்கடவற்கு-திருமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிறவனுக்கு, என்னை - (கையுநதிருவாழியுமான சேர்த்தி யழகைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்படுகிற) என்னை, விதி - (அந்தரங்ககைங்கர்யம் பண்ணும்படி) விதிக்கவேணும், என்ற - என்று அருளிச் செய்த, இ மாற்றம்-இப்பாசுரத்தை, நாம்-(உனக் கடிமையாயிருக்கிற) நாங்கள், கடவாவண்ணம் - அதிக்ரமியாத படி, நல்கு-உபகரிக்கவேணும் என்பதாம்.

வ்யா....(சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியே) *. குழற்கோதை யாகையாலே [க] அளகத்திலே வளையமாகச் சூடிக்கொடுத்தாளாய் த்து. (சுடர்க்கொடி) ரூபஸம்ஸ்தாநம் பொற்கொடி யென்னலாம் படியிருக்கை [“ஹேமலேகாம்”] [“மங்களதீபலேகாம்”(கொடி) அவனைக்கட்டலாங்கொடி; “பெண்ணுக்கையாப்புண்டு” என்னக் கடவதிதே. (சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியே) நிர்ரூபகம். (தொல் [க] அளகம்-முன்னொற்றியிற்.

கஉ திருப்பாவைத்தனியன் வ்யாக்யாநம்.

பாவை பாடியருள வல்ல பல்வளையாய்) தொல்-பழையதான, பாவை-நோன்பை: பஞ்சலக்ஷங் குடியிற்பெண்களுங் கூடி நோற்ற நோன்பை: [“ஹேமமந்தேப்ரதமே மாஸி நந்தவ்ரஜ குமாரிகா :”] என்று - எல்லாருங்கூடிக் க்ருஷ்ணனைப்பெறுகைக்கு மார்கழி நீராடி நோற்ற நோன்பை. அன்றிக்கே, பழையதாய்ப் போருகிற திருப்பாவையென்கிற சந்தோரூபமான ப்ரபந்தத்தை யென்னுதல் பிற்பாடர்க்கும் அதுஸந்தேயமாய்ப்படி ப்ரபந்தமாக, பாடியருள வல்ல - பாடி உபகரிக்க வல்லவென்னுதல். * (பல்வளையாய்) “பல்வளையாள்” என்னுமாபோலே வளையே நிபூபகமாயிருக்கை. (நாடி நீ வேங்கடவற்கு என்னை விதி என்ற) - நீ திருவேங்கடத் தானை “நான் சென்று நாடி” என்கிறபடியே அபிநிவேஸத்தைப் பண்ணி, “காமதேவா” என்று - உன்னுடையகாமத்தியாலே “வேங்கடவற்கென்னை விதிக்கிறியே” என்ற; (இம்மாற்றம்) இந்தச் சொல்லையென்னுதல்: இந்த ப்ரகாரமென்னுதல்: பகவத் காமத்தாலே சொன்ன பாசுரத்தை யென்னுதல்; அர்த்தத்தை யென்னுதல். (நாம் கடவாவண்ணமே நல்கு) - உனக்கு அடிமையாயிருக்கிற நாங்கள் அதிக்ரமியாத ப்ரகாரம் உபகரிக்கவேணும். நல்குதல் - கொடுத்தல்.

இத்தால் - ஆண்டாருடைய பகவத்ப்ரேமம் உண்டாக வேணுமென்று அவளை வேண்டுகிறது.....*

பின்னாலோகஞ்சயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த

திருப்பாவை மூவாயிரப்படி

வ்யாக்யாநத்தின் அவதாரிகை

தேஹாத்மாபி மாநிகளுக்கும் ஆத்ம ஸ்வரூபம் கைவந்திருக்கும் ரிஷிகளுக்கும் பர்வதபரமானுவோட்டை வாசி போரும் ; ரிஷிகளுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் அத்தனைவாசி போரும் ; ஆழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் அத்தனைவாசி போரும் ; பெரியாழ்வாருக்கும் ஆண்டாளுக்கும் அத்தனைவாசி போரும், அவர்களில் இவளுக்குவாசியென்னென்னில்?—[அநாதிமாயயாஸூப்த:] (க) என்கிறபடியே ஸம்ஸாரத்திலே உறங்குகிறவர்களை எழுப்பி, எம்பெருமான் தானே தன்னைக்காட்டக் கண்டார்கள் ஆழ்வார்கள் ; இவள், தானே சென்று எம்பெருமானை யெழுப்பித் தன்குறையை அறிவித்தாள் : ஆகையாலே, அவர்களிலும் இவள்

அரும்பதவ்ளக்கம்:—பரமகாருணிகரானபெரியவாச்சான்பிள்ளை திருப்பாவை யென்கிற திவ்யப்ரபந்தத்துக்குவ்யாக்யாநஞ்செய்வதாகக் கோலி, வக்த்ருவைலக்ஷணயத்தையும் ப்ரபந்தவைலக்ஷணயத்தையும்ப்ரதிபாத்யவைலக்ஷணயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார், (தேஹாத்மாபிமாநிகள் என்று தொடங்கி அபேக்ஷக்கறது என்னுமளவும்.)

ஆத்மஸ்வரூபம் கைவந்து என்றது - தேஹாதிரித்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை யோகத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து என்றபடி. ரிஷிகளுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் அத்தனைவாசி என்றது-ரிஷிகள் ஸ்வயத்நபரமாகையாலும், ஆழ்வார்கள் * மயர்வற மதிகலமருளப் பெற்று எம்பெருமானையே தஞ்சமென் றிருக்கையாலும் உண்டானவாசி என்றபடி. ஆழ்வார்களனைவர்க்கும் ஆண்டாளுக்கும் ஜ்ஞாநாதிக்யம் துல்யமாயிருக்க வாகியெங்ஙனே? என்னும் ஸங்கையை அறுவதித்துப்பரிஹரிக்கிறார் (அவர்களில் இதயாதி வாக்ய த்ரயத்தாலே;) ஆழ்வார்களெல்லாரையும் போலே முன்பில்லாத ஜ்ஞாநாதியம் எம்பெருமான் கடாக்ஷத்தாலே வந்த தன்றிக்கே, நித்யஸூரிகளைப் போலே ஸஹஜஸித்தஜ்ஞாநாதி

கிலக்ஷணை. [பால்யாத்தப்ரபுருதி ஸுஸ்நிக்த:] (உ) என்கிறுப் போலே தொடக்கமேபிடித்துப் பகவத்குணங்களிலே அவ காஹித்துப் போரும். புருஷன் புருஷனைக்கண்டு ஸநேஹிப் பதிலுங் காட்டில் ஸ்திரீ புருஷனைக்கண்டு ஸநேஹிக்கை பள்ள மடையாகையாலே, ஆழ்வார்களிற்காட்டிலும் எம்பெருமான் பக்கல் பரமபக்தி யுடையவளான ஆண்டாள் அருளிச்செய்த திருப்பாவைக்குக் கருத்து; மார்கழி நீராட என்று ஒருவ்யாஜத் தைக் கொண்டு, நோன்பு என்று ஒரு வ்யாஜத்தாலே எம்பெரு மான்பக்கலிலே சென்று, “உனக்குஸேஷமாயிருக்கிற இந்த ஆத்மா அநர்த்தப்படாதபடி பண்ணி, இதுக்கு ஸ்வரூபாறு ரூபமான கைங்கர்யங்களையும் கொடுத்து, அதுதானும் யாவதா தம்பாவியாம்படி பண்ணியருளவேணும் என்று அபேக்ஷிக்கிறது.

இந்நோன்புக்கு மூலம் என்னென்னில்?...மீமாம்ஸையிலே ஹோளாதிகரண ந்யாயத்தாலே ஸிஷ்டாசாரஸித்தம், “மேலையார் ஸயத்தாலே அவனை யெழுப்புகையாலே ஏற்றமுண்டு என்று கருத்து. அவனை யெழுப்புகையாவது - * நப்பின்னை கொங்கை மேல் வ்யாமோஹத்தாலே உறக்குமவனைத் தங்களிடத்திலும் அபி முகனாகப்பண்ணிக் கொள்ளுகை.

இந்தப்ரபந்தத்துக்கு அடியான பக்தி பரீவா ஹ மும் இவனுக்கு ஆழ்வார்களிற் காட்டில் அதிஸயித்திருக்குமென்று உபபாதியா நின்று கொண்டு, ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யங் காட்டுகிறார் (பால்யேத்யாதி) (கருத்து) இத்த்யாதியெல்லாம் பரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யம்; இவ்வைலக்ஷண்யமாவது — யவதாத்மபாவியாய், அநர்த்தரூபமான இதர புருஷார்த்த வ்யாவ்ருத்தியாயிருக்கை. மார்கழி நீராட என்று ஒரு வ்யாஜத்தைக்கொண்டு என்றது—கரு ஷ்ணஸம்ஸலேஷமாகிற பலத்தை நெஞ்சிலே வைத்து. நோன்பு என்று ஒரு வ்யாஜத்தாலே என்றது - அந்த பலத்துக்கு அவனே உபாய மென்னும் அபேகைகைய நெஞ்சிலே வைத்து. மார்கழி நீராட என்றது-நோன்புக்கு அங்கமாகக் குளிக்கை. இத்தால், அங்காங்கிகளெல்லாம் வ்யாஜமென்று கருத்து.

மூலமென்னென்னில் என்றது - ப்ரமணமென்னென்னில் என்றபடி[“தர்மஜ்ஞஸமய : ப்ரமாணம் ஸம்நுதிசிலேசதத்திதாம் ஆசாரஸ்னீசவஸா தூணம்] என்கிறபடியே ஸிஷ்டர்கள் ஆசரித்த

செய்வனங்கள்” என்று ஆண்டாள்தானும் அருளிச்செய்தாள். பொய்யே “நோற்கிறோம்” என்று சொல்லலாமோ வெனில்? ஐஐ விவாஹங்களிலும் மரணபர்யந்தமான தஸைகளிலும் வந்தால் பொய்சொல்லலாம்.

ஆண்டாள் இப்படி திருவவதரித்து வளர்ந்தருளுகிற காலத்திலே பெரியாழ்வார்வயிற்றிற்றிற்செய்க்கையாலும் தானை தன்மையாலும் ஜ்ஞானபக்திகள் சுண்ணத்தோறும் இட்டு மாறினாற்போலே வடிவிலே காணலாம்படி பெருகிச்செல்லாநிற்க, [“பதிஸம்போகஸூலபம் வயோத்ருஷ்டாச மேபிதா சிந்தார்ணவகத: பாரம் நாஸஸாதா ப்லவோயதா”] (௩) என்கிறபடியே ஒரு கொள்கொம்பிலே சேர்க்கவேண்டும் பருமாய், * மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்

தெல்லாம் கர்த்தவ்ய மாகையாலே, ஹோனோதஸவாதிகளைப் போலே இதுவும் பல விஸேஷார்த்திகளுக்கெல்லாம் கர்த்தவ்யமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (மீமாம்ஸையிலே இத்யாதி.) ஹோனோயாவது - வஸந்தோத்ஸவம்; இத்தை ஹோளாகமென்று சொல்லுவர். அதாவது - பாலகுறபௌர்ணமாவாஸ்யாகந் தாப்ரதிபத்தியிலேகரியமாணமாய், பரஸபரஹரிதாலேசக ரூபமான உத்ஸவமென்கை. இந்நோன்பு ஸிஷ்டாசாரமென்கைக்கு ரமாணங்காட்டுகிறார் (மேலையார் இத்யாதி.) நோன்பு என்று ஒரு வ்யாஜமாத்ரத்தாலே, க்ருஷ்ணன் பக்கவிலே அந்நோன்பு நோற்கச் சொன்ன கோபவ்ருத்தர்களோடேவர்ஷார்த்தமாக நோற்கிறோமென்று சொல்லுகை. தர்மஸம்ஸ்தாபகம் உண்ணப் பிறந்தவனை அடுத்திருக்க இவர்களுக்குக்கூடுமோவென்னும்கைகையை அறுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (பொய்யே இத்யாதி;) ஒருத்திக் கொருத்தி க்ருஷ்ணஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு கடகைகளாயிருக்கையாலேவிவாஹம்பண்ணுளிக்கு மவர்களாகையாலும், க்ருஷ்ணஸம்ஸ்லேஷத்தால் மரணதஸையை ப்ராப்தைகளாம்படியிருக்கையாலும், பொய்சொல்லா மென்று கருத்து.

இப்படி கோபிமாலைப்போலே நாய்ச்சியாரும் நோன்பு நோற்க அநுகரிக்க ப்ராஸக்தி ஏதென்னும்குஜ்ஞாஸூப்ராயந்தத்துக்கு விஸ்தரணை உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆண்டாள் இத்யாதி, தரிக்கப்பார்க்கிறுள்ளென்னுமளவும்.) இப்படியென்றது - நோன்பு என்று ஒரு வ்யாஜத்தாலே எம்பெருமான் பக்கவிலே செல்லும் படியான ஜ்ஞானத்தைபுடையளாயென்றபடி. தானை தன்மையாலும்

கக திருப்பாவை வ்யாக்யாந அவதாரிகை.

படில் வாழாத தன்மையளுமாய், "கோல்தேடியோடுங் கொழுந்
ததே போன்றதே-மால்தேடியோடும் மனம்" என்கிறபடியே-அரி
நிவேஸத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு 'வடபெருங் கோயிலுடையா
னுடனே * தழுவி முழுசிப் பரிமாறவேணும்' என்று செல்ல;
இவள் நினைத்த படிகளுக்கு அவன் முகங்காட்டாமையாலே மிக
வும் அவஸந்நையாய், "இவனோடு கலந்து பீரிமாறப்பெற்று
ருண்டோ? இல்லையோ?" என்று ஆராய்ந்துபார்த்து, "திருவாய்ப்
பாடியிற் பெண்பிள்ளைகள் யதாமனோரதம் இவனோடே அநுபவிக்
கப்பெற்றார்கள்" என்று அநுஸந்தித்து, "அது கரலாந்தரத்திலே
யாகையாலே அதுக்கு உதவப்பெற்றிலோமே!" என்று இன்ன
தாய்; "இனி அவன் உலாவிப்போன அடிச்சுவடும், அவனும்
பெண்களுமாகத் தினைத்த யழுனையும், அவனெடுத்த கோவர்த்
தநழும் கிடந்ததாகில் அவற்றைக் கண்டாகிலும் தரிப்போம்"
என்று பார்க்க, அதுக்கு, தனக்குப்போக பலமில்லாமையாலே
அவற்றை அநுஸந்தித்து மிகவும் அவஸந்நையாய், ஸ்ரீஜநகராஜன்
திருமகளைப்போலே "வில்" என்று ஒரு அ வ தி பெறு த ல்,
நப்பின்னைப் பிராட்டியைப்போலே "ரிஷபங்கள்" என்று ஒரு
அவதிபெறுதல் செய்யப்பெறுமையாலே மிகவும் தளர்ந்து நமக்கு
தரிக்கைக்கு விரகு என்?" என்று ஆராய்; சில தார்மிகர், அவ்வள
விலே சொல்லுகிறார்கள்;—'திருவாய்ப்பாடியிலே க்ருஷ்ணனும்
பெண்களுமாய்த்திருக்குரவைகோத்துஅதி ரஸம்செல்லாநிற்க,ப்ரீதி
யாலேகுமிழ்நீருண்டு, 'இனிநற்கேடு கெடவொண்ணாது' என்று
இந்த ரஸம் மாறுகைக்காகப் பெண்களைப் பிரிந்து க்ருஷ்ணன்

மென்றது, ஸ்திரீ புருஷனைக்கண்டுமிகவும் ஸ்நேஹிக்கும்படியான
ஸ்வபாவத்தாலுமென்றபடி. [பதிம்ஸம்யோக நஸுதராம் லப்தும்
யோக்யவய:] என்று அக்ஷரார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றித்ருஷ்டாந்த
முகேந தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஒருகொள்கொம்பிலே
இத்யாதி;) அந்யதா துர்லபமென்று கருத்து. தன்மையளுமாய்—
ஸ்வபாவத்தையுடையவளுமாய் "கொழுந்து-கோல்தேடி யாடும்,
மால்தேடியோடும் மனம்-கொழுந்ததே போன்றதே" என்று அந்
வயம். முழுசி-மிகவும் அவகா ஹித்து என்றபடி. முகங் காட்டாமை

‘ப்ராணாத்யயே ஸர்வதநாபஹாரே—விப்ரஸ்யசார்தேஹ்ய
ந்ருதம்வதந்தி பஞ்சாந்ருதாந்யாஹுரபாதகாநி” என்கிறஸ்ஸோகம்
இங்கு அநுஸந்தேயம்.

ஒளிக்க ; பெண்பிள்ளைகள் தங்களாற்றாமையாலே, தஷ்டகாபிய திஷ்டாத்ரக்ருஷ்ணோஹநிதிகாபரா (ச) என்கிறபடியே அவர்கள் அநுகரித்து தரித்தார்கள்” என்று கேட்டு, தானும் அவர்களைப் போலே அநுகரித்து தரிக்கப் பார்க்கிறாள்.

இவள்தான் ப்ராஹ்மணியாயிருந்துவைத்து அவர்சனைப் போலே அநுகரிக்கும்படி யெங்ஙனையென்னில்? = யாகத்திலே[ச] தீக்ஷித்தவர்கள், தேவதத்தாதிநாமங்களைத் தவிர்த்து, யாகம் முடியுமளவும் “யஜமானன்” என்றும் “அத்வர்யு” என்றும் “ஹோதா” என்றும் இத்யாதி நாமங்களே யாகொடுப்போலே; இவளும், ஸ்ரீவில்லி புத்தூரே திருவாய்ப்படியாகவும், அங்குள்ள பெண்கள் இடைப் பெண்களாகவும், தானும் அவர்களிலே ஒருத்தி யாகவும், வடபெருங்கோயிலிலே ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமானிகையாக வும், உள்ளேநிற்கிறவன் க்ருஷ்ணனாகவும் அநிலஸ்தித்து, தன்னு டைய திருவுள்ளம் திருவாய்ப்பாடியிலே குடிபோய், [உ] பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே [க] அநுகாரம் முற்றி, அவைதானேயாய், இடை நடையும் இடைமுடியும் இடைப்பேச்சும் முடைநாற்றமு மாய் விட்டது.

ஸ்ரீயப்பதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் ஸ்ரீவைகுண்டங்கே தருஷிருக்கிற ஸரோஸ்வரன், நஷ்டமாய்க் கிடக்கிற ஜகத்தை

யாலே என்றது குளிரநோக்குதல் குலால் ப்ரஸாரம் பண்ணுதல் செய்யாமையாலே என்றபடி. இவனோடே அநுபவிக்க என்றது-அர்ச்சாவதாரத்துக்கும் க்ருஷ்ணாவதாரத்துகுமுள்ள தர்மபைக்யத் தைப் பற்ற. அடிச்சுவடு என்றது திருவடிகள் பட்ட அனையாளம் என்றபடி. திளைத்த-விளையாடின. (அவற்றைக்கண்டாகிலும் தரிப் போம்) என்றவிடத்தில். க்ருஷ்ணனுக்கும் வடபெருங்கோயி லுடையானுககுமுண்டான தர்மபைக்யத்தாலே அவனே இவனா யிருந்தானேயாகிலும், பெண்களோடு பரிமாறின திருமேனி அது வாகையாலே அத்தோடு ஸம்பந்தமுடையவர்கள். தரிப்புக்குடலா மென்று கண்டுகொள்வது. தார்மிகர்-பராசர பராசர்யாதிகள். அவர்கள் சொல்லுகிற ப்ரகாரம் எவதென்னும் ஆகாங்கச்யிலே அருளிச்செய்கிறார் (திருவாய்ப் பாடியிலே இத்யாதி) (தரித்தார்க ள்) என்ற அநந்தரம், அத்தை என்று ஸேஷம்.

ராஸகீடையில்க்ருஷ்ணன் மறைந்தபோது கோடிமாரில் தஷ்டகாளியன் என்றொருத்தியை ஸம்போதித்து ஒருத்தி க்ருஷ்ணோஹம் என்று சொல்லவும் காண்கையாலே காளிய

[க] தீக்ஷித்தவர்கள் - வ்ரதத்தை மேற்கொண்டவர்கள்

[உ] பாவநாப்ரகர்ஷம் - நினைவின் முதிர்ச்சி.

[க] அநுகாரம் - ஒருவரைப் போலச்செய்தல்.

க்ருபையாலே ஸ்ருஷ்டித்து, ஆத்மாக்களுக்குக் கரணகளேபரங்களைக்கொடுத்து [“சாஸநாச்சாஸ்த்ரம்”] (ரு) என்றுசொல்லுகிறபடியே-வேதஸாஸ்த்ரங்களைத் தன்னைப்பெறுகைக்கு உபாயமாகக் காட்டிக்கொடுக்க, அவற்றைக் காற்கடைக்கொண்டு விஷயாந்தரங்களிலேமண்டி அநர்த்தப்பட்டுப்போகிறதையிலே, தான்வந்து பிறந்தருளி, தன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்தாலும் ஸீலாதி குணங்களாலும் இந்த ஜகத்துக்களை ஈடுபடுத்தி, வாரிப் பிடியாகப்பிடித்துக்கொண்டுபோவோனொருவனாகையாலே, ததர்த்தமாகத் திருவாய்ப்பாடியிலே க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணி, தன்னுடையஸௌந்தர்யத்தாலும் குணசேஷ்டிதங்களாலுமாக, பஞ்சலக்ஷங்குடியிலுள்ள பெண்களைத் தோற்பித்துக்கொண்டு, ஒத்தபருவத்திற் பெண்களும் தானுமாய் வளர்ந்தருளுகிறகாலத்திலே; தானும் ப்ராப்தயௌவரனாய், அவர்களுக்கும் யௌவநம்வந்து தலைக்கட்டினவாறே, கோபவ்ருத்தரெல்லாரும் கூடி, “க்ருஷ்ணன் [க] தூர்த்தனயிராநின்றான். இவன் முகத்திலே பெண்கள் விழிக்கலாகாது” என்று பார்த்து, இவர்களைக்கொண்டு போய் நிலவறைகளிலே யடைக்க; பெண்களும் க்ருஷ்ணனும் . ண்

னென்றே நினைவும் க்ருஷ்ணனென்றே நினைவும் தோன்றுகையால் அவர்களுக்கு அந்நினைவே யானாற்போலே, ப்ராமஹ்ணி என்று தன்னை எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் ஆண்டாளுக்கும் அந்த நினைவு உண்டாய் அதுகரிக்கிறாளோ? என்னும் ப்ரஸந்ததை அநுவதித்து, த்ருஷ்டார்த்தமுகேந உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (இவள் தான் இத்யாதி, முடைநாற்றமுமாய் விட்டது என்னுமளவும்.) நாமங்களையாகிறாப்போலே என்றது — நாமங்களை உண்டாய் அவற்றை அநுஸந்திக்கிறாப்போலே என்றபடி. அவைதானே யாய் என்றது-அவையேயாக அத்யவலித்தி என்றபடி. இடைப் பேச்சு என்றது-“ரெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம்” என்ற ஜாதிப் பேச்சு என்றபடி. “ஆயர் சிறுமியரோம்” என்றத்தாலே-முடைநாற்றம் அர்த்தவித்தம்.

கோ சிமார் நோற்றப்ரகாரத்தைஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீயஃபதிஇத்யாதி) வாரியென்றது-திரட்டி என்றபடி. பிடியாக என்றது-ஒருபிடியாக என்றபடி. இத்தால் [“ஸ்ரீர்வம் ஸதூர்வமபஜந்தஹிஜந்தவஸ்தவாம்”] என்கிறபடியே சக்கரவர்த்தித் திருமகனாய்க் கொண்டு போந்தவனாகையாலே என்கை. மகோரதிக்கும் ப்ரகாரத்தை அருளிச் செய்கிறார் (கோதநர் இத்யாதி துஃகமில்லை இத்யந்தம்.) கடைக்கூட்டன்-நிர்வாஹகன். (என்று) என்ற அநந்தரம், இப்படி என்று ஸேஷம். ஓமறைத்து என்றது-கோபவ்ருத்தர்களும் மற்றமுண்டான கோபருங்கூட ஸம்மதித்து

னின் பாக்யத்தாலே வர்ஷயின்றிக்கே யொழிய, பெண்கள் இருந்து மனோதிக்கிறார்கள்;--“கோதநராயிருக்கிற இடையர் வர்ஷார்த்தமாக நம்மை நோற்கச்சொல்லக்கடவர்கள், க்ருஷ்ணன் இதுக்குக் கடைக்கூட்டனாகவுங்கடவன், நமக்கு ஒருதுஃகமில்லை” என்று பெண்கள் ப்ரீதைகளாய் தரித்திருக்கிற தஸையிலே; வர்ஷயின்றிக்கேயிருக்கிறபடியைக்கண்டு, கோபவ்ருத்தரெல்லாரும் திரண்டு, “பசுக்களும் மறுஷ்யரும் பிழைக்கும் விரகு ஏதோ?” என்றுபார்த்து “வர்ஷார்த்தமாக நோற்க வர்ஷமுண்டாம்” என்று, “இவ்வூரில் பெண்களடைய நோற்கக்கடவர்கள்; இந்நோன்புக்கு, இங்குத்தைக்கு அதிபனான ஸ்ரீ நந்தகோபர் மகன் க்ருஷ்ணன் [உ] கடகனுவான்” என்று அத்யவஸித்து, பெண்பிள்ளைகளையடைய அழைத்து க்ருஷ்ணனையும் அழைத்து, பெண்களை நோற்கச்சொல்லி, “இவர்கள் நோன்புக்கு நீ கடகனாக வேணும்” என்றுக்ருஷ்ணனை அபேக்ஷிக்க; அவன் “எனக்கு சுதம் மன்று” என்ன; “இத்தனையும் செய்யவேணும்” என்று மறுக்கவொண்ணாதபடி நிர்ப்பந்திக்க; அவனும் இசைந்தபின்பு, எல்லாரும் திரள இருந்து, “பெண்கள் நோற்பார், இதுக்கு வேண்டுவது க்ருஷ்ணன் ஸஹகரித்துக் கொடுப்பான்” என்று ஓ மறைந்து, க்ருஷ்ணன்கையிலே பெண்களைக் காட்டிக்கொடுத்து, கேர்பவ்ருத்த ரெல்லாரும் போனபின்பு, பெண்களும் க்ருஷ்ணனும் கூடவிருந்து “திருக்குரவைகோத்த ராத்ரி போலே, பெண்கள்! இதுவும் நமக்கு ஒரு ராத்ரியே!” என்று க்ருஷ்ணன் கொண்டாடி, “இனி அசிர்ப்புப்பிறக்க வைகல் இருப்போமல்லோம்; இப்போது எல்லாரும்போய் [க] அபரராத்ரியிலே வந்து எழுப்புங்கோள் நோன்புக்குக் குளிக்கலாம்படி” என்று அருளிச்செய்து க்ருஷ்ணனும் பெண்களைப் பிரிந்து போய் தரிக்கமாட்டாமே நப்பின்னைப் பிராட்டி திருமாளிகையிலே புக்கான் பெண்களும் பரஸ்பர ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே கால் நடைதந்தபோய்த் தந்தம்மாளிகையிலே புக்கு உறங்கப்படுக்க

என்றபடி. (க்ருஷ்ணன்கையிலே பெண்களைக்காட்டிக்கொடுத்து) என்றதுக்கு--கோக்களும் தாங்களும் பிழைக்கவேண்டி க்ருஷ்ணனால் வந்த அபராதத்தையும் பொறுக்கக்கடவோமென்று நோன்புக்காகக் காட்டிக்கொடுத்தார்களென்று கருத்து. (இருந்து) என்ற அநந்தம், பின்புஎன்று அத்யவஹார்யம். அசிர்ப்பு என்றது-அதிஸங்கைஎன்றபடி. வைகல் என்றது-நெடும்போது என்றபடி. “நப்பின்னைகொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த” என்று, க்ருஷ்ணன் யெழுப்பும்போது சொல்லுகையைப் பற்ற (நப்பின்னைப்பிராட்டி திருமாளிகையிலே என்றது.)

[உ] கடகன்-சேரப்பிக்குமவன்.

[க] அபரராத்ரி- இரவின் பின்பாகம்

விடத்தில் ; கண்ணுறங்காமையாலே முற்பட வுணர்ந்தவர்கள், க்ருஷ்ணகுணசேஷ்டிதங்களை நினைத்து எழுந்திருக்கமாட்டாதே கிடக்கிறவர்களை உணர்த்த, தனித்தனியே சென்று எழுப்பி, எல்லாருங்கூடி, உத்தேசம்மமான ஐஸ்நீரந்தகோபர் திருமாரிகையிலே சென்று க்ருஷ்ணனை யெழுப்பி, தங்கள் அபேக்ஷிதத்தை யறிவித்து, [“யாவதாவர்ததேசகரம்”] (க) என்று ஐஸ்நீரதாழ்வான் பெருமாள் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ கொண்டாற்போலே யும், அர்த்தகான் [க] ஷ்டகதர்யத்திலுங்கூட எடுப்பும் சாய்ப்பு மாய்ச் சென்று சரமஸ்ஸோகம் கேட்டு தரித்தாற்போலேயும் அபேக்ஷிதம் பெற்று முடிக்கிறது.

இவன்மட லுராதேநோன்பிலே கைவைப்பானென்னென்னில் ? “ராஜமலுறிவி உஞ்சவ்ருத்திபண்ணி ஜீவித்தால் ராஜாவுக்கு அவத்யாவஹமாமா போலே மடலிலுங்காட்டில் இது அவத்யா வஹமாகையாலும், சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப்போலே குணவ்யஸநியன்றியே தானும் ஓக்க மடலெடுப்பா னொரு கண்ணக்கேட னாகையாலும், மடல் இவ்விஷயத்தில் பஸ்யாது” என்று பார்த்து நோற்கிறார்கள். உத்தேசம்மவேறொன்றாய் நோன்பு வ்யாஜமாத்ரமாகில் இவர்களுக்கு தேவதை வர்ஷங்குமோ வென்னில் ? வ்ரதோபவாஸ கர்ஸிதமான வடிவைக்கண்டால், சேதகமன்றோ ! வர்ஷியாதோ ! என்று பார்த்தார்கள்.

நந்தகோபர் க்ருஷ்ணத்தில் - நப்பின்னையுந் தானுமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற க்ருஷ்ணத்தில் என்றபடி. தங்களபேக்ஷிதத்தை அறிவிக்கையாவது - “இறைவா நீ தாராய்” என்று தங்கள் புருஷார்த்தத்துக்கு நீயே உபாயமாகவேனுமென்று அறிவிக்கையும். “உனக்கேநாமாட்செய்வோம்” என்று தங்கள் புருஷார்த்தஸ்வரூபத்தை அறிவிக்கையுமென்று கண்டுகொள்வது. (தங்களபேக்ஷிதத்தை அறிவித்து - அபேக்ஷிதம்பெற்றுமுடிக்கிறது) என்று அந்வயம். அபேக்ஷிதம்பெற்று முடிக்கையிலே இரண்டு தருஷ்டார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (யாவதித்யாதி.) வேண்டிக்கொண்டார்போலேயும் என்றது- [“ஸ்வாமிதவமது வர்த்தய”] என்று வேண்டிக்கொண்டு அபேக்ஷிதமான உபேயத்தைப்பெற்றார் போலேயும் என்றபடி. எடுப்பும் சாய்ப்பும் என்றது - ஸோகாளிஷ்டனான அர்ஜுனனை க்ருஷ்ணன் எடுக்கவும், மீள அர்ஜுனன் ஸோகிக்கவும் என்றபடி. கேட்டு தரித்தார்போலேயும் என்றது- உபாயத்தைக் கேட்டு தரித்தார்போலேயும் என்றபடி. பெற்று முடிக்கிறது என்றது- பெற்று முடிக்கிறார்கள் என்றபடி.

❊ “நந்தகோபர் க்ருஷ்ணத்தில்” என்று அரும்பதத்திற் பாடம்.

[க] ஷ்டகதர்யம்-பகவத்கீதையின் பதினெட்டு அத்தியாயம்.

அவதாரிகை—முதற்பாட்டில், இந்நோன்புக்கு ஒருகாலம் நேர்படுவதே! என்று காலத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள். “மார்கழித் திங்கள்” என்று தொடங்கி, “சிறுமீர்காள்” என்னுமளவும்-ப்ராப்யம்; மேல்ப்ராபகம்; ப்ராப்யப்ராபசஸங்க்ரஹமென்றுமாம்.

க—மார்கழித்திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்
நீராடப்போது வீர்போது மிளே நேரிழையீர்
சீர்மல்குமாய்ப்பாடிச் செல்வச்சிறுமீர் காள்
கூர்வேற்கொடுத்தொழிலனந்தகோபன்குமரன்
ஏரார்தகண்ணியசோதையிளஞ்சிங்கம்
கார்மேனிச்செங்கண்கதிர்மதியம்போல் முகத்தான்
நாராயண நேநமக்கே பறைதருவான
பாரோர்புகழப்படிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

பதிவுரை:—நேர் இழையீர் - விலக்துணமான ஆபணங்களை யணிந்தவர்களும், சீர் மல்கும் - குணஸம்ருத்தியையும் கோஸம்ருத்தியையுமுடைய, ஆய்ப்பாடி - திருவாய்ப்பாடியில், செல்வம் - (பகவத் ஸம்பந்தமாகிற) ஸ்ரீயால் அதியுயித்திருக்கும், சிறுமீர் காள் - இளமபருவமுடையவர்களுமாகிய பெண்களே! மார்கழி திங்கள் - (எல்லாவஸ்துக்களும் பலிக்கும்) மார்கழிமாஸமாய்,

ஆண்டாள், தமப்பனரைப்போலே எம்பெருமான் முகங் காட்டாவிடில் மடவாரவொண்ணதோ? கோபிகா நுகாரத்தாலே நோன்பிலே கைவைப்பானென்? என்னும்ஸங்கையை அறுவதித்து அதுக்கு இரண்டுவிதமாகப் பரிஹரிக்கிறார் (இவன்மடவாராதே இத்யாதி.) குணவ்யஸரியன்றியே என்றது-குணத்துக்கு ஹாரி எங்கேவருகிறதோ? என்னும் வ்யஸைமுடையனன்றிக்கே என்ற படி. சுணைக்கேடன் - லாஜ்ஜாஹீனன். உத்தேஸ்யம் என்றது - க்ருஷ்ணஸம்ஸ்லேஷம். வ்ரதோபவாஸ கர்ஸிதமான வடிவைக் கண்டால் சேதநமன்றோ, வர்ஷியாதோ என்றது - கோபவ்ருத்தாதங்களுக்கு வர்ஷார்த்தமாக அநுமதிபண்ணப்பரதந்த்ரைகளாய் வ்ரதத்தை ஆசரிக்கும் பெண்களுக்கு அந்த பலம் அறுத்தேஸ்யமாகிலும் பண்ணிவைக்கும் கோப வ்ருத்தருக்கு உத்தேஸ்யமாக யாலே. வர்ஷிக்கவேணுமென்று அறிந்து வர்ஷிக்கும் என்றபடி.

முதற்பாட்டு (மார்கழி இத்யாதி.) “திங்கள் - மார்கழி, நாள் - மதிநிறைந்த நல்லாள், ஆல - ஆஸ்சாயய” என்று திருவுள்ளம் பற்றி, இப்பாட்டுக்குக் காலத்தைக் கொண்டாடுகையே ப்ராதார்பேந ப்ரதிபாத்யமென்று பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (இந்நோன்புக்கு இத்யாதி.) இத்தால் - பகவத்ஸமாஸ்யணத்துக்கு அநு கூலமானகாலம் நேர்படுவதே! என்று ஸ்வாபதேஸம் கண்டுகொள்வது. திருவாய்மொழியிலே முதற்பாட்டு மேல்பரக்கச்சொல்லுகிற அர்த்தங்களுக்கு ஸங்க்ரஹமாமாபோலே, இப்பாட்டும் மேல்ப்ரதி

மதிறிறைந்த - சந்த்ரனால் பூர்ணமான சுக்லபக்தமாய், நல் நரள் - நல்லதிவஸமாய் (இரானின்றது), பாரோர் - (க்ருஷ்ணனையும் நம்மையும்) சேரவொட்டாதகோபஸ்ருத்தர்கள் தாங்களே, புகழ் - கொண்டாடும்படி, படிந்து - (இந்நோன்பிலே) அவகாஸித்து, நீராட - க்ருஷ்ணஸம்ஸலேஷம்பண்ண, போதுவர் - போகையில் இச்சையுடையீர், போதமின் - வாருங்கள்; (ஏனெனில்),—கூர் - வடித்தசு கூர்மையாக்கின, வேல் - வேலைத் தரித்தவராய், (க்ருஷ்ணனை நலியவரும் சிறிய ஜந்துக்களையுங்கூட), கொடுத்தொழிலின் - க்ருரபாகத் தண்டிக்கு மவரான, நந்தகோபன் - ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய, குமரன்-பிள்ளையாய்,—ஏர் ஆர்ந்த-அழகால் பூர்ணமான, கண்ணி-கண்களையுடைய, யசோதை - யசோதைப்பிராட்டிக்கு, இள சிங்கம் - ஸ்மிம்ஹக்குட்டிபோலே இருக்குமவனாய்,—கார் - (ஆஸ்ரிதருடைய தாபங்களெல்லா மாறுமபடி) மேகம்போலக் குளிர்த்த, மேனி - திருமேனியையும், செம் - (செந்தாமரைமலர் போலச்) சிவந்த, கண் - திருக்கண்களையும், கதிர்போல் - ஸூர்யனைப்போல் ப்ரகாஸமாய், மதியம்போல் - சந்த்ரனைப் போல் ஸந்தோஷகரமான, முகத்தான் - திருமுகமண்டலத்தையுமுடையனான, நாராயணனே - ஸர்வரக்ஷகனே, நமக்கே - (“அவனுலே பேறு” என்று அவன் கைபார்த்திருக்கிற) நமக்கே, எம் பாலுய் - நமது நோன்பைப் பின்சென்று, பறை - நம்முடைய அபேக்ஷிதத்தை, தருவான் - கொடுக்குமவனாயிராநின்றான் என்பதாம். ஆல்-ஆச்சரியம். ஏல், ஓர் - அசைகள்.

பாதிக்கப்படும் ப்ராப்யப்ராபகங்களுக்கு ஸங்க்ரஹம். காலத்தைக் கொண்டாடுகை அதுக்கு ஸேஷ மென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தாத் பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யேத்யாதி) “மார்கழித் திங்கள்” என்று தொடங்கி, “செல்வச்சிறுமீர்காள என்னுமளவும்-ப்ராப்யத்தை ஸங்க்ரஹித்தபடி; மேலெல்லாம்-ப்ராபகத்தை ஸங்க்ரஹிக்கிறது; “பறை” என்றத்தாலே - அடிமையென்று மேல்சொல்லுகிறது ப்ராபகத்துக்கு ஸேஷமாக என்று கருத்து.

இப்பாட்டு ப்ராப்யப்ராபக ஸங்க்ரஹமாபபோது காலவீஸேஷம் விஹிதமல்லாமையால் காலமெல்லாம் ஒத்ததாயிருக்க, காலவீஸேஷத்தைக் கொண்டாடப் ப்ரஸக்தி என்னென்ன; அதுக்கு அஞ்சு படியாகத் தாத் பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நாதிபீதேத்யாதி.) அதிபீதனமாதஎன்றிக்கே என்றது - “மகரேகுண்டலாக்ருதம்” என்கிற மாஸம்போலன்றிக்கே கயிருக்கை. இத்தால் - [“நாதிசீகா நக்ரமதா”] என்கிற எம்பெருமானோட்டை ஸாத்ருஸயத்தாலே ப்ராப்யமென்று கொண்டாடினார்க ளென்கை. உத்தராயணம் தேவர்களுக்குப் பகலாகையாலே அதுக்குப் பூர்வமாஸம் ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இத்தால் ஸாத்விசுபலவரித் திக்கும் உறுப்பான ஸாத்விசுகாலமென்று கொண்டாடுகிறார்கள்

வியாக்யாநம்:—(மார்கழித்திங்கள்) “நாகிசீ தாநகர்மதா” (எ) என்கிற ந்யாயத்தாலே அத்யூஷ்ணமாதல் அதிஸீதளமாதலன்றிக்கே யிருக்கும் மாஸம்; நாளுக்கு ப்ராம்ஹமுஹூர்த்தம்போலே ஸம்வதஸூத்துக்கு இம்மாஸமாகையாலே ஸத்த்வோத்தரமான காலம் “மாஸாநாம் மார்க்கசிர்ஷோஹம்” (அ) என்று ‘மாஸங்களில் வைத்துக்கொண்டு மார்கழிமாஸமாகிறேன்’ என்று அவன்தானே அருளிச்செய்கையாலே, வைஷ்ணவமான மாஸம்; ஸர்வ வஸ்துச் சந்ரம் அங்குரிக்குங் கால மாகையாலே, தங்களுடைய [சு] உந்மேஷத்தக்கு * அர்ஹமான காலம். (மார்கழித்திங்கள்) கோபவ்ருத்தர் குளிருக்கு அஞ்சிப் புறப்படமாட்டாத காலம்.

தங்களுக்கு உத்தேஸ்யம் கிடர்க்க் காலத்தைக் கொண்டாடுகிற தென்னென்னில்?...[“சைத்ரர்ச்சரீமாநயம்மாஹ:” (சு) என்று ஒரு ஸம்ருத்தியைப்பற்றக் காலத்தைக் கொண்டாடிற்றிறே. [சைத்ர:] அல்லாதாரிற் காட்டில் பெருமானுக்கு உள்ள ப்ராதாந்யமபோலே பாஸங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் முதலான மாஸம், (ஸ்ரீமாத்) அவர் எல்லாருக்கும் ராஜாவாக ப்ராப்தராஜாற்போலே, சைத்ரமாஸம் ஸர்வர்க்கும் ஸாககரமாகையாலே, மாஸங்களுக்கெல்லாம் ராஜா வென்கிறது. [அயம்மாஸ:] அபிஷேக மனோரத ஸமயத்திலே ஸந்நிஹிதமான தன்னேற்றம் அங்கு, ஸேஷ்யை ஸேஷபூதர் லபித்கைக்குக் கொண்டாடுகிற கொண்டாட்டம்; இங்கு, ஸேஷபூதரை

என்று - (நாளுக்கு) இத்யாதி வாக்யத்துக்குக் கருத்து. (மாஸாநாம்) இத்யாதிக்கு - ப்ராப்யபூதனபிமாநிக்கையாலே உத்தேஸ்ய தமமென்று கொண்டாடினார்களென்று தாத்பர்யம். ஸர்வஸஸ்யங் களும் பலிக்குங்காலமாகையாலே, தங்கள் போகவர்த்தகமான மனோரதமும் பலிக்குங் காலமென்று கொண்டாடுகை - (ஸர்வ வஸ்துக்களும்) இத்யாதிக்குக் கருத்து. அங்குரிக்கும் என்றது பலிக்கும் என்றபடி. அந்யாபதேஸத்திலே, கிரோதிநிவ்ருத்திக்குடலான காலமென்று கொண்டாடினார்கள் என்றதாய்தது.

தங்களுக்கு ப்ரதாந உத்தேஸ்யமான ப்ராப்ய ப்ராபகங் களைக்கொண்டாடாதே ததுபயுக்தமான காலத்தைக் கொண்டாடு வரென்னென்கிற ஸங்கையை அதுவதித்து த்ருஷ்டாந்தமுனே பரிஹரிக்கிறார் (தங்களுக்கு இத்யாதி) ஸம்ருத்தியைப்பற்ற என்றது-திருவபிஷேகத்துக்கு உடலான அதிஸயங்களைப் பற்ற என்ற படி. இத்தால் - பெருமானுடைய திருவபிஷேகோத்ஸவத்தில் ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ததுபயுக்தமான காலத்தைக்கொண்டாடினாற்போலே, இவர்களும் கொண்டாடினார்கள் என்றகாய்த்து. (“அயம் மாஸ:”) என்ன அமைந்திருக்கவும், (“சைத்ர:”) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதார் இத்யாதி.) அல்லா

[சு] உந்மேஷம்-வ்ருத்தி.*“உத்தேஸ்யத்துக்கு என்றும்பாடம்.

சேஷி லபிக்கைக்குக் கொண்டாடுகிற கொண்டாட்டம். [“புண்ய: புஷ்பிதகாநந:” “பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ”] (க0) என்றும், [“பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தா பஹாரிணம்.”] [கக] என்றும் அவர்க்கு இரண்டாகார முண்டாறைப் போலே, இக்காலமும் பாவநமுமாய் போக்யமுமாயிருக்கை. [“புஷ்பிதகாநந:”] படை வீடுபோலே நாம் அலங்கரிக்கவேண்டாதேதானே அலங்கரிக்கை [புஷ்பிதகாநந:] பெருமாள் பொன்முடிசூட, காடுபூமுடி சூடிற்று. (மதிநிறைந்த) -மாஸம்நேரப்பட்டாற்போலே யிருந்ததி பகூழும் நேரப்பட்டபடி “ஆபூர்யமாணேபகூஷ்புண்யே நகூஷத்ரே” [கஉ] என்று மங்களகார்யம் செய்வார்க்கு விதிக்கிற விதிலும் இவர்களுக்குக் [க] கோல்விழுக்காட்டிலே சேர விழுந்தது.

தார்-பரதாதிகள். இத்தால்-பெருமானுக்குத் தக்கது என்றதாய்த்து. காலத்துக்கும் பெருமானுக்கும் முதன்மையாலே ஸாத்ருஸ்யம் உபபாதித்து [“ப்ராஜாஸகித்வேசந்நாஸ்ய”] என்கிறபடியே ஸுககரத்வத்தாலேயுண்டான ஸாத்ருஸ்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவர் எல்லார்க்கும் இத்தயாதி) ராஜாவாகப் பராப்தராறை போலே என்றது-ஸஞ்ஜாதயாவந்த ஸுககரத்வமென்கிற குணதிசயத்தாலேப் பராப்தராறைபோலேயென்றபடி. [“அயம்”] என்றத்தாலே அதீதாநாகதசைதரமாஸாபேகூஷ்யா வ்யாவ்ருத்தி யுண்டாகையாலும் ஓரதிஸய முண்டு என்கிறார் (அபிஷேகேத்தயாதி.) [“அயம்”] என்கிறது-புத்திஸ்தபராமர்ஸியாகையாலே, அவதார வேதவான சைத்ரமாஸமே இதுவென்று அகூஷார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யாந்தாம் அருளிச்செய்கிறார் (அங்கு இத்தயாதி வாக்யத்தாலே. [“ததஸ்ச்சத்வாதஸோமாலே சைத்ரே நாவமிகே திதௌ”] என்று அவதார காலத்தில் சைத்ரம் என்ற விசேஷணத்தாலே இந்த லோகத்தில் ஜநங்களுக்கு ஒருராஜாவைச் சக்ரவர்த்தி பெற்றானென்று ரிஷிகொண்டாடினமைதோன்றுகையாலே, சேஷியான பெருமானே சேஷ பூதரான ஜநங்கள் லபிக்கைக்குத் தக்க மாஸமென்று கொண்டாடின கொண்டாட்டம் என்று முதல்வார்த்தைக்குக் கருத்து: அப்படி கொண்டாடப்பட்ட மாஸமே இப்போதும் பெருமாள் அபிஷித்தராய் ஜநங்களை லபிக்கைக்கும் அர்ஹமாயிற்று என்று சக்ரவர்த்தி கொண்டாடின கொண்டாட்டம் என்று-இரண்டாம் வாக்யத்துக்குத்தாத்பர்யம். (கொண்டாட்டம்) என்ற அநந்நரம், சொல்லிற்று என்று சேஷம். [“புஷ்பித:”] என்றது-ஸஞ்ஜாத புஷ்பமென்று அர்த்தமாகையாலே, தானே புஷ்பிதமென்று தோன்றுகையாலே. பெருமானுடைய போக்யதையைப் போலேகாட்டில் போக்யதையும்ஸ்வபாஸிகமென்கைக்காக, வ்யாவ்ருத்தி பூர்வகம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (படைவீடித்தயாதி.)

[க] கோல்விழுக்காடு-ஸ்வத: பராப்தி; யத்ருச்சை, தைவகதி

பகவத்ப்ரணவராயிருப்பாருடைய தேவையாத்ரையை விதிதான் பின்செல்லக்கடவதாயிறேயிருப்பது; “த்வதீயகம்பிரமநோ-துஸாரிண: (க௩) என்னக்கடவதிறே. ஒருவரையொருவர் முகங்கண்டு அதுபவிக்கைக்கும், எல்லாருங்கூடிச்சென்று க்ருஷ்ணனை எழுப்புகைக்குமாக நிலாஉண்டாகப்பெற்றது “நள்ளிருட்கண்” என்ன வேண்டாஸிறே இவர்களுக்கு; விரோதிக்கக்கடவ அவ்வூராரே இசைந்து மேலெழுத்திடப்பெற்றதிறே.

(நன்னுளால்)-மாஸத்திக்கும் பஞ்சத்துக்கும் நாயகக்கல் போலேயிருப்பதொரு நாள் நேரப்பட்டபடி யென்! நம்மைக்ருஷ்ணனோடு கிட்டவொட்டாதவர்கள் தாங்களே, க்ருஷ்ணனோடு சேருகைக்கு ப்ரமாணம் பண்ணிக்கொடுத்த நாளாகப் பெற்றதே! பகவத் ப்ரஸாதத்துக்கு இலக்காகப்பெற்ற நாளிறே இவ்வாத்மாவுக்கு நல்லாளாகிறது; “சூதிபாயி” (க௪) என்ற அவன்தானே “ததாயி” (க௫) என்னப்பெற்ற நாளிறே. ஸர்வேஸ்வரனோடே எதி “புஷ்பிதம்” என்றதுக்கு ஸ்வாபானிகமான அர்த்தம் அருளிச் செய்து, ரஸோத்தியாக அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (புஷ்பிதகாநநேத்யாதி.)

கீழ்ப்பதத்தோடே ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யத்தை அருளிச் செய்கிறார் [மாஸம்இத்யாதி.] பகவத்ஸமாஸ்யணம் பண்ணிக்கைக்கர்யம் பண்ணுமவர்களுக்கு ஸுக்லபக்ஷம் விஹிதமென்று கொண்டாடக்கூடுமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (ஆபூர்யமாணே த்யாதிவாக்யத்தரயத்தாலே); “த்வதீயாகம் கம்பிரமந:” என்று விவக்ஷிதம். விஹிதமென்று கொண்டாடாதே போனால் எத்தாலேதான் கொண்டாடுகிறார்கள்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவரைஇத்யாதி.) நிலாவாலே கோபஸ்ருத்தர் காணரோ? அதுக்கு இருள் வேண்டாவோ? என்ன, அருளிச் செய்கிறார் (நள்ளிருட்கண் இத்யாதி.)

மதிறிறைந்த நாளாகையாலே ப்ரகாஸகமாய் ஆனந்தகாமாயிருக்கையே நாளுக்கு நன்மை யென்று திருவுள்ளம்பற்றி, க்ருஷ்டாந்தபூர்வகம் அருளிச்செய்கிறார் (மாஸத்துக்கும் இத்யாதி.) நாயகக்கல்போலே என்றது-ப்ரகாஸகமாயிருக்கையாலே யென்று கண்டுகொள்வது, கழிந்தநாளே, க்ருஷ்ணனோடே தங்களைச் சேரவொட்டாமையால் தீயது: இது அங்ஙனன்றிக்கே, க்ருஷ்ணனோடே சேர்க்கைக்கு அவர்களே நிர்ணயம் பண்ணிக்கொடுத்த நாளாகையாலே நல்ல நாளென்று அந்யபதேஸத்திலே தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (நம்மை இத்யாதி.) ப்ரமாணமென்றது - “ப்ரமிதி: ப்ரமாணம்” என்கிற பாவே வ்யுத்பத்தியாலே, நிர்ஸயம் என்றபடி. ஸ்வாபதேஸத்திலே, நன்மைக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (பகவதித்யாதி) ஆகில், உங்களுக்கு

இந்நான் எப்படிப்பட்டதோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (கூழிபாமி இத்யாதி.) இத்தால் - ப்ராதிசூல்ய ஸங்கல்பம் தவிர்த்து தங்கள் விஷயத்தில் ஆதிசூல்யஸங்கல்பம் பண்ணினநான் என்ற தாய்த்து. இன்று இப்படி ஸங்கல்பிக்கைக்கு நிதானம் அருளிச்செய்கிறார் ரம்புகோக்கை தவிர்த்து “அவன் நமக்கு ரக்ஷகன்” என்னும் விஸ்வாஸம் பிறந்த நாளிறே நல்நாளாகிறது! “அத்யமேஸபலம் ஜன்மஸூப்ரபாதாசமேநிஸா” (கக) என்று கம்ஸன் சோறுண்டு வளர்ந்த எனக்கு, இங்ஙனே யொரு நல்விடிவு உண்டாகப் பெறுவதே! என்றானிறே அக்ரூன்.

மாஸத்தைக் கொண்டாடுவது, பக்ஷத்தைக் கொண்டாடுவது, நாளைக்கொண்டாடுவதாய், இதிலே இவர்களுக்குக்கிடக்கிறத்வரை வெள்ளம் என்தான்! இவர்கள் ப்ராப்யருசி இருக்கிறபடி.

(நீராட) - க்ருஷ்ணவிரஹத்தால் பிறந்த தாபம் ஆறும்படி போய்க்குளிக்கை; இத்தால் இவர்கள் நினைக்கிறது க்ருஷ்ண ஸம்ஸ்லேஷம். தமிழரும், கலவியை, “சுனையாடல்” என்றார்கள்.

(ஸர்வேஸ்வரனோடே இத்யாதி;) தாத்பர்யாந்தர மாகவுமாம். இப்படி நாளைக் கொண்டாடினமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச் செய்கிறார் (அத்யமே இத்யாதி) ‘மே-நிஸா-ச-அத்ய-ஸூப்ரபாதா’ என்கையாலே - கழிந்த நாளையில விடிவு ஸூப்ரபாதையல்ல வென்று தோற்றுகையால், அதற்கு ஹேதுவை [‘மே’] என்ற துக்கு அர்த்தமாக அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (கம்ஸன் இத்யாதி.) “வரம்ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர்வயவஸ்திதி: நஸாரிசிந்தா விமுகஜநஸம்வாஸவை ஸம்ஸயம்” என்கிறபடியே பகவத் த்வேஷ்யான கம்ஸன்சோறுண்டு அவனோட்டை ஸஹவாஸம் பண்ணுகையால் கழிந்த நாளையில விடிவு விடிவன்றென்று கருத்து.

காலத்தைக் கொண்டாட வேண்டினால் “ஸூப்ரபாதாசமே நிஸா” என்றற்போல “நண்ணுள்” என்று நாளைக் கொண்டாடு கையேயன்றிக்கே மாஸத்தையும் பக்ஷத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டாடுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச் செய்துகொண்டு ஈடுபடுகிறார் (மாஸத்தை இத்யாதி.) த்வரைவெள்ளம் என்றது-கொண்டாடுகையில இச்சாஸந்தாந மென்றபடி இந்த த்வரை வெள்ளத்துக்குத் தான் ஹேது வென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள் இத்யாதி)

“நீராட” என்றதற்கு நோன்புக்காகக் குளிக்கை வாக்யார்த்த மாய், இத்தைச் சொல்லுமவர்களுடைய ஹார்த்தமான த்வந்யர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ண இத்யாதி.) ஜலத்தில் குளித்தால் விரஹதாபமாரும்படி கண்ட தில்லையே யென்ன, அருளிச்

செய்கிறார் (இத்தால் இத்யாதி) இத்தாலென்றது—“நீராட” என்றத் தால் என்றபடி. “நீராட” என்ற அர்த்தத்தால் ஸம்ப்லேஷம் “ஏஷப்ரஹ்மப்ரஸிஷ்டோ஽ஸ்யித்ரீஷ் மேஸீதயிவஹ்ருதம்” (சுஎ) என்று - பகவத் ஸம்ப்லேஷத்துக்கு [க] க்ரீஷ்மகாலததில் குளிர்த்தமுவை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிற்றிறே. தாங்கள் நினைத்தபடி சொல்லுகைக்கு ஈடான முறை உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் அதனைத் தவிர்த்து பகவத் ஸம்பந்தத்தையே பார்த்துக்கொளவித்து, “நீராட” என்கிறார்கள்: புத்ரர்களாகவுமாம், ஸிஷ்யர்களாகவுமாம், பகவத்ஸம்பந்த முடையாரை கௌவ்யர் என்கிறது: “பொற்றாமரைக்கயம் நீராடப்போனாள்” என்னக் கடவதிறே. இத்தால், தங்கள் ப்ராயத்ததைச் சொல்லுகிறது.

அல்ப பலமான ஸ்வர்க்காற்பவத்தக்கு அதிகாரார்த்தமாகப் பண்ணவேண்டுந் தேவதைகளுக்கு ஒரொல்லையில்லை; இந்த நிரவதிக ஸம்பத்தைப் பெறுகைக்கு எவ்வளவு யோக்யதை வேணுமென்னில்:- (போதுவீர் போதுமினே) இச்சையே அதிகாரம். அது அப்ரப்த விஷய மாகையாலே அதிகாரிஸம்பத்தி உண்டாக்கிக் கொண்டு இழிய வேணும், இது வகுத்தவிஷயமாகையாலே இச்சைக்கு மேற்பட வேண்டுவதில்லை. நெடுங்காலமிழந்ததும் இவன்பக்கல் இச்சையில்லாமை; ஆகையாலே, இந்த இச்சையே வேண்

தவநிக்கு மென்கைக்கு நியாமகம் அருளிச்செய்கிறார் (தமிழர் இத்யாதி.) சுனையாடலாவது - பர்வதத்திலே தேங்கினசுனைகளிலே குளிக்கை, “நீராட” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் (ஏஷ இத்யாதி.) கோபிமார் தங்கனோடொத்த தோழி மார்களை குளிக்க என்று சொல்லலாயிருக்க, கௌரவித்து “நீராட” என்பானென் னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (தாங்கள் நினைத்தபடி இத்யாதி.) முறை - அதுபந்தம். கௌரவித்துச் சொன்னதால் பஸ்தமான ஸ்வாபதேஸத்தை அருளிச்செய்கிறார் (புத்ரர்களாகவுமாம் இத்யாதி.) உக்தார்த்த ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (பொற்றாமரை இத்யாதி.) இவ்விடத்தில், பட்டர் ஸூபாதத்தைக் கழுவித் தீர்த்தங் கொள்ளும் ஆண்டாளுடைய அநுஷ்டானமும், எம்பெருமானார் பெருங் கூட்டத்தோடே எழுந்தருளப் பெரியகம்பி ஆளவந்தாராக நினைத்துத் தண்டனிட்டதும் அநுஸந்தேயம்.

மேலுக்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (அல்பேத்யாதி) ‘பண்ண வேண்டுந் தேவதைகளுக்கு’ என்றது - கூஸ்மாண்டகண ஷேராமாதிகளுக்கு என்றபடி. கூஸ்மாண்டகணம் - * மந்த்ரவிஸேஷம். “போதுவீர்” என்றதுக்கு போகையிலே இச்சையுடையவர்க

[க] க்ரீஷ்மகாலம்—முதுவேணிற்காலம்.

* ‘மாந்ருவிஸேஷம்’ என்று பாடாந்தரம்.

என்று அக்ஷரார்த்தம் திருவுள்ளம் மற்றி, கீழ்ஸங்கைக்குப் பரிஹாரம் அருளிச்செய்கிறார் (இச்சையே இத்யாதி.) “இச்சையே” என்ற அவதாரஹார்த்தத்தை ஹேது பூர்வகமாக உபபாதிக்கிறார் (அது இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.) ஆனால் இச்சைதவிர வேறு வேறு, ஸக்தியும் ப்ராத்தியும் அத்தலையிலே பூர்ணமாகையாலே இச்சைக்கு மேற்பட வேண்டிவதில்லை; இனி இவன் சேதநானவாசிக்கு இச்சையையிறே வேண்டிவது; அது இல்லையாகில் இவனுக்கு இது புருஷார்த்தமாக மாட்டாதிதே. கூடாத்ரவிஷயாறுபவத்துக்குத் தனித்தேட்டமாணற்போலே, அபரிச்சின்னமான விஷயத்துக்குத் துணை தேட்டமாகையாவே, ஸஹகாரிகளைச்சொல்லுகிறார்கள். (போதுமினே) - ப்ராதிகூலரையு மகப்பட “தேநமைதரீபவதுதேயதிஜீவிதுமிச்சலி” (௬௮) என்னுமவர்கள் அபிமுகரைப் பெற்றால் விடுவர்களோ? (போதுமினே) - நாங்கள் வாழும்படி புறப்பட்டு இங்ஙனே நடக்கலாகாதோ? அவர்கள் முன்னேபோக, அந்நடையழகு கண்டு நாங்கள் பின்னே போகவிதே நினைக்கிறது

(நேரிழையீர்) - விலக்ஷணமான ஆபரணத்தை யுடையீர் இவர்கள் “போதுமினே” என்றபின்பு, அவர்கள் வடிவிலேபிறந்த

கர்த்தவ்யமில்லையாகில் நெடுங்காலம் இவன் இழந்துபோவானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (நெடுங்காலம் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.) இவனுக்கு இச்சையுண்டாகிலும் ஸஹகார்யந்தரமின்றிக் கே பலங்கொடுக்கமாட்டுமோ வென்றும், வகுத்தவிஷயமாகிலும் நியமேந பித்ராதிகள் கார்யம்செய்யக் கண்டிலோமீயென்றும் வருகிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸக்தியும்இத்யாதி;) பித்ராதிகள் ப்ராப்தி கர்மோபாதிகமாகையாலே, பூர்ணமன் றென்று கருத்து. ஆகில், இச்சைதான் வேறுமென்கிற நிர்ப்பந்தமென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (இனி இவன்இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) “போதுமின்” என்று சொல்லும் இவர்களும் க்ருஷ்ணஸம்ஸ்லேஷார்த்திகளாயிருக்க, அவர்களைமாத்ரம் போகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்னும் ஸங்கையிலே, “போதுமின்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (கூடாத்ரேத்யாதி) “போதுவீர்” என்றத்தாலே - இச்சையுடையவர்க ளென்று தோற்றுகையாலே அபிமுகராயிருக்கும்வர்களை “போதுமினே” என்று விதித்தச் சொல்லவேணுமோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராதிகூலரையும் இத்யாதி;) ப்ராப்தியைப்போலே இவர்களும் கடகராகையாலே திருத்துகை இவர்களுக்கு ஸ்வபாவமென்று கருத்து. வம்மின் என்னுதே, “போதுமினே” என்றதுக்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் (நாங்கள் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே)

விலக்ஷணமான விஷயத்தை கூணகாலம் விஸ்ஸேஷிக்கும் போதும் விஸ்ஸேஷவ்யஸநம் பெரிதாயிருக்க, இப்போது ஆபரணம்

புதுக்கணிப்பு இருந்தபடி ! அன்றிக்கே, “கொங்கைமேற் குங்கு மத்தின் குழம்பழிய” என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனுடைய வரவைக் கடாஷித்து, ‘அவன் எப்போது வந்து மேல்நீழும்?’ என்று அறியாதபடியாலே, தங்களை எப்போதும் அலங்கரித்தபடியே யிருப்பார்களென்றுமாம். [“வஸதிஹ்ருதி - ஸௌம்யரூப”] (கக) என்னுமாபோலே முன்புத்தை க்ருஷ்ணனோட்டைக் கலவியால் பிறந்த புகர் இப்போது தோற்றும்படி யிருக்கையாலே சொல்லவுமாம்.

(சீர்மல்கு மாய்ப்பாடி) - இவ்வூரில் ஐஸ்வர்யம் வழிந்துபோய் வேறோருக்கு வெள்ளமிடப் போந்திருக்கை. அதாவது - க்ருஷ்ணனுடைய இங்குத்தை நீர்மைபரமபதத்திலும் சென்று அலையெறியும்படியாயிருக்கை. வஸ்துவுக்குக் குணத்தாலேயிறே [க] உத்கர்ஷம்; அங்குத் தன்னிற் குறைந்தா ரில்லாமையாலே குணத்துக்கு விஷயமில்லை; ஆகையாலே, தர்மியைப்பற்றிக் கிடைக்குமத்தனை அங்கு; [உ] அந்தகாரத்தில் தீபம்போலே ப்ராசரிப்பதும் இங்கே யாகையாலே, ஐஸ்வர்யம் பூர்ணமாய்த்து இங்கேயிறே. [ங] த்ரிபாத்வித்தியிலடங்காத வஸ்து தன்னை நியாம்யமாக்கி வர்த்திக்கிற

பூண்டிருப்பாரோ? “நேரிழையீர்” என்று ஸம்போதிக்கும்படி என்னென்ன, இதற்கு மூன்றுபரிஷாரம் அருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள் இத்யாதி வாக்யதரயத்தாலே) ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாகப் போகையாலுண்டான த்வராதியரயத்தாலே ஆபரணங்களிடும் அவயவங்களை மாறாடிப் பூண்கையாலேவந்த வடிவிற்புதுக்கணிப்பு என்று-முதல் வாக்யத்துக்குக் கருத்து. [“வஸதிஹ்ருதி ஸகாதகேச தம் மிர்பவதிபுமார் ஜகதோஸ்ய ஸௌம்யரூபம் கூஷ்தீரஸமதி ஷம்யமாத்மநோர்தம் கதயதிராருதயைவ ஸாலபோத”] என்கிறபடியே ஒரு நாளையிற் கலவியில் ஆகந்தம் இவர்களுக்கு அதுவர்த்திர்ச்சையாலேவிங்குலேஷவ்யஸகம் தோற்றமையால் தங்களை எப்போதும் அலங்கரித் திருப்பார்களென்று மூன்றாம் வாக்யத்துக்குக் கருத்து.

* ‘சீர்’ பதம்-ஸம்ருத்தியைச் சொல்கிற தாய், அதுதானும் - க்ருஷ்ணனுடைய (நணஸம்ருத்தி யென்றும் ஆய்ப்பாடிக்கு உண்டான கோஸம்ருத்தி யென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி, முந்தற குணஸம்ருத்திபரமாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வூரில் இத்யாதி.) அலையெறியும் படியாயிருக்கையாவது - அங்குத்தை யில் நாய்ச்சிமார்களும் வைதிகபுத்ரநயநமுகத்தாலே கண்டு அது பவிக்கலாம்படி யிருக்கை என்றபடி. பரத்வாதி குணங்களை அது பவித்துக் கொண்டிருக்கிற நாய்ச்சிமார்க்கு நீர்மை காணவேண்டியிருந்ததோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (வஸ்துவுக்கு இத்யாதி.)

[க] உத்கர்ஷம் - உயர்த்தி. [உ] அந்தகாரம் - இருள்.

[ங] ச்ரிபாக்ஷிபகி - பரமபகம்.

குணத்தாலே என்றது - ஸௌல்பயத்தாலே என்றபடி. இக்குணந் தான் அங்கேதானே அநுபாவ்யமாயிராதோவென்ன, அருளிச் ஊரிதே. பண்டே கோஸம்ருத்தி யுண்டாயிருக்கச்செய்தே, பிள்ளைகள்கால்நலத்தாலே கறப்பன கடைவனவற்றால் குறைவற் றிருக்கை, நாழிப்பால் நாழிநெய் போருகை யென்றுமாம்.

(ஆய்ப்பாடி)-பரமபதம்போலே தேஹாந்தரபரிக்ரஹம்பண் ணிச் சென்று அநுபவிக்கவேண்டாத ஊர். ஆசாரப்ரதாநரான வலிஷ்டாதிகள் வர்த்திக்கிற திருவயோத்யை போலன்றிக்கே, இடக்கையும் வலக் கையு மறியாத இடையர் வர்த்திக்கிற ஊர், பெருமாள் குணங்கண்டு உகக்கும் ஊர் போலன்றியே, க்ருஷ்ணன் தீம்புகண்டு உகக்கும் ஊர்.

(செல்வச்சிறுமீர்காள்)-இவ்வாத்மாவுக்கு நிலைசின்ற ஐஸ்வர் யமாவது பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியிதே ராஜ்யத்தைவிட்டு வெறுங் கையோடே பெருமாள்பின்னேபோன இளையபெருமானே, “லக்ஷ்ம னோலக்ஷ்மிஸம்பந்” (உ௦) என்றதிதே. ராவணபவநத்தினின் றும் கால்வாங்கிப் பெருமானிருந்த தேஸத்தைக் குறித்து வருவ தாக, [பரித்யக்தாமயாலங்கா மித்ராநிசதநாநிச” (உ௧) என்று ஸர்வத்தையும்விட்டு ஆகாஸஸ்தான விபிஷ்ணுழ்வானே, “அந்தரி

செய்கிறார் (அங்கு இத்யாதி வாக்யத்யபத்தாலே) இங்கு ஸௌ ல்ப்யம் ப்ரகாஸிக்கிறபடியை உபபாதிக்கிறார் (க்ரிபாத் விபூதியில் இத்யாதி.) கோஸம்ருத்தி பரமான இரண்டாம்தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பண்டேத்யாதி.)

“ஆய்ப்பாடி” என்று-இடைச்சேரியைச் சொன்னால் அதிசயம் சொல்லத்தக்கதென்னென்ன, அதுக்குக் தாத்பர்யமாக மூன்று ப்ரகாரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (பரமபதம் இத்யாதி வாக்ய த்யபத்தாலே.)

“செல்வம்” என்றதுக்கு - ஸ்வரூபதேசத்திலே அர்த்தம் அரு ளிச்செய்கிறார் இவ்வாத்மாவுக்கு இத்யாதி. ப்ரத்யாஸபாஸத்தியா வது ஸம்பந்தம். பகவத்ஸம்பந்தத்தைச் செல்வமாகச் சொல்லு கைக்கு மூன்று த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச் செய்கிறார் (ராஜ்யத்தை இத்யாதி) “லக்ஷ்மிஸம்பந்” என்றது. பகவத் ஸம்பந்தமாகிற ஸூரியாலே அதிஸயித்தவ ரென்றபடி. லக்ஷ்மிஸப்தம் ஆர்ஷமாகை யாலே “லக்ஷ்மி” என்று குறுகிக்கிடக்கிறது. அந்யஸேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யங்களிரண்டும் பால்யந் தொடங்கி யின்றிக்கே யிருக்குமவர்க்குக் கைங்கர்யபரசையென்றும், ஸ்வாதந்தர்யமின் றிக்கே அந்யனை ராவணனுக்குப் பாதந்த்ர ரானவர்க்கு அந்ந யேஷத்வம் கழிகை யென்றும், அந்யஸேஷத்வமின்றியிலே ஸ்வ ரக்ஷணே ஸ்வாதந்தர்ய நிஷ்டாரானவர்க்குப் பின்பு அதுவுமழிந்

கூததஸ்ரீமாந்” (௨௨) என்றதிறே: அவனை ரகூதனாக அத்த்வ
வலித்துத் தன் பக்கல்முதலற்றுக் கைவாங்கின ஸ்ரீ கஜேந்தராத்
வானை, “ஸதுகாதவரஸ்ரீமாந்” (௨௩) என்றதிறே: அப்படியே இவர்
களும். இங்கு ஸ்ரீவராயமாகச் சொல்லுகிறது க்ருஷ்ணப்பரத்யா
ஸத்தியை; அதாவது - வலிபாதி, வழக்குப்பாதி, தர்மம்பாதி
யாகப் பஞ்சலகூதம் குடியிற் பெண்ணில் இவனால் புணிக்கப்படா
தாரொருவரு மில்லை. வலியாகிறது - தன் செல்லாமை; வழக்கா
கிறது - மைத்துனமை; தர்மமாவது - ஸம்ஸ்யம்.

(சிறுமீர்கான்) - க்ருஷ்ணனோடொத்த பருவமாயிருக்கை
[“துல்யசீல வயோவ்ருத்தாம்”] (௨௪) என்கிறபடியே எல்லாவற்
றிலும் அவனுக்கு ஈடாயிருக்கை, பருவம் நிரம்பின ஸ்திரீகளையும்
புருஷர்களையும் கண்டால், தேவதாந்தரபஜனம் பண்ணினாரையும்,
தந்தாமுக்காக நினைத்திருப்பாரையும் போலே நினைத்திருக்கும்;
தனக்கு அந்நயார்ஹைகளாக நினைத்திருப்பது இவர்களை. இத்
தால், அவனுக்கேயாயிருக்கிற யோக்யதையைச் சொன்னபடி.
ஜ்ஞாந ஸ்வதர்வதக்த ரன்றியே இடக்கையும் வலக்கையும் அறி

திருக்கை யென்றும், த்ருஷ்டாந்தங்களுக்குப் பேதங் கண்டு
கொள்வது, உக்தார்த்தத்தைப் ப்ரக்ருதத்திலே நிகழிக்கிறார் (அப்
படியே இவர்களும் என்று.) அந்யாபதேஸத்திலே “செல்வம்”
என்றதுக்கு அாததம் அருளிச் செய்கிறார் (இங்கு இத்யாதி) தன்
செல்லாமை என்றது - அவர்களோடு ஸம்ஸ்ரேஷியாவிடில்
தரியாமை. ஆந்ருஸம்ஸ்யமாவது - தன்னோடு கலவாண்டில் தரி
யாத பெண்களிடத்தில் பண்ணும் காருண்யம்.

இவர்களுடைய சிறுமையை யிட்டு இப்படி ஸம்போதிக்கை
*யசோகதாஸிஞ்சிங்கமான க்ருஷ்ணனுடைய போகத்துக்கு
உடலாயிருக்கும் பருவமென்று தோற்று கைக்காக என்று அர்த்
தம் அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணன் இத்யாதி) பருவம் ஒத்திருந்
தாலும ஸீலவ்ருத்தாதிகள் ஒத்திராண்டில் போகத்துக்கு உடலாக
மாட்டாதென்று அத்தைஉபலக்ஷணமாகித் தாந்பர்யம் அருளிச்
செய்கிறார் (துல்யேத்யாதி.) பெண்கள் பருவம் க்ருஷ்ணன்பருவத்
துக்கு ஒத்ததாயிருக்கவேணுமோ? போகார்ஹமாய விஞ்சியிருந்
தாலாகாதோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (பருவம் இத்யாதி.)
புருஷர்களையும் என்றது - த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். (தேவதாந்தர
பஜனம்பண்ணினாரையும்) என்றதுக்கு - பருவம் நிரம்பினவர்கள்
பர்த்ருபரிக்ரஹம்பண்ணி யிருப்பார்களென்று தாந்பர்யம். (தந்தா
முக்காக நினைத்திருப் பாரையும்) என்றது - ஸ்வதந்தரையும்
என்றபடி. பெரியோர்களுக்குச் சிறியவர்கள் வஸ்யராயிருப்பார்களா
கையால், அத்தைப்பற்ற “சிறுமீர்கள்” என்றதுக்கு - இவர்கள்
வஸ்யர்களென்று ஸப்தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றித் தாந்பர்யம்
அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கு இத்யாதிவாக்யத்தாயத்தாலே.)

யாத கந்தகைகலாயிருக்கை; இவனுடைய விஷயி காரத்தாலே இளகிப்பதிக்கை. † [க] அங்கோலத்திற் குறைந்த க்ருஷ்ண கடாசுதமில்லையிறே. அதாவது - * கோவிர்தனுக்கல்லால் வாயில் போகாதிருக்கை)

(கூர்வேற்கொடுந்தொழிலன் கந்தகோபன்) ஸ்ரீநந்தகோபர், முன்பு புகம்புல் சாவ மிதியாதவ ராய்த்து; நம் சிறியாத்தாளைப் போலே ஆர்ஞாமல்யப்ரதாநராயய்த்துப்போருவது. பிள்ளைகள் பிறந்தபின்பு அவர்கள் மேலுண்டான வாத்தஸ்யத்தாலே ‘அவர்க ளுக்கு என்வருகிறதோ!’ என்று அஞ்சி, வேலைப்புகழ்க்கடைந்து பிடிக்கத்தொடங்கினார் (கொடுந் தொழிலன்) - தொடட்டிற் கீழே சூழம்பு புகுரிலும் ஹிம்லத்தின் மேலே விழுமா போலே சீற்றத் தின் மிகுதியாலே உதிர்க்கையரானார். “நவநிம்ஸ்யாத்ஸ்ரவா புதாதி” (௨௫) என்கிற ஸாமான்யவிதி, “அக்ரீஷோமீயம்பரூப மாலபதே” (௨௬) என்கிற விசேஷத்தில் வாராதிறே. ஸ்வார்த்த மாகச் செய்யுமன்றிறே நிஷித்தமாவது; ‘அத்தலைக்கு என்வரு கிறதோ!’ என்று அஞ்சிச் செய்யுமன்று அவை தர்மமாகக் கட வது. “மந்திரிமித்தம் க்ருதம்பாபம்” (௨௭) இத்யாதி; “சின்பால்

“நந்தகோபன்குமரன்” என்ன அமைந்திருக்க, இப்போது நந்தகோபரை “கூர்வேற்கொடுந்தொழிலன்” என்று விசேஷித் ததுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீநந்தகோப இத்யாதி வாக்யத்தாலே.) புகழ்க்கடைந்து என்றது - தேஜிஷ்டமாம்படி சாணையிடித்து என்றபடி.

‘கூர்வேல்தொழிலன்’ என்ன அவைந்திருக்க, “கொடும்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் தொடட்டில் இத்யாதி) உதிர்க்கையர் என்றது - அவற்றை ஹிம்லிக்கையாலே வேஸவழியேவந்த ரகத்ததைக்கையிலே யுடையவரொன்றை, அந்யபதேசத்தில் பிள்ளைகளிடத்தில் பரிவாலே கொடுந்தொழில னானென்று அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் என்கையாலே, ஸ்வாப தேசத்திலும் - பகவத்விரோதி விஷயத்திலே இப்படி கொடுந் தொழிலனாயிருக்கை பவிக்கையால், அதில் ஹிம்ஸை நிஷித்த மன்றோவென்று வரும் ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (நவநிம் ஸ்யாதித்யாதி. விசேஷத்தில் வாராது என்றது - விஹிதமான பஸ்வாலம்பகத்தை நிஷேத்யாதென்கை. ஆகில், இதுக்கு நிஷேத் யந்தான் எதென்ன. அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வார்த்தமாக இத்யாதி.) அக்ரீஷோமீயஹிம்ஸையைப் போலே பகவத்விரோதிஹிம்ஸை விஹிதமான தர்மமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அத்தலைக்கு

† குண்டலித க்ரந்தம் சீல ஸ்ரீ கோசங்களில் இல்லை.

[க] அங்கோலம் - அமிஞ்சில்.

பொறுப்பரியனகள்பேசில் - ஆங்கே தலையை அறுப்பதே கரும்ங்கண்டாய்” என்றதிதே. (நந்தகோபன்) - பிள்ளையைக்கண்ட ப்ரீதியாலே ஆரந்தத்தையுடையவென்று சொல்லுதல்; நாமதேயமாதல். இப்போது இவரைச் சொல்லுவானென்னென்னில், உத்தேய்யவஸ்துவை நோக்கித்தருவவென்னும் ப்ரீதியாலே. “நந்தபோலாவெழுந்திராய்” என்று எழுப்பிக் கார்யங்கொள்ளலாம் படியிதே இவர்களுக்கு அவர் விதேயராயிருக்கும்படி. (குமரன்) - ‘வெண்ணெய் களவுகண்டான், பெண்களைக் களவுகண்டான், ஊரை மூலையடியாக்கினான்’ என்று எல்லாரும் வந்து முறைப்பட்டால், ‘என்கண் வட்டத்திலே வந்து தோற்றினானகில் நியமிக்கக்கடவேன்’ என்று பெரிய உத்தேயாகத்தோடேயிருந்தால், அவர்முன்பு தோற்றும்போது ஸவியமமாகத் தோற்றுகையாலே, ‘கெட்டேன்! இவனையோ இங்ஙனே பழியிட்டது!’ என்று அவர்களுையே பொடியும் படியாயிருக்கை, யசோதைப்பிராட்டி பொடியும்போதும், ‘உந்தமடிகள் முனிவர்’ என்றன்றே பொடிவது. “படியுபலசெய்து இப்படியெவங்குர் திரியாமே - கொடியே நென்பிள்ளையைப் போக்கினேன்” என்றிதே இவள் இருப்பது.

(ஏரார்ந்தகண்ணியசோதை) - யசோதைப்பிராட்டி கண்ணிலே அழகு குடிக்கொண்டாய்த்திருப்பது. பிள்ளையை மாறுதே இத்தாதி.) பொறுப்பரியனகள் - துஸ்ஸஹங்கள். கரும்ங்கண்டாய்கர்த்தவயங்கிடாய் என்றபடி. க்ருஷ்ணன்பக்கல் பரிவாலே நந்தகோபர் கூர்வேல் கொடுந்தொழிலனாகிலும், பெண்கள் இப்போது அதையிட்டு விசேஷித்து அவரைச் சொல்லுகைக்குக் காரணம் ஏதென்னும் ப்ரஸந்ததை அறுவதித்து உத்தரம் அருளிச் செய்கிறார் (இப்போது இத்தாதி.) நோக்கித்தருவர் என்றது - ரக்ஷித்துச் தருவர் என்றபடி. பெரியாழ்வாரைப்போலே நந்தகோபரும் பரிவராய் நோக்கித் தருவ ராகையாலே, பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளைதானே கோபிமார் பாசுரத்தாலே பேசுகையால் அவரிடத்தில் ப்ரீதியுண்டென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். கூர்வேல் கொடுந்தொழிலனுடைய குமரன் என்னுதே, “நந்தகோபன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (நந்தகோபாலா இத்தாதி.) ‘நந்தகோபனிளஞ்சிங்கம்’ என்னுதே, ‘குமரன்’ என்றத்தாலே-சிறுபிள்ளையாய், அத்தாலே-பவ்யதை தோன்றுகையாலே பலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (வெண்ணெய் இத்தாதி.) நந்தகோபன் பக்கலிலே போய் ஊரார் முறைப்படும்படி. பெற்றதாய் தீம்புகண்டு முனியாதே விட்டிருக்குமோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (யசோதை இத்தாதி வாக்யத்தவயத்தாலே.)

“ஏர்” என்று - அழகாய், * ஆர்தல் - பூர்த்தியாய், அத்தாலே பலிதத்தை அருளிச் செய்கிறார் (யசோதைப்பிராட்டி இத்தாதி.)

பார்த்துக்கொண்டிருக்கையாலே அவ்வாசியடையக் கண்ணிலே தோற்றும் படியாயிருக்கை. * அழகையும் அஞ்சினோக்கும் அந் நோக்கும் தொழுகையும் இவைகண்ட கண்ணிறே. “அம்பன்ன கண்ணாசோதை” என்னக்கடவதிறே. (யசோதை - “யசோதா யறிவுறாய்” என்று எழுப்பிக் கார்யங்கொள்ளலாம்படி யிறே இவர்கள் திறத்தில் அவள் அநுகூலித்திருக்கும்படி.

(இளஞ்சிங்கம்) - ஸ்ரீநந்தகோபர் ஹரிதகாமராகையாலேஅங்கு விரயந்தோற்ற நின்றபடியைச் சொல்லிற்று; இவள் ப்ரியமே நடத்துமவளாகையாலே, செருக்கும் மேனாணிப்பும் தோற்ற நின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறது “அஞ்சவுரப்பா ளசோதை ஆனாட ிட்டிட்டிருக்கும்” என்று இவன் செய்ததெல்லாம் உத்தேசம் மாகனிறே இவள் நினைத்திருப்பது. ஆரேனும் வந்து முறைப்பட்ட டால் [அஞ்சவுரப்பாள்] இவன் தீம்பிலே தகனேறும்படியாக வாய்த்து உரப்புவது. (இளஞ்சிங்கம்) - * சிறுமியர்க்கு ஒத்தபரு வமா யிருக்கை, “சிங்கக்குருகு” என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர்.

(கார்மேனி) - நம்முடைய ஸகலதாபங்களும் ஆறும்படி யான வடிவு. “தூநீர்முகில்போல் தோன்றாய்” என்று ப்ரார்த்தித்த வஸ்துவிறே. இவர்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷித்து நிற்கிறது. மாதாபிதாக் கள் தங்களை மறைத்துவைத்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகு.

“யசோதையிளஞ்சிங்கம்” என்ற பதச்சேர்த்தியைத் திருவுள்ளம் பற்றி, அழகுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளைஇத்யாதி.) அவ்வாசி என்றது - ஹர்ஷவிஸேஷம். அம்பன்ன என்றது-அம்பு தைத்து ஈடுபடுத்தமா போலே அழகாலே ஈடுபடுத்துகையாலே அம்புபோன்ற என்றபடி.

செருக்கு என்றது - “இளம்” என்ற பதத்தாலே லப்யமான ஹர்ஷாதிசயம். மேனாணிப்பு என்றது - சிங்கபதத்தாலே தோற் றுகிற தேஜோ விஸேஷம். “ப்ரியமேநடத்துமவள்” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் அருளிச் செய்கிறார் (அஞ்ச இத்யாதி.) உரப்பாள் - அதட்டாள். ஆனாட - ஆண்பிள்ளைத்தனங் கொண்டாட. எடுத்த பாசரத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (ஆரேனும் இத்யாதி வாக்கபத்தாலே.) தகனேறும்படியாக என்றது, முற்றும் படியாக என்றபடி. “இளஞ்சிங்கம்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (சிறுமியர்க்கு இத்யாதி.) இளமையை யுடைய வனாய் விரிமற்றும் போன்றவனென்று தோன்றாமைக்காக ஸம்வாத முகேந ஸப்தார்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் (சிங்கக்குருகு இத்யாதி.) குருகு - குட்டி.

ப்ரத்யக்ஷித்து என்றது - ப்ரத்யக்ஷமாய் என்றபடி. “கார்” என்றதுக்கு மேகம் அர்த்தமாய், அதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்

செய்து, அழகு என்று ஸப்சார்த்தமாய்த் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (மாதாபிதாக்கள் இத்யாதி.)

(செங்கண்) - அத்திருமேனிக்குப் பரபாகமான சிவப்பை யுடைய திருக்கண்கள். அகவாயில் வாத்தஸல்யமடையத் திருக்கண் களிலே கோற்றுப்படியா யிருக்கை : ஐஸ்வர்யத் தாலும் சூதறி யிருக்குமிதே. வடிவாலே அணைத்துக் கண்ணிலே குவிரகோக்கு கையிலே யிதே கருத்து.

(கதிர்மதியம் போல் முகத்தான்) - ப்ரதாபத்துக்கும் குளிர்ச் சிக்கும் ஆதித்யனுடைய புகரை யூட்டின சந்த்ரனைப் போலே யாய்த்துத் திருமுகம் இருக்கும்படி ப்ரதிகூலர்க்கு அகாசிபவநீய னாய் அநுகூலர்க்குக் கிட்டிநின்று அநுபவிக்கலாற்படியிருக்கை. [“தத்ரகோவிந்தமாலீநம் ப்ரஸநாதித்ய வர்ச்சஸம்”] (உஅ) என்னக்கடவதிறே. (கதிர்மதியம் போல்முகத்தான்) - ப்ரகாஸமு மாய் ஆஹ்லாதகரமுமான முகத்தையுடையவ னென்னவுமாம். (முகத்தான்) - அவ்வளவிலும் உபமானம் கேர்நிற்க மாட்டாமையாலே உபமேயந்தன்னையே சொல்லுகிறது.

“செங்கண்” என்றதுகு-ஸ்வாபாவிகமான சிவப்பு ஸப்தார்த் தமாய், “கார்மேனி” என்ற ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யத்தை அரு ளிச்செய்கிறார் (அத்திருமேனிக்கு இத்யாதி.) தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அகவாயில் இத்யாதி.) மூன்றாம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஐஸ்வர்யத்தாலும் இத்யாதி.) இவர்கள் இப் போது “கார்மேனி” என்றும் ‘செங்கண்’ என்றும் அநுஸந்தித்த துக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் (வடிவாலே இத்யாதி.)

‘புகரை யூட்டின’ என்றது-தேஜஸ்ஸை யேறிட்ட என்றபடி. ப்ரதிகூலர்க்குக்கிட்ட அரியனாய் அநுகூலர்க்கு எளியனானமைக்கு ப்ரமாணம் அருளிச் செய்கிறார் (தத்ரேத்யாதி) “ப்ரஸந” என்றது - சந்த்ரனுடைய தெளிவை யுடைய என்றபடி. [“ப்ரஸந ஸதுப்ரஸநதா”] என்று சந்த்ரனுடைய தெளிவைச் சொல் லிற்றிறே. “கதிர்” என்று - ஸூர்யகிரணங்களாய், அத்தையுடைய சந்த்ரனைப்போலே யென்று அபூதோபமையாக்கி, அத்தாலே பலிதத்தையும் அருளிச்செய்து, “கதிர்” என்று - ஸூர்யனாய், “மதி” என்று-சந்த்ரனாய், அவர்களைப்போலே யென்று பதார்த் தமாய், அத்தாலே தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரகாஸ மும் இத்யாதி.) திருமுகமண்டலத்தைக் * கதிர் மதியாகவே விவக்ஷித்து, கதிர் மதியுடையவனென்று அருளிச்செய்யாமல், உபமானத்தன்னிலும் பேதந்தோற்ற “முகத்தான்” என்று விசே ஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அவ்வளவிலும் இத் யாதி.) அவ்வளவிலும் - உபமானத்தைச் சொன்னவளவிலும், கேர்

நிற்கமாட்டாமையாலே என்றது - ஸ்ரீரணஸத்ருஸ் மாகமாட்டாமையாலே என்றபடி. 'உபமேயந்தன்னையே சொல்லுகிறது என்றதுக்கு

(நாராயணனே) - கோவர்த்தநோத்தரணாதி அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலே ஸர்வேஸ்வரத்வம் பெண்களுக்கும் தெரியும் படியாயிதே இவ்வவதாரந்தா னிருப்பது. ஸேவதாரந்தரங்களையறி யாத கோபவ்ருத்தர்கள் நோன்புக்கு அங்கமாக ஜூசிக்கும் மந்தர மாக உபதேஸிக்கையாலே சொல்லுகிறார்களென்னவுமாம் இன்ன மும், தன்னுடைய தமப்பன் மார் சொல்லவும் கேட்டிருக்கும்மே. "நன்மை தீமைகளொன்று மறியேன் நாரணுவென்னு மித்தனை யல்லால்" என்றும், "நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணுவென் னும் நாமம்" என்றும், "திண்ணம் நாரணம்" என்றும் "நாரணனை நன்கறிந்தேன்" என்றும், இவ்வர்த்தத்திலே ரிஷிகளும் ["நாரா யண ஸப்தாரத்மம்"] (உக) என்றும், ["ஏஷநாராயணஸ்ஸ்ரீமாந்"] (௩௦) என்றும்; ஸ்ருதியும் ["நாராயண பரம்பரம்"] (௩௧) என் றும் பலவிடத்திலும் சொல்லிற்று. (நாராயணனே நமக்கே பறை உபமாநத்தையிட்டு மறைத்துச் சொல்லாமல் உபமேயத்தைத் தானே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து.

இடைப்பெண்கள் க்ருஷ்ணனை ஸர்வேஸ்வரனென்று அறிய ஸம்பாவனை யில்லாமையாலே இப்படி ஸம்போதிக்கக் கூடுமோ வென்ன, அதுக்குப்பரிஹாரம் மூன்றுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் (கோவர்த்தநேத்யாதிவாக்யதர்யத்தாலே.) 'உபதேஸிக்கையாலே சொல்லுகிறார்களென்னவுமாம்' என்றதுக்கு - கோபவ்ருத்தர் "நாராயணன்" என்று உபதேஸிக்கும் மந்தர ப்ரதிபாத்யன்க்ருஷ் ணனே யென்று சொல்லுகையாலே, "நாராயணனே" என்கிறார்களென்று கருத்து. கோபவ்ருத்தர்க்கு க்ருஷ்ணன் பக்கல் பரத்வ ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள் கலந்திருக்குமென்றது ப்ரமாணவித்தமிதே. 'தமப்பன்மார் சொல்லவும்' என்றது - க்ருஷ்ணனை ஸர்வேஸ்வர னென்று சொல்லவும் என்றபடி. க்ருஷ்ணன் ஸர்வேஸ்வரனேயாகி லும் திருநாமங்கள் மற்றும் பலவுமுண்டாயிருக்க இத் திருநாமத் தை அருளிச்செய்கைக்கு ஆழ்வார் முதலானார் ஆதரித்த தென் னுமத்தை நியாமமாகக் காட்டுகிறார் ('நன்மை' என்று தொடங்கி, 'சொல்லிற்று' என்னுமளவும்.) (நன்கறிந்தேன் என்றும்) என்ற அநந்தரம். "ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்தார்கள்" என்று கூட்டிக் கொள்வது.

* நாராயண ஸப்தத்துக்கு - தத்புருஷபஹுஸ்வரீஸ்வரத்தங்களை உட்கொண்டு, க்ரமேண ஸப்தார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ர்வ ஸ்வாமி இத்தயாதி வாக்யத்வயத்தாலே;) பஹுஸ்வரீஹயர்த்தமான அந்த ஸ்வாமித்வத்துக்கு வாத்ஸல்யம் பொதுவென்றுகண்டுகொள் வது.(கருத்து)என்றஅநந்தரம், "என்னென்னில்" என்று ஸேஷம்.

ஸர்வஸ்வாமியானவனே நம்முடைய அபேக்ஷித ஸம்விதநம் பண்ணுவான். இத்தலை இசையாதவன் தானிடமாட்டாத வாத ஸல்யம் அவதாரணத்துக்குக் கருத்து - ஸமிதைபாதி ஸாலித்ரி பாதியன்றிக்கே தானே சென்று தலைக்கட்டவல்லனென்கிற ஸாத நநாரபேக்ஷயம் சொல்லுகையிலே நோக்கு நாராயணத்வம் ஸர்வ ஸாதாரணமன்றோவென்னில்? - (நமக்கே - “அத்தலையாலே பேறு” என்றிருக்கிற நமக்கு என்றபடி; அகிஞ்சநாய் அவன் கைபார்த்திருக்கிற நமக்கே என்றுமாம். (பறைதருவான்)-நாட்டுக்கு ‘பறை’ என்று ஒரு வ்யாஜமாய், தங்களுக்கு அடிமதமான அடிமையாய்த்து நினைக்கிறது. இத்தைஸா தித்துத்தருவார் ஆரென்னில்?-- இவர்கள் தாங்களேயிறே; “இற்றைப்பறைகொள்வானன் றுகான்” என்று மேலே சொன்னார்கள். (தருவான்) - ப்ராப்தி யுண்டானாலும் அவன்தரக் கொள்ளவேணு மென்னுமிடம் தோற்றுகிறது.

(பாரோர்புகழ) - க்ருஷ்ணனையும் நம்மையும் சேரவொட்டாதவர்கள் தாங்களே கொண்டாடும் டி க்ருஷ்ணன் வேண்டும் உபகரணங்கள் கொடுக்க, பெண்கள் கோண்பிலே உபக்ரமித்தார்கள்.

ப்ரஹ்மசாரிகளுக்கு ஆயிரம் ஸமிதையும் ஆயிரம் ஸாலித்ரியுமாகக் கூட்டி ஒரு ப்ரத்யவாயபரிஹாராதி யாகப் பலத்தைபுண்டாக்குமா போலேயன்றிக்கே நிரபேக்ஷனாகவேபலத்தைக் கொடுக்குமென்று அருளிச்செய்கிறார் (ஸமிதை இத்யாதி.) “நமக்கே” என்று நிரபேக்ஷனாகப் பலன்கொடுக்குமென்று நிச்சயிக்கக்கூடுமோ? நாராயணத்வம் ஸர்வஸாதாரணமன்றோ? என்னும் ஸங்கையை அறுவதற்கிறார் (நாராயணத்வம் இத்யாதி) அவனாலேதானே பேறு, வேறு ரக்ஷகராலே யல்லவென்று அநந்யகதிகளாயிருக்கும் நமக்கே என்று ஸப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரஸ்துதாஸங்கைக்குப் பரிஹாரம் அருளிச்செய்கிறார் (அத்தலை இத்யாதி.) உபாயாந்த்ர ஸஞ்ஞமென்று ஸப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றிப் பரிஹாராந்த்ரம் அருளிச்செய்கிறார் (அகிஞ்சநாய் இத்யாதி) யதவா, ஸத்தியுண்டாயிருக்க ஸ்வரூபமிருத்தமென்று உபாயாந்த்ரஸஞ்ஞமரான நமக்கே என்று - (அத்தலையாலே) என்ற வாக்யத்துக்குக் கருத்து. ஸக்தியின்றிக்கே அவன் கை பார்த்திருக்கிற நமக்கே என்று இரண்டாம் வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யமென்றுமாம். “பறை” என்ற ஸப்தம் வாத்யயிஸேஷ வாசகமாயிருக்க, அடிமையைச் சொல்லுமென்னும் இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸாதகம ஏதென்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (இற்றைஇத்யாதி) நாராயணன்பக்கல் நாமே பறைகொள்ளுவோமென்னாதே, “தருவான்” என்று தததீநமாகச் சொல்லுகையாலே தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்திஇத்யாதி.)

பாருக்கெல்லாம் அநாஸ்ருஷ்டியில்லாமையாலே வர்ஷித்தால் பாரெல்லாம் கொண்டாடப் ப்ரஸத்தியில்லாமையாலும், சேரவொட்ட

டாதவர்கள் புகழ்கையே இவர்களுக்குப் பரமோத்தேயம்மாயிருக்கையாலும் “பாரோர்” என்றதுக்கு-கோபவ்ருத்தர்பரமாக அர்த்தநாடு அடங்க, அநாவ்ருஷ்டி தீர்ந்து ஸர்ருத்தமாய்த்தது என்று கொண்டாடும்படி. (படிந்து) - இந்நோன்பிலே அவகாஷித்து, “நீராடப்போதுவீர்! போதுமினோ” என்று அந்வயம். (ஏல், ஓர்)-பாதத்தைப் பூரித்துக்கிடக்கிறது. (எம்பாவாய்)-எங்கள் நோன்பு என்னுதல்; எங்கள் சந்தஸ் என்னுதல். (க)

தம் அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனையும் இத்யாதி.) “படிந்து” என்றதுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்துகொண்டு அந்வயங்காட்டுகிறார் (இந்நோன்பிலே இத்யாதி)

“திங்கள்-மார்கழி, நாள்-மதிநிறைந்து நாள், ஆல்-ஆம்சர்யம்; பாரோர் புகழ்ப்படிந்து - நீராடப் போதுவீர் போதுமினோ, நேரிழையிரான சீர்மல்குமாய்ப் பாடிச் செல்வக் சிறுமீர்கா வித்யாதி, நாராயணனே நமக்கே, எம்பாவாய் - எங்கள் நோன்பைப் பின்சென்று, [எங்கள்] வார்த்தையைப் பின்சென்று பறைதருவான்” என்று ப்ராதார்யேந காலத்தைக் கொண்டாடுகிற பக்ஷத்திலே அந்வயம்: சிறுமீர்கள் என்னுமளவும் ப்ராப்பஸங்க்ரஹமென்ற பக்ஷத்திலே நேரிழையிரான செல்வச் சிறுமீர்கள்! திங்கள் - மார்கழி, நாள் - மதிநிறைந்த நாள், ஆல், பாரோர் புகழ்ப் படிந்து - நீராடப்போதுவீர் போதுமினோ, கூர்வேல் இத்யாதி, நாராயணனே நமக்கு - எம்பாவாய் - பறைதருவான், என்று அந்வயம். இப்பக்ஷத்வயத்திலும் “ஏல், ஓர்” என்றது - நிரந்தகாவ்யம். சந்தஸ் என்றது - உபலக்ஷணயா வார்த்தை என்றபடி.

வ்யாக்யாநாத்ரங்களில் நிர்வஹிக்கும் ப்ரகாரம்—(ஏல்) என்றது-இப்படியாகில் என்றபடி. (ஏல்) என்று-ஸம்போதகமாக வுமாம். (ஓர்)-புத்தி பண்ணுங்கோளென்னுதல்; புத்திபண் ணென்னுதல். எம்பாவாய் - எங்கள் சந்தாது வ்ருத்தி பண்ணி யென்னுதல்; * தையொருதிங்களில்காமஸமாஸ்ரயணம் பண்ணுகையாலே, பாவையென்று - அவனகமுடையாளான ரதியைச் சொல்லுதல். “பாவாய்” என்றதுக்கு - சந்தாநவ்ருத்தி அர்த்தமானபோது, ‘போதுமினோ, ஏல் - இப்படியாகில், நாராயணனே! எம்பாவாய் - நமக்கே பறைதருவான், இத்தை ஒருங்கோள் - விசாரித்துக்கொள் ளுங்கோள்’ என்று அந்வயம். ரதிபரமானபோது, ஏல் - பாவாய் - ஓர்” என்று அந்வயம். அங்ஙனுமன்றிக்கே, “ஏல், ஓர், எம்வாவாய்” என்றபதங்களெல்லாம் பாதபூண மென்று நிர்வஹித்த கட்டளை அநுஸந்திப்பது. (க)

ஸ்வரூபத்தைத் தொடர் சார்யர் அருளிச்செய்த
ஸ்வரூபநாம வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை.—இப்பாட்டில்-அதிகாரி ஸ்வரூபத்தையும், உபா
யஸ்வரூபத்தையும், உபேய ஸ்வரூபத்தையும் ஸங்க்ரஹித்து, இந்
நோன்புக்குக் காலம் நேரப்பட்டபடியைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

வ்யாக்யானம்—(மார்கழிஇத்யாதி)-ஸத்வோத்தரமான காலத்
திலேஸ்தாசார்யப்ரஸாத மடியாக ஸ்வரூப யாதாத்மயஜ்ஞாநம்பரி
பூர்ணமாய் இச்சேதநன் பகவத் விஷயிகார பாத்ர பூதமான திவ
ஸத்திலே தங்களுக்கு பகவத் கைங்கர்யத்தில் ருசிபிறந்த இன்று
மங்களகார்யம் செய்யுமவர் களுக்குத் தேட்டமான காலம் தன்ன
டையே நேரப்பட்டபடியைக் கண்டு ஆழ்சார்யப்படுகிறார்கள்.

(நீராடப்போதுவீர்) - பகவத்கைங்கர்யம் பண்ணப் போரு
கையிலே ருசியையுடையவர்களாய்; (நேரிழையீர்) - இதுக்குத்
தகுதியான ஜ்ஞாநபத்தி வைராச்யங்களை யுடையராய்; (சிர்மல்கும்
இத்யாதி)-எம்பெருமானுடைய க்ருபா க்ஷமாதி கல்யாணகுணங்
கள் தந்தம் விஷயங்களிலே சேர்ந்து பொங்கி, பரமபதத்தளவும்
சென்று அலை யெறியும்படி அபி வருத்தமாகா நின்றுள்ளதாய்,
ஜ்ஞாந ஜந்மாக்கள் ஸாதரமாக வர்த்தியாநின்றுள்ள ஊரிலே பக
வத்ஸம்பந்தமுடையராய், ததநுபவபரிகரமான அபிரிவேஸாதி
ஸயத்தையுடையராய் அந்யார்ஹ ரானவர்கள்; (நீராட-போது
மினே) -பகவத்கைங்கர்யம் பண்ண வானுங்கோள். “ஆயர்” என்
னுங்காட்டில் ஜ்ஞாநஜந்மாக்களைக்காட்டுமோ? என்னில்:-லோகத்
தில் ஆயர் பகவதேகபரராயிருக்குமாபோலே ஜ்ஞாநஜந்முடைய
வர்களும் பகவதேகபர ராகையாலே த்ருஷ்டார்த விசையாகக்
காட்டும்.

“சிறுமீர்காள்” என்று - ஸ்திரீத்வேந நிர்த்தேஸம், அகர்யார்
ஹத்வத்த்யோ தநார்த்தம்.† ஸரீரஜந்மமான ஆயருக்கு ப்ரக்ருதிஸம்
பந்தத்தாலே அந்யபரதை யுண்டாகைக்கு யோக்யதை உண்டு ;
ஆகையாலே, உபயாந்தரஸம்ஸர்க்க யோக்யதாதந்த ஈஹிதமான
விலக்ஷணஜந்மம் ஜ்ஞாநஜந்மமேய மித்தனை யல்லது அத்ரைவர்
ணிக ஜந்மமன்று; அந்தஜந்மந்தன்னிலும் சிலரை உபயாந்தர
பரராகவும் உபேயாந்தரபரராகவும் தேவதாந்தரபரராகவும் காண
நின்றோமிதே; ஜ்ஞாநஜந்மந்தன்னில் அப்படி காண விரகில்லையிதே
ஆகையால், நம் ஆசார்யர்கள், உத்க்ருஷ்ட ஜந்ம மென்கிறது-ஜ்ஞா
நஜந்மமே என்று கொள்ளவேணும்.

இப்படி நாம் கணக்கப்பாரித்துக்கொண்டு போங்காட்டில்
நமக்கு அப்புருஷார்த்தம்வித்திக்குமோ? என்ன,(கூர்வேல்இத்

† “ஸரீரஜந்மாக்களான” என்று சில ஸ்ரீ கோசங்கள்.

யாதி)-கூரியதாய் ஸர்வாநிஷ்ட நிவர்த்தகமான மங்களா ஸாஸ நத்தை யுடையவராய், அல்பாமங்களஸம்பாவநையிலும் அதிஸூரித மங்களா ஸாஸநபாராய், பகவல்லாபத்தாலே களித்து, பகவத் விஷயத்தை அசலறியாதபடி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிற ஆசார்ய விஷயத்தில் தன்னுடையநியாயத்தை தோற்றும்படி இருக்குமவனாய்.

“கண்” என்று-ஞ்ஞாநமாய் அதுக்கு அழகாவது - வஸ்துவை உள்ளபடி க்ரஹிக்கையாய், அத்தாலே-பூர்ணமான ஞ்ஞாநத் துக்கு ப்ரகாஸகமாய்த் தன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு ஆபிஜாத்யாதி ஸகலாதியப்ரதமான திருமந்த்ரத்திலே தன்னுடைய ஸகலகா ரணத்வாத்யத்யுயங்கனெல்லாம் ப்ரகாஸிக்குமவனாய்; [“மந்த்ரோ மாதா”] என்னக்கடவதி? இம்மந்த்ரம்தானும் ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தகனான எம்பெருமானைத் தன்னுடைய கர்ப் பத்திலே வைத்துக்கொண்டு எல்லாரும் அறியலாம்படி ப்ரகாஸிப் பிக்கையாலே, இம்மந்த்ரத்தை “மாதா” என்னக் குறையிலிலே ஆஸ்ரிதஸகல தாப நிவர்த்தகமாய், பரமோதாரமான திரு மேனியை யுடையனாய் : இத்தால் உபாயக்ருத்யஞ் சொல்லுகிறது அன்றிக்கே, “கார்மேனி” என்று மேகம்போலே தர்ஸ நீயமான திருமேனியையுடைய வனென்று அழகைச் சொல்லுகையாலே, உபயேத்வம் சொல்லிற்றாகவுமாம். அத்திருமேனிக்குப் பரபாக ஸோபாவஹமாய், அகவரையில் வாத்ஸல்ய ப்ரகாஸகமாயும் பரத்வ ப்ரகாஸகமாயு மிருந்துள்ள சிவந்த திருக்கண்மலர் களை யுடைய னாய், “கார்மேனி” என்கையாலே ஸௌலப்ய ஸௌஸீல்யங்களும் “செங்கண்” என்கையாலே - வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வங்களும் தோற்றுகையாலே, ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யபாதக குணசதுஷ்டய மும் சொல்லிற்றாய்த்து.

(கதிர்மதியம் இத்யாதி) - ஸூர்ய கிரணங்களை யுடைய மதியம்போலே யிருக்கிற திருமுகமண்டலத்தையுடையவனாய். இத் தால் - அதுகூலர்க்கு அணுகலாம்படி யிருக்கையும்ப் ப்ரதிஃகூலர்க்கு அணுக வொண்ணாதபடி யிருக்கையும் தோற்றுகையாலே, அநபி பவநீயத்வம்ஸத்திகார்யமாகையாலே ஆஸ்ரிதகார்யபாதக குண சதுஷ்டயமும் சொல்லிற்றாய்த்து. இப்படி ஆசார்ய பவ்யத்வாதி குணங்களை யுமுடையனான நாராயணனே. (நமக்கே)-ஸஹாயாந் தர நிரபேக்ஷமாக அவனாலே புருஷார்த்தமென்றிருக்கிற நமக்கே. ‘நமக்கே’ என்கிறவிடத்தில் ஏவகாரத்தாலே உபாயந்தரங்களையும் தன்னையும் உபாயமாகப் பற்றினவர்களுக்கு ஈஸ்வரன் கர்மாறு குணமாக பலங்கொடுப்பானத்தனையல்லது க்ருபாறுகுணமாக பலங்கொடானென்னு மிடம் தோற்றுகிறது.

(பறைதருவான் இத்யாதி) - புருஷார்த்தத்தைக் கொடுப்பான். ஆகையாலே, பூமிப்பரப்பிலுள்ள லௌகிக வைதிக பரம வைதிக ரெல்லாரும் கொண்டாடும்படி இந்நோன்பிலே அவகாஷித்த ஸீராடப் போதுமினோ என்று அந்வயம். காமநாதிகாரி சுருக்கு ஸாதகமாயும், நிஷ்காமருக்கு நித்யமாயும், பகவத்ப்ரபநர்க்குக் கைங்கர்யமாயும் போருகிற இந்நோன்பிலே பகவதரூப வைகாந்தம் என்று அப்தயவலித்து, ஸாரத்தாபூர்வகமாயதாவிதாநம் அதுஷ்டித்தால், லௌகிக வைதிக பரமவைதிகரூபருடைய கொண்டாட்டம் தன்னடையே வித்திக்குமிதே. [“யதாங்க்டா சுதரஸம்வித்தோ மஹாபாகோமஹீயதே”] என்னக் கடவதிதே.

இப்பாட்டில், [“ஏஷப்ரஹ்மப்ரஸிஷ்டோஸ்தி க்ரீஷ்மேஸீத மிவஹ்ருதம்”] என்கிறபடியே க்ரீஷ்மகாலத்தில் ஸூர்யகிரண தப்ரஹனவன் தன் தாப மாறும்படி குளிரந்த மடுவிலே நாமரூப விபாகாந்ஹனும்படி ப்ரவேஸிக்குமாபோலே, ஸம்ஸாரதாபார்த்த னான நான் அந்தத் தாபமாறும்படி ஸபஸ்தகல்யாணகுணம்மக னான பூநீமர் நாராயணனை அவனையொழிய ப்ருதக்ஸ்தித்யுபலப்தி யில்லாதபடி ப்ரவேஸித்து ஸம்ஸத்தையை லபித்தேன் என்று ப்ரம்மாதுபவத்துக்கு ஸீராட்டத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகையாலே, “ஸீராட” என்று - ப்ராயத்ததை ஸங்க்ரஹித்தார்கள். “ஸீராடப்போதுவீர்” என்று - இப்புருஷார்த்தத்துக்கு இதில் இச்சையை யுடையவர்களை அதிகாரிகள் என்று அதிகாரியை ஸங்க்ரஹித்தார்கள். “நாராயணனே” என்று - ப்ராயகத்தை ஸங்க்ரஹித்தார்கள். “நமக்கே” என்று - உபாய அதிகாரிகளை ஸங்க்ரஹித்தார்கள். இத்தால் - உபாயாந்தரநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக அவனையே உபாயமாகப் பற்றுகை அதிகாரமென்றதாய்த்து. (க)

அவதாரிகை:—இரண்டாம் பாட்டு, க்ருத்யாக்ருத்யவிவேகம் பண்ணுகிறது. இதரவிஷயங்களில் விடப்படுமவை விடவும் அரிதா

(யையத்து.) ஸ்வாபதேஸத்திலே தாத்பர்யத்தை அருளிச் செய்கிறார் (க்ருத்யேத்யாதி.) க்ருத்யாவஸது - * பரமனடிபாடுகை முதலானவை; அக்ருத்யாவஸது - “கெய்யுன்னோம்” இத்யாதி யிற் சொல்லுகிற போக்யாந்தரந்ரவயம் முதலானவை. க்ருத்யா க்ருத்யவிவேகம் பண்ணுகை அரிதன்றோ? என்னும் ஸங்கையில் இதர விஷயங்கள் போக்யங்களாகையாலே அங்கே அரிதாமித்தனை போக்கி, பரமபோக்யமான பகவத் விஷயத்தைப் பற்றியிருக்குமவ னுக்குப் பற்றுகையும் விரிகையும் ஸாக்ரமென்று உபபாதிக்கிறார் (இதரேத்யாதி.) அது இல்லாமையால் - விரிகிறவற்றுக்கும் பற்றுகிறவற்றுக்கும் வரவிடுவிரிவிக்க அரிதாகையாலே - புறம்புள்ளவை

யிருக்கும்; பற்றப்படுமவை பற்றவும் அரிதாயிருக்கும். அதுக்கு அடி - இவனுடைய கர்மாறுகுணமாக நன்றாயும் தீதாயும் தோற்றுகிற இத்தனை போக்கி, ஸ்வதஃ விஷயத்தைப்பற்றி வருவதொரு நன்மையும் தீமையு மில்லை. எங்ஙனையென்னில்?—ஒருநாள் ஒரு வன் ஒன்றையாதரித்து, அவன்தானே, பின்பு சிலநாள் சென்ற வாரே அது தன்னையே உபேக்ஷியா நின்றான்; முன்பு உபேக்ஷித்தது தன்னையே பின்பு ஒரு நாளிலே ஆதரிப்பதும் செய்யாரின்றான்; ஆகையால், இவனுடைய கர்மமடியாக நன்றாயும் தீதாயும் தோற்றுகிற இத்தனை போக்கி, விஷயத்தைப்பற்றவரில் என்றும் ஒரு படிப்பட்ட டிருக்கலேனும்; அது இல்லாமையால் புறம்புள்ளவைவிடவும் அரிது, பற்றவும் அரிது; விடுகிறவற்றுக்கும் பற்றுகிறவற்றுக்கும் வாசிடெரிவிக்க அரிதாகையாலே. இங்ஙனன்றியே, அல்பமுமாய் அஸ்திரமுமாய் ஹேயமுமாயிருக்கிற விஷயங்களை விட்டு ஸம்ஸ்த கல்பான குணாத்மகனைப் பற்றுகையாலே, விடுகையும் பற்றுகையும் இரண்டும் எளிதாயிருக்கும்.

கீழிற்பாட்டில் - ப்ராப்யஸ்வரூபத்தையும் ப்ராபகஸ்வரூபத்தையும் அதிகாரிஸ்வரூபத்தையும் சொல்லிற்று; இதில் - அந்த அதிகாரிக்கு ஸம்பாவித ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லுகிறது.

உ.—வையத்துவாழ்வீர்காள் நாழும்நம்பாவைக்குச்
செய்யுங்கிரிசைகள் கேளீரோ பாற்கடலுள்
பையத்துயின்ற பரமனடிபாடி
செய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம் நாட்காலேரோடி
மையிட்டெழுதோம் மலரிட்டு நாழுடியோம்
செய்யாநனசெய்யோம் தீக்குறளைச் சென்றோதோம்
ஐயமும்பிச்சையு மாந்தனையுங் கைகாட்டி
உய்யுமாறெண்ணி யுகந்தேலோரெம்பாவாய்.

விடவும் அரிது, பற்றவும் அரிது என்று அர்வயித்துக்கொள்வது தெரிவிக்க என்றது - தெரிய என்றபடி.

இவ்வதிகாரிக்கு இச்சைக்கு மேற்பட க்ருத்யா க்ருத்யங்களுண்டோ? என்ன, அருவிச் செய்கிறார் (கீழிற்பாட்டில் இது பாதி.) (அதிகாரி ஸ்வரூபத்தையும் சொல்லிற்று) என்று இங்கே கூட்டுகையாலே, முதற்பாட்டில் (ப்ராப்யப்ராபகஸங்க்ரஹம்) என்றது இதுக்கும் உபலக்ஷணமென்று கண்டுகொள்வது. இவ்வதிகாரிக்கு அவன் குணங்களை அநுஸந்தித்தால் அடிபாடுகை முதலானவையெல்லாம் அவர்ஐஜீரீயங்களாய் வரும் என்று - (ஸம்பாவித ஸ்வபாவங்களை) என்றதுக்குக் கருத்து.

(இரண்டாம்பாட்டு,) வையத்திலே - திருவாய்ப்பாடியிலே, வாழ்வையுடையவர்களே யென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி.

பதவுரை:—வையத்து - பூமியில், வாழ்வீர்காள் - வாழப் பிறந்தவர்களே! பாற்கடலுள்-திருப்பாற்கடலில், பைய - மெள்ள, துயின்ற - கண்வளர்ந்தருளுகிற, பாமன் - ஸர்வஸ்மா த்பரனுடைய, அடி - திருவடிகளை, பாடி - (ப்ரீதி ப்ரேரிதைகளாய்ப்) பாடி, (அவன் வருமளவும்) = நாம் - நாங்கள், நெய் உண்ணோம் - நெய் புஜியாதவர்களாயும், பால் உண்ணோம் - பால் அமுது செய்யாதவர்களாயும், (உபவாஸக்ருஸைகளாய்), நாட்காலே - ஸீடியற்காலத்தில், நீராடி - ஸ்நானஞ்செய்து, மைஇட்டு எழுதோம் - (கண்களை) அஞ்ஞகங்கொண்டு அலங்கரியாதவர்களாய், = மலர் இட்டு - (நல்ல வாஸையுள்ள) பூக்களைக் கொண்டு, முடியோம் - குழலில் தரியாதவர்களாய், = செய்யாதன - (முன்னோர்கள்) அதுஷ்டியாதவற்றை, செய்யோம் - செய்யாதவர்களாய், = தீ - அநர்த்தத்தை விளைக்கத் தக்க, குறளை - பொய்யான வார்த்தைகளை, சென்று - ஒருவரிடம் போய், ஒதோம் - சொல்லாதவர்களாய் = ஐயமும் - யோக்கியவிஷயத்திற் கொடுக்கும் பொருளையும், பிச்சையும் - (ப்ரம்மசாரிகளுக்கும் ஸர்வாஸிகளுக்கும் கொடுக்கும்) பிசையையும், ஆம்தனையும் - இனி அர்த்திகளில்லை யென்னுமளவும், கைகாட்டி - கொடுத்து, (இப் படிகளாலே), உய்யும் ஆறு - உஜ்ஜீஷிக்கும் வழியை, எண்ணி - மனோரதித்து, உகந்து - ஸந்துஷ்ட சித்தராய்க் கொண்டு, = நாமும் - (“அவனாலே பேறு” என்று இருக்கும்) நாங்களும், நம்பாவைக்கு - நம்முடைய நோன்புக்கு, செய்யும் - பண்ணுகிற, கிரிசைகள் - கருத்யங்களை, கேளீர் - கேளுங்கோள் என்கிறார்கள் என்பதாம்.

ஏல், ஓர், எம்பாவாய்—அசைகள்.

வ்யாக்யாநம் — (வையத்துவாழ்வீர்காள்) - ஸர்வேஸ்வரன் திருலாய்ப்பாடியிலே க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதரித்துத் தன்னைத் தாழ்விட்டுப் பரிமாறுகிறகாலத்திலே ஸாழப்பிறந்த பாக்யவதிகாள்! இங்குத்தை வாழ்ச்சிக்குப் பாமபதமும் ஸத்ருஸ மன்று. அங்கு மேன்மை காணலா மித்தனை போக்கி, நீர்மைகண்டு அறுபவிக்கலாம்படியிருப்பது இங்கேயிறே. அங்கு, போக்தாக்கள் அஸங்குசிதரா யிருப்பார்கள்; இங்கு போக்யம் அஸங்குசிதமாயிருக்கும். * தயநீயருண்டான இடத்திலே யிறே தயாதிருணங்கள் அறுபவிக்கலாவது; அங்கு விஷயமில்லாமையாலே தயாதிருணங்கள்

அர்த்தவித்தமான ஹேதுக்களைக் கூட்டித் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி.) “வாழ்வீர்காள்!” என்ற விடம் - பெண்களை ஸம்போதிக்கும் போது க்ருஷ்ணனவதரித்த தேஸத்தில் வாழ்ச்சி இதுவென்று லித்தமாயிருக்க, “வையத்து” என்று விஸேஷிப்பானென் னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இங்குத்தை இத்யாதி.) பாமபதத்தில் வாழ்ச்சி உம் வையத்து வாழ்ச்சி விஞ்சினது என்று தோற்றுகைக்காக “வையத்து” என்று விஸேஷித்ததென்று கருத்து. விஞ்சினமையை உபபாதிக்கிறார் (தயநீயர்

பாகாஸிக்கப்பெறுதே; அக்குறை தீருகைக்காகவிதே நித்யஸூரி
கள் இங்கேவந்து அநுபவிக்கிறது. அவதாரத்தில் நீர்மையிலே
அகப்பட்டார்க்கும் மற்றோரிடம் பெறுதபடியாயிருக்கும்,
[“பாவோ நான்யதரகச்சதி”] (௩௨) என்றானிறே திருவடி.
“அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்” என்றரு முண்டிறே. “கண்ட
கண்கள் மற்றொன்றினக் காணவே” என்றானிறே. அதவா, மருபுமி
யில் தண்ணீர் போலே * இருள்தருமாஞாலமான ஸம்ஸாரத்திலே
யிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணாநுபவம்பண்ணி வாழப் பிறந்தீர்களென்
றுமாம். (வாழ்வீர்களாள்) - அவ்வூர்தன்னில் பிறந்துவைத்துப் பரு
வம் நிரம்பியிருக்கையன்றிக்கே, அவனுடையகடாகூத்துக்குஇலக்
காம்படி ஒத்தபருவமாயிருக்கை. க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு முன்
தைப் பின்புதைவன்றிக்கே ஸமகாலததிலே பிறக்கப் பெறுவதாம்;
அது தன்னிலும் இவ்வூரை பொழிந்தவிடத்தேபன்றியே இவ்வூரி
லே பிறக்கப்பெறுவதாம்; அதுதன்னிலும் அவனோடொத்த பருவ
மாகப் பெறுவதாம்; இது ஒரு பாக்கயாதிசயம் இருக்கும்படியென்
(வாழ்வீர்களாள்) - அவ்வூரில் வர்த்தகமென்றும் வாழ்ச்சியென்றும்
இரண்டில்லைகாணும். அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடத்தில் வர்த்
தகமே வாழ்ச்சியாயிருக்குமிதே. “வேங்கடத்தைப்பதியாக வாழ்
வீர்களாள்” என்னக்கடவதிறே: இது கோயிலில் வர்த்தகம்போலே
காணும். சொல்லுகிற தங்களுக்கும் வாழ்ச்சி ஒத்திருக்க “வாழ்வீர்
களாள்” என்று பிறரைச் சொல்லுகிற தங்களுக்கும் வாழ்ச்சி ஒத்
திருக்க “வாழ்வீர்களாள்” என்று பிறரைச் சொல்லுகிறதென்னென்
னில்?—தாங்கள் தனியே அநுபவிக்கும் அநுபவம் ரஸாநுபவ

இத்யாதி வாக்க்யதவ்யத்தாலே.) இவ்விடத்தில் வாழ்ச்சி விஞ்சி
யிருக்கு மென்றதுக்கு நியாமகங்களைப் பலபடியாகக் காட்டுகிறார்
(அக்குறை இத்யாதி.) நீர்மையிலே என்றது - தயாதிகுணங்களுக்
கும் உபலக்ஷணம். ஆதி ஸப்தத்தாலே விவக்ஷித்த குணத்தை
அருளிச்செய்கிறார் (பாவ இத்யாதி;) [“பக்திஸ்சநியதாவீர்”]
என்றானிறே என்று கருத்து. வையத்துக்கு உண்டான பகவத
நுபவ விரோதித்வத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, “வையத்து” என்று
விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அதவா
இத்யாதி.) “வையத்திலுள்ளீர்” என்னதே ‘வாழ்வீர்’ என்னைக்
குத் தாத்பர்யத்தை “சிவமீர்களாள்” என்றதுக்கு அநுகுணமாக
அருளிச்செய்கிறார் (அவ்வூர் இத்யாதி.) உக்தார்த்தங்களை வ்யாங்
ருத்திபூர்வகம் அநுஸந்தியா நின்றுகொண்டு வ்யாக்யாதா ஈடுபடு
கிறார் (க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு இத்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே.)
ஒத்தபருவமாய்ப் பிறந்தவன் போகத்துக்கு இலக்காமளவும்
வேண்டாவிதே, அன்ன பிறந்த ஊரிலிருப்பே வாழ்ச்சியென்ன
அமையுமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்
கிறார் (அவ்வூரில் இத்யாதி வாக்க்யசதுஷ்டயத்தாலே.)

மாய்த் தோற்றமையாலே, அத்தை ரஸமாக்கித் தருமவர்களைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

(நாமும்) - “அத்தலையாலே பேறு” என்று இருக்கிற நாமும், அவனாலே பேறுகிலும் ருசி இருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டா திறே; இந்தப்பலம் ஒருநாள்வரையிலே கைவந்ததாகவற்றே! என்று இருக்கிறநாமும் என்னவுமாம். (நம்பாவைக்கு) நம்முடைய நோன்புக்கு. அவனையும் அவனுடையாரையும் அழிக்கைக்குப் பண்ணும் இந்த்ர ஜித் ப்ரப்ருதிகளுடைய யாகம் போலன்றியே, ததியரும் அவனும் வாழுகைக்குப் பண்ணும் யாகம்; ப்ரயோஜ நார்தரபரமான நோன்பன்றியே, க்ருஷ்ணவிபூதியும் உண்டாகைக் குப் பண்ணுகிறநோன்பு.

(செய்யுட்கிரிசைகள்) - பண்ணக்கடவ க்ருத்யங்கள். சேத நனுகையாலே, ப்ராப்யலித்தியளவும் காலகேஷபத்துக்காக இழிந்து அறுபவிக்கக்கடவ அதுஷ்டாநமென்றபடி. ஆரம்பித்துத் தவிராமவையல்ல; பத்தும் பத்தாகச் செய்து அறவேணும்; மடல்போலக் காட்டிவிடுமதல்ல. (கேளீரோ) = “பெண்கள்கிடாய், கிருஷ்ணன் கிடாய்” என்று ரிஷேதிக்கிற ஊரிலே இங்ஙனே ஒரு சேர்த்தியுண்டாவதே! பகவத் விழு சர் கோலாஹலத்திலே

“நாமும்” என்றதுக்கு இரண்டு அர்த்தம் - “நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்” என்று உபாயாத்யவஸாயத்தை யுடைத் தான நாமும் என்றும் உபேயத்வரவிஸிஷ்டர் என்றும்; முந்தினது (அத்தலையாலே இத்யாதி.) இரண்டாவது (அவனாலே இத்யாதி வாக்யத்வயம்.) “பாவைக்கு” என்று அமைந்திருக்க, “நம் என்று விஸேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அவனையும் இத்யாதி,) ப்ரப்ருதிக ளென்றது-பெளண்ட்ரக வாஸுதேவாதி களைச் சொல்லுகிறது. அவனிறே க்ருஷ்ணனையும் த்வாரகையையும் நலிகைக்காகயாகம் பண்ணி க்ருத்யையைப்பிரப்பித்தான். சீழே “நம்” என்றதுக்கு - பகவத்விருதி வ்யாவ்ருத்திபரமாக ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்து, ப்ரயோஜநார்தரபரவ்யாவ்ருத்திபர மாகத் தாத்பர்யார்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜநேத்யாதி.) உண்டாகையாவது - பெண்களையும் அவனையும் எழுப்பிக் கூட்டிப் பேரோலக்கத்திலே யிருத்திக்காண்கை. வித்த ஸாதந விஷ்டனுக் குக் கர்த்தவ்யமுண்டோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (சேதநனுகையாலே இத்யாதி.) காலகேஷபார்த்தமாகச் செய்கிறக்கிரியை களென்றுகீழ்அருளிச்செய்து, “செய்யும்” என்றதுக்கு-அவஸ்யம் செய்யத்தக்கதென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (ஆரம்பித்து இத்யாதி வாக்யத்யாதாலே.)

“வாழ்வீர்கள்” என்று ஸம்போதித்து, “செய்யும் கிரிசைகள்” என்ன அபைந்திருக்க, கேளீரோ” என்றதுக்குக்கருத்து அருளிச் செய்கிறார் (பெண்கள் கிடாய் இத்யாதி;) “க்ருஷ்ண

க்ருஷ்ணாபவத்துக்கு இத்தனைபேருண்டாவதே! என்று அவர்கள் இந்தலாபாறுஸத்தாந்தாலே ஸதப்பதைகளாயிருக்கையாலே “கேளீரோ” என்கிறார்கள். மேய்ச்சல் தலையிலே அசையிடுவாருண்டோ? இந்த நாலு நாளும் போனால் நம்மை ஒருவரை யொருவர் சேரவொட்டுவர்களோ? (கேளீரோ) - “ஸம்ஸ்ரவே மதூரம் வாக்யம்” (௩௩) என்னும்படியே ஸ்ரவணந்தானே ப்ரயோஜனமாயிருக்கிறபடி” [“புருஷார்த்தோ ஸ்யமேவைகோயத் தாஸ்ரவணம்ஹரே” (௩௪) என்றானிறே. சொல்லுகிறவர்கள் தான் ஆசார்யபதம் நிர்வஹிக்கைக்காகச் சொல்லுகிறார்களல்லர்; கேட்கிறவர்கள், தங்களுக்கு அஜ்ஞாதமாய்க் கேட்கிறவர்களல்லர்; “போதயந்தப்பரஸ்பரம்” (௩௫) என்று இங்கனே யல்லது போது போகாம லிருந்தபடி.

‘எங்களுக்கு ஏதானால் நல்லது, ஆகில் சொல்லலாகாதோ?’ என்ன?மேல்சொல்லுகிறார்கள்:(பாற்கடலுள்பையத்துயின்ற),பரம

ஜேட்டைச் சேர்த்தி தங்களுக்குஉண்டாவதே!” என்று “க்ருஷ்ணாபவத்துக்கு இத்தனைபேருண்டையுண்டாவதே!” என்றும் பரவசைகளாயிருக்கையாலே, கேளீரோஎன்கிறார்களென்றுகருத்து. “கேளீரோ” என்றதுக்கு ஹார்த்தபரவத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேய்ச்சல்தலையிலே இத்யாதி.) மேய்ச்சல் தலையென்றது-க்ருஷ்ண ஸம்ஸ்ரவேஷம் பண்ணுங்காலம். ஆசையுடனே ஸதப்பதைகளாயிருக்க, “கேளீரோ” என்கிறதென்று கீழ் ஒரு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்து, அங்ஙனன்றிக்கே பரமனடி பாடுகை முதலானவை தங்களுக்கு ரஸ்யமாகையாலே ‘கேளீரோ என்கிற தென்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸ்ரவ இத்யாதி) ஸம்வாதாதரம் அருளிச்செய்கிறார் (புருஷார்த்த இத்யாதி;) அதாவது - மஹாபாரதத்திலே ஸபாதலக்ஷத்ரந்தத்தாலும் தாமார்த்த காம மோக்ஷங்களைச்சொல்லி, அவற்றில் எது புருஷார்த்த மென்றிருந்தாய்? என்றுவைசம்பாயகபகவான் தன்சிஷ்யனான ஐமேஜயனைக் கேட்க, “நீ பகவத்குணங்களைச் சொல்ல நான் கேட்கை இது ஒன்றுமே புருஷார்த்தமாக நினைத்திருந்தேன்” என்றனென்கை. பகவத்குணஜ்ஞராயிருப்பவர்களை அஜ்ஞார்க்குஉபதேஸிக்கிறுப் போலே “கேளீரோ” என்று உபதேஸிக்கக்கூடுமோ? என்ன, காலக்ஷேபத்துக்கு உடலாக “கேளீரோ” என்கிறதென்று மூன்றாந்தாற்பாயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (சொல்லுகிறவர்கள் தான் இத்யாதி வாக்யத்யந்தாலே.)

மேலுக்கு அவதாரிகை (எங்களுக்கு ஏதானால் இத்யாதி;) ஏதானால் நல்லதோ அதையாகில் சொல்லுங்கோ ளென்றபடி. அன்றிக்கே, ஏதானாலும் நல்லதாகில் சொல்லலாகாதோ வென்று சகாரத்தை அத்யாஹரித்துக்கொண்டியோஜிக்கவுமாம். “பரமனடி பரடி” என்ன அமைந்திருக்க, பாற்கடலுள்பையத்துயின்ற” என்

பதத்தில்நின்றும் ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காகத்திருப்பாற் கடலளவும் ஒரு பயணமெடுத்துவிட்டு ஜகத்ரக்ஷண சிந்தையிலே அவகாஹிதனாய் ஆர்த்தத்வநிக்குச் செவிகொடுத்துக் கொண்டு கிடக்கிறபடி. (பையத்துயின்ற) - “வெள்ளை வெள்ளத்தின்மேலொருபாம்பைமெத்தையாக விரித்து அதன்மேல் - கள்ளநித்திரைகொள்கின்ற” என்னக்கடவதிறே. இவ்வறக்கத்தின் உண்மையறிந்தவர், “கள்ளம்” என்று வெளியிட்டாரிறே. (பையத்துயின்ற) - பிராட்டி மாரோட்டைபோகத்துக்கு இடங்கொடாதே “ஆராலே ஆரூர்கு என்ன நலிவுவருகிறதோ?” என்று அதிலே அவஹிதனாய்க்கொண்டு சாய்ந்தபடி. முதற்பாட்டில் - நாராயணத்வஞ்சொல்லி, இப்பாட்டில் அங்கு நின்றும் திருவவதாரார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. (பரமன்) - தகட்டிலமுத்தின மாணிக்கம் போலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளின பின்பு வடிவிற்பிறந்த புகரின்பெருமையைச் சொல்லுகிறது. அன்றியே, ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாகவந்து கண்வளர்த்தருளுகையாலே குணத்தினேற்றத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம் ஸர்வத்தாலும் அதிகனென்றபடி. (அடிபாடி) - அவனுடைய ஆதிக்கத்தினெல்லையை அறுஸந்தித்தால், பின்னை தங்கள் தாழ்ச்சியினெல்லையிலே நிறகுமத்தனையிறே, ஒளசுத்யத்தாலும் போக்யதையாலும் க்ருஷ்ணன் த்ருவடிகளைப்பாடாதே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளுகிறவனைப் பாடுவானென்னென்னில்? — இரண்டிடமும் ஒருவனே யாகையால், ‘நோன்பு நோற்கப்புக்கவர்கள் க்ருஷ்ணனைப்பாடா நின்றார்கள்’ என்று சொல்லாமைக்காக ஒருதைவத்தின் பேரைச் சொல்லிற்றுகச் சொல்லுகிறார்கள்.

(பாற்கடலுள்பையத்துயின்ற) - க்ருஷ்ணனை அதுபவிக்கப் புகுந்து ஷீராப்தி நாதனைச் சொல்லுகிறது என்னென்னில்? — றதுக்கு பாவம் அருளிச் செய்கிறார் (பரமபதத்தில் இத்யாதி;) தாங்களும் ஆர்த்தைகளாகையாலே, ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு உபயுக்தமான ஆகாரத்தை யிட்டுப் பாடுகிறார்களென்று விசேஷணமிட்ட தென்று கருத்து.

“பைய” என்றதுக்கு-பராக்கில்லாமை ஆர்த்தமாய், அந்தப் பாராக்குக்குப்ரஸக்தி அருளிச்செய்யா நின்றன்கொண்டு, தாத்தப்ரயம் அருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி இத்யாதி.) ‘பரமனைப்பாடி’ என்றதே “அடி” என்றதுக்குத் தாத்தப்ரயம் அருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய இத்யாதி.)

உத்தஸங்கா பரிஹாரங்களை விவரியா நின்றன்கொண்டு ப்ரமாணம் சொல்லுவாராகப்ரதீகக்ரஹணம் பண்ணுகிறார் (பாற்கடல் இத்யாதி.) உத்தமநாயகிகளாயிருக்குமவர்கள் தங்கள் பேரக்யதை

“க்ருஷ்ணனைச் சொல்லிப் பண்டே ஸங்கித் திருக்கிற இடையர், நமக்கு னைவம் தந்த இச்சேர்த்தியை அழிக்கிறார்களோ !” என்று பயப்பட்டு, க்ருஷ்ணனுக்கடியான க்ஷீராப்திநாதனைச் சொல்லுகிறார்கள். “ஏஷநாராயணஸ்ஸரீமாங்க்ஷீரார்ணவநிகேதந்நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்யஸ்யாகதோ மஹராபுரீம்” என்னக் கடவதிறே. (அடிபாடி)- மஹிஷிகளோடு அல்லாதாரோடு வாசியற மேஷக்வம் ஸமாநமாயிருக்கையிலே, திருவடிக்கைப்பாடி என்கிறார்கள். “பள்ளிகொள்ளுமிடத்தடிக்கொட்டிட” என்னக்கடவதிறே. அவனுடைய வடிவழகை பரீதிப்ரேரிதைகளாய்க்கொண்டு பாடி.

(பாடினெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம்) -போக்யாந்தரங்களில் அந்வயியோம். உண்டார்க்கு உண்ணவேண்டாவிதே. இவர்கள் உண்டார்களோவென்னில்?—ஓம். “உண்ணுநாள் பசியாவதொன்றில்லை- நமோநாராயணுவென்று- உன்பாதம் நண்ணுநாள்-அவை பட்டினிநாளே” என்றும், “எல்லாம் கண்ணன்” என்றும் “உறைசோறியை வேண்டுவதில்லை” என்றும், [“பாதேயம்புண்டரீகாக்ஷநாமஸங்கீர்த்தனம்ருதம்” என்றும் வாஸுதேவஸ்ஸர்வம் (ந.அ) என்றும் இப்படியேயிறேஜ்ஞாநம்பிறந்தால்இருப்பது“குடியோம்” என்குதே, “உண்ணோம்” என்பானென்? என்னில்:—“உண்ண”

யாலே அவனைத்தொழுவித்துக் கொள்ளுமவர்களாயிருந்துவைத்து அடிபாடக்கூடுமோ? என்ன, அருளிச் செய்கிறார் (மஹிஷிகள் இத்யாதி.) “அடி” என்றது- உபலக்ஷணமாய், திருமேனியில் ஸௌந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச் செய்கிறார் (அவனுடைய இத்யாதி.)

அடிபாடுகை “நெய்யுண்ணோம்” இத்யாதிக்கு வேறுவென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (போக்யாந்தரங்களில் இத்யாதி) அந்யாபதேஸத்திலே ஸங்கித்துப் பரிஹித்திபுர (குடியோம் இத்யாதி.) பரிஹாராந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (முதல்தன்னிலே இத்யாதி.) அதில் என்றது- “குடிக்கக்கடவது, உண்ணக்கடவது” என்ற பேதத்தில் என்றபடி. அதாவது இவர்கள் பர்த்தாக்கள் காமாஸமறியிலாய்த்து க்ருஷ்ணகபோகரான இவர்கள் இத்தையறிவது என்றபடி. “நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம்” என்கிறவற்றுக்கு-நெய்முதலானவையும்அறியோமென்றுகீழே அருளிச் செய்து அங்ஙனன்றிக்கே “உண்ணோம்” என்றதுக்கு - உண்ணவேண்டோமென்று ஸப்

என்று-குடிக்கைக்குச்சாதிப்பேச்சு; ஆகையிறே, “நெய்யுண்டான், வெண்ணையுண்டான்” என்று க்ருஷ்ணனுக்குப் பேராகிறது. முதல் தன்னிலே க்ருஷ்ணன் பிறந்தயின்பு அதில் வ்யுத்தத்தி யில்லாமல், அவன் வருமளவும் உபவாஸக்ருஸைகளாடுருக்கக் கடலோம். இவர்கள்தாம் ஆரைக்கெடுக்கப் பட்டினிகிடக்கிறது என்னில் ? —இவர்கள் உண்ணுதொழிந்தால் பட்டினிவிடுவான் அவன் போலவே காணும், ஆகையிறே, இவர்கள்இங்ஙனே சொல் லுகிறது.

(நாட்காலே நீராடி)- அவன் வந்தால் குளிக்கஇராதே, முன்பேதத்தோக போக்யமாகக் குளித்து விடிவோரை போய்க் குளிக்கக் கடலோம். அவன் திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந் தருளினதை அஸத்ஸமமாச்சக்கடலோம்; மஹிஷ்யானவள் ஸவாக்ஷணத்திலே ப்ரவர்த்திக்கும்படியாக இருக்கைக்கு மேற்பட புருஷனுக்கு அவத்யயில்லையிறே; அதாவது-தங்கள் த்வையாலே, அத்திலையில் உபாயபாவத்தை அழிக்கிறார்கள்: “ஓதிநாமங் குளித்துச்சி தன்னலொளிமாமலசப், பாதநாளும் பணிவோம் நமக்கேநலமாதலில்” என்கிறார்கள். ஸ்ரீ பாதாழ்வானைப்போதே விர்ஹதாபமாறு கைக்காக “நோன்பு” என்று ஒரு வ்யாஜத்தை யிட்டுக்குளிக்கத்தேடுகிறார்களிறே; [“அத்யந்தஸு-சஸம்வ்ருத்தஸு ஸு-குமா ரஸஸு-கோசிதம் கதவ்பராத்ரேஷு-ஸமபூமலகாலாதே நுக என்கிறபடியே.

தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றித் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச் செய்கிறார் (அவன் வருமளவும் இத்யாதி). நாயச்சியார்க்குக் கோபிமார் தனை செல்லா நிற்கச்செய்தேயும் தாமனதன்மையில் தம்முடைய க்ருஷ்ணவ்யஸநம் பின்னாடி வருகையாலே, தம்முடைய தோழி மார்களைக்குறித்து இப்படி அருளிச்செய்தாரென்று இவ்வாக்யத் துக்குக் தாத்பர்யம்.

“நீராடி” என்றதுக்கு மூன்று தாத்பர்யம்-போகார்த்தமென் றும், அவனைப் பெறுகைக்கு ஸாதந மென்றும், விர்ஹதாபமாறு கைக்கென்றும், அதில் முந்தினது- (அவன் வந்தால் இத்யாதி.) இரண்டாம் தாத்பர்யம்- (அவன் திருப்பாற்கடலிலே இத்யாதி.) மூன்றாம் தாத்பர்யம்- (ஸ்ரீ பாதாழ்வானைஇத்யாதி) ஸ்ரீ பாதாழ் வான் அபாராத்நியிலே ஸ்நானம்பண்ணுமாபோலே இவர்களும் விர்ஹதாபமாறும்படி க்ருஷ்ண ஸம்ஸ்லேஷத்தைத் தேடுகிறார்களென்று கருத்து.

“நெய்யுண்ணோம்” என்கிறவிடத்தில் உண்ணக்கடலோமல் லோமென்று விர்ஹதையைக்கு அறுகுணமாக ப்ரணயரோஷம்

(மையிட்டெழுதோம்)- முதலிலே* மையகண்ணாளிறே இனி, அஞ்சுகமிடுவதும் மங்கனார்த்தமாகவிறே; அது நவிரக்கடவோ மென்கையாலே- அவனுக்கு அவகாசப்ரதாநம் பண்ணக்கடவோமல்லோம் என்கிறார்கள்; இவர்கள் அஞ்சுகமெழுதப் புகால் குறையும் தலைக்கட்டுவான் அவனேயிறே, பரிபூர்ணவிஷயத்தில்இப்படி அவகாசப்ரதாநம்பண்ணப்பெறுதவன்று கிஞ்சித்தகரித்ததாக விரகில்லையிறே. அவனும் பரமப்ரணயியாகையாலே 'இங்கே கிஞ்சித்தகரித்து ஸ்வரூபம் பெறவேணும்' என்றிருக்கும்.

(மலரிட்டு நாம் முடியோம்)- “சுருப்பார் குழற்கோதை” என்றும், “வாசஞ்செய் பூங்குழலாள்” என்றுயிறே இருப்பது. இனி, பூவுக்குத்தான் நாற்றங்கொடுக்கைக்காகவாய்த்துப் பூமுடிப்பது; அது செய்யக்கடவோமல்லோமென்கை (நாம் முடியோம்) அவன்தான் மாலையைக்கொடுவந்து மயிரைமுடித்து அலக்கரித்து விரல்கவ்வி ‘இதுவாங்காதொழியவேணும்’ என்னுமாகில், செய்யலாவதில்லை. அவன் தீம்பாலே செய்யுமத்தை நம்மால் செய்யலாவதில்லையே; நாமாகச் செய்யாதொழியும்தன்மையிறே வேண்டுவது. [“அத்ரோபஸிம்யஸாதேநகாடி புஷ்பபரலங்க்ருதா அந்யஜன்மரிஸர்வாத் மாவிஷ்ணுரப்யர்ச்சிதோயயா” (சு0) எனக்கடவதிறே, தோற்றச் சொன்னாற்போலே ‘மையிட்டெழுதோம்’ என்றதும் ப்ரணயரோஷத்தாலே சொல்லும் பாசரமென்று தாத்பர்யம்அருளிச் செய்கிறார் (முதலிலே இத்யாதி.) இவர்கள் இப்படி அவகாசப்ரதாநம் பண்ணவேண்டுவானென்? அவன்தானும் இவ்வளவைக்கொண்டுமேல் விழுவானென் னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்(பரிபூர்ண இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.) இத்தால்-சேதானுக்கு ஆபி முக்யமும், அவனுக்கு அதுகொண்டு கார்யம் செய்கையும் ஸ்வரூபம் என்றதாய்த்து.

“முடியோம்” என்றத்தாலே லித்தமாயிருக்க “நாம்” என்று சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (அவன் தான் இத்யாதி.) ‘விரல்கவ்வி’ என்றது-ப்ரணாமபண்ணிப் பெருவிரலைத் திருப்பவளத்தாலே ஸ்பர்ஸித்து என்றபடி; இத்தால் வேண்டிக்கொண்டு என்றதாய்த்து. உங்கள் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதத்தை அவன்செய்தால் அதுக்கு இசையக்கூடுமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (அவன் தீம்பாலே இத்யாதி.) அவன்தான் இப்படிதான் உகந்த விஷயத்திலே அலங்கரித்ததுண்டோவென்ன ஸம்வாதங்காட்டுகிறார் (அதர இத்யாதி.)

(செய்யாதனசெய்யோம்) - விதியுண்டாகிலும், பூர்வர்கள் ஆசரித்ததற்கு மேற்பட ஆசரிககக்கடவோ மல்லோம், அதாகிறதா - [“ஸுஹ்ருதம்ஸர்வபூதாநாம்”] (சக) என்று - அவன் ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தாக இருந்தானேயாகிலும் ததீயரை முன்னிட்டுக்கொண்டல்லது அவனைக் கிட்டக்கடவோமல்லோ மென்கை; பெண்களில் முற்படவுணர்ந்தார் ஒருவரை யொருவர் எழுப்பி, எல்லாருங் கூடியல்லது க்ருஷ்ணனைக் கிட்டக்கடவோ மல்லோ மென்கை, [“நிவேதயதமா மக்ஷிப்ரம்”] (சஉ) என்றும், [“பிதா மஹம்நாதமுரிம்விஸோக்பப்ரஸத்”] (சஃ) என்றும், இவையிறைப் ப்ரமாணங்கள். ஸ்ரீ பரதாழ்வானை முடிசூட்சு சொன்னவிடத்தில் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் யோக்யதை யுண்டாயிருக்க “இக்குடியில் இதுக்குமுன்பு செய்யாதன நான் செய்யமாட்டேன்” என்று னிறை.

(தீக்குறளை சென்றோதோம்) - பிறர்க்கு அர்த்தவஹமாகப் பொய்சொல்லக் கடவோமல்லோம்; பிராட்டி, பெருமான் பக்கல் ஏகாந்தத்திலும் ஏகாக்ஷி ஏககர்ணிகள் நலிந்தபடி சொல்லிற்றாக வில்லையே ஸ்ரீ ராமாயணத்தில்; நம்மில் நாம் “நப்பின்னை நங்காய்” என்றும், “நாயகப்பெண்பிள்ளாய்” என்றும், “பேய்ப்பெண்ணை” என்றும் ஒருவர்க்கொருவர் இட்டிட்டுகொண்டு சொன்னவை க்ருஷ்ணன் செவிப்படுத்தக்கடவோமல்லோம்.

“செய்யாதனசெய்யோம்” என்கைக்குச் செய்யப் ப்ரஸக்தி யுண்டோ என்ன, அதை அருளிச் செய்யா நின்றுகொண்டு, அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (விதி இதுயாதி.) இது தொடங்கிப் ப்ரணயரோஷத்தாலே யன்றிக்கே அதிகாரி ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகையென்று கண்டுகொள்வது; ஸ்வரூப தேஸத்திலும் அந்யரூப தேஸத்திலும் தாத்தர்யத்தை விவரிக்கிறார் (அதாகிறதா இதுயாதி வாக்க்யத்தாலே.) புருஷகாரத்தை முன்னிட்டுக்கொள்ளுகை பூர்வர்கள் செய்தார்க ளென்கைக்குப் ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் (நிவேதயத இதுயாதி.) செய்யாதன செய்யாதிருக்கைக்கு உதாஹரணங் காட்டுகிறார் (ஸ்ரீ பரத இதுயாதி.)

“குறளை” என்றதன் அர்த்தம் (பொய்யென்றது;) அதாவது: குற்றமென்றபடி. ப்ரக்ருதத்திலே கோபிமார்க்குக் குற்றத்துக்குப் ப்ரஸக்தி யுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நம்மில் நாம் இதுயாதி.) (நாயகப் பெண்பிள்ளாய்) என்றதுக்கு - “நிர்வாஹகையாயிருந்தபடி இதுவோ?” என்று வெறுத்துச் சொல்லுகையாலே குற்றமென்று கண்டுகொள்வது,

(ஐயமும் பிச்சையு மாந்தனையும் கைகாட்டி) - ஐயமாவது - யோக்யவிஷயத்திலே குருவாக வ்யயிக்குமது; பிச்சையாகிறது - ப்ரஹ்மசாரிகளுக்கும் ஸ்வாவிகளுக்கும் இடுமது. “இங்குக்ருஷ்ணாநுபவம் பண்ணுவோம்” என்பார்க்கு அவனை அநுபவிப்பித்தும், “ததீயரையநுபவிப்போம்” என்பார்க்கு அவர்களை அநுபவிப்பித்தும் போரக்கடலோம். (ஆந்தனையும்) - அவர்கள் கொள்ள வல்லாரத்தனையும்; அர்த்திகள் ஆமளவும். (கைகாட்டி) - ஸர்வத்தையும் கொடுத்தும் “ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்” என்றிருக்கை. இவர்களைக்ருஷ்ணாநுபவம் பண்ணிவைத்தும் இவர்கள் திறத்தில் ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம் என்றிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. அத்வா, ஐயமாகிறது - ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபநுபகுணவிஷயஞ்ஞாநம்; பிச்சையாகிறது - ஆத்மஸ்வரூபமாத்த்ஞாநம்; இவற்றைத் தனக்கு உள்ளவளவும் உபதேஸிக்கை யென்றுமாம். (கைகாட்டி - இப்படி த்ஞாநோபகாரகானாலும் அவ்வுபகாரம் தன்னெஞ்சில் தட்டாதிருக்கை.

(உய்யுமாறெண்ணி) - இந்த ப்ரகாசங்களினாலே உஜ்ஜீவிக்கும் படியகளை எண்ணி, பகவத் விஷயத்திலே உள்புக்கவன்றிறே இவன் உஜ்ஜீவித்தானாகிறது: அது இல்லாதபோது * அஸங்கேவவிநே. (எண்ணியுக்ந்து) - மகோரதவேளையே தொடங்கி ரவிக்கிறபடி. [“ஸுஸுமுகர்க்ர்துமவ்யயம்” (சச) என்கிறபடியே - ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயத்தின் ஸ்வதையாலே ஸ்ம்ருதிவேளையே தொடங்கி ரவிக்குமிநே. “எண்ணியுக்ந்து - செய்யுங்கிரிசைகள் கேளீரோ” என்று அர்வயம்.

“ஐயம்” என்றது விபுவானக்ருஷ்ணனை அநுபவிக்கையென்றும், “பிச்சை” என்றது - அனுஸ்வரூபமான ததீயரை அநுபவிக்கையென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரக்ருதத்திலே யேறிடுகிறார் (இங்கு இத்யாதி.) அதாவது - அர்த்திகளாக வந்தவர்களெல்லார்க்கும் கொடுத்து, இனி அர்த்திகளில்லை யென்னுமளவும் என்றபடி. ‘கொடுத்தி’ என்னுதே, “கைகாட்டி” என்றதுக்குப் பஸித்ததை அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வத்தையும் இத்யாதி.) இப்பாட்டிலே, “ஏல், ஓர் எம்பாவாய்” என்றதெல்லாம் பாதத்தைப் பூரித்துக் கிடக்கிறது.

(உ)

ஸவாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—(வையத்து இத்யாதி) - இப்பாட்டில், பகவத் கைங்கர்யத்திலே ருசியுடையராய் அவளையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற இவ்வதிகாரிக்குஸம்பாவித ஸ்வபாவவிசேஷங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யாநம்.—(வையத்து வாழ்வீர்கள்) - * இருள்தருமா ஞாலமான இவ்விபூதியிலே பிறந்துவைத்துப் பகவதநுபவம் பண்ணப்பெற்ற பாக்யவதிகாள்! பகவத்குணங்கள் ஸ்வஸ்வவிஷயத்திலே சேர்ந்து விளங்கா நின்றன இவ்விபூதியிலே பிறந்து பகவத்குணநுபவம் பண்ணுகிற பாக்யவதிகா ளென்கிறார்களாசவுமாம். இத்தால் - “விண்ணுளாரினுஞ் சீரியர்” என்கிறது. விண்ணுளாருக்கும் இங்கே வந்திறேபலாதிகுணங்களை அதுபவிக்க வேண்டுவது. இங்குள்ளார்க்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுண்டானால் யாவத்குண விஸிஷ்டனை இங்கே அதுபவிக்கலா மிறே.

(நாமும்) - “அவனாலே புருஷார்த்தம்” என்றிருக்கிற நாமும், (நம்பாவைக்கு) - ப்ராப்யருசிபரவஸராய் நாம் அறுஷ்டிக்கிற நோன்புக்கு. அவனும் அவன் விபூதியும் வாழ்கைக்குப் பகவத் விஷய மங்களாஸாரஸரரான நாம் அறுஷ்டிக்கிற நோன்புக்கு என்னவுமாம். (செய்யுப்கிரிசைகள்) - அவர்யம் அறுஷ்டேயமான க்ரியைகளை (கேளீரோ) - அர்யபரதையில்லாமல் கேளுங்கோள். பகவத் விமுக கோலாஹலத்திலே தாங்கள் பகவதநுகூலராய், பகவதநுகூலரைத் தேடியமைக்கும்படி இத்தனைபேருண்டாவதே! என்று அர்யபரரா யிருக்க, “கேளீரோ” என்று அர்யபரதையைத் தவிர்க்கிறார்கள்.

(பாற்கடல் இத்யாதி) - திருப்பாற்கடல் நடுவே திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே பிராட்டியார் திருமுலைத்தடத்தாலே நெருங்கியணைத்தாலும் அவர்களுக்கு முகங்கொடாதபடி ஜகத்ரக்ஷண சிந்தையிலே அவ்விதனாய்க் கண்வளர்த்தருளுகிறவனாய், அதாவ பரமபதத்தில் நின்றும் ஸம்ஸாரிசேதக ஸம்ரக்ஷணர்த்தம் திருப்பாற்கடலிலே அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க்கொண்டு கண்வளர்த்தருளுகையால் வந்த குணநியயத்துக்கு ஒப்பில்லாதவனாய், திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளுகையால்வந்த பாபாகஸோபைக்கு ஒப்பில்லாதனையிருக்கிற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப் ப்ரீதிக் குப் போக்கு விடாகப் பாடி போக்யார்தாங்களில் அந்வயியோம்.

(நாட்காலே நீராடி) - ப்ராதஸ் ஸ்நாதத்தைப் பண்ணி. இத்தால் - கர்மயோகத்தை உபவக்ஷிக்கிறது. இத்தால் - தத்தத் வர்ணம்ரமோசிதமான ஸ்நானாதி நித்யகர்மங்கள் இவ்வதிகாரிக்கு யதாவதநுஷ்டேயமென்றதாய்த்து. “பாடி” என்றது - பாடக்கடவோமென்றபடி. “நீராடி” என்றது - நீராடக்கடவோமென்றபடி. [“தத்துகர்மஸமாசரேத்”] என்று-இவ்வதிகாரிக்கு அநபிஸம்ஸுநித

நூ.—ஒங்கியுலகளந்த வுத்தமன் பேர்பாடி.

நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றி ரோடினால்
திங்கின்றிநாடெல்லாந் தீங்கள் மும்மாரிபெய்து
ஒங்குபெருஞ் செந்நெல்லு கயலுகளப்
பூங்குவளைப்போதிற் பொறிவண்டு கண்படுப்பத்
தேங்காதே புக்கிருந்து சீர்த்தமுலைபற்றி
வாங்கக்குடநிறைக்கும் வள்ளற் பெரும்பசுக்கள்
நீங்காதசெல்வம் நிறைந்தேலோ மெம்பாவாய்.

பதவுரை.—(மஹாபலி வார்த்தநீர் கையில் விழுந்தவாறே),
நாங்கள் - (அவன் திருநாமத்தைச் சொல்லாவிடில் தரிக்கமாட்
டாத) நாங்கள்,—ஒங்கி - (ஆகாசத்தளவும்) உயர வளர்ந்து,
உலகு - மூன்று உலகங்களைபும், அளந்த - [தன் திருவடிகளாலே]
அளந்துகொண்டு தேவர்கள் துன்பத்தைப் போக்கின, உத்தமன் -
புருஷோத்தமனுடைய, பேர் - திருநாமங்களை, பாடி - (பரீதி பூர்
வகமாகப்) பாடி, நம் பாவைக்கு சாற்றி - எங்கள் நோன்புக்கு
என்று ஒரு வ்யாஜத்தை யிட்டு, ரோடினால் - ஸ்நானஞ்செய்தால்,—
நாடு எல்லாம் - தேசமெங்கும், தீங்கு - (வ்யாதி தூர்ப்பிகழும் வெள்
ளக்கேடு வறட்கேடு முதலான) அமங்களங்களெல்லாம், இன்றி -
நீங்கி (ஸம்ருத்தமாய்), தீங்கள் - மாஸந்தோறும், மும்மாரிபெய்து—
மூன்றுமழை பெய்திட, (அத்தாலே), நீங்காத - அழிவில்லாத,
செல்வம் - ஸம்பத்து, நிறைந்து - நிறைந்திடும்படி, கயல் - கயல்
மீன்கள், ஒங்குபெரு செந்நெல் ஊடு - வளர்ந்து பருத்த செந்நெற்
பயிர்களினுள்ளே, உதள - (போக இடம்பெறுமையாலே) துள்ள
வும்; பொறிவண்டு - அழகிய வண்டிகள், பூ - தர்ஸநியமான, குவ
ளைப்போதில் - நெய்தல் மலரிலே, கண்படுப்ப - உறங்கவும்; வள்
ளல் - பெருந்தன்மையுடையவாய், பெரு - மிகப்பருத்திருக்கிற,
பசுக்கள் - பசுக்களானவை, தேங்காதே - ஏங்காமல், புக்கு-(பால்
கறக்குமவர்கள்) கறக்க வொருப்பட்டு, இருந்து - ஒருநிலையாக
இருந்து, சீர்த்த முலை - பருத்த முலைகளை, பற்றி - இரு கையாலும்
அணைத்து, வாங்க - இழுக்க, குடம் - குடங்களை, நிறைக்கும் -
நிறையாநிற்கும்; ஏல் ஓர் எம்பாவாய் - அசைகள்; இனிஏல் - யான்
சொல்வதை அங்கீகரி, எம்பாவாய் - எங்கள் வார்த்தையைப் பின்
சென்று, ஓர் - அவன் வைபவத்தைப் புத்திபண்ணு என்று கூறு
வாருமுளர். இதனால், நோன்பு நோற்றலின் பயனை புணர்த்தவன்
உணராதார்க்கு அப்பயனை புணர்த்துகின்றனனென்க.

வ்யா.—(ஒங்கியுலகளந்த) - இவர்கள் முதலே கொடங்கி
“நாராயணன்” என்று - உபயவிபூதியோகத்தைச் சொல்லி, “பாற்
கடலுள் பையத்துயின்றி” என்று அவதாரார்த்தமாகப் பள்ளி
கொண்டருளினபடியைச் சொல்லி, அங்குநின்றும் போந்து அவ
தரித்தவளவும் வர அடியொற்றுகிறார்கள்.

(ஒங்கி)-ஐகந்தராக்ஷணர்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்த்தரு வினபோது ஆர்த்தராக்ஷணம் பண்ணப்பெறுகையாலே, பணிப்பட்டிச் சாய்த்த மூங்கில்போலையாய், அது ஆதித்யகிரணம் பட்டுக் கிளம்புமாபோலே, மறைபயிலாலே கோஷப்பட்டித் தவர்க வார்த்தத் தவரி கேட்டபின்பு பேர்த்தவளர்த்தபடி, பிறர்காரியத் செய்யப் பெறுகையாலே வளர்த்தபடி, பென்னவுமாம். “உவந்த வள்ளத்தன யுலகமளந்து” என்னக்கடவதிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, இரப்பும் பெறுவதற்கு முன்மே வாமனனானவன் இரப்புவாய்த்த பீதியாலே வளர்த்தபடியாகவுமாம். கையில் நீர்விழுத்தபின்பு வளர்த்த கடுமை, பிறற்றமா திருவடிகள் விளக்கின நீரும் கூட விழுத்தபடியிறே.

(உலகு அளந்த). “விவகுமெவயுரிவீமெவ்வனதாடி” (௫௭) என்கிறபடியே குணகுணநிபுணம்பண்ணுதே ஸர்வவிராணிகள் பக்கவிலும் திருவடிகளை ஊவத்தபடி, வ்யாப்தியில் வரைதலில்லாதாப்போலேயாய்த்து இதுவும். வ்யாப்திக்குக் கருத்து - இவற்றினுடைய ஸத்தையுண்டாக்குகைக்காக. இங்கு இவற்றோட்டை ஸ்பர்ஸம் தனக்கு தாரகமாகவிறே நினைத்திருப்பது. இவற்றுக்கு

‘காராயணனடிபாடி’ என்றதல், ‘பாற்தெலுள் பையத்துயின்ற பரமனடிபாடி’ என்றதல் சொல்லுகையன்றிக்கே, “ஒங்கியுலகளந்த” என்றதுக்கு டியாமகம் அருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள் இத்தாதி.) “ஒங்கி” என்ற இப்போது சொல்லுகையாலே - முன்பு இப்படி ஒங்குகலில்லாமை தோன்றுகையாலும். கீழ்ப்பாட்டில் “பையத்துயின்ற” என்றபதத்தைக் கடாசுரித்தும் இரண்டுக்கும் றேறுது பூர்வகம் தாற்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஐகந்தியாதி.) ஆர்த்ததவரி கேட்டகையே வளருகைக்கு றேறுதுவானபடி என்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பிறர் இத்தாதி.) “உவந்த” என்றதுக்கு - பிறர்காரியம் செய்யப் போருகையாலே உவந்த என்று கருத்து. ‘வளர்த்து உலகளந்த’ என்னுதே “ஒங்கி” என்றத்தால் பவிதமான த்வகையின் மிருதியை அருளிச்செய்கிறார் (கையில் இத்தாதி.) இத்தால் - தாராஜலமும் முபாததீர்த்தமும் கூட விழும்படியான வேகம் சொல்லிற்றுப்தது.

உலகுபதவாஸகை (குணகுணஇத்தாதி). உக்தார்த்தத்தை த்ருத்தடாந்த பூர்வகம் ஸ்திரீகரிக்கிறார் (வ்யாப்தியில் இத்தாதி.) வரைதல் - தாரகம்மயம். ஆகில் வ்யாப்தியே அமையாதோ, உலகளப்பா நென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வ்யாப்திக்கு இத்தாதி வார்ப்புவயத்தாலே.) (உண்டாக்குகைக்காக) என்ற அகந்தமம், ‘என்று’ என்று ஸேஷம். திருவடிகளோட்டை ஸ்பர்ஸம் லோகத்துக்கு தாரகமென்ன வேண்டியிருக்க, அனாப்தஸமஸ்தகாமனான

௫௮ திருப்பாவை—மூன்றும்பாட்டு.

அபேகதிதரின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் உறங்குகிற ப்ரஜையை அணைத்துக்கொண்டு கிடக்கும் மாதாவைப் போலே இவற்றோட்டை ஸ்பர்ஸத்தனக்குத் தான் உக்கிரமுனிமீற. வரையாமையும், அதி மாதாஷ சேஷ்டிதங்களுந், வடிவமுகும் க்ருஷ்ணவதாரத்தோடு ஒத் திருக்கையாலே, ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தை அநுபவிக்கிறார்கள்.

(உத்தமன்) - இக்கை, இவர்களுக்கு ஒருஉபகாரம் பண்ணினா க வன்றிக்கே தன்பேறாக நினைத்திருக்கிறபடி; பிறரை ஹிர்ஸித் துத் தன் வயிற்றை வளர்க்கவேணுமென்று இருக்குமவன்-அதமன்; 'பிறரும் ஜீவிக்கவேணும், நாடும் ஜீவிக்கவேணும்' என்று இருக்கு மவன் - மத்பமன்; தன்னை அழியமாறியாகிலும் பிறர் ஜீவிக்கவேணு

தனக்கு நூரகமாகக் கூடுமோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (இவற்றுக்கு இத்தயாதி.) ஸ்பர்ஸத்தனக்கு முழுச்சொல்லு. க்ருஷ்ணன்பக்கல் வ்யாமுத்த ரான இவர்கள், மதுரையிற்பிறத்த உத்தமனென்ன வேண்டியிருக்க, “ஜங்கி யுலகளத்த” என்ன கூடுமோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (வரையாமையும் இத்தயாதி.) க்ருஷ்ணன்பக்கல் வ்யாமோஹம் இவன் போலியளவும் பெருகிச் சென்றது என்று கருத்து.

இத்தை யென்றது-மஹாபலி பிரஸாரத்தமாக உலகளத்தத்தை என்ற படி. இவர்களுக்கு என்றது-இத்தரதி கேவதைகளுக்கு என்றபடி. “உத்த மன்” என்றதுக்கு-தன்பேறாக நினைத்திருக்கை அர்த்தமாக அருளிச்செய்து, தன்னை அழியாமறியும் பிறர்காரியஞ் செய்கையென்று அர்த்தார்த்தம் அரு ளிச்செய்கிறார் (பிறரை இத்தயாதி வாக்க்யத்யத்தாலே.) இரண்டு அர்த்தத் துக்கும் அடைவே ப்ரமாணங்கள் அருளிச்செய்கிறார் (பந்தாரம் இத்தயாதி.) “மதெதா-ஓவா-நவாகாரொ-நாய-யா-நி-நவாஹுடி- தயாவி வ-ந-ஷாகாரொ-லதா-நா-சவா-பு-கா-ஸ-வெ” இது கீஷேத மன்று, ஸ்வாநீகதையைத் தவிர்க்கிறது. நமக்கு * சுவமஜி-நஜ, ஹ வதவா-வாஹஜி போலே, இவனுக்கு “மதெதா-ஓவா-லதா

மென்னுமவன் - உத்தமன். ..ஹகாநாடி” (நிகு) ..சுவபுஹா
ஜீவிதாஜஹாடி” (நிகு) என்றிருக்கை.

(பேர்பாடி)-இக்குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பீதி
பூர்வகமாகப் பாடி. “உத்தரம்பேர்” என்கிறது - திருமந்தரத்தை.
முதற்பாட்டில், “நாராயணன்” என்கையாலும், இரண்டாம்பாட்
டில், “பரமன்” என்று அந்த மந்தார்த்தமான குண பூர்த்தியைச்
சொல்லுகையாலும், இதில் மந்த்ரோக்தவ்யாப்திக்குப் பரத்யபிஜ்ஞா
கரமான த்ரைவிக்ரமாபதாரத்தைச் சொல்லுகையாலும், திரு
மந்தரத்தைச் சொல்லுகிறது. திருமங்கையாழ்வார் “மந்திரத்தை
மந்திரத்தால்” என்று மந்தரத்தைச் சொல்லி, அநந்தரத்திலே அதில்
உத்தமான வ்யாப்திக்குப் பரத்யபிஜ்ஞாகரமான த்ரைவிக்ரமாபதார
த்தை அநந்தரம்பாட்டிலே அருளிச்செய்தாரிதே. (உத்தமன்பேர்)-
அவந்தனக்கும் பிறர்க்கு முண்டான வாசிபோரும், அவனுக்கும்
திருநாமத்துக்கும். கட்டிப்பொன்போலே அவன்; பணிப்பொன்
போலே திருநாமம். அவன்தன்னை இல்லை செய்கிறவர்களுந் திரு

நாடி” என்கை; ..சுவபுஹாஜீவிதாஜஹாடி சுவாவாலீதே
ஸயிசுஷணாடி. நவரிபுதிஜுதா ஸாபுருத்யஸாஹ்ணெ
லெஸாவிஸெஷநு” என்று - * என்னையும் என்னுடைமையையும்
நேர்த்தாகிலும் ஒருவர்க்குச் செய்கிறேமென்றத்தைத் தவிருகிறிலே நென்
கிறபடியே, தன்னை அழியமாறியும் பிறர்காரியஞ் செய்யுமவ் நென்கை.

“பேர்” என்றதற்கு - எல்லாத்திருநாமங்களையும் என்று அருளிச்
செய்து, திருமந்தரபரமாக அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (உத்தமன் இத்
யாதி.) “பேர்” என்று திருமந்தரத்தைச் சொல்லும்படி எங்கனே யென்ன,
அருளிச் செய்கிறார் (முதல் இத்தயாதி.) நம் ஆசாயர்களுக்கு ஸப்தம் முன்
னாதல் அர்த்தம் முன்னாதல் சேர்ந்த திருமந்தரத்தை யதுஸத்திக்கை நியத
மாகையாலே - முதற்பாட்டில் ஸப்தமும், இரண்டாம்பாட்டில் “பாற்கட
லுள் பையத்துயின்ற பரமன்” என்கையாலே-தத்புருஷனின்சொன்ன குண
யோகமும், இப்பாட்டில் “ஓங்கியுலகளந்த” என்று பறஹ்வீஹ்யர்த்தமான
வ்யாப்தியும் பலித்ததாகையாலே, இது திருமந்தரத்தைச் சொல்லுகிற
தென்று கருத்து. பரத்யபிஜ்ஞாகரமான த்ரைவிக்ரமாபதார மென்றது-குண
குண நிருபண மின்றிக்கே யிருக்கையாகிற ஸாத்ருஸ்பத்தாலே ஸ்மாரகம்
என்றபடி. உத்தமன்பேர்பாடி யென்றால், பாடும்போது பேரின்றிக்கே பாடக்
கூடாதே, “பேர்” என்று விஸேஷிப்பா நென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்
(அவந்தனக்கு இத்தயாதி.) பணிப்பொன் - ஆபரணரூபமான பொன். இத்

நாமங்கொண்டு காரியங் கொள்ளாநிற்பர். அதாவது - வ்யாதி பரிஹரமார்த்தமாகத் திருநாமஸங்கீர்த்தகத்தை விதித்தால் அப்போதே அதனைச் செய்பாடுநீர்ப்பர்கள். இனி, மாத்ருகாதுகலுக்கும் கைகொந்தால் “அம்மே!” என்ன ப்ராப்தி யுண்டாயிடுமோலே, திருநாமம் சொல்லுகைக்கு எல்லார்க்கும் ப்ராப்தி உண்டாயிருக்கும். திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கு போக்யதை ஸர்பாதிக் கவேண்டா, இது தானே போக்யதைப் பண்ணிக் கொடுக்க வற்று.

(நாமங்கள்)-திருநாமத்தை வாயாலே சொல்லாவிடில் தரிக்கமாட்டாத நாமங்கள். ‘கொஞ்சு காவலிடுகிற ஊரிலே இது நமக்கு வலித்திப்பதே!’ என்று ப்ரீதைகளாய், தங்களைஸ்ஸா கிக்குறர்களென்னவுமாம். (நம்பாவைக்கு) - ப்ராபகதயாவன்றிக் கே, ப்ராப்யருந் இருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டாமல் செய்கிற நோன்புக்கு. (பாவைக்குச் சாற்றி நிராடினால்)-நாட்டார்க்கு “நோன்பு” என்று ஒருவ்ராஜத்தை யிட்டு நம்முடைய விடாநாபம் போக நாம் குறித்தால். நோன்பு என்று ஒரு வ்ராஜத்தையிட்டு க்ருஷ்ணஸ்ஸம்ஸேஷத்தைப் பண்ணினால் என்றுமாம். (மீர்ப்பாடி - நிராடினால்) - ஸர்பத்த்ஜ்ஞாநபூர்வமாக க்ருஷ்ணஸ்ஸம்ஸேஷம் பண்ணினால்; பலமும் பலப்ததாதா வான உலகங் தவன்பாடியாகை.

தால், அவனிலும் அவன் திருநாமம் பரமபோக்யமாயினாலே அவனுடைய ஆதிஸபத்தையே உன்ஸீடாக வைத்துத் திருநாமத்தைப் பாடுகை விவகிதமென்றதாப்த்து. மே-போக்டலதயால் வந்த பாவைத்தை நியாமகமாக அருளிச்செய்து, பலப்தத்தவத்தாலும் அவனிலும் இதுக்கு உண்டான பெருமைபை நியாமகமாக அருளிச்செய்கிறார் (அவன்தன்னை இத்யாதி.) இவ்வே செப்கிறவர் - நீரீஸ்வரமீமாம்ஸகர். இப்படி சீர்மையை யுடைத்தான திருநாமத்தைச் சொல்லும்போது ப்ரீதனாய்ச் சொல்லவேண்டாவோ? என்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இனி இத்யாதி வாக்யத்யயத்தாலே.) ப்ராப்தி யுண்டா யாபோலே என்றது-யோக்யதை யுண்டாயினாலே என்றபடி.

“நம்பாவைக்கு” என்றபோதே நாமங்கள் என்றது அர்த்தவலித்தமாயிருக்கவும், “நாமங்கள்” என்றதனுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (திருநாமத்தை இத்யாதி வாக்யத்யயத்தாலே. ‘இது’ என்றது-க்ருஷ்ணஸ்ஸம்ஸேஷத்தை. நாமங்கள் பாவைக்கு என்ன அமைத்திருக்க, “நம்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராபகத இத்யாதி.) “நம்பாவைக்கு” என்ற அகந்தரம், “பாவையென்றொரு பேரை” என்று அத்யாஹரித்து, “சாற்றி” என்றதுக்கு இட்டு என்று அர்த்தமாய், தாத்பர்யம் அருளிச்செய்

(தீங்கின்றி நாடெல்லாம்) - நாட்டில் * வாய்திறுப்பிவந்தது
அமங்கலங்களெல்லாம் போய் ஸம்ருத்தமாய், தந்தா முடைய ஸங்க்ரு
தம் அநபவிக்கலிதே அவ்வளவிலே நன்மையாவது. „நாடு
நாஜ்யோபஸதி” (ருக) என்கிறபடியே தந்தாமுடைய புண்
யாறுகுணமாக வன்றிக்கே, பெருமானுடைய பாக்யத்தாலே,
„புஷ்யபுஷிதொமொக” (ருச) என்று ராஜ்யம் செவ்
முற்போலே, இவ்வுரோயன்றிக்கே இவ்வுரோடே ஸம்பந்தித்த
நாடெல்லாம் மங்களமாகை. (தீங்கள் மும்மாரிபெய்து) - வெள்ளக்
கேடும் வறட்டேடும் இன்றிக்கே ஊதெண்ணெய் விட்டாற்போலே
யிருக்கை. ஒன்பதுகளாவையிலும் ஒருகள் மழையுமாய். „நிகாடு
நிகாடு நடுபரடுதொவடி” (ருரு) என்று அபேக்ஷித்த
காலத்தில் உண்டாயிருக்கை. (ஒங்கு பெருஞ் செந்நெய்யுடையது
கள) - நெய்ச்சொன்ன திருவுலகாந்தருளின ஸர்வீஸம்வரவேடு ஒத்
திருக்கை. விடிவொரைநட்டு நாயிறுபட்டபோது வந்துபார்த்தால்,
கிறார் (காட்டார்க்கு இய்யாதி.) “பேர்” என்றதற்கு - திருமந்தம் அர்த்த
மான பஷத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்பந்த இய்யாதி.)

(ஸம்ருத்தமாய்) என்றதுக்குமேலே, “சீங்காத செல்லம் நிறைந்து” என்றது - ஸம்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே, காட்டுக்கு அம்மங்களங்கடப் போகையைச் சொன்னது உபலட்சணமாய், ஸம்ருத்திபரம்பதும் சொல்லுகிறது என்று கருத்து. நீராடினால் நாடெல்லாம் ஸம்ருத்தமாய்படி எய்தவே யென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (தந்தாய்இத்யாதி.) இத்தால் - சேதகர்மோபாதிந மன்றிக்கே இவர்களிடத்தில் அபரஹந்தாலே இவர்களிருந்த நாடெல்லாம் ஸம்ருத்தமென்று கருத்து. திருஷ்டாந்த பூங்கம் உத்தார்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (ராமோபாஜம் இத்யாதி.) (மங்களமாக) என்ற அநந்தரம், “கூடும்” என்று ஸேஷம். “கூடெண்ணெய் விட்டாற்போலே” என்றது - தலையிலே மாத்திர எண்ணெயிட்டாற்போலே என்றபடி. “பெருஞ்செக்கெல்” என்ன அமைத்திருக்க, “ஓங்கு” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்இத்யாதி.) ‘வளர்த்த பெருஞ்செக்கெல்’ என்ன அமைத்திருக்க, “ஓங்கு” என்றத்தாலே தோற்றுகிற அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (விடிவோரை இத்யாதி.) நாயிறுபட்டபோதென்றது - ஸூர்யனுச்சிப்பட்டபோது என்றபடி. கைகவித்து என்றது - ஸூர்யகிரணங்கள் கண்ணுக்குத் தாங்காதபடி தன் கையை வைத்துக் கொண்டு என்றபடி. தாங்கள் நீராடினால் வரும் ஸம்ருத்தி சொல்லுமளவில்தான்

கைகவித்துப் பார்க்கவேண்டும்படி யிருக்கை. மாரீசன் பெருமானை „வ்யுக்ஷேவ்யுக்ஷேவவஸூதி” (ருசு) என்றும் போலே, இவர்களுக்கும் ஸ்ரீவாமநகிரித்தமாக „வ்யுக்ஷேவ்யுக்ஷேவவஸூதி” இருக்கிறபடி. (ஒங்குபெருஞ் செந்நெல்)-ஒருமுதலே ஒரு செய்யை விளாக்கொலைக்கொண்டு அங்ஙன் ஒரு வரம்பில்லாமையாலே ஆகாஸ அவகாஸமுள்ளவளவும் வளர்ந்திருக்கை. (ஊடு கயல்உகள)-செருக்காலே யானைக்கன்றுபோலே வளர்ந்த கயல்களானவை செந்நெல்களின் உள்ளேபுக்குப் போகவிடம் பெறுமையாலே துள்ளா நிற்கும். விழுக்காடறியாமே அகப்பட்டபடி திருவுலகளந்தருளின ஸர்வேஸ்வரனைக் கண்ட அநுகூலர் பட்டது படாநிற்குமாய்த்து இவை.

(பூங்குவளைப்போதில் பொறிவண்டு கண்படுப்ப)-பூத்தருவளை யிலே என்னுதல்; காலத்திலே என்னுதல்; தர்ஸ்யீயமான குவளைப் பூவிலே என்னுதல். (பொறிவண்டு கண்படுப்ப) - மதுபாரந்தாலும் அந்யோந்ய ஸம்ஸ்லேஷத்தாலும் பிறந்த புகரடைய வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படி யிருக்கிற வண்டுகள், தன்னில்தான் ஒரு மகாபாரதத்தைப் பாரித்துக்கொண்டு புக்கு, புஷ்பத்திலே ஸ்பர்ஸ ஸௌக்யத்தாலே நஞ்சுண்டாரைப் போலே கிடந்து உறங்கி

“திங்கள் மும்மாரி” என்றும்போலே ஸ்வாபாவிகமான ஸம்ருத்தியைச் சொல்லவேண்டியிருக்க, ஒங்குகையை இப்படி விஸேஷித்து அதிஸயோக்தி யாகச் சொல்லுவா நென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (மாரீசன் இத் யாதி;) பயத்தாலே மாரீசனுக்குத் தோற்றுமாபோல இவர்களுக்கு ப்ரேமா தீயத்தாலே வாமநனுடைய தர்மங்கள் எங்குத் தோற்றிச் சொல்லுகிறார்களென்று கருத்து. கீழெல்லாம் தாத்தர்யம் அருளிச்செய்து, “பெரும்” என்றதற்கும் “ஒங்கு” என்றதற்கும் ஹேதுபூர்வகம் ஸப்தார்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் (ஒருமுதலே இத்த்யாதி.) “செந்நெல்” என்ற ஏகவசந்தாலே (ஒருமுதலே என்றது.) ஸஸ்யங்களை இப்படி வர்ணித்ததுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (திருவுலகளந்தருளின இத்த்யாதி.)

“பொறி” என்று-அழகாய், அதுக்கு ஹேது பூர்வகம் அர்த்தம்அருளிச் செய்கிறார் (மதுபாரம் இத்த்யாதி.) கண்படுக்கை - உறங்குகையாய், அதன் எல்லை நிலத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தன்னில் தான் இத்த்யாதி.) பருவாயல வன்-பெரிய வாயையுடைய புருஷனாண்டு. நள்ளி-பெண்ணாண்டு. ஊடும்-வெறுக்

யுணர்ந்து எழுந்திருக்கும்போது, “என்னை நீ எழுப்பிற்றிலை, என்னை நீ எழுப்பிற்றிலை” என்று ஒன்றுக்கொன்று “சீறு, பாறு” என்னொிற்கும். “பள்ளிக்கமலத்திடைப்பட்ட பருவாயலவன் முகம் நோக்கி - நள்ளியூடும்” என்னக்கடவதிறே. (ஊடு கயல் உகள - பூங்குவளைப்போதில் பொறிவண்டு கண்படுப்ப) - குவளைப்பூவிலே வண்டு மதுபாநம்பண்ண என்று படிந்த தனையிலே கயல் ஊடே உகள, செந்நெல்லும் குவளையும்ஒக்க அசைந்து, தூங்குமெத்தையிலே உறங்கும் ராஜபுத்திரர்களைப்போலே வாயில் மதுவோடே வண்டுகள் கண்படுப்ப என்றபடி.

இது, வயலின் ஸம்ருத்தி; இனி, ஊரில் ஸம்ருத்தியிருக்கும்படி சொல்லுகிறது:—(தேங்காதே புக்கிருந்து)-எத்தனையேனும் முன்கையுரவியராயிருப்பார் இழியவேணுமாய்த்து பசுகறக்கப் புகும்போது. இதுக்கு அடி - பால் மாறாமையாலே எழுந்திருக்கப் போகாது. இத்தால், பால்போரும் பெருமையை அதுஸந்தித்தவாறே கறக்க ஒருப்படுவாரில்லை. திருவடி ஸமுத்ரம் கடக்க ஒருப்பட்டாற் போலே, ஒருப்பட்டுக்கொண்டு இழியவேண்டும்படியாய்த்து இருப்பது. (இருந்து) - பால்மாறிலிறே எழுந்திருக்கலாவது; ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டைபோலே யிருந்து. (சீர்த்த முலை)-விரலிட்டுச் சுற்றிப்பிடிக்கவொண்ணாது இரண்டு கையாலும் அணைத்துக் கறக்கவேண்டும்படி, கனத்திருக்கை. (பற்றிவாங்கக் குடம் நிறைக்கும்)-வாங்குகை-வலிக் கையாய், பற்றிக்கறக்கக் குடம்நிறைக்கு மென்னுதல்; முலைபைப்பற்றிக் கைவாங்க, தானே நின்று பால் சொரியு மென்னுதல்; இட்டகும் என்றபடி, ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (குவளை இத்யாதி.)

தேங்காதே - ஏங்காதே, புக்கு - கறக்க ஒருப்பட்டு, இருந்து - ஒருநிலையாகஇருந்து என்று ஸுத்தார்த்தமாய், ஏங்குகைக்கு ப்ரஸத்தியையும், ஒருப்படுகையிலுள்ள அருமையையும், இருக்கைக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறார் (எத்தனையேனும் இப்பாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே.) பால்போரும் என்றது-பால் சுரக்கும் என்றபடி. “இருந்து” என்றதுக்குச் சொன்ன அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (பால் இத்யாதி.) “சீர்த்த” என்றதுக்கு - பருத்த என்று அர்த்தமாய், தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (விரல் இத்யாதி.) ‘பற்றி’ என்றது - பற்ற என்றாய், “சீர்த்த முலைபற்றி - குடம்-வாங்க நிறைக்கும்” என்று அந்வயம். திருவுள்ளம்பற்றி மூன்றாமர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (இட்ட இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே.) “குடம்” என்றது-ஐாத்யேகவசநம்.

குடங்கள் வாங்கவாங்க நிறைக்கு மென்னுதல். குடமிடாதார் இழக்கிறது பசுவிற்குற்றமன்றே. இச்சையுடையார் ஈஸ்வரனைப்பற்றி க்ருதக்ருத்யராமாபோலே யாய்த்து இவையும்.

(வள்ளல்)-கீழே பால்போரும் பெருமையைச் சொல்லிற்றுகில், இனி, வள்ளல்தனமாவது என்னென்னில்;—க்ருஷ்ணன்படி இவற்றுக்கும் உண்டாயிருக்கை. ஆரேனும் இவன்கழுத்திலே ஒலைகட்டி “தூதுபோ” என்றால் போமாபோலே யாய்த்து, இவையும்; சிறு ப்ராஜைகளுக்குங்கூடக் கட்டவும் அடிக்கவும் ஆம்படி தன்னைக்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கை. (பெரும்பசுக்கள்) - புல்லும் தண்ணீரும் தாரகமாக வளர்ந்தவையன்றிக்கே, க்ருஷ்ணஸ்பர்ஸமே தாரகமாக வளர்ந்தவை யாகையாலே, ஸ்ரீஸத்ருஞ்ஜயனைப்போலே யாய்த்து இருப்பது.

(நீங்காதசெல்வம் நிறைந்து)-அழிவில்லாத ஸம்பத்து நிரவதிக மாம்படி. சேதநருடைய புண்ய பாபாநுருபமாகப் படிவிடும் ஸர் வேஸ்வரனடியாக வந்த ஸம்பத்தாகிவிடே அளவுபட்டிருப்பது; “வாவாநாவாஸ-லாநாவா” (௫௭) என்னுமளடியாகவந்த ஸம்பத்தாகையாலே ஊற்றுடைத்தாயிருக்குமிறே இது; ஆகையாலே, “நீங்காத செல்வம்” என்கிறது. (௩)

ஐவநிகபலமான ஸம்பத்தைத் தேஸுவிச்சேதமும் காலவிச்சேதமுமின்றிக்கே நிரவதிகமென்னக் கூடுமோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (சேதநருடைய இத்யாதி.) (பாபாகாம்) இத்யாதிக்கு - புண்யபாபமடியாக வருமதன்றிக்கே யிருக்கையாலே அவள் க்ருபை அளவுபட்டிராமையால், அத்தால்வரும் ஸம்பத்தும் அளவில்லாதே நிரவதிகமாம்படி யிருக்கு மென்று கருத்து.

(ஒங்குஇத்யாதி.) ரோடினாஸ்-நாடெல்லாம்-திங்கின்றி, திங்கள் மும்மாரி பெய்திடும்; கயல் - ஒங்கு பெருஞ்செந்நெலூடு - உகள், பொறிவண்டு - பூங்குளைப்போதில் - கண்படுப்ப இருக்கும்; வள்ளல் பெரும்பசுக்கள் - தேவகாதே புக்கிருந்து சீர்த்தமுலைபற்றி வாங்கக் குடம்நிறைக்கும்; இப்படி நீங்காத செல்வம் நிறைத்திடும்; எம்பாவாய் - எங்கள் வார்த்தையைப் பின் சென்று, ஓர் - ஒருங்கோள், [அவ்டாக்ஷர வித்தருடைய வைபவத்தைப் புத்திபண்ணுகோள் என்றபடி] என்று அந்வயம் கண்டுகொள்வது. (௩)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—மூன்றும்பாட்டு. (ஒங்கி இத்யாதி.) இப்பாட்டில் தங்கள் நோன்புக்கு அநுமதிதாநம்பண்ணினாருக்கு வரக்கடவத்ருஷ்டபலத் தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

(ஒங்கி)-ஸம்ஸாரிசேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாகப் பரமபதத்தினின் றும் திருப்பாற்கடவிலே சாய்ந்தருளி; * ராஜ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷ னாயிருக்கிற காலத்திலே, ஒருவனுக்கு ஆகஸ்திக ஸ்வகடாக்ஷத் தாலே ஸத்வோத்ரேகம் பிறந்து, “அஹங்காராபிபூகரான நமக்கு ரக்ஷகனாவான் ஆர்?” என்று ரக்ஷகாபேக்ஷை பிறந்தவாறே, அதுவே விளைநீராக அபிவ்ருத்ததாய். (உலகளந்த) - ஆபிமுக்யமுடைய ஒரு சேதநனை மாத்ரமன்றிக்கே, “எமர்-சீழ்மேல்-ஏழெழுபிறப்பும் - கேசவன்தமர்” என்கிறபடியே அவனோடே ஸம்பந்தமுடைய அனை வரையும் தன் திருவடிகளாலே அளந்து தனக்கு ஸேஷமாக்கிக் கொண்ட: இத்தால், அஹங்கார க்ரஸ்தரானவர்களை, மஹாபலியபி மாநத்தினின்றும் பூமியை மீட்டுத் தன்திருவடிகளாலே அளந்து தனக்கு ஸேஷமாக்கிக்கொண்டாற் போலே, தனக்கு ஸேஷமாக்கிக் கொண்டமையைச் சொல்லுகிறது. (உத்தமன்) - தன்னை அழிய மாறியாகிலும் பிறர்காரியம் செய்யுமவனாகையாலே “உத்தமன்” என்கிறது. (பேர்பாடி) - உத்தமன் பேருண்டு - அவனுடைய வாத் ஸல்ய ப்ரகாஸகமான திருமந்த்ரர்; அத்தை ஸ்வயம்புருஷார்த்த மாகப் பாடி.

(நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றி)- அநந்யோபாயரான நாங்கள், ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான நோன்பை உத்தேஸித்து வ்யாஜமாக்கி. (நீராடினால்) - பகவதநுபவத்தைப் பண்ணினால். (நாடெல்லாம்)-பூமி யெங்கும், (தீங்கின்றி) - தேஹாத்மாபிமாநாதி தோஷங்களொன்று மின்றிக்கே. (திங்கள்மும்மாரிபெய்து இத்யாதி.)-ஸத்வோத்தரமான காலத்திலே அநந்யார்ஹஸேஷத்வ அநந்யஸரணத்வ அநந்யபோக்யத் வங்களாகிற ஆகாரத்ரயஜ்ஞாநமுண்டாய் அத்தாலே அபிவ்ருத்தங்க ளாய் ஒருருக்கு ஒருவரே போரும்படியான சேதநருடைய நடுவிலே தத்ஸம்பந்திகளாய்த்ததேகதூரகரான ஆத்மவர்க்கங்கள் களிப்பாலே துள்ளாநிற்க. (பூங்குவளை இத்யாதி.) - “வஸுஷூர-ஓவஸி” என்கிற ப்படியே ஜ்ஞாநிகளோடு ஒக்கவளர்ந்து அத்தாலே தர்ஸநீயரான ஜ்ஞாநாதிகரிடங்களிலே, ஸ்வாமித்வஸூசகமான திருவபிஷேக முடைய

னாய்ப் பாஞ்ஜயோதிஸ்ஸான ஸர்வேஸ்வரன் லக்ஷ்மீஸநாதனாய் ஜ்ஞாநஸ்தனாய் வந்து அவர்களுடைய ஹ்ருதயங்களிலே ஸுகல் பர்ஸத்தாலே கண்வளர. இது, சேதநஸம்ருத்தி; இனி, சைதந்ய ஸம்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. இது ஸிஷ்யஸம்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

(தேங்காதே இத்யாதி) - “யோஸூரணஊவாமதஃ” என்கிற படியே பிற்காலியாமல் குருகுலத்திலே ப்ரவேசித்து, “ஸுவதூரடி” இத்யாதிப்படியே ஸுஸ்தீரனாயிருந்து தன்னைப் பற்றினார்க்குப் பரம பதநாதனோடே பரமஸாம்பாபத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் சீர் மையையுடையனாய், ப்ரஜைக்கு முலைபோலே ஸிஷ்யனுக்கு தாரக மான திருவடிகளைப்பற்றி ப்ரார்த்திக்க, உபதேஸபாத்ரபூதரான ஸிஷ்யரைப் பரிபூர்ணஜ்ஞானிகளாக்குமவர்களாய் ஸிஷ்யவிதேயராய் நிரந்தர பகவத்குணாநுபவத்தாலே பரிபுஷ்டரான ஆசார்யர்க ளுடைய அவிச்சிந்நமான ஸம்பத்து பரிபூர்ணமாய்த்து.(௩)

அ.—நான்காம் பாட்டு. உபயவிபூதியுத்தனான ஸர்வேஸ்வரன் இங்கே க்ருஷ்ணனாய்வந்து தன்னைத் தாழவிட்டு, பெண்கள் சொல் லிற்றுச் செய்யும்படிக்கு ஈடாகத் தான் கையாளாய், அவர்களுடைய அபேக்ஷிதஸம்விதானம் பண்ணிப் போருகிறபடி கண்டால், இதர தேவதைகளுக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே. இவர்களும் அவனு மான சேர்த்தியிலே கிஞ்சித்கரித்து அத்தாலே ஸ்வரூபலாபமாயிரு

௪ - ஆம் பாட்டு. (ஆழி இத்யாதி.) நாட்டாருக்கு நோன்பு என்று பேரிட்டு க்ருஷ்ணஸம்ச்லேஷம் பண்ணத் தேடுமவர்கள் நோன்புக் காக வர்ஷதேவதையை ப்ரார்த்திக்கிறார்களென்னுமது கூடிற்றே யாகிலும், இவர்கள் அஷ்டாக்ஷர ஸம்வித்தராகையாலே தேவதார்தர ப்ரார்த்தனை ஸ்வரூபவிருத்த மாகையால் அவர்களை விதிக்கிறார்களென்று திருவுள்ளம்பற்றி அந்தத்தேவதைகள் விதேயராகைக்குக் கைமுதிக ந்யாயத்தாலே உபபத்தி அருளிச்செய்கிறார் (உபய இத்யாதி.) அவன் பரம ப்ரணயியாகையாலே கையாளாயிருந்தானேயாகிலும் இவர்களிருக்கும்படி எங் கனே யென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களும் இத்யாதி.) ஸ்வரூபலாபத்தில் ஆசையாலே கிஞ்சித்கரிக்க வருமவர்கள் என்னுமளவே யன்றிக்கே, “ஹீஷாவூதா துஷ்வவதே” இத்யாதிப்படியே எம்பெருமான் பக்கல் பீதியாலும், ததியரைக்கண்டு அஞ்சிக் கிஞ்சித்கரிக்கும்வர்க

க்குமிறே. “ஆவனிநெடிதூர்வூணஉநிநெவதா” (௫௮) என் கிறபடியே பகவத்ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணினார்க்கு தேவதைகள் தாங்களை வந்து [க] உபஸ்திதராகக் கடவாரிறே; “ஹ்வய-ஈ-ஷ்ட” (௫௮) இத்தயாகி. இந்தஸ்ஸோகார்த்தத்தைத் திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்தார்; “திறம்பேன்மின்” இத்தயாகி. ஆக, இப்படி பகவத்ஸமாஸ்ரயணம்பண்ணினாரை இதரதேவதைகள் அநுவர்த்திக்கக் கடவராகையாலே, வர்ஷதேவதையான பர்ஜந்யன், “நாம் இச்சேர்த்தியிலே கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம் பெறவேணும்” என்று வந்து, “நான் இங்குத்தைக்குச் செய்யவேண்டும் அடிமையை நியமிக்கவேணும்” என்ன, செய்யக்கடவ படியை “இன்னபடியும், இன்னபடியும்” என்று கையோலேசெய்து கொடுக்கிறார்கள்.

என்று நியாமகார்த்தத்தை ப்ரமாணபூர்வகம் அருளிச்செய்கிறார் (தர்வந்தி இத்தயாகி.) ஸம்வாதார்த்தங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வபுருஷம் இத்தயாகி); “ஹ்வய-ஈ-ஷ்டஹிவீக்ஷ்யவாஸஹஹ்வயவதிவ்யஃ க்ஷிபுதவ்யக்ஷண-உ-கு-மெ” வாரிஹரஹ-ஸ-கு-த-ந பூவநாநு பூவஹ ஹ-ஷ-ந-நூணா-ந-நெவஷ்வ-வா-நாட” திறம்பேன்மின்கண்டர் - தப்பாதே கிடிகோள். திருவடிதன் நாமம்மறந்தும் - வகுத்தவனுடைய திருநாமத்தை மறக்கவுமாம்; “ஹ்வய-ஈ-ஷ்ட” என்கிறதும் கழியுண்கிறது இத்தாலே. புறந்தொழா மாந்தரை - தேவதாந்தர ஸ்பர்சமின்றிக்கே யிருக்குமவர்களை. பர்த்தாவோடு பார்யைக்குப் பொருத்தமில்லையே யாகிலும் ருசியுண்டான வன்று கூடலாம்; பர்த்தந்தர ஸம்ச்சேஷமுண்டானால் யோக்யதையும் கெடுமத்தனையிறே. இறைஞ்சியும் சாதுவராய்ப் போதுமின்களென்றான் - வணங்கி அணுகுலவேஷத்தோடே போருங்கோ என்றான். நமனும் தன்னுதுவரைக் கூவிச்செவிக்கு - “ஹ்வய-ஈ-ஷ்ட” என்றற்போலேயும், “கூர-உ-கு-மெ” என்றற்போலேயும், “தன்னுதுவர்” என்றும் “செவிக்கு” என்றும் அருளிச்செய்தாரிறே. ‘கையோலே செய்து’ என்றது - ஜ்ஞாபகத்துக்குச் சிட்டெழுதிக்கொடுக்கையை.

க் அ திருப்பாவை.—நான்காம்பாட்டு.

மு.—ஆழிமழைக்கண்ணுவான் றுநீகைகரவேல்
 ஆழியுட்புக்குமுகந்துகொடார்த்தேறி
 ஊழிமுதல்வனுருவம்போல்மெய்கறுத்துப்
 பாழியந்தோளுடைப்பற்பநாபன்கையில்
 ஆழிபோல்மின்னிவலம்புரிபோல்நின்றதிரந்து
 தாழாதேசார்ங்கமுதைத்தசரமழைபோல்
 வாழவுலகினிற்பெய்திடாய் நாங்களும்
 மார்கழிநீராடமகிழ்ந்தேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை.—ஆழி - கடல்போலே கம்பீரமான ஸ்வபாவத்தையுடைய, மழைக் கண்ணு - வர்ஷத்துக்கு நிர்வாஹகனவனே! நீ-நீ, ஒன்றும்-அல்பமும், கைகரவேல் - (உன் ஓளதார்யத்தில்) மாறாதொழியவேணும்: (என்று வர்ஷதேவதையான பர்ஜ்யனைப்பார்த்துச்சொல்ல); (அவன் 'நான்செய்ய வேண்டும் அடிமையை நியமிக்கவேணும்' என்ன), ஆழிஉள் - நடுக்கடலில், புக்கு - இழிந்து, முகந்துகொடு - (நீரையெல்லாம்) மொண்டுகொண்டு, ஆர்த்து - பெருமுழக்கமிட்டு, ஏறி - (ஆகாசமெங்கும்) பரவியும்,—ஊழி முதல்வன் - காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனுடைய, உருவம்போல் - வடிவுபோலே, மெய் கறுத்து - உடம்பு கறுத்தும்,—பாழி - இடமுடைத்தாய், அம் - அழகிதாயிருந்துள்ள, தோள்உடை - திருத்தோள் களையுடையனாய், பற்பநாபன் - திருநாடீகமலத்தை யுடையனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, கையில் - வலத்திருக்கையில் வர்த்திக்கிற, ஆழிபோல் - திருவாழியாழ்வானைப்போல், மின்னி - ப்ரகாசித்துக்கொண்டும்,—கையில் - இடத்திருக்கையில் வர்த்திக்கிற, வலம்புரிபோல் - ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யாழ்வானைப்போல, நின்று அதிர்ந்து - மாறாதே நின்று ஸப்தித்தும்,—உலகினில் வாழ - லோகத்திலுள்ளார் வாழும்படியாகவும்,—நாங்களும் - (நோன்பு நோற்கின்ற) நாங்களும், மார்கழி - (எங்கள்நினைவு பலிக்கும்படியான) மார்கழிமாஸத்தில், மகிழ்ந்து - (க்ருஷ்ணனது சேர்க்கையால்) ஸந்தோஷித்து, நீராட - ஸ்நானஞ்செய்யவும்,—தாழாதே - காலவிளம்பமின்றியே, சார்ங்கம் உதைத்த - ஸ்ரீஸார்ங்கத்தால் தள்ளப்பட்ட. சரமழைபோல் - பாணவர்ஷம்போலே, பெய்திடாய் - மழைபெய்யவேணும் என்பது. இதனால், தங்கள் நோன்பிற்கு அங்கமான ஸ்நானத்தைச் செய்யும் படி மழைபெய்யவேணுமென்று பர்ஜ்யதேவதையை ப்ரார்த்திக்கின்றாராக னென்க.

வ்யா.—(ஆழிமழைக்கண்ணு) - கம்பீரஸ்வபாவத்தை யுடையனாய் வர்ஷத்துக்கு நிர்வாஹகனவனே! ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை ப்ரஹ்மருத்ரர்தலையிலே போகட்டு, ஸ்வரூபத்துக்குச்சேர்ந்த பாலநகிதியைத் தான் நடத்துமாபோலே, நாட்டாரைக் கட்டுவது விடுவதா

கிற க்ரோளர்யவ்யாபாரத்தை யமாதிகள் தலையில் ஏறிட்டு, “நம்மோ பாதி ஜகத்தை ஈரக்கையாலே தடவி நோக்கவல்லன்” என்று ஈஸ் வரனாலே மதிக்கப்பட்டவனல்லையோ நீ? இத்தால் - நாட்டார் சிறுமை பாராதே, உன்பெருமைக்கு ஈடாக வர்ஷியென்கை. “ஆழி மழை” என்று-மண்டலவர்ஷ மாக்கி, மண்டலவர்ஷத்துக்கு நிர்வா ஹகனுவனே! என்னவுமாம். ஸுக்ருதம்பண்ணின ரிருந்தவிடத் தேவர்ஷித்தும், பாபம்பண்ணின ரிருந்தவிடத்தே வர்ஷிபாதும் போருவதொன்றுண்டிறே; எங்கள்பாக்யத்தையே நினைத்துப் புஜிக்கும் நாடாகையாலே நீ அங்ஙன் புதைத்துப் பார்க்கவொண்ணது; “வாவாநாவாஸ-லூநாவா” (ருஎ) என்கிற எங்கள் கோடியிலே யாகவேணும். நாட்டுக்குஇட்ட நினைவைக்கொண்டு படுக்கைப் பற்றிலே செல்லாதேகொள். இவனை இங்ஙனேசொல்லுவா நென் நென்னில்? இப்பெண்கள் பாலேகளாகையாலே இவன்பேர்சொல்ல அறிபார்கள்; ஆகையாலே, இவன் அதிகரித்த கார்யந்தன்னையிட்டே சொல்லுகிறார்கள்.

“ஆழி” என்று - ஸமுத்ரமாய், அதுபோன்றவனென்று ஸப்தார்த்தமாய், பலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (கம்பீரம் இத்யாதி.) அவனுக்குக் காமபீர்யம் ஏதென்ன, எம்பெருமானாலே மதிக்கப்படுகையால் வந்தபெருமையென்று அத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்டி இத்யாதி.) “ஆழி” என்று வட்டமாய், அத்தால் நினைக்கிறது மண்டலத்தையாய், அது தானும் ஓரோவிடங்களிலே சுழித்து வர்ஷிக்கையாய், மண்டலவர்ஷத்துக்கு நிர்வாஹனே யென்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆழிமழை இத்யாதி.) இப்படி இவனை விசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகங்காட்டுகிறார் (ஸுக்ருதம் இத்யாதி.) ‘புதைத்து’ என்றது - சிலதேசத்திலே பெய்யாதே நீரை அடக்கிக்கொண்டு என்றபடி. எம்பெருமான் நியமித்தபடியன்றோ நான் செய்வதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (நாட்டுக்கு இத்யாதி.) ‘படுக்கைப்பற்றிலே’ என்றது - அந்தப்புரத்துக்குவிட்ட தேஸத்திலே என்றபடி. பர்ஜயனே! என்று பேரிட்டுச் சொல்லாதே, “ஆழிமழைக்கண்ண” என்று தொழிலையிட்டிச் சொல்லுகைக்குத் தாத்பர்யத்தைச் சங்காபரிஹார ரூபேண அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வேயித்யாதி.) தேவதை அப்ரஸித்தமானமையாலும் தங்கள் ராஜகுலத்தாலும் இன்பபடிக்குக் கடவனென்பாரைப் போலே தொழிலையிட்டிச் சொல்லுகிறார்களென்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு.

“நீ, கையில், ஒன்றும்-அல்பமும், கரவேல்” என்று அங்வயித்துத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய இத்யாதி.) மாறுகைக்கு ப்ரஸத்தியைக் காட்டிக்கொண்டு விவரிக்கிறார் (சேதனனுடைய இத்யாதி.)

(ஒன்றும் நீ கைகரவேல்) - உன்னுடைய ஒள்தார்யத்தில் ஒன்றும் மாறுதபடி தோற்றவேணும். “கை” என்று-கொடை. கரக்கை-மாறுகை. சேதநனுடைய நன்மைதிமைகளைக் கணக்கிட்டுப் படிவைக்கும் [க] குசாண்டுள்ள ஈஸ்வரகோஷ்டியைப்பார்த்து விஷமமாக வர்ஷிபாதே, “நகபுரிநாவராயுதி” (ருக) என்று பரபமே [உ] பச்சையாக ரக்ஷிக்கும் எங்கள் படியைப்பார்த்து எங்கு மொக்க வர்ஷிக்கவேணும்.

(ஆழியுட்புக்கு)-ஸகரர் கல்லின சிறுகுழியிலன்றிக்கே, ஸமுத்ரத்திலே போய்ப் புகவேணும். அதிலும் வாய்கரையிலேயாகவொண்ணாது, நடுவே சென்றிழியவேணும். (முகந்துகொடு) - இழிந்தால், மேற்பட்டஜலம் கொண்டுபோரவொண்ணாது, கடலை மணலே ஸேஷிக்கும்படி க்ரஹிக்கவேணும். (ஆர்த்து)-இராமடம் ஊட்டுவாரைப் போலே முகம்தோற்றாமல் நின்று ரக்ஷிக்கும் ஈஸ்வரனைப்போலே யாகவொண்ணாது; [ங] அநஸநத்திலே திக்ஷித்த முதலிகளடையத் திருவடிவரவாலே ஸத்தைபெற்று ஸம்ப்ரமித்தாற்போலே, நாடடைய உங்களுடைய த்வரி கேட்டு வாழும்படி, மின்னி முழங்கி வில்விட்டுக்கொண்டு பெரிய ஸம்ப்ரமத்தோடே வந்து தோற்றவேணும். (ஏறி)-ஆகாஸாவகாஸம் இடமடையும்கூட உங்கள் வடிவைக்கொண்டு [ச] பாரிக்கவேணும்; “விண்ணிலமேலாப்பு விரித்தாற்போல்” என்றும், “மதயானைபோலெழுந்த மாமுகில்காள்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே.

“ஆழி” என்றது - ஸ்வாபாவிகமான ஆழத்தை யுடைத்தான தென்று விவக்ஷித்து, வ்யாவ்ருத்தி பூர்வகம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸகரர் இத்யாதி.) ‘ஸகரர்கல்லின சிறுகுழியில்’ என்றது - ஸகரபுத்ரர்கள் கல்லின இந்தப் பக்கத்தில் முன்பாழியிலே என்றபடி. “ஆழியுட்புக்கு” என்ற பதச்சேர்த்தியைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இழிந்தால் இத்யாதி வாச்யத்வயத்தாலே.) “ஆர்த்து” - த்வரித்து என்றும், இது மேகத்துக்கு ஸஹஜமாயிருக்க இப்படிச் சொல்லுகைக்கு வ்யாவ்ருத்தி பூர்வகம் அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (இராமடம் இத்யாதி.) அவிதேய புத்ரராய்த் தர்மச்சாவடியிலே பட்டினியே கிடப்பார்க்குத் தங்கள் ப்ரேமத்தாலே மாதாபிதாக்கள் இராவிலே மடத்திலே தர்மச்சாவடியிலே, அந்நத்தைக் கூவியிடுவார்கள்; அவர்களைப்போலே யென்றபடி. ‘முகம்தோற்றாமல்’ என்றது - இவர்கள் தங்களையும் அறியாமல் என்றபடி. ‘திருவடிவர

[க] குசாண்டு - குஸ்ருஷ்டி.

[உ] பச்சை - உபஹாரம்.

[ங] அநஸநம்—பட்டினியிருக்கை.

[ச] பாரிக்கை—பரப்புகை.

திருப்பாவை.—நான்காம்பாட்டு. ௨௧௪-எக

(ஊழிமுதல்வன் உருவம்போல் மெய்கறுத்து)-ஜகத்காரணபூத னுனவனுடைய வடிவுபோலே இருக்கவேணும். இந்நிர்த்தேஸத்துக்குக் கருத்து என்னென்னில்?-நெடுநாள் தன்பக்கலிலே [க]ஸம்ஹ்ருதமாய்க்கிடந்த ஜகத்தை உண்டாக்குவதாக ஸங்கல்பித்தவாறே, பண்டுபோலன்றிக்கே கருவடைந்த பயிர்போலே நிறத்திலே வருவது ஒருவேறுபாடுஉண்டு; அத்தை நினைக்கிறார்கள். காலோபலக்ஷிதஸகல பதார்த்தங்களைபும் உண்டாக்கினவனுடைய வடிவு உங்களுக்கு உண்டாகவேணும். (மெய்கறுத்து) - அகவாயில் நீர்மை உங்ளாலுண்டாக்க வெண்ணாதிறே; வர்ஷித்தால் அநந்தரம் வெளுத்துப் போமவையிறே இவை.

(பாழி அம்மேதாள்) - “வொஹ-ஹாயாஉவஷுஸ்யோ யஸு மொகொஹாதுந” (சு0) என்கிறபடியே உபயனிபூதியும் ஒதுங்கினாலும் ஒதுங்கின ரக்ஷபவர்க்கம் அளவுபட்டு, ரக்ஷகனுடைய

வாலே’ என்றது, பிராட்டிபைத் திருவடிதொழுத ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஆர்த்துக்கொண்டுவந்த திருவடிவரவாலே என்றபடி. முகந்துகொடார்த்துப் பெய்திடாய் என்ன அமைச்சிருக்க. “ஏறி” என்றதுக்குக் கருத்து (ஆகாஸ இத்த்யாதி.) மேலாப்பு - விதானம்.

“ஊழி” என்று - காலத்தைச் சொல்லுகிறதாய், அது உபலக்ஷணமாய் ஜகத்தைச் சொல்லுகிறதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸப்தார்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் (ஜகத்காரணபூதன் இத்த்யாதி.) ‘இந்நிர்த்தேஸத்துக்கு’ என்றது, க்ருஷ்ணனென்னாதி “ஊழிமுதல்வன்” என்ற நிர்த்தேஸத்துக்கு என்றபடி. கரு - கர்ப்பம், “ஊழி” என்ற பதம் ஜகத்தைச்சொல்லும் ப்ரகாரத்தை முத்தகண்டமாகத் தாமே காட்டாரின்றுகொண்டு, உத்தார்த்தத்தை நிகழிக்கிறார் (கால இத்த்யாதி.) “உருவம்போல்—கறுத்து” என்றபோதே மெய் அர்த்தவித்தமாயிருக்கவும், “மெய்” என்று விஸேஷித்ததுக்கு மெய்யே கறுத்தென்று அர்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, வ்யாவர்த்தயங்காட்டுகிறார் (அகவாயில் இத்த்யாதி.) நீர்மை - க்ருபை. அகவாயில் க்ருபையில்லாமைக்கு நியாமகங்காட்டுகிறார் (வர்ஷித்தால் இத்த்யாதி.) ஜகத்துக்கு வர்ஷத்தையுபகரிக்கும்போது க்ருபையுண்டாகில் பின்பு வைவார்ணயம் ஜரிகவொண்ணாகிறேயென்று கருத்து.

“பாழி” என்றதுக்கு - இடமுடைத்தாயென்று அர்த்தத்தை விவக்ஷித்து, த்ருஷ்டார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (பாஹு-ஈசாயாம் இத்த்யாதி.) “யஸ்ய” என்றபோதே லோகத்துக்கெல்லாம் ஆஸ்ரயமாயிருக்கிற அதிஸயம்

காவல்துடிப்பே மிக்கிருக்கை. (பாழித்தோள்) - வலியுடைய தோள் என்னுதல்; இடமுடைய தோள் என்னுதல். (அம்தோள்)-அழகிய தோள். அங்ஙனம் நிக்கே, குழைச்சரக்கேயாகிலும் விடவொண்ணாத போக்யதை மிக்கிருக்கை: ரக்ஷகமுமாய் அதுதானே போக்யமுமாயிருக்கை. (பாழி அம்தோளுடைப் பற்பநாபன்) - பிள்ளைகளைத் தொட்டிலிலேவளர்த்திப் புற்பாயிட்டுப் பூரித்து ஆயுதங்கொண்டு நோக்கியிருப்பாரைப்போலே, திருநாபீ கமலத்திலே வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணபூதனைப் ப்ரஹ்மாவைப் பெற்றுவைத்துத் திருத்தோள்களாலே காத்துக்கொண்டிருக்கிறவன். (பற்பநாபன் கையில் ஆழிபோல்மின்னி) ஸ்ருஷ்டிக்கு முதலான ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்த திருநாபீகமலத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரன்கையில் திருவாழிபோபாதி மின்னலேணும். இந்நிர்ப்பந்தத்துக்குக் கருத்து என்னென்னில்? - “வ-கு-வெஜாது” என்றால் அத்தால் வந்த ஹர்ஷம் விஞ்சியிருக்கச்செய்தேயும் காம்பீர்யத்தாலே அது தோற்றா திருப்பர்கள். அவ்வவர்க்கு உரிய அகம்படியரானவர்கள், அந்த பீர்திக்குப் போக்குவிட்டு நெய்யாடல் போற்றிக்கொண்டு திரியுமா போலே ப்ரதாஜனான ப்ரஹ்மா உண்டானபின்பு ஸர்வேஸ்வரனுக்குப் பிறந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுக் கொண்டாடினான் திருவாழியாழ்வான்; ஆகையாலே, அவனை ஒப்பாகச் சொல்லுகிறது.

தோற்றியிருக்கவும், ‘மஹாத்மக:’ என்னைக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உபய இத்யாதி.) † குழைச்சரக்கு-அஸாரமான வஸ்து. “பற்பநாபன்” என்ன அமைந்திருக்க “பாழியந்தோளுடை” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஸத்ருஷ்டாந்த தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளைகளை இத்யாதி.) கர்ணிகை தொட்டிலாகவும், அத்தைச் சூழ்த்திருக்கும் கேஸரங்கள் புற்பாயாகவும், த்ருஷ்டாந்தாநுரூபம் கண்டுகொள்வது. ‘ஆழிபோல்’ என்ன அமைந்திருக்க, “பற்பநாபன் கையில்” என்றதுக்கு சங்காபரிஹாரரூபேண பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (இந்நிர்ப்பந்தத்துக்கு இத்யாதி.) அகம்படியர் - சேஷபூதர்.

“வாழவுலகினிற்பெய்திடாய்” என்று-லோகமெல்லாம்வாழவேணுமென்னுமவர்கள் அபிப்ராயத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி “வலம்புரிபோல்” என்றது

(வலம்புரிபோல் நின்றதிர்து)-பாரதஸமரத்தில் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய தவநிபோலே யிருக்கவேணும். „வயவொவொயாராநாநாணாஹுடி யாநிஷுடாரயசு” (சுக) என்கிறபடியே அநுகூலர் வாழவும் ப்ரதிகூலர் முடியவும் ஆகவேணும். (நின்று அதிர்து)-அதுபோலே ஒருகால் முழங்கி விடவொண்ணாது, மாறாதே நின்று அதிரவேணும். (தாழாதே)-நோன்பிலே நின்று உபக்ரமித்து உபவாஸக்ருஸைகளா யிருந்த எங்கள் வடிவு இருந்தபடி கண்டாயிறே; அத்தனை கால விளம்பத்தோடே யாகவொண்ணாது. ஆர்த்திக்கு முற்பாடனாய் ரக்ஷிக்கும் ஈஸ்வரனைப் போலே யாகவேணும், [க] தேவமாத்ருகம் போலன்றிக்கே, பகவத்ஸமாஸ்ரயணம் நதிமாத்ருகம்போலே [உ] சரதமென்கை. (சார்ங்கம் உதைத்த சரமழைபோல்)-இரைபெறுத பாம்புபோலே, முன்பு விஷயம் இல்லாமையாலே அடங்கியிருந்த ஸ்ரீஸார்ங்கம், சக்ரவர்த்தித்திருமகன் கடைக்கணித்தவாறே நூறு யிரம்ஸரவ்ருஷ்டியைத் தானேபண்ணிற்று; * எய்வண்ணவெஞ் சிலையிறே. உடையவன் அம்பு பெருக்கியிருக்கை. (சார்ங்க முதைத்த) - அகம்படியர் கிளர்ந்தால் அரசனாலும் அடக்கப் போகாதினே; அதுபோலே, பெருமாள் கடைக்கணித்தபின்பு பெருமாளாலும் விலக்கவொண்ணாதாயிருக்கை: “சுவஷ்டுஷ்டுஷ்டு

க்கு - வ்யாவர்த்தயூர்வகம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பாரதஇத்யாதி.) இத்தை விவரிக்கிறார் (ஸகோஷ இத்யாதி.) ப்ரதிகூலரென்றது - அதிமாத்ர ப்ரதிகூலர் என்றபடி. பர்ஜயன் தேவதாந்தரமாயாலே தாழ்த்திருக்கப் ப்ரஸக்தி யுண்டென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தாழாதிருக்கைக்கு ஹேதுயூர்வகம் தாத்பர்யம்அருளிச்செய்கிறார் (நோன்பிலே இத்யாதி.) ‘கண்டாயிறே’ என்ற அநந்தரம், ‘ஆகையாலே’ என்று ஸேஷம். தேவதாந்தரங்கள் விளம்பிக்கைக் கும், ஈஸ்வரன் அவிளம்பேர ரக்ஷிக்கைக்கும் த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய் யாநின்றகொண்டு ஸமர்த்திக்கிறார் (தேவ இத்யாதி.) சரதம் - அமோகம். எய்கையே - சரம் விடுகையே. வண்ணம் - ஸ்வபாவமாகவுடையதாய், வெம்-க்ருமான, சிலை - தநுஸ் என்று பாசுரார்த்தம். ‘சரமழை’ என்ற அநந்தரம் “ததொராஜொஹொதஜா: யந-ராஜாயவீரூவாநு” ।

[க] தேவமாத்ருகம் - வானம் பார்த்த நிலம். [உ] சரதம் - நிச்சயமாகப் பயனை விளைப்பது.

ஐ.ந.ஃ” (சு.உ) என்னைக்கடவதிறே. (சரமழை) - “ஸரவஷ-
வவஷ-ஹ” (சு.ந) என்கிறபடியே (வாழ உலகினில் பெய்திடாய்)-
த்ருஷ்டாந்தமான ஸரவர்ஷத்தில் ராசுஷஸஜாதியடங்க முடிந்தது;
அங்ஙனெண்ணுது அதுகூல ப்ரதிகூலவிபாகமின்றிக்கே லோகமாக
வாழவேணும்.

அழகிது! ஈஸ்வராஜனையாலே நான் முன்பே அதிகரித்த
தொரு கார்பமன்றே, இங்குத்தைக்கு நான் கிஞ்சித்தகரித்தவனும்
படி யென்னென்ன? (நாங்கனும் மார்கழிநீராட)-நாங்கள் காலத்
திலேபோய் மார்கழி நீராடக்கடவோம். அதுவும் முன்பே ஊராக
நிர்ஸயித்த தொன்றன்றே; இப்போது வந்த தன்னேற்றமென்
னென்ன? (மகிழ்ந்து)-நாங்கனும் நோன்பு நோற்றோமாய், அந்த
நோன்புக்குப் பலமான வர்ஷமு முண்டாய்த்ததாய், க்ருஷ்ண
னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே மகிழ்ந்து நீராடக்கடவோம்.
(மகிழ்ந்து) - ஊரார்க்கு, மார்கழி நீராடுகைக்கு மேலே ப்ரீதிபூர்வக
மாகக் குளிக்கவேண்டுமெனத் தொரு நிர்ப்பந்தமில்லையே. உனக்கு ப்ரிய
கரமாக க்ருஷ்ணனும் நாங்கனும் மகிழ்ந்து குளிக்கிறோம் என்
கிறார்கள். † (ச)

பூவிஸ்யாராசுஷவஸம்வெஸந்யூ” என்று வசநஸேஷம் சொல்லிக்
கொள்வது.

மேலுக்கு அவதாரிகை (அழகிது இத்யாதி.) ‘தன்னேற்றம்’ என்றது -
நான் உங்களுக்குக் கிஞ்சித்தகரித்தேனும்படியான அதிஸயம் என்றபடி. மகிழ்
கைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (நாங்கனும் இத்யாதி.) ப்ரதீகக்ரஹண
பூர்வகம் உத்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஊரார்க்கு இத்யாதி.)
‘ஊரார்க்கு’ என்றதுக்கு ‘நிர்ப்பந்தமில்லை’ என்றதோடு அந்வயம். ‘உனக்கு
ப்ரியகரமாக’ என்றது-உனக்குப் புருஷார்த்தமாக என்றபடி. இத்தால்-நாங்
களும் க்ருஷ்ணனும் மகிழ்ந்துகுளிக்கை அலப்யலாபமன்றே என்று கருத்து.
இவர்கள் மகிழ்ந்துகுளிக்கை அவனுக்குப் புருஷார்த்தமென்கைக்கு ஸம்
வாதங்காட்டுகிறார் (ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி இத்யாதி.)

எவ் ஆழிமழைக்கண்ணா! எம்பாவாய் - எங்கள் வார்த்தையைப் பின்செ
ன்று, ஓர் கையோலே செய்தபடியில் ஒன்றும்குறையாமல் விசாரித்துக்கொள்
என்று அநுக்ரஹபுத்தியாலே சொல்லுகிறார்களென்று கண்டுகொள்வது.

† இங்கு “ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி” இத்யாதி வாக்யத்தைக் கோசாந்தரங்
களிற் காண்க.

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யானம்.

அ.—நாலாம்பாட்டு. (ஆழியித்யாதி)-இப்பாட்டில், இவர்களை, வர்ஷதேவதை, “அடியேனுக்கு ஒரு கிஞ்சித்காரம் நியமித்தருள வேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்க, இவர்கள் அவனுக்குக் கைங்கர்யம் நியமித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா.—(ஆழி)-அபரிச்சேத்யமான ஜ்ஞாநவைபவத்தை யுடையையாய். (மழைக்கண்ணு) - பகவத்காருண்யவர்ஷநிர்வாஹகனுனவனே! என்னுதல்; பூமிப்பரப்பிலுள்ள சேதனரடைய பகவத்காருண்யத்துக்கு விஷயமாம்படி பண்ணவல்லவனே! என்னுதல்; பகவத்குணம்ருதவர்ஷிகளான ஆசார்யர்களுக்கும் ஆசார்யபதம் நிர்வஹிக்குமவனே! என்னுதல். (ஒன்றும்)-ஏகதேஸமும். (நீ) - ஸ்வஸம் பந்தமே ஹேதுவாக அனைவரையும் பகவத்காருண்யத்துக்கு விஷயமாக்கவல்ல நீ. வர்ஷியாவிட்டால் உடம்புவெளுக்கும் நீ. (கைகரவேல்) - பகவத்குணவர்ஷத்தில் சோராதே கொள்ளாய்.

(ஆழி) - பகவத்குணம்ருதஸாகரத்திலே. (உள்புக்கு)-உள்ளே அவகாஹித்து.(முகந்துகொடு)-யாவத்குணங்களையும் புத்திஸ்தமாம் படி [க] அகஞ்சரிப்படுத்திக்கொண்டு. அதாவது - எப்பேர்ப்பட்ட அபராதிகளாகிலும் தாம் அபிமாநித்தவர்களில் காருண்யத்தைப் பண்ணும்படி எம்பெருமானை விதேயமாம்படி பண்ணிக்கொள்ளுகை. (ஆர்த்து) - ஸஸம்ப்ரமமாக. (ஏறி) - ஆசார்யபதத்திலேறி.

(ஊழிமுதல்வன் உருவம்போல் மெய்கறுத்து) - ஸ்ருஷ்ட்யுந் முகனான ஈஸ்வரனுடைய திருமேனியைப்போல் காருண்யஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனான உன் திருமேனியிலும் வேறுபாடு உண்டாய்.

(பாழிஅம் தோளுடைப் பற்பநாபன்கையில் ஆழிபோல் மின்னி) - பவிஷ்டமாய் ஸர்வாபாஸ்ரயமாய் அதிஸ்ஂந்தரமான புஜங்களையுடையனாய், ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவனாய், ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்திஸ்தானமான திருநாபீகமலத்தையுடைய எம்பெருமானுடைய திருக்கையிலே யிருக்கிற திருவாழியாழ்வானைப்போலே, காருண்ய ஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவரான எம்பெருமானை யோகபலத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கையால்வந்த மிக்கபுகரை யுடையராய். (வலம்

[க] அகஞ்சரிப்படுத்துகை - நெல்லைக்குலுக்கினு லிடமுண்டாமா போலே ஸங்கோசிப்பிக்கை; உட்புறத்தில் தானே யடங்குமாறு செய்கை பென்றபடி.

புரிபோல் நின்று அதிர்ந்து) - இவ்விடத்திலேயும் “பற்பநாபன்கையில்” என்று அதுஷங்கிக்க வேணும். அவன்கையில் வர்த்திக்கும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜநம்பம்போலே இடைவிடாமல் த்வரித்து. அதாவது - ப்ரணவார்த்தத்தை அனைவரும் அறியும்படி திருவாய்மொழி முகத்தாலே வெளியிட்டு அருளிச்செய்கை.

(தாழாதே சார்ங்கமுதைத்த சரமழைபோல்)-அவிச்சிந்நமாக ஸார்ங்கம் வர்ஷித்த பாணவர்ஷம்போலே. ப்ரணவத்தில் சேஷ சேஷிபாவ ஸம்பந்த ப்ரயுக்தமான பகவத்காருண்ய வர்ஷத்தை (வாழ) - லௌகிகரெல்லாரும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்து வாழும்படி. (உலகினில்) - லௌகிகரிடங்களிலே. (பெய்திடாய்) - பகவத்குண கதாம்ருதத்தை வர்ஷிக்கக்கடவாய்.

(நாங்களும் மார்கழி நீராட) - பகவத்கைங்கர்யைகபோகரான நாங்களும், “நோன்பு” என்கிற வ்யாஜத்தாலே பகவத்ஸம்ஸ்லேஷத்தைப் பண்ணி. (மகிழ்ந்து)-மகிழக்கடவோம். அதாவது-‘பகவதது பவஸஹகாரிகள் இத்தனைபேருண்டாவதே!’ என்று அவர்களோடே கலந்து பகவததுபவத்தைப்பண்ணி ஆநந்திக்கை.

இப்பாட்டில், வர்ஷதேவதைக்கு அவன் அதிகரித்த கார்யத்தையே தங்களுக்கு இஷ்டமாக ரியமிக்கையாலே பகவத்பாகவதஇஷ்டத்வேந நித்யஸைமித்திகாதி தர்மங்களை யதாவாக அதுஷ்டிக்கை, ப்ரபந்நாதிகாரிகளுக்கு ஆவஸ்பக மென்றதாய்த்து. ... (ச)

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு:—பெண்பிள்ளைகளிலே ஒருத்தி, “நாம் இப்படியே கனக்கப் பாரித்துக்கொண்டு இழியாரின்றோம்; நமக்குத்தான் இது தலைக்கட்டுகைக்கு விஸ்வாஸமென்? அநாதிகால ஸஞ்சிதமான கர்மங்கள் இதுக்கு விரோதத்தைப் பண்ணுதோ?

அஞ்சாம்பாட்டு.—(மாயனை இத்யாதி.) “செப்பு” என்று - ஒருத்தியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறதாக இருக்கிற பாசுரத்துக்குச் சேரவேண்டி, ஒருத்தி ப்ரஸ்ரம்பண்ணினதாகவும், அவளைக்குறித்துப் பலர் சொல்லுமளவில் பலமிடறாகையால் விசதமாகத் தெரியாதென்று ஒருத்தியே சொன்னாளாகவும் பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (பெண்பிள்ளைகளிலே இத்யாதி.) விச்வாஸமென் - நிச்சயமேறுது வென். ‘பஹுவிஞ்ஞாரியன்றோ’ என்றதுக்கு - சக்ரவர்த்தித் திருமகன் திருவபிஷேகத்துக்கு வலிஷ்டன் முஹூர்த்தமிடவும், பாக்யாதிகரான பெருமாள் முடிசூட இருக்கவும், ஜகத்தடைய

“ஸூரியாஸிஸஹ-விவூநி” (சூச) யன்றோ?” என்று ப்ரஸ் நம்பண்ண, அவர்களிலே வேதாந்தஞ்ஞானமுடையாளொருத்தி, “நாம் நம்முடய விராதினைப் போக்கிக்கொண்டு வந்து இதிலே யிழிகையென்று ஒரு பொருளில்லை; நமக்கு அடைத்த பகவததுபவத்தைப் பண்ணுநின்றால், சேர்பால் போகருப மாகப் பருகுவனுக்குத் தன்னடையே பித்தம் போமாபோலே; இவை தன்னடையே விட்டு ஒடிப்போம்; ஆனபின்பு, இனி அயோ க்யதையைப் பார்த்து அகலவேண்டா” என்கிறாள்.

மாயனை மன்னு வடமதுரை மைந்தனைத் தூயபெருநீர்யமுனைத் துறைவனை ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும் மணிவிளக்கைத் தாயைக் குடல்விளக்கஞ்செய்த தாமோதரனைச் செப்பு; போயபிழையும் புது தருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும் என்கிறாள்.

“ஹ்ரானு டெவானு நஹஸூநி” என்று ப்ரார்த்திக்கவும், பெரியபெரு மாள் ஆசிரயணியராயிருக்கவும், “ஸூரியாஸிஸஹ-விவூநிலவநி உஹதாஹி” என்று அங்கும் விக்ரம்வந்தபடி கண்டோமே யென்று கருத்து. சேர்பால் - குழம்புப்பால். ‘தன்னடையே விட்டு ஒடிப்போம்’ என்றதுக்கு-எம்பெருமான் தன் ஸங்கல்பத்தை அழியமாறி ஸ்ரீவீஷ்ணுர ஸங்கல்பத்தை முடிய நடத்துவனாகையாலே, நாம் இம்மஹோத்ஸவத்திலே அதிகரித்துச் செல்லாநிற்கவே, அதுக்கு விக்ரங்களைத் தன்னடையே போக்குமென்று கருத்து. பெருமாள் தாம் முடிதவிர்த்தது, மஹாராஜர்க்கும் ஸ்ரீவீஷ்ணுவானுக்கும் முடிசூட்டுகைக்காக என்று கண்டுகொள்வது.

“அகலவேண்டா வென்கிறாள்” என்றத்தை அவ்யமுகேந விவரிக்கிறார் (மாயனை இத்யாதி.) “செப்பு” என்றது - பாடுஎன்றாய், அது உபலக்ஷண மாய், தாமலர் தூவித்தொழுது, பாடு - சிந்தி யென்றபடி. “செப்பு” என்ற அநந்தரம், “தூயோமாய்” இத்யாதியையும் கூட்டிக்கொள்வது. ஏல் - இப்படி, எம்பாவாய் - எம்வார்த்தையைப் பின்சென்று. ஓர் - த்ருடமாக விசாரித்துக் கொள். அன்றிக்கே, ஏல்பாவாய் - வாராய் பெண்ணே! ஓர் - நன்றாகப் புத்தி பண்ணு என்று இங்ஙனே யாகவுமாம்.

எஅ திருப்பாவை.—ஐந்தாம்பாட்டு.

மு.—மாயனைமன்னுவடமதுரைமைந்தனைத்
 தூயபெருநீர் யமுனைத்துறைவனை
 ஆயர்குலத்தினிற்றேன் றும்மணிவிளக்கைத்
 தாயைக்குடல்விளக்கஞ்செய்த தாமோதரனைத்
 தூயோமாய்வந்துநாம் தூமலர் தூவித்தொழுது
 வாயினுற்பாடி மனத்தினுற்சிந்திக்கப்
 போயபிழையும்புகுதருவானின்றனவும்
 தீயினிற்றாசாகுஞ் செப்பேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை.—மாயனை - ஆர்ச்சர்யசேஷ்டிதங்களை யுடையவனும்,-மன்னு-
 பகவதஸ்ஸம்பந்தம் மாறாத, வடமதுரை - ஸ்ரீமதுரையில் (திருவவதரித்த),
 மைந்தனை - மிடுக்குடையவனும்,—தூய - பரிசுத்தமாகிய, பெரு - ஆழம்
 மிக்க, நீர் - ஜலத்தையுடைய, யமுனைத்துறைவனை - யமுனையாற்றங்கரை
 யில் வர்த்திக்குமவனும்,-ஆயர்குலத்தினில் - இடைக்குலத்தில், தோன்றும் -
 திருவவதரித்தருளினதாக ப்ரகாஸிக்கும், மணிவிளக்கை - ச்லாக்யமான
 விளக்குப்போன்றவனுமான,—தாயை - யாசோதைப்பிராட்டியின், குடல் -
 திருவயிற்றை, விளக்கம்செய்த - ப்ரகாஸிக்கப்பண்ணின, தாமோதரனை -
 இடையர்க்கும் இடைச்சிகளுக்கும் கட்டவும்அடிக்கவுமாய்படி ஸுலபனான
 வனை, செப்பு-(அவன் திருநாமங்களை) அதுஸந்தி; நாம்-(அவன் வரஇருக்கக்
 கடவ) நாம், தூயோம்ஆய் - பரிசுத்தராய்க்கொண்டு, வந்து-வந்துகிட்டி,—
 தூமலர்-தூயனவான புஷ்பங்களை, தூவி-அடைவுகெடப்பரிமாறி,தொழுது-
 அஞ்சலிபண்ணி, வாயினால் பாடி - வாயால் திருநாமஸங்கீர்த்தனஞ்செய்து,
 மனத்தினால் சிந்திக்க - மனஸ்ஸால் த்யாமிக்க,—போய பிழையும் - (பகவத்
 ஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்கு) முன்புசெய்த பாபங்களும்,புகுதருவான் நின்றனவும்-
 பின்பு (நம்மை யறியாமல்) வருகிற பாபங்களும், தீயினில் தூச ஆகும் -
 நெருப்பிலிட்ட பஞ்சுபோல் உருமாய்ந்துபோம் என்கிறான். இதனால், 'நமது
 னோன்பு முற்றுப்பெறமோ? பெறாதோ? என்று ஸந்தேஹித்து ஒருத்திகூற,
 வேதாந்தஜ்ஞாநமுடைய மற்றொருத்தி பூர்த்தியாகாமைக்குக் காரணமான
 பாபங்களெல்லாம் தன்னடையே போமென்று ஸந்தேஹத்தைப் போக்கு
 கிறானென்கை.

வ்யா.—(மாயனை) - பரமபதத்திலே : ஆயர்வறுமமரர்க ளாதி
 பதிபாய்க் கொண்டு தன் ஐஸ்வர்யவ்யப்பாவருத்தி தோற்றவிருக்கும்
 இருப்பை நினைத்து, அதுதான் வாசாம்அகோசரமாயிருக்கையாலே

“மாயன்” என்றதுக்கு - க்ரித்ரிமனென்று சொல்லுகை ப்ரக்ருதத்துக்
 குச் சேராமையாலே, ஆர்ச்சர்யபூதனென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஈடுபாடாகத்
 தாப்ர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பரமபதத்திலே இத்தயாதி.) க்ருஷ்ணாவதார
 த்திலே ப்ரவணரான இவர்கள் பரமபதத்திலிருப்பை நினைக்க ப்ரஸத்தி ஏதெ

“மாயன்” என்கிறது. க்ருஷ்ணவதாரத்தில்நீர்மை தங்களுக்கு நிலமல்லாமையாலே பரமபதத்திலே அதுபவிக்கக் கோலி, அது தானும் நிலமல்லாமையாலே “எத்திறம்!” என்கிறார்கள். (மாயனை)- ஒருருக்குத் தன்னைக்கொடுத்த நீர்மையிறே இது; ஒருநாட்டுக்காகத் தன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற நீர்மையாகையாலே ஏற்ற முண்டே அங்குத்தைக்கு அன்றிக்கே, “ஜாதொவரி ஷெவ ஷெவெஸு ஸஜ்ஜகூ மஹாயா” (சுரு) என்கிறபடியே நித்யஸூரி களுக்கும் நேர்நின்று பார்க்கவொண்ணாத நிரங்குஸ ஐஸ்வர்யத்தை யுடையவன்கிடர் அவதரித்தானென்று, அவதாரஸௌஸ்ப்பத்தை பதுஸந்தித்து, அந்தஆஸ்சர்யத்தைச் சொல்லுவதற்கு முன்பே ஆழங்காற் பட்டு “எத்திறம்!” என்கிறார்களாகவுமாம். (ஜாதொவரி) —தேவகிவயிற்றில் பன்னிரண்டுமாஸம் குடியிருந்துபிறந்தபிள்ளைத் தனத்தில் குறைவறப் பிறந்தவனுக்கும் இல்லைசெய்பவொண்ணாத படி மூதலித்துக்கொடுக்கலாயிருக்கை. (ஷெவஷெவெஸு)-இப்படி

ன்ன, அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ண இத்யாதி.) பரமபதத்தில்நீர்மையை அது ஸந்தித்து ஈடுபடுகிறார்களென்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு ருக்கு இத்யாதி.) “ஜாதொவரிஷெவஷெவெஸு! ஸஜ்ஜகூ மஹாயா! ஷிஷுரா-சுவரிஷெவஷுஸா ஷெஷெநாவஸுஹா” என்றவிடத்தில் “ஷெவ-ஹஜ்ஜ-ரா-சுவஜ்ஜ-ஹவஸுஹா” என்று-இவ்வளவே சொல்ல அமைந்திருக்க “ஜாதொவரி” என்று பிறத்திருக்குமதைச் சொல்லுகைக் குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தேவகி இத்யாதி.) நான் உன்மத்திரத் தில் பிறக்கையால் கம்ஸாத்பீதனாய் உபஸம்ஹரிக்கச்சொல்லாரின்றாய்; இந்த திவ்யரூபம் ஏது? மதுஷ்யரூப மேது? நான் உன்க்ருஹத்திலே பிறக்கையென்று ஒருபொருளுண்டோ? என்று இல்லைசெய்யப்போகிறானென்று வஸுதேவர் மூதலித்துக் கொடுக்கிறாரென்று கருத்து. “ஷெவஷெவெஸு” என்றவிடத்தில் இரண்டு ஷேவபத மிருக்கையாலே முந்கினது “ஷிஷு னீதிஷெவா” என்கிற வ்யுத்தபத்தியாலே ஸநாதநத்யோதமாத்வம் தாத் வர்த்தமாய், ஆக்கரான தேவர்களைச்சொல்லுகையன்றிக்கே அகர்மவச்ய ரைச் சொல்லுகிற தென்றும், இரண்டாம் தேவபதம் “ஷெவய திஷெவா

அ0 திருப்பாவை.—ஐந்தாம்பாட்டு.

பிருக்கிறவன் ஆரென்னில்? ஒருகாலத்திலும் கர்மஸ்பர்ஸமில்லாத
 வித்யஸூரி பரிஷத் நிர்வாஹகளுன * அயர்வறுமமரர்களதிபதி
 யென்கை. அது அறிந்தபடி என்னென்னில், “ஸஜ்வகூ-மஜாயா”
 “தஉஸூவரலொயாதா ஸஜ்வகூ-மஜாயா” (சுசு) என்று
 பரமபதநிலயமுமாய் ஸூரிநிர்வாஹகமுமான வஸ்துவுக்கு அஸாதா
 ரண சிஹ்நமான [க] ஆழ்வார்களோடே அவதரிக்கையாலே.

(மன்னுவடமதுரை)-பகவத்ஸம்பந்தம்மாறாத தேஸம். முன்பு
 வலித்தாஸ்ரமமாய் ஸ்ரீவாமநன் நெடுங்காலம் தபஸ்பண்ணி, ஸத்
 நக்நாழ்வான் [உ]வன்னியமறுத்துப் படைவீடுசெய்து, ஸர்வேஸ்வ
 ரன் எப்போதும் இப்படி அவதரித்துப் போருவதொரு தேஸம்.
 வடமதுரை) “உய-ராராநாஉநமரீ வ-ண்ணாவாவஹரீஸ-ஹா
 பவஸூர ஜாதொஜமனாயஸூராக்ஷாஅவிஷ-ஸநாதந” (சுஎ)
 ‘உய-ராராநாஉ’—‘நலமந்தமில்லதோர்நாடு’ என்னுமாபோலே;
 பரமபதம்போலே போக்யதையால் ப்ரவித்தமான ஊர். (நமரீ)-
 பரமபதம் கலவிருக்கையென்னும்படி பிறந்து விரும்பின படைவீடு.
 வ-ண்ணா)-அவனைத் தருகைக்கு உபாயமாகை. (வாவஹரீ) -

பதி” என்கிற வ்யுத்தத்தியை அவலம்பித்து ஆந்தஜநகத்வத்தாலே வந்த
 நிர்வாஹகத்வத்தைச் சொல்லுகிறதென்றும்; ஈஸப்தம் - இந்த நித்யஸூரி
 னுக்கு ஸ்வாமி யென்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்றும் “தெவ
 ஸூஸாவீஸஸூரெவெஸூ, தெவாநாஓதெவெஸூதெவதெவெஸூ”
 என்று திருவுள்ளம்பற்றி சங்காபூர்வமாக அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (இப்
 படி இத்யாதி.) இரண்டாம் ஷேவ பதார்த்தம் (நிர்வாஹகளுன என்றது.)
 ஈஸபதார்த்தம் (அயர்வறுமித்யாதி.) “தஉஸூவரல” - ப்ரக்ருதிமண்ட
 லத்துக்கும் அவ்வருகேயிருக்குமவன். யாதா-ஸ்வாநுபவ ப்ரதாநத்தாலே
 ஐங்குள்ளாரைத் தரிப்பிக்குமவனென்னுதல்; போஷிக்குமவனென்னுதல்.

வினா 10. திருவவதரித் தருளுகை. (ஸுலா) - ப்ராப்யமும் தானேயாகை. (யஸுஜா) - இத்தனைக்கும் அடி திருவவதரித் தருளுகை. (ஜஹாஸு) - தன்ப்ராஜைகள் பட்ட ஆபத்தை நீக்கு கைக்கு அவர்களை இழக்கமாட்டாமல் பிறந்தபடி. (வாஸு) - “அங்குவைத்து இங்குப் பிறந்த” என்னுமாபோலே, அஜஹத்ஸ்வ பாவனாய்க்கொண்டு. (விஸு) - வ்யாபகவஸ்து வ்யாப்யைகதேஸத் திலை அந்தர்ப்பவித்தபடி. (வஸு) - நித்யனானவன்; ஆஸு - ஸஜாதீயனாய்ப்பிறந்த மெய்ப்பாடு. (மைந்தனை) - மிமிக்கனை; “தந் தைகாலிற் பெருவிலங்கு தாளவிழ நள்ளிருட்கண், வந்த வெந்தை” என்று மாதாபிதாக்கள்காலில் விலங்கு கழலவந்து திருவவதரித்த படி. பிள்ளை யென்றுமாம்; திருவவதரித்து எனக்கு உபகரித்த பின்பு இளகிப் பதித்தபடியாதல்; ராஜா வென்றுமாம். தன்னழ கைக்காட்டி இருந்ததே குடியாகத் தன்வஸுமாக்கினபடி.

(தூயபெருநீர் யமுனைத்துறைவளை)-விரைஜபோலே போந்த விடத்துக்கு ஓராறுஉண்டானபடி. (தூய)-“வஸுஷெவொவஹநு க்ரண ஜாநுஜாதோதிசாயயஸ்” (சுஅ) என்று புவஸு தேவர் எழுந்தருளுவித்தக்கொண்டு போகிறபோது பாங்காக

“லயாஞ்ஞயாணவொஷணயொ?” என்றிறே தாது. இத்தால்-
தேவதேவத்வம் சொல்லிற்றாய்த்து. இத்தைச் சொல்லுகிறார் (பரமபத நிலய
முமாய் ஸுமிரீரீர்வாஹகமுமான வஸ்துவுக்கு என்று.) “மன்னு” என்ற
துக்கு - வர்த்திக்கப்பட்ட என்று அர்த்தமாய், பலிதார்த்தம் அருளிச்செய்
கிறார் (பகவதித்யாதி.) “மல்லேமூதூர்வடமதுரை” என்று ஆய்வார் ஈடு
படுமாபோலே, இவர்களும் “மன்னுவடமதுரை” என்று ஈடுபடுகிறார்களென்று
திருவுள்ளம்பற்றி, ரிஷி ஈடுபட்டமைபை ஸம்வாதமாக அருளிச்
செய்கிறார் (மதுரானாம இத்யாதி.) “மைத்தன்” என்றதுக்கு நாலர்த்தம்; மிடுக்க
னென்றும், பின்னேபென்றும், யுவாவென்றும், ராஜாவென்றும்: இத்தைக்
காட்டுகிறார் (மிடுக்கனை இத்யாதி வாக்யபஞ்சகத்தாலே.) “ரஜ்யுயதி”
என்கிறவ்யுத்திபத்தியை உட்கொண்டு உபபாதிக்கிறார் (தன்னழகை இத்யாதி)

* கலங்காப்பெருநகரம் விட்டு வந்தவனுக்குத் திருவாய்ப்பாடியென்றிரு [ச] அஞ்சினான் புகலிட முண்டானுற்போலே, விரைஞையை மறக்கும்படி ஓராறு உண்டாவதே! என்று ஈடுபடுகிறார்களென்று தாத்பர்யம் அருளிச் செய்திருர் (விரைஜ இத்தயாதி.)

[க] அஞ்சினான் புகலிடம் - பயந்தார்க்கு ஒதுங்குமிடம்.

அ-2 திருப்பாவை—ஐந்தரம்பாட்டு.

வற்றிக்கொடுத்தபடி. க்ருஷ்ணனும் பெண்களும் மாறிமாறிக்கொப்ப ளிக்கையாலேவந்த தூய்மையாகவுமாம். “வ்ருவாஹி ஜ்ஞாயாதா” (சூக) என்று - நீரில் தெளிவைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (பெருநீர்)- “யஜுநானா திமஜீ ராநா நாவரா ஸ்ஷாகுயாடி” (எ0) என்று அத்தகாதமான ஆறு பாங்காக வற்றிக்கொடுத்தது; மனோ ஹரமாகையாலும் பாவநமாகையாலும் ஸ்லாக்யதையைச் சொல் விற்றாகவுமாம். (யமுனைத்துறைவனை) - திருக்குரவைஸ்தாந மாகையாலே பெண்கள் படுந் துறையையுடையவனை.

(ஆயர்குலத்தினில்தோன்றும் அணிவிளக்கை) - பரமபதத்திற் காட்டில் குணங்கள் இடைச்சேரியிலே அதுயஜ்ஜ்வலமானபடி; அந்த காரத்தில் தீபம்போலே (தோன்றும்) - “சுவஸ்தவாநாநா | ஷேவகீவஞ்ஞ வஸுந்யாயாஜாவிருஞ்சு” (எக) என்றுகொண்டுகர்ப் பத்தில் தொற்றில்லாமை. கீழைத்திக்குக்கு ஆதிதயனோடு உள்ள ஸம்பந்தம் இவனோடு அவனுக்கு உள்ளது. ஸ்ரீமதுரையிலே அவ

“வனுவீவடிமொலிஷ்டவவித்ராயாவிடி-ஹ” என்கிறபடியே - க்ருஷ்ணன் திருப்பவனத்துக்குப் பவித்ரதையையுண்டாக்கும் இடைப்பெண் களுடைய ஷ்ச்சில் ஆற்றுக்கு உண்டாகச் சொல்லவேண்டாவிறே யென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனும் இத்யாதி.) “தூய” என்ற பதச்சேர்த்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி முதலர்த்தத்துக்கு அநுகுணமாக ஈடுபாடுதோற்ற தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (யமுநாம் இத்யாதி.)

ஆயர்குலத்தினில் வர்த்திக்குமதாய், தேவகிவயிற்றில் தோற்றினதாய், அத்தாலே ஸ்லாக்யமான விளக்கென்று திருவுள்ளம்பற்றி, “மாயன்” என்றதைக்கடாகூறித்து, “ஆயர்குலத்தினில்” என்றதுக்குப் பரமபதம் வ்யாவர் த்யமென்று தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பரமபதத்தில் இத்யாதி.) “வடமதுரைமைத்தனை” என்றதைக் கடாகூறித்து, ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும் - அவதரித்ததாந ப்ரகாசிக்கும், ஸ்லாக்யமான விளக்கென்று ஸுப்தார்த்தமாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமதுரை இத்யாதி.)

தரித்திருக்கச்செய்தே திருவவதாரப்ரகாஸம் திருவாய்ப்பாடியிலே சென்றது என்றுமாம். (அணிவிளக்கை)-திருவாய்ப்பாடிக்கு மங்கள திபமென்றுமாம்.

(தாயைக் குடல்விளக்கஞ்செய்த தாமோதரனை) - வயிற்றில் தழும்பாலே யசோதைப்பிராட்டியை விளங்கப்பண்ணினவனை. (தாயைக் குடல்விளக்கஞ்செய்த)-“கௌஸுயூஸாஸுஸுஸெதெந வுதெசுணாஸிததெஜஸா” (எஉ) என்றும், “என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்” என்றும் நாட்டார் புகழ்ச்சியாலே பெற்றவயிற்றுக்குப் பட்டங்கட்டினவனை. (தாமோதரனை) - தன்னுடைய பவ்யதையாலும் அவளை நாட்டார் கொண்டாடும்படி பண்ணினவனை. நம்முடைய பந்தம் நம்மாலறுக்கப்போகாதாபோலே, அவனுடைய பந்தமும் அவனுறுக்கவொண்ணாதே. இந்தபந்தத்தை அறுஸந்தித்தால் ஆஸ்ரிதருடைய ஸம்ஸார பந்தம் போமென்கை.

(தூயோமாய்வந்து நாம்) - அங்குத்தைக்கு நாம் யோக்கயரோ அயோக்கயரோ என்று பாராதே இருந்தபடியே வந்து இருந்தபடி

ஆயர்குலத்தினில் அணிவிளக்காய்த்தோன்றினவனை யென்று விவக்ஷித்து மூன்றாம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடிக்கு இத்யாதி.)

(தாமோதரனை) - அத எவ, தாயைக்குடல்விளக்கம் செய்தவனை யென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (வயிற்றில் இத்யாதி.) “மாயனை” இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து பரத்வாதி குண விபிரிஷ்டனாகையாலும் தாமோதரத்வத்தால் வந்த பவ்யதையாலும் தாயைக்கொண்டாடும்படி பண்ணினவனென்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச் செய்கிறார் (கௌஸல்யா இத்யாதி.) கீழ்ப்பதங்களைப்போலே இப்பதத்தாலும் ஈடுபாடு தோற்றவேண்டி, பவ்யனுணபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நம்முடைய இத்யாதி.) ஸம்ஸாரிகள் பந்தத்துக்கும் அவனுடைய பந்தத்துக்கும் ஸாதர்மயத்தைப்பற்றி ஈடுபாடாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்து, வைதீர்மயத்தைப்பற்றி ஈடுபாடாகப் பாவம்அருளிச்செய்கிறார் (இந்த இத்யாதி.) இத்தால் - இவனுடைய பந்தமாகில் அநுக்ரஹகார்யமாகையாலே அநுபவித்தேயறவேணு மென்றபடி.

வேதாந்த ஜ்ஞாநமுடையாளொருத்தி சொல்லுகிறானாகையாலே வேதாந்த முக்யதாத்பர்யமான ப்ரபத்திக்கு ஸநாதாதிகள் அநபேக்ஷிதங்களாகையாலே யோக்கயரோ அயோக்கயரோவென்று பாராமையே தூய்மை என்று தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அங்குத்தைக்கு இத்யாதி.) உந்தத்துக்கு ப்ரமா

அசு திருப்பாவை.—ஐந்தாம்பாட்டு.

யே வருகைக்கு மேற்பட சுத்திதேடவேண்டாவிதே. “ஸூகாவெதி
விலீஷணடி” (எக) என்றதிறே இருந்தபடியே வந்த ஸூவிஷ
ணழ்வானே. (வந்து நாம்) - அவன்வர இருக்கடவநாம் வந்து.
“உவவெஷுயெருவவூதி” (எச) என்றும், “வஹூலவிமலா
வெஹுவ” (எரு) என்றும் அவன்வார்த்தை. முறைகெட வருவா
னென்னென்னில்? - உபாயத்தில் துணிவு புறப்படவொட்டாதா
போலே உபேயத்தில் த்வரை முறைபார்த்திருக்கவொட்டாதிறே.

(தூமலர் †) - “மிக்கசீர்த்தொண்டரிட்டபூந்துளவம்” என்
றும், “சூட்டநன்மலைகள் தூயனவேந்தி” என்றும், அந்நயப்பரையோ
ஜநமான பூவிதே. (மலர்) - யோக்யமென்றும் அயோக்யமென்
றும் பாராதே கண்ணுக்குத்தோற்றின மலரென்றுமாம். (தூவி) -
“யயாதுயாவாவி” (எசு) என்னும் ந்யாயத்தாலே அடைவுகெடப்
பரிமாறி. ப்ரேமம் அடைவுபார்க்கவொட்டாதிறே. (தொழுது)-அவ
னுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அஞ்சலியைப்பண்ணி. “ஃணா
வ்ருவூகிவெஹூடியாநூவவூதி” (எஎ) என்றிறே அவன்
படி. அவனைத் தொழுவித்துக்கொள்ளுமவர்களிறே தொழுகிறார்
கள். பித்ராதிகளுக்கு அடைவுகேடென்று தோற்றாதபடி அஞ்சலி
பண்ணுகிறார்கள் என்றுமாம்.

ணக் காட்டிகிறார்: (ஸூத்தம் இத்யாதி.) ஐவாவூதூராதூயாஸூகா
வெதிவிலீஷணடி’ என்று - மஹாராஜர், கடலிலே ஒருமுழுக்கிட்டு
வாராதிருக்க, பாவசுத்தியைக்கண்டு “ஸூகடி” என்றானிறேயென்று கரு
த்து. “நாம்” என்றதன் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அவன் இத்யாதி.)
நாம் இப்படி யிருக்கைக்கு அவன் வரும் ஸ்வபாவனாவென்ன அருளிச்செய்
கிறார் (உபஸ்த்தேயைரித்யாதி.)

அவன் அஞ்ஜலியைப்பொறுக்கமாட்டாமையை இரண்டுவகையாக உப
பாதிக்கிறார் (ருணமித்யாதி வாக்யத்யந்தாலே.)

† “தூமலர்கள்” என்றும் பாடம்.

(வாயினுற்பாடி) - வாய்ப்படைத்த லாபம் பெற்றோ மென்று திருநாமத்தைச் சொல்லி; மகஸ்ஸஹகார மின்றிக்கே யென்றுமாம். “உவாஹ” என்னுமாபோலே - வருவதற்குமேலே சொல்லுவதும் செய்தோ மென்றுமாம். (மனத்தினுல் சிந்திக்க) - மகஸ்ஸைப் படைத்த லாபம் பெற்றோமென்று; “யதுரூபஷாஉநவஸா யிமஹதி, யஜிஉநவஸாயாயதி, தவாஹாவதி, ததுரணா க்ரொதி” (௭௮) என்று மகஸ்ஸடியாக வரக்கடவ உக்தியும் வருத்தியும் தவிர்ந்து, தொழுது. “வாயினுற்பாடி. மனத்தினுற்சிந்திக்க” என்று - தனித்தனியே காரணங்கள் மேல்விழுந்தபடி சொல்லுகிறது.

(போயபிழையும்புகுதருவான் தின்றனவும்)-உத்தரபூர்வாகங்கள்.
(தீயினில் தூச ஆகும்) - நெருப்பிலிட்ட பஞ்சுபோலேயாம். தூசு-
பஞ்சு. பாலும் கண்டசர்க்கரையும் குடிக்கப் பித்தம் தன்னடைபே
போமாபோலே, பகவதபவம்பண்ணநெருப்பிலிட்ட பஞ்சுக்
குவைபோலே உருமாய்ந்துபோம். “ஐவீகதத்யுஜுளவொதம்
பூடிநயெத” (எசு) என்று முண்டிறே.

“பாடி” என்ன அமைந்திருக்க, “வாயினால்” என்றதற்கு மூன்றுதாத் பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (வாய்ப்படைத்த இத்தயாதி). “தாமோதரனை” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து முத்தின தாத்பர்யம்; “மனத்தினால்சுத்திக்க” என்றத்தைப்பற்ற இரண்டாம்தாத்பர்யம்; “தூயோமாய்வந்து” என்றதைப் பற்ற மூன்றாம்தாத்பர்யம். “உவாஹஉஹொவ்ராஜகுவரொணஹதா உஹாநு ஸுஸ்ரீவாதாஸ்யஸுஹொபெக்ஷுஸுராதுவாநரயநுய வாத்” என்று வசதசேஷம், “மனத்தினால்” என்று விசேஷித்ததுக் குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (மநஸ்ஸை இத்தயாதி). ச்ருதிக்ரமேணவன்றிக்கே, மநஸ்ஸுக்கு முன்னே தொழுகையும் பாடுகையும் சொல் லுகையால் ஆற்றாமையின் மிகுதி தோற்றுகிறதென்கிறார் (யத்ப்ருஷ இத்தயாதி.) (இ)

† “வாழ்க்கை வளவியல்கள்” என்ற சில முக்கோசம்
களில் பாடம்.

புகை தருப்பபாவை.—ஐந்தாமபாட்டு.

(செப்பு)-சொல்ல அமையு மென்கை. பூர்வாகிமாவது - அநாதி
லம் புத்தியூர்வமாகப் பண்ணிப்போந்தவை; உத்தராகிமாவது -
வெதஜ்ஞாகம் பிறந்தால் பாக்ருதிவாஸநையாலே ப்ராமாதிகமாகப்
பந்தவை. (ரு)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

† அ.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மாயனை இத்தயாதி.) (மாயனை) -
ஸதாவஸூதி” என்கிறபடியே விஸ்ருங்கலஜ்ஞாநிகளான நித்ய
லிகளானும் கரைகாணவொண்ணாத பரத்வத்தையுடையவனை.
ன்னு வடமதுரை மைத்தனை) - பகவதஸ்ஸம்பந்தம்மாறாத வட
நரையிலே யிருக்கிற ராஜாவாய், மிடுக்கனாய், யுவாவானவனை.
ராய)-ஸ்ரீவஸுதேவர் கண்ணனை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு
நவாய்ப்பாடிக்கு எழுந்தருளுகிறபோது * ஜாநபாத்ரோதகரா
மூந்தருளலாம்படி பாக்காக வற்றிக்கொடுத்த தூய்மையாகவு
ம்; ஜலக்டிடையிலே பெண்களும் அவனுமாகக் கொப்பளிக்கை
ல் வந்த தூய்மையாகவுமாம். (பெருகீர்) - மஹாஜலத்தை
உத்தராகையாலே அத்பகாதமான. (யமுனைத் துறைவனை) -
நீனயினுடைய துறையைத் தனக்கு கிருபகமாகவுடையவனை.
யர்குலத்தினில்தோன்றும் அணினிளக்கை)-திருவாய்ப்பாடியிலே
ராசின்ருகொண்டு அக்குலத்துக்கு மங்களதிபமாயுள்ளவனை.
பையக் குடல்விளக்கம்செய்த தாமோதரனை) - கண்ணிக்
கங்கயிற்றிலே உரலோடகட்டுண்டு பெற்றதாயான பஸோதைப்
பட்டியினுடைய ஹருதயத்துக்கு ப்ரகாஸகனுனவனை. (நாம்)-“அ
ன உபாயம்” என்றிருக்கிற நாம். (தூயோமாய்)-அந்நய ப்ரயோ
ராய். (வந்து) - ப்ராப்பருசி இருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டா
யால் வந்து.(தூமலர்)-யோக்யமோ, அயோக்யமோஎன்றதேடப்
பதமலர்களை.(தூதி)-அக்ரமமாக அவன்திருவடிக்களிலேபரிமாறி.
நாமுது)-ஸேவித்து. (வாயினுல்பாடி மனத்தினுல் சிந்திக்க) -
வன் கொடுத்த கரணத்தால் அவனை ஆஸ்ரயிக்கப் பெற்றோம்”
முபாடி நினைக்க. (பேரயசினையும) - கழிந்த அநாதியான பூர்
வர்களும். (புகுதருவான் நின்றனவும்)-ப்ரவேஸத்தைத் தருகிற
யாய் நின்ற உத்தராகங்களும். (நீயினில் தூகஜுகும்) - நெருப்பி
டபஞ்சபோலேயாம். (செப்பு) - ஆகைபால், உத்தருணகியிஷ்ட

இப்பாட்டின் அததாரிசையைக் கோஸாந்தரங்கேற் றெண்ணெய்து.

னா எம்பெருமானை அதுஸந்தியுங்கோள். 'ஆயர்குலம்' என்றது - அந்நயஸாதநரான பாகவதகுல மென்றபடி. (சீ)

அ.—ஆறும்பாட்டில்—முதற்பாட்டில்—'பகவத் ஸம்ஸ்லேஷமே ப்ராப்யம், அந்நயஸாத்யமான இதுக்கு ஸாதநமும் அவனே; அந்த ஸாதநத்திலே அந்வயிக்கைக்கு அதிகாரிகளும் அந்த ப்ராப்யத்தில் இச்சையுடையவர்களை' என்று ஸாத்யஸ்வரூபத்தையும் ஸாதநஸ்வரூபத்தையும் அதிகாரிஸ்வரூபத்தையும் ஸாதித்து; இரண்டாம்பாட்டில் - ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் இரண்டும் ஈஸ்வரனையென்றிருக்கும் இச்சாதிகாரிகளுக்கு ஸம்பாஸ்தமாய் சூர்வத்ரூபமான கரணங்களுக்கு வகுத்த வ்யாபாரவிஷயங்களைக் காட்டிக் கொடுக்கவேண்டுகையாலும், காலக்ஷேபத்துக்காகவும், ராகப்ரேரிதமாக அதுஷ்டேயமான கர்த்தவ்யாப்யஸத்தைச் சொல்லிற்று; மூன்றாம்பாட்டில்-பகவதநுபவஸஹகாரிகள்பக்கல் உபகாரஸ்ம்ருத்யதிரயத்தாலே அவர்களுக்கு யாவை யாவை சில அபேக்ஷிதங்கள், அந்த ஸம்ருத்திகளடைய அபேக்ஷிக்கக்கடவ தென்றது; நாலாம் பாட்டில்-தேவதாந்தரஸ்பர்ஸாஹிதராய், இப்படி அந்நய ப்ராயோஜநராய். பகவதேகப்ரவணராய், பகவதநுபவோபகரணமானவற்றிலே இழிந்தவர்களுக்கு அந்தத் தேவதாந்தரங்களும் ஏவல்செய்யு மென்னுமிடம் சொல்லிற்று; அஞ்சாம்பாட்டில் - இப்படியே பகவதநுபவத்தி விழிந்தவர்க்கு வரும் அநுபவவிநோதிகளை அவ்வநுபவம் தானே நிரோதிக்கு மென்னுமிடம் சொல்லிற்று. ஆக, இப்படி கீழ் அஞ்சபாட்டாலே - ப்ராப்யமான க்ருஷ்ணநுபவத்துக்கு ஏகாந்தமான உபகரணங்களைச் சொல்லி, அநந்தரம், மேல் பத்துப்பாட்டாலே - அந்தஉபகரணங்களைக்கொண்டு அநுபவிக்குமவர்களை எழுப்புகிறது.

ஆறும்பாட்டு. "ஆறும்பாட்டில்" என்றதற்கு அநந்தரம், 'வ்யாக்யாஸம் பண்ணவிழிகிறோம்' என்றகூட்டுவது; இப்பாட்டின் வ்யாக்யாஸாதத்திலே "எழுந்திராயென்கிறார்கள்" என்கிற வாக்யத்தோடு அந்வயமாதல் கண்டு கொள்வது. கீழ்அஞ்சபாட்டும் ஒருபேடிசையாகவும், மேல் பத்துப் பாட்டும் ஒருபேடிசையாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி ஸங்கத்யார்த்தம் வ்ருத்தகீர்த்தம் பண்ணுகிறார் (முதற்பாட்டில் என்றதொடங்கி 'எழுப்புகிறது' என்னுமளவும்.)

தந்தாமுக்கே அவ்வறுபவத்துக்கு பரதானோபகரணமான ப்ரோமும், கர்த்தவ்யதயா உக்தமான உபகரணங்களும், அறுபாவ்யனுநருஷ்ணனும், அதுக்கு ஏகாந்தமான காலமும், ஊரில்மோபவ்ருத்தநடைய இசைவும் உண்டானபின்பு தனித்தனியே அறுபவிக்கமுமைந்திருக்க, ஒருவரை யொருவர் எழுப்பவேண்டுகிறது என்பன்னில்—பெருக்காற்றி லீழிவார்க்குத் துணை தேட்டமாமாபாலே, “காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்” என்றும், “உயிர்த்தாட்செய்யமின்” என்றும், “ஆழியொடு, பொன்னார்சார்ங்கநடைய வடிகளை, யின்னாரென்றறியேன்” என்றும் இழிந்தாரைக் கிழிநீருட்டக்கடவதான விஷயத்திலே இழிகிறவர்களாகையாலே துணை தேட்டமாய் ஒருவரை யொருவர் எழுப்புகிறார்கள். “அடிசர்கள் குழாங்களை உடன்கடுவ தென்றகொலோ” என்று சால்லுகிறபடியே பராவஸ்தையில் புருஷோத்தமனை அறுபவிக்கும்போதும் விஸ்ருங்கலஜ்ஞாபலங்களை யுடையரான நித்யஸூரிளுக்கும் துணை தேட்டமாகாநிற்க, “இமையோர்தமக்கும்-செவ்வை நஞ்சால் கினைப்பரிதால் வெண்ணெயு னென்னு மீனச்சால்” என்று - அந்த நித்யஸூரிகளுக்கும் அறுபவிக்கவொன்றதபடி நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கும் அழகுக்கும் நிரவதிகாரமான க்ருஷ்ணனை அறுபவிக்குமிடத்தில், இடக்கையும் லக்கையும் அறியாத இடைச்சிகளுக்குத் துணை தேட்டமன்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ? அதுக்குமேலே, “வராகவூரவநலுனீத” (௮0) என்று நிரதிஸபபோக்யமான அஸ்விஷ

கர்த்தவ்யதயா உக்தமான உபகரணங்கள் என்றது-ப்ராப்ய ப்ராபகக்ஷனேயென்னையும், த்யாஜ்யோபாதேய ஜ்ஞாபலங்கமான அறுபட்டாசம், பரஸம்ருத்தயைப்ரயோஜகதை முதலான குணங்களும். க்ருஷ்ணநபலம் துணைதேட்டமாய்ப்படியை கைமுதிக த்யாயத்தாலே த்ருவசரிக்கிறார் (அடிர்களித்யாதி.) (விஸ்ருங்கலஜ்ஞாபலங்களை யுடையரான) என்றதுக்கு ரீர்த்தட்டான ஜ்ஞாபலகுய்யதையை அருளிச்செய்கிறார் (இடக்கை த்யாதி.) இடைச்சிகளென்று - ஸ்த்ரீத்வம் தோற்றுகையாலே, பலருக்கு வலித்தம். விஷயம் தனி யறுபவிக்க அரிதாகையாலும் என்றது - செவ்வெகொடுத்தொழிலன் கத்தகோபன்குமான் - ஏரார்ந்தகண்ணி யசோயினஞ்சிங்கம் - கார்மேனிச்செங்கண் கதிர்மதியம்போல் முகத்தான்’ த்யாதியிற்சொன்ன பரமபேரக்யதையைப்பற்ற. இவர்கள் தனியறுபல்கவல்ல ப்ரக்குதிகளல்லாமையாலும் என்றது-“வையத்துவாழ்வீர்கள்”

யத்தைத் தனியறபவிக்கமாட்டாத பர்க்ருதிகளாகையாலும் எழுப்புகிறார்கள்; அதுக்குமேலே, இவ்வஸ்துவை அறபவிக்கைக்கு ருசியுடையாராயிருக்குமவர்கள் இழுக்கவொண்ணாதென்னும் நினைவாலும் எழுப்புகிறார்கள்; அதுக்குமேலே, பகவத்விஷயத்தை யறபவிக்கும்போது ததீயரை முன்னிட்டல்லது அறபவிக்கமாட்டாதவர்களாகையாலும் எழுப்புகிறார்கள். விஷயம் தனி யறபவிக்க அரிதாகையாலும், இவர்கள் தனி யறபவிக்கவல்ல பர்க்ருதிகளல்லாமையாலும், ருசியுடையாரிழக்கை நெடுந்தட்டென் றிருக்கையாலும், ததீயரையொழிய அறபவிக்கமாட்டாமையாலும், முந்தறவுணர்ந்தவர்கள் உறங்குகிறவர்களை எழுப்பத் தட்டில்லை.

எல்லார்க்கும்ஒக்க க்ருஷ்ணாதுபவத்தில் கௌதுகம் அவிசீவ்ய டமாயிருக்குமாகில், சிலர்எழுப்பச் சிலர் உறங்குகை கௌதுகத்துக்குக் குறைபன்றோவென்னில்?—அறபாவ்யமான க்ருஷ்ணகுணங்கள், நஞ்சுண்டாரைப்போலே சிலரை மயங்கப்பண்ணுகையாலும், சிலரை இருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டாதே துடிக்கப்பண்ணுகையாலும், அவர்கள் கௌதுகத்துக்குக் குறையில்லாமையாலே, சிலரைச் சிலர் எழுப்பத் தட்டில்லை.

இதில் இப்பாட்டுக்கு வாக்யார்த்தம்:—பகவத்விஷயதில்புதிய ளாகையாலே இந்நோன்பின் சுவடறியாதா ளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்.

என்று கொண்டாடினமைக்குத் தாத்பர்யமாக, தங்கனதுபவத்தை ரஸமாகித் தருமவர்களென்று சொல்லப்பட்ட ஸ்வபாவத்தைப் பற்ற. 'ருசியுடையாரிழக்கை நெடுத்தட்டென் றிருக்கையாலும்' என்றது - "ஐயமும்" பிச்சையும்" என்றவிடத்தில் சொல்லப்பட்டதாய் பகவத்பாகவதாதுபவம் பண்ணுவிப்பவர்களென்னும் ஸ்வபாவத்தைப் பற்ற. 'கெடுத்தட்டு' என்றது- மஹாப்ரதிஹதியென்றாய், அத்தால் - அதிதுஸ்ஸஹ மென்றபடி. 'ததீயரையொழிய அறபவிக்கமாட்டாமையாலும்' என்றது - "செய்யாதனசெய்யோம்" என்றவிடத்திற் சொன்ன புருஷகாராய்ரயணத்தைப் பற்ற.

'இதில்' என்றது - இப்பத்துப்பாட்டி லென்றபடி. 'பிள்ளாய்' என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (பகவதித்யாதி.) 'எழுப்புகிறார்கள்' என்ற அகத்தரம், 'என்று' என்று ஸேஷம்.

மு.—புள்ளஞ்சிலம்பினகாண் புள்ளரையன்கோயிலில்
 வெள்ளைவிளிசங்கின் பேராவங்கேட்டிலையோ
 பிள்ளையெழுந்திராய் பேய்முலைநஞ்சுண்டு
 கள்ளச்சகடங்கலக்கழியக்காலோச்சி
 வெள்ளத்தாவிற் றுயிலமர்ந்தவித்தினை
 உள்ளத்துக்கொண்டு முனிவர்களும்தோகிகளும்
 மெள்ளவெழுந்தரியென்ற பேராவம்
 உள்ளம்புகுந்து குளிரந்தேலோரெப்பாவாய்.

பதவுரை.—(தூதரமாகப் பகவதஸ்ஸம்பந்தம் பெற்று இங்கோண்பின்
 வாசியறியாதா னொருத்தியை “போதுவிடிந்தது, எழுந்திராய்” என்று
 எழுப்ப, “விடிந்தமைக்கு அடையாளமென்?” என்று அவன்கேட்க, “நாக்
 கள் உணர்ந்துவந்தோமே” என்ன; “உங்களுக்கு உறக்க மில்லாமையால்
 அது அடையாள மன்று, வேறு அடையாள முண்டோ?” என்று அவள்
 வினவ,)—புள்ளம் - (காலமுணர்த்த உணரும்) பகடிகளுங்கூட, (இரைதேடி
 கைக்காக எழுந்திருத்து), சிலம்பினகாண் - கூவித்தொண்டு செல்லாநின்றன
 காண்; (என்று ஒருத்திகூறவே), (“நீங்களிருந்தவழி பகடிகளுணர்த்தியும்
 விடிவுக்குடவன்று, மற்றை யடைபாளங்க ளுண்டாகிற் சொல்லுங்கோன்”
 என்று படுத்திருந்தவன் கேட்க), புள் அரையன் - பட்சிராஜனுன பெரிய
 திருவடிக்கு, கோ - நிர்வாஹகளுன ஸர்வேஸ்வரனுடைய, இல்லில்-கோயி
 லிலே, (திருப்பள்ளியெழுச்சிக்கு ஊதுகிற), வெள்ளை - வெளுத்தகிற
 முடைத்தாய், விளி-(பணிக்குக்கடலாரைச்-சாமங்கள்தோறும்) அழைக்கைக்
 குறுப்பான, சங்கின் - சங்கத்தின், பேர் அரவம் - மிக்க தங்கியையும், கேட்
 டிலையோ-கேட்கவில்லையோ? (என்ன); (பின்பும் அவன் பேசாதே கிடக்க),
 (மீண்டும் துயி லெழுப்புவன்), ‘பின்னாய்-(பகவத் விஷயத்தில் புதியை
 யாய் க்ருஷ்ணஸம்ஸிலேஷத்தனவில் கிற்கிற) பெண்ணே! எழுந்திராய் -
 எழுந்திரு’ (என்று மீளவுமெழுப்ப);-(“நான் பின்னையாகிலாகிறேன், உங்களை
 உணர்த்தினாரா?” என்று வினவ;—“எங்களை ஒருவரும் எழுப்பவில்லை”)
 பேய் - தாய்வுகவுகொண்டவந்த பூதசையினுடைய, நஞ்சு முலை - விஷம்
 கிறைந்த முலைவழியே, உண்டு-(அவ்ருபிரையும்) கால்கினவனாய்,—(தாயால்
 காலவாக கைக்கப்பட்டு அஸுராவேசத்தாலே தன்மேல் ஊரத்தொடங்
 கின), கள்ளம் - க்ருந்தரிமான, சகடம் - சகடமானது, கலக்கு அழிய -
 கட்டு அழித்து சிதறும்படியாக, கால் நஞ்சி - (ஸ்தயார்த்தியாய்த்
 தொட்டிலையுதைத்த) திருவடிகளை நிரித்து முடித்து, வெள்ளத்து -
 திருப்பாற்கடலில், அரவில் - திருவனந்தாழ்வான்மேலே, துயில் அமர்த்த -
 கண்வளர்த்தருளுகிற, வித்தினை - ஐக்காரணபூதானுகனை, முனிவர்களும்-
 (ஒரு ப்ரவ்ருத்திக்கு ஆதாரமிக்வே) மகாலிவரான குணநுபவபரமும்,

யோகிகளும் - (யோகாப்யாஸம் பண்ணுகிற) கைங்கர்யபரமும், உள்ளத்து கொண்டு - ஹ்ருதயத்தில் த்யாசித்து, மெள்ள எழுத்து - ஸர்வேஸ்வரன் தரும்பாதபடி எழுத்திருந்து, அரிஎன்றபேர் அரவம்-ஹரி என்ற மஹாத்வரியானது, உள்ளம் புகுத்து - எங்கள் நெஞ்சிற்புகுத்து, குளிர்த்து - குளிர்த்தது; (அத்தாலே காங்களும் உணர்ந்தோம், எழுத்திராய்) என்கிறான். குளிர்த்து - குளிர்த்தது என்பதன் விகாரம். குளிர்த்து - குளிர, எழுத்திராய் என்று கூட்டிப் பொருள்கூறுவாரு முளர். இனி, பத்துப்பாட்டாலே துயிலுணர்ந்தவர்கள் துயிலுணராதவர்களை யெழுப்புகின்றார்களென்க.

வ்யா.—(புள்ளும்சிலம்பினகாண்) - இப்பெண்பிள்ளைகள் “போதோடே வாசலிலே சென்று உணர்த்தக்கடவதாக ஸங்கல்பித்துப் போது விடியச்செய்தே கிடந்து உறங்குவதே!” என்று சிவந்தகர்ஹை பண்ணினவாதே, “போதுவிடியவேண்டாவோ எழுந்திருக்கி” என்ன, “போதுவிடிந்தது எழுத்திராய்” என்ன, “விடிந்தமைக்கு அடையாளமென்?” என்று கேட்க; “நாங்கள் உணர்ந்து வந்தது போதாதோ?” என்ன; “உறங்கினாருணரிலன்றோ விடிவுக்கு அடையாள மாவது? “உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்” என்கிறபடியே உங்களுக்கு உறக்கமுண்டோ? உங்களுணர்த்தி விடிந்தமைக்கு அடையாள மன்று;வேறு அடையாளமுண்டோ?” என்ன; (புள்ளும் சிலம்பினகாண்) - ‘போதுவிடிந்து, பணிகளாகப்படக் கிளம்பி இரை தேடிப்போகாரின்றனகாண்’ என்ன; அது விடிந்தமைக்கு அடையாளமோ வென்ன, ஏன் அல்லவோவென்ன; ‘ஓம், அல்லவீ’ என்ன; ஆவ தென்னென்ன; ‘நீங்கள் அவற்றை உறங்கவொட்டாதே கிளப்பின

“புள்ளும்” என்ற சகாரத்தாலே - வேறே அடையாளமும் விவக்ஷித மென்று தோற்றுகையால், இரண்டடையாளம் சொல்லுகைக்கு உக்திப்ரத்புத்தி ரூபேண தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இப்பெண்பிள்ளைகள் இத்தயாதி.) “சிலம்பின” என்ன அமைத்திருக்க, “காண்” என்கையாலும், “கேட்டிலையோ” என்றத்தாலும் வெறுப்புத்தோற்றுகையாலே, (சிவந்தகர்ஹை பண்ணினவாதே என்றது.) சிலம்புகை - சப்திக்கையாய், பலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (போது இத்தயாதி.) ‘இவ்விடத்திலே’ இத்தயாதி ஐதிஹ்ய வாக்யத்தை ‘போகாரின்றனகாண்’ என்ற அகந்தரம் அநுஸந்திப்பது. லோகத்தில் பெண்கள்பேச்சான ரீதி தோற்றும்படி உக்திப்ரத்புத்தி ரூபேண மேலுக்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (அதுவிடிந்தமைக்கு இத்தயாதி.) ‘ஆவதென்னென்ன’ என்றது அடையாளமாகாமையாவதென்னென்னவென்றபடி. இதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (நீங்கள் அவற்றை இத்தயாதி.) உன்னையெழுப்புவதென்களுக்கு அவற்றையெழுப்புகை பணியோ?

வாரே கிளம்பிற்றின அல்லது விடிந்தமைக்கு அடையாளமோ? இவ்விடத்திலே “பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான், பகவதஸ்மாஸ்யணத்துக்கு அதுகூலமான காலத்தை ஸூசிப்பிக்கிற பக்ஷிகளின் நாதமல்லது இவ்வாத்மாவுக்கு உத்தேஸ்யமில்லை என்று பணிக்கும்” என்று அருளிச்செய்வர். நீங்கள் பிறந்தவனில் பக்ஷிகளுக்கு உறக்கமுண்டோ? “காலையெழுந்திருந்து கரியகுருவிக் கணங்கள் - மாலின்வரவு சொல்லி மருள்பாடுதல் மெய்ம்மை கொலோ” என்றன்றோ இருப்பது, வேறு அடையாளமுண்டாகில் சொல்லுங்கோள்’ என்று கிடந்தாள்.

(புள்ளரையன் இத்யாதி) - அது கிடக்கிடாய்: இதுவும் உன் செவிப்பட்டதில்லையோ? புள்ளுக்கு நிர்வாஹகனான பெரியதிருவடியுண்டு, அவனுடைய கோயுண்டு - ஸர்வேஸ்வரன், அவனுடைய இல் என்னுதல்; “புள்” என்று - பக்ஷியாய், அத்தாலே பெரிய திருவடியாய், அவனுக்கு நிர்வாஹகனானவனுடைய கோயில் என்னுதல். திருப்பள்ளியெழுச்சியில் சங்கதவரி கேட்டிலையோ? க்ருஷ்ணன் திருவவதரித்துத் திருவாய்ப்பாடியிலே இருந்ததே குடியாக அவனழகிலே பத்தபாவராய்ச் செல்லுகிற காலத்திலே கொண்டாடுகைக்கு ஒரு திருமுற்ற முண்டோ வென்னில்? சக்ரவர்த்தித்திரு

நாகனெழுப்பினென்கிற தென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (நீங்கள் பிறந்த இத்யாதி.) நாகன் பிறந்த வரிலே பக்ஷிகள் உறக்காதிருக்கைக்கு நியாமகம் என்னென்ன, ஸர்வாதமுதே நியாமகம் அருளிச்செய்கிறார் (காலையெழுந்திருந்து) - * ப்ராஹ்மேமுஹூர்த்தத்திலே எழுந்திருந்து. [கரியகுருவிக் கணங்கள்] - க்ருஷ்ணன்வடிவை ஸ்மரிப்பிக்கும்மை. [மாலின்வரவுசொல்லி] - அவன் வ்யாமுத்தனாய்வரும்படியைச் சொல்லி. [மருள்பாடுதல் மெய்ம்மைகொலோ]-ப்ரேமாந்தீபத்தாலே பாடுகை மெய்யாகப் புருகிறதோ என்று, இப்படியே பட்சிகளும் உக்களைப்போலே வ்யாமோஹத்தாலே கூப்பிடும்படியிறே நீங்கள் பண்ணிவைப்பது; ஆகையால், உங்கள் ஸ்வபாவம்போலே அடையும் உறக்கமற்றுச் சிலம்பிற்றின இத்தனை; இது விடிவுக்கு அடையாள மன்ற என்றதாய்ந்து.

இரண்டாம்அர்த்தத்தில் “கோயில்” என்றது - முழுச்சொல்லு. ‘க்ருஷ்ணன் திருவவதரித்துத் திருவாய்ப்பாடியிலே’ என்ற அர்த்தம், “இருக்கையாலே” என்று ஸேஷம். ‘இருந்ததேகுடியாக’ என்றது - குடியிருந்தவர்க னெல்லாரும் என்றபடி. ‘கொண்டாடுகைக்கு’ என்றது - “புள்ளரையன்கோயிலில்” என்று ஸ்மருதிக்கைக்கு என்றபடி. க்ருஷ்ணனிடத்தில் பத்தபாவராதிலும் அவன் விரும்பின விஷயமென்று கொண்டா

மகன் திருவவதாரம்பண்ணி இருந்ததேகுடியாக அவனழகிலே ஈடுபட்டுச் செல்லாநிற்க, “வலவவதூவிஸாயாக்ஷாநாராயண உவாமஉசு” (அக) என்று - அவர் தாம் பெரியபெருமானே ஆராயிக்குமாபோலே, க்ருஷ்ணனையும், கும்பிகொள்கைக்கு ஒரு திருமுற்ற முண்டி. (புள்ளரையன்) - பெரியதிருவடிபை நிரூபகமாக வுடையவன். ஆஸ்திர தனக்கு நிரூபகமாம்படியிறே இவர்களுக்குக் கொடுத்த ஐஸ்வர்யம்; “யக்ஷணவஞ்ஜன” (அஉ) என்றிறே இருப்பது. பகவதவிஷயத்தில் வழியே யிழியுமவர்களாகையாலே பெரியதிருவடிபை முன்னிடுகிறார்கள். (வெள்ளை விளிசங்கு) - சங்கு வெளுத்திருக்குமது விடிந்தமைக்கு அடையாளமோ? இது, வ்யர்த்த விஸ்வக்ஷணம். (விளிசங்கு)-சாமங்கள் தோறும் முறையுடையாரை அழைக்கிறார்களாகில் போது விடியவேணுமோ? அங்ஙனல்ல; (பேராவம்) - விடிந்தமைக்கு அடையாளமன்றோ, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்வநியிலும் இது அதிகமாகவன்றோ த்வநிக்கிறது. நீயும் உணருகைக்குப் போரும் த்வநி; இவர்கள் சங்கின் வெளுப்புச் சொல்லுவா நென்னென்னில்? சங்கத்வநி வழியே ஊதும்போதை முகமுத்தரையும் சங்கின் வெளுப்பும் உத்தேஸ்யமாகையாலே. (விளிசங்கு);—விளிக்கை - அழைக்கை; “கைவிளிக்கின்றதும் கண்டேகின்றேன்” என்னக்கடவதிறே; கையாலே

கைக்குக் கோயிலுண்டென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (சக்ரவர்த்தி இத்யாதி.) ‘இவர்களுக்குக்கொடுத்த ஐஸ்வர்யம்’ என்றதற்கு - தன்னையும் தன் விபூதியையும் ஆஸ்திரிட்டவழக்காகிவைக்கையாலே அவர்கள் ப்ரவித்தராய் அவர்களையிட்டு நிரூபிக்கலாம்படியிருக்கும் என்ற கருத்து தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (பகவதித்யாதி.) வழியே விழிசையாவது - புருஷார புரஸ்ஸரமாகப் பற்றுகை. சங்குக்கு வெளுப்பு வித்தமாயிருக்க, “வெள்ளை” என்று சொல்லும்போது விடிந்தமைக்கு அடையாளமாகச் சொல்லிற்றாகவேணும்; அதுஇல்லாமையாலே இது வ்யர்த்தமாகையால் உங்கள் வார்த்தை விஸ்வஸீயமன்றென்னும் சங்கையை உத்தேசித்திருார் (சங்குவெளுத்த இத்யாதி.) முறையுடையார் - அங்ஙனத்தாலத்துக்குத்தக்க கைவக்யம்பண்ணும் ப்ராப்தியுடையவர்கள், “வெள்ளை” என்னுமது வ்யர்த்தமாகிலும் * விளிசங்கின் அரவம் பேராவமாகையாலே அடையாளமோவென்று திருவுள்ளம்பற்றி இவர்களுடைய ப்ரத்யுத்திமுகே பரிஹரித்திருார் (அங்ஙனல்ல இத்யாதி.) “வெள்ளை” என்றத்தை அடையாளமாகையால்

பழைக்கை என்றபடி. ஸத்த்வோத்தரமான காலத்திலே அடிமை செய்ய வாருங்கோளென்று அழைக்கிறபடி. (கேட்டிலையோ) - இது கேட்க பாக்யமின்றிக்கே யொழிவதே!

இவர்கள் இப்படிச் சொல்ல, பின்பு நிருத்தரையாய்க் கிடந்தாள். - (பிள்ளா யெழுந்திராய்) - பகவத்விஷயத்தில் புதியையிறே; பாகவதஸம்ஸ்லேஷத்தில் இனிமையறியாயிறே; அநுபாவ்யங்களில் எவ்வுடா பூமியான பாகவத ஸம்ஸ்லேஷாஸம் பிறக்குமளவும் பகவத்விஷயத்திலே அவகாஹிக்கப் பெற்றிலையே; நாங்கள் உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டவோபாதி நீயும் எங்களைக்காண ஆசைப்பட வேண்டாவோ?

அறிந்திருக்கிற உங்களை யெழுப்பினாராரென்ன, (பேய்முலை இத்தயாதி.) எங்களை எழுப்பினுரில்லை; தந்தாங் காரியஞ்செய்வார் ஸ்வரிகேட்டு எழுந்திருந்தோம் என்கிறார்கள்:—(பேய்முலை நஞ் ண்டி) - பெற்ற தாயும் உதவாத தனிமையிலே பாதிக்கவந்த பூத நரையை முடித்து; இத்தலையை முடிக்கவந்தவள் தன்னோடே போம்படி பண்ணி.

ரங்கித்து விவரிக்கிறார் (இவர்கள் இத்தயாதி.) சக்தாலேயழைக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்த்வோத்தரேத்தயாதி.) “எலம்பினகாண்” என்னு னாரோலே பேராவம் முழங்கிற்றென்று சொல்ல அழைத்திருக்க, “கேட்டிலையோ” என்னைக்கு உபாலம்பம்தோற்றத் தாத்தர்யம் அருளிச்செய்கிறார் இதுகேட்க இத்தயாதி.)

போதுவிடிந்தமைக்கு அடையாளம் சொல்லியிருக்கையால், “எழுத்திராய்” என்றது அத்தவிர்த்தமாயிருக்கவும், சொன்னதுக்கு பாவம் அருளிச் செய்கிறார் (இவர்கள் இத்தயாதி) “பாவார்” என்னலாயிருக்க, “பின்னாய்” என்றதுக்குத் தாத்தர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பகவத்இத்தயாதி வாக்ய வ்யத்தாலே.) உத்தவாக்யத்தவயத்தையும் க்ரமேண விவரிக்கிறார் (அநுபாவ்யங்களில் இத்தயாதி.)

பாகவதஸம்ஸ்லேஷாஸம் அறிந்திருக்கிற உங்களை யாரேனும் பாகவதர் வந்து எழுப்ப அவர்களோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்கு எழுந்திருத்திகோ னா? காலமறியாமல் எழுந்திருத்திகோளித்தனையென்று திருவுன்னம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அறித்து இத்தயாதி.) நாக்ஷத்ரத்து உன்னை எழுப்புகிறப் பாலே எழுப்பினுரில்லை, நாக்ஷத்ர ஸ்வாநுபவத்துக்கு உடலாக நிவிசன் சொல்லும் சப்தம் கேட்டு உணர்ந்தோம். பாகவதஸம்ஸ்லேஷத்துக்காக உவன்ற தாத்தர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உங்களை இத்தயாதி.) ‘முடிக்கவந்தாள்’ என்ற அர்த்தம் “கிணவை அவன்” என்று சொல்லும்,

(கள்ளச்சகடம்) - பேயாகில் ஆராய்ந்து கொள்ளலாம்; தாயே ராசுஷயாகவைத்த சகடம். அஸ்ராவேஸுத்தாலேபிறந்த அபாய மாகையாலே “கள்ளச்சகடம்” என்கிறது. (கலக்கழியக் காலோச்சி) - சகடமானது கலக்கழியும்படி திருவடிகளையோச்சி. முலை வரவு தாழ்த்ததென்று மூரிநிமிர்த்த திருவடிகள் பட்டு முறிந்தது. இப்போது இவ்வபதாரங்கள் சொல்லுகிறது - பிறந்த அபாயங்கள் கேட்டுத் துணுக்கென்று எழுந்திருக்கக்காக.

(வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை) - இவ்வபாயப்ராஸங்க மில்லாத விடத்திலே, பரிவணை திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாயப் பெற்றதே! என்று ஹ்ருஷ்டைகளாகிறார்கள். (வெள்ளம்) - லௌகுமார்யத்துக்குச்சேரக் குளிர்ச்சியுண்டானபடி. (அரவில்) - அந்நீர் உறுத்தாமைக்குப் படுத்த படுக்கை. மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்கள் ப்ரக்ருதியான திருவநந்தாழ்வான்மேலே. இவன் மூச்சுப் பட்டு மதுகைடபர்கள் பொடிபட்டுப்போகையாலே, பயப்படவும் வேண்டாவென்கை. (துயில்) - ஜகத்காசுண சிந்தை. “பனிக் கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந் தென்மணக்கடலில் வாழவல்ல மாயமணாளம்பி” என்று - ஓராஸ்ரிதனுடைய ஹ்ருதயத்தைக் கணிசித்துக்கிடக்குமவ னென்னவுமாம். (அமர்ந்த) - பிராட்டிமார் திருமுலைத் தடத்தாலே நெருக்கினாலும் உணராமை. (வித்தினை) - திருவவதாரத்துக்கு நாற்றங்கால். பிறந்த பிறவிகள் போராமே திரியப் பிறக்கைக்கு அடியிட்டபடி.

(உள்ளத்துக்கொண்டு) - “அரவத்தமளியினோடு மழகிய பாற் கடலோடும் அரவிர்தப்பாவையுந்தானு மகம்படியவந்து புகுந்து” என்

கலக்கு - அவயவஸுத்திபந்தம். “கலக்கழியப்பண்ணி” என்னாதே, “காலோச்சி” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (முலைஇத்யாதி.) இத்தால்- கள்ளச்சகட அழியவேணுமென்னும் நினைவாலே கலக்கழியச் செய்தமைதோற்றாதே, முலைவரவுதாழ்த்த நிமிர்த்த திருவடிகளாலே கலக்கழித்தமை தோற்றுகைக்காக “காலோச்சி” என்றது என்றதாய்த்து.

அவள் துணுக்கென்று எழுந்திருக்கக்காக அபாயப்ராஸங்கம் பண்ணுவது தங்களுக்கு பயவேறுதவாகையாலே, தந்திரஞத்தியாம்படி சுந்ராப்தி சாயியை அதுஸுத்திக்கிறார்களென்கிறார் (இவ்வபாயம் இத்யாதி.) “வெவ்வுயிர்ப்ப வாய்த்த மதுகைடபரும் வயிறுருமொண்டார்” என்கிற பாகரத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இவன் இத்யாதி.)

கிறபடியே திருப்பாற்கடலோடும் திருவந்தாழ்வானோடும் நாய்ச்சி
மாரோடும் கூடத் தங்கள் நெஞ்சிலே கொண்டு. (முனிவர்
களும் யோகிகளும்) - யோகாப்பாஸம் பண்ணுகிறவர்களும், மகந
சீலரும். அவர்களாகிறார் - வருத்தி நிஷ்டரும், குண நிஷ்ட
ரும்; இங்கு உறங்குகிறவர்களையும் எழுப்புகிறவர்களையும் போலே
யிருக்கிறவர்கள். (மெள்ள வெழுந்து)-கர்ப்பினிகள் ப்ரஜைகளுக்கு
நோவுவாராமே எழுந்திருக்குமாபோலே. “ஹ்ருத்யெநொயஹநு
ஹரிதி” (அ௩) என்று - வளையம் அலையாமே என்றிறே எழுந்
திருப்பது. திருவாய்ப்பாடியிலே முனிவர்களும் யோகிகளுமுண்டோ
வென்னில்? க்ருஷ்ணன் வந்து அவதரித்தபின்பு இடையருடைய
பசுநிரைக்கொட்டில்களிலே வந்து அவர்கள் படுகாடுகிடப்பர்கள்.
(அரியென்ற) - அரியென்கையாவது - “ஹரிந்ரூதிவாவாநி”
(அ௪) என்கிறபடியே பகவததுபவ விரோதிகளைப் போக்கியருளவேணு
மென்கை. பின்னை இவர்களுக்குப் பாபமாவது - க்ருஷ்ணனுக்கு
அஸூரர்களாலே வரும் தீவ்து; அத்தை அவன்தானே போக்கித்
தந்தருளவேணுமென்று மங்களாபாஸநம் பண்ணுகையென்றுமாம்.
“சுயவொலயஹிதொலவதி” (அ௫) என்று - அவனாலே பயங்
கெட்டால் பின்பு அத்தலைக்குப் பயப்பட்டுத் திருப்பல்லாண்டு பாடு
மித்தனையிறே. பகவதஸ்ஸம்பந்த ஜ்ஞானம் பிறப்பதற்குமுன்பு இழவு
பேறுகள் தன்னளவிலேயாயிருக்கும்; ஸம்பந்தஜ்ஞானம் பிறந்த
பின்பு, இழவுபேறுகள் அவனளவிலே யாயிருக்கக்கடவதிறே.
(பேராவம்) - பஞ்சலக்ஷ்மீகுடியிலும் இந்தத்வரியேயாயிருக்கை.
எல்லாரும் ப்ரபுத்தான கால மாகையாலே ஒருவர் சொல்லுமளவன்
றிக்கே எல்லாரும் சொல்லுகை.

(உள்ளம்புகுந்து குளிர்த்து) - படுக்கைக்கிழே வெள்ளங்கோத்
தாற்போலே, திருநாமம் செவிவழியே புதுத்து வவ்வலிட்டது;
அவன் அவர்கள் நெஞ்சிலே புதுத்து ஆகந்திப்பித்தாற்போலே

(மகநசீலரும்-யோகாப்பாஸம் பண்ணுகிறவர்களும்) என்றுஅர்வயித்துக்
கொள்வது. வளையம் - திருமலை. என்றிறே என்றது - எந்திக்கொண்டிறே
என்றபடி. ‘எல்லாரும்’ என்றது - எல்லா ரிஷிகளும் என்றபடி.

வவ்வலிட்டது - வவ்வலிடப்பண்ணிற்று. ‘ஆகையாலே’ என்றது-காங்க
ளெழுந்திருத்து ஆகந்திக்கும்படி ஆகந்திப்பிக்கையாலே என்றபடி. “உள்ளம்

க்ருஷ்ண விரஹத்தாலே கமர் பிளந்து கிடக்கிற நெஞ்சு பதஞ்செய்யும்படி இவர்களுடைய த்வதியும் எங்கள் நெஞ்சிலே புகுந்து எங்களை ஆந்திப்பித்தது. ஆகையாலே எழுந்திராய் என்கிறார்கள். (சு)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—ஆறும்பாட்டு (புள்ளும் இப்பாதி.) முதற்பாட்டில்-ப்ராப்ய ஸ்வரூபத்தையும் ப்ராபக ஸ்வரூபத்தையும் அதிகாரி ஸ்வரூபத்தையும் ஸங்கரஹேண அருளிச்செய்து, இரண்டாம்பாட்டில் - அவ்வதிகாரிக்கு ஸம்பாவிதமான ஸ்வரூபத்மங்களை அருளிச்செய்து, மூன்றாம்பாட்டில் - அவ்வதிகாரிகளதுஷ்டாநத்தாலே அவர்களிருக்கும் நாட்டிற்குக்கும் ஸம்ருத்திபைச்சொல்லி, நாலாம்பாட்டில்- அவ்வதிகாரிகளுக்கு பகவதநுகூலரானவர்கள் கிஞ்சித்கரிக்கும்படி சொல்லி, அஞ்சாம் பாட்டில் - அவ்வதிகாரிகளுக்குப் பூர்வாக உத்தராகங்கள் வலித்தோபாயபலத்தாலே நெருப்பிலிட்ட பஞ்சுபோலே தன்னடையே நலித்துபோம்படி சொல்லி, இனி மேல் பத்துப்பாட்டாலே - பகவதநுபவஸஹகாரிகளை யெழுப்புகிறபடியைச் சொல்லுகிறது; அதில், இப்பாட்டில் - நூதனமாகப் பகவதஸம்பந்தம் பெற்ற அதிகாரிபை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா.—(புள்ளும் சிலம்பினகாண்) - இப்போது இவள் புள்ளென்கிறது, “சேர்ப்பாறை” யில் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களாலே பகவதஸம்பந்தகடகரான பாகவதர்களை. ஆகையாலே, ஸத்தீவாத்ரகாலமானவாறே ஸாத்விகரான பாகவதர்கள் பகவத்குணாநுஸந்தாந பூர்வகமாக பகவத கைங்கர்யரூபங்களாய்த் தத்தத்வர்ணஸ்ரமோசிதங்களான காலிககர்மங்களை அநுஷ்டிக்கைக்காக ஸர்வதோதிக்கமாக எழுந்திருந்து புறப்பட்டார்கள். (பிள்ளா யெழுந்திராய்) - பகவதராத்ரகாலமாய்த்து, எழுந்திரா யென்ன; அவர்களும் ‘உங்களாரவாரம் கண்டி எழுந்திருந்தார்கள்: வேறு அடையாள முண்டோ?’ என்ன; (புள்ளரையன்கோயிலில் வெள்ளை விளிசங்கின் பேராவம் கேட்டிலையோ) - புள்ளுக்கு - பெரியதிருவடிக்கு, அரையன் - அரையனான எம்பெருமானுக்கு ப்ரதிபாதகத்தீவந கோயிலான திருமந்தரத்தில் உகாரத்தை மத்பத்திலே

“புகுந்துள்ளிர்ந்து” என்ற அந்தரம், “நாங்க னெழுந்திருத்தோம்” என்று பாட்டிலே கூட்டிக்கொள்வது. “ஏல், ஓர்” இத்யாதி - பத பூரணம். (சு)

யுடைத்தாகையாலே பரிசுத்தமாய், அகிலாத்மவர்க்கத்துக்கும் பகவத்தைக்கர்யோபயுத்தமாய், பகவத்ஸம்பந்த ஜ்ஞாபகமாய், தக்ஷிண வர்த்த சங்குதல்யமான ப்ரணவத்தின் மகாத்வரியைக் கேட்டி லையோ? (பேய் இத்யாதி.) - பேயுண்டு - ப்ரக்ருதி, முலையுண்டு - அஹங்காரமமகாரங்கள், நஞ்சுண்டு-அவைகளாகிற விஷம், உண்டு-அதுபவித்து; அதாவது - ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிபந்தனமாய்ச் சேத நருக்கு வரும் அஹங்கார மமகாரங்களைப் போக்கி என்ற படி. (கள்ளச்சகடம் கலக்கழியக் காலோச்சி) - காமக்ரோதங்களை யும் நிவர்த்திப்பித்து. (வெள்ளத்து)-திருப்பாற்கடலிலே. (அரவில்)- திருவநந்தாழ்வான்மேலே. (துயிலமர்ந்த)-யோகநித்திரையிலே அந்ய பரதையில்லாமல் அமர்ந்திருக்கிற. (வித்தினை) - ஜகத்காரண பூதனை. (உள்ளத்துக் கொண்டு) - ஹ்ருதயத்தில் த்யாமித்து. (முனி வர்களும் யோகிகளும்) - குணாதுபவபாரும், கைங்கர்யபாரும். (மெள்ள) - ஸாவதானமாக. (எழுந்து) ஜாகருகராய். (அரியென்ற)- 'ஹரிர்ஹரி:' என்ற. (பேராவம்) - மஹாத்வரியானது. (உள்ளம் புகுந்து) - ஹ்ருதயத்தில் ப்ரவேசித்து. (குளிர்ந்து) - குளிர்ந்தது. எழுந்திராய் இத்யந்வயம். (சு)

அ.—ஏழாம்பாட்டு.—பகவத்விஷயத்தில் சுவடறிந்தே மறந்து கிடக்கிறுளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்.

மூ.—கீசகீசென்றெங்குமாணைச்சாத்தன்கலந்து
பேசினபேச்சாவங் கேட்டிலையோபேய்ப்பெண்ணே
காசம்பிறப்புங் கலகலப்பக்கைபேர்த்து
வாசநறுங்குழலாய்ச்சியர் மத்தினால்
ஓசைபடுத்ததயிராவங் கேட்டிலையோ
நாயகப்பெண்பிள்ளாய் நாராயணன்மூர்த்தி
கேசவனைப்பாடவும் நீகேட்டேகிடத்தியோ
தேசமுடையாய் திறவேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை.—(பகவத்விஷயத்தின் வாசியறிந்தும் மறந்து உறங்குகிறு ளொருத்தியை நோக்கி, உணர்ந்துவந்த மற்றவர்கள்),—‘ஆணைச்சாத்தன் - வலியன் என்னும் பாரத்வாஜபுகழ்கள், கலந்து - சேர்த்து, கீச கீச என்று - (எழுத்தும் பொருளும் தெரியாதே) கீசகீச என்று, எங்கும் - எல்லாத்

ஏழாம்பாட்டு. (கீசகீச என்று இத்யாதி.) “நாயகப்பெண்பிள்ளாய்” என்றத்தைப்பற்ற (சுவடறிந்தே என்றது.) “பேய்ப்பெண்ணே” என்றத் தைக் கடாக்ஷித்து (மறந்துகிடக்கிறுள் என்றது.)

திக்குக்களிலும், (விடிவுக்கடையாளமாக), பேசின-ஒலிக்கிற, பேச்சு அரவம்-
பேச்சின் த்வரியை, கேட்டிலையோ - (நீ) கேட்கவில்லையோ? (எழுந்திராய்
என்று எழுப்பியும் பேசாதே கிடக்க;பின்னும் அவர்கள்), 'பேய்ப்பெண்ணை-
அறிவில்லாதவனே! நறு வாசம் - மிக்கபரிமளம் வீசாநின்றனள், குழல் -
மயிர்முடியையுடைய, ஆய்ச்சியர் - இடைச்சிகள், (கிருஷ்ணன் கண்
ணழகில்தோற்றுப் பாடுகின்ற த்வரியும்),—காசம் பிறப்பும் - அச்சுத்தாலியும்
முளைத்தாலியும், கலகலப்ப - கலகலவென்று ஒலிக்க, கைபேர்த்து - கை
சலிக்கும்படி, மத்தினால் ஓசைபடுத்த தயிர் அரவம் - மத்தால் கடைகிற
தயிரோசையும், கேட்டிலையோ - உன்செவியிற் பட்டதில்லையோ? (என்னச்
செய்தேயும், இவ்வூரில் எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் தயிர்கடைகைஸ்வ
பாவமன்றோ என்று பேசாதேகிடக்க; பின்னும்), 'நாயகப்பெண்பிள்ளாய்-
பெண்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகையானவனே! நாராயணன் - வாத்ஸல்யத்
தாலே எல்லார்க்கும் ரக்ஷகனாய், மூர்த்தி-(ஸௌரீஸ்யத்தாலே) கிருஷ்ணனாக
வந்து திருவவதரித்தவனாய், கேசவனை-கேசியை நிரவிய்த்தாற்போலே நமது
விரோதிகளைப் போக்குமவனான ஸர்வேஸ்வரனை, பாடவும்-(நாங்கள்) பாடா
நிற்கச்செய்தேயும், கேட்டே - (அவன் விஜயத்தைக்) கேட்டிருந்தும், நீ
கிடத்தியோ - நீகிடந்து உறங்குகிறாயோ? தேசம் உடையாய் - மிக்க
தேஜஸ்ஸை யுடையவனே! திற - கதவைத்திறந்துவிடாய்' என்கிறார்கள்.

வ்யா.—“போது விடிந்தது, எழுந்திராய்” என்ன; விடிந்
தமைக்கு அடையாளம் என்னென்ன; ஆனைச்சாத்தன் † கீசகீச
என்னுமின்றது. (கீச) - அநக்ஷரஸமாயிருக்கை. ஓராணைச்சாத்தன்
பேசுங்காட்டில் போதுவிடிந்ததாக வேணுமோ? என்ன,—எங்கும்
பேசாநின்ற தென்ன: அவற்றைக் கலக்குகைக்கு நீங்களுண்டே
யென்ன; எங்களாலன்று, தர்மே யுணர்ந்தன வென்ன; அதுக்கு
அடையாளம் என்னென்ன; (கலந்துபேசின பேச்சரவம் கேட்டிலை

அப்ருஷ்டோத்தரமாகாமைக்காகப் பாதாவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்
(போதுஇத்யாதிகாய்த்ரயத்தாலே.) ‘ஆனைச்சாத்தன்கலந்துபேசினபேச்சு’
என்று இவ்வளவே அமைந்திருக்க, “கீசகீச” என்னவேணுமோ வென்ன,
அதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் (அநக்ஷரேத்யாதி;) அவ்யக்தமகூர
தையை ஸூசிப்பிக்கிறது என்று கருத்து. “எங்கும்” என்றதுக்கு ப்ரயு
ப்ரதிவசநரூபேணதாத்ரயம் அருளிச்செய்கிறார் (ஓராணைச்சாத்தன் இத்யாதி
வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே.)கலக்குகையாவது-உறங்கவொட்டாதே கிளப்புகை.
கலந்து - ஸம்சுலேஷித்து. அநத்தரம் விசுலேஷிக்கப் புகுகிறபோது பேசின

யோ) - கலந்துபேசின்படி அறிந்தபடியென்? என்ன,—பிரிந்துபோனால் பகலெல்லாம் தரிக்கும்படி கலந்து, 'பிரியப் புகாரின்றோம்' என்னும் தளர்த்தி தோற்றப் பேசுகிற மிடற்றோசை கேட்டிலையோ? கேளாமைக்கு அங்கே ஆரவார முண்டாயாகாதே செல்லுகிறது என்று மர்மம் சொல்லுகிறார்கள் 'கேட்டிலையோ' என்று. (பேய்ப் பெண்ணே) - இவர்களாகில் இப்படிச் சொல்லுகையே பணியென்று பேசாதே கிடக்க, அறிந்துவைத்துக் காற்கடைக்கொள்வாயே! மதி கேட! என்கிறார்கள். இவர்களுக்கு அறிவாகிறது - பகவத்விஷயத்திலும் தநியவிஷயம் நன்றென்று அறிகை. அத்தை அறிந்துவைத்துப் பேசாதே கிடக்கையாலே சொல்லுகிறார்கள்.

என்னறியாமை சொல்லாதே விடிந்தமைக்கு அடையாளஞ் சொல்லுங்கோ ளென்ன; தயிர் கடைகிற ஓசை கேட்டிலையோ? (காசம் பிறப்பும்) - அச்சுத்தாலியும் முளைத்தாலியும். (கலகலப்ப) - கடைகிறபோதை வ்யாபாரத்தாலே, "அரவூறுசலாய் மலேதேய்க்கு மொலி" என்னுமாயோலே த்வரிக்கை. (கைபேர்த்து) - தயிரின்

பேச்சென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரஸ்ப்ரதிவசந்ருபேண அபிப்ராயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (கலந்து இத்யாதி.) "கேட்டிலையோ" என்றதுக்கு-அவற்றின் தளர்த்தி ஸ்பஷ்டமாகத் தோன்றும்படி பேசின மிடற்றோசையைக் கேளாதேபோனயோ? கேட்டிருந்தாய் என்று ஒரு தாத்பர்யம் அருளிச் செய்து, இப்படி ஸ்பஷ்டமான இதுவும் க்ருஷ்ணாதுபவத்தில் ஆதரத்தாலே கேளாதிருந்தாயோவென்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (கேளாமைக்கு இத்யாதி.) "பெண்ணே" என்னாதே "பேய்ப்பெண்ணே" என்றதுக்கு ப்ரஸுத்தி பூர்வகம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களாகில் இத்யாதி.) தாய்சன் வீரலேஷ துக்கிகளாகையாலே அவற்றின் மிடற்றோசையிலேயும் தளர்த்தியை ஆரோபித்துச் சொல்லுகிறார்களித்தனை; இது விடிவுக்கு அடையாள மன்றென்று பேசாதே கிடந்தான் என்று இப்படி ஸம்போதிக் கிறார்களென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அறிந்து வைத்து இத்யாதி.) மதியை இன்னது என்னொன்று கொண்டு, மதிகேட்டை விவரிக்கிறார் (இவர்களுக்கு இத்யாதி).

"காசம்" இத்யாதிக்கு ப்ரஸ்நோத்தரந்ருபேண ஸங்க்ஷஹமாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (என்னறியாமை இத்யாதி.) அச்சுத்தாலியாவது-அச்சாலே போட்டு அடித்து மாலையாகக் கோத்துக் கழுத்திலேதரித்த ஆபரணம். முளைத்தாலியாவது - முளைமுளையாகப்பண்ணிக் கோத்துத் தரித்த ஆபரணம். அரவு - வாஸுதி. "கை" என்றது - மத்தைப்பற்றின கையென்றும், பேர்த்தை - சலிப்பிக்கையாய், அதிலருமைக்கு நாலுறேறுதல்

பெருமையாலும் இவர்கள் ஸௌகுமார்யத்தாலும் மலைபேர்த்தாற் போலே கைபேர்க்கப் போகாதபடி; க்ருஷ்ணன் ஸந்ரிதியில்லாமையாலே கைசோர்ந்த தென்னவுமாம்; அன்றியே, அவன்தானே ஸந்ரிஹிதனாய் நின்று “தயிரை மோராக்கவொட்டேன்” என்று கையைப்பற்றி நாலுகையாலே யென்றுமாம்; “மோரார் குட முருட்டி” என்னக்கடவதிறே. (வாசம் இத்யாதி) - ஆபாஸத்தாலே மயிர்முடி நெகிழ்ந்து பரிமளந்தானே புறப்பட்டு ப்ரவஹிக்கிறபடி. (மத்தினாலோசைபடுத்த தயிராவம் கேட்டிலையோ) - மந்தரத்தாலே கடலைக் கலக்கினாற்போலே, இந்தகோஷமும் செனியில் பட்டதில்லையோ? “உஜாயகீநாஜரவிந்யொவநா ஸ்ரஜாஜநாநாஹிவ உஹ்யுஸஹ்நிஃ டிஹ்யுஸஹ்நிஃ நநஸவ்ஸிஸிதொ நிரவஸுதெயெந ஹிஸாஜஜஹ்” (அசு) என்று - அவன் கண்ணழகிலே தோற்றுப்

களை அருளிச்செய்கிறார்(தயிரின் இத்யாதி வாக்யத்தாயத்தாலே.)நப்பின்னைப் பிராட்டி திருமாளிகையிலே க்ருஷ்ணன் உறங்குகிறதாகவும் தாங்கள் ஒரு வரை யொருவர் எழுப்பி அவனையும் எழுப்புகிறதாகவும் வருகிற ப்ரகரணத்தில், க்ருஷ்ணன் கையைப்பிடித்து நாலுகிறது சொல்லும்படி எங்ஙனே யென்ன; அவன் விசித்தஸத்தியோகத்தாலே அகங்கன்தோறும் நானாப்ர நாரேண வர்த்தித்துக்கொண்டிருப்ப னென்று இவர்களறிந்தபடியாலே இப்படி சொல்லுகிறார்களென்னுமது கூடுமென்று கொள்ளக்கடவது. “வாசம்” என்றும், “நறு” என்றும் - பரிமளத்தைச் சொல்லுகையால், அதன் மிகுதியைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்லோகமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆபாஸத்தாலே இத்யாதி.) “ஆய்ச்சியர் - ஓசைபடுத்த தயிராவம்” என்னவே, மத்து அர்த்தவித்தமாயிருக்கவும், விசேஷித்ததுக்குப் புஷ்ப்ரதீக க்ரஹணபூர்வகம் த்ருஷ்டாந்தமுநேக தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (மத்தினால் இத்யாதி.) கீழ் எடுத்த ப்ரதீகஸேஷத்துக்கு பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (இந்த இத்யாதி.) அரவம் - சப்தம். “காசும்பிறப்பும்” இத்யாதியிற் சொன்ன அர்த்தங்களுக்கு ஸம்வாதம் காட்டாநின்று கொண்டு அதைக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (உத்தாயதீராம் இத்யாதி.) ஸ்ரஜாஜநாநாஹிவ - டிஹ்யுஸஹ்நிஃ - நிரவஸுதெயெந - ஹிஸாஜஜஹ் இத்யந்வயம். நிர்மந்தநத்தில் - கடைகிற போதையில், உண்டான ஸப்தமாவது - பூஷணத்வரியென்று திருவுள்ளம்.

பாடுகிற த்வரியும், கடைகிற தயிரோசையும் ஆபாணவோசையும் கிளர்ந்து, ஊர்த்தவலோகங்களிலே சென்று கிட்டுவதான ஓசை உன் செவியிற் படாதொழிவதே!

இவ்வூரில் “மூப்போதும் கடைந்தீண்டிய வெண்ணெய்” என்று - இரவும் பகலும் இடைவிடாதே தயிர்க்கடைகை ஸ்வபாவ மன்றோ வென்று பேசாதே கிடக்க; (நாயகப்பெண்பிள்ளாய்) - இப் பெண்களுக்கெல்லாம் நிரவாஹகையானபடி இதுவோ? என்கிறார்கள்; சொல்லிற்றுக்கெல்லாம் மறுமாற்றம் சொல்லிக்கிடக்கிறது உன்னுடைய ஐஸ்வர்யச்செருக்காலே என்னவுமாம். “பேய்ப்பெண்ணே” என்றதோடு “நாயகப்பெண்பிள்ளாய்” என்றதோடு வாசியில்லையிறே, அகவாயில் பாவம் ஒன்றாகையாலே.

என்றவிடத்திலும் வாய்திறவாமையாலே, (நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனைப்பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ) - நீ எழுந்திருப்பதியென்று நாங்கள் பாட, அதுவே குறங்குருத்தக் கிடந்து உறங்கு

“தயிராவம் கேட்டிலையோ” என்று அடையாளமாகச்சொன்ன அநந்தரமே இவ்வெழுந்திருந்தானாகில், மேலே “கேட்டேகிடத்தியோ” என்னக்கூடாமையாலே எழுந்திராமை வித்தமாய்கையால், அதுக்கு ஹேதுவாக இவ்வடையாளத்தையும் அந்யதாசரித்தாளென்று உத்தரார்த்தத்துக்கெல்லாம் அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வூரில்இத்யாதி.) ‘என்று’ என்றது - என்று சொல்லியபடி என்றபடி. கீழே “பேய்ப்பெண்ணே” என்றுசொல்லிவைத்து, இங்கே “நாயகப்பெண்பிள்ளாய்” என்று தங்களுக்கு ஸேஷியாகச் சொல்லி வெறுக்கக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பேய்ப்பெண்ணே இத்யாதி.) அகவாயில்பாவமொன்றாகையாலே என்றதுக்கு - “பூணயா லாலிலாநாலுபாரிவிசெஷ்வராவவடி” என்கிறபடியே “பேய்ப்பெண்ணே” என்கிறபோதும் தங்களுக்கு ஸேஷியென்னும் நினைவுண்டாய் வெறுத்தார்களென்று கருத்து.

மேலுக்குஅவதாரிகை (என்றவிடத்திலும்இத்யாதி.) ‘வாய்திறவாமை யாலே’ என்ற அநந்தரம், “சொல்லுகிறார்கள்” என்று ஸேஷம். “பாடவும்” என்ற சாகரத்தாலே-எழுந்திருக்கைக்கு ஹேதுவாகத் தோன்றுகையாலும் ‘கேட்டே’ என்ற ஏகாரத்தாலே அதுவேகிடக்கைக்குஹேதுவாய்த்தோன்றுகையாலும் அருளிச்செய்கிறார் (நீஎழுந்திருப்பதிஇத்யாதி.) குறங்கு - துடை. “நாராயணன், மூர்த்தி, கேசவன்” என்ற பதங்களைத் தனித்தனியே ப்ரநாசமாக்கி, நாராயணஸுபத்தத்துக்கு - பஹுவரீஹயர்த்தம் விவக்ஷித்து, தனித் தனியே பதார்த்தங்களை அருளிச்செய்யாநின்றனாகொண்டு, உத்தார்த்தத்தை

கிறாயோ? (நாராயணன்) - முகம் தோற்றாமே நின்று வாத்ஸல்யத்தாலே ரக்ஷிக்கக்கடவ ஸர்வேஸ்வரன். (மூர்த்தி) - தன்னுடையஸௌஸ்ல்யத்தாலே பிறந்தது. (கேசவனை) - கண்ணுக்குத் தோற்ற நின்று நம்விரோதிகளைப் போக்குமவனை. (பாடவும்) - இப்படி வாத்ஸல்யத்தையும் ஸௌஸ்ல்யத்தையும் ஆஸ்ரீதனிரோதி நிரஸநத்தையும் பேசினவிடத்திலும்; பின்னையும் இவர்கள் பேச்சே தனக்குத் தாரகமாய்க் கிடக்கையாலே, 'கேட்டேகிடத்தியோ' என்கிறார்கள் இவள் துணுக்கென்றெழுந்திருக்கக்காக, நிருபாதிசஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரன் ஆஸ்ரீதவத்ஸலனாய் க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவிடத்திலே கேஸரி வந்து நலியப்புக, அவனை க்ருஷ்ணன் கொன்றான்காண் என்ன, அதுக்கும் பேசாதே கிடந்தான். (பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ) - அவனுடைய விஜயத்தைக் கேட்டு கேஸரி வந்து நலியப்படுக்கான் என்கிற துணுக்கும் கேட்டு, கரவதாரந்தரம், "ஹாராஸ்வரீஷ்ஷுஜை" (அஎ) என்று சக்ரவர்த்தித் திருமகனை ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் அணைத்தாற்போலே, நீயும் க்ருஷ்ணனை அணைக்கப் புறப்படுவாயோ? என்று சொன்னோம்; அதுவும்

தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார் (நாராயணனென்றதொடங்கி, என்கிறார்கள் என்னுமளவும்.) பிறந்தது என்றது-பிறந்தவ னென்றபடி. "யஸூதயெவடிஷ்டாதுஹத்கெஸீஜநாராநா தஸூதெஸவநாஜாஸவமொகெஸூதிமலிஷ்ஷுவி" என்கிற நிருத்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (கண்ணுக்கு இத்யாதி.) * கெஸரிஸஸுவவடிஷ்ஷு "வடிஷ்ஷிஸூயாடி" ஐதியாதொ? "சுநெஷ்ஷுவிஷ்ஷுஷெ" ஐதிபபுதயெ "சுவொஷூதிபி" ஐதிபிஸுஜகஸூ சுஷ்ஹதெஷுதஸூ மொவெ வுஷொடிநாதிஸூபிகாரஸூ சுசாரெ கெஸவஸஸூ நிஷ்ஷு: என்று ப்ரக்ரியை கண்டுகொள்வது. "நாராயணன், மூர்த்தி" என்ற இரண்டையும் விஸேஷணமாக்கி * கேசவபதத்தை விஸேஷ்யமாக்கி, நாராயணபதத்துக்குத் தத்புருஷார்த்தத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (இவள்துணுக்கு இத்யாதி.) விவரணம் (அவனுடைய இத்யாதி.)

உனக்கு க்ருஷ்ணவிரோதிபயம்தீர்ந்து மார்பிலே கைவைத்து உறங்க லாம்படியாய்விடுவதே! என்றுமாம்.

(தேசமுடையாய் திற) - உன்னைக் காணப்பெறுதே அந்தகார மாய்க் கிடக்கிற எங்களுக்கு இத்தைத் திறந்து புறப்பட்டு, உன்னு டைய நிரவதிக தேஜஸ்ஸாலே வெளிச்செறிப்பிக்கைக்காகவும், உன் னுடைய அழகு காண்கைக்காகவும் நீயே வந்து திற. (தேசமு டையாய் திற) - இவள் பின்னையும் பேசாதே கிடக்கையாலே, ஜாலக ரந்தரத்தாலே பார்த்தார்கள்; இவளுக்கு க்ருஷ்ண விஜயாறு ஸந்தானபீதியாலே வடிவிற்பிறந்த புகரைக் கண்டு கண்ணகத்தை அணைசெய்யாதே வெட்டிவிடா யென்கிறார்களாகவுமாம். (எ)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யானம்.

அ.—ஏழாம்பாட்டு. (கேசகே இத்யாதி). இப்பாட்டில், பகவத் விஷயத்திலும் பாகவதவிஷயம் நன்று என்று அறிந்தும் மறந் திருப்பா ரொருவரை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா.—(எங்கும் ஆனைச்சாத்தன் கலந்து - கேச கேச என்று பேசின பேச்சரவம் கேட்டிலையோ) - ஸர்வதோதிக்கமாக, அஹந் கார நிவர்த்தகரான மகாபாகவதர் “நாம் பிரியப்புகாநின்றோமே!” என்று பிரிந்தால் மறுபடி கூடுந்தனையும் துரித்திருக்கைக்காகப் பரஸ்பரம் ஸம்ஸ்லேஷித்து, கத்தகதஸ்வர மாகையாலே அநுசூர ரஸமாக, பேசினபேச்சரவம் - விஸ்ஸுலேஷ்வயஸநம் தோற்றம்படி

“கிடத்தியோ” என்னையாலே-எழுந்திருந்து வரச்சொல்லுகை அர்த்த வித்தமாய்கையாலே, கதவுதிறவாமல் வரக்கூடாமையால் அதுவும் அர்த்த வித்தமாயிருக்க, “தேசமுடையாய்திற” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (உன்னை இத்யாதி) முன்பு தாங்கள் கண்டிருக்கும் ஸ்வாபா விக தேஜஸ்ஸைப் பற்ற ஒரு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்து, கேசவினைப் பாடினபின்பு பிறந்த தேஜஸ்ஸாகத் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (இவள் பின்னையும் இத்யாதி) ‘பின்னையும்’ என்றது - “கிடத்தியோ” என்ற அந்தரமும் என்றபடி. ‘கண்ணகத்தை அணைசெய்யாதே’ என்றது- இப்போதையில் புகரின் ப்ரவாஹத்தைக் கதவால் அணைசெய்யாதே கொள் என்றபடி. “வெட்டிவிடாய்” என்றது - கதவைத் திறந்துவிடாய் என்றபடி.

ஆனைச்சாத்தன் - கேசகேசென்று எங்கும் - கலந்துபேசினபேச்சரவம் கேட்டிலையோ? பேய்ப்பெண்ணே! வாசநஹங்குழலாய்ச்சியர் - காசம்பிறப் பும கலகலப்பக் கைபேர்த்து - மத்தினாலோசை இத்யாதி அர்வயம் கண்டு கொள்வது, எல் இத்யாதி - பாதபூரணம். (எ)

யாகப் பேசின பேச்சினுடைய த்வவியைக் கேட்டிலையோ? (பேய்ட் பெண்ணே) - அறிந்துவைத்துப் பேசாதே கிடக்கையாலே மதி கேட! என்கிறார்கள்.

‘அவர்களை யெழுப்புகைக்கு நீங்களுண்டே, வேறு அடையாள முண்டோ?’ என்ன, சொல்லுகிறார்கள்.—(காசம் பிறப்பும் கலகலப் பக் கைபேர்த்து) - திருமந்திரமும் த்வயசரமஸ்ஸிலாகங்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து த்வநிக்க, ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த ஜ்ஞாநம் தலையெடுத்து. (வாச நறுங்குழல் இத்யாதி) மிக்க பரி மளத்தையுடைய பகவத்விஷய வ்யாமோஹத்தை யுடைய அநந் யார்ஹ சேஷபூதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸங்கல்பத்தாலே ஸிக்ஷிதரான ஸம்ஸாரிசேதனருடைய திவ்ய ப்ரபந்தாதுஸந்தாந த்வவியைக் கேட்டிலையோ?

(நாயகப் பெண்பிள்ளாய்)-இதுவன்றோ நமக்கு நீ நிர்வாஹகையானமைக்கு அடையாளம்; அதாவது - சொன்னதுக்கெல்லாம் மறுமாற்றஞ்சொல்லி யெழுந்திராமலிருக்கை. (நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனைப் பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ) - ஸர்வஸ்மாத்தப்ரணை நாராயணனுடைய அவதாரமாய்க் கேஸிஹந்தாலான க்ருஷ்ணனைப் பாடச்செய்தேயும், “சுஷ்ருவா” என்கிறபடியே க்ருஷ்ணவிஜயத்தைக் கேட்டுப் புறப்பட்டு அவனை அணைக்கக் கடவ நீ, அதுவே துடைக்குத்தாகப் பகவதபாயபயம் தீர்ந்து உறங்கக்கடவையோ? (தேசமுடையாய் திற) - இப்படிச்சொன்ன விடத்திலும் எழுந்திராமையாலே ஜாலகார்த்தரத்தாலேபார்த்துப் பகவத்குணாநுபவத்தாலுண்டான மஹாதேஜஸ்ஸை யுடையவளே! இத்தேஜஸ்ஸு காட்டிலெறித்த நிலாவாகாமே நாங்கள் அநுபவிக்க லாம்படி எங்கள் அஜ்ஞாநத்தை நீக்காய் என்கிறார்கள். (எ)

அ.—எட்டாம்பாட்டு. எல்லாரும் வந்து அழைக்கும்படி க்ருஷ்ணனாலே வேண்டற்பாடுடையா னொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்.

எட்டாம்பாட்டு. (கீழ்வானம் இத்யாதி.) “கோதுகலமுடையபாவாய்” என்றத்தைக் கடைகிழ்த்து அவதாரிகையிடுகிறார் (எல்லாரும் இத்யாதி.) ‘எல்லாரும்’ என்றது - “மிக்குள்ளபின்னள்களும்” என்றத்தைப் பற்ற. வேண்டற்பாடு - வால்லப்யம்.

மூ.—கீழ்வானம்வெள்ளென் நெருமைசிறுவீடு
 மேய்வான் பரந்தனகாண் மிக்குள்ளபின்னாகளும்
 போவான் போகின்றாரைப் போகாமற்காத்து உன்னைக்
 கூவுவான்வந்துநின்றோம் கோதுகலமுடைய
 பாவாயெழுந்திராய் பாடிப்பறைகொண்டி
 மாவாய்பிளந்தாணை மல்லரைமாட்டிய
 தேவாதிதேவனைச் சென்றுநாம்சேவித்தால்
 ஆவாவென்றாராய்ந்தருளேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை.—(எல்லாரும் வந்து அழைக்கும்படி க்ருஷ்ணவல்லபையா யிருப்பா னொருத்தியைப் பார்த்து),—‘கீழ்வானம் - கிழக்குத்திங்கில் ஆகாசமானது, வெள்ளென்று - வெளுத்ததாக, எருமை - எருமைகள், மேய்வான் - (பணிப்புல்) மேய்கைக்காக, சிறுவீடு - (விடியற்காலத்தில்) சற்று நேரம் அவிழ்த்து விடப்பட்டதனால், பரந்தனகாண் - (வயல்களெங்கும்) பரம்பினகாண்,’ (என்று சொல்ல, உங்களை யொழிந்தாரெல்லாரும்போனார்களோ?’ என்று அவன் கேட்க),—‘போவான் போகின்றார் - போகையே ப்ரயோஜனமாகப் போகாநிற்கிற, மிக்குள்ள பின்னாகளும் - உன்னையொழிந்தாரெல்லாரையும், போகாமல் காத்து - போகாதபடி தடுத்து, உன்னைக் கூவுவான் - உன்னை பெழுப்புனைக்காக, வந்து நின்றோம் - (உன்வாசலில்) வந்து நிலைபெற்றுநின்றோம்; கோதுகலமுடைய பாவாய் - கௌதுஹல முடைய பெண்ணே! எழுந்திராய் - எழுந்திரு’, (என்றுஎழுப்ப);—(எழுந்திருத்து செய்வதென்? என்று அவன் வினவி);—மா வாய் - குதிரைவடிவு கொண்டுவந்த கேசி யென்னும் அஸுரனுடைய வாயை, பிளந்தாணை - இரு பிளவாகக் கிழித்துப் போகட்டவனாய், மல்லரை மாட்டிய-(சாணூர முஷ்டிக ரென்னும்) மல்லர்களை அழியச்செய்த, தேவாதிதேவனை - நிதிஸூரி களுக்கு நிர்வாஹகளுனவனை,—பாடி - குணகீர்த்தனம் பண்ணி, பறை கொண்டு - (அவனை ஸேவிக்கையாகிற) கோன்பை மேற்கொண்டு, நாம் சென்று - நாமே (அவன் பக்கல்) சென்று, சேவித்தால் - ப்ரபத்திபண்ணினால்,—ஆராய்த்து - (சம்முடைய குறைகளை) விசாரித்து, ஆ ஆ என்று அருள் - ஐயோ! என்று இரங்கி க்ருபைபண்ணுவன் என்கிறார்கள். அருள் - அருளும் என்பதன் விகார மென்பர்.

வ்யா.—(கீழ்வானம் வெள்ளென்று) - கிழக்குவெளுத்தாலும் கிடந்துஉறங்குமித்தனையோ?எழுந்திரா யென்கிறார்கள். கிழக்கு வெளுத்த தன்று, உங்களிலே யாரேனும் அத்திக்கைப் பார்க்கையாலே

“வெள்ளென்று” என்றதுக்கு - வெளுத்ததென்று அர்த்தமாய், தாத் பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (கிழக்கு இத்த்யாகி.) ‘கிழக்குவெளுத்தாலும்’ என்ற சகாரத்தாலே - “புள்ளும்சிலம்பினகாண்,” “கேசகே” என்கிற பாட்

உங்கள் முகத்திலொளி ப்ரதிபலிக்கையாலே சிழக்கு வெளுத்த தாயிருக்கிறது; இவர்கள் தங்கள் * திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையாரிறே.

அது அந்யதாஜ்ஞாநம்: மற்று அடையாளமுண்டோ? என்ன,— (எருமை சிறுவீடு மேய்வான் பரந்தனகாண்) - பணிப்புல்மேயக் காலத்திலேவிட்டு வயல்களெங்கும் பரந்தனகாண். ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கு முத்திரமும் உண்டே; அவற்றின்பின்னே க்ருஷ்ணன்போம்: பின்னை யாரைக் காண்பது? எழுந்திரா யென்ன;

உங்கள் முகத்திலொளியைக்கண்டு இருள் திரைந்துபோகிறது இத்தனை; [*அது உங்களுடைய விபீதஜ்ஞாந மிருக்கிறபடி; ஸத்வ நிஷ்டர் ஸந்திதியில் அந்தகாரம் நில்லாதிதே. பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளை அக்விஹா த்ரா நுஷ்டாநம் அறிகையொழிய, சிறுவீடு வாசியறியும்படியான மேய்ப்பாடு.] அருணோதயத்துக்கு அஞ்சி இருள் சிதறிப்போகிற தென்னவுமாம். “மேட்டிளமேதிகள் தளைவிடு மாயர்கள்” என்று இவள் தகப்பனர் எம்பெருமானை யெழுப்பினார்; இவள் இவர்களை யெழுப்புகிறாள். நாங்கள் ப்ரமித்தோமாயிடுக; நீ டக்களிற் சொன்ன காலங்களுமெல்லாம் தப்பிப்போய், அதுக்குமேலே சிழக்கும் வெளுத்ததென்று தோற்றுகிறது. ப்ரதிபலிக்கையாலே - வ்யாபிக்கையாலே.

“எருமை-மேய்வான்-சிறுவீடு-பரந்தனகாண்” என்று அங்வயித்து, எருமைகள் பணிப்புல் மேய்கைக்காகச் சிறுவீடு காலத்திலே விடப்பட்டு, பரம்பினவென்று அருளிச்செய்கிறார் (பனிஇத்யாதி.) முத்திரம் - மூன்றுவகைப்பட்ட [௧] ப்ருத்தம் - ஆட்டுத்திரம், மாட்டுத்திரம், எருமைத்திரம். பால் கறக்கை முதலான அடையாளம் சொல்லாமல் எருமை விடுகையைச் சொல்லுதலுக்கு பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (அவற்றின் இத்யாதி.)

“மிக்குள்ளபிள்ளைகளும்” இத்யாதிக்கு உக்பிப்ரத்யுத்திருபமாக அவதாரிகை அருளிச்செய்வதாக, கீழ்ச்சொன்ன அடையாளத்தை அந்யதாநரிகிக் கிறபடியை இரண்டுவகையாகக் காட்டுகிறார் (உங்கள் இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.) ‘இருள்திரைந்து போகிறதித்தனை’ என்றது, இருள்கூட்டம்கூட்டமாகப் போகிறதித்தனை: எருமைபோகிறதன்று என்றபடி. இப்படி அந்யதாநரிகிக்கும்படி எருமைகளைச் சொல்லுவானென்? முத்திரமுண்டாயிருக்கப் பசுக்களைச்சொல்லவொண்ணாதோவென்று தடஸ்தசங்கையை த்ருஷ்டாந்த முகே பரிஹரிவாரின்றுகொண்டு ஈடுபடுகிறார் (மேட்டிள இத்யாதி.)

*இந்த வாக்யங்களுக்குப் பதிலாக “அதுவும் அந்யதாஜ்ஞாநம்.” என்று சில ஸ்ரீகோசங்களிற் காண்கிறது. [௧] ப்ருத்தம் - கூட்டம்.

விடிந்ததில்லை யென்று அறிந்தபடி எங்ஙனே யென்ன; பஞ்ச லக்ஷம் குடியிற் பெண்களில் உங்களை யொழிய அல்லாதா ருணராமை யாலே யென்ன, — (மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்) - உன்னையொழிந்தா ரெல்லாரும் ஆற்றாமையாலே போனார்கள்; நீயே எழுப்பக்கிடந்தாய். (போவான் போகின்றாரை) - அர்ச்சிராதிகதி, அக்ருராயாதம், திரு வேங்கடயாத்திரைபோலே, போகையே ப்ரயோஜனமாகப் போகாநின் றார்கள்; நான் இனிஎங்கேபோக அவர்கள் போனார்களாகில்? என்ன; - (போகாமல்காத்து) - “செய்யாதன செய்தோம்” என்று அடியில் நம்முடைய வ்யவஸ்த்தையை யுணர்த்தி, நீ வந்ததில்லையென்று அவர் கள் போகாதபடி தடுத்து. (உன்னைக்கூவுவான்) - உன்வாசலிலே வந்து எழுப்பினே மென்னும் தரம் பெறுகைக்கு. (வந்து) - “உத்தரமுகீராவாடி” (அஅ) என்னுமாபோலே. (நின்றோம்) “வெவ்வுவனவவ வுதிஷுத” (அசு) என்று நிலைபெற்று நின்றோம்.

எல்லார்க்கும் க்ருஷ்ணனோட்டை ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்க, நீங் கள் என்பக்கல் ஸாபேக்ஷராய் வந்தோ மென்று சொல்லக் கட விகளோ? என்ன, (கோதுகலமுடைய பாவாய்) - உன்னை முன்னி ட்டிக்கொண்டு செல்ல, க்ருஷ்ணவிஷயீகாரம் உண்டென்னும்படி

“மேட்டிளமேதிகள் தலைவிடுமாயர்” என்றது - பெருத்து இளைசான எருமை களுடைய காலில்கட்டுகிற நயிற்றினை விடுகிற இடையர் என்றபடி. “மிக்குள்ள” என்றது - அவஸேஷ்டமான என்றபடி. “போவான் போகின்றாரான - மிக் குள்ள பிள்ளைகளும்” என்று அந்வயம். “போவான்” என்று - போகை உத்தேஸப்பமாகத் தோற்றச் சொல்லுகையாலே, அதனைத் த்ருஷ்டாந்த முகே அருளிச்செய்கிறார் (அர்ச்சிராதி இத்யாதி.) தரம் அந்வயம். “கூவு வான் - நின்றோம்” என்றதல், “வந்தோம்” என்றதல் சொல்ல அமைந்திரு க்க, இரண்டும் சொல்லுகைக்குத் த்ருஷ்டாந்தமுகே ப்ரயோஜனம் அரு ளிச்செய்கிறார் (உத்தரம் இத்யாதி.) “உத்தரமுகீராவெவ்வுவனவவ வுதி ஷுத” என்னுதே, “தீராவாடி” என்கையாலே - அத்தேஸப்ராப் தியே ப்ரயோஜனமென்று தோற்றுகிறது. “வெவ்வுவனவ வுதிஷுத” என் னுதே “வி” என்று சொன்னதால் - நிற்கையே ப்ரயோஜனமென்றும் தோற்றுகிறது.

“கோதுகலம்” என்றது - கௌதுஹலமென்றாய், தன்பக்கல் க்ருஷ்ண னுடைய கௌதுஹலமுடையவனென்று ஸந்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்தர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உன்னை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) ததி :

அவனாலே கொண்டாடப்படுமவளிறே. பத்ரீதவம் அவிசிஷ்டமானாலும் க்ருஷ்ணவல்லபை நீயன்றோ? நாங்கள் அவனுக்கு நல்லோம், நீ அவனோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே எங்களுக்கு நல்லையாபிரூப்புதி; ஆகையாலே, அவனிலும் ததீயரை உகக்குமென்னும் வேண்டற்பாடுடையை நீயன்றோ? (பாவாய்) - “நாஸீணாஊதூவாயு” (கூ0) என்கிறபடியே நிருபாதிகஸ்தீதவ முடையளாகை, பாரதந்தரிய பராகாஷ்டை யுடையளன்றோ வென்கை, (எழுந்திராய்) - இப்போது எழுந்திராயாகில் அவையெல்லாம் அஸத்ஸமமாக் கிடாய், பெண்ணின் வருத்தம் அறியாதவனைப்போ லன்றிக்கே அறியக் கடவ நீ கிடக்கக்கடவையோ? (எழுந்திராய்) - எழுந்திருக்கும் போதை பரிஸ்பந்தம் காண்கைக்காக; நாங்கள் உணர்த்த உணர்ந்தாயாகிற ஏற்றத்தை எங்களுக்குத் தாராய்.

எழுந்திருந்து செய்வது என்னென்ன,—(பாடிப் பறைகொண்டு) - இதுக்கு முன்பு நாம் பெற்ற ஐஸ்வர்யம்போலேயோ இப்போது நாம் பெறப் புகுகிற ஐஸ்வர்யம்? முன்பு, ‘க்ருஷ்ணன் கிடாய், பெண்கள்கிடாய்’ என்கிற நாட்டார்க்குத் தெரியாதபடி நெஞ்சாலே க்ருஷ்ணனை யநுபவித்து, அவ்வநுபவஜாத ப்ரீதியானது புறம்பொசியாதபடி அடக்கிப்போந்தோம்; இப்போது நாட்டார் தாங்களே அநுமதி பண்ணுகையாலே வாய்க்கால்வெட்டி நெஞ்சிலே கங்கும் கரையும் அறப்பெருகுகிற க்ருஷ்ணகுணநுபவ ப்ரீதிக்குப் போக்கு அணைவெட்டிவிட்டு க்ருஷ்ணகுணங்களை நாம் வாயார நினைத்தபடி பாடக்கடவோம். பறைகொள்ளுகையாவது - நாட்டார்க்கு நோன்பு; தங்களுக்கு ஸேவிக்கையே பலம்.

பாடுவது எத்தையென்ன,—(மா வாய் பிளந்தானை மல்லரை மாட்டிய) - க்ருஷ்ணனுடைய வீரசரிதங்களைப் பாடி. (மாவாய்.

யரிடத்தில் கௌதுஹலமுடையவ னென்றுவிவகழித்து, ஸஹேதுகமாகத் தாத்பர்யாத்ரம் அருளிச்செய்கிறார் (நாங்கள் இத்தயாதி.) “பாவாய்” என்று ஸம்போதித்ததுக்கு ப்ரபோஜம் அருளிச்செய்கிறார் (பெண்ணின் இத்தயாதி.) “கூவுவான் வந்து நின்றோம்” என்னவோ இவளை யெழுந்திருக்கச் சொல்லுகை வித்தமாயிருக்க, “எழுந்திராய்” என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (எழுந்திருக்கும் இத்தயாதி.)

கீழ்வாய்விலரண்ம் (முன்பு இத்தயாதி.) கங்கு - அணை. கரை - இருகரை.

பிளந்தானை) - நமக்காகக் கேசியைப் பிளந்து, நம்மையும் தன்னை யும் உண்டாக்கித் தந்தவனை. தன்னை நாம் கிட்டி யறுபவிக்கைக்கு ஈடாக, இடையில் வன்னியம் அறுத்த ஆண்பிள்ளைபைப் பாடக்கட வோம். (மல்லரைமாட்டிய) - “வஸுஷுஷுத” (கூக) என்கிற படியே அவ்வூரில் பெண்களுக்கு உதவினபடி; அதுதங்களுக்கு உதவிற்பென்று இருக்கிறபடி. (தேவாதிதேவனை) - “ஜாதொவரி ஷெவஷெவெஸ” (கூரு) என்றும், “வெலாஹாதெஷெவஷெ வெஸ” (கூஉ) என்றும் சொல்லுகிறபடியே * அயர்வறுமமரர்களதி பதியாயிருக்கிறவனை. நமரவூகியாமாவயஸுரொகுண வாஸுதி. உயாராவூவூமொவிநிகயாமொகாயுஷெஷு தி” (கூஊ) என்கிறபடியே பெரியமேன்மையுடையனாயிருக்கிற வன் ஸ்ரீமதுரையிலே போய்க் குவலயாபீட சாணூர முஷ்டிகரை அழியச்செய்து படைவீட்டிற் பெண்பிள்ளைகளோட்டைப் பழக்கத் தாலே பெரிய [க] விதத்தனவன் இடக்கையும் வலக்கையுமறி யாத நம்பக்கவிலை வரக்கூடுமோ? என்ன, —(சென்று) - விரஹம் தின்று குறைக்கொள்ளியான நம் ஸரீரத்தை அவன் கண்டு புண் படும்படி அவனிருந்தவிடத்தே செல்லக்கடவோம். அவன் வேண்

“மா” என்று - குதிரை; அத்தைப்பற்ற. (கேசியை என்றது.) வன்னி யம் - குறம்பு. ஸ்ரீப்ருத்தாவரத்தில் கேசிராஸநாதிகளைப்போலே இடைச் சிகளான தங்களுக்கு உதவினதன்றிக்கே, மதுரையில்செய்த வீரசரிதத்தை இவர்கள் பாடப்ரஸத்தியென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (எய்யஇத்யாதி.) “வஸுஷுஷுதவாணஞ்ஞாநியாஜாரூஉயாஹரி: । வஸுஷு வெதிநவஸுதூகூஷுஜாயாஜகாரிண:” இத்யாதிப்படியே பெண்கள் கண்காண மல்லரைக்கொன்றதாலே அவர்களுக்கு உதவினதே தங்களுக்கு ப்ரயோஜன மென்கை. மேலுக்கு அவதாரிகை (நமரவூகி இத்யாதி.) “தேவாதிதேவனை, மல்லரைமாட்டிய” என்ற இரண்டையும் பற்றக்கீழ் ஓர் அவதாரிகை அருளிச்செய்து, “தேவாதிதேவனை” என்ற தைதமாத்ரம் கடாகூறித்து அவதாரிகாத்ரம் அருளிச் செய்கிறார்

டற்பாட்டிலே இருக்கிலோ வென்னில்,—(சென்று) - அவன் வாப்ராப்தமாயிருக்க நாம் சென்று. “உவவெய்யெய்வவழித?” (எசு) என்றும், “வடிவவழிதவெய்வ” (எந்) என்றும் இவர்கள் சொல்லுகை அத்தலைக்கு மிகுதியாயிறே யிருப்பது. (நாம் சேவித்தால்) - அத்தலை இத்தலையானால்.

(ஆவாவென்று ஆராய்ந்து அருளும்) - “நம்மாலே பேறு என்று நாம் வரப் பார்த்திருக்குமவர்கள் நாமிருந்தவிடத்தே வந்தது இவர்கள் செல்லாமையிறே” என்று இரங்கி நமக்கும் உகந்தருளுங்காண். ப்ரணயிதவம் போனாலும் ஆர்த்தாகூணம் தவிருமோ? “சூந்யஸாவஸாவரொயந்” (கூசு) என்று சொல்லிவைத்து, அதுஷ்டியா தொழியுமோ? ஆனபின்பு, அவனருளுக்கு ஹேது பூதையான நீ எழுந்திராய்.

ஆவாவென்று ஆராய்ந்தருளும்; கோதுகலமுடைய பாவாய் எழுந்திராய் என்று அந்வயம். (அ)

(அவன்வேண்டற்பாடு இத்யாதி.) ‘வேண்டற்பாட்டிலே’ என்றது - ப்ரணயிதவத்தைவிட்டுப் பெருமையிலே என்றபடி. “நாம் - சென்று” என்று அந்வயித்து ஸப்தார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (அவன்வர இத்யாதி.)

“ஆராய்ந்து - ஆவாவென்று - அருளும்” என்று அந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றித் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நம்மாலே இத்யாதி.) “ஆ ஆ” என்றதுக்கு - ஐயோ! என்று சப்தார்த்தமாய், பலிதம் ‘இரங்கி’ என்றது இரண்டாம் அவதாரிகாறுகுணமாக “அருளும்” என்றதுக்கு பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரணயிதவம் இத்யாதி.)

‘பாடிப் பறைகொண்டு’ என்று தொடங்கி, ‘அருளும், கீழ்வானம்’ என்று தொடங்கி எழுந்திராயென்று அந்வயமென்றுகாட்டுகிறார் (ஆவாஇத்யாதி.) (அ)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. (கீழ்வானம் இத்யாதி) - இப்பாட்டில் பாகவத ஸேஷத்வபர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வ முடையளாகையாலே பகவதபிமதரானவரை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா.—(கீழ்வானம் வெள்ளென்று) - “வெள்ளென்று” என்றது - வெள்ளென்றது என்றபடி. அசேதநத்துக்கும் சைதந்யமுண்டாம்படி ஸத்த்வோத்தரமான காலமாயிற்று: எழுந்திராய் என்ன;

அசேதநத்துக்குச் சைதர்யம் உண்டாய்த்தது, ஸத்த்வோத்தரமான காலக்ருதமல்ல; “மரங்களு மிரங்கும்வகை” என்கிறபடியே உங்கள் ஸ்வாதுமாநக்ருதம்; வேறு அடையாளம் உண்டோ? என்ன;

(எருமை சிறுவீடு மேய்வான் பரந்தனகாண்)-அஜ்ஞாநமானது ஸத்த்வோதயகாலத்திலே விடப்பட்டு, தனக்கு அபாஸ்ரயம்தேடிப் போகாரின்றதுகா ணென்ன;—அதாவும் உங்கள் ஸந்நிதியாலே; ஸந்நிஹித சேதநஅஜ்ஞாநம் போம், உங்களைப்பிரிந்தவாறே பழைய படியே உண்டாம்; அது ஸத்வகுண க்ருதமன்று என்ன;—ஆனால், விடியாமைக்கு அடையாளம் என் சொல்லுகிறாய்? என்ன; உங்களை யொழிந்த பகவத்ப்ரவணருணரமை பென்ன;—

(மிக்குள்ள பிள்ளைகளும் - நம்மை யொழிந்த பாகவதரெல்லாரும் போனார்களென்ன, (போவான் போகின்றாரைப் போகாமல் காத்து)-பகவத்ஸந்நிதிக்குப் போகையே ப்ரயோஜநமாகப் போமவர்களை, பாகவதரை முன்னிட்டல்லது திருவடி தொழக்கடவோ மல்லோ மென்கிற நியமத்தை யுணர்த்தி, போகாமல் தடுத்து. (உன்னைக் கூவுவான் வந்து நின்றோம்) - உன்னை யெழுப்பினோ மென்கிற அதிஸபம் பெறுகைக்காக உன்வாசலிலே வந்து நின்றோம். (கோது கலமுடைய பாவாய்) - பகவதபிமாந விஷயபூதராய் அநந்யார்ஹரான ஸ்வாமிரீ! (எழுந்திராய்)-ரீ ரெழுந்திருந்தால் நமக்குஎதேனும் குறையுண்டோ? எழுந்தால் செய்யவேண்டு வ தென்னென்ன, — சொல்லுகிறார்கள்.

(பாடிப் பறைகொண்டு) - பாடுகையாகிற புருஷார்த்தத்தை லபித்து. (மாவாய் பிளந்தானை) - அஹங்காரநிராஸகனை. (மல்லரை மாட்டிய) - காம க்ரோத நிவர்த்தகனை. (தேவாதிதேவனை) - நியஸூரி நிர்வாஹகனை. (சென்று) - ப்ராப்யத்வரையாலே சென்று. (நாம்) - அவன் வர இருக்கக்கடவ நாம். (சேவித்தால்) - அத்தலை இத்தலையானால்; ஆவாவென்று க்ருபை பண்ணி, (ஆராய்ந்தருள்) - விசாரிக்கும்.

(அ)

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. “க்ருஷ்ணன் வந்தபோது வருகிறான்” என்று தான் போகையை அநாதரித்துக் கிடக்கிறு ளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். அதாவது - ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்துவந்து அநுப

ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாமணி இத்யாதி.) “தாமணிமாடம்” என்றதொடங்கி, “துயிலணமேல் கண்வளரும்” என்னுமளவும் உடாகழித்து ‘க்ருஷ்ணன்

விக்கையும் அவன் கார்யமிறே. “ததூவுஸுஷுஸஹவெசு”
(கரு) என்று இருப்பாளொருத்தி யென்கை.

மூ.—தூமணிமாடத்துச் சுற்றும்விளக்கெரியத்
தூபங்கமழத் துயிலணைமேற்கண்வளரும்
மாமான்மகளே மணிக்கதவந்தாள் திறவாய்
மாமீரவளையெழுப்பீரோ உன்மகள்தான்
ஊமையோவன்றிச் செவிடோவனந்தலோ
ஏமப்பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ
மாமாயன்மாதவன் வைகுந்தனென்றென்று
நாமம்பலவும் நவின்றேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை:—(க்ருஷ்ணன்வந்தபோது வருகிறுனென்றிருப்பா ளொருத் தியைப்பார்த்து), ‘தூமணி மாடத்து - நித்தோஷங்களான ரத்நங்களிழைத் துச் செய்த மாளிகையில், சுற்றும் - கண்டவிடமெங்கும், விளக்கு எரிய - விளக்குக்கள் (மங்களார்த்தமாக) ப்ரகாசிக்கவும்,—தூபம் கமழ - (அகில் முதலியவற்றின்) புகை பரிமளிக்கவும்,—துயில் அணைமேல் - (எப்போதும்) உறங்கப்பண்ணும் (மிருதுவான) படுக்கையில், கண்வளரும் - கண்ணுறங்கு கிற, மாமான்மகளே - அம்மான்பெண்ணே! மணி கதவம் தான்-மாணிக்கக் கதவுகளின் மணித்தாள்களை, திறவாய்-திறக்கவேண்டும், (என்றுசொல்ல),— (இதைஉள்ளிருக்கும்தாயார்கேட்டு, ‘அவர்கள் ஆர்த்தைகளாய்வாசலில்நின்று துவள நீபேசாதே கிடந்து உறங்குவது என்?’ என்று வினவ; புறம்பில் நின் றும் அத்தைக் கேட்டவர்கள்), (அப்போதும்உணரக்காணாமையாலே), உன் மகள்தான்-உமது பெண்பிள்ளைதான், ஊமையோ-வாய்ப்புலனில்லாதவளோ? அன்றி-அல்லாவிடில், செவிடோ-செவிப்புலனில்லாதவளோ? அனந்தலோ- சோம்பலுடன் உறங்குகிறாளோ? ஏமப்பட்டாளோ-(எழுந்திராதபடி) காவலி டப்பட்டாளோ? பெருந்துயில் - பேருறக்கம்கொள்ளும்படி, மந்திரப்பட்டா ளோ-மந்திரத்தாற் கட்டப்பட்டாளோ? (என்று திருத்தாயாரைக் கேட்க, அந் தத்தாயார் ‘அவளுணருகைக்கு அவன்திருநாமங்களைச்சொல்லுங்கள்என்ன’),- ‘மாமாயன்-அளவிடவொண்ணாத ஆச்சரியகுண சேஷ்டிதங்களை யுடையவன், மாதவன் - பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபன், வைகுந்தன் - ஸ்ரீவைகுண்ட

வந்தபோது வருகிறுன்’ என்றது. “மாமீர்” இத்தாயதியைக் கடாக்ஷித்து, க்ருஷ்ணஸம்சுலேஷத்துக்கு உபயுக்தமாக, ‘தான்போகையை அநாதரித்துக் கிடக்கிறுன்’ என்றது. மடலெடுத்தாகிலும் பெறவேண்டும் க்ருஷ்ணஸம் ச்லேஷத்துக்காகப் போகையை அநாதரிக்கக்கூடுமோ? என்ன அருளிச்செய் கிறார் (அதாவது இத்தாயதி.)

ககச திருப்பாவை.—ஒன்பதாம்பாட்டு.

நாதன்', என்று என்று - என்று இப்படியாக, நாமம் பலவும் - ஆயிரம் திரு நாமங்களையும், நவீன்று-சொல்லி, 'மாமீர்-மாமியாரே! அவனை எழுப்பீரோ- உம்மகளை யெழுப்பலாகாதோ? என்று துயிலுணர்த்துமவர்கள் சொல்லு கிருர்க ளென்க.

வ்யா.—(தூமணிமாடத்து).—“துவளில் மாமணிமாடம்” என்று- குற்றம் எடுத்துக்கழிக்கவேண்டாத நன்மையையுடைய மணியாலே செய்த மாடம். ஸம்ஸார கந்தமுண்டாய்க் கழிந்த முக்தர்க்கும் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யர்க்கும் உண்டான வாசி போந்திருக்கை. (சுற்றும் விளக்கு எரிய) - மாணிக்கத்தினொளி யாலே பகல்விளக்குப்பட்டிருக்கச்செய்தே மங்களார்த்தமாக விள க்கு எரிகிறது. (சுற்றும் விளக்கு எரிய)-க்ருஷ்ணன் வந்தால் தன் கையைப்பிடித்து உலாவுமிடமடையப் படுக்கையும் விளக்குமாக்கி வைத்தபடி. புறம்பு நிற்கிறவர்களுக்கு உள்ளே விளக்கெரிந்தது தெரிகிறபடி எங்ஙனே யென்னில்?—மாணிக்கக்குப்பிபோலே, புறம்பே நிற்க உள்ளுள்ளதெல்லாம் தோற்றுகிற்கும். (தூபம் கமழ) - புகைகாணவொண்ணாதே பரிமளம் வெள்ளமிட. “சீருற்ற வகிற்புகை” இத்தயாதியிற் சொல்லுகிறபடியே எங்களுக்கு அலஹ்ய மான பரிமளம் உனக்கு ஸஹ்யமானபடி எங்ஙனே யென்கை. (துயிலணைமேல் கண்வளரும்) - க்ருஷ்ண விரஹத்தையும் ஆற்ற வற்றான படுக்கையிலே உறங்குகிற. எங்களுக்கு * மென்மலர்ப் பள்ளி வெம்பள்ளியாயிருக்க, உனக்குப் படுக்கை பொருந்திக் கண்ணுறங்குவதே!

சுற்றும் ஏற்றின விளக்குக ளெரியவென்று அர்த்தம் விவகரித்து “சுற் றும்” என்றதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணன் வந்தால் இத்தயாதி.) ‘படுக்கையும்’ என்றது - அர்த்தவித்தம். அதாவது - தூமணி மாடமாகையாலே சுற்றும்விளக்குவேண்டாமையாலும், மங்களார்த்தமாகில் ஒன்றே அமைந்திருக்கையாலும், “சுற்றும்” என்றது வ்யர்த்தமாகாமெக்காக ப்ரதிபர்யங்கம் மங்களதீபம் வேணு மென்கை. “தூபம்” என்றபோதே பரிமளிக்கை அர்த்தவித்தமா யிருக்கவும், “கமழ” என்றதுக்குத் தாத்பர் யம் அருளிச்செய்கிறார் (புகை இத்தயாதி.) இப்பரிமள ப்ராசர்யத்தை இவர் கள் சொல்லுகைக்கு உட்கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் (சீருற்ற இத்தயாதி.) துயிலைத்தாராநிற்கும் அணையென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, இப் படி விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ண விர ஹத்தையும் இத்தயாதி.) (இப்படி சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச் செய்கிறார் (எங்களுக்கு இத்தயாதி.)

(மாமான்மகளே) - ஸ்வாமியியாயும் தோழியாயும் அதுபவித்த தோழிய, ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலும் ஆண்டாள் அதுபவிக்கிறாள்: “மாமான்மகளே” என்று - இட்டெடுகொள்ளுகைக்கு விடவொண்ணாத உறவு சொல்லுகிறாள்; திருவாய்ப்பாடியிலே ஒரு ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் தனக்கு உஜ்ஜீவந மென்றிருக்கிறாள். பகவதஸம்பந்தங்களுக்கு எல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெற்றிருக்கிறபடி. (மணிக்கதவப் தாள்திறவாய்) - நீங்களே திறந்துகொண்டு புகுருங்கோள் என்ன மாணிக்கங்களி னொளியாலே தாள் தெரிகிறதில்லை, நீயே திறவ யென்கிறார்கள்.

“அவர்கள் அழையாதிருக்க, நீ பேசாதே கிடக்கிறது என்?” என்று தாயார் கேட்க; புறம்பு பின்றவர்கள் அதுகேட்டவாடே “மாயிர் அவளே எழுப்பிரோ” என்கிறார்கள். (மாயிர்) அவளுடைய திருத்தாயாரென்று அவளுறவாலே சொல்லுகிறார்கள். பின்னையும் உணரக் காணாமையாலே சிலிட்டுக்கொண்டு “உன்மகள்தான் ஊமையோ” என்கிறார்கள்; - வ்யவஹார மோக்பையன்றோ வென்கிறார்கள். (அன்றிச் செவிடோ) - ஊமைக்கும் கேட்டுவந்து திறக்கலாம்; அதுக்குமேலே, செவியில் துளையிலையோ? எங்கள்வார்

“பாவாய்” என்னாதே. இப்படி ஸம்போதித்ததுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வாமியி இத்யாதி.) “நாயகப் பெண்பின்ளாய்” இத்யாதியைக் கடைக்கித்து (ஸ்வாமியியாயும் என்றது.) “சுற்றத்துத்தோழிமார்” என்றதைப் பற்ற (தோழியாயும் என்றது.) ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தைச் சொல்ல வேண்டினால் மற்றம் முறைகளுண்டாயிருக்க இப்படி ஸம்பந்தத்தைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (மாமான் இத்யாதி.) இட்டெடு கொள்ளுகை - வார்த்தையிட்டு வார்த்தை கொள்ளுகை. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் த்யாஜ்யமன்றோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடியிலே இத்யாதி வாக்யதவ்யத்தாலே.) அடிக்கழஞ்சு - ஸ்லாக்யம். “மணி” என்று விசேஷித்ததுக்கு உக்திப்ரத்யுக்தி முகேந தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நீங்களே இத்யாதி) “புகுருங்கோளென்ன” என்றதுக்கு - புகுருங்கோளென்று அபிப்ராயமாக என்றபடி. இங்ஙனன்றாகில், மேல் “ஊமையோ” என்னக்கூடாதிதே.

சிலிட்டுக்கொண்டு - சேக்ரமாகச் சேற்றமுண்டாய். வ்யவஹாரம் - வார்த்தை சொல்லுகை. “அன்றிச் செவிடோ” என்றதுக்கு இரண்டு அர்த்தம் - ஊமையானவளவன்றிக்கே செவிடாயிருக்கிறாளோ வென்றும்; அங்ஙனன்றிக்கே; செவிடுபோலே யிருக்கிறாளோவென்றும். அதில் முந்தினது (ஊமைக்கும் இத்யாதி.) இரண்டாவது (எங்கள் இத்யாதி.) ‘அந்யபரையோ’

க்கக் திருப்பாவை.—ஒன்பதாம்பாட்டு.

த்தை கேளாதபடி அந்யபரையோ? (அனந்தலோ) - நெடும்போது க்ருஷ்ணாதுபவம்பண்ணி, படுக்கையிற் சாய்ந்தது இப்போதோ? (ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ) - “ஏமம்” என்பது - காவல். எழுந்திராமைக்குக் காவலிட்டா ருண்டோ? நெடும்போது உறங்கும்படி மந்த்ரவாதம் பண்ணினா ருண்டோ? “மையலேற்றி மயக்க உன்முகம் மாயமந்திரந்தான்கொலோ” என்று - அம்மான் பொடி தூவினா ருண்டோ? என்கை.

“அவளுந்ரும்படி திருநாமங்களைச் சொல்லுங்கோள்” என்று திருத்தாயார் சொல்ல, ‘நாங்கள்சொன்ன திருநாமங்கள் அநேகமன்றோ?’ என்கிறார்கள்; அவைதான் எவையென்னச் சொல்லுகிறார்கள்:—(மாமாயன்) - ஆஸ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களாலே அபலைகளான பெண்களை எழுதிக்கொண்டவன். (மாதவன்) - அதுக்கடியான ஸ்ரீயப்பதி; அந்த ஸௌல்ப்யத்துக்குக் குருகுலவாஸம் பண்ணின இடம். (வைகுந்தன்) - ஸ்ரீயப்பதித்வத்தாலே வந்த மேன்மைக்குத் தகுதியான தேஸவீஸேஷத்தை யுடையவன். அப்பெரிய மேன்மையுடைய ஸ்ரீயப்பதியானவன்கிடர் பெண்களுக்கு எளியனானென்கை.

மேன்மைக்கு அடியான திருநாமங்களும், நீர்மைக்கு அடியான திருநாமங்களும், இரண்டுக்கும் நிதானமான ஸ்ரீயப் பதித்வத்துக்கு வாசகமான திருநாமங்களுமாக ஒரு ஸ்ரீ ஸஹஸ்ர நாமத்துக்குப் போரும் திருநாமங்கள் சொல்லிற் நென்கிறார்கள்.

நாமம்பலவும் நவின்னு - மாயீர் அவளை யெழுப்பீரோ என்று அர்வயமாகவுமாம். (க)

என்றது - ‘செவியுண்டாயிருக்க க்ருஷ்ணாதுபவம் நடக்கிறதோ?’ என்ற படி. அனந்தல் - ஸ்ரார்த்தியோடே கூடின உறக்கமென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரஸத்தி பூர்வகம் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (நெடும்போது இத்யாதி.) “ஏமப்பட்டாளோ, பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ” என்று விவகழித்து ஸப்தார்த்த கதரபூர்வகம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஏமம் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே.) ‘அம்மான்பொடி’ என்றது - ‘அம்மான், அம்மான்’ என்கொண்டு பின்தொடரும்படியான சுக்குப்பொடி யென்றபடி. ‘ஸ்ரீயப்பதி’ என்றது - ஸ்ரீயப்பதித்வமென்றபடி.

“என்றென்று நாமம் பலவும் நவின்னோம்” என்று க்ரியையாக்கி, அதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (மேன்மைக்கு இத்யாதி.) (க)

திருப்பாவை.—ஒன்பதாம்பாட்டு.

ககௌ

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தூமணி இத்யாதி). உபாயாத்யவஸாய நிஷ்டரான அதிகாரியை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா.—(தூமணிமாடத்து) - அப்ராக்ருதமாய்ப் பஞ்சோபநிஷந் மயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்திலே, (சுற்றும் விளக்கு எரிய) - ஸர்வதோமுகமாக ஜ்ஞாநநிபம் ப்ரகாஸிக்க. (தூபம்கமழ) - ஜ்ஞாநம் பரிமளிக்க; ஜ்ஞாநம் பரிமளிக்கையாவது - அதுஷ்டாந ஸேஷ மாயிருக்கை. (துயிலணைமேல் கண்வளரும்) - நித்ராப்ரதமான ஸபநத்திலே கண்வளருகிற. அதாவது - ஸ்வப்ரயத்நஸாமான்ய நிவ்ருத்திபூர்வகமான பகவதேகோபாயாத்யவஸாயத்திலே நிஷ்டனா யிருக்கை. (மாமான்மகளே) - “மாமான்” என்றும் “ஆம்மான்” என்றும் இரண்டும் பர்யாயமாகையாலே ஸ்வாமியான எம்பெருமா னாலே புத்ரத்வேந அபிமதராய் அநந்யார்ஹரானபாகவதரே! (மணிக் கதவம் தாள்திறவாய்) - மணிமாடத்தினுடைய மணிக்கதவையும் மணித்தாள்திறவாய். அதாவது-த்வததுபவ விரோதியான தேஹாத் மாக்களிரண்டிலு முண்டான மமகாரத்தைத் தவிர்ப்பியா யென்ற படி. அன்றிக்கே, த்வததுபவவிரோதியான பகவத்ஸௌந்தர்யத் திலும் பகவத் பக்தியிலும் மமகாரத்தைத் தவிர்ப்பியா யென்கிறார் கள். இவர்கள் இப்படிச் சொன்னவிடத்திலும் இவ்வதிகாரி பேசாதே கிடக்கையாலே, இவ்வதிகாரிக்கு ஜநகையாயிருக்கிற அநந்யோபாய த்வரூபஜ்ஞாநமாகிற திருத்தாயார், ‘அவர்கள் இப்படியழைக்க, நீ பேசாதே கிடப்பதே?’ என்ன, (மாமீர் அவளை யெழுப்பிரோ) என்கிறார்கள். அதாவது - ஸ்வாமியி யானவளே! உனக்கு ஸ்வம் மான அவளை எழுப்பிரோ? என்றபடி. தன்னிடத்தில் அநந்யோ பாயத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பிறே ததேகோபாயாத்யவஸாயம் ஜநிப் பது. இப்படிச் சொன்னவிடத்திலும் எழுந்திராத இன்னொப்பாலே “உன்மகள்தா னுமையோ” என்கிறார்கள். அதாவது - மறுமாற் றஞ் சொல்லவல்ல எல்லளோ? என்றபடி. இவளைப் பேசவெரட் டாதே வாயை முடினா ருண்டோ? என்று பாவார்த்தம். (அன்றிச் செவிடோ) - ஊமையான மாத்ரமன்றிக்கே, நம்வார்த்தை கேளாத படி செவிடோ? நம்பேச்சக் கேளாதபடி அங்கே ஆரவாரமுண் டோ? என்று பாவார்த்தம். (அனந்தலோ) - சோம்பலோ? என்ற படி. நெடும்போது நாயகனோடு கூடியிருந்து படுக்கையிலே சாய்

ககஅ திருப்பாவை.—பத்தாம்பாட்டு.

ந்தது இப்போதோ? என்று பாவார்த்தம். தனித்தனியே வாகாதி இந்திரியங்கள் பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணங்களாகையாலே ஒரு கார்யத்திலும் ஸக்தையல்ல ளென்றுமாம். (ஏமப்பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ) - காவலிடப்பட்டாளோ? மஹாநித்ரை யுண்டாம்படி மந்த்ரவாதம் பண்ணப்பட்டாளோ? ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஸாமான்யமும் உபாயவிரோதியாகையாலே இதில் அந்வயியாதபடி தடுத்தவைத்தவர்களுண்டோ? அதாவது - மநஸ்ஸு தடுத்ததோ? என்றபடி. உபாயவைலக்ஷணம் ப்ரவ்ருத்யந்தரத்தில் அந்வயியாதபடி மோஹிப்பித்ததோ? என்றபடி.

இப்படி இவர்கள் இன்னதாக, திருத்தாயார், 'திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள் இவளொழுந்திருக்கைக்கு' என்ன, (மாமாயன்மாதவன் வைகுந்தனென்றென்று நாமம்பலவும் நவின்னு)-(மாமாயன்) - அத்யந்தம்ஸுலபன். (மாதவன்)-இதுக்குக்குருகுலவாஸம்பண்ணின இடம். (வைகுந்தன்) - இந்தஸௌலப்பம் குணமாகைக்கு ஈடான பரத்வமுடையவன். (என்றென்று நாமம்பலவும் நவின்னு, மாமீர் அவளை யெழுப்பீரோ) - ஸ்வார்த்தப்ரவ்ருத்தி ஸாமான்யமும் உபாயவிரோதி, பாரார்த்தப்ரவ்ருத்தி ஸாமான்யமும் உபாயபலமாயும் உபாயாநுகூலமாயு மிருக்குமென்று அறிவித்து. (அவளை) - உபாயாத்வலஸாயிஷ்டரை (எழுப்பீரோ) என்று அந்வயம். (க)

அ.—பத்தாம்பாட்டு. பெண்களெல்லாரும், “க்ருஷ்ணன்” என்றால் பதம்பாட்டை அவன்தான் பட்டு “தண்ணீர், தண்ணீர்” என்றும்படி வீறுடையா ளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். “சூநதும்பு ஹ்ணொனாவிசாநு” (கக) என்னுதே, “வாஷஹ்ணுவாநநயாதி” (கக) என்றிருப்பாளொருத்தியென்றுமாம். க்ருஷ்ணன் அசல்

பத்தாம்பாட்டு. (நோற்று இத்யாதி.) “அருங்கலமே” என்றதுக்கு - ஹாரத்துக்கு நாயகக்கல்போலே யிருக்குமவ ளென்றதல்; நல்லபெண்ணென்றதல்; வக்ஷ்யமாணமான சப்தார்த்தத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகையெகிறார் (பெண்கள் இத்யாதி.) வீறு - அதிசயம். “சுவர்க்கம்” என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆரந்தம் இத்யாதி.) (“சூநதும்பு ஹ்ணொனாவிசாநு” என்னுதே) என்றதுக்கு - வேதம் ஸாதநமென்றிராதே என்று கருத்து. “வாஷஹ்ணுவ” என்றதுக்கு இந்த ஈஸ்வரனே ஆரந்த ஸாதநமென்று கருத்து. “புரு

திருமானிகையாய் நடுவிட்ட வாசலாகையாலே (க) ஒருபோகியாக அதுபவிக்கிறு ளென்றுமாம்.

மூ.—நோற்றுச்சவர்க்கம்புகுகின்றவம்மனாய்

மாற்றமுந்தாராரோவாசல்திறவாதார்

நாற்றத்துழாய்முடிநாராயணன் நம்மால்

போற்றப்பறைதரும்புண்ணியனால் பண்டொருநாள்

கூற்றத்தின்வாய்வீழ்த்தகும்பகரணனும்

தோற்றுமுனக்கேபெருந்துயில்தான் தந்தானே

ஆற்றவனந்தலுடையாயருங்கலமே

தேற்றமாய்வந்துதிறவேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை. (க்ருஷ்ணன் தானேவந்து மேல்விழும்படி அதிசயமுடையா ளொருத்தியை நோக்கி, துயிலுணர்த்துபவர்), நோற்று - (க்ருஷ்ணனுபவத் துக்கு) நோன்புநோற்று, சவர்க்கம் புகுகின்ற - சுகத்தை (இடைவிடாமல்) அதுபவிக்கிற, அம்மனாய்-ஸ்வாமிநியானவனே!-(என்று எழுப்பவும் பேசாதே கிடக்க), (பின்னும் அவர்கள்),—வாசல்திறவாதார்-வாசற்கதவைத் திறவாம லிருப்பவர், மாற்றமும் தாராரோ-ஒருபேச்சாகிலும் பேசாரோ? (என்னவும் பேசாமலிருந்ததனால் பின்னும் அவர்கள்),—பண்டு ஒருநாள் - (ராவணன் பிராட்டியைப்பிரித்த) முன்னொருகாலத்தில், கூற்றத்தின்வாய் வீழ்த்த - யமன்வாயில்விழுந்த, கும்பகரணனும்-கும்பகர்ணனும், உனக்குத் தோற்று - உனக்குத் தோற்றுப்போய், பெரும் துயிலும் - பேருறக்கத்தையும், தானே தந்தானே - தானே தந்துபோனானே? நாற்றம் - பரிமளம்வீசாரின்றுள்ள, துழாய் - திருத்துழாய்மாலையால் அலங்க்ருதமான, முடி - திருவபிஷேகத் தையுடையவளாய், நாராயணன் - எங்கும் வ்யாபித்து எல்லார்க்கும் ரக்ஷ னான ஸ்ரீமந்நாராயணன், நம்மால்போற்ற-(ஆஸ்மிதரான)நாம்மக்களாசாஸகம் பண்ணும்படி, பறைதரும் - கைக்கர்யமாகிறபுகுஷார்த்தத்தைத் தருகின்ற, புண்ணியன் - தார்யிகன், ஆல் - ஆதலால், ஆற்ற அனந்தல் உடையாய் - மிகுந்த சோம்பலுடையவனே! அருங்கலமே - ஹாரத்துக்கு நாயகக்கல் போலே எக்களுக்குப் பூஷணமாயிருப்பவனே! தேற்றம்ஆய்வந்து - தடுமா ருதே தெளிந்துவந்து, திற - (கதவைத்) திறப்பாயாக என்கிறார்கள்.

கின்ற” என்ற வர்த்தமாரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து, க்ருஷ்ணனுபவமாகிற பலம் கைபுகுந்தவளாக த்ருதீயாவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணன் அசல் இத்யாதி.)

வ்யா.—(நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்) - வைகினை பின்பும் எழுந்திராமையாலே 'அம்மே! அழகிதாக நோற்று ஸுகம் பெறக் கோலினாய்!' என்று ஸ்தோபிக்கிறார்களென்றுமாம்; நோற்க வேண்டாதபடி நோன்பின் பலம் கைபுகுந்தவளிறே இவள் என்றுமாம். (நோற்று) - லித்தஸாதனை யாகையாலே உபாயாம்ஸத்திலே நிர்ப்பரையா யிருந்தாள். அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை யுணர்ந்தால் தனக்கு யத்நம் பண்ணப் பார்ப்தி யில்லை; தன் ஸேஷத்வத்தை யுணர்ந்தாலும் ப்ராப்தி யில்லையிறே. “விடி-ஃசு ஜஃஸாஹணாவூ துதொயெ தெஷாஃராஜநுவவ-யஜாவூ ணாவூ” (கூஅ) என்றிறே யிருப்பது. எழுப்புகிறவர்களுக்கும் இதுவன்றோ ஸ்வரூபமென்னில், லித்தோபாய நிஷ்டர்க்கு விளம்ப

ப்ரதமாவதாரிகையைத் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (வைகினை இத்யாதி.) 'வைகினைபின்பும்' என்றது - போதோடின பின்பு மென்றபடி. 'ஸ்தோபிக்கிறார்கள்' என்றது - தங்களோடே நோற்கக்கடவோமென்று அவள் சொன்ன வார்த்தையை நிரர்த்தக மாக்குகிறார்களென்றபடி. மூன்றாமவதாரிகாநுகுணமாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நோற்க இத்யாதி.) த்விதீயாவதாரிகைக்குச் சேரப் ப்ரதீகக்ரஹணபூர்வகம் பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (லித்தஸாதநேத்யாதி.) ப்ரதமாவதாரிகைக்குச் சேர்ந்திருந்தபோது, நோன்பு நோற்று அதுக்குப் பலமான ஸ்வர்க்கசப்தவாச்யமான க்ருஷ்ணாநுபவத்தைக் கைபுகுரப் பண்ணிக்கொண்டாய் என்று சப்தார்த்தமாய், இப்படியாகாதேபோனவென்று விபரீதலக்ஷணையாக்கிக்கொள்வது. த்ருதீயாவதாரிகைக்குச் சேர்ந்தபோது நோற்றுப்பெறவேண்டும் பலமான க்ருஷ்ணாநுபவத்தை நிரந்தரமாக அறுபவிக்கிறவென்று சப்தார்த்தம். த்விதீயாவதாரிகைக்குச் சேர்ந்தபக்ஷத்தில், நோற்றவன் போலே க்ருதக்ருத்யையாய்ப் பலம் கைபுகுந்ததென்றிருக்கிற அம்மனையென்று சப்தார்த்தம். அவதாரிகாக்ரமேண பாவம் அருளிச்செய்யாமல் த்விதீயாவதாரிகைக்கு அநுகுணமான அர்த்தத்தைக் கடைக்கோடியிலே அருளிச்செய்தது - இவ்வர்த்தத்திலே உபபாதிக்க வேண்டவது உண்டாகையாலே யென்று திருவுள்ளம். நிர்ப்பரையாயிருக்கைக்கு உபபத்தியையும் ப்ரமாணத்தையும் காட்டுகிறார் (அவனுடைய இத்யாதி வாக்யத்யந்தாலே.) “தசுவதுஃஉவாயொவெய செவந யஜாவூஜாவூ” என்றது-ஸமாப்தா எவ என்றபடி; இத்தால் - கர்த்தவ்யாம்ச யில்லை என்றபடி. 'இது' என்றது - யத்நம்பண்ணப் பார்ப்தி யில்லாமலிருக்கை என்றபடி. “பதறுகிறார்கள்” என்றதுக்கு-உறங்குகிறவளு

ஹேதுவில்லாமையாலே ப்ராப்யத்தில் த்வரையாலே பதறுகிறார்கள். வித்தோபாய நிஷ்டர்க்கும் கர்ம ஜ்ஞாந பக்திக ளுண்டு; இவர்க ளுடைய க்ரியாகலாபம் கைங்கர்யத்திலே அந்விதமாயிருக்கும். ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபத்திலே அந்விதம்; பக்தி ப்ராப்யருசியிலே அந் விதம். (சுவர்க்கம் புகுகின்ற) - ஸுகத்தை இடைவிடாதே அது பவிக்கிற. இவர்களுக்கு க்ருஷ்ணாபவமிதேஸுகம். ‘யேவ்யாவஸ ஹவஸவஸமெ-பாநிரயொயவஸயாவிநா’ (சூக) என்று, ஸ்வர்க்க ஸப்தம் - ஸுகவாசி. (அம்மனாய்) - ரக்ஷகையானவளே! நீ ரக்ஷகை யாக நாங்கள் உனக்குக் குழைச்சரக்கானபடி அழுகிதாயிருந்தது. அவள் பேசாதே கிடப்பானென்னெனில்?—திருவடிவாரத்தில் பிராட்டி. ‘பூஹவெஷ-ணாவரூபாவா வ்யாஜஹாரநகிணு ந’ (க00) என்றிருந்தாற் போலே, ‘வஸுஸுவெய-பா-வாக்யூ’ (நா) என்னும்படியே இவர்கள் பேச்சே அமையு மென்று கிடக்கி றாள்; ‘தங்களடியேனா யிருக்கிற என்னை அம்மனாய் என்பதே!’ என்று கிடக்கிற ளாகவுமாம்.

(மாற்றமும் தாராரோ வாசல் திறவாதார்) - இவள் வாய் பேசாதே கிடக்கிற இது பொறுக்கமாட்டாமையாலே, ‘மாற்றமுந்

க்கு அந்யவஸாயம் தலையெடுத்துப்ராப்யருசி தலைமடங்கிக் கிடக்கும்; அங்ங னன்றியே, எழுப்புகிறவர்களுக்கு ப்ராப்யருசிதலையெடுத்து அந்யவஸாயம் மடங்கி த்வரைப்படுகிறார்களென்று கருத்து. ஆனால், வித்தோபாயநிஷ்டர் க்கு ஒன்றும் செய்யவேண்டாவோ வென்னில், அருளிச்செய்கிறார் (வித் தோபாயேத்யாதி.) அவதாரிகாத்ரயத்துக்கும் சேரயதாச்சுருதத்திலே சப் தார்த்தம் (ஸுகத்தை இத்யாதி.) த்ருதீயாவதாரி கைக்குச்சேர அருளிச் செய்கிற ரென்னவுமாம். குழைச்சரக்கு - ஸபிரையான வஸ்து; அதா வது - ரக்ஷ மென்றபடி. ‘எழுப்புகிறவர்கள், ‘மாற்றமும் தாராரோ’ என்று சொல்லும்படி இவள் பேசாதிருக்கைக்கு ஹேதுஎன்?’ என் னும் ஜிஜ்ஞாஸு ப்ராஸுத்தை அதுவதித்து, இரண்டு விதமாக அருளிச் செய் கிறார் (அவள் இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.) இத்தால் - பாகவத விஷ யத்தில் அநாதரத்தால் இருந்தவளுமன்று, உறக்கமுண்டாயு மன்று என்ற தாய்த்து.

‘வாய்திறவாய்’ என்னுதே, ‘மாற்றமும் தாராரோ’ என்று - கேட்பம் தோற்றச்சொல்லக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவள் இத்யாதி.)

தாராரோ வாசல்திறவாதார்” என்கிறார்கள். வாசல் செம்மினால் வாயும் செம்மவேணுமோ? ஐஸ்வர்யம் மிக்கால் பந்துக்களை என் என்னலாகாதோ? “வெபாயய நூலவா ஸுரூ” (நூ) என்கிற ந்யாயமும் தவிர்த்ததோ? உடம்பைப் பருஷணனுக்குக் கொடுத்தால், எங்களுக்குப் பேச்சாகிலும் தரலாகாதோ? கண்ணும் செவியும் ஒக்கப்பட்டினிகொள்ள வேணுமோ? “உய-ராய-ராய-ராய-ராய-வா” (க0க) என்றே இவன்பேச்சு இருப்பது.

‘நீங்கள் பழியிடுகிறதென்? அவன் இங்கு உண்டோ?’ என்ன, - (நாற்றத் துழாய்முடி) - [க] கோயிற்சாந்தை உன்னால் ஒளிக்கப் போமோ? இப்போது உண்டாகவேண்டா, அவன் ஒருகால் அணைத்து விட்டால் அவை அஞ்சாறுகுளிக்குப் பரிமளம் நிற்குமே. ‘கட்டுங் காவலுமாயிருக்கிற வாசலிலே புருரப்போமோ அவனுக்கு?’ என்ன; - (நாராயணன்) - அவனுக்கு எங்களைப்போலே கதவு திறக்கப் பார்த்திருக்கவேணுமோ? வ்யாப்திக்குப் ரயோஜநம், வேண்டின விடத்தே ஸ்பிரிக்க வல்லனாகையன்றோ? உகவாதாரையும் விடாதவன் உகந்த உன்னை விடுமோ?

(நம்மால் போற்றப் பறைதரும் புண்ணியன்) - வெறுமையே பச்சையாக, இடைச்சிகளுக்கும் சென்று ஆஸ்ரயிக்க லாம்படியான தார்மிகன். இவர்களுடைய ஆஸ்ரயணம் உபாயம் அன்று, ருசியாலே. (புண்ணியன்) - “க்ருஷ்ண”

“மாற்றமும்” என்ற சாகரத்துக்கு - வாசல்திறவாததோடு ஸமுச்சயமென்று திருவுள்ளம்பற்றிப் பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (வாசல் இத்யாதி.) ‘செம்மினால்’ என்றது - பந்தித்தா லென்றபடி.

நம்மால் போற்றப்படுமபடி கைக்கர்யத்தைத் தரும் புண்ணியனென்று ஸுத்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (வெறுமையே இத்யாதி) ‘தார்மிகன்’ என்றது - “யஸூர்வாதி” என்கிற ஸூத்ரத்தாலே - தர்மாசரணம் பண்ணுவனென்றாய், பறைதருகையாகிற தர்மம்பண்ணுவனென்கை. “போற்றப்பறைதரும்” என்று - போற்றதல் ஹேதுவாகத் தோன்றியிருக்க வெறுமையைச் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களுடைய இத்யாதி.) ‘ருசியாலே’ என்ற அநந்தரம், “வந்ததித்தனை” என்று ஸேஷம். ஆஸ்ரயணம் உபாயமாகாவிட

ஸநாதநஸு” (க0உ) என்று இவர்களுக்கு உபாயம் அவன் தானிறே; ஸ்நேஹாக்தியாகவுமாம்.

இவனால் - (பண்டு ஒருநாள்) - முன்பு, உன்னைப்போலே உணராதே படுத்தினாருண்டுகொண் என்கை. (பண்டு ஒருநாள் கூற்றத்தின் வாய்வீழ்ந்த) - தண்ணீர் குடிக்கக் கல்லின ஏரியிலே அமிழ்ந்து சாவாரைப்போலே, * ரிபூணம் அபிவத்ஸலரான பெருமாள்பக்கலிலே தப்புச்செய்த. (கும்பகரணனும் தோற்றும் உனக்கே பெருந்துயில்தான் தந்தானே) - உறக்கத்தில் தலையானவனும் உனக்குத் தோற்றுத் தன் உறக்கத்தையும் தானே தந்து போனானே? அவனது - துயில்; உன்னது - பெருந்துயில்; அவன், ஒருத்தியையிறே பிரித்தது; நீ ஊராகப் பிரித்து உறங்காரின்றாயே.

டால் வேறுஉபாயம் ஏது? என்ன, அதுக்குப் பரிஹாரமாக, “புண்ணியன்” என்றார்களென்று விவக்ஷித்து, ப்ரதீகக்ரஹணபூர்வகம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (புண்ணியன் இத்யாதி.)

“கும்பகரணன்” என்ற போதே பூர்வகாலிகத்வம் தோற்றியிருக்க, “பண்டொருநாள்” என்றதுக்கு உபாலம்பத்தோற்றப் பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (முன்பு இத்யாதி.) “வீழ்ந்த” என்றது - ஸபிக்கவென்றும், அது தானும் தக்கருதமாய்த் தோன்றுகையாலே, “புண்ணியனால்” என்றது - கரணர்த்தமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, த்ருஷ்டாந்தபூர்வகம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (தண்ணீர் இத்யாதி.) “கும்பகரணனும்” என்ற சகாரம் ப்ராதாயத்திலேயாக்கி, “உனக்கு” என்றதை “தோற்று” என்றதுக்கு முந்தறக்கூட்டி, ஏகாரத்தை “தான்” என்ற பதத்தோடே சேர்த்து, “தோற்றும்” என்ற சகாரத்தை “துயில்” என்றதோடு அவ்யித்து, “பெரும்” என்றதை - பெரிதாம்படி - யென்றாக்கி, “கும்பகரணனும் - உனக்கு தோற்று - பெரிதாம்படி துயில் - உம் - தானே - தந்தானே” என்று அவ்யம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உறக்கத்தில் இத்தியாதிவாக்யத்தரயத்தாலே.) “துயிலையும்” என்ற சகாரம் - அறுத்தஸமுச்சயமாய்த் தன்னபராதத்தையும் பெரிதாகத்தந்தானே லென்று விவக்ஷித்து, பெருமையை உபபாதிக்கிறார் (அவன் ஒருத்தியை இத்யாதி.) இத்தால், “புண்ணியனால் - கூற்றத்தின் வாய்வீழ்ந்த” என்று - அபராதத்தைப் பண்ணி ஸபித்தவ னென்கையாலே இவ்வர்த்தம் லபித்ததென்று திருவுள்ளம். ராவணன் பிராட்டியைப் பிரித்தவனாயிருக்க, கும்பகரணன் பிரித்ததாகச் சொன்னது - அவன் ஸம்வதித்துப் பெருமாளோடே யெதிர்த்து யுத்தத்துக்கு வருகையாலே யென்ற கொள்வது. “ஐஷாநீஷஸு

(ஆற்ற அனந்தலுடையாய்)-இப்படி சொல்லக் கேட்டுப் பெரிய அனந்தலோடே “க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண” என்ன; எங்களுக்கு அங்கேபோய் * துயிலெழுப் பாடவேணுமோ? நீ உணரும்படி காண அமையாதோ? (அருங்கலமே) - எங்களுக்கெல்லாம் ஸ்ரீரோபூஷணமல்லையோ? ஹாரத்தைப்பண்ணி அதுக்குக் கல்லழுத்தினுற் போலே, நீ புகுந்து இக்கோஷ்டியை ஸ்நாதமாக்கா யென்கிறார்கள்; எங்களுக்குப் பெறுதற்கரியவளல்லையோ நீ யென்னவுமாம்.

இவர்களார்த்தியைக் கண்டு துணுக்கென்று வரப் புக்காள்: (தேற்றமாய் வந்து திற) - இரண்டாம் நிலத்திலே கிடக்கிறவ ளாகையாலே ‘தடுமாறுதே தெரிந்து வந்து திற’ என்கிறார்கள். (தேற்றமாய்வந்து திற)-ஊராகத் திரண்டு கிடக்கிறது, படுக்கையிற் கிடந்தபடியே வாராதே ஸதஸ்யையாய் வந்து திற. “வாபுரவ்ய யனீ” (க௦௩) என்னும்படி வாராதேகொள் என்கிறார்கள். (க௦)

ஹம்நாஸூரியவ்யு ஜெஷிஷிணோல-ஜி! வதிதொயம்வாஜா வாடிநவிவெயிவ-ராஸ-ராசு” என்கிறபடியே - தானே அவ னாகவும் தனக்கு அவன் வலக்கையாகவும் அவலம்பமாகவும் ராவணன் சொல்லுகையாலே, கும்பகரணனே பிரித்ததாகச் சொன்னதாகவுமாம்.

கீழே “பெருந்தயில்” என்றுசொல்லிவைத்து,இங்கே அனந்தலையிட்டு ஸம்போதிக்கையாலே - அவள் இவர்களிட்டபழிக்கு அஞ்சி, தன்னுணர்த்தி இவர்களுக்குத்தோற்றத் திருநாமஞ்சொன்னாளென்று ஸங்கதியைக் காட்டு கிறார் (இப்படி இத்யாதி.) ஆற்ற - மிகுந்திருக்கிற, அனந்தல்-நித்திரையை, உடையவளே யென்று இதன் உத்தேச்யதைதோற்ற இத்தையிட்டு ஸம் போதித்ததுக்குத் தாத்பர்யத்தை வ்யாவ்ருத்திபூர்வகம் அருளிச்செய்கிறார் (எங்களுக்கு இத்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே.) “கலம்” என்ற விடத்தில் “மனக்கள் மாறாடிவரும்” என்கிற ந்யாயத்தாலே “கலன்” என்றாய்,ஆபரண விவகையாகக் கீழருளிச்செய்து, “கலம்” என்று விவக்ஷித்து, அது பாந்ர மென்றாய், அத்தால் - நல்லபெண்ணே யென்று அர்த்தநாந்தரம் அருளிச்செய் கிறார் (எங்களுக்குப் பெறுதற்கு இத்யாதி.)

* தேற்றமாய் வரவேணுமென்கைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டாம்நிலத்திலே இத்யாதி.) இரண்டாம்நிலம்-மேல்மெத்தை. “ஒரு போகியாக க்ருஷ்ணரூபவம்பண்ணுமவன்” என்ற த்ருதீயாவதாரிகைக்குச் சேர தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் ஊராக இத்யாதி.) (க௦)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—பத்தாம்பாட்டு. (நோற்றுஇத்யாதி.)-இப்பாட்டில், உபாய நிஷ்டரை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா.—(நோற்று) - வலித்தஸாத பரிக்காஹம்பண்ணி. (சுவர்க் கம்) - ஸுகருபமான ப்ராப்யத்தை. (புகுகின்ற) - அதுபவிக்கிற. (ஆம்மனாய்) - ஸ்வாமியிடானவனே! (வாசஸ்திறவாதார் - மாற்றமும் தாராரோ) - த்வததுபவவிரோதியான வாசலை-அஹங்காரத்தை நீக்கி எங்களை உன்னை யதுபவிப்பியாவிடிலும், நாங்கள் கேட்டு வாழும் படியான ஒருவார்த்தையும் அரிதோ? அவனே எழுந்திருக்க வெட்ட டாவிடிலும் இருந்தவிடத்தே யிருந்து வார்த்தைசொன்னா லாகா தோ? என்று பாவார்த்தம்.

‘இப்போது அவன் இங்கு உண்டோ? ஏன் பழியிடுகிறீர்கள்?’ என்ன,—(நாற்றத்துழாய்முடி) - இப்போது அவன் இங்கு இல்லா விடில் பரிமளம் ஏது? என்ன; அவன் ஒருகாலணைக்க ஒன்பது குளிக்குப் பரிமளம் நிற்குமேயென்ன; கட்டுங் காலலுமான இடத் தே அவனுக்குப் புருரப்போமோ? என்ன, - (நாராயணன்)-வேண்டு மிடத்தே ஆவிர்ப்பவிக்கைக்கன்றோ அவனுடைய வ்யாப்தி யென்ன; (நம்மால் போற்றப் பறைதரும் புண்ணியனால்)-நம்மாலே போற்றப் பட்டவனுக்கொண்டு புருஷார்த்தப்ரதான நாராயணனாலே.

(பண்டொருநாள் கூற்றத்தின்வாய்விழ்ந்த கும்பகரணனும் தோற்றும் உனக்கே பெருந்துயில்தான் தந்தானே) - முன்பு ஒரு தமோபிபூதமான காலத்திலே ம்ருத்யுவினுடைய வாயிலே விழுந்த தாமஸனான கும்பகரணனும், உன்னுயிலுக்குத் தான் தோற்று, உனக்கே தன்னுடைய பெருந்துயிலையும் தானே தந்தானே? இவ் விடத்திலே “கும்பகரணன்” என்கிறது - தமோகுணத்தை, தமோ குணத்தன்மையன்றியிலே இவளுக்கு உண்டான நித்ரையைக் கண்டு இவளுடைய நித்ராஜநகத்வஸக்திக்குத் தான் தோற்றுத் தன்னு டைய நித்ராஜநகத்வஸக்தியையும் தந்தானே? என்று ரஹஸ்யம். ஸாத்விகனான இவ்வதிகாரிக்கு நித்ரையாவது—“புராஜெகுநாதூநா வஸாவரிஷுதோஸாஹ்ஸுக்ஷிணநவெஷ” என்கிறபடியே ஸ்வாநு பவதஸையிலே இதரவிஷயங்கள் தோற்றுதிருக்கை.

இப்படி இவர்கள் சொன்னவாறே அவள் எழுந்திருந்து சோம்பல்முறிக்க, (ஆற்ற அனந்தலுடையாய்)-மிகவும் சோம்பலுடையவளே! சோம்பலாவது-வயாபாராந்தராகூடதை. அதாவது, (அருங்கலமே) - தூர்லபமான ஆபரணமே! “ஆற்றவனந்தலுடையாய், அருங்கலமே” என்கையாலே - “கிவிவவியியுராணாடி” என்கிறபடியே சோம்பல்முறிக்கையும் தூர்லபமான ஆபரணம்போலே அத்யாகர்ஷகமாயிருக்கிறது என்றுமாம். இவர்களாற்றாமையைக் கண்டு சடக்கென வந்து திறக்கப்புக, “தேற்றமாய்வந்துதிற” என்கிறார்கள். நாங்கள் புறக்கட்டிலே யிருக்கிறோமாகையாலே இருந்தபடியே வாராமே ஸதஸ்யையாய் வந்து திற என்கிறார்கள். ‘தேற்றமாய் வந்துதிற’ என்கையாலே - இவ்வதிகாரிக்கும் லோககர்ஹவாராமல் லௌகிகாதுவர்த்தநம் கார்யமென்றதாய்த்து. (௧௦)

அ.—பதினேரம்பாட்டு. எல்லாவற்றாலும் அபிஜாதையா யிருப்பா னொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். அபிஜாத்யத்தால் க்ருஷ்ணனோடு ஒப்பாள் ஒருத்தி இவள்.

மூ.—கற்றுக்கறவைக்கணங்கள் பலகறந்து

செற்றாத்திறலழியச் சென்றுசெருச்செய்யும்

குற்றமொன்றில்லாத கோவலர்தம்பொற்கொடியே

புற்றாவல்குல் புனமயிலேபோதராய்

சுற்றத்துத்தோழிமாரெல்லாரும்வந்து நின்

முற்றம்புகுந்து முகில்வண்ணன்பேர்பாடச்

சுற்றாதேபேசாதே செல்வப்பெண்டாட்டி நீ

எற்றுக்குறங்கும்பொருளேலோரெம்பாவாய்.

பதினேரம்பாட்டு (கற்று இத்யாதி.) “கோவலர்தம்பொற்கொடியே, புற்றாவல்குல் புனமயில், செல்வப்பெண்டாட்டி” என்கிற பதங்களைக் கடாகூறித்து அவதாரிகை (எல்லாவற்றாலும் இத்யாதி.) ‘எல்லாவற்றாலும்’ என்றது - குலத்தாலும், ரூபத்தாலும், குணத்தாலும் என்றபடி. குலாதிகளால் இவள் ஸ்ரீரக்ஷையாயிருந்தானேயாகிலும் இவர்கள் அவற்றையெல்லாம் சொல்லுகா நென்னெனில்? அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (அபிஜாத்யத்தால் இத்யாதி.) க்ருஷ்ணனோடொத்த வனாகையாலே கொண்டாடுகிறார்களென்று கருத்து.

பதவுரை.—(குலம் ரூபம் குணம் இவற்றால் ஸ்லாகையாயிருப்பா னொருத்தியைப் பார்த்து),—‘சென்று - கன்றுகளாயிருக்கிற, பல கறவைக் கணங்கள் - அநேக பசுக்கூட்டங்களை, கறத்து - (முலைக்கடுப்புத் தீரும்படி) கறப்பவர்களாய்,—செற்றார் - (க்ருஷ்ணன் பெருமை பொறுத கம்ஸன் தொ டக்கமான) சத்துருக்களுடைய, திறல் அழிய - வலிமை அழியும்படி, சென்று - (அவர்களிருந்த இடங்களிற்) போய், செருச் செய்யும் - போர் செய்யுமவர்களாய், குற்றம் ஒன்று இல்லாத - (படையெதிர்த்துவரப் பார்த் திருத்தல் கையில் ஆயுதமில்லாதாருடன் எதிர்த்தல் முதலிய ஒருவகைக்) குற்றமு மில்லாதவர்களான, கோவலர்தம் - இடையரது (குலத்திற் பிறந்த), பொன் கொடியே - பொற்கொடிபோ லழகிய வடிவை யுடையவனே! புற்று அரவு - புற்றிற் கிடக்கும் பாம்பின் படம்போன்ற, அல் குல் - நிதம்பத்தையுடைய, புனம் மயிலே - காட்டில் (தன்னிஷ்டப்படி திரியும்) மயில்போன்றவனே! போதராய் - புறப்பட்டுவாராய்,’ (என்று அழைக்க;—(“நாம் புறப்படும்படி எல்லாரும் வந்தார்களோ?” என்ன),— சுற்றத்து - பந்துக்களான, தோழிமார் எல்லாரும் - தோழிகளான நாக் களெல்லோரும், வந்து - திரண்டு வந்து, நின்முற்றம் புகுத்து - உன் திருமுற்றத்திற் புக்கு, முகில்வண்ணன் பேர் பாட - மேகம்போல் வடி வழகையும் ஒளதார்யத்தையுமுடையவன் திருநாமத்தைப் பாடச்செய்தே யும், செல்வப்பெண்டாட்டி நீ - க்ருஷ்ணஸ்ஸ்லேஷமாகிற ஸம்பத்தை யுடைய நீ, சிற்றுதே பேசாதே - அசையாமலும் பேசாமலும், உறக்கும் - உறங்குகிற, பொருள் - செய்கை, எற்றுக்கு - என்ன ப்ரயோஜனத்துக்காக? (என்று சொல்லி யெழுப்புகிறார்கள.)

வ்யா.—(கற்றுக்கறவை) - எல்லாம் தலைநாகுகளாயிருக்கை. இதுக்கு வேறுது, நித்யஸூரிகள் பகவதஸ்பர்ஸத்தாலே பஞ்சஸிம் ஸதிவார்ஷிகராயிருக்குமாபோலே, இப்பசுக்களும் க்ருஷ்ணஸ்பர்ஸ த்தாலே கீழ்நோக்கிப் பிராயம்புகுகை. ஸ்வாஜிஷ்டாஸ்வாபந ய-வெவ(கௌ) என்று - பகவதஸ்பர்ஸம் இளகிப் பதிக்கப் பண் ணுமிதே. (கணங்கள் பல) - தனித்தனியே எண்ணிமுடியாமையன் றிக்கே, ஸமுஹங்களும் எண்ணிமுடியாது. “ரயாகு-ஞரவாஜிஷ்டா”

கன்றுகளான பசுக்களென்று ஸப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, கன்றுக ளாயிருக்கை இளமையைப்பற்றவென்று அருளிச்செய்கிறார் (எல்லாம் இத் யாதி.) க்ருஷ்ணஸ்பர்ஸத்தால் இளமைவருகைக்கு ப்ரமாணபூர்வகம் த்ருஷ் டார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாமி இத்யாதி.) ‘ஷ்டாஸ்வாபந’ என்ற சகா ரம் ஸ்பர்ஸத்தை ஸமுச்சயிக்கிறதென்று திருவுள்ளம். எண்ணமுடியா

கூஅ திருப்பாவை...பதினேரம்பாட்டு.

(க0௫) என்னுமாபோலே, “பல” என்னு மித்தனை. ஆத்மாக்களுக்குத் தொகையுண்டானுவிதே பசுக்களுக்குத் தொகையுள்ளது. (கறந்து) - ஈஸ்வரன் ஒருவனுமே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் நியமநாதி களைப் பண்ணுமாபோலே, இடைச்சாதியில் மெய்ப்பாட்டாலே அடங்கக் கறக்கவல்ல ஸாமர்த்யம். பாலும் நெய்யும் கொண்டு விநியோகமில்லாதபடி ஸம்ருத்தமாகையாலே, முலைக்கடுப்புக்கெடக் கறந்து என்றுமாம்.

(செற்றார்) - இவைகளுக்கு ஸத்ருக்களாகிறார்கள் - க்ருஷ்ணனுடைய பெருமை பொறுதவர்கள். (திறலழிய) - “தேவர்களும் எனக்கெதிரன்று” என்று இருக்கும் கம்ஸாதிக்குட்புருவொண்ணாத மிடுக்கையுடையவர்கள். (சென்று செருச்செய்யும்) - எதிரிகள் வந்தால் பொருகையன்றிக்கே, இருந்தவிடங்களிலே சென்று பொருகை. “சுலியாதாபுஹராவ” (க0௬) என்று - சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே இவர்கள் வீரம்.

(குற்றமொன்றில்லாத) - எடுத்துவரப் பார்த்திருக்கும் குற்றமில்லை, கையில் ஆபுதம் போகட்டவர்களை யெதிர்க்குக் குற்றமில்லை.

மைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ரதேத்யாதி.) “ராகாஜாடிஸார ஸோநாடி” என்றத்தால் - ரதாதிகள் அர்த்தவித்தமாயிருக்கவும், “ராகாஜாடிஸாரவாஜிஜாநு” என்கையாலும், மதுப்பு பூம்நியாகையாலும், அவை தனித்தனியும் மிணஸூ உம் அஸங்கியேயங்க வென்று கருத்து. “கறந்து” என்றதுக்கு இரண்டுவகையாலே தாத்பர்யம் காட்டுகிறார் (ஈஸ்வரன் இத்தயாதி வாக்க்யத்தவயத்தாலே.) “மெய்ப்பாட்டாலே” என்றது - ஸ்வாபாவிகதையாலே என்றபடி.

ராஜாக்களுக்குப்போலே இடையர்களுக்குச் சத்ருக்களுண்டாகைக்குப் ப்ரஸத்தியேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களுக்கு இத்தயாதி.) திறலழியும் படியிருக்குமவர்களென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, இவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட மிடுக்குண்டோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (தேவர்களும் இத்தயாதி.)

“குற்றமொன்றில்லாதே - சென்று” என்று கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (எடுத்து இத்தயாதி.) “குற்றமில்லாதே - செருச்செய்யும்” என்று அவயதித்த அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (கையில் இத்தயாதி.) “கோவலர்” என்றதோடே சேர்த்து மூன்றாம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அழிய இத்

யென்றுமாம்; அழியச்செய்யாரின்றூர்க ளென்று க்ருஷ்ணனுக்கு முறைப்பட்டால் “செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்” என்னும்படி பிறந்தவர்க ளென்றுமாம்; “வாட-ரெவ வுலகைவூ?” (௧௦௭) என்றிறே அவன்படி. (கோவலர்தம் பொற்கொடியே) - “ஐநகா நாங்க-வெகி தி-பாஹாரிஷி திரெவ-தா” (௧௦௮) என்னும்படியே ஊருக்காக ஒருபெண்பிள்ளை. (பொற்கொடி) - தர்ஸநீயமாயிருக்கையும், “வதிவாயொமவ-யலவய?” (௧௧) என்கிறபடியே பர்த்தாவாகிற கொழுகொம்பை யொழிய ஜீவியாமையும். “ஆளிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன் யான்” என்றிறே இருப்பது.

(புற்றாவல்குல்) - தன்னிலத்தில் ஸர்ப்பம்போலே ஓசுவையும் அலந்தையமுடைய அல்குலையுடையாய்! இவர்கள் இத்தனை சொல்லுவானென்னென்னில்? - “யாவியொடிவடிவதூவூ? வ-லா

வாடநவாயய-?” (௧௦௯) என்னும்படியே பெண்களை ஆண்களாக்கும் அழகிறே; “வ-லா-டி-வி-தூவஹாரிணா” (௧௧) என்று - அவன் ஆண்களைப் பெண்ணுடையுடுக்கப்பண்ணுமா போலே. (புனமயிலே) - தன்னிலத்தில் மயில். க்ருஷ்ணனையும் தங்களையும் பிச்சேற்றவல்ல அளகபாரத்தையுடையளாகை. “பொற்கொடியே” என்கையாலே ஸமுதாயஸோபையைச் சொல்லிற்று;

யாதி.) அழியச்செய்கையாவது - க்ருஷ்ணஸக்தியாலே ஸ்வேச்சாவிஹாரம் செய்து, மரியாதைகளை யழிக்கை யென்றபடி. “சுவியெது-டி-ரா வாரொஹஜதொடநநூலாக- வாட-ரெவவலகைவூ?வலகை வலவறியொவலவ?” என்ற ஸ்லோகம் கண்டு கொள்வது. “கோவலர்பொற்கொடி” என்றமல், “தம்” என்று விசேஷிக்கைக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஐநகாநாம் இத்யாதி.)

ஓசிவு - மார்த்தவம். அல்குல் - ஐகநப்ரதேஸம். ‘இத்தனை’ என்றது- “புற்றாவ” என்றதை. “புனமயில்” என்றதுக்கு அவயவீஸாத்ருஸ்யம் சொல்லலாயிருக்க அளகபாரத்திலே யொதுக்கினதுக்கு நியாமகம் காட்டுகிறார் (பொற்கொடிஇத்யாதி.) “எற்றுக்குறங்கும்பொருள்” என்று சொல்லும்

மேல் விசேஷணத்வயத்தாலும் - அவயவஸோபையைச் சொல்லு கிறது. (போதராய்) - “ஸோலயநுடிண காரணடி” (கரு) என் னும்படியே - நாங்கள் நிறக்கும்படி புறப்பட்டாய்.

‘நான் புறப்பட எல்லாரும் வந்தாரோ?’ என்ன, (சுற்றம் இத்யாதி.) - “சுற்றத்துத்தோழிமார்” என்கிறது-இவ்வுரடங்க இவ ளுக்கு உறவுமுறை யாகையாலே. (நின்முற்றம் புகுந்து) - “உதுராதீரலாஸாடி” (அஅ) என்கிறபடியே எங்களுக்கு ப்ராப்ய மான முற்றத்திலேபுகுந்து, இவர்களுக்கு ப்ராப்யமானபடி என் னென்னிஃ?—“முற்றம்புகுந்து முறுவல்செய்து நின்றீர்” என்றும், “முற்றத்தாடு புகுந்து நின்முகம்காட்டி” என்றும் - ஸேஷிபானவ னுக்கும் ப்ராப்யமான முற்றமாகையாலே, ஸேஷபூதைகளான எங்க ளுக்குச் சொல்லவேணுமோ? புகுந்து கொள்ளப் புகுகிற கார்ய மென்? என்ன;—(முகில் வண்ணன் பேர்பாட) - நீ உகக்கும் அவ னமுகிலும் ஓளதார்யத்திலும் ஈடுபட்டு அவன் திருநாமத்தைப் பாடச்செய்தேயும்.

(சிறுநாதே பேசாதே) - “முகில்வண்ணன்” என்றவாறே, அவ்வடிவை நினைத்துப் பேசாதே கிடந்தாள். (சிறுநாதே)சிறுநாதல் - சிதறுதல். உணர்ந்தமைக்கு அடையாளமான சேஷ்டையைப் பண்ணுசே. இவள் சேஷ்டிதமும் வார்த்தையும் தங்கள் கண்ணுக் கும் செவிக்கும் போக்யமாகையாலே இன்னதாகிறார்கள். (செல்வப் பெண்டாட்டி) - உன்னோடு கூடுவது எங்களுக்கு எல்லா ஐஸ்வர்

க்ரியையே அமைத்திருக்க, “போதராய்” என்றதுக்கு “பொற்கொடியே” இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து லாவம் அருளிச்செய்கிறார். ஸோலயத் இத்யாதி.) ‘நிற்கும்படி’ என்றது - உன்னோட்டைச்சேர்த்தியால் நாங்க ளெல்லாரும் விளங்கும்படி யென்கை.

“சுற்றத்து” என்று விசேஷிக்கையாலே-உறவில்லாத தோழிகள் வந்த தில்லையென்று தோன்றுகையால், பண்ணின ப்ராப்யத்துக்கு உத்தரமாகா மையாலே கருத்து அருளிச்செய்கிறார் (சுற்றத்து இத்யாதி.) “நின்” என்ற துக்குத் தாத்பர்யம் (உத்தரம்இத்யாதி.) ‘சொல்லவேணுமோ’ என்ற அந் தரம் “என்று இவர்களுக்குக் கருத்தாகையாலே” என்று ஸேஷம்.

“பேசாதே” என்றதையும் கூட்டித் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இவள்இத்யாதி.) “செல்வமான” என்று கீழ் அருளிச்செய்து, “செல்வ

யமுமான நீ; க்ருஷ்ண குணதுஸந்தாரத்தாலே புஷ்கலையான நீ என்னவுமாம்.

‘இங்கே கூடு பூரித்துக்கிடந்ததோ?’ என்ன:—இல்லையாகில், (எற்றுக்கு உறங்கும்பொருள்) - எங்கள்பாடே புறப்படாதே உறங்குகைக்கு ஒரு ப்ரயோஜன முண்டோ? “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவது என்று கொலோ” என்று திரளோடே அதுபவிக்கும் அதுபவத்தை விட்டு, கைவல்யம்போலே கிடக்கிற கார்யமென்? என்னவுமாம். (எற்றுக்கு உறங்கும் பொருள்) உன்னுடைய உத்தேஸ்பத்தைப் பாராதே, எங்களுடைய ஆற்றுமைபைப் பாராதே, க்ருஷ்ணனுடைய நிரதிஸயபோக்பதைபைப் பாராதே, எதுக்காகக் கிடக்கிறாய்? (கக)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—பதினோரம்பாட்டு. (கற்று இத்யாதி.) - இப்பாட்டில், ஈஸ்வரனே உபாயோபேயமென்று அத்பவவலித்திருப்பார்க்கு மிகவும் ஆதரணீய விஷயமான அதிகாரியை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா.—(கற்றுக்கறவை) - ஸஸந்தானரான ஸிஷ்யர். (கணங்கள் பல) - அவர்களுடைய பலவான ஸமூஹங்களை. (கறந்து) - அவர்களுடைய அபிரிவேஸாதுகுணமாக ஜ்ஞானப்ரதாநம்பண்ணி.

(செற்றூர்திறலழிய) - செற்றாருண்டு - உபாயாந்தரபாரும், உபேயாந்தரபாரும்; அவர்களுடைய திறலுண்டு - ஸ்வார்த்தபாதை, அழிய - நஸிக்கும்படி. (சென்றுசெருச்செய்யும்) - தாங்களே விஜய

முடையவன்” என்று விவக்ஷித்து யோஜநாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணேத்யாதி.)

நான் புஷ்கலையாயிருக்க, இங்கே க்ருஷ்ணாபவம் நிறைந்துகிடக்கிறதோ? என்னும் சங்கையை அதுவதிக்கிறார் (இங்கேஇத்யாதி.) கூடு - தார்யமிருக்கிற க்ருஹ விசேஷம். உறங்கும் பொருள் - உறங்குகையாகிற அர்த்தம், எற்றுக்கு - எந்தப்ரயோஜனத்துக்கு? என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (எங்கள் இத்யாதி.) ப்ராச்ச ப்ரகிவசாஸூபேண கீழ் ஒரு பரீவம் அருளிச்செய்து, அப்படி ப்ராச்ச மின்றியிலே பாவாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அடியார்கள் இத்யாதி.) “எற்றுக்கு” என்றதற்கு அநேககோடி ஸ்மாரகத்தவம் திருவுள்ளம்பற்றி மூன்றாம் பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய இத்யாதி.) ‘உன்னுடைய உத்தேஸ்பத்தை’ என்றது - ததீயரோடு கலக்கையை யென்கை. (கக)

யாத்ரையைப் பண்ணி அவர்களோடே வர்த்திக்கிற. (குற்றமொன்றில்லாத) - பூர்வோத்தராகங்களில் ஒன்றுமில்லாத. (கோவலர்தம்) - “அவனே உபாயோபேயம்” என்று அப்பவலித்திருக்குமவர்களுக்கு. (பொற்கொடியே) - ஸ்ப்ருஹணீயமான பொற்கொடி போன்ற திருமேனியை யுடையவனே! ஜ்ஞானவஸத்பத்தை யுடையவனே! என்றுமாம். (புற்றாவல்குல்) - கீழ், பொற்கொடியென்று - பக்தியைச் சொல்லுகையாலே, அல்குலென்று - ஸ்வவிஷயத்திலே படிந்த பாம்பக்தியைச் சொல்லுகிறது. (புனமயிலே) - அளகமென்று - ஸ்வாபதேசத்தில் வ்யாமோஹத்தைச் சொல்லுகையாலே, வ்யாமோஹந்தான் இதரவிஷய வைராக்ய பூர்வகமாய் ஸ்வவிஷய விரஹாஸஹிஷ்ணுவான ப்ரோமரூபஜ்ஞானமாகையாலே; “புனமயிலே” என்று - பாம்பக்தியையுடையவனே யென்கிறது. (போதராய்) - நீ புறப்பட்டு வரவேணும்.

நான் புறப்பட்டு வருகைக்கு நம்முடையவர்களெல்லாரும் வந்தார்களோவென்ன, (சுற்றத்துத்தோழிமாரெல்லாரும்வந்து)-உனக்குப் பகவதந்யாஹ ஸேஷபூதரான பாகவதரெல்லாரும் வந்து. (நின்முற்றம்புகுந்து) - பாம்பராப்பமான உன்னுடைய திருமுற்றத்திலே புகுந்து. (முகில்வண்ணன்பேர்பாட) - பாமோதாரனும் ஸ்ராமஹரமான வடிவையுடையவனுமான அவனுடைய திருநாமத்தை, நீ புறப்பட்டு வருவதி என்று பாட.

(சுற்றாதே பேசாதே) - பாக்க ஒருவ்யாபாரத்தையும் பண்ணாதே, வார்த்தையுஞ் சொல்லாதே. (செல்வப்பெண்டாட்டி) - பகவத்குணங்களை [க]ஒருமடைசெய்து புஜிக்கையாகிற ஸம்பத்தையடைய நிருபாதிபாரதந்திரியமுடையவனே! (நீ) - இந்தசம்பத்து என்றும் மாறாமல் செல்லுகிற நீ. (உறங்கும்பொருள் எற்றுக்கு) - உறங்குகிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் ஏது? எங்களை அகற்றுகையே ப்ரயோஜனமோ? இன்னம் ஸம்ஸாரிகளைச் சேதநராக்குகையே ப்ரயோஜனமோ? சொல்லா யென்கிறார்கள்.

இப்பாட்டில், ஜாத்யுசிதமான தீர்மத்தை ஸாதநபுத்யாவன்றிக்கே கைங்கர்யபுத்யா அதுஷ்டித்தால் குற்றமில்லை யென்கிறது, கற்றுக்கறவைக் கணங்கள் பலகறந்து குற்றமொன்றில்லாத வென்கையாலே.

(கக)

திருப்பாவை.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. ககந்

அ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. க்ருஷ்ணனைப் பிரியாதே இளைய பெருமானைப்போலே யிருப்பா நெருவன் தங்கைபாகையாலே ஸ்லாகையா யிருப்பாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்.

மு.—கனைத்திளங்கற்றெருமை கன்றுக்கிரங்கி
 நினைத்துமுலைவழியே நின்றுபால்சோர
 நனைத்தில்லஞ்சேருக்கும் நற்செல்வன் தங்காய்
 பணித்தலைவீழ நின்றுவாசற்கடைபற்றிச்
 சினத்தினால் தென்னிலங்கைக்கோமானைச்செற்ற
 மனத்துக்கினியானைப் பாடவும்நீவாய்திறவாய்
 இனித்தானெழுந்திரா ய்தென்னபேருறக்கம்
 அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

பதவுரை.—(க்ருஷ்ணனைப்பிரியாமலிருப்பா நெருவனுடைய தங்கையாய் ஸ்லாகையாயிருப்பாளொருத்தியை கோக்கி),—இளம் கன்று எருமை-இளைய கன்றுகளையுடைய எருமைகளானவை, (பால்கறப்பாரில்லாமையால் முலைகடுத்து), கனைத்து கதறிக்கொண்டு, கன்றுக்கு இரங்கி - (தங்கள்) கன்றுகள் பக்கல் இரக்கமுற்று, நினைத்து - (அவற்றை) நினைத்து, (நாவநாப்புகர்ந்தாலே), முலைவழியே - முலைகளின் வழியாக, பால் நின்று சோர-பால் இடைவிடாமல் பெருக, (அத்தாலே), இல்லம் நனைத்து - அகங்களையெல்லாம் ஈரமாக்கி, சேறு ஆக்கும் - (துகைத்துச்) சேறுகத் செய்கின்ற, நல் செல்வன் - நல்ல ஸம்பத்தையுடையவனுடைய, தங்காய் - ஸோதரியானவளே!—தலை பணி வீழ - (எங்கள்) தலையில் பணிவீழ, நின் வாசல் கடை பற்றி - உன் வாசற்காலில் தண்டியத்தைப் பற்றிக்கொண்டு, (கிடக்கிறோம் என்று சொன்னவிடத்திலும் பேசாதேகிடக்க),—சினத்தினால் - கோபத்தாலே, தென் இலங்கைக் கோமானை-அழகையுடைத்தான இலங்கைக்கு நிர்வாஹகளுன ராவணனை, செற்ற - நிரசித்தவனாய், மனத்துக்கு இனியானை - மகஸ்ஸுக்கு இனியனாயிருக்கும் சக்ரவர்த்தித் திருமகனை, பாடவும் - பாடச்செய்தேயும், நீ வாய் திறவாய் - நீ வாய் திறந்துபேசுகிறீயே; அனைத்து இல்லத்தாரும் - ஊரிலுள்ளாரெல்லாரும், அறித்து - துயிலுணர்த்தியன்பும், ஈது என்ன பேருறக்கம் - இது என்ன பெருந்தாக்கம்! இனித்தான் - இனியாவது, எழுந்திராய் - எழுந்திருப்பாயாக என்று துயிலுணர்த்துகின்றார்கள்.

பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (கனைத்து இப்பாதி. 'நற்செல்வன் தங்காய்' என்றதலைத்தடாகித்து அவதாரிகையிடுகிறார் (க்ருஷ்ணனை இப்பாதி.)

கூடசு திருப்பாவை.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு.

வ்யா.—(கனைத்து)—கறப்பாரில்லாமையாலே முலைகடுத்துக் கதறுகை. (இளங்கற்றெருமை) - இளங்கன்றுகையாலே பாடாற்றமாட்டாமை. (கன்றுக்கு இரங்கி) - தன்முலைக்கடுப்புக் கிடக்க, “கன்று என்படுகிறதோ!” என்று இரங்கி. எம்பெருமான் ஆஸ்ரிதவிஷபத்திலிருக்கும்படிக்கு நிதர்ஸநமிதே. இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து-அவன் எருமைகள் கறவாவிட்டால் அவை படும் பாட்டை நாங்கள் உன்னுடையபாடுகின்றோமென்கை. (நினைத்து முலைவழியே இத்யாதி.)—கன்றை நினைத்துப் பாவநாபாகர்ஷத்தாலே முலையிலே வாய்வைத்ததாகக்கொண்டு பால்சொரியாநிற்கும். (முலைவழியே) - கைவழி தவிர. (கின்று பால்சோர)—நினைவு மாறுமையாலே, திருமலையில் திருவருவிகள்போலே, பால் மாறாதே சொரிகை. இவன் எருமை கறவா தொழிவானென்னென்னில்?—இளையபெருமாள் கூத்திரியநர்மமான அக்கிராயத்துக்கு உறுப்பாமன்றிறே, இவன் எருமைகள் விட்டுக் கறப்பது; அதுவென்னென்னில்? - “நடிவெயொகா க்ருஷணநாச ரகவஹ்வெண” (கக) என்னுடையபோலே, க்ருஷணனைப் பிரிய கூதமனல்லாமையாலே, “வாசிதூதூயாயுஹ” (உக) என்னும் படியாலே ப்ராப்யஹிரோதிகளில் நசையற்றபடி யாகவுமாம். (நனைத்து இல்லம்சேருக்கும்) - பாலின் மிகுதியாலே அகம்வெள்ள மிடம்; அத்தாலே துகையுண்டு சேருகும்; இத்தால்-சேருகையாலே புராவொண்கிறதில்லை பென்கை. (நற்செல்வன்) - தோற்றி மாயும் ஸம்பத்தன்றிக்கே நிலைநின்ற ஸம்பத்து. அதாகிறது - க்ருஷ

“நற்செல்வன்” என்றதைக் கடாக்கித்துத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (கறப்பார் இத்யாதி.) இளசான கன்றையுடைத்தான எருமையென்று ஸப்தார்த்தம் விவகரித்து, இளங்கன்றையிட்டு விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இளங்கன்று இத்யாதி.) பாடாற்றமாட்டாமை - க்லேசம் பொறுக்கமாட்டாமை. வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் (எம்பெருமான் இத்யாதி.) முலைகடுத்துக் கறக்கையைச்சொல்லுகைக்குப் ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (இத்தால் இத்யாதி.) ‘அவன்’ என்றது-நற்செல்வனை. நினைவை விவரியாநின்றசொண்டு மேலுக்கு ஹேதுவானமையைக் காட்டுகிறார் (பாவநேத்யாதி.) ‘அதுவென்னென்னில்’ என்றது-ஸ்வநர்மமான கறக்கையைவிட்டு க்ருஷணனைப் பின் செல்லுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னிலென்றபடி. “இல்லம்-நனைத்து-சேருக்கும்” என்று அந்நவியத்து ஹேதுபூர்வகம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பாலின் இக்கூடசு) மாயம்-நகிக்கம். கரித்தாடி, காசாரம்.

திருப்பாவை.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. ௧௩௫

ணன் திருவடிகளில் நிரந்தரஸேவை. “யுகக்ஷணா யுகக்ஷணவஸௌ” (௨௦) என்கிறபடியே-கைங்கர்யலக்ஷ்மிபிரே இவ்வாத்மாவுக்கு நிலைநின்ற ஸம்பத்து. “லக்ஷ்மிஸம்பந்” என்றது, “ஊரும் நாடு முலகமுந் தன்னைப்போல்” என்கிறபடியே-தன்னைவண்ணவழியாலே ஜகத்துக்கடைய வைண்ணவத்வமுண்டாம்படி யிருக்கை. (தங்காய்)-குணஹாనికి “ராவணஸூநாநஜொலூதா” (௧௧௨) என்னு மாபோலே குணத்துக்குத் தமையனில் தன்னைற்றமுடைய ளென்கை.

(பனித்தலைவீழ நின்வாசல் கடைபற்றி) - மேல் வர்ஷம் வெள்ளமிட, கீழ் பால் வெள்ளமிட, நடுவு மால் வெள்ளமிட, நின்றநிலை யாகையாலே, தெப்பம் பற்றுவாரைப்போலே நின்வாசற்கடையில் தண்டியத்தைப்பற்றிக் கிடக்கிற இந்தத்தர்மஹாநி அறிகிறிலை.

இப்படிச் சொன்னவிடத்திலும் இவர்கள் படும் அலமாப்புக் காண்போமென்று பேசாதே கிடக்க; - (சினத்தினால்) - ‘பெண்களைத் தீராமாற்றாக நெஞ்சாரல் பண்ணும் க்ருஷ்ணனை பொழிய, பெண்பிறந்தார்க்குத் தஞ்சமான சக்ரவர்த்தித்திருமகனைச் சொல்லு

கொண்டு எழுந்தருளுகிற இளையபெருமானை “யுகக்ஷணவஸௌ” என்கையாலே கைங்கர்யமே லக்ஷ்மியென்று விவக்ஷித்து, க்ருஷ்ணஸேவை நற்செவ்வமானமையை உபபாதிக்கிறார்:—“யுகக்ஷணவஸௌ வஸுஷுக்ஷணவஸு” என்றாய், ஸம்யக்த்வத்தை உபபாதிக்கிறார் (லக்ஷ்மிஸம்பந் இத்யாதி) “நற்செவ்வன்” என்றதுக்கு க்ருஷ்ணனிடத்தில் பத்தியாலே கைங்கர்யம் பண்ணுமவென்று அர்த்தமாகையாலே அவனுக்குத் தங்கையென்று இவனைச் சொல்லுகையாலே புருஷனிற்காட்டில் ஸ்திரீக்குப் ப்ராவண்யம் பள்ள மடையாகையாலே அவனில் ஏற்றமுடையவனே யென்று விவக்ஷித்து த்ருஷ்டாந்தபூர்வகம் அருளிச்செய்கிறார் (குணஹாనికి இத்யாதி.) குணத்துக்கு - ப்ராவண்ய ரூபகுணத்துக்கு.

தலையிலேபனி விழுகையாலே நின்வாசல் கடையைப் பற்றி என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து “பால்சோர” என்றதைக் கட்டாகித்துத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (மேல் இத்யாதி.)

‘தங்களுக்கு உத்தேச்யமான க்ருஷ்ணனைப் பாடவும்’ என்னாதே, சக்ரவர்த்தித் திருமகனைச் சொல்லுநா நென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (பெண்களை இத்யாதி.) ‘தீராமாற்றாக’ என்றது - மாற்றலே - ப்ரதிக்கிரியையாலே

ககக திருப்பாவை.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு.

வோம் இவள் எழுந்திருக்கைக்காக' என்று ராமஸ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்:—(சினத்தினால்) - தண்ணீர்போலே யிருக்கிற சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கும் சினமுண்டோ வென்னி? - ஆஸ்ரித ஸத்ருக்கள் இவர்க்கும் ஸத்ருக்களிறே: “ததொராபொஹா தெஜாராவணை நக்யதவ்ருணா: | ஐஷ்வாவயஸாரா-குயம் கொவஸுவஸபெயிவாது” (ககக) மஹாராஜர்க்குச் சீற்றம் பிறந்தபோது வாலிபை யெய்தார்; அவரமுதபோது கூட அழுதாரிறே. “அவிஷதநாநவொகூவஸு” (ககச) என்றிறே இருப்பது. (தென்னி லக்கைக்கோமானை) - “யஷ்யரொநவயுவாது வஸாடியாராக்ஷ வெஸுரூ: | வஸாடியாவஸாரயொகவஸு வஸாக்ஷவஸாவி ரக்ஷிதா” (ககரு) என்று திருவடி மதித்த ஐஸ்வர்யத்தையுடைய வனை. (செற்ற) - ஓர் அம்பாலே தலையைத் தள்ளிவிடாதே படை யைக் கொண்டு, தேரை அழித்து, ஆயுதங்களை முறித்து, “தான் போலும்” இத்யாதி*கோன்போலு மேன்றெழுந்து கிளர்ந்துவந்த மானத்தை யழித்து நெஞ்சாரல் பண்ணிக் கொன்றபடி.

(மனத்துக்கினியானை) - “வேம்பேயாக வளர்த்தாள்” என் னும்படியே - பெண்களைப் படுகுலையடிக்கும் க்ருஷ்ணனைப்போ

திராதபடியாக என்றபடி. “நக்யதவ்ருணாவெஸுராவஸாவி-நிவரயது” என்னும் ப்ரமாணப்ரவித்தியைப்பற்ற சங்காநுவாதம் (தண்ணீர் இத்யாதி.) ஆஸ்ரிதசத்ருக்களிடத்தில் இவர்க்குச் சினமுண்டென்னு மதுக்கு, திருவடியைநலிந்த ராவணனிடத்தில் கோபம்பண்ணினாரென்னும் ப்ரமாணத்தைக் காட்டுகிறார் (தத இத்யாதி.) ஆஸ்ரிதவிரோதிகளிடத்தில் கோபமுண்டென்னுமதுக்கு உதாஹரணம் காட்டுகிறார் (மஹாராஜர் இத்யாதி.) “தென்” என்று அழகாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாகையாலே, ஐஸ்வர்யத்தைக்காட்டு கையால், அதை ப்ரமாணபூர்வகம் அருளிச்செய்கிறார் (யஷ்யரூ: இத் யாதி.) “சினத்தினால்” என்று ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் கோபம் விவக்ஷித மாகையாலே “செற்ற என்றதுக்கு அதைப்பற்றித் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஓர் அம்பாலே இத்யாதி.)

‘படுகுலையடிக்கும்’ என்றதுக்கு - “கருமலர்க்கூந்தலொருத்திதன்னைக் கடைக்கணித்து” இத்யாதிப்படியே பெண்களைவர்க்கும் ஆசையுண்டாக்கி

திருப்பாவை.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. கா-எ

லன்றிக்கே, ஏகதாரவ்ரதனா யிருக்கை; பெண்களை ஒடியெறிந்து
துடிக்க விட்டுவைத்துப் பின் இரக்கமுமின்றிக்கே யிருக்கும் க்ரு
ஷ்ணனையொழிய. “வஸுனா தவாஷ்டிபரவீரஹனா” (ககச)
என்று - சத்ருக்களுக்கும் கண்ணனீர் பாயுமவனை யென்றுமாம்.
(பாடவும் நீ வாய்திறவாய்) - “கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர்”
என்று நம்மை நலியும் க்ருஷ்ணனுடைய பேரைக் காற்கடைக்
கொண்டு, “ஐதவாரிஜதவஸுனீவநாராஜபுத்ராஸு” (ககஎ)
என்னும்படியே க்ருஷ்ண விரஹத்தாலே கமர்பிளந்த நெஞ்சு பதஞ்
செய்யும்படியான சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப் பாடச்செய்தேயும். (நீ
வாய்திறவாய்) நீ வாய்திறக்கிறிலை; ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட வேண்
டாவோ?

(இனித்தா னெழுந்திராய்) - எங்கனாற்றாமை அறிவித்த பின்
பும் உறங்கக் கடவையோ? எழுந்திராய். (ஈதென்ன பேருறக்கம்) -
“ஹவதஸுராபெயநஜ” (ககஅ) என்று கொண்டு பிறர் ஆர்த்
திக்கு த்வரித்து உணருமவனோடேபழகிவைத்து இங்ஙனே உறங்கு
வதே! என்கிறார்கள். ஆபநநர்க்காக உணருமவன்படியு மன்றிக்கே,
காலமுணர்ந்த உணரும் ஸம்ஸாரிகள் படியு மன்றிக்கே யிருப்பதே
உன்னுறக்கம்!

ஸம்ஸுலேஷியாமல் பாதிக்கு மென்றபடி. ஒடியெறிகை - காட்டுவழியே
வேடர் மரத்தைத் தன்னுகையாதல்; பாதிமரத்தை அர்த்தஜீவ னாக்கிவிடுகை
யாதல். இத்தால்-க்ருஷ்ணன் தங்களைவகேரித்து ஸம்ஸுலேஷியாமல் துடிக்க
விடுவனென்று கருத்து. “பாடவும்” என்ற சகாரம் - ப்ராதாந்யத்திலேயாய்
அர்த்தப்ராதாந்யத்தை வ்யாவ்ருத்திபூர்வகம் அருளிச்செய்கிறார் (கண்ணன்
இத்யாதி.) “திறவாய்” என்றது - திறக்கவேணுமென்று அர்த்தமாகில், “பா
டவும்” என்றது அவ்யயிபாமையாலே, வ்யதிரேகமுகமாக ஸுப்தார்த்தம் அரு
ளிச்செய்கிறார் (நீ வாய்இத்யாதி.) நீங்கள்பாட, நான் அநுபவித்துக்கொண்டி
ருக்கை ப்ராப்தமாயிருக்க, வாய்திறக்கவேண்டுவானென் என்று அவருக்குக்
கருத்தாக அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரீதிக்கு இத்யாதி.)

“ஈது” என்றதாலும், பேருறக்கம்” என்றதாலும் தோன்றுகிற
உபாலம்பத்வயத்தையும் க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் (ஹவத இத்யாதி
வாய்யத்வயத்தாலே.)

கந அ திருப்பாவை.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு.

(அனைத்தில்லத்தாரும் அறிந்து) - பெண்களெல்லாரும் வந்து உன்வாசலிலே அழைக்கிறமை ஊராக அறியவேணுமென் றிருந்தா யாகில், எல்லாரு மறிந்தது, இனி எழுந்திராய்; பகவத்விஷயம் ரஹஸ்யமாக அதுபவிக்கு மித்தனை; புறம்பு இதுக்கு ஆளுண்டோ வென்று கிடக்கிறபாகில், அது எங்கும் ப்ரஸித்தமாய்த் தென்று மாம். எம்பெருமானார் திருவவதரித்தாற்போலே காணும் இப்பெண் பிள்ளையும். (கஉ)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (கனைத்து இத்யாதி.) இப்பாட் டில், பாகவதாபிமாந நிஷ்டரை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா.—(கனைத்து)-ஸ்வாசார்யன், தனக்கும் ஸ்வஸந்தாரத்துக் கும் பகவத்குணாபவம் பண்ணுவிக்கவில்லையென்று வ்யஸநப் பட்டு. (இளங்கற்றெருமை) - பாலஸந்தாரமுடைய ஸிஷ்யர். (கன் றுக்கிரங்கி) - ஸ்வஸந்தாரத்திலே தயைபண்ணி. (நினைத்து) - ஸ்வா சார்யன் தன்னை அதிஷ்டித்துக்கொண்டு ஸ்வஸந்தாரத்துக்குப் பகவத்குணாபவம் பண்ணுவித்தருளுகிறானென்று நினைத்து. (முலைவழியே நின்று பால்சோர) - பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்வா சார்யாபிமாநமடியாகப் பகவத்குணங்கள் சரக்க. (நனைத்து இல்லம் சேராக்கும்) - ஸ்ரோதாக்களுடைய ஹ்ருதயத்தை ஸாம்ஸாரிக தாபமெல்லாம் ஆறுப்படி குளிரப்பண்ணி, குணாபவத்தாலே களிக்கும்படி பண்ணுகிற. (நல்செல்வன்) - ஸ்லாக்யமான ஸம்பத் தையுடைய பாகவதனுடைய. (தங்காய்) - ஸோதரியானவளே!

(பனித்தலைவீழ) - பனியானது தலைமேலே சொரிய. அதா வது - * மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய ஸ்ரீ ஸுலக்திகளாலே வரும் பகவத்குணாபவம். (நின்வாசல் கடை

“அறிந்து” என்றது - கடைக்குறைத்தலாயிருந்ததென்று ஸப்தார்த் தம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பெண்கள் இத் த்யாதி.) “பெண்கள் அழைக்கிறமையை யறிந்து” என்று அந்நியாஹாரம் திரு வுள்ளம்பற்றிக் கீழ் ஒருதாத்பர்யம் அருளிச்செய்து, “ரஹஸ்யத்தையறிந்து” என்று அந்நியாஹரித்துத் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (பகவத்விஷ யம் இத்யாதி.) ‘இப்பெண்பிள்ளை’ என்றது எழுப்புகிற பெண்பிள்ளையென் றாய், ஆண்டா னென்றபடி. இவள்வாசலிலே யிருந்து அவள் ரஹஸ்யமாக அதுபவிக்க, அத்தை வெளியீட்டா னென்று கருத்து. (கஉ)

திருப்பாவை.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. கங்கு

பற்றி) - கீழ் ஆசார்யோபதேசமடியாக வரும் பகவத்குணதுபவ ப்ரவாஹ மென்ன, மேலே * மயர்வற மதிரல மருளப்பெற்ற ஆழ் வார்களுடைய அருளிச்செயல்களால் வரும் குணதுபவப்ரவாஹ மென்ன, நடுவே பாகவத்குணதுபவப்ரவாஹ மென்ன, இப்படி ப்ரவாஹத்ரயத்திலே அகப்பட்டு அலைகிறநாம், உனக்கு ப்ரதிபாதக மான நமஸ்விலே த்வாரவர்த்தியான நகாரமாகிற அவலம்பத்தைப் பற்றி; கீழ்ச்சொன்ன குணதுபவங்களில் போக்த்ருத்வபுத்தி வாராத படி தடுக்கிற நகாரத்தைப் பற்றி யென்றபடி. (சினத்தினால் தென்னிலங்கைக்கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கினியானை) - கோபத்தினாலே, யமவஸ்யதா மூலமான ஸம்ஸாரத்துக்கு நிர்வாஹகமான அஹங்காரத்தை நஸிப்பித்து, அதவவ மனத்துக்கினியானை சக்ர வர்த்தித்திருமகனை. (பாடவும் நீ வாய்திறவாய் இனித்தா நெழுந்திராய்) - எங்களாற்றாமை காணவேணுமென்று இருந்தாயாகில் கண்டபின்பும் உறங்குமித்தனையோ? எழுந்திராய். (சுதென்ன பேருறக்கம்) - காலமுணர்த்த உணரும் ஸம்ஸாரிகள் நித்ரை போலு மன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதர்களார்த்தி யுணர்த்த உணரும் ஈஸ்வர னுடைய உறக்கமும்போ லன்றிக்கே, உபயவிலக்ஷணமான இம் மஹாநித்ரை யேது? ஸம்ஸாரிகள் நித்ரை, தமோபிபூதியாலுண்டானதாகையாலே ஸத்த்வோத்தரமான காலத்திலே தீரும்படியாயிருக்கும்; ஈஸ்வரனுடைய நித்ரை, ஜகத்ரக்ஷண சிந்தாருபமாகையாலே பரார்த்திகாணத் தீரும்; இவளுடைய நித்ரை, சரமபர்வ நிஷ்டருடைய ஆற்றாமை காணத் தீரும்; ஆகையாலே, அதுக்குஅதி காரிகள் கிடையாமையாலே பேருறக்கமாயிருக்கும். (அனைத்திலலத் தாருமறிந்து) - நாங்கள் உன்னை யெழுப்புகிறது எல்லாரும் அறிய வேணுமென் றிருந்தாயாகில், அது எல்லாரும் அறிந்தார்கள்: எழுந்திரா யென்கிறார்கள். பகவத்விஷயம் ரஹஸ்ய மென்றிருந்தாயாகில் அது எங்கும் ப்ரவித்தமாய்த்து, எழுந்திரா யென்கிறார்கள்.

கீழ்ப்பாட்டில் “கற்றுக்கறவைக் கணங்கள் பலகறந்து” என்று ஸ்வவரணேசித தர்மாதஷ்டாநத்தைச்சொல்லி, இப்பாட்டில் சொல்லாமையாலே அதுஜ்ஞாகைங்கர்ய நிஷ்டனுக்கு ஆஜ்ஞா கைங்கர்ய ஹாநி ஸ்வரூபவிரோதமன் றென்கிறது. இவன் எருமை கறவாமைக்கு இனையபெருமானைத் த்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்து, உபாபாந்தர த்யாகத்துக்கு ப்ரமாணமாக “நடிவெறுகாகு உண்டி”

கச0 திருப்பாவை.—பதின்மூன்றும்பாட்டு.

என்கிற ஸ்லோகத்தை உதாஹரித்தது ஐஸ்வர்ய கைவல்ய பகவல் லாபங்களில் அபேகைநயில்லாதவர்க்கு தத்ஸாதநாநுஷ்டாநத்தில் அபேகைந பிறவாது என்னும் அபிப்பிராயத்தாலே. (கஉ)

அ.—பதின்மூன்றும்பாட்டு.—நம் கண் உண்டாகில் தானே வருகிறுனென்று கிடக்கிற ளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்.

மூ.—புள்ளின்வாய்கீண்டாணைப் பொல்லாவாக்கனைக்
கிள்ளிக்களைந்தாணைக் கீர்த்திமைபாடிப்போய்ப்
பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைக்களம்புக்கார்
வெள்ளியெழுந்து வியாழமுறங்கிற்றுப்
புள்ளுஞ்சிலம்பினகாண் போதரிக்கண்ணினாய்
குள்ளக்குளிரக் குடைந்துநீராடாதே
பள்ளிக்கிடத்தியோபாவாய் நீ நன்னாளால்
கள்ளந்தவீரந்து கலந்தேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை.—(“நம் கண்ணழகுண்டாகில் தானேவருகிறான்” என்றிருப் பாலொருத்தியைப் பார்த்து),—(முத்தற உணர்ந்துவந்து எழுப்புகிறவர் கள்),—‘புள்ளின்வாய்கீண்டாணை-பகாஸூரனுடைய வாயைப்பிளந்தவனும், பொல்லா அரக்கனைக் கிள்ளிக்களைந்தாணை-சகலவிதமான பொல்லாங்கையுஞ் செய்து திரிந்த ராவணனுடைய பத்துத்தலைகளையும் கிள்ளி யெறிந்துபோகட் டவனுமான சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய, கீர்த்திமை - (எதிரிகள் மனங் கலங்கும்படியான) வீரசரிதத்தை, பிள்ளைகளெல்லாரும் - எல்லாப் பெண் பிள்ளைகளும், பாடி - (தங்கள்ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகப்) பாடிக்கொண்டு, போய் - (அதுவே வழிக்குத்தாரகமாகச்) சென்று, பாவைக்களம் - (க்ருஷ்ண னும் தாங்களும் கூடுகைக்குக்) குறித்த இடத்தில், புக்கார் - புருத்தார்கள், (என்றசொல்ல), - (“அவர்கள் போகைக்குப் போதுவிடிந்ததோ?” என்ற அவன்வினவு),—‘வெள்ளி எழுந்து-சக்கிரன் உச்சிப்பட்டு, வியாழம் உறங் கிற்று-ப்ருஹஸ்பதியும் அஸ்தமித்தது; (அன்றியும்), புள்ளுஞ்சிலம்பினகாண்- பகைகளுங்கூட (இரைதேடுகைக்காகக்) கூவிச்செல்லாரின்றன; போது அரிகண்ணினாய்-பூவையும்மானையும் ஒத்தகண்ணழகையுடையவனே! பாவாய்- ம்ருதுஸ்வபாவையே! நீ—, நல் நான் - (க்ருஷ்ணனும் நாமும் ஜலக்ரீடை பண்ணி அவன்மடியில் சாயலாங் காலமான) நல்லநாளில், கள்ளம் தவிர்த்து- (க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்கள் நினைத்துத் தனியே கிடைக்கையாகிற) கபடத்தை

பதின்மூன்றும்பாட்டு. (புள்ளின்வாய் இத்தாதி.) “போதரிக்கண்ணி னாய்” என்றதைத் தடாக்கித்து அவதாரிகை (நம்கண் இத்தாதி.) ‘நம் கண்ணுண்டாகில்’ என்றது - கண்ணழகு உண்டாகி லென்பபடி.

திருப்பாவை.—பதின்மூன்றும்பாட்டு. கசக

விட்டு, கலந்து - எங்கனோடுசேர்ந்து, குள்ளக்குளிர - வவ்வலிம்படி குடைத்து ரோடாதே - அமிழ்த்து ஸ்காநஞ்செய்யாமல், பள்ளிக்கிடத்தியோ- (க்ருஷ்ணஸ்பர்சமுடையதொரு) படுக்கையில் கண்வளருகிறயோ? எழுந்திராய் என்று எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா.—(புள்ளின்வாய் கீண்டாணை) - “பள்ளத்தில் மேயும்” இத்தயாதி; பகாஸுரனைப் பிளந்தபடி. (பொல்லா அரக்கனை) - தாயையும் தமப்பனையும், உடலையும் உயிரையும் பிரித்தாற்போலே பிரித்த நிர்க்ருணன். “சுரிசுழல் கனிவாப்” இத்தயாதி; “முன்பொலா விராவணன்” என்னுமித்தனை போக்கி அவன் தண்ணிமைக்கு ஒரு பாசுரமில்லையிறே - அத்தாலேயிறே பிராட்டியும் “சுவநீயஸஸவ தூதா” (ககக) என்றது; “விவீஷணஹுயஸூதா” (கஉ௦) என்று - நல்ல அரக்கனும் உண்டென்கை. (கிள்ளிக்களைத் தாணை) - திருவிளையாடு சூழலிலே நோய்புக்கவிடங்களைக் கிள்ளிப் போகடுமாபோலே, தோஷாம்ஸத்தை வாங்கிப் போகட்ட படி. (கீர்த்திமை) - “ஸதொர்ப்புஷுதவீரஸூ” (கஉக) என்று எதிரிகளுக்கும் நெஞ்சுஉளுக்கும்படியான வீரசரிதத்தை. “ரஞ்நீயஸூவிக்ருமெஜி” (கஉக) என்று - உகவாதார்க்கு விடவொண்ணாத வீரம், உகந்த பெண்களுக்குச் சொல்லவேணுமோ?

“புள்ளின்வாய் கீண்டான்” என்றதுக்கு-அஸுரனாகையாலே கீண்டா னென்னுமத்தைப் ப்ரமாணமுடேந தர்சிப்பித்துக்கொண்டு சப்தார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (பன்னத்தில் இத்தயாதி.) இத்தயாதின்றவசத்தரம் “என்கிற படியே” என்று சேஷம். “நாஜஸூடியி தாலாஸூநிதூபூண ஸாஜாஹிதா” என்றத்தைப் பற்ற உடலையு முயிரையும் என்றது. திருவிளைப் பிரித்தமையைப் பொல்லாங்காக்கி, வீசேஷபரமாகக் கீழ் ஒரு தாத் பர்யம் அருளிச்செய்து ஸாமான்யமாக ஸகல விதமான பொல்லாமைகளும் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாத்ரத்தைப் ப்ரமாணபூர்வகம் அருளிச்செய்கிறார் (முன்பொலாஇத்தயாதி வாக்யதவ்யத்தாலே.) “அரக்கன்” என்றால் போராதே? “பொல்லா” என்னவேணுமோ? என்ன-அருளிச்செய்கிறார் (விவீஷணஹு இத்தயாதி.) நெஞ்சு உளுக்கும்படி மஃஸஸூரீஸ்யம் பிறக்கும்படி. ஸௌந்தர்யாதிகளைப் பாடவேண்டியிருக்க வீரசரிதத்தைப்பாடுகிற தென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ரஞ்நீயஸூ இத்தயாதி.) ப்ரதிபலர்

திருப்பாவை—பதின்மூன்றும்பாட்டு.

“வெள்காண்டுவெள்காண்டுமதாநுவயு-ஓயு வியவாயி-தாஃ
 சுவவரணாத வகுடி | வரவாரம் தழைவாடிசீயு
 வய-ஓஷநிராவிததெவையாதா” † ராவணன் பெருமான்
 வீரத்துக்கு இலக்கானான்; தங்கை அழகில கண்கலங்கினாள்;
 தம்பி சீலத்துக்கு இலக்கானான். (பாடிப்போய்) இவர்களுக்குப்
 பாதேயம் இருக்கிறபடி; “வாடியெயம் வாணாரீகாஷநாபிவழி
 த-நாஜித” (௩௭) என்று வழிக்குத்தாரகம் திருநாமமிடே. “தன்
 தாள்பாடி” என்னக்கடவதிறே.

(பிள்ளைகள் இத்யாதி.) - நாம் சென்று எழுப்பவேண்டும் பாலை
 களும் உனக்குமுன்னே உணர்ந்து புறப்பட்டார்கள். (பாவைக்களம்
 பக்கார்) - க்ருஷ்ணனும் தாங்களும் கழகமிடும் ஸங்கேதஸ்தலம்
 பக்கார்கள்.

‘அவர்கள் போகைக்குப் போதுவிடந்தேதோ?’ என்ன, (வெள்ளி
 பெழுந்து வியாழமுறங்கிற்று) - வெள்ளி உச்சிப்பட்டது; வியாழம்
 அஸ்தமித்தது. உங்களுக்கு நகந்தாமெல்லாம் வெள்ளியும் வியா
 ழமுமாயிதே விருப்பதென்ன, அதுவேயன்றி—(புள்ளும் சிலம்பின
 காண்) - புட்கள் உணர்ந்தமாதாமேயன்றிக்கே இரைதேடிச் சிலம்
 பிப்போயிற்றின.

(போதரிக்கண்ணினாப்) - புஷ்பம்போலேயும் மான்போலேயு
 மிருந்துள்ள கண். அறியென்று - மான். அன்றிக்கே, பூவிலே

வீரத்துக்கு உகக்கக்கூடுமோவென்ன, த்ருஷ்டார்தம் காட்டிக்கொண்டு உப
 பாதிக்கிறார் (ராவணன் இத்யாதி.) “பாடி” என்றது, “போய்” என்றதுக்கு
 ஹேதுவாகத் தோன்றுகையாலே, அத்தை ப்ரமாணபூர்வகம் உபபாதிக்கிறார்
 (இவர்களுக்கு இத்யாதி வாக்யத்யத்தாலே.) “நானுகந்தவூரெல்லாம் தன்
 தாள்பாடிப் பூங்கோவலுந்தொழுதும் போது கொஞ்சே” என்று பாடுகை
 வழிக்கு தாரமென்றதிறே என்றபடி.

சமுகம் - ஓலக்கம். ஸங்கேதஸ்தலமாவது - வர்ஷார்த்தமாக இத்தராணி
 யையும், ஸம்சலேஷார்த்தமாக ரதியையும் கோற்கைக்குப் பெண்கள் திரளு
 மிடம்.

வண்டு இருந்தாற்போல யென்றுமாம். “அரி” என்று அன்றியே, போதை ஹரிக்கிற கண் என்றுமாம். பூவோடே பாறென்னும் கண் என்னவுமாம். (குள்ளக்குளிர) - ஆதித்ய, தித்து நீர் கொதிப்பதற்குமுன்னே. (குடைந்துநீராடாதே) “வாராய-ஒவவாஹதெ” (நக) என்னும்படியே க்ருஷ்ண விரஹமாற நீராடப்போகாதே. நமக்குச் சால்லுகிற க்ருஷ்ண வில்லையும் பிறவாமைக்காகவும் க்ருஷ்ணகுணங்களிலே அவகா ஹித்து அதுபவிக்கப்பெறுதே. (போதரிக்கண்ணினாய்) - உன் கண்ணிலே க்ருஷ்ணனைத் தோற்பித்து, அவன் கண்ணிலே குமிழி நீருண்ணப்பாராதே. * நெடுங்கணிளமான் இவள்; * அனைத்துலகு முடைய அரவிந்திலாசனன் அவன். இருவர்கண்ணுக்கும் இலக் கானவர்களிறே இவர்கள். உன்னுடைய ஸௌந்தர்யம் எங்கள் பேற்றுக்கு உடலென் றிருந்தோம்; அங்ஙனவ்றிக்கே, இழவுக்கு உடலாகாநின்றதோ? (பள்ளிக்கிடத்தியோ) - க்ருஷ்ணஸ்பர்ஸமு டையதொரு படுக்கையை மோந்துகொடு கிடக்கிறாயோ? விளைந்து கிடக்க உதிர்நெல் பொறுக்குகிறாயோ?

(பாவாய்நீ) - தனிக்கிடை கிடக்க வல்லளல்லையே நீ. (நன்ன ளால்) - க்ருஷ்ணன்கிடாய் பெண்கள்கிடாய் என்கிற நாட்டாரும் இசைந்து அவனும் நாமுமாய் ஜலகீடை பண்ணி அவன்மடியிலே சாயலாம் காலத்தைப் பெற்றுவைத்து, படுக்கையை மோந்துகொடு கிடப்பதே!. (நன்னாளால்)-மேல்வருகிறநாள் ராவணாதிகளைப்போலே பரிக்கிற நாளிறே. (களளம்தவிரந்து கலந்து.)-களளமாவது-தனியே க்ருஷ்ணகுண சேஷ்டிதங்களை நினைத்துக்கிடக்கை. அத்தைத்தவிர்

“அரி” என்று - சத்ருவாய், அதை அருளிச்செய்கிறார் (பூவோடே இத்யாதி.) ஸ்வாபதேசத்துக்குச்சேர அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (நமக்கு இத்யாதி.) இவனைக் கண்ணழகையிட்டுச் சொல்லுகிறது நீராடுகைக்கு உப யுத்தமென்னுமது தோற்றுக்கைக்காக என்று ப்ரதீகக்ஹணபூர்வகம் பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (உன்கண்ணிலே இத்யாதி.) கண்வளர்ந்திருக்கும் பெண்ணை “பள்ளிக்கிடத்தியோ” என்றதுக்குப் பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணேத்யாதி.)

பாவையாயிருக்குமவளை ‘பாவாய்’ என்று மீளவும்ஸம்போதிக்கைக்குத் தாட்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (தனி இத்யாதி.)

கச்சு திருப்பாவை.—பதின்மூன்றும்பாட்டு.

ந்து எங்களோடேகலந்து; எங்களுக்கு உன்னைக்காட்டாதே பறைக்
கையாகிற (கஉஉ) * ஆத்மாபஹாரத்தைத் தவிர்த்து எங்களோடே
கல வென்றுமாம். சேஷத்வத்தை அபஹரித்தால் சேஷிபை
கூடிமையொள்ளலாம்; சேஷித்வத்தை அபஹரித்தால் பொறுத்தோ
மென்பா ரில்லை; குற்றம் நின்றேபோ மித்தனை.

கலந்து - குள்ளக்குளிரக் குடைந்து நீராடாதே பள்ளிக்கிடத்
தியோ என்று அந்வயம். (கங.)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—பதின்மூன்றும்பாட்டு. (புள்இத்யாதி.) இப்பாட்டில் -
நமக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுண்டாகில்; அவன்தானே வருகிறுனென்று
நிர்ப்பரார பிருக்குமவரை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா.—(புள்ளின்வாய்கீண்டானே) - ஸ்வாஸ்திதருக்கு ஸ்வாநு
பவஹிரோதிபான காமாதிதோஷ நிவர்த்தகனாய் (பொல்லாவரக்
களைக் கிள்ளிக்களைந்தானே)-பொல்லாத அப்ராப்தவிஷயஸூதமான
அஹங்காரத்தை. அஹங்காரத்துக்கு நன்மை தீமைகளாவன -
“அஹம், மம” என்றால் ஈஸ்வரனும் ஈஸ்வரவிபூதியும் ஸ்வாபிமான
விஷயமாகத் தோன்றுகை - அஹங்காரத்துக்கு நன்மையாவது;
தேஹமும் ஆத்மாவும் ஸ்வதந்த்ரமாகத் தோன்றுகை - தீமை
யாவது. அதுகூலமான அஹங்காரத்துக்கு அழல்தட்டாதபடி நிர
லித்தவனுடைய. (கீர்த்திமை பாடிப்போய்) - கல்பாண குணங்களை
ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகப் பாடி அதுவே தாரகமாகப் போய்.
(பிள்ளைகெல்லாரும்) - நாம் சென்று எழுப்பவேண்டிய அகில
பாகவதரும். (பாவைக்களம் புக்கார்)-அந்நயார்ஹரான ஸ்ரீவைஷ்ண
வர்கள் நிரூபகமான ஸங்கேத ஸ்தலத்தைப் ப்ரவேசித்தார்கள்.
அதாவது - காலசேஷபக்டம். (வெள்ளியெழுந்து வியாழமுறங்
கிற்று) - பரிசுத்தமான ஜ்ஞாநம் அபிவ்ருத்தமாய், அஜ்ஞாநம்
தலைமடிந்தது. (புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண்) மற்றுமுள்ள பாகவ
தரும் த்வரித்துக்கொண்டு போந்தார்கள். (போதரிக்கண்ணினாய்) -
ஸ்வச்சமாய் ஸ்லாக்யமாய் ஸாரக்ராஹியான ஜ்ஞானத்தையுடைய
வரே! (குள்ளக்குளிர) - அவனைப்பிரிந்திருந்த வ்யஸனமெல்லாம்

தன்னை மறைத்தால் வந்த விரோதமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார்
(சேஷத்வத்தை இத்யாதி.) (கங.)

நிஸ்ஸேஷமாய்ப்போம்படி. (குடைந்து) - காலகேஷபகூடத்திலே
ப்ரவேஸித்து. (நீராடாதே) - பகவதநுபவத்தைப் பண்ணாதே.
(பள்ளிக்கிடத்தியோ) - தனித்துக் குணநுபவம் பண்ணுகிறாயோ?
(பாவாய் நீ) - தனித்துக் குணநுபவம் பண்ணவல்லையோ? (நன்னு
ளால்) - ஸத்த்வோத்தரமான காலம் நேரப்பட்டபடி என் தான்!
(கள்ளம் தவிரந்து) - உன்னை எங்களுக்குக் காட்டாமலிருக்கிற
களவை விட்டு. (கலந்து) - எங்கனோடே ஒருநீராகக் கலந்து,
எங்கள் ஸத்தையை யுண்டாக்காய். (கநு)

அ.—பதினான்காம்பாட்டு. இவையெல்லாவற்றுக்கும் தானே
கடவளாய், எல்லாரையும் தானேயெழுப்பக்கடவதாகச் சொல்லி
வைத்து, அது செய்யாதே உறங்குகிறொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்.

மூ.—உங்கள்புழைக்கடைத் தோட்டத்துவானியுள்
செங்கழுநீர்வாய்நெகிழ்த் தாம்பல்வாய்கூம்பினகாண்
செங்கற்பொடிக்கூறை வெண்பற்றவத்தவர்
தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்றார்
எங்களைமுன்ன மெழுப்புவான்வாய்பேசும்
நங்காயெழுந்திராய் நாணதாய்நாவுடையாய்
சங்கொடுசக்கர மேந்துந்தடக்கையன்
பங்கயக்கண்ணனைப் பாடேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை.—(நீராடுகைக்கு எல்லாரையும் தானே யெழுப்புவதாகச்
சொல்லிவைத்து உறங்குகிறொருத்தியை நோக்கி),—(துயிலுணர்ந்து
வந்தவர்கள்),—உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து வானியுள் - உங்களு
டைய புழைக்கடைத் தோட்டத்தி லிருக்கிற தடாகத்திலுள்ள, செங்கழு
நீர் - செங்கழுநீர்மலர்கள், வாய்நெகிழ்து - விகவித்து, ஆம்பல் - கருநெய்
தல்மலர்கள், வாய்கூம்பினகாண் - மொட்டித்தனகாண்; (அன்றியும்),
செங்கல் பொடிக்கூறை - காஷாயந்தோய்த்த வஸ்தரம் தரித்தவர்களும்,
வெண்பல் - (தாம்பூலம் தரியாமைபால்) வெள்ளிய பற்களையுடையவருமான,
தவத்தவர் - ஸாத்விதரான ஸத்த்யாவிகன், தங்கள் திருக்கோயில் - தங்கள்
திருவாராத ந்ருஹங்களில், சங்கிடுவான் - திருவாராத நம்பண்ணுகைக்காக,
போகின்றார்—(ஸத்த்யாவந்த நம்பண்ணி) வாராநின்றார்கள்; எங்களை—(* கோழி
யழைப்பதன்முன்னம் குடைந்து நீராடவிருக்கிற) எங்களை, முன்னம் எழுப்

பதினான்காம்பாட்டு. (உங்கள் இத்யாதி.) “நங்காய்” என்றதையும்
“எங்களை முன்னமெழுப்புவான் வாய்பேசும்” என்றதையும் கடக்கித்து
அவதூரிகை யிடுகிறார் (இவையெல்லாவற்றுக்கும் இத்யாதி.)

கச்சு திருப்பாவை.—பதினான்காம்பாட்டு.

புவான் - முன்னமே எழுப்புவதாக, வாய்பேசும்-வாயாற்சொல்லிச் செய்யா தொழிந்த, நங்காய் - பூர்ணையானவளே! நானாதாய் - (“சொன்னபடி செய்யாதொழிந்தோமே” என்னும்) லஜ்ஜையில்தவளே! நாவுடையாய் - பேச்சிலினிமையுடையவளே! சக்கரம் - (வலத்திருக்கையில்) திருவாழியாழ் வானையும், சங்கொடு - (இடத்திருக்கையில்) பூரீபாஞ்சஜ்யத்தையும், ஏத் தும் - (பூவேந்தினுற்போலே) தரிக்குமவனும், தட கையன் - நீண்டதிருக் கைகளையுடையவனும், பங்கயம் கண்ணனை - தாமரைமலர்போன்ற திருக் கைகளையுடையவனுமான திருமலை, பாட - (ப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டுப்) பாடுகைக்கு, எழுந்திராய் - எழுந்திருக்கவேண்டும், என்று எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா.—(உங்கள்புழைக்கடை இத்யாதி.)-செங்கழுநீர் அலர்ந்து ஆம்பல் மொட்டிக்கும்படி போதுவிடிந்தது; உறங்குவதே இன் னம்! என்ன; ‘நீங்கள் வயலிலே போனிகளோ?’ என்ன; ‘புழைக் கடைத்தோட்டத்து வாவியுள் செங்கழுநீர் அலர்ந்து ஆம்பல் மொட் டித்தன’ என்ன; ‘அது பின்னை நீங்கள் வலிய அலர்த்தினிகோள்’ என்ன; (உங்கள் புழைக்கடைத்தோட்டத்து வாவியுள் செங்கழு நீர் வாய்நெகிழ்ந்து ஆம்பல் வாய் கூம்பின) - எங்களுக்குப் புருர வொண்ணாதே, * அஸூர்யம்பஸ்பமான உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாவியுள் செங்கழுநீர் வாய்நெகிழ்ந்து ஆம்பல்வாய் மொட்டித்தன; வெயில் பட்டன்றிக்கே காலபாகத்தாலே யென்கை. இவள் எழுந்திராத இன்னப்பாலே, “உங்கள்புழைக்கடை” என்று வேறிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள்.

‘அலரப்புகுகிற வளவிலே கழிய அலர்ந்ததென்று சொல்லுகிறி கோள், வேறு அடையாளம் உண்டோ?’ என்ன; - (செங்கற் பொ

“புழைக்கடை” என்று விசேஷித்ததுக்கு உத்திப்ரத்யுத்திமுகே பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (செங்கழுநீர் இத்யாதி.) “உங்கள்” என்ற பதப்ர யோகத்துக்கு உத்திப்ரத்யுத்திமுகே ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் (அது பின்னை இத்யாதி.) இவர்களுக்குப்புருரவொண்ணாத புழைக்கடையில் அலருகையையும் மொட்டிக்கையையும் புறம்புள்ளவற்றைக் கண்டு அநு மித்துச்சொல்லுகிறார்களென்று கருத்து. “தோட்டம்” என்று விசேஷித் ததுக்குப்பலிதார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (வெயில் இத்யாதி.) இத்தால் - கிரணஸ்பர்சத்தாலொழிய அலருகையும் மொட்டிக்கையும் கூடாதென்று அவன்பண்ணுகிற அர்யதூஷித்தியைப் பரிஹரித்தார்களென்று சொல்லிற் றாய்த்து. இவளுடைய தோட்டமென்று தோற்றவேண்டில் “இந்தப்புழைக் கடை” என்னலாயிருக்க, “உங்கள்” என்று - மமகாரமுண்டானவர்களைப் போலே சொல்லக்கூடுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (இவள் இத்யாதி.)

டிக்கூற இத்தாதி.) - அளற்றுப்பொடியிலே புடைவையைப் புரட்டி, ப்ரஹ்மசர்யம்தோற்றப் பல்லைவிளக்கித் தண்டபரிஹாரார்த்தமாகத் தபோவேஷத்தையுடையரான ஸிவத்திஜருங்குடத் தங்கள் தேவதைகளை ஆரதிக்குங் காலமாய்த்து. “திருக்கோயில்” என்றது, அவர்கள் சொல்லும் பாசரத்தாலே. “சங்கு” என்று - ஆராதனோபகரணத்துக்கு உபலக்ஷணம்; குச்சியிட வென்றுமாம். இத்தால்—அஸுத்தருங்குட எழுந்திருக்குங் காலமாய்த்து என்கை. ஸந்யாவிகள் ஸந்த்பாவந்தநம்பண்ணித் தங்களுடைய அகங்களிலே திருவாராதநம்பண்ணுங் காலமாய்த்து என்றுமாம்.

‘தமஃப்ரசாரதுஷ்டாநம் ப்ரமாணமோ? “யஜுஜ்வயயி ஸ்ரஜாணாவெஷாஸு” (௧௨௩) அன்றோ?’ என்ன; ‘தர்மஜ்ஞாபான உன்னுடைய ஸமயமும் ப்ரமாணமன்றிறே’ என்கிறார்கள்: (எங்களை முன்னமெழுப்புவான் வாய்பேசும்) - ‘எல்லாரையும் நானே யெழுப்புகிறேனென்றுசொன்னது உன்பக்கல் கண்டிலோமீ!’ என்கிறார்கள். (வாய்பேசும்) - உக்திமாத்ரமேயாய், அதுஷ்டாநம் இன்றிக்கே யிருக்கை. க்ருஷ்ணனோடே பழகின உனக்குப் பொய்சொல்லுகை வம்போ? (நங்காய்) - ஸூர்ணை

‘தண்டபரிஹாரார்த்தமாக’ என்றது - ராஜாக்கள் தண்டம்கொள்வர்; அது வாராமைக்கு என்றபடி. “சங்கிடுவான்” என்றதுக்கு-சங்காலே நீர் விடுகை அர்த்தமாய், தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (‘சங்கு என்று’ இத்தாதி.) இது எம்பார் நிர்வஹிக்கும்படி. “செங்கல்பொடிக்கூறை” என்று - காவ்யாயவஸ்த்ரதாரிகளென்றும், “வெண்பல்” என்று - தாம்பூலாதிகளில்லாமையாலே போக்யத்ரவ்யங்களில் விரக்தரென்றும், “தவத்தவர்” என்று - ஸாத்விகரென்றும் சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, திருமலைம்பி அருளிச்செய்த யோஜனாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸந்யாவிகள் இத்தாதி.)

“நங்காய்” என்றதே அமைந்திருக்க, “எங்களைமுன்னமெழுப்புவான் வாய்பேசும்” என்று விசேஷித்ததுக்கு - அவன் சங்கிக்குமிடத்தில் ஸோபாலம்போத்தரமாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (தமஃப்ரசாரர் இத்தாதி.) தமஃப்ரசாரர்க்கு அதுஷ்டாநத்தில் ஐதம்பர்யயில்லாமையாலே அவர்களெழுந்திருக்குமது விடிந்தமைக்கு அடையாளமாக மெய்க் கொள்ளப்போகாதென்று சங்கைக்குக் கருத்து. திருமலைம்பி நிர்வாஹத்தில், விடிவுக்கு அடையாளமாக ஸந்யாவிகளெழுந்திருந்தார்க ளென்னச் செய்தேயும் நிருத்தரையாய்க்கிடக்கையாலே வெறுக்கிறு ளென்று “எங்களை முன்னம்” இத்தாதிக்கு ஸங்கதி கண்டுகொள்வது. ‘வம்போ

கசுஅ திருப்பாவை.—பதினான்காம்பாட்டு.

யிறே. எனக்கு உங்களை யொழியச் செல்லாதென்று சொல்லும்படியும், உன் நைரபேக்யமும் எல்லாம் கண்டோமிதே. சொலவும் செயலும் பேராதார்க்கு ஒரு பூர்த்தியும் வேணுமோ? (எழுந்திராய்) - எங்கள் குறைதிர்க்க எழுந்திராய்.

(நாணாதாய்) - சொல்லிவைத்துச் சொன்னபடி செய்யப்பெற்றிலோ மென்னும் லஜைபு மின்றிக்கே யிருந்ததி! நீ யிருந்தவூரில் பூசனியும் காயாதே? என்னை. (நாவுடையாய்) - 'என்னை சேஷபித்துக்கொண்டாகிலும் வருகிறதென்' என்ன; "நாஃமெஹிவிநீ தவஸு நாயஜுவெஃடியாரிணா" (கஉச) என்றும், "நகுநவாசுரணா க்ருது" (கஉரு) என்றும், "வஸுபுவெஃயாஸுவாக்ரு" (நக) என்றும் உன்பேச்சிலினிமை கேட்க, இவன் எல்லாம் படுத்தினாலும் விடவொண்ணாத நாவீறுடைமை.

உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுமென தென்?' என்ன, (சங்கு இத்தயாதி.) - திருவாழியையும் ஸ்ரீபஞ்சஜந்யத்தையும் ஏந்தி அந்தஸ்பர்

என்றது - புதுமையோ? என்றபடி. ஸப்தார்த்தகதருகே உபாலம்பம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் (பூர்ணையிறே என்று.) இது உபாலம்பமானபடியை உபபாதிக்கிறார் (எனக்கு இத்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே.) 'உன் நைரபேக்யமும்' என்றது உனக்கு எங்கையொழியச் செல்லும்படியிருக்கையும் என்றபடி. 'கண்டோமிதே' என்ற அந்தரம், "ஆகையாலே" என்று ஸேஷம். 'பூர்த்தியும் வேணுமோ' என்றது - பூர்த்தியுண்டென்றிருக்க வேணுமோ வென்றபடி. "எழுந்திராய்" என்று - ப்ரார்த்தனை தோன்றியிருக்கையாலே இதுக்குச்சேரக்கூட்டி அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (எங்கள் இத்யாதி.) வெறுத்ததெல்லாம் ந்யாயநிஷ்டரோக்தியாகையாலே இப்படி ப்ரார்த்திக்கத் தட்டில்லை.

நாணில்லாதவனேயென்று சப்தார்த்தமாய் அத்தை நேறுபூர்வகம் அருளிச்செய்கிறார் (சொல்லிஇத்யாதி.) நாணையும், பூசனியுடைய சரசரப்பையும் சுணையென்று வ்யவஹரிக்கையாலே, இவன் சுணையற்றவனாகையாலே இவ்விருந்தவூரிலும் சுணையற்றமையை வித்தவத்தரித்து, அது இல்லாவிட்டால் காய் காயாதென்கிற ப்ரவித்தியைப்பற்ற ஹார்த்தபாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நீயிருந்த இத்யாதி.) இத்தால் - இவளுக்கு லஜை ரூபகதையை நிரூபகமாகச் சொல்லுகையால் இப்படிச் சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம்.

(கச)

திருப்பாவை.—பதினான்காம்பாட்டு. கசக

ஸத்தாலே வளர்ந்த திருக்கைகளை யுடையனாய், ஆழ்வார்களிலே வந்து அலையெறிகிற கண்களையுடையவனை. “இளவாய்ச்சியர் கண்ணினுள் விடவேசெய்து விழிக்கும்பிரான்” என்று இவர்களைத் தோற்பித்துக்கொள்ளும் கண்ணிறை. “ஆழியொடும் பொன்னார்சார்ங்கமுடைய அடிகளை இன்னொரென்றறிவேன்” என்று - அதுபவிப்பாரைப் பிச்சேற்றக்கடவ திருவாழியையும், திருமேனிக்குப் பரபாகமான ஸ்ரீ பாஞ்சஜநயத்தையும். முற்படத் தன்னை எழுதிக்கொடுத்துப் பின்னை எழுதிக்கொள்ளுகிற திருக்கண்களையு முடையவனை. (பாட) - உன்பீதிக்குப் போக்குவிட்டு எங்களையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்க. க்ருஷ்ணன்கையில் இப்போது ஆழ்வார்களுண்டோ? என்னில்? - எப்போதும் உண்டு; அது பெண்களுக்குத் தோற்றும்; அல்லாதார்க்குத் தோற்றாது. “உவவஸஹா” (சுரு) என்றதும் உகவாதார்க்குக் கூசியிறை. இவர்களுக்குத் தோற்றத்தட்டிலைபே. (கச)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—பதினான்காம்பாட்டு. (உங்கள் இதயாதி.) இப்பாட்டில் பாகவத ஸமுதாயத்துக்கெல்லாம் தாமே கடவராய் இவர்களுக்கெல்லாம் பகவதஸ்ஸம்பந்த கடகர் தாமேயாம்படி ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களாலே பூர்ணரான பாகவதரை எழுப்புகிறார்கள்.

வ.பா.—(உங்கள் புழைக்கடைஇதயாதி.) ஆகாரதரய விஸிஷ்டரான உங்களுடைய விஹாரஸ்தாநமான திருமந்தரத்தினுடைய மத்திய வர்த்திக்கிற நமஸ்ஸிலே பாரதந்தர்யம் ப்ரகாஸமாய் ஸ்வாதந்தர்யம் தலைமடிந்ததுகாண்.

(செங்கல் பொடிக்கூறை வெண்பல் தவத்தவர் தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்றார்) - ராகப்ரயுக்தமான ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநமுடைய மந்தஸ்திதமுடையரான ப்ரபந்தாதிகாரிகள் தங்கள் தங்கள் எம்பெருமான் ஸந்நிதியிலே திருவாராதநம் பண்ணுகைக்குப் போந்தார்கள்.

(எங்களை முன்னம் எழுப்புவான் வாய்பேசும் நங்காய் எழுந்திராய்)-எங்களை யெல்லாம்நாங்கள் அபேக்ஷிப்பதற்குமுன்னே ஜ்ஞானிகளாக்கும்படி ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்யும் பூர்த்தியை யுடையவரே! எழுந்திராய். (நாணாதாய்) - சொல்லும் செயலும் ஒத்திராதார்க்கு நாணமுமின்றிக்கே யொழிவதே!. இப்படி என்னை

சேஷபித்திக்கொண்டாகிலும் என்பக்கல் ஸாபேசுராய் வருவதே தென்ன; 'நாஉடையாய்)-வாக்மாதூர்யமுடையவமே! நீர் அஹ்ருதய மாகச் சொல்லிலும் பேச்சினினிமையைப் பார்த்தால் ஸ்வதஸ்ஸர் வஜ்ஞான ஈஸ்வரனுக்கும் இது ஸஹ்ருதயம், அவஸ்பம் கர்த் தவ்யம் என்னும்படியா யிருக்கை.

ஜ்ஞாநமுண்டானால் செய்வதென்? என்ன, (சங்கொடு இத் யாதி.)-“வன த ஸூஉமாய நாவென” என்கிறபடியே திருவாய்மொழி பாடுகைபே ப்ரயோஜம்; எழுந்திரா யென்கிறார்கள். (கச)

அ.—பதினைந்தாம்பாட்டு. எல்லாருடைய திரட்சியும் காண வேண்டி யிருப்பா ளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்.

மு.—எல்லையிளங்கிளியே யின்னமுறங்குதியோ
சில்லென்றழையேன்மின் நங்கைமீர்போதர்கின்றேன்
வல்லையுன்கட்டுரைகள் பண்டேயுன்வாயறிதும்
வல்லீர்கள்நீங்களே நானேதானாயிடுக
ஒல்லீநீபோதா யுனக்கென்னவேறுடையை
எல்லாரும்போந்தாரோ போந்தார்போந்தெண்ணிக்கொள்
வல்லாணைகொன்றாணை மாற்றாரைமாற்றழிக்க
வல்லாணை மாயனைப்பாடேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை.—(முன்னம் துயிலுணர்ந்து வந்தவர்கள், எல்லார்திரட்சி யுங் காணவேண்டியிருப்பா ளொருத்தியைப் பார்த்து),—“இளம் கிளியே - இனமைதங்கிய கிளிபோன்ற சொற்களையுடையவளே! எல்லே-(உன்பேச்சு னினிமை இருந்தபடி) என்னே! இன்னம் - நான்கள்வந்து நின்றபின்பும், உறங்குதியோ - தூங்கக்கடவையோ? (என்று எழுப்ப),—“நங்கைமீர்-பூர்ணை களானவர்களே!சில்என்று அழையேன்மின்-சிலுகுசிலுகுஎன்று அழையாதே கொள்ளுங்கள், போதர்கின்றேன் - புறப்பட்டுவருகிறேன், (என்ன),—“உன் கட்டுரைகள் - உன் கட்டிச்சொல்லுஞ் சொற்களைப் பார்த்தால், வல்லே - நீ ஸமர்த்தையாயிருக்கிறாய்; உன்வாய் - உன் வாய் வல்லமையை, பண்டே அறிதும் - முன்னமே அறிவோம், (என்றசொல்லு),—“நீங்களே வல்லீர்கள்- நீங்களே பேசுந்திறமுடையவர்கள்; (அன்றி), நானேதான் ஆயிடுக - நான் தானே ஆகுக” (என்றசொல்லி, ‘உங்களுக்குச்செய்யவேண்டுமெதென்?’ என்று வினவி),—“நீ ஒல்லே போதாய் - நீ சடக்கென (புறப்பட்டு எங்கள் திரளில்)

பதினஞ்சாம்பாட்டு. (எல்லே இத்யாதி.) “எல்லாரும்போந்தாரோ?” என்றத்தைக் கடைசித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (எல்லாருடைய இத்யாதி.)

புராவேணும்; உனக்கு வேறு என்ன உடையை - உனக்கு வேறு என்னப் பரையோஜந்தை யுடைத்தாயிருக்கிறாய்? (என்று தம்ஆற்றாமை தோற்றச் சொல்ல.)—‘எல்லாரும் போந்தாரோ - பெண்களெல்லாரும் உணர்ந்துவந்தார்களோ?’ (என்று மறுமாற்றமாக வினவி.)—வல் ஆனை கொன்றானே - பலிஷ்டமான குவலயாபீடத்தைக் கொன்றவனாய், மாற்றாரை மாற்று அழிக்க வல்லானே - சத்ருக்களான கம்ஸாதிகளின் (‘நம்மை வெல்லவல்லாரில்லை’ என்கிற) மதிப்பை அழிக்கைக்கு ஸமர்த்தனாய், மாயனை - பெண்கள் மாயையி லகப்பட்ட ஆஸ்சர்யபூதனானவனை, பாட - பாடுகைக்காக, போந்தார்- (உன்வாசலில்வந்து) கிடந்தார்கள்; போந்து எண்ணிக்கொள் - புறப்பட்டுவந்து எண்ணிக்கொள்ளாய், என்கிறார்கள்.

வ்யா.—(எல்லே இளங்கிளியே) - “சங்கொடு சக்கர மேந்துந் தடக்கையன் பங்கயக்கண்ணனைப் பாட” என்று அசலகத்துப் பெண்பிள்ளையை யெழுப்புகிற பாசரத்தைக் கேட்டு, இவள் அந்தப் பாசரத்தைத் தன்மிடற்றிலே யிட்டு பாட, எழுப்புகிறவர்கள், அந்தத்வரிவழியே கேட்டுச் சென்று, இவள்பேச்சி லினிமையாலே (எல்லே! இளங்கிளியே) என்கிறார்கள். (இளங்கிளியே) - கிளியை வ்யாவர்த்திக்கிறது. கிளி இவள்பேச்சுக்கு ஒப்பா மித்தனை; பருவத்துக்கு ஒப்பன்றென்கை. (எல்லே) - என்னே! “எல்லே” என்று - பேச்சிலினிமையாலே ஆஸ்சர்யப்படுகிறார்கள். (இன்னம் உறங்குதியோ) - இவர்களழைக்கிறது தன் அதுஸந்தாநத்துக்கு விந்நமாகையாலே பேசாதே கிடக்க, ‘இன்ன முறங்குதியோ’ என்கிறார்கள். க்ருஷ்ணவிரஹத்தாலே தளர்ந்து உறக்கமின்றிக்கே உன் கடாஷ்மே பற்றாசாக நாங்கள் நின்றபின்பும் உறங்குமத்தனையோ? க்ருஷ்ணாபவத்துக்கு ஏகாந்தமான காலம் வலித்தித்திருக்க, உறங்கக்கடவையோ? என்றுமாம்.

உறங்குகிறவனைப் பேச்சிலினிமைகளாதபோது “கிளியே” என்று ஸம் போதிக்கைக்குப் பரஸத்தியேதென்ன அருளிச்செய்கிறார்(சங்கொடுஇத்யாதி.) பேச்சிலினிமையைவிட்டு “கிளியே” என்று ஸம்போதிக்குமிடத்து “இளம்” என்றதுக்குப் பரையோஜமில்லாமையாலே, இளமையுடையளையும் பிளிபோன்ற வளாயுமிருக்குமவளையென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (கிளியைஇத்யாதி.) பேச்சைக்கேட்டு “கிளி” என்று ஸம் போதித்தவர்கள், “இன்னமுறங்குதியோ” என்னக்கூடுமோ? என்ன; அதுக் குச்சேரத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள்இத்யாதி.) “இன்னம்” என்றதுக்கு இரண்டுவிதமாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ண இத்யாதி வாக்யத்தவ்யத்தாலே.)

௧௫௨ திருப்பாவை.—பதினேந்தாம்பாட்டு.

‘உத்தேஸ்பம் கைபுகுந்தாலும் உறங்குவா ருண்டோ?’ என்ன-
(சில்லென்று அழையேன்மின்) - தன் அநுஸந்தானத்துக்கு இவர்க
ளழைக்கிறது விக்ரமாயைலே, சிலுகிடாதே கொள்ளுங்கோ
ளென்கிறாள். ‘இவர்கள் வார்த்தை அஸஹ்யமோ?’ என்னில்? -
திருவாய்மொழி பாடாசின்னரால் செல்வரொழுந்தருளுகையும் அஸ
ஹ்யமாமாபோலே. (நங்கைமீர் போதர்கின்றேன்) - ‘நாங்களும் எங்
கள் சொல்லும் பொறுதபடி உண்பூர்த்தி இருந்தபடியென்?’ என்ன;
சிவிட்கென்னக்கூசி, (நங்கைமீர் போதர்கின்றேன்) - ‘நீங்கள்
வாய்திறவாதிருக்க வல்லீகோளாகில் நான் புறப்படுகிறேன்’ என்ன;-

(வல்லை உன்கட்டுரைகள் பண்டே உன்வாய் அறிதும்) - “நங்
கைமீர்” என்று - உறவற்ற சொல்லாலே வெட்டிமை பெல்லாம்
சொல்லவல்லை என்னுமிடம் நாங்கள் இன்றாக அறிகிறோமோ?
சொல்லிற்றைச் சொல்லி, எங்கள் தலையிலே குற்றமாம்படி வார்த்

இவர்களெல்லாரும் தம்வாசலிலே வந்திருக்கையும் க்ருஷ்ணபவத்து
க்கு ஏகாந்தம் வித்திக்கையும் இவளுக்கு உத்தேச்ய மென்று திருவுள்ளம்
பற்றி, யோஜனாத்வயத்துக்கும் சேர உத்தார்த்தா நுவாதருபேண மேலுக்கு
ஸங்கதியைக் காட்டுகிறார் (உத்தேஸ்பம்இத்யாதி.) “இன்னமுறங்குதியோ”
என்றதுக்கு - நங்கைமீர்போதர்கின்றேன், என்று இவ்வளவே சொல்ல
வேண்டியிருக்க, மத்யே அநாதாம்தோற்ற “சில்லென்றழையேன்மின்” என்
னக்கூடுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தன் அநுஸந்தானத்துக்கு இத்
யாதி.) திருவாய்மொழிபாடுகை - திருப்புண்ணைக்கீழே. கீழே “சில்லென்ற
ழையேன்மின்” என்று சொல்லிவைத்து, “நங்கைமீர்” என்று பூர்த்தியை
யிட்டு இவள் ஸம்போதிக்கைக்கு ப்ரஸங்கி அருளிச்செய்கிறார் (நாங்களும்
இத்யாதி.) “போதர்கின்றேன்” என்ற அநந்தரம் “என்கிறாள்” என்று
சேஷம். நீங்கள் பூர்ணைகளன்றோ?வாய்திறவாதிருந்தால் நானும் எழுந்திருந்து
வருகிறேனென்று அநுசயவசரூபமாகக் கீழுக்குத் தாத்பர்யத்தைச் சொல்
லாசின்னுகொண்டு மேலுக்கு அவதாரிகையடுகிறார் (நீங்கள் இத்யாதி.)

ஸதிகளைக்குறித்து “நங்கைமீர்” என்று பூர்ணதையையிட்டுச்சொல்லுகை
உறவற்றசொல்லாகத்திருவுள்ளம்பற்றி, “நங்கைமீர்” இத்யாதி “வாயறி
தும்” என்ற அளவுக்கும் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (நங்கைமீர்இத்
யாதி.) வெட்டிமை-நிஷ்டரம். உன்னுடைய கட்டுரைகளை-சொற்களைப் பார்த்
தால், நீ-, வல்லை - ஸமர்த்தையாகையாலே, உன்வாய் - உன்னுடைய வார்த்
தையை, பண்டே அறிதுயென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி “சில்லென்
றழையேன்மின்” இத்யாதியை உட்கொண்டு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்
(சொல்லிற்றை இத்யாதி.) ‘என்கின்றதலையிலே குற்றமாம்படி’ என்றதுக்கு -

தை சொல்லவல்லே யென்னுமிடம் பண்டே யறியோமோ? என்று மாம்.

(வல்லீர்கள் நீங்களே) - ‘இன்னம் உறங்குதியோ என்றும், வல்லையுன்கட்டுரைகள் என்றும் வெட்டிமை உங்களதன்றோ?’ என்ன; ‘உன்வாசலிலேவந்து எழுப்ப, “சில்லென்றழைபேன்மின்” என்றது - உன்னதன்றோ வெட்டிமை?’ என்ன; ‘அது என்குற்றமன்று, அதுவும் உங்கள் குற்றமே: - நம்முடைய வார்த்தை கேட்க உக்குமிவள், நம்வார்த்தை அஸஹ்யமாம்படியிறே கருஷ்ணகுணங்களிலே அவகாஹித்தது என்று உகக்கவேண்டி யிருக்க, அதிலே தோஷத்தை யேறிட்ட உங்களதன்றோ குற்றம்? அதுகிடக்க; “வரவரநீவலாவெடு” (கஉசு) என்றன்றோ ஸ்வரூபமிருப்பது; ஆகையாலே, (நானேதான் ஆயிடுக)’ - இல்லாத குற்றத்தையும் சிலர் “உண்டு” என்றால், இல்லையென்பதே இசைகையிறே வைஷ்ணவலக்ஷணம். “உதாவரெவாதுநிதிதூவாயீசு” (கஉஎ) என்றுபிறர் குற்றத்தையும் தன்னுடைய பாபபலம் என்றானிறே ஸ்ரீபரதாழ்வான்.

‘உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவது என்?’ என்ன; - (ஒல்லை நீ போதாய்) - எங்களுக்கு ஒருக்ஷணமும் உன்னையொழியச் செல்லாமையாலே எங்கள் திரளிலே சடக்கெனப் புகுந்துகொடு நில்லாய்.

நாங்கள் சிவிட்கென்றதாய் நீ கூசு அநாயம்பண்ணி நல்லவார்த்தைசொல்ல ஸமர்த்தை என்று கருத்து.

ஏவகாரத்தவிர “வல்லீர்கள் நீங்கள்” என்றதுக்குப் பாவம் அருளிச் செய்கிறார் (இன்னம் இத்யாதி.) ஏவகாரத்துக்கு-நான் வல்லையன்று என்று அர்த்தவித்தமாகையாலே, இதுக்குப் பரஸத்தியை அருளிச்செய்யாரின்றுகொண்டு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உன்வாசலிலே இத்யாதி வாக்யத்தவ்யத்தாலே.) “உங்களுக்குற்றமே” என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் (நம்முடைய இத்யாதி.) மேலுக்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (அது கிடக்க இத்யாதி.) ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தால் இல்லாத குற்றத்தையும் அங்கீகரிக்கவேண்டுவா நென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இல்லாதஇத்யாதி.) “நானேதான் ஆயிடுக” என்று பிறர்பக்கல் குற்றத்தை இல்லையெடுத்து, தன்மேலே யாக்கிக்கொண்ட பேர் உண்டோ? என்ன; அருளிச்செய்கிறார் (மத்பாபம் இத்யாதி.)

“ஒல்லை” என்றதின் அர்த்தம் ‘சடக்கென’ என்றது. இவர்களைப்போலே அவனுக்கும் செல்லாமையுண்டானாலிறே சடக்கென வரக்கூடுமென்ன; அரு

கடுச திருப்பாவை.—பதினேந்தாம்பாட்டு.

“சாதுகோட்டியுட் கொள்ளப்படுவாரே” என்று - அவளுக்கும் இத் திரளையிறே ப்ராப்யம். (உனக்கென்ன வேறுடையை) - பஞ்ச லக்ஷங்குடியில்பெண்களுக்குள்ளதொழிய, தனியே ஸ்வயம்பாகம் பண்ணுவாரைப்பேலே உனக்கு வேறேசில உண்டோ? வைஷ்ணவ விஷயத்தைப் பஹிஷ்கரித்துப் பற்றும் பகவத்விஷயத்தோடு தேவ தார்தரத்தோடு வாசியில்லை; “நீ ஒருவர்க்கும் விரோதியில்லை; நீ புக்குத் திருவடிதொழு” என்ற ஆழ்வான்வார்த்தையை நினைப்பது.

(எல்லாரும் போந்தாரோ) - எனக்கு உங்களை யொழிய ஸூ முண்டோ? உணர அறியாத சிறு பெண்களும் உணர்ந்தால் புறப் பட விருந்தேன்; எல்லாரும் போந்தாரோ? என்ன; (போந் தார்) - க்ருஷ்ண விரஹத்தாலே துவண்ட பெண்களடைய உன் னைக் காண்கைக்கு உன்வாசலிலே வந்து கிடந்தார்க ளென்ன; ஆகில், உள்ளே புருரவிடுங்கோ ளென்ன; - (போந் தெண்ணிக் கொள்) - புறப்பட்டு மெய்க்காட்டுக் கொள். மெய்க்காட்டுக்கொள் ளுகைக்கு ப்ரயோஜனம் தனித்தனியே பார்க்கையும், அதுபவிக்கை யும்.

நாமெல்லாரும் கூடினால் செய்வதென்? என்ன;—(வல்ஆனை கொன்றானே)-சுவலயாபீடத்தைக் கொன்று நம் ஜீவநமான தன்னை நோக்கித் தந்தவனை. (மாற்றாரை மாற்றழிக்க வல்லானே)-எதிரிட்ட

ளிச்செய்கிறார் (சாதுஇத்யாதி.) இவளுக்குத் தனியே க்ருஷ்ணரூபவ மில்லை யோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார்(வைஷ்ணவஇத்யாதி.) ஆழ்வான்வார்த்தை யாவது - எம்பெருமானார் ஸம்பந்திகளை “கோயிலுக்குள்ளே புருரவொண் ணாது” என்ன; “எம்பெருமானார் ஸம்பந்தமே போரும்” என்று திரும்பிச் சொன்ன வார்த்தை.

“உனக்கு என்ன வேறு உடையை” என்றத்தால் - தன்னிடத்தில் ஸ்வாதந்தரியத்தை ஏறிடுகையாலே அஞ்சினமைதோன்றப் பாவம் அரு ளிச் செய்கிறார் (எனக்கு உங்களை இத்யாதி.) மெய்க்காட்டுக்கொள் - எண் ணிக்கை பிடித்துக்கொள் என்றபடி. ‘அதுபவிக்கையும்’ என்றது - ஸம் ப்ரவேஷித்து அதுபவிக்கையும் என்றபடி.

வலியதாய் - பலிஷ்டமாயிருக்கிற, ஆனை யென்றாய், அத்தைக் கொல் லுகை குணமாம்படி தாத்ரப்யம் அருளிச்செய்கிறார் (சுவலய இத்யாதி.) “மாற்று” என்று - பொண்ணினுடைய வர்ணைத்கர்ஷமாய், இங்கே பலாதி ஸயத்தைச் சொல்லுகையாலே, மாற்றாரைப் பலம்போக்கும் மிடுக்கினை யென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றிப் பலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய் கிறார் (எதிரிட்டஇத்யாதி.)“கீழைக் கடாக்கித்துப் பாவம் அருளிச்செய்கிறார்

திருப்பாவை.—பதினைந்தாம்பாட்டு. கருடு

கம்ஸாதிகளை அநாயாஸேந நயிப்பித்து, “நவஸாயுஜிதூர ஹு?” (கஉஅ) என்று அஞ்சின பெண்களை வாழ்வித்தவனை. (மாயனை) - தன்கையில் அவர்கள் படுமத்தைத்தான் பெண்கள் கையிலே படுமவனை. (வல்ஆனை கொன்றானை) - அங்கே குவலயா பீடத்தைக் கொன்றாற் போலே நம்முடைய ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத் தைப் போக்கினவனை. (மாற்றாரை மாற்றழிக்க வல்லானை) - சா னூர முஷ்டிகாதிகளை நிரவரித்தாற்போலே, நம்மைத் தன்னோடு சேர வெட்டாத இடையருடைய ஸங்கல்பத்தைப் போக்கினவனை. (மாயனை) - எதிரிகளைத் தான் தோற்றிக்குமா போலே நங்கையிலே தோற்ற ஆய்சர்யபூதனை. (பாட) - நமக்கு அவன் தோற்குந் தோல் விக்குத் தோற்றுப்பாட. (கரு)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—பதினஞ்சாம்பாட்டு. (எல்லே யித்யாதி.) இப்பாட்டில் பாகவத கோஷ்டியைக் காண ஆசைப்பட்டிருப்பா ரொருவரை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா.—(எல்லே) - அசலகத்துப் பிள்ளையை எழுப்புகிறவர்கள், “சங்கொடு சக்கரம்” இத்யாதியைப் பாட, அப்பாசுரத்தைத் தன் மிடற்றிலே வைத்துப் பாடுகையாலே, அது தானும் இவர்க ளுக்கு அத்யந்தம் ஆகர்ஷகமா யிருக்கையாலே, அவரைக் கொண் டாடுவதற்கு முன்பு “எல்லே!” என்று - ஆய்சர்யப் படுகிறார்கள். (இளங்கிளியே)-கிளி பேச்சுக்கு ஒப்பாமத்தனையல்லது பருவத்துக்கு ஒப்பாமோ? இவ்விடத்தில், பருவமென்பது - அபிரிவேஸத்தை; அவற்றுக்கு அபிரிவேஸ பூர்வகமாக வார்த்தை சொல்லவேணு மென்கிற நிர்பந்தமில்லையிறே. (இன்னம் உறங்குதியோ) - நாங்க ளனைவரும் வந்த பின்பும் உறங்கக் கடவையோ?

(தன்கையில் இத்யாதி.) அதாவது - தன் கையில் எதிரிகள் படுபவற்றை யெல்லாம் பெண்கள் கையிலே தான் பட்டு, பெண்களுக்குத் தான் தோற்ற தோல்வியாலே அவர்களை வென்றிருக்குமவன் என்கை. “வல்லானை” இத் யாதிக்கெல்லாம் தாத்பர்யாந்தரங்களை அருளிச் செய்கிறார் (அங்கே இத் யாதி.) “வல்லானை” இத்யாதிக்கெல்லாம் சொன்ன இரண்டு பாவத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றி, “பாட” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (நமக்கு இத்யாதி.) “பாடப்போந்தார்” என்று அந்வயம் கண்டு கொள் வது.

சில்லென்று அழையேன்மின்) - இப்படி அவர்களழைக்கை ஸ்வரூபவநிபோதி பாசையாலே, "சில்லென்றழையேன்மின்" என்கிறார். (சங்கைமீர் போதருகின்றேன்) - 'சங்கைகளும் கம்பேச்சும் போராதபடி உண்டூர்த்தி என்?' என்ன, 'கம்பாசுரத்தை மிடற்றிலே வைத்துப் பாடுகிற இவ்வதுபவத்துக்கு விரோதம் பண்ணலாகாதே யென்று எழுப்பாதே யிருக்க வேண்டியிருக்க, அது பொறுதே யெழுப்புகிற நீங்களன்றோ பூர்ணைகள்? நீங்கள் வெறுமனே யிருந்தீர்களாகில் நான் புறப்பட்டு வருகிறேன்' என்ன;

(வல்லு உன்கட்டுரைகள்)-நீர் கட்டுவார்த்தை சொல்ல ஸமர்த்தர். (பண்டே உன் வாயறிதும்) - இவ்வர்த்தம் முன்பே உன் பாசுரங்களாலே அறிவோம். (வல்லீர்கள் நீங்களே) - உங்கள் பாசுரத்தை அதுபவிக்கிற என்னுடைய அதுபவத்துக்கு விரோதத்தைப் பண்ணி, அதுக்குமேலே என்மேலே பழியாம்படி வார்த்தை சொல்ல வல்ல நீங்களன்றோ ஸமர்த்தர்கள்?' என்ன; (நானேதான் ஆயிடுக) - பாகவத ஸேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் அவர்களிடம் பழியும் தம்மே லேறிட்டுக் கொள்ளுகை ஸ்வரூபமன்றோ; ஆகையாலே, நானே அபராதிபாதிடுக.

(ஒல்லு நீ போதாய்) - இப்படி பழியைத் தம்மேலே ஏறிட்டுக் கொண்ட இவரை, சடக்கென இக்கோஷ்டியிலே ப்ரவேசரிபாய் என்கிறார்கள். (உனக்கென்ன வேறுடைபை) - உனக்கென்று ப்ருதக்கான பகவத்குணதுபவம் என்? நாம் புறப்படுகைக்கு எல்லாரும் போந்தாரோ? என்ன; (போந்தார் போந்தெண்ணிக்கொள்)-எல்லாரும் போந்தார்கள்; நீயும் இக்கோஷ்டியிலே ப்ரவேசரித்து மெய்க் காட்டுக்கொள்.

புறப்பட்டுச் செய்யவேண்டியது என்? என்ன,—(வல்லாணை இத்யாதி.)-ஸ்வயதநத்தால் கடக்க அரிதாய்ப்ராயஸ்சித்ததவிநாஸ்பமுமின்றிக்கே யிருக்கிற அஹங்கார நிவர்த்தகனாய் மற்றுமுள்ள காமக்ரோதாதிசூகங்களுக்கும் நிவாரகனாய் ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரணைப்பாட, ஒல்லு நீபோதாய் இத்யந்வய: (கடு)

பதினாறும்பாட்டு. (நாயகன் இத்யாதி.) முதலஞ்சபாட்டாலே - பகவதநுபவோபகரணங்களை அருளிச்செய்து, எழுப்புகிற பத்துப்பாட்டிலும் வைத்துக்கொண்டு, முதல்பாட்டில் - பகவதேக ஹோகரண ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அந்நய ப்ரயோஜஸ்யாய் இவ்விஷயத்தில் தேஸிகரன்றிக்கே யிறுப்

அ.—பதினாறம்பாட்டு. கீழில் பத்துப்பாட்டாலும் - முற்படவுணர்ந்தவர்கள் உறங்குகிறவர்களை யெழுப்ப, எல்லாருங் கூடிவந்து ஸ்ரீநந்தகோபர்திருமாளிகையிலே சென்று கோயில்காப்பாணையும் திருவாசல்காப்பாணையும் எழுப்புகிறார்கள். “செய்யாதன செய்யோம்” என்று பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை அனுஷ்டாபர்யந்த

பாரை அவர்கன்பக்கல் பரிவாலே தேசிக ராக்குகை - தங்களுக்கு க்ருத்யமென்றிருக்கை - ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்வலக்ஷணமென்று அவர்கள் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறது; இரண்டாம்பாட்டில் - பகவத்விஷயத்தில் ஜ்ஞாதமான அர்த்தம் ஒருவனுக்கு விஸ்மருதமானால், தங்கள் பரிவாலே, “வெவாயனாஹிவாஹாஹா” என்கிறபடியே அறிவிக்கை - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபம் என்கிறது; மூன்றாம்பாட்டில் - பகவததுபவத்தில் ப்ரத்யாஸந்ராய இரூப்பாரைக் குறித்து ஸாபேக்ஷராயிருக்கையும், அவர்களை மூன்னிட்டுசுஸ்வரணைப்பற்றுகையும்-ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபம் என்கிறது; நாலாம்பாட்டில் - “ததுவஸுஸுஸுஸுஸுஸு” என்றுபூர்வார்த்தசிஷ்ட்டராயிருப்பாரை பகவத் ப்ரேமாதிசயத்தாலே ததீபலோகராயிருப்பார் லோகார்த்தமாக ப்ரேரிக்கை - ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபம் என்கிறது; அஞ்சாம்பாட்டில் - ஜ்ஞாபீக்ஷாநெஹுவநெஹு என்றும், “சுஹொஹுவநெஹு” என்றும் அவன் பக்ஷத்தித்திருப்பார்திறத்து சித்ய ஸாபேக்ஷராயிருக்கை-ஸ்வரூபம் என்கிறது; ஆறாம்பாட்டில்-பகவத்ஸம்பந்தம் விச்சேதியாதேபோந்த ஆசார்யஸந்தாந ப்ரஸூதர் நமக்குப் பூஜ்யர்; அவர்களடியாக பகவத்ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணுகையும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபம் என்கிறது; ஏழாம்பாட்டில்-பகவத் விஸ்வலக்ஷம் அஸஹ்யமாம்படி அவகாஹித்தவர்கள் நமக்கு உத்தேஸ்பராமளாவன்றிக்கே, தத்ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளும் உத்தேஸ்பரென்றிருக்கை - ஸ்வரூபம் என்கிறது; எட்டாம்பாட்டில் - பகவததுபவபரிசுரமான ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளால் பூர்ணராயிருப்பார்திறத்து ததர்த்தமாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் ஸாபேக்ஷராயிருக்கை - ஸ்வரூபம் என்கிறது; ஒன்பதாம்பாட்டில் - பகவத் விஷயத்தில் மூட்டுகையாலே அதிகரித்த நிர்வாஹகர் முன்னாத பகவததுபவம் பண்ணுணை - ஸ்வரூபம் என்கிறது; பத்தாம்பாட்டில் - ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஸமூஹம் அபிமதமாயிருக்குமவர்களைக் கண்டால் அந்த ஸமூஹமாக, அவர்களையுக்கை ஸ்வரூபம் என்கிறது என்று ஆறாயிரப்படியிலே அருளிச்செய்த ஸ்வாபதேஸத்தைக் கண்டு கொள்வது. ஆக, சீழ்ப்பத்துப்பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் பேடிசாஸங்கதியை அருளிச் செய்கிறார். (சீழ்இத்யாதி.) கோயில்காப்பானாயிருக்கும் திரு

கநிஅ திருப்பாவை.—பதினாறும்பாட்டு.

மாக்கவேணுமே. ததியரை முன்னிட்டுப் பற்றாத அன்று முறை தப்பின சூர்ப்பணகை பட்டது படுமத்தனை. “வல்லபரிசு வருவிப்பேரே லதுகாண்டும்” என்னும் பெரியாழ்வார் திருமகளிறே இவள்.

மூ.—நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபனுடைய

கோயில்காப்பானே! கொடித்தோன்றுந்தோரண

வாசல்காப்பானே! மணிக்கதவந் தாள்திறவாய்

ஆயர்சிறுமியரோமுக்கு அறைபறை

மாயன் மணிவண்ணன் நென்னலேவாய்நேர்ந்தான்

தூயோமாய்வந்தோம் துயிலெழப் பாடுவான்

வாயால் முன்னமுன்னம் மாற்றாதேயம்மா! நீ

நேசநிலைக்கதவம் நீக்கேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை.—(உணர்ந்து திரண்ட எல்லாரும் சென்று வாயில் காப்பானேநோக்கி),—‘நாயகனாய்நின்ற - எங்களுக்கு ஸ்வாமியாயிருக்கிற, நந்தகோபனுடைய—பூநீந்தகோபருடைய, கோயில்காப்பானே - திருமாளிகையைக் காக்குமவனே! (உள்ளேபுகுரவிடவேணும்’ என்ன; அவன்கண்ணாலே “போங்கோள்” என்று சைகைகாட்டிநிற்க; இரண்டாம்வாசலளவும்சென்று, அங்கு உள்ள வாயில்காப்பானைப் பார்த்து),—‘கொடித்தோன்றும் - துகிற் கொடிகள் விளங்காநிற்பதாய், தோரணம் - தோரணங்கள் கட்டியிருப்பதான, வாசல் - திருவாசலை, காப்பானே - காக்குமவனே! மணிக்கதவம் தான் - அழகிய கதவின் தாழ்ப்பானே, திறவாய் - திறந்து எங்களை உள்ளேபுகுரவிடவேணும்’ (என்ன, ‘நீங்கள் வஞ்சகைகளாயிருப்பீர்கள், உங்களைப்புகுரவிடப் பயமாயிராநின்றது’ என்ன),—ஆயர் சிறுமியரோமுக்கு - இடையர் வயிற்றிற்பிறத்த சிறுபெண்களான எங்களுக்கு, மாயன் - ஆச்சர்யசேஷத்தங்களை யுடையவனும், மணிவண்ணன் - நீலமணிபோன்ற திருநிறத்தையுடையவனுமான ஸர்வேசுவரன், அறைபறை-சப்தியாநின்ற உள்ள பறையை, நென்னலே - நேற்றே, வாய்நேர்ந்தான்-(தருகிறோமென்று) திருவாய்மலர்ந்தருளினான் (என்றுசொல்ல, —‘ஆகிலும், நீங்கள் ப்ரயோஜனார்த்தபரைகளன்றோ என்று அவன் வினவு),—துயில் எழு-தூக்கத்தைவிட்டு அவனெழுந்திருக்கும்

வாசல்காப்பானே எழுப்புகிறார்களென்றும் ஓர் அவதாரிகை கண்டுகொள்வது. முன்பு பெண்களிடங்களிலே போய் அவரவரைப் பேரைச்சொல்லி எழுப்பி னாற்போலே, இங்கும் நோன்புக்கு வந்துஎழுப்புகோளென்று சொல்லிப் போந்த க்ருஷ்ணன் பேரைச்சொல்லிக் கூப்பிட வேண்டியிருக்க, இவர்களை யழைக்கிற தென்? என்ன; அருளிச்செய்கிறார் (செய்யாதன இதயாதி) “பெரியாழ்வார் திருமகளிறே இவள் என்றதுக்கு” - ஆண்டாளே இத்தனை கோபிமாராகப் பரவித்திருக்கையாலே இங்ஙன் சொல்லலாமென்று கருத்து

படி, பாடுவான்-திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடுகைக்கு, தாயோம் ஆய் வந்தோம்-அக்யப்ரயோஜாராம் நாங்கள் வந்திருக்கிறோம்; அம்மா - ஸ்வாமீ! முன்னம் முன்னம் - முதல் முதலில், வாயால் - உன்வாயாலே, மாற்றாதே - மறுக்கா தொழியவேணும்; (அன்றியும்), நேசம் நிலை - சேர்த்திருக்கிற வாசற்படியை யுடைய, கதவம் - கதவை, நீ நீக்கு - நீயேதிறக்கவேணும்' என்கிறார்கள்.

வ்யா.—(நாயகனுப்பின்ற நந்தகோபனுடைய கோயில்காப்பா னே) - ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமாளிகைக்குக் காவலாய் எங்களுக்கு நிர் வாஹகனானவனே! “நாயகன்” என்று - ஸ்ரீநந்தகோபரைச் சொல் லீற்றாகவுமாம். ‘இவர்களால்பெறுமவனன்றோ நாயகனாவான், இவனை “நாயகன்” என்கிறது என்?’ என்ன; “வாவிஷ்டிஷ்டித்ரு வபூஸா வுணூரீகஸுவாணூக்யஸு” । சூவாரூவத்யா உக்தௌதவூரூவாரூவாநுலவெசு” (கடக) என்று - பல லித்தி ஆசார்யனாலே யாகையாலே, உபகாரகனை “நாயகன்” என்கி றார்கள்; ப்ரதானேஷிபிற்காட்டில் த்வாரஸேஷிகளே எங்களுக்கு ஸேஷிக னென்கிறார்கள். (நந்தகோபனுடைய கோயில்) - நாங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிறவன் பரதந்தரன்; தங்களை ஸேஷிகளாகவைக்க இசைவா ரோடே கலந்து பரிமாறவிதே இவன் இங்குவந்து அவதரித்தது. “அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தமோ” என்று-பரமபதத்திலும் தான் பரதந்தரனாய் அவர்களிட்ட வழக்காயிறேயிருப்பது. (கோயில்காப் பாணே) - சிறுபெண்களாகையாலே, அவன் தொழிலையிட்டுச் சொல் லுகிறார்கள். “இன்னது பிடிப்பான்” என்னுமாபோலே; அவனும் உகக்கும்படியாலே சொல்லுகிறார்களாகவுமாம். இத்தால் - ஸேஷ

“நாயகனாய் நின்றவனே! நந்தகோபனுடைய கோயில்காப்பாணே!” என்று சப்தார்த்தம் விவகித்து, நாயகனாகக்கும் கோயில்காப்பாணாகக் கும் ஹேதுவாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீநந்தகோபர் இத் யாதி.) இவர்களால் பெறுமவன் என்றது - இப்பெண்களால் பெறப்படுமவ னான க்ருஷ்ணன் என்றபடி. ஆசார்யனைப்போலே உபகாரகத்வேன உபசரி த்து “நாயகன்” என்றார்களென்று ஒரு பரிஹாரம் அருளிச்செய்து, ஸேஷி த்வத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறார்களென்று பரிஹாராந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதானேஷ்யாதி.) ஸ்வாபதேசத்தில், த்வாரஸேஷிகள் - ததீயர். நீங்கள், “க்ருஷ்ணன்கோயில்” என்னாதே “நந்தகோபன்கோயில்” என்கிறது என் னென்ன; அருளிச்செய்கிறார்கள் (நாங்கள் இத்த்யாதி.) பேரையிட்டழையாதே “கோயில்காப்பான்” என்றதுக்கு இரண்டுவதமாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்

கக0 திருப்பாவை.—பதினாரும்பாட்டு.

வ்ருத்தி ப்ரயுக்தமான பேரே இவ்வாத்மாவுக்குப் பேர்என்னுமிடந்
தோற்றுகிறது. “யயொவி துஸெஷ ஹதீரிதெஜநெநு” (கக0)
என்னக்கடவதிறே.

(கொடித்தோன்றும் தோரணவாசல் காப்பானே) - அவன்
கண்ணிலே “போங்கோள்” என்று சொல்ல, திருவாசல் காக்கிற
வனை வந்து எழுப்புகிறார்கள். “கோயில் காப்பான்” என்று - அங்
குத்தைக்கும் நிர்வாஹகனும், அவன் தன்னையேகொடித்தோன்றும்
தோரணவாசல்காப்பா நென்னவு மாம். சேஷத்ராதிபதிதன்னை,
“கோயில் காப்பான்” என்று, வேறே திருவாசல் காப்பானைச்சொல்
விறற்குவுமாம். ‘ஆர்விக்கம்பண்ணுகிறார்களோ?’ என்று பயப்பட்டு
எல்லார் கால்களிலும் விழுகிறார்கள். (கொடித்தோன்றும் தோரண
வாசல் காப்பானே) - ஆர்த்த ரக்ஷணத்துக்குக் கொடிகட்டித் தோர
ணமும் நட்டுவைத்தாற்போலே, பெண்கள் தடுமாற்றந்தீர முகம்
தருகைக்கு அன்றோ உன்னை இங்கு வைத்தது?

(மணிக் கதவம் தாள்திறவாய்) - “பொன் னியலும் மாடக்
கவாடம் கடந்துபுக்கு” என்னுமாபோலே, புகுவாரைத் தன்னழ
காலே காற்கட்டும் கதவினுடைய தாள்திறவாய். திருவாசலுக்குள்
புகுவாரைக் காற்கட்டும் இது; அவன் புக்காரைப் புறப்படாதபடி
காற்கட்டும் தன்னழகாலே.

“தாள் திறவாய்” என்றவாறே, அவன், ‘பபமுள்ள தேஸத்திலே
மத்யராத்ரத்திலேவந்துதிருக்க அழைக்கிற நீங்கள் ஆர்?’ என்ன;

செய்கிறார் (சிறுபெண்கள்இத்யாதி.) இரண்டொத்பர்யத்துக்கும்சேர ஸ்வா
பதேஸத்திலே பவிப்பிக்கிறார் (இத்தால் இத்யாதி.)

அங்குத்தைக்கும் நிர்வாஹகனும் யென்றது - வாசலுக்கும் காப்பானே
யென்றபடி. “கோயில் என்றது - நிவ்யதேஸவாசியாக விவகரித்து, மூன்றாம்
தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (சேஷத்ரேத்யாதி.) திருவாசல் காக்குமவரை
அஹமிகொண்டால் அமையாதோ? இப்படி இவர்களை யழைப்பான் என்?
என்ன,—(ஆர்இத்யாதி.)

கதவு கால்கட்டுகையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக உபபாதிக்கிறார் (திருவாச
லுக்குள் இத்யாதி.)

“எங்களுக்கு வாய்நேர்த்தான்” என்ன அமைத்திருக்க, “சிறுமியர்” என்
கிறவிடத்தில் - ஸத்ரீதவம் சொல்லுகைக்கும், “ஆயர்” என்று - இடையர்
ஸம்பந்தம் சொல்லுகைக்கும், “சிறுமியர்” என்று - பால்யம் சொல்லுகைக்

“ஹயாநாஜவஹாரி” (ககக) இருந்தவிடத்தில்பயம்என்?’என்ன, காலம் த்ரேதாயுகமாய், தமப்பனார் ஸம்பராந்தகனுமாய், பிள்ளைகள் தாங்களும் ஆண்புலிகளாய், மந்த்ரிகள் வலிவீட்டாதிகளாய், ஊரும் திருவயோத்யையாய்ப் பபமற்றிருக்கிறதோ? காலம் கவிக்குத் தோள் திண்டியான த்வாபராந்தம். தமப்பனார் ஸாது, ஸ்ரீநந்தகோபர்; இவர்கள் சிறுபிள்ளைகள், அதுக்குமேலே தீம்பர்கள்; ஊர் இடைச்சேரி; கம்ஸன் ஸத்ரு, எழும்பூண்டுகொளல்லாம் அஸுரப்பூண்டுகள்; பயங்கெட்டிருக்கலாமோ? என்ன; ‘பெண்களுக்குப்பயப்படவேணுமோ?’ என்ன, ‘ஸூர்ப்பணை பெண்ணன்றோ?’ என்ன; ‘அவள் ராசூவரி நாங்கள் * ஆயர்சிறுமியர்; இவனுக்கு என்வருகிறதோ! என்று வயிறுபிடிக்கும் இடையர்க்குப் பிறந்தவர்களன்றோ?’ என்ன; ‘பூதனைக்குப் பின்பு இடைச்சிகளுக்கன்றோ பயப்படவேண்டுகிறது?’ என்ன; (ஆயர் சிறுமியரோடு) - கீர்த்திமமறியாத சிறுபெண்க ளென்ன;

‘வார்த்தையிலே அறியலாம், வந்த கார்யத்தைச் சொல்லுங்கோள்’ என்ன; (அறைபறை)-நோன்புக்குப் பறைவேண்டி வந்தோமென்ன, ‘அதுவாகில் திருப்பள்ளியுணர்ந்தால் விண்ணப்பம் செய்கிறோம், அவ்வளவுமில்லுங்கோள்’ என்ன; (மாயன்இத்யாதி.)-நீ இன்று அறிவிக்க வேண்டாதபடி நென்னேற்றே சொல்லிப் போந்தான். (மாயன்) - பெண்கள்கோஷ்டியில் தாழ் நின்று பரிமாறினபடி. (மணிவண்ணன்) - தாழ்வில்லாவிடிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகு; பூஅலர்ந்தாற்போல வார்த்தைசொல்லுகிறபோதை ஒஷ்டஸ்புரண மென்னவுமாம்; “வாழ்மீரீராத” (ககஉ)

கும் ப்ரஸ் ப்ரதிவசநமுகே பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (தாந்திரவாய் இத்யாதி.)

மேலுக்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (வார்த்தையிலே இத்யாதி.) அறைதல் - சப்திக்கையாய், அப்படிப்பட்ட பறையென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றித் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நோன்புக்குஇத்யாதி.) நீலமணிபோன்ற வடிவுடையவென்ற சப்தார்த்தமாய் ஒரு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்து, ‘வாய்நேர்தான்’ என்றதைக் கடாக்ஷித்து, மணி - பத்ம ராகமாய், வண்ணம் - ஆதரத்தின் வர்ணமாய், தாத்பர்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (பூஇத்யாதி.) ஸ்புரணம் - ப்ரகாசம். வார்த்தை சொல்லும்போதைத் திருவநாதத்தில் சிவப்பை “ஸ்ரீமாந்” என்றது என்று திருவுள்ளம் பற்றி ப்ரமாணக் காட்டுகிறார் (வாக்மீ இத்யாதி.)

(நென்னலே) - உன்காலைப் பிடிக்கவேண்டுகிற இன்று போலேயோ, அவன் காலைப் பிடிக்க இருந்த நென்னேற்றும்; ஒரு நாளே! என்கிறார்கள். (வாய்நேர்ந்தான்) - ‘ஒலக்கத்திலே ஒரு வார்த்தை சொன்னானாகில் மெய்யாக வேணுமோ?’ என்ன; “கூடுஷ! நெனெலொவ்வொவொவெசு” (கநக) என்று ஒருத்திக்குச் சொன்ன வார்த்தை அவள் விஷயத்தில் பழுதாய்த்த தாகிலன்றோ இவ்வார்த்தையும் பழுதாவதென்ன:—

‘சொன்னானே யாகிலும் நீங்கள் ப்ரயோஜநாத்ரபரைக ளன்றோ?’ என்ன; (தூயோமாய் வந்தோம்) - “பறை” என்று-ஒரு வ்யாஜம், அந்நயப்ரயோஜனைகள் நாங்கள். அதாவது - அவனுக்கு மங்களாஸநம் பண்ணுமதொழியத் தங்களுக்கு ஒன்றின்றிக்கே யிருக்கை. (வந்தோம்) - அவன் செய்வதை நாங்கள் செய்தோ மென்கை. ‘நீங்கள் அந்நயப்ரயோஜனைகளென்கைக்கு அடையாளம் என்?’ என்ன; (தூயிலெழ பாடுவான்) - திருப்பள்ளியெழுச்சி பாட வந்தோம். “வஸுலியாவொயி தஸ்ரீலாநு வஸுவஸுவஸு வஸுநவஸு”

(கநச) என்று - பிராட்டி உறங்குகிறபடியைக் கண்டு உகந்தாள், இவர்கள் இவனுணரும்படியைக் காண ஆசைப்படுகிறார்கள்.

‘அங்கனையாகில், திறக்கிறேன்நில்லுங்கோள்’ என்ன; (வாயால் முன்னமுன்னம் மாற்றாதே) - எங்களை முற்படநிலேஷதீயாதொழிய வேணும்; நெஞ்சால் நினைத்தா யாகிலும் வாயாலே நிலேஷதீயா தொழியவேணும். உன் கையதுகிடாய் இவர்களுக்கு; அவன் கை

“வஸுலியாநு தீ திலாநுவா ஸ்ரீலாநுஸ துநிவரணா” என்று வசகசேஷம், “நென்னல்” என்ன அமைந்திருக்க, ‘நென்னலே’ என்ற வகாரத்துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உன்காலை இய்யாதி.) “சொன்னான்” என்னுதே “வாய்நேர்ந்தான்” என்றதாலே ச்லாக்யதை தோன்றுகையாலே அதுக்குப் பாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஒலக்கத்திலே இய்யாதி.) ஒருத்திக்கு - த்ரௌபதிக்கு.

பிராட்டியைப்போலே உறங்குகிற போதையில் அழகிலே ஈடுபட்டிருக்க வேண்டியிருக்க, திருப்பள்ளியெழுச்சிபாட வரக்கூடுமோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஸமயேத்யாதி.)

நெஞ்சிலே நிலேஷதிக்கையை நினைத்து நில்லுங்கோ னென்றதாகத் திருவுள்ளம் பற்றித் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (எங்களை இய்யாதி.) “முன்ன

திருப்பாவை.—பதினாறும்பாட்டு. கக௩

யதிதே வாணன். ‘வயுதாடி’ (க௩௩) என்றவர்தாமே, ‘சு வுலா
லிஷு-யெலாவது’ (க௩௪) என்ற பின்பிற அவன் ஸத்தை
பெற்றது. (அம்மா) - பச்சையிடுகிறார்கள். ‘உள்ளிருக்கிறவனே
நாதன்? நீ யல்லையோ?’ என்ன; ‘தானையுருவிக்கதவைத்தள்ளிக்
கொடுபுருங்கோள்’ என்ன,

(நீ நேசநிலைக்கதவம் நீக்கு)-‘அதுஉன்னிலும் பரிவுடைத்தான
கதவு; எங்களால் தள்ளப்போகாது: நீயே திறக்கவேணும்’ என்கி
றார்கள். சேதநாசேதநவிபாகமின்றியே, இவ்வூரிலுள்ளதெல்லாம்
அதுகூலமாயிருக்கிறபடி; கம்ஸன்படைவீட்டில் எல்லாம் ப்ரதி
கூலமாயிருக்குமா போலே. (நேசநிலைக்கதவம்) - செறிந்திருக்கிற
கதவையும் நிலையையும். (நீக்கு) - நீயே வந்து திறக்கவே
ணும். (க௩)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—பதினாறும்பாட்டு. (நாயகனுப் இத்யாதி.) இப்பாட்டில் -
முன்பு உணர்த்தினவர்களும் உணர்ந்தவர்களும் எல்லாரும் கூடிப்
பகவதபுவத்துக்குத் தேஸிகளுன ஆசார்யன் திருமானிகையிலே
புக்கு, அங்குக்கோயில்காப்பாணையும் திருவாசல்காப்பாணையும் எழுப்
புகிறார்கள். ஆசார்ய ஸம்பந்த கடகரை முன்னிட்டு ஆசார்யனைத்
தொழுகையும் பெரியோர்செயலிறே.

வ்யா.—(நாயகனுப்பின்ற) - தன்னுடைய ஸேஷித்வம் விரித்திக்
கைக்காகத் தனக்குப் புறம்பாயிருப்பான் ஒரு ஸேஷிபைத் தேடிப்
போகவேண்டியிருக்கையன்றிக்கே, தானே ஸேஷித்வகாஷ்டையிலே
நிற்கிற. (நந்தகோபனுடைய) - பகவதபுவ ஜநித ஆநந்த நிர்ப்பர
ணய ஸம்பூநீதரக்ஷகளுன ஆசார்யனுடைய. (கோயில்காப்பாணை) -
கோயிலுண்டு - அவனுக்கு ப்ரதிபாதகத்வேந இருப்பிடமான திரு
மந்தரம்; அத்தை அநதிகாரிகள் செவிப்படுத்தாதபடி ரக்ஷிக்கு
மவனே!

(கொடிதோன்றும் தோரணவாசல் காப்பாணை) - இவனு
டைய ரக்ஷகத்வம் விளங்காநின்றான் அகாரணமஸஸ்ப்தார்த்தம்

முன்னம்” என்ற வீபஸையாலே - நோன்புக்கு ப்ரதமம் விக்ரவார்த்தை
சொல்லாதொழியவேணு மென்னும் இவர்களபிராயத்தை அருளிச்செய்
கிறார் (உன் கையது இத்யாதி.)

“நேசம்” என்றதன் அர்த்தம் (அது இத்யாதி.) “நேசம்” என்றதுக்கு -
செறிவாக அர்த்தாந்தரம் அருளிச் செய்கிறார் (செறிந்து இத்யாதி.) (க௪)

கீகாசு திருப்பாவை.—பதினேழாம்பாட்டு.

களைக் காக்குமவனே! (மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்) - ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாகையால் ஸ்லாக்யமா யிருந்துள்ள ஆத்மஸ்வரூபாறு பவத்தையும், அத்தால் வரும் ஸ்வஸ்வாதந்தரிய ப்ரதிபத்தியையும் தவிர்த்தருளாய்.

‘பயமுள்ள தேஸத்திலே அர்த்தராதர்த்திலே வந்து எழுப்பு கிறவர்கள் ஆர்?’ என்ன; (ஆயர் சிறுமியரோமுக்கு) - “எம்பெரு மானே உபாயோபேயம்” என்று அப்யவலித்திருக்கும் ஜ்ஞாநஜந் மாக்கள் திருவம்ஸத்திலே பிறந்த பகவதநயார்ஹ ஸேஷபூதரான பாலர்களான நமக்கு. ‘நீங்கள் வந்த கார்யம் ஏது?’ என்ன; (அறை பறை) - த்வலிக்கிற வாத்யம் வேண்டிவந்தோமென்ன; - புருஷார்த் தம் வேண்டிவந்தோ மென்ன; ‘ஆகில், திருப்பள்ளி யுணர்ந்த அநந் தரம் விண்ணப்பஞ் செய்து தருவிக்கிறேன்’ என்ன; (மாயன்மணி வண்ணன் நென்னலே வாய்நோந்தான்) - ஆஸ்ரிதபாதந்தராய் ஸுலபனாய் ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடைய எம்பெருமான் நென் னேற்றே பறைதருகிறோ மென்று மந்ஸூர்வகமாகச் சொல்லிவைத் தான். ‘ஆகிலும், நீங்கள் ப்ரயோஜநாதர பாரன்றோ?’ என்ன,— (துயோமாய் வந்தோம்) - பறையென்றது - வ்யாஜமாதரம்; நாங்கள் அநந்யப்ரயோஜநாய்வந்தோம். அநந்யப்ரயோஜநருக்குக் கர்த்தவ் யம் ஏது?’ என்ன,—(துயிலெழ பாடுவான்) - திருப்பள்ளியெழுச்சி பாட வந்தோம்.

‘ஆகில்நிலுங்கோள், திறக்கிறேன்’ என்ன; (வாயால் முன்ன முன்னம் மாற்றுதே யம்மா)-வாக்காலே முந்துற முன்னம் எங்களை நிஷேத்யாதேகொள். உள்ளிருக்கிறவனே ஸ்வாமி? நீ எங்களுக்கு ஸ்வாமியன்றோ? ‘ஆகில், கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு புதுருங்கோள்’ என்ன,—(நீ நேச நிலைக்கதவம் நீக்கு) - நீ வாவெனிலும், ஸ்நேஹ யுக்தமான நிலையுடைத்தான கதவைத் திறந்து விடாய்; நீ எம் பெருமானிடத்தில் ப்ரேமாத்ஸபத்தாலே அநதிகாரிகளுக்கு அவனை உள்ளபடி காட்டாதாப்போலே ஆத்மஸ்வரூபம், ஸ்வவைவஸூகண் யத்தாலே, அதிகாரிகளுக்கும் பகவத்விஷயத்தை மறைக்கக்கடவதா யிறே யிருப்பது. (கசு)

அ.—பதினேழாம்பாட்டு இவர்களைத் திருக்காப்புரீக்கி உள்ளே புராவிட, ஸ்ரீநந்தகோபர் தொடக்கமானாரை எழுப்புகிறார்கள். முற்பட க்ருஷ்ணனைப் பெண்கள் களவுகாண்கிறார்களோ வென்று நினைத்துக் காவலாகப் புறக்கட்டிலே கிடக்கிற ஸ்ரீநந்தகோபரை

எழுப்புகிறார்கள்; அநிருத்தாழ்வானை யகப்படக் களவு காணக்கடவ பெண்கள்; அவனழகுக்கும் வாய்த்தலையாய் “வலாக்கா நநய ௨.நய” (கா.௭) என்கிற க்ருஷ்ணனைக் களவுகாணச் சொல்ல வேணுமோ?

மூ.—அம்பரமேதண்ணீரே சோறேயறஞ்செய்யும்
எம்பெருமான்நந்தகோபாலாவெழுந்திராய்
கொம்பனார்க்கெல்லாங் கொழுந்தே குலவிளக்கே
எம்பெருமாட்டி யசோதாயறிவுறாய்
அம்பரமூடறுத் தோங்கியுலகளந்த
உம்பர்கோமானே யுறங்காதெழுந்திராய்
செம்பொற்கழலடிச் செல்வாபலதேவா
உம்பியும்பீய முறங்கேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை:—(வாயில்காவலர் திருக்காப்புக்கி இவர்களை உள்ளே புருர விட, முதற்கட்டிலே சென்று),—‘அம்பரமே தண்ணீரே சோறே - ஸந்தரங் கள் குளிர்ந்ததீர்த்தம் அந்நம் இவற்றை (வேண்டுவோர் திருப்திபெறு மளவும்), அறம் செய்யும் - (ஒருபயனைவிரும்பாமல்) தானஞ்செய்கின்ற. எம்பெருமான் - (க்ருஷ்ணனைப்பெற்று) எங்களுக்கு ஸ்வாமியான, நந்த கோபாலா - ஸ்ரீநந்தகோபரே!—எழுந்திராய்-எழுந்திருக்கவேணும்,’ (என்று எழுப்ப, —‘அவர் அநுமதிபண்ணினமை தோற்றக் கிடக்க; இரண்டாகட் டிலே சென்று),—, ‘கொம்பு அனார்க்கு எல்லாம் - வாஞ்சிக்கொம்பையொத்த ஸ்த்ரீகளுக்கெல்லாம், கொழுந்தே - முதன்மையாகப்பிறந்தவனாய், குல விளக்கே - நந்தகுலத்துக்கு மங்களதீபம் போன்றவனாய், எம்பெருமாட்டி - (க்ருஷ்ணனைத்தருகையால்) எங்கள் ஸ்வாமியான, யசோதாய் - யசோ தைப்பிராட்டியே!—அறிவுறாய் - நீ அறிந்து எழுந்திருக்கவேணும்,’ (என்று ப்ரார்த்திக்க),—(அவளும் ஸம்மதித்தமை தோற்றக் கிடக்க; உள்ளேயுக்கு) ‘அம்பரம் ஊடு அறுத்து - ஆகாஸமெல்லாம் இடைவெளியாக்கிக்கொண்டு,’ ஓங்கி - பரமபதத்தளவும் செல்லவளர்ந்து, உலகு அளந்த - எல்லாலோகங் களையும் அளந்தருளுருகையாலே, உம்பர்கோமானே-தேவர்களுக்குராஜாவான வனே!—உறங்காது எழுந்திராய்-கண்டவளர்த்தருளாமல் எழுந்திருக்கவேணும்’ (என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை எழுப்ப), (அவனைழுந்திருக்கக் காணாமையாலே) “முந்தற நம்பிமுத்தபிரானை யெழுப்பாதே முறைதப்பச் செய்தோம்”

பதினேழாம்பாட்டு. (அம்பரமே இத்யாதி.) ‘தங்களுக்கு உத்தேசிய ளான க்ருஷ்ணனை எழுப்பாதே நந்தகோபரை முந்தற எழுப்புபானென்?’ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (முற்பட இத்யாதி.) ‘பெண்கள் ஆண்களைக் களவு காணக் கண்டதுண்டோ?’ என்ன; அருளிச்செய்கிறார் (அநிருத்தேத்யாதி.)

கனக திருப்பாவை.—பதினேழாம்பாட்டு.

என்று நினைத்து), ‘செம் பொன்-செம்பொன்னாற் செய்த, கழல்-வீரக்கழலை யணிந்த, அடி - திருவடிகளையுடைய, செல்வா பலதேவா - ஸ்ரீமானான பல பத்ரனே!—உம்பியும் - உணக்குத்தம்பியான க்ருஷ்ணனும், நீயும் - (அவன் சொல்வழியே நடக்கும்) நீயும், உறங்கேல் - உறங்காதெழுந்திருக்கவேணும், (என்று இரக்கிறார்கள்.)

வ்யா.—(அம்பரமே இத்யாதி.)—புடைவையோடு தண்ணீரோடு சோரோடு வாசியற வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவதெல்லாம் புஷ்கல மாகக் கொடுக்கை. ஏவகாரத்தாலே - இதுவோ இவன் கற்றதென் னும்படி கொடுக்கை. (அறஞ்செய்யும்) - பலாபிஸந்திராவிதமாக ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தாலே கொடுக்கை. இத்தால் - நாட்டுக்குத் தாரகாதிகளைக் கொடுக்கிற நீ, எங்கள் தாரகத்தையும் தாரா யென்கை. (எம்பெருமான் இத்யாதி.) - எங்களுக்குத் தாரக போஷக போக்யங்களெல்லாமான க்ருஷ்ணனைப் பெற் றுத் தந்த ஸ்வாமீ! எழுந்திராய். “வனகெகவமறுவாலாய வுரூவாலாயகெஸவ?” (சக) * உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின் னும்வெற்றிலையு மெல்லாப்பேறும் தானேயானவனிதே க்ருஷ்ணன். (எம்பெருமான்)-நாட்டில், பெண்களுக்குத்தாநங்கொடுப்பாரில்லை,

புஷ்கலமாகக்கொடுக்கைக்கு ஸுலபமான தண்ணீரோடு சேர்த்துச் சொல்லுகையாலே அம்பரம்முதலானவற்றுக்குப் பெளஷ்கல்யம் தோற்றுகிற தென்றுத் திருவுள்ளம்பற்றித்தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (புடைவையோடு இத்யாதி.) “அம்பரம்கொடுக்கையே அறஞ்செய்யும், தண்ணீர்கொடுக்கையே அறஞ்செய்யும், சோறிகெகையே அறஞ்செய்யும்” என்று தனித்தனியே அந் வயித்து ஏவகாரத்தாலே ஒரொன்றேகொடுக்கும்போது கொண்டாடும்படி யிரு க்குமென்றுதாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்(ஏவகாரத்தாலே இத்யாதி.) இவற் றைக் கொடுக்கை தர்மமென்னுமது அர்த்தவித்தமாயிருக்கவும், “அறம்” என்று விஸேஷித்ததுக்கு விஸேஷதர்மமென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தாத் பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பலாபிஸந்தி இத்யாதி.) பெண்கள் எழுப்பும் போது இவ்விஸேஷண மிகெகக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இத் தால் இத்யாதி.) தாரகாதிகளெல்லாம் க்ருஷ்ணனென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார்(எகைகேத்யாதி. “வித்யூலாத்யூஸூதலூதூடாரூதூ டியொவீவா” என்று பூர்வார்த்தம். க்ருஷ்ணனைப்பெற்றதே தருகை யாய் இந்த உபகாரத்தைப்பற்ற ஒரு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்து, பெண்கள் தாரகாதிகளாக என்மென்று பாராதே, அதிகாரிவிஸேஷத்தைப் பார்த்துத் தருவானாயிருக்கிறபடியைப் பற்ற “எம்பெருமான்” என்றதுக்குத் தாத் பர்வார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (நாட்டில் இத்யாதி.)

திருப்பாவை.—பதினேழாம்பாட்டு. கௌ

தாநங்கொள்ளுகைக்கு அதிகாரிகளல்லாமையாலே. “வாவு஁டிவ ஸாஸு” (காடஅ) என்று இருக்கிற எங்களுக்கு க்ருஷ்ணனைத் தாப் புகுகிற நீ விசேஷித்து எங்களுக்கு நாயகனன்றோ?

உணர்ந்து, அவன் அநாமதி பண்ணினபடி தோற்றக் கிடக்க, (கொம்பனர் இத்யாதி.) - பிராட்டிமுன்னக அவனை யெழுப்புமா போலே, இவள்முன்னக ஸ்ரீநந்தகோபரை யெழுப்பாவிட்டதென் னென்னில்? - பிள்ளைமேல் ஸங்கத்தாலே அணித்தாக உள்கட்டிலே கிடக்கையாலே பிற்பட அவளை எழுப்புகிறார்கள். (கொம்பனர்க் கெல்லாம் கொழுந்தே) - “நாரீணா஁஁துவாய-஁” (கா0) என்று - பெண்பிறந்தார்க்கெல்லாம் தலைபாகப் பிறந்தவளே! (கொம்பனர்) - கொம்பு - வஞ்சிக்கொம்பு. அனார் - அத்தை அனையவர்கள்; அத்தை ஒத்தவர்கள். (குலவிளக்கே) - இக் குலத்துக்கு மங்களதீபமானவளே! பெண்பிறந்தார்க் கெல்லாம் த்ருஷ்டியான விளக்கே பென்னவுமாம். (கொழுந்தே) - பெண் களுக்கு ஒருகுறை வரில் உன்முகமன்றோ வாடுவது? (எம் பெருமாட்டி) - க்ருஷ்ணனைப்பெற்றுத்தந்து எங்களுக்கு ஸ்வாமிநி யானவளே! (யசோதாய்) ஸ்ரீநந்தகோபரைப்போ லன்றியே ஸஜா தீயையாகையாலே நோயறியுமவளே! ஹிதகாமரான ஸ்ரீநந்தகோப ரெழுந்திருக்கச்செய்தேயும் ப்ரியகாமையா யிருக்கிற நீ கிடக்கக்கட வையோ?(அறிவுறாய்)-நீ அறிந்தால் எங்களுக்கு ஒருகுறையுண்டோ? என்கை.

‘பிராட்டி’ என்றது,மேலில்பாட்டில்சொல்லுகிறகப்பினைப்பிராட்டியை. ‘அத்தை அனையவர்கள்’ என்றது - அதுக்கு ஸத்ருஸ ரென்றபடி. நந்தகுலத் துக்குத் தன்வருத்தத்தாலே விளக்கானவ ளென்று கீழ் அருளிச்செய்து- “கொம்பனர்க்கெல்லாம்” என்றதை இங்கும்கூட்டித் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (பெண்பிறந்தார்க்கு இத்யாதி.) முன்னே “கொழுந்தே” என்ற துக்கு-லக்ஷணயா உத்தமத்வம் அர்த்தமாக ஒரு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்து - கொழுந்தோட்டை ஸாத்ருஸ்யமாக விசேஷம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாத் தரம் அருளிச்செய்கிறார் (பெண்களுக்கு இத்யாதி.) ‘அறியுமவளே’ என்ற அநந்தம் “ஆகையாலே” என்று ஸேஷம். “அறிவுறாய்” என்றதை விவக்ஷித்து ப்ரார்த்தனைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (நீ இத்யாதி.)

ககசுஅ திருப்பாவை.—பதினேழாம்பாட்டு.

அவள் ஸம்வாதத்தாலே உள்ளே புக்கு க்ருஷ்ணனை எழுப்பு
கிறார்கள்:—(அம்பரமூடறுத்தோங்கி) - ப்ரயோஜநாந்தரபரரான
தேவர்களுக்காக ஆகாஸாவகாஸத்தையெல்லாம் அடங்க ஒருப்ரதேஸ
நியதி இல்லாதபடி ஊடறுத்து விம்ம வளர்ந்து. இத்தால் நிரு
பாநிக ரக்ஷகனாகையாலே ரக்ஷகத்வமே விளையுமாய் வளர்ந்தபடி.
(உலகளந்த) - உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தழுவிக்கொண்டு கிடக்கும்
தாயைப்போலே, இருந்ததேகுடியாக எல்லார்தலையிலும் ஊறெண்
னெய் வார்த்தாற்போலே திருவடிகளைக் குளிர வைத்தபடி.
(அம்பர் கோமானே) - அச்செயலாலே தேவர்களை எழுதிக்கொண்ட
படி; நிக்பஸூரிகளை யென்னவுமாம். அநாவது - ‘நமக்கு பரீரோ
பூஷணமான திருவடிகளை யிட்டுக் காடும் ஓடையும் அளப்பதே!
இது ஒரு வாத்ஸல்யமே!’ என்று வாத்ஸல்யத்துக்குத் தோற்கை.
(உறங்காது எழுந்திராய்) - ஆண்களுமாய் ப்ரோஜநாந்தரபரராக
வேணுமோ முகங் கொடுக்கைக்கு? அநய்யப்ரோஜநைகளுமாய்
அபலைகளுமானால் ஆகாதோ? எங்களுக்கு முகங் காட்டும்போது
சிறுப்பது பருப்பதாக வேணுமோ? இருந்தபடியே காட்ட அமையா
தோ? உன் வாசியறிபாதே அந்பரமான நாட்டுக்கு ஸுலபமான
திருவடிகளை, உன்வாசியறியும் எங்களுக்குக் காட்டலாகாதோ?
(உறங்கா தெழுந்திராய்) - எங்களை உறக்கம் எழுப்பவந்த நீ, உறங்
கக்கடவையோ? “சுநிஜ்ஜுவதகுராஜ?” (ககசு) என்று கேட்
டிருந்தபடி அழகிதா யிருந்தது!

‘ஸம்வாதத்தாலே’ என்றது-ஸம்மதியாலே யென்றபடி. விம்மல்-பொரு
மல்; அதாவது - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே திருமேனிப் பருமையைச் சொல்லு
கிறது. “உலகு” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உறங்கு
கிற இய்யாதி.) ஊறெண்ணெய் - உச்சியெண்ணெய். “உறங்காதே” என்று
இவ்வளவைச்சொல்ல அமைத்திருக்க, “எழுந்திராய்” என்றதுக்கு - எழுந்
திருக்கை முகங்காட்டுகைக்கு நிமித்தமென்று விவகித்து “அம்பரம்”
இய்யாதியைக் கடாகித்து மாவம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆண்களும் இத்
ய்யாதி.) அதில் முதலிரண்டுவாக்யமும் “அம்பரமூடறுத்து” என்ற அம்சத்
தைப்பற்ற. “ஓங்கி” என்றத்தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (எங்களுக்கு இத்
ய்யாதி.) “உலகளந்த” என்றத்தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (உன்வாசி
இய்யாதி) என்று கண்டுகொள்வது. “உறங்காது” என்னுமதுக்கு ஸ்வாப
தேஸத்தில் மாவம் அருளிச்செய்கிறார் (எங்களை இய்யாதி வாக்யத்தவயத்
தாலே.) “உறக்கமெழுப்ப” என்றது - ஸம்ஸாரமாகிற உறக்கத்தை எழுப்பு
என்றபடி.

இப்படிச்சொல்லவும் எழுந்திராமையாலே, முந்தறநம்பிமூத்த பிராணை எழுப்பாதே முறைகேடாகச் செய்தோ மென்று அவனை எழுப்புகிறார்கள்:—(செம்பொற் கழலடிச் செல்வா பலதேவா) - பிள்ளை பிறக்கைக்குப்பொற்கால் பொலியப் பிறந்த சீமானே! (உம்பியும் நீயும் உறங்கேல்) - உனக்குப் பவ்யனான தம்பியும், அவனுக்குப் பவ்யனான நீயும் உறங்கா தொழிபவேணும். “வஸுதேவஸுதேவா உயாநெருஹேநெருஹவிநெருநாநெணாஸாவிதா மொவெநாஹரிணாஹுதவெதவஸு” (கச௦) என்று - எங்களையும் அவனையும் பொருந்த விடுமவனல்லையோ நீ? (க௭)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—பதினேழாம்பாட்டு. (அம்பரம் இத்யாதி.) இப்பாட்டில் கீழ்ப்பாட்டில் எழுப்பின கோயில்காப்பா நனமதியால் திருவாசல் காப்பான் உள்ளே புகுரவிட, முந்தற ஆசார்யனை எழுப்பி, நம்பி மூத்தபிரான் முன்னாக ஈஸ்வரனை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா.—(அம்பரம் இத்யாதி.) ஆதம்ஸ்ரூபமான ஈஸ்வரமுக விகாஸத்தையும், தத்வர்த்தகமான போக்த்ருத்வபுத்திநிவ்ருத்தியையும், தத்தேதுவான கைங்கர்யத்தையும், - ஓரொன்றேயோ இவன் கொடுப்பது என்னும்படி தன்னுடைய ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தாலே ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாகக் கொடாநின்றான், நமக்கு வகுத்தஸேஷியாய் ஆனந்த நிர்ப்பரனும் ஆஸ்ரிதராகுகணை ஆசார்யனே! நீ உணரவேணும்.

(கொம்பு இத்யாதி.) - நதிப்ரவாஹங்களுக்கு வளைந்து பிழைக்கும் நீர்வஞ்சிக்கொம்புபோலே, ஸம்ஸாரிகளுடைய அபிமானத்துக்கு அநுரூபமாகத் தங்களை அமைத்துவைக்கும் பகவந்மந்த்ரங்களுக்கெல்லாம் ஸ்ரேஷ்டமாய் ப்ரபந்ருஸத்துக்குப் ப்ரகாஸகமாய் எங்களுக்கு நிருபாதிசுவாமியாய்த் தன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு

செம் - சிவந்ததாய், பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமாய், கழல் - வீரவண்டய முடைய, அடியையுடையவ னென்று ஸப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, இங்ஙன் விஸேஷித்ததிக்குத் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளை இத்யாதி.) இருவர்க்கும் பரஸ்பரம் பவ்யதை சொன்னதுக்குப் ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (ஸந்தேஸை:இத்யாதி.) (க௭)

கள0 திருப்பாவை.—பதினெட்டாம்பாட்டு.

ஆபிஜாத்யாதி ஸகலாதிஸபப்ரதமான திருமந்த்ரமே அறிவுறாய்;
திருமந்த்ரம் அறிவுறுகையாவது - ஸ்வார்த்தப்ரகாஸக மாகை.

(அம்பரம் இத்யாதி.)-நிர்ஸ்வரவாதம்பண்ணுமவர்களுக்கு அவ
காஸமறும்படி அபிவ்ருத்ததாய் இவ்விபூதியைத்தன் திருவடிகளின்
கீழே சேர்த்துக்கொண்ட நித்யஸூரி நிர்வாஹகனுனவனே! ஸம்
ஸாரிகளுறக்கம் தீர்க்க அவதரித்த நீ உறங்கா தொழியவேணும்.

இப்படி எழுப்பின இடத்திலும் எழுந்திராமையாலே, அவனை
எழுப்புகைக்காக நம்பிமுத்தபிரானை எழுப்புகிறார்கள்:—(செம்பொற்
கழலடி) - சிவந்து ஸ்ப்ருஹணீயமான ஸ்வர்ணத்தாலே செய்யப்
பட்ட வீரக்கழலையுடைய; ஸ்வஸேஷத்வத்திலே பகவச்சேஷத்வம்
அந்தர்க்கதமாம்படி யிருக்கையாலே, திருவடிகள் விருதுபூண்டன
வென்றுமாம். (செல்வா பலதேவா) - இப்படி ஸம்பந்நனை பல
தேவனே! (உம்பியும் நீயும் உறங்கேல்) - உனக்கு பவ்யனை க்ருஷ்
ணனும் அவனுக்கு பவ்யனை நீயும் உறங்காதொழியவேணும். (கள)

அ.—பதினெட்டாம்பாட்டு. இப்படி எழுப்பின இடத்திலும்
எழுந்திராமையாலே தங்களுக்குப் புருஷகாரபூதையான நப்பின்னைப்
பிராட்டியை எழுப்புகிறார்கள். அவள் புருஷகாரமாக அவனைப்
பற்றுவதே பலவ்யாப்தமாவது. இதுதான் காகவிபீஷணதிகள்
பக்கவிலே காணலாம். அவளை அநாதரித்து இவனைப் பற்றின
சூர்ப்பணகை அநர்த்தப்பட்டாளிறே. பெருமானே யொழியப்
பிராட்டியைப் பற்றின ராவணனும் அநர்த்தப்பட்டான்; இருவரை
யும் பற்றினானிறே ஸ்ரீவிபீஷணஸ்வாணைப்போலே வாழலாவது.
அபிசிவேஸ ப்ரேரிதைகளாகையாலே முந்துறவே க்ருஷ்ணன்பக்க

பதினெட்டாம்பாட்டு. (உந்துமதகளிற்றன் இத்யாதி.) 'இப்படி எழுப்
பினவிடத்திலும்' என்றது - திருவாசல்காக்கும் முதலிகள் தொடக்கமாக
நம்பி மூத்தபிரானளவும் புருஷகாரமாகப்பற்றி யெழுப்பினவிடத்திலும்
என்றபடி. 'இவளைப் புருஷகாரமாக்குமிடத்தில் அவனைப் பெறலாமோ?
என்ன, - அருளிச்செய்கிறார் (அவன் இத்யாதி.) அவள் புருஷகாரமாகப்பற்றுகை
பலவ்யாப்தமென்கையை அந்வயவ்யபதிரேகங்களால் உபபாதிக்கிறார் (இது
இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) இவளை யொழியப் பெருமானைப்பற்றுகை
அநர்த்தாவஹமென்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்கிறார் (பெருமானே
இத்யாதி.) இப்படி யிருக்கவும் முந்துறவே நப்பின்னையைப் புருஷகார
மாக்காதே க்ருஷ்ணன்பக்கல் இழிகைக்குக் காரண மென்னென்ன; - அரு
ளிச்செய்கிறார் (அபிசிவேஸேத்யாதி.) அபிசிவேஸும் கரைபுரண்டாஹும்

லிலே மேல்விழுந்தார்கள் இவர்கள். அங்குக் கார்யம் பலியாமையாலே வழியேபோகவேணு மென்று புருஷகாரத்தில் இழிந்தார்கள். ஆஸ்ரயணவேளையிலேயிறே க்ரமம் பார்ப்பது; போகவேளையிலே க்ரமம் பார்க்கப்போகாதே.

மூ.—உந்துமதகளிற்ற னோடாததோள்வலியன்
நந்தகோபாலன்மருமகளே நப்பின்னாய்
கந்தங்கமழுங்குழலீ கடைதிறவாய்
வந்தெங்குங்கோழியழைத்தனகாண் மாதவிப்
பந்தல்மேல் பல்கால்குயிலினங்கள் கூவினகாண்
பந்தார்விரலி யுன்மைத்துனன்பேர்பாடச்
செந்தாமரைக்கையால் சீரார்வளையொலிப்ப
வந்துதிறவாய் மகிழ்ந்தேலோரெம்பாவாய்

பதவுரை:—(பூநீர்த்தகோபர் முதலானாரை யெழுப்பியும் கதவைத்திற வாமையாலே, துயிலெழுப்புபவர்),—‘மதம் உந்து - மதஜலத்தைப் பெருக விடாநின்றான், களிற்றன் - யானைபோலப் பலமுடையராய், ஓடாதே - (எதிரிகளோக்கண்டு) பின்வாங்கவேண்டாத, தோள் வலியன் - புஜபலத்தை யுடையரான, நந்தகோபாலன் - பூநீர்த்தகோபருடைய, மருமகளே - மனாட் டுப்பெண்ணாய், கந்தம் கமழும் குழலீ - பரிமளம் வீசாநின்றான் கூந்தலே யுடையளான, நப்பின்னாய் - நப்பின்னைப்பிராட்டியே! கடை திறவாய் - (வாயிலைத்திறவாய்) என்றுஎழுப்ப; ‘நான் எழுந்திருந்துவருகைக்குப் போது விடித்ததோ?’ என்று அவள் வினவ),—‘கோழி - கோழிகள், எங்கும் வந்து அழைத்தன-நாற்புறத்திலும் வந்து குழ்த்துகொண்டு கூவாநின்றன; (அன்றி யும்), மாதவிப் பந்தல்மேல் - குருக்கத்திக்கொடிகளாகிய பந்தலின்மேல் (துங்குகின்ற), குயில்கள்-குயில்களானவை, இனம்-கூட்டம்-கூட்டமாக, பல் கால்-இடைவிடாமல், கூவின-கூவாநின்றன, (என்றுசொல்லி),—பந்து ஆர் விரலி - பந்துபொருத்திய விரல்களையுடையவளே! உன்-உன்பகஷத்தில் நாங் கள் நின்று, மைத்துனன் - அவனும் நீயும் மைத்துனமையாடி ஒருவர்க் கொருவர் இட்டெடுகளொளும்போது, பேர் பாட - (அவன்) பேர்களை(ப்பழித் துப்) பாடும்படிக்கீடாக,—சீர் ஆர்-அழகுமிக்கிருந்துள்ள, வளை - வளைகள், ஒலிப்ப - சப்திக்கும்படி, வந்து - நடந்துவந்து, செம் தாமரைக் கையால் - சிவந்த தாமரைமலர்போன்ற கையாலே, மகிழ்ந்து - ஸந்தஷ்டசித்தை யாய்க் கொண்டு, திறவாய் - (கதவு) திறக்கவேணும், என்கிறார்கள்.

வழிதப்பியழிகை எங்ஙனே கூடுவ தென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரய ணேத்யாதி.) ‘போகவேளை’ என்று இவர்கள் நினைவிருக்கையாலே மூன்றற இழிந்து, அது பலியாமையால் ஆஸ்ரயணவேளையென்று அறிந்துநப்பின்னை யைப் புருஷகாரமாகப் பற்றுகிறார்களென்று கருத்து.

க௭௨ திருப்பாவை.—பதினெட்டாம்பாட்டு

வ்யா.—(உந்துமதகளிற்றன்) - மதத்தை உந்தாரின்றுள்ள களிறு. மத்தகஜம்போலே யிருக்கும் பலத்தை யுடையவன். ஆண்களோடே பொரும்படியான மிடுக்கையுடையவனென்கை. (ஒடாத தோள் வலியன்) - “யுகெவாவயுவயாந” (௧௪௧) என்கிறபடியே ப்ரதிபக்ஷத்தைக் கண்டால் பிற்காலியாத தோள்வலியை யுடையவன். நாட்டில் நடையாடாத தோள் வலியன் என்னவுமாம். இப்போது இவர்களுடைய மிடுக்குச் சொல்லிற்று; தங்களுக்குத் தருமான இம்மிதுத்துக்குக் காவலுண்டென்று தங்கள் பயநிவ்ருத்திக்காக. “அங்கோராய்க் குலம்” என்று - கம்ஸன்படைவீடான ஸ்ரீமதுரையை நினைத்து அஞ்சினுக்கு அஞ்சவேண்டாத ஊரிமே. (தோள்வலியன்) - “நவிலெதிகுதஸூந” (௧௪௨) என்று - கம்முடைய அநீதிகளை நினைத்தால் எம்பெருமான் தோள்வலியை நினைத்துப் பயம் கெடு

மதத்தை, உந்துகை - தள்ளுகையாய், மதநிலத்தைப் பெருகவிடா நின்றள்ள கஜம்போலே யிருக்குமவனென்று ஒரு தாத்பர்யம் அருளிச் செய்து, மதகளிற்றைத் தள்ளுமவனென்று ஸப்தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றி, தாத்பர்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆண்களோடே இத்யாதி.) ‘மிடுக்கையுடையவனென்கை’ என்றிருக்கையாலே, கீழ்ச்சொன்னபலத்தை விவரிக்கிற ரென்னவுமாம். ஒடாதவனாய், தோள்வலியுடையவனாய் யிருக்கு மவனென்று ஸப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றிச் சக்ரவர்த்தித்திருமகனைத் தருஷ்டார்த்தமாகிக்கொண்டு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (புத்தேத் யாதி.) ‘பிற்காலியாத’ என்றது - பின்வாங்கவேண்டாத என்றபடி. “ஒடாத” என்றத்தைத் * தோள்வலிக்கு விசேஷணமாக்கி, தாத்பர்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (நாட்டில் நடையாடாத இத்யாதி.) ‘நாட்டில் நடையாடாத’ என்றது - நாட்டில் ஸஞ்சரியாத என்றபடி. அதாவது - அப்ர திமமான என்றபடி. இவன் மிடுக்கைப் பற்ற இவனுடைய பயநிவ்ருத்திக்கு உடலென்னுமத்தைக் காட்டுகிறார் (அங்கோராய்க்குலம் இத்யாதி.) இம்மிதுத்துக்குக் காவலுண்டென்று பயநிவ்ருத்தி யுண்டாகைக்குப் பயப்ரஸக்தி யேதென்ன, —அத்தை ஸத்ருஷ்டார்த்தமாகக் காட்டாநின்று கொண்டு நிவ்ருத்திக்குடலானபடியை உபபாதிக்கிறார் (நவிலேதீத்யாதி.) “சூநந்நுஷ்டுஷுணொவிசூந நவிலெதிகுதஸூந” என்ற ஸ்ருதியில், ஆரத்தபதம் - குணவிக்ரஹ விபூதிகளைக் காட்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ‘எம்பெருமான் தோள்வலியை’ என்றது.

திருப்பாவை.—பதினேட்டாம்பாட்டு. களங்

மாபோலே, க்ருஷ்ணனுடைய தீமுகளை நினைத்தால் இவருடைய தோள்வலியை நினைத்துப் பபம் கெடலாயிருக்கை. கம்ஸன் மாளிகைநிழலிற்கீழே க்ருஷ்ணனுக்கு ஒரு தீங்கு வாராதபடி வளர்க்க வல்ல மடுக்கை யுடையவரிடே. (நந்தகோபாலன். மருமகனே) - “ஸ்ரீகுமர்மகனே” என்னுதே மாமனரைச் சொல்லிற்று, “ஹ்ருஷா டிஸாஸஹ்ருஷா ஸத்ருவெஸநு ப்ரதாவிநஃ”

(கசஉ) என்னுமாபோலே, அதிலும் இவளுக்கு இது ப்ரியமாகையாலே. (நப்பின்னாய்) - “திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணன் பிறந்ததுக்குப் பின்பு ஸ்ரீநந்தகோபருக்கு மருமகனல்லாதா ருண்டோ? நமக்கென்?” என்று பேசாதே கிடக்க “நப்பின்னாய்” என்கிறார்கள்.

(கந்தம் கமழும் குழலீ) - பரிமளந்தான் நிறம்பெறுவது இவள் திருக்குழலிலே சேர்ந்தவன்று என்கிறது. * வாசஞ்செய் பூங்குழ லாளிறே. “வஸவ-மஸ” (கசந) என்கிறவனுக்கும் நாற்றம் கொடுக் கும்படி பரிமளம் மிக்க திருக்குழல். (கடைதிறவாய்) - க்ருஷ்ண னுடைய பரிமளமும் உன்னுடைய பரிமளமுமாகத்தேங்கி நிற்கிற வெள்ளத்தை, கதவைத் திறந்து புறப்படவிட்டு எங்கள் விடாயைத் தீரா யென்கிறார்கள்; கண்ணகத்தை ஆணைசெய்தாற்போலே அடைத்துக்கொண்டு கிடவாதே வெட்டிவிடாய்.

‘மத்பராத்ரியிலே எழுப்புகிறதென்?’ என்ன; ‘போது விடிந்தது’ என்ன; விடிந்ததுக்கு அடையாளமென்’ என்ன; - (கோழியழைத்தனகாண்) - கோழி கூவாதின்ற தென்ன; ‘ஒருகோழி கூவின

கத்தம்-மீயம், பரிமளிக்கும் படியான குழலையுடையவ னென்று சப்
தார்த்தமாய், பரிமளிக்கையாவது - அதிசயிக்கையென்று தாற்பார்யம் அரு
ளிச்செய்கிறார் (பரிமளம் இத்தயாதி.) எடுத்தபாகரத்துக்கு அர்த்தம் அரு
ளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேத்தயாதி.) “கடை” என்று - கோடியாய், கோடியைத்
திறவாயென்னும் அர்த்தம் தீவரிக்கையாலே பவித்த தாற்பார்யத்தை அருளிச்
செய்கிறார் (க்ருஷ்ணன் இத்தயாதி.) “கடை” என்று - தாழ்ப்பாளாய்,
அத்தாலே - கதவுதிறக்கை வாக்யார்த்தமாகக் கண்டுகொள்வது.

“கோழி” என்று - ஏதவசகமாயிருக்கையாலே, “அழைத்தன” என்ற பஹுவசகம் சேராமையாலே, † ஏதவசகமாக்கி சப்தார்த்தம் அருளிச்செய்திருர் (கோழி இப்பாதி.) “எங்கும்” என்றதற்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்திருர் (ஒரு கோழி இப்பாதி.) “எங்கும் - கோழி-வந்து அழைத்தன” என்று

† இந்த அருஃபதவாக்கியம் தமிழ் மரியாதைக்குச் சேராதது.

கச்ச திருப்பாவை.—பதினெட்டாம்பாட்டு.

வாறே விடிந்ததாமோ?’ என்ன, - (வந்தெங்கும் கோழியழைத்தன காண்) - துடைதட்டி எழுப்புவாரைப்போலே ஸர்வதோதிக்கமாகக் கோழி கூவாரின்றன.

உணர்ந்தவை யெல்லாம் கூப்பிடும், பின்னையுறங்குமதுதான் சாமக்கோழி யென்ன, - (மாதவிப்பந்தல்மேல் இத்யாதி.) ஸுகஸ்பர்ஸத்தாலே “நொவஜந்ஷாஸாநு” (கச்ச) என்னும்படியான படுக்கையிலே உறங்குகிறவை உணரும்போது விடியவேண்டாவோ?’ என்ன; ‘ஒருகுயில் ஒருகால் கூவுங்காட்டில் விடிந்ததோ?’ என்ன - (பல்காற் குயில் கூவிற்துக்காண்) - உன்னுடையநோக்கும் ஸ்பர்ஸமுமே தாரகமான குயில், விடிந்தும் உன்னைக்காணப்பெறாமையாலே பல்கால் கூவாரின்றது. ஒருகுயில் பல்கால் கூவினது ப்ரமாணமோ?’ என்ன; உன்னைக் காணப்பெறாமையாலே நாக்கு ஒட்டினமை தோற்ற, (குயில் இனங்கள் கூவினகாண்) - இனமினமாகக் குயில்கள் பலகாலும் கூவினகாண்.

(பந்தார் விரலி) - பந்தும்கையும் பொருந்தி யிருக்கிறபடி. ‘நாங்கள் சைதநயத்தை விட்டு அசைதநமாகப் பெற்றிலோமே? அதுஎன்?’

அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, “கூப்பிட்டன” என்னுதே, “வந்தழைத்தன” என்றது த்ருஷ்டாந்தம்தோன்றவேண்டி யென்று தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (துடை இத்யாதி.) ஒரு கோழி எங்குமொக்க ஏககாலத்திலே கூவக்கூடாமையால், இங்கு “கோழி” என்றது - ஜாத்யேகவசம்.

“மாதவிப்பந்தல்மேல்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸுகேத்யாதி.) “நொவஜந்ஷாஸாநு நிஷாஸாரீரடி” என்னும்படி, என்றது - முத்தன் தன் பந்துஜஸமீபத்தில் வர்த்திக்கும் தான்விட்டஸாரீரத்தை ஸ்மரியாதாப்போலே, இங்குக்கிடந்துறங்கும் குயிலும், உன்னையும் நினையாதே உறங்கும் என்றபடி. “இனம்” என்றதுக்கும், “பல்கால்” என்றதுக்கும் அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (ஒருகுயில் இத்யாதி.) மாதவிப் பந்தல்மேல் கிடக்கும் குயிலாகையாலே இவர்கள் வளர்த்த குயிலென்று தோன்றுகையாலே, அவை இவனைக் காணாமையால் பல்கால் கூவிற்று என்று அதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய இத்யாதி.) “இனங்கள்” என்ற பஹுவசத்துக்குத் தாத்பர்யத்தை ப்ரஸங்கிதவசநுபேண அருளிச்செய்கிறார் (ஒருகுயில் இத்யாதி வாக்கியசதுஷ்டயத்தாலே.) “பல்கால்” என்றத்தால் பலித்தது-நாக்கு ஒட்டினமையென்று கண்டுகொள்வது.

ஆர்தல் - பொருத்துதலாய், சப்தார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (பந்தம் இத்யாதி.) இவ்விஸேஷணத்துக்குப்பாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நாங்கள்

திருப்பாவை.—பதினெட்டாம்பாட்டு. களநு

என்னில்?—உன்கைக்குள்ளே கிடக்கலாமே! இப்போது பந்தின் ப்ரஸங்க மென்னென்றால்,—கருஷ்ணமீனாடே பந்தடித்து அவனைத் தோற்பித்து அவனை ஒருகையாலும் பந்தை ஒருகையாலும் அணைத்துக்கொண்டு கிடக்கை. அவன் இவளுக்குப் போகோபகரணம்; பந்து லீலாபகரணம். ஒருகையில் நாரமாய்த்து; ஒருகையில் நாராயணனாய்த்து. ஒருகையிலே விபூகிபாய்த்து; ஒருகையிலே விபூகிமாணுப்த்து. இத்தால் - “சுபவெஸுஸாநாஜம்தொவிஷுணவதீ” (கசுரு) என்கிறபடியே உபபஸம்பந்தத்தால் வந்த புருஷகாரபாவம் தோற்றுகிறது. ‘நீங்கள் வந்ததென்?’ என்ன; - (உன் மைத்துனன் பேர்பாட) - நீயும் அவனும் மைத்துனமையாடி ஒருவர்க்கொருவர் ஒன்றுக்கு ஒன்பது சொல்லி இட்டெடு கொள்ளும்போது, உன்பகூத்திலே நாங்கள் நின்று அவன் தோல்விக்கு வசைபாட. அவனுக்கு உள்ளதெல்லாம் சொல்லிக்கொடுக்கைக்கும், இருவரும் ஒன்றாய்ச்செல்லுமன்று செல்லவும். பிரிந்தால் தாய்பகூத்திலே யிறே ப்ரஜைகள் நிற்பது.

அவள், ‘இங்ஙனையாகில் திறந்து கொண்டு புருநங்கோள்’ என்ன; - (செந்தாமரைக்கையால் இத்தாதி.) - நீதானே வந்து திறக்கவேணும். செந்தாமரைக்கை - அவனும் ஆசைப்படும் கை (ஹவெயஸாணாஹிவரி” (கசுசு); சுஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்துக்கு நீங்கள் அஞ்சவேண்டா வென்னும் கை. அவள் ‘அப்படியே செய்கிறோம்’ என்று முன்கையில் வளையைக் கடுக்கித் திறக்கப்படுக்காள் : - (சீரார்வளை யொலிப்ப) - வளைக்குச் சீர்மையாவது - கழலாதிருக்கை. * சங்கு தங்கு முன்கை நங்கை

இத்தாதி.) நிராஸமயத்தில் பந்தைச் சொல்லக்கூடுமோ வென்னும் ஸங்கையை அறுவதிக்கிறார் (இப்போது இத்தாதி.) ஸ்வாபதேஸத்திலே தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் இத்தாதி.) வசை- தோஷம். பிரிந்த போது அவன் மர்மம் சொல்லவும், கூடியிருக்கும்போது ஒன்றாய்ச்செல்லவும் வந்தோ மென்றபடி.

கதவுதிறக்கை கையாலேயா யிருக்க. “செந்தாமரைக்கையால்” என்ற விடத்திலே, “செந்தாமரை” என்ற விஸேஷணத்துக்கும் விஸேஷ்யத்துக்கும் க்ரமேண தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (அவனும் இத்தாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.) “ஸாணாஹிவரி” என்ற அநந்தம், “என்று” என்றஸேஷம். இவர்கள் வளையினொலிகேட்க ஆசைப்படுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்

கௌ திருப்பாவை.—பதினெட்டாம்பாட்டு.

யிறே. நாங்களும் அந்தத்வகிகேட்டு வாழும்படி. தங்கள் கைகள், “இருகையில் சங்கிவை கில்லா” என்றிறே இருப்பது; “சூடகமே தோள்வளையே” என்று - அவர்க ளிருவரும் கூடிப் பூட்டினாலிறே இவர்களுக்கு உள்ளது. இப்பாட்டு, எம்பெருமானார் விசேஷித்து உகந்த பாட்டு. (வந்து திறவாய்) - யந்தரத்தாலே திறக்க வெண்ணுது, உன்னுடைய நடையழகு காணும்படி வந்து திற. (மகிழ்ந்து)-‘அர்த்தங்கள் வாசலிலே நிற்க வேறு அதுபவ முண்டோ?’ என்று தீர்மத்துக்குத் திறக்கையன்றிக்கே, பேறும் உன்னதாக வேணும். (மகிழ்ந்து) - க்ருஷ்ணஸம்ஸ்லேஷத்தாலே வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷம் முகத்திலே தோற்றும்படி என்னவுமாம். (கஅ)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—பதினெட்டாம்பாட்டு. (உந்து இத்யாதி.) இப்பாட்டில் ஆசார்யன்முன்னக நம்பிமுத்திராணை முன்னிட்டு எழுப்பினவிடத்திலும் எழுந்திராணையாலே அவனை எழுப்புகக்காகப் புருஷகார பூதையான நப்சின்னப்பிராட்டியை எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா.—(உந்துமத களிற்றன்) - உம்மஸ்தகமான அஹங்காரத்தை வெல்லும் பலத்தையுடைய. (ஓடாத தோள்வலியன்) - ஜகத் விலக்ஷணமான ஜ்ஞாநபலத்தை யுடையவனாய்; “ஞானக்கை” என்னக் கடவதிறே; அஹங்காரத்துக்குப் பிற்காலபாத ஜ்ஞாந பலத்தையுடையவ னென்றுமாம். (நந்தகோபாலன்)-ஆந்ததிர்ப்பராய் ஆஸ்ரிதரக்ஷகனை ஆசார்யனுடைய. (மருமகனே) - ஆசார்யனுக்கு எம்பெருமான் புத்ரவத் விதேபனுால், பிராட்டி மருமகளாகக் குறையில்லையிறே. (நப்சின்னய்) - திருநாமம். (கந்தங்கமழுங்குமுலீ - “வஸவ-மநு?” என்னு மவனுக்கும் வாஸநையைக் கொடாநிற்கிற பகவத்விஷயவ்யாமோஹத்தை யுடையவரே! இத்தால்-ஸ்வவ்யாமோஹத்தாலே ஈஸ்வாணை வஸீகரித்து, ஆஸ்ரித

கிருர் (தங்கள் இத்யாதி.) ஹேத்வந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (சூடகம் இத்யாதி.) எம்பெருமானார் உசக்கையாவது - மாதுகரதுக்குப் பெரியநம்பி திருமாளிகைக்குத் திருப்பாவை யறுஸந்தாரத்துடனே எழுந்தருள, அப்போது திருக்காப்பைச் சேர்த்திருக்கையாலே அறுஸந்தானத்தைக் கேட்டு அத்துழாய் திருக்காப்பு நீக்கின வளவிலே “இப்பாட்டாகப் பிராட்டியென்று ந்யானித்து மோஹித்தார்” என்ற அத்தை நம்பி கேட்டருளி, “உந்துமதகளி ருநாதே” என்று அருளிச்செய்தாராகையாலே உகத்திருப்ப ரென்றபடி.(கஅ)

திருப்பாவை.—பதினேட்டாம்பாட்டு கள்ள

ரக்ஷணத்திலே மூட்டி, அவனை எல்லாரும் கொண்டாடும்படி பண்ணுகிறு னென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. (கடைதிறவாய்) - அவனுடைய பரிமளமும் உன்னுடைய பரிமளமும் காட்டிலெறித்த நிலாவாகாமே நாங்கள் அதுபவிக்கும்படி, தத்விரோதியான எங்களுடைய அஜ்ஞாநத்தை நீக்காய்.

அஜ்ஞாநம் போகைக்கு ஸத்வோத்தரமான காலமாயிற்றோ வென்ன? - ஆபிற்றென்ன; 'அதுக்கு அடையாளம் என்?' என்ன; (வந்து எங்கும் கோழியழைத்தனகாண்) - 'ஸத்வோத்தரமான காலமானவாறே ஸர்வதோதிக்கமாக பாகவதர் எழுந்திருந்து பகவத்கைக் கர்யார்த்தமாக ஒருத்தரையொருத்தர் எழுப்பாநின்றார்கள்' என்ன; 'அவர்களை உறங்கவொட்டாமைக்கு நீங்களுண்டே' என்ன; (மாத விப்பந்தல்மேல் பல்கால் குயிலினங்கள் கூவினகாண்) - வேதார்தங்களிலே வேதார்தார்த்தங்களை அதுபவியாநிற்கும் நாதபாமுநர் போலும் பரம்பாகவதஸமுஹங்கள் ஸத்வம் தலையெடுத்த பின்பும் உன்னைக் காணாமையாலே நாக்கு ஒட்டினமை தோற்றப் பலகால் கூவாநின்றன காண்.

இப்படி எழுப்பினவிடத்திலும் எழுந்திராமையாலே ஜாலகரந்தரத்தாலே பார்த்து 'பந்தார்விரலி' என்கிறார்கள். 'ஸத்த்வம் தலையெடுக்குந்தனையும் சேதநரைக்கொண்டு லீலாரஸம் அதுபவித்து, ஸத்த்வம் தலையெடுத்தவாறே ஒருகையாலே லீலாபகரணபூதரான சேதநவர்க்கத்தையும், ஒருகையாலே இத்தைக் கொண்டு தன்னை லீலாரஸம் அதுபவிப்பித்த ஈஸ்வரனையும் அணைத்துக்கொண்டு கிடப்பதே! இவென்ன ஐஸ்வர்யம்!' என்கிறார்கள். 'இப்போது எழுந்திருந்துசெய்யவேண்டுமென்ன?' என்ன; (உன்மைத்துனன்பேர்பாட)- நீயும் அவனும் பந்தடிக்கையில் உனக்கு அவன்தோற்ற தோல்விக்கு அவன் திருநாமங்களைப் பாட. 'ஆகில், கதவைத்தள்ளி உள்ளே புகுங்கோள்' என்ன; அது கூடாது; (செந்தாமரைக்கையால்) - ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய ஸௌகந்த்யங்களாலே தாமரைபோன்ற திருக்கையாலே. இவ்விடத்தில், கையாவது - ஜ்ஞாநம்; "ஞானக்கைதா" என்றாரிதே ஆழ்வார். ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய ஸௌகந்த்யங்களாவன—இதாவிஷய நிவ்ருத்தி - ஸௌந்தர்யம்; ஸ்வபோக்த்ருத்வநிவ்ருத்தி-ஸௌகுமார்யம்; நிரதிஸய ப்ரோமாத்மகத்வம் - ஸௌகந்த்யம்: இப்படியிருந்துள்ளஜ்ஞாநத்தாலே, (சீரார்வையொலிப்பு) - நிரந்தர பகவதஸ்மபந்தத்தாலே பூர்ணங்க

௧௭௮ திருப்பாவை.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு.

ளாய்ப் பகவத்ஸம்பந்தஸூசகங்களான ரஹஸ்யதர்யார்த்தங்கள் ப்ர
காஸிக்க. (வந்துதிறவாய்)-நம்முடையபர்யதந்தை அபேக்ஷிபாமல்
நீயே வந்து ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விரோதிவிஷயமான தத்தத்
அஜ்ஞாதத்தைப் போக்காய். (மகிழ்ந்து) - புருஷார்த்தம் உன்ன
தாகவேணும். (௧௮)

அ.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. இவள் திறக்கப்புக, 'நம்முடை
யார்க்கு இவள் திறக்க முற்பட்டாளாகவொண்ணாது' என்று இவளைக்
திறக்கவொட்டாதே கட்டிக்கொடு கிடக்கிற க்ருஷ்ணனை எழுப்பி,
அங்கு மறுமாற்றங்கொள்ளாமையாலே மீளவும் அவனை உணர்த்து
கைக்காக ஆவளை எழுப்புகிறார்கள். இத்தால் - ஆஸ்ரிதர்க்கு மாறி
மாறிப் பரிகைக்கு "என்னடியார் அதுசெய்யார்" என்னாவனும்,
'நாகுபிஷாபராயுதி' (௧௭௭) என்னாவனும் இருவரும் உண்
டென்கை.

மூ.—குத்துவிளக்கெரியக் கொட்டுக்காற்கட்டின்மேல்
மெத்தென்றபஞ்சசயந்ததின்மேலேறிக்
கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை கொங்கைமேல்
வைத்துக்கிடந்தமலர்மார்பா வாய்திறவாய்
மைத்தடங்கண்ணினாய் நீயுன்மணளனை
எத்தனைபோதுந் துயிலெழுவொட்டாய்காண்
எத்தனையேலும் பிரிவாற்றகில்லாயால்
தத்துவமன்று தகவேலோரெம்பாவாய்.

பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (குத்துவிளக்குஇத்யாதி.) "நப்பின்னை கொங்கை
மேல் வைத்துக்கிடந்த மலர்மார்பா" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, அவளைக்
கட்டிக்கொண்டு கிடக்கிற க்ருஷ்ணனை எழுப்புகிறார்களென்று திருவுள்ளம்
பற்றி, கீழ்ப்பாட்டில் நப்பின்னை கதவுதிறக்கைக்கு உத்யோகித்தமை தோற்றி
யிருக்க, அதுக்கு விரோதமாகக் கட்டிக்கொண்டிருக்கக்கூடுமோ வென்னும்
ஸங்கையைப் பரிஹரிப்பாநின்றகொண்டு, அவளோட்டைஸூகத்தாலே மயங்
கிக் கதவுதிறவாமல் உறங்குநையாலே அதுக்காக நப்பின்னையை எழுப்புகிறார்
களென்று ஸங்கதியிடுகிறார் (இவள் இத்யாதி.) 'நம்முடையார்க்கு' என்றது -
இவளைப் புருஷாரமாகப்பற்றினவர்கள் நம்மையே பற்றினவர்களென்னும்
நினைவாலே என்றபடி. 'திறக்கவொட்டாதே' என்றது - 'தானே முற்பட்டுத்
திறக்கவேணும்' என்னும் நினைவாலே. 'இத்தால்' என்றது - கீழ்ப்பாட்டில்
நப்பின்னை திறக்க உத்யோகித்ததாலும், இப்பாட்டில் தானே திறக்க
க்ருஷ்ணன் உத்யோகித்ததாய்ச் சொன்னதாலும் என்றபடி.

திருப்பாவை.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு களை

பதவுரை:—‘குத்துவிளக்கு எரிய-நிலைவிளக்குக்கள் நரம்புமட மளியா
நிற்க, கோடு கால்-யானைத் தந்தத்தாற்செய்தகால்களையுடைய, கட்டிலின்மேல்-
கட்டிலின்மேலே, மெத்தென்ற பஞ்ச சயந்தின்மேல் - மிருதுவாயிருப்ப
தாய் (அழகு-குளிர்த்தி-மார்த்தவம்-பரிமளம் - வெண்மையென்னும்) ஐந்தி
வித குணங்களையுடைத்தான திருப்பள்ளியிலே, ஏறி-ஏறியிருந்து, கொத்து
அலர் பூ குழல் - கொத்துக்கொத்தாக அலராரின்றன்ன மலர்நிலையணிந்த
திருக்குழலையுடையளான, நப்பின்னை - நப்பின்னைப்பிராட்டியின், கொண்கை
மேல் - ஸ்தநங்களின்மேல், வைத்துக் கிடந்த - வைத்துக்கொண்டு கண்
வளர்ந்தருளுகிறவனாய், மலர் மார்பா - அகன்ற திருமார்பையுடையவனே!—
வாய்திறவாய் - வாய்திறந்து ஒருவார்த்தைசொல்லவேணும்’ என்ன, (அகன்
வாயைத்திறந்து மறுமார்தம்சொல்லப் புக, —‘கம்மையொழியத் தாங்களே
யெழுப்புகதே!’ என்று கண்ணாற்காட்டிய ஸம்ஜுகளுபைப்பார்த்து),—‘மை-
அஞ்சநாலங்கருதமாய், தட - அகன்றிருக்கின்ற, கண்ணினாய் - கண்களையு
டையளான நப்பின்னைப்பிராட்டியே! பிரிவு-(அவன்) விஸ்வலெபத்தை, எத்
தனையேலும் - க்ஷணகாலமாகிலும், ஆற்றகில்லாய் - ஸவறிக்கமாட்டாய்; நீ—,
உன்மனனானை - உன்னுடைய மணவாளப்பிள்ளையான க்ருஷ்ணனை, எத்
தனைபோதும் - ஒருக்ஷணகாலமும், துயில் எழ ஒட்டாய் - தூக்கத்தைவிட்டு
எழுந்திருக்கவொட்டுகிறதில்லை; (இப்படிச் செய்வது), தத்துவம்அன்று-உன்
ஸ்வரூபத்துக்கும் சேராது; தகவு அன்று - உன் ஸ்வபாவத்துக்கும் சேராது’
(என்கிறார்கள்).

வ்யா.—(குத்துவிளக்கெரியஇத்யாதி.) ‘அர்த்திகள் வாசலிலே
நிற்க ஓர்அதுபவமுண்டோ?’ என்கிறார்கள். எங்களைப்போலே
ஊராரிசைவும் வேண்டாதே, “கீழ்வானம் வெள்ளென்றது” என்
கிற பயமு மின்றிக்கே, “நள்ளிருட்கணென்னையுத்திடுமின்” என்று
இருட்டுத்தேடவும் வேண்டாதே, பகலை இரவாக்கிக்கொண்டு
விளக்கிலே க்ருஷ்ணன்முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு படுக்

பாட்டுக்கெல்லாம் ந்யாயநிஷ்டரம்சொல்லுகிறார்களென்று தொகுத்துத்
தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அர்த்திகள் இத்யாதி.) ‘நப்பின்னையொங்
கைமேல்’ என்னுமளவுக்கும் ஹார்த்தபாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (எங்
களை இத்யாதி.) ‘ஊராரிசைவும் வேண்டாதே’ என்றது - நந்தாதிகளெல்லா
ருங்கூட இவர்களை நோக்கிக்கொண்டிருக்கும்படி மெத்தென்ற பஞ்சசய
ந்தின்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலே அர்த்தவித்தம். ‘பகலை இரவாக்
கிக்கொண்டு’ என்றது - ராத்ரி செய்யும் க்ருத்யத்தை விடிந்தும் செய்கை;
அதாவது - விடிந்தும் விளக்குவைத்துக்கொண்டு ஸம்ஸ்வலேபித்திருக்கை.
நந்தர் மருமகளாகையால் விளக்கு உண்டாயிருக்கை அர்த்தவித்தமாயிருக்க
வும், “குத்துவிளக்கெரிய” என்று இவர்கள் சொன்னதுக்கு விளக்கிலே க்ரு
ஷ்ணன்முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு, அத்தால் வந்த அழகினியிருதியை

கஅ0 திருப்பாவை.—பதமதானபதாமபாடம.

கவிலேகிடக்கப்பெறவதே! இதைன்னுய்யம்!” என்கிறார்கள். “அதீவாராஸ்யஸாஸே” (கசஅ) என்ற, இவன் அவனுக்கும் பாலையான வினக்காயிருக்க ஓர் வினவினக்கு உண்டாவதே! (கட்டிக்கால் கட்டிப்பேன்) - ருவலாபிடத்தின் கொம்பைப் பித்தற்கொண்டெத்த செய்த கட்டிலிறே. வீரபத்தியாகையாலே இவனுக்கு இதென்னது கண் உதக்காது. எண்ணப்போலே ஸ்ரீ பாலையாபிடக்கப்பெறவதே உன்னத்துக்கும்? (கட்டில்) - மானக் கட்டாக்க செய்து “கட்டில்” என்ற இவ்விதமான பித்தற் கொம்பைகள் துத்தகையால் கட்டி கிடக்க, பித்தகையின் மண் பாலையாபிடக்க கொண்டாடிக்கொண்டு பித்தகையொருந்தயித்தி னுணறுக்குயிதே! (பஞ்சசயநத்தின்மேலேறி)-பஞ்சசயநான பித்த கையின்மேலேறி. அதாவது - அழகு, குளிர்ந்தி, மார்த்தவம், பரிமா ரம், தூவல்பம் ஆக இவை: இவர்களுக்குமென்மலர்ப்பள்ளி வெம் பள்ளியாயிதே இருப்பது. அஞ்சுஉருவிட்டுச்செய்த பித்தகை யென் றுமாம்; பஞ்சசயலே செய்த பித்தகை யென்னவுமாம். (மேலேறி) -

அதுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறாளிறே யென்று கீழ் ஒருதாத்தப்யம் அருளிச் செய்து, அவளே வினக்காயிருக்க இதுவும் வேணுமோ வென்னும் தாத்தப் யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அதீவ இத்யாதி.) ‘உண்டாவதே’ என்றது - உண்டாகவேணுமோ வென்றபடி. ‘கட்டில்கால் ருவலாபிடத்தின் கொம் பேயாகவேணுமோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (வீரபத்தி இத்யாதி.) “கட் டில்மேல்” என்றத்தால் - ஒருஸ்பகந்ருஹவிசேஷம் அர்த்தவித்தமாயா லே, அதுக்கு வ்யாவர்த்தயூர்வகம் தாத்தப்யம் அருளிச்செய்கிறார் (எக்களே இத்யாதி.) நப்பின்னையும் க்ருஷ்ணனும் கண்வளர்த்தருளுகைக்கு யானைத் தர்த்தத்தாலே செய்து ஸ்லாக்யமாயிருத்தத்தை “திருப்பள்ளிக் கட்டில்” என்ற உபசரித்துச் சொல்ல வேண்டியிருக்க, “கட்டில்” என்ற சொல்லக் கூடுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மாணிக்கத்தால் இத்யாதி.) ஆண் டான் கோபிமாரவஸ்தையை ப்ராபித்து அருளிச்செய்கையாலே, க்ருஷ்ணன் திருப்படுக்கையானாலும் அர்த்தஜாத்யதுகுண பாவஷணம் பண்ணினாரென்று கருத்து. “பஞ்சசயநத்தில்” என்றபோதேமார்த்தவம் அர்த்தவித்தமாயிருக்க “மெத்தென்ற” என்றதுக்கு பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (நாக்கள் இத்யாதி.) மானம் - அளவு; ஸ்வபாவ மென்றபடி. இவர்கள் இப்படி விசேஷித்துச் சொன்னத்தாலே இவர்களார்த்தி தோற்றகைக்கு உபபத்தி அருளிச் செய்கி றார் (இவர்களுக்கு இத்யாதி.) ‘அஞ்சுஉரு’ என்றது-பஞ்சவர்ண மென்றபடி. “மெத்தென்ற பஞ்சசயநத்தின்மேலே - நப்பின்னையொக்கமேல் வைத் துக்கிடக்க” என்னவே. எவியிருக்கை அர்க்கவித்தமாயிருக்கவும். “கவி”)

‘வொடெநாயாரொஹதி’ (கசக) என்று நங்கன்மிதித்தேறலு
லன்றோ நீ படுக்கையிலே ஏறுவதென்கை.

(கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை) - திருக்குழலில் ஸ்பர்ஸத்
தாலே கொத்துக் கொத்தாக அலராநின்றுள்ள பூவையுடைத்தான
குழல். காலம் அலர்த்துமா போலே, அவனோட்டை ப்ரணயகலஹத்
தாலே அலருகை. * வாசஞ்செய் பூங்குழலாநிறே. (கொங்கை
மேல் வைத்துக் கிடந்த மலர்மார்பா) - கொங்கையைத் தன்மேல்
வைத்துக் கிடக்கை; கொங்கைமேல் தன்னைவைத்துக்கிடந்த என்
னவுமாய் “நஸாஹுமெநவஹு” (கரு0) என்றிறே ப்ரணயம்
இருப்பது. “வாரூயெண்புவுபு” (கருக) என்றும் உண்
டிறே; மலையை அண்டைகொண்டு ஜீவிப்பாரைப்போலே; “மலராள்
தனத்துள்ளான்” என்னக்கடவதிறே. (மலர்மார்பா) - திருமுலைத்
தடங்க ஞறுத்துகையாலே அகன்றிருந்துள்ள மார்பு இவ்
விக்ருதியால், “வொடெகூர-வார-வாய” (கருஉ) என்றத்
தோடு விரோதியாதோ? என்னில், - விரோதியாது: அது
ஹேபகுணங்களில்லை யென்கிறது. ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷத்தில்
அவிகாரித்வம் அவத்யபித்தனையிறே. (வாய் திறவாய்) -

என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பாதேச இத்
யாதி.)

“கொத்தலர்” என்றவிடத்தில்-அலராநின்றுள்ள வென்று வர்த்தமாகமா
கத்தோன்றுகையாலே திருக்குழலோட்டை ஸ்பர்சமேஇதுக்கு ஹேதுவென்று
தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (திருக்குழல் இத்தாதி.) தாத்பர்யாந்தரம்
அருளிச்செய்கிறார் (காலம் இத்தாதி.) நப்பின்னை கதவுதிறக்கப்புக, க்ருஷ்
ணன் “இவள் முற்படலாகாது” என்று கட்டிக்கொண்டு வரும்போதையில்
ப்ரணயகலஹத்தாலே அலர்த்த தென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்
‘கொத்தாக அலரக்கூடுமோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (வாசம் இத்தாதி.)
பரிமளத்தையுண்டாக்குகிற குழல், ஸ்ரத்தையையுண்டாக்கு மென்றபடி.
‘நப்பின்னையொங்கையை, அவன் பள்ளிகொள்ளும்போது தன்மேலே வைத்
துக்கொள்ள ஸம்மதிக்கும்படி எவ்வனே?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஸூர
ஸ்தரம் இத்தாதி.) இரண்டாம் அர்த்தத்தில் ப்ரமாணபூர்வகம் த்ருஷ்டாக்
தம் காட்டுகிறார் (பர்யாயேண இத்தாதி.) கொங்கைமேலே தன்னை வைக்கை
க்கு சிமித்தம் ஆதராதிரூபமென்னுமதுக்கு லௌகிகத்ருஷ்டார்த்தம் காட்டு
கிறார் (மலை இத்தாதி.) “கதவுதிறவாய்” என்னுதே, “வாய்திறவாய்” என்ற

கஅஉ திருப்பாவை.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு.

உன் கம்பீரமான மிடற்றோசையாலே ஒருவார்த்தை சொல்லாய். “சூரோவாயழிவாஜ்யவஃ” (௫௩) என்ற உனக்கு, தன்னுல்லலது செல்லாதே உன்புறப்பாடு பார்த்திருக்கிற எங்களுக்கு ஒருவார்த்தை யும் அரிதோ? அவள் புறப்பட வொட்டாளாகில் கிடந்தவிடத்தே கிடந்து, “உாஸஃ” (௫௪) என்று ஒரு உக்தி நேருகையும் அரிதோ?

(மைத்தடங்கண்ணியை) - இவன் மறுமாற்றம் சொல்லப்புக, ‘நம்மையொழியத் தாங்களே எழுப்புவதே!’ என்று, கண்ணிலே “வாய்வாய்” என்று வாயை நெரித்தாள். அழகாலும் பாப்பாலும் கண்ணிலே யகப்பட்டவன் அக்கடலைக் கரை கண்டாஸிறே நம்மைப்பார்ப்பது. “நஜீவெயாஃஷணவஃ” (௫௫)

துக்குத் தாத்தர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உன் இத்தாதி.) “அந்யா” என்னும்படி ஏகத்ரவ்யம்போலே யிருக்குமவர்களை யெழுப்பிக் கதவுதிறக் கச்சொல்லுகை ராவணாதிகளோபாதிபிறே யென்று நினைத்து, கம்பீரமான தீவிரியைக் கேட்க ஆசைப்படுகிறார்களென்றுகருத்து. “திறவாய்” என்றத்தைப் பார்த்தநாபரமாக்கி ஒருயோஜனை அருளிச்செய்து, திறவாமல் போனாயென்று வ்யதிரேகபரமாக்கி உபாலம்பம் தோற்றத் தாத்தர்யாதரம் அருளிச் செய்கிறார் (ஆர்த்தோவா இத்தாதி.) “வரெஷாஸாரணாமதஃ | ஸாரிஃபூரணாநுவரிதூஜஸாஷிதவஃசூதாநா” என்று - ஸத்ருவிஷயத்தில் ஆர்த்த அகார்த்தவிபாகமற வகிக்கும் உனக்கு ஆர்த்தைகளாயிருக்கும் அபலைகள் விஷயத்தில் ஒருவார்த்தையும் துல்லபமாக வேணுமோ? என்று கருத்து. ‘அவள் புறப்படவொட்டாளாகில்’ என்றது - அவள் போக்யதை உன்னைப்புறப்படவொட்டாதே போய்த்தாகிலென்றபடி. நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர்மாற்பலம் அவள் போக்யதையிலே குயிழ்நீருண்டிருக்கு மவனுக்கு வார்த்தையும் சொல்லக்கூடா தென்று தங்களுக்கு போக்யதை இடைச்சுவராகத் தோற்றிற்றுகிலும் அவள் மார்விலிருந்தே ஆர்த்தைகளான எங்களுக்கும் ஸோகநிவருத்திக்கு ஒரு வார்த்தைமாதரம் சொன்னாலாகாதோ? என்று இவ்வாக்யத்துக்குக் கருத்து.

“நப்பின்னாய்” என்று - ஸம்போதிக்கலாயிருக்க, “மைத்தடங்கண்ணியை” என்று சொன்னவர்களுடைய உட்கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவன் இத்தாதி.) “நெரித்தான்” என்ற அநந்தரம் “ஆகையாலே வாய்திறவாதிருக்க வேணும்” என்று சேஷம். ‘அவள் கண்ணிலே வாய்நெரித்தவாதே அவன் வாய்திறவா திருக்க வேணுமோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (அழகாலும் இத்தாதி.) ‘நம்மைப்பார்ப்பது’ என்றது-நம்முடைய க்லேஸத்தைப் பார்த்து

திருப்பாவை.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. கஅந.

என்னப்பண்ணும் கண்ணிறே. “மையிட்டெழுதோம்” என்றிருக்கிற எங்களையும் மையிடப்பண்ணினாலன்றோ நீ கண்ணுக்கு மையிடுவது? உன்னுடைய கண்ணிலழகும் பெருமையும் எங்கள்பேற்றக்கு உடலென்றிருந்தோம்; அது இழவுக்கு உடலாவதே!

(நீ) - அவனைப் பெறுகைக்கு அடியான நீ; அவனை விலக்கக் கடவையோ? (உன் மணாளனை) - “மொவீஜ நவயூலு?” (கருசு) என்றும், “மொகலுராடா” (கருசு) என்றும் சொல்லுகிற பொதுவை யொழிய உனக்கே ஸ்வம்மாய் நீ புருவம் நெறித்தவிடத்திலே கார்யஞ் செய்யப்படி பவ்யனாயிருக்கும் இருப்பு எங்களுக்கு உடலென் றிருந்தோம்; அங்ஙனன்றிக்கே இனி உனக்கே ஸேஷ மென் றிருக்கிறோ மென்கிறார்கள். (எத்தனைபோதும் துயிலெழுவொட்டாய்காண்) - ஒருகூணமும் அவனை எழுந்திருக்கவொட்டுகிறதில்லை. புணர்ச்சிக்காகப் பிரியவும் பயப்படுவதி.

(எத்தனையேனும் பிரிவாற்றுகில்லாயால்) - அது உன்குறையோ? அவனை கூணகாலமும் பிரியமாட்டாத உன்னுடைய பல ஹாநியின் குறையன்றோ? “அகலகில்லேனிறையும்” என்று கூண

வார்த்தைசொல்வது என்றபடி. “நஜீவெயடா” என்றதுக்கு ‘விநாதா உலிதெகுகுணாடா’ என்னுமளவும் விவகிதம். “மைத்தடங் கண்ணிய” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாத்நம் அருளிச்செய்கிறார் (மைஇத்யாதி.) பூர்வ தாத்பர்யவிவரணம் (உன்னுடைய இத்யாதி.)

“மணாளனை” என்ன அமைந்திருக்க, “உன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (கோபீஜநேத்யாதி.) “எத்தனை” என்றது - எவ்வளவென்றாய், அல்பகாலமென்று விவகித்துத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஒருகூணமும் இத்யாதி.) எழுந்திருக்கவொட்டாமைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (புணர்ச்சிக்குஇத்யாதி.) ஸம்ஸ்லேஷித்திருக்கும் போதேவிச்சித்ய புநஸ்ஸம்ஸ்லேஷிக்குமதுக்கும் அஞ்சுகையாலே ஒரு கூணமும் எழுந்திருக்க வொட்டா யென்று தாத்பர்யம்.

“பிரியாய்” என்னுதே, “பிரிவாற்றுகில்லாய்” என்று - பிரிவை ஸஹிக்க மாட்டா யென்கையாலே, அதுக்குச்சேரத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அது இத்யாதி) ‘பலஹாநியென்பானென்? உங்களுக்காகவன்றோ நான் இருக்கிறது’ என்று அவளுக்குச்சுருத்தாக அருளிச்செய்கிறார் (அகலகில்லேன் இத்யாதி.)

அரசு திருப்பாவை.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு.

நால விஸ்வலக்ஷமும் பொறுக்கமாட்டாமையாலே அவனோட்டை
வித்யஸம்யோகம் எங்களுடைய லாபத்துக்கு உடலாகைபொழிய
விபரீதபலமாவதே!

(தத்துவம் அன்று தகவு)—தத்வம் - ஸத்யம். தகவன்று -
நர்மமன்று. எங்களறியாமையில் சொல்லுகிறோமல்லோம்; மெய்யே
நர்மமன்று. (தகவு - தத்துவமன்று) - “வாவா நாவாஸாவா
நாவா”(௫௭) என்னும் உனக்கு “சுஹிதூராவணாவணாவண”
(௧௫௮) என்ற அவனில் வாசியில்லை பென்றிருக்கிறோம். அதவா,
(தத்துவமன்று) - தத்வம் ஸ்வரூபம். உன் ஸ்வரூபத்துக்கும் போ
ராது. (தகவன்று)-உன்னுடைய ஸ்வபாவத்துக்கும் போராது. உன்
னுடைய புருஷகாரபாவத்துக்கும் போராது; க்ருபைக்கும்
போராது. (௧௬)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யானம்.

அ.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (குத்துவிளக்கு இத்யாதி.) இப்
பாட்டில்புருஷகாரபூதையான பிராட்டி கதவுதிறக்கப்புக, ‘நம்முடை
யார்க்கு இவள் முற்படுவதே!’ என்று அவளை எழுந்திருக்கவொட்டா
மல் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கிற ஈஸ்வரனை எழுப்பி, அங்கு மறுமாற்
றம் பிறவாமையாலே மீளவும் அவள்தன்னையே எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா.—(குத்துவிளக்கெரிய) - ஜ்ஞானம் ப்ராஜ்வலிக்க. (கோட்
டுக்கால் கட்டில் மேல்)-சதுர்த்தந்தியான குலவயாபிடத்தினுடைய
தந்தங்களாலே செய்யப்பட்ட கால்களையுடைய கட்டில்மேல்; இத்
தால்-சதுர்விகர்த்தருத்வ மூலமான அஹங்காரகாரமான ஸேஷத்
வேகர்த்தருத்வம் ஜ்ஞாத்தருத்வேகர்த்தருத்வம் கர்த்தருத்வேகர்த்தருத்வம்
போக்த்தருத்வேகர்த்தருத்வ மாகிற கால்களையுடைத்தாய், அந்த கர்த்
ருத்வ விஷயமான தர்ம அர்த்த காம மோக்ஷங்களாகிற பட்டங்களை
யுடைத்தாய்த் ததநுஷ்டாநாபிவிவேசமாகிற கச்சைபை உடைத்தா
யிருக்கிற கட்டில்மே லென்கிறது. (மெத்தென்ற பஞ்ச சயநத்

‘மெய்யே தர்மமன்று’ என்றது - தர்மமன்றென்று சொல்லுகிறது
ஸத்யமே என்றபடி. தகவு - க்ருபையானது, தத்துவமன்று - ஸ்வாபரீத
மன்றென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பாபா
நாம் இத்யாதி.) நிரீருணராகச்சொல்லப்பட்ட பெருமானுக்கும் கீருண
வதியாகச் சொல்லப்பட்ட உனக்கும் வாசியில்லையென்று கருத்து. ஸ்வரூப
ஸ்வபாவங்களை அடைவே விவரிக்கிறார் (உன்னுடைய இத்யாதி.) (௧௭)

திருப்பாவை.—இருபதாம்பாட்டு. கஅரு

தின் மேலேறி) ஸேஷத்வாதி கர்த்ருத்வ ராஹித்யத்தாலே ம்ருதுவான அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமாகிற படுக்கைமே லேறி.

(கொத்தலர் பூங்குழல் இத்யாதி). வார்க்கம்வர்க்கமாக விகலித ஜ்ஞாநரான ஆத்மாக்களாகிற புஷ்பங்க்ளையுடைய பகவத்விஷய ஸ்வவ்யாமோஹமாகிற அளகபாரத்தையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய போகோபகரணமான பக்தியை ஸ்வவிஷயத்திலே வைத்துக்கொண்டு, அத்தால் விகலிதஹ்ருதயனாவனே! (வாய் திறவாய்) - நீ வாய்திறந்து ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும் என்றவாறே; அவன் வாய்திறக்கப் புக;

அவனை, 'நீ க்ரமம்தப்பிரடப்பதே!' என்று கண்ணிலே அதட்ட, அவனை எழுப்புகைக்காக மீளவும் அவனை எழுப்புகிறார்கள்:—(மைத் தடங்கண்ணினாய்) - ஸூத்தஸத்வமாகிற அஞ்ஜநத்தையுடைத்தா கையாலே விஸ்ருங்கலமான ஸ்வரூபயாதூதம்யஜ்ஞாநமுடையவனே! (நீ)-ஸ்வரூபயாதூதம்பதர்ஸிநியான நீ. (உன் மனனானே) - உனக்கு வல்லபனான க்ருஷ்ணனே. (எத்தனையோதும் துயிலெழுவொட்டாய் காண்) - அத்யல்பகாலமும் நித்ராப்ரதமான படுக்கையில்நின்றும் எழுந்திருக்கவொட்டுகிறிலே. ஒட்டுதல் - ஸம்மதித்தல்.

ஏனென்னில்,-(எத்தனையேனும் பிரிவாற்றகில்லாய்)-ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமான விஸ்லேஷமும் நீ பொறுக்குகிறிலே; அது உன்குற்றமோ? உன் பலஹாநியின் குறை. ஆல் - ஆஸ்சர்யே.

(தத்துவமன்று தகவு) - ஆகிலும், புருஷகாரபூதையான உனக்கு எம்பெருமானை நம்மோடே சேரவொட்டாமல்பண்ணுகை ஸ்வரூப மன்று. (கக)

அ.—இருபதாம்பாட்டு. “அவனுக்கும் எங்களுக்கும் அடியான நீ எங்களை நீராட்டுவது” என்று க்ருஷ்ணனையும் நம்பின்னைப் பிராட்டியையும் கூட எழுப்புகிறார்கள்.

இருபதாம்பாட்டு. (முப்பத்துமூவ்இத்யாதி) “உன்மனனானே - எம்மை நீராட்டு-விலலா துயிலெழாய்” என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்கும்இத்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் க்ருஷ்ணனையும்

கஅசு திருப்பாவை.—இருபதாம்பாட்டு.

மூ.—மூப்பத்துமூவரமர்க்குமுன்சென்று
கப்பந்தவிர்க்குங்கலியே துயிலெழாய்
செப்பமுடையாய் திறலுடையாய் செற்றார்க்கு
வெப்பங்கொடுக்கும் விடலாதுயிலெழாய்
செப்பன்னமென்முலைச் செவ்வாய்ச்சிறுமருங்குல்
நப்பின்னைநங்காய் திருவேதுயிலெழாய்
உக்கமுந்தட்டொளியுந் தந்துன்மணாளனை
இப்போதே யெம்மைநீராட்டேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை:—(துயிலுணர்த்துமவர்கள் கிருஷ்ணனை நோக்கி),—‘மூப் பத்து மூவர் அமர்க்கு - மூப்பத்துமூன்று வகையான தேவர்களுக்கு, முன்- (துன்பம் வருதற்கு) முன்னே, சென்று - (அவர்கள் நினைத்தவிடத்திற்) சென்று, கப்பம் தவிர்க்கும்-(அவர்கள்) நடுக்கத்தைப் போக்கத்தக்க, கலியே - மிடுக்குடையவனே! (நாங்கள் கண்டு வாழும்படி), துயிலெழாய் - திருப் புள்ளியுணர்த்து வரவேணும்; செப்பமுடையாய் - ஆசரிதரைக்காக்கும்வனாய், திறலுடையாய் - (அவர்கள் விரோதிகளை யடக்கும்) வல்லமையுடையனாய், செற்றார்க்கு வெப்பம் கொடுக்கும் விடலா - அவர்கள்விரோதிகளுக்குத் துன் பத்தையே பண்ணுகின்றாள் பரிசுத்தனுனவனே! துயிலெழாய்-துயிலெழு ந்து வரவேணும்,’ (என்று எழுப்பவும் உணர்ந்து வராமையாலே புருஷகார பூதையான நப்பின்னையின் முகத்தாற் செல்வோமென்று அவனினோக்கி),— ‘செப்பு அன்ன - பொற்கலசத்தையொத்த, மெல் முலை - மிகமெல்லிதான ஸ்தனங்களையும், செவ்வாய் - பவளம்போற்சிவந்த வாயையும், சிறுமருங்குல்- நுண்ணிதான இடையையுமுடையனாகிய, நப்பின்னைநங்காய் - ஸ்திரீத்வ பூர்த்தியையுடைய நப்பின்னையிராட்டியே! திருவே - பெரியிராட்டியாரை யொத்தவனே! துயிலெழாய் - துயிலொழிந்துவந்து, (எங்கள் நோன்புக்குப் பரிகரமான), உக்கமுந் தட்டொளியும் - ஆலவட்டத்தையும் கண்ணாடி யையும், தந்து - கொடுத்து, உன்மணாளனை-உன்மணவாளனான கிருஷ்ணனை யும், எம்மை - (விரஹத்தால் மெலிந்த சரீரத்தையுடைய) எங்களையும், இப் போதே - இரத்தக்ஷணத்திலேயே, நீராட்டு - ஸம்சீலேஷிக்கும்படி செய்ய வேணும்’ என்று ஐரக்கிரார்கள்.

நப்பின்னையையும் எழுப்பியிருக்கவும், மீளவும் இப்பாட்டில் இருவரையும் எழுப்புகைக்கு ஸங்கதி எவ்வனே யென்னில்:—‘துயிலெழவொட்டாய்காண், தகவன்று’ என்று - பெண்களாற்றாமையாலே நம்மைச் சிலகுற்றங்களைச் சொன்னார்களேயாகிலும் திருவுள்ளம் பார்த்து இடம் பெற்ற போதிலே விண்ணப்பம் செய்யவேணும்’ என்று நப்பின்னைப் பிராட்டி பேசாதே புள்ளிகொண்டருள, இவளைப்பற்றினாலும் கார்யம் செய்யக்கடவ அலகன்

வ்யா.—(முப்பத்துமூவர்)-ரக்ஷணத்துக்கு ஸங்க்யாநியதி யுண் டோ? பஞ்சலக்ஷம்சூடியில் பெண்களானால் ரக்ஷிக்கலாகாதோ? ஆர் த்தியே கைம்முதலாக ரக்ஷிக்குமவனல்லையோ? (அமரர்க்கு)-எல்லா வளவிலும் சாவாதார்க்கோ உதவலாவது; உன்னோக்குப் பெறா விடில் சாகும் எங்களுக்கு உதவலாகாதோ? முகாந்தரத்தாலே ஜீவிப் பார்க்கோ உதவலாவது; உன்முகத்தாலே ஜீவிப்பார்க்கு உதவலா காதோ? ப்ரயோஜநாந்தரபரநாமாய் மிடுக்கருமானார்க்கோ உதவ லாவது; அந்யப்ரயோஜனைகளுமாய் அபலைகளுமா யிருப்பார்க்கு உதவலாகாதோ? (முன்சென்று) - நோவு வருவதற்குமுன்னே செ ன்று. ஏற்கவே ரக்ஷிக்கக்கடவ நீ நோவுபட்டுவந்த எங்களை ரக்ஷிக்க

இவள்தன்னையும் திறக்கவொட்டாத போகப்ரஸக்தனாய் பேசாதே கிடந்தான் என்றவாறே 'சிடிகென்று கிடக்கிறானாக கூடும்' என்றுபார்த்து, 'நீ முன்பு ஆர்த்தரக்ஷணம்பண்ணி ஆர்ஜித்த குணங்களெல்லாம் இப்போது எழுந்திராமையாலே யிழக்கக்கிடாய் புகுகிறாய்' என்று சொன்னவிடத்தி லும் அவன் வாய்திறவாமையாலே, 'நப்பின்னைப் பிழைத்திதில் ப்ரணய ரோஷத்தாலே சொன்னவையும் இவனுக்கு அவஸ்யம்போலேயிருந்தது' என்று பார்த்து, இவளுடைய தேஹகுணங்களைப் ஆத்மகுணங்களையும் சொல்லியேத்தி, 'அவன் தனக்கு உரியனோ? பரதந்த்ரணைவனை நலிகிற தென்?' என்று, 'எங்களுக்கும் அவனுக்கும் கடவையான நீயே எங்களபே சுழிதங்களைத் தலைக்கட்டித் தரவேண்டாவோ?' என்று நப்பின்னைப்பிழை யை அர்த்திக்கிறார்களென்று ஆரூயிரத்தில் சொன்ன ஸங்கதி இங்கும் கண்டுகொள்வது.

“முப்பத்துமூவர்” என்றதுக்கு - முப்பத்துமுகக்கோடி தேவ ரென்று ஸுப்தார்த்தமாய் “அமரர்” என்றபோதே இது - அர்த்தவித்தமாயிருக்கவும் சொன்னதுக்கு உட்கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி வாக்யத்யந்தாலே.) அவட்டவஸுக்கன், ஏகாதஸருத்ரர், த்வாதசாதித்யர், அஸ்விதிகள் என்று முப்பத்துமூவரென்று ஸங்க்யையாகும். “ந ஸ்ரீயநு ஹ க்ருஜாரா” என்ற வ்யுத்தபத்தியைக் கடாசுபித்துத் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (எல்லாவளவிலும் இத்யாதி.) அமரபதத்தில் ரூட்பர்த்தமான தேவத்வத்தை திருவுள்ளம்பற்றி, “சுமிஸுபாவெவெடிவா?” என்ற ப்ர மாண ப்ரஸித்தமான ஸ்வபாவத்தை நினைத்துத் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச் செய்கிறார் (முகாந்தரேத்த்யாதி.) ‘அவட்டவஸுக்களுடைய முகத்தாலே’ என்றும் சொல்லுவார்கள். தேவர்களுடைய ஸ்வபாவத்தையும், புல்லிங் கத்தையும்பற்ற மூன்றாம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி.) “கப்பம்தவிர்க்கும்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்

கஅஅ திருப்பாவை.—இருபதாம்பாட்டு.

லாகாதோ? (சென்று) - நீ சென்று உதவக்கடவ உனக்கு, உன் வாசலிலேவந்த எங்களுக்கு உதவலாகாதோ? உன்பக்கலிலே வருகை மிகை என்னுமவ னல்லையோ? * எழுது மென்னுமிது மிகையா யன்றோ இருப்பது? (கப்பம் தவிர்க்கும்) - “கம்பம்” என்கிற இத் தை “கப்பம்” என்று வலித்துச் சொல்லுகிறது; அதாகிறது - நடுக் கம் கப்பம் தவிர்க்கையாவது-“**பெவா ஸு ம-வரி துஜு**” (கருக)

என்று - அஸுர ராக்ஷஸா திகளாலே குடியிருப்பும் அகப்பட இழ ந்து க்லேபித்த அத்தைத் தவிர்க்கை. நாட்டார் நடுக்கத்தைத் தவிர்க்கக்கடவ நீ எங்களை நடுக்கப் பண்ணுதே கொள்ளாய். துக்க ரிவ்ருத்தியை ஆசைப்பட்ட தேவர்களுக்கோ உதவலாவது; நீ உணரும்படி காண ஆசைப்பட் டார்க்கு உதவலாகாதோ? (கலிய) - மிடுக்கையுடையவனே! அபலைகளான எங்களுக்கு உன் மிடுக்கை யொழிய உண்டோ? அரணிமையை யுடையவனே யென் றுமாம். (துயிலெழாய்) - தேவதைகளுக்குக் குடியிருப்பும் ஜீவ நமும் போலே எங்களுக்கு நீ உணரும்படி காண்கை.

(செப்பமுடையாய்) - ஆஸ்ரிதர்க்குச் செவ்வையறி யாதிருக்கு மவனே! எங்களுக்குச் செவ்வையறியாதிருக்கவேண்டாவோ? செப் பம் - ரகக்ஷ யென்றுமாம். (திறலுடையாய்) - திறல் - பராபிபவந ஸாமர்த்யம். அநாஸ்ரிதர்க்கன்றிக்கே எங்களுக்கு அணுக வொண்ண திருக்கைக்கோ? (செப்பமுடையாய் திறலுடையாய்) - பாண்டவர் களுக்குச் செவ்வியனுப்த் துர்யோதநாதிகளுக்கு அகப்பிபவரீயனான வனே! திறல் - மிடுக்காகவுமாம்.

செய்கிறார் (துக்க இத்தயாதி.) “கப்பம் தவிர்க்கும்” என்றபோதே அர்த்த வரித்தமாயிருக்கவும், மிடுக்கை மீளவும் சொன்னதுக்குப் பாவம் அருளிச் செய்கிறார் (அபலைகள் இத்தயாதி.) ‘அரணிமையை’ என்றது - கல்மதிளிட் டாற்போலே யிருக்கும் ஆழ்வார்களால் வந்த அரணை யென்றபடி இப்பாட் டில், “துயிலெழாய்” என்று இருகால் சொல்லுகை ஆதராதிரபத்தாலே யென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவ்வாதரம் வருகைக்கு நியாமமாகக் கீழைக் கடாஷித்துப் பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (தேவதைகளுக்கு இத்தயாதி.)

செப்பம் - ஆர்ஜவம். “கலியே” என்ற பதத்துக்கு மிடுக்குச்சொன்ன பகூத்துக்குச் சேர, செப்பம்-ரகக்ஷயென்று கண்டுகொள்வது. “திறலுடை யாய்” என்றதுக்கு உட்கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அநாஸ்ரிதர்க்கு இத் தயாதி.) எங்களுக்கு அணுகவொண்ணுதோ வென்று கருத்து. “கலியே” என்ற துக்கு-அரணிமை சொன்னபகூத்திலே அர்த்தாதரம் அருளிச்செய்கிறார் (திறல் இத்தயாதி.)

திருப்பாவை.—இருபதாம்பாட்டு. கஅக

(செற்றார்க்கு வெப்பம் கொடுக்கும் விமலா)-நீ ஆஸ்ரிதவி ரோதி களுக்குத் துஃதத்தைப்பண்ணும் “செய்துந்தாவரும் தீமை” இத் யாதி, இப்போது அநுகூலர் பக்கத்தி லாய்த்தோ? “விமலா” என்றது - ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்க, ஆஸ்ரிதர்க்காகக் கண்ணற்று அழிக்கவல்ல ஸூத்தி. (துயிலெழாய்) - அப்பு எய்யவேணுமோ எங்களுக்கு? எழுந்திருந்து நோக்க அமையாதோ?

(செப்பன்ன மென்முலை)-அவன்பக்கல் மறுமாற்றம் பெறாமையாலே புருஷகார பூதையான நப்பின்னைப்பிராட்டியை எழுப்புகிறார்கள். மேல் அவன் அகப்படுஞ் சுழிகள் சொல்லுகிறது. நிதி இட்டுவைக்கும் செப்புப்போலே அவன் கிடைக்குமிடம்; “மலரான் தனத்துள்ளான்” என்னக்கடவதிறே. செப்புப்போலே ஸந்திவேஸ மென்னவுமாம். (மென்முலை) - விரஹஸஹமன்றிக்கே யிருக்கை. (செவ்வாய்) - அவனைத் தனக்காக்கிக்கொள்ளும் ஸ்மிதம்; அந்த முலையிலே யிருந்து அதுபவிக்கும் ஜீவநம். (சிறுமருங்குல்) - அதரத்தைப் புஜிக்கும்போது துணுக்கோடே இருக்கவேண்டியிருக்கை. (சிறு மருங்குல்) - மேலுங் கிழங் கொண்டு “இடையுண்டு” என்று அறிபும்படி பயஸ்தாநமாயிருக்கை. (நப்பின்னை நங்காய்) - பூர்ணையானவளே! பூர்த்தியாகிறது - அதுக்த ஸௌந் தர்யஸமுச்சயம். (திருவே) - “ஒசிந்த வெண்மலரான்” என்னுமா போலே ஸம்ஸர்லேஷத்தாலே வந்த துவட்சி. (துயிலெழாய்) - நீ

அசுரர்பக்கல் செய்யும் செப்பம், அநுகூலரான எங்கன்பக்கலிலே யாய்த்தோ வென்று தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நீ இத்யாதி.) கண்ணற்று - நிர்த்தயனாய்.

“செப்பன்ன” என்றது - செப்புக்கு ஸத்ருஸ்யமென்றாய், அதுதான் கார்யத்தாலே யென்னுதல், ஆகாரத்தாலே யென்னுதல். முந்கினத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நிதி இத்யாதி.) இரண்டாவது - (செப்பு இத்யாதி.) ஸ்தூதகளுக்குக் காடிர்யம் சொல்லவேண்டியிருக்க, மார்த்தவம் சொல்லக் கூடாமையாலே தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (விரஹேத்யாதி.) அதராம் ருதபரமாகத் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அந்த இத்யாதி.) அவன் அகப்படும் சுழிகளைச் சொல்லும் பரகாணத்துக்குச் சேர, “நங்காய்” என்ற துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பூர்ணை இத்யாதி.); “திரு” என்ற துக்கு - ஸம்போக ஸ்ரீயையுடையவனென்று ஸந்தார்த்தம் உட்கொண்டு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஒசிந்த இத்யாதி.)

உணர்ந்து எங்கள் ஸத்தைபை உண்டாக்காய். (திருவே துயிலெழாய்) - பிராட்டியைப்போலே, ஆஸ்ரிதைகளான எங்களுக்காக உணரவேண்டாயோ? ஆஸ்ரிதர்க்காகவன்றோ பத்துமாஸம் உறங்கா திருந்தது.

‘எழுந்திருந்து உங்களுக்குச் செய்யவேண்டும்தென்?’ என்ன; (உக்கமும் இதுபாதி.) உக்கம் - ஆலவட்டம். தட்டொளி - கண்ணாடி; பறை பென்றுமாம். (உன் மணுளை) - உன்புருவம் நெறித்த விடத்திலே கார்யஞ் செய்யும்படி பவ்யனுவனை. உக்கத்தோபாதி அவனையும் இவள் தரவேனுமென்கை. உன்மணுளை இப்போதே எம்மை நீராட்டு என்றுமாம். (இப்போதே) - பிறறைப்போதைக்கு இராத எங்களை. (எம்மை) - “வள ஹிவஸூஸநீராணி” (கக0) என்று விரஹம் தின்ற உடம்பைக்காட்டுகிறார்கள். (எம்மை) - “பேய்ப்பெண்ணை” என்றும், “நாயகப்பெண்பிள்ளாய்” என்றும் தங்களில் தாங்கள் சொல்லு மித்தனை; பேற்றில் வந்தால் எல்லாரும் ஒத்திருப்பார்கள் என்றுமாம். (எம்மை) - எங்களையும் அவனையுங்கூட முழுக்காட்டவேணும் என்றுமாம். (நீராட்டு) - “ஹாரா விசூக்யதாஹதி” (ககக) என்னுமாபோலே இவர்களுகப்பது இவள் தந்தக்ருஷ்ண நென்று. பெருமாள், பிராட்டியுடையனெளந் தர்யாதிகள் கிடக்க, ஐபர் பண்ணிவைத்த விவாஹ மென்று உகப் பர்; அதுபோலே, க்ருஷ்ணன்பக்கல் ப்ராப்தியும் போக்பதையும் கிடக்க இவள் தந்த க்ருஷ்ணநென்று உகப்பர்கள். (உ0)

“உக்கமும் தட்டொளியும் - உன்மணுளையும் - தத்து” என்று அவ்வித்துத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உக்கத்தோபாதி இத்யாதி.) “மணுளை” என்ற ஐகாரம் - அவ்யயமாய், “உன்மணுளானான் - உக்கமும் தட்டொளியும் தத்து எம்மை நீராட்டும்படி-துயிலெழாய்” என்று அவ்யயமாகக் கருதித் தாத்பர்யார்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (உன்மணுளை இத்யாதி.) இப்பக்ஷத்தில், “நீராட்டு” என்றவிடத்தில் அகாரம் கடைக்குறைத்தலாக விருத்திமென்று கொள்வது, “மணுளைத்தத்து” என்ற பக்ஷத்தில் சேரத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (எங்களையும் இத்யாதி.) “தத்து - நீராட்டு” என்று ப்ரார்த்தனை தோற்றுக்கையாலே இதுக்கு நியாமகம் அருளிச்செய்கிறார். (ஹாரா இத்யாதி.) சீழ்வாக்ஷவிவாணம் (பெருமான் இத்யாதி.) (உ0)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—இருபதாம்பாட்டு. (முப்பத்துமூவர் இத்யாதி.) இப்பாட்டில், மீளவும் எம்பெருமானை எழுப்பி, அங்கு மறுமாற்றம் பிறவாமையாலே நப்பின்னைப் பிராட்டியை எழுப்பி, வந்த கார்யத்தை அறிவிக்கிறார்கள்.

வ்யா.—(முப்பத்துமூவர்) - அபரிமித ஸங்க்யாகரான. இத்தால் - தூல்லபதவம் சொல்லுகிறது. (அமரர்க்கு)-ஜ்ஞாநஸங்கோச மில்லாதவர்களுக்கு; “ஹனுஜெநம்ததொவிடி” என்னக்கடவ திறே. (முன்சென்று) - அவர்களுக்கு ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநஸங்கோசம் வருவதற்கு முன்னே, ரக்ஷகனான தான் அவதரித்து நின்று. (கப்பம்தவிர்க்கும்) - அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநஸங்கோச நிபந்தமாய்வரும் பீதியைப் போக்கடிக்கிற. (கலியே)-ஸாடர்த்த்யத்தை யுடையவனே! (துயிலெழாய்) - நீ நித்திரையில்நின்றும் எழுந்திருக்க வேணும்.

(செப்பமுடையாய்) - ஆஸ்ரிதர் தன்னை அதுபவிக்கும்படி தான் பாங்கா யிருக்கிறவனே! (திறலுடையாய்) - அநாஸிரிதர்க்குக் கிட்ட வெண்ணாதவனே! (செற்றார்க்கு வெப்பம் கொடுக்கும் விமலா)-பாகவதவிரோதிகளுக்கு நடுக்கத்தைக்கொடுக்கும் ஸூத்தியோக முடையவனே! இத்தால், பயிவ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே, பயவேறு நிவ்ருத்தியும் ரக்ஷககார்ய மென்றதாய்த்து. (துயிலெழாய்) - நித்ரா ப்ரதமான படுக்கையில்நின்றும் எழுந்திருக்கவேணும்.

அங்கு மறுமாற்றம் பிறவாமையாலே அவனை எழுப்புகைக்காக நப்பின்னைப் பிராட்டியை எழுப்புகிறார்கள்:—(செப்பன்ன மென்முலை இத்யாதி.) விஷயக்ராஹகமாய் விஷயவிரஹா ஸஹிஷ்ணுவாயிருக்கிற பகவத்விஷயபக்தியையும் அவனுக்கு மிகவும் போக்யமான பரமபக்தியையும் விஷயாந்தரவைராக்யத்தையு முடையையாய், நப்பின்னையென்கிற திருநாமத்தையுமுடையையாய், ப்ராப்யத்வ புருஷகாரத்வோபயுத்த கல்யாண குணபூர்ணயான பெரியபிராட்டியே! நீ படுக்கையில்நின்றும் எழுந்திருக்கவேணும்.

“நான் எழுந்திருந்து உங்களுக்குச் செய்யவேண்டிவதென்?” என்ன,—(உக்கமும்இத்யாதி.) உக்கம்-ஆலவட்டம். தட்டொளி - கண்ணாடி. ஸ்வாபதேஸத்தில், கைக்காயத்தில் அஹங்காரமமகார

12. இருப்பாவை:—இருபத்தோராமபாட்டு.

ருத்தியும் யதாவஸ்திதஸ்வரூபஜ்ஞாநமும் இவ்வரணடையுந
 ாடுத்து உணக்குப் பவ்புண ஈஸ்வரனை இந்த கூணத்திலே
 றைகூணத்துக்குப் பிழைபாத எங்களை ஸம்ஸ்க்ஷிப்பி யென்
 றர்கள். உன்மணாளனையும் தந்து நீராட்டு என்கிறார்களாகவுமாம்.
 ந்த யோஜனையில் பிராட்டிக்கு எம்பெருமான் அத்பந்தவிதேய
 னன்னு மிடம் தோற்றுகிறது. (20)

அ.—இருபத்தோராமபாட்டு. நப்பின்னைப் பிராட்டி, 'போகத்
 லே வந்தால் நானும் உங்களிலே ஒருத்திபன்றோ? நாமெல்லாருங்
 டி க்ருஷ்ணனை அர்த்திக்க வாருவீர்கள்' என்ன; அவன் குணங்
 ளிலே தோற்றார் தோற்றபடி சொல்லியெழுப்புகிறார்கள்.

மு.—ஏற்றகலங்க ளெதிர்பொங்கிமீதளிப்ப
 மாற்றுதேபால்சொரியும் வள்ளல்பெரும்பசுக்கள்
 ஆற்றப்படைத்தான்மகனையறிவுறாய்
 ஊற்றமுடையாய்பெரிபா யுலகினில்
 தோற்றமாய்நின்றசுடரே துயிலெழாய்
 மாற்றருனக்குவலிதொலைந் தன்வாசற்கண்
 ஆற்றதுவந்துன்னடிபணியுமாபோலே
 போற்றியாம்வந்தோம் புகழ்ந்தேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை:—ஏற்ற கலங்கள் - (சுபந்த பாலே) ஏற்ற கலங்களைல்லாம்,
 கிர்பொங்கி - எதிரேபொங்கி, மீது அளிப்ப - மேலே வழியும்படியாக,
 றற்றுதே - இடைவிடாமல், பால் சொரியும்-பாலேச் சொரிபாரிற்பணவாய்,
 ன்ளல்-(பெண்களுக்கிட அணை பலாம்படி) உதாரமான, பெரும் பசுக்கள் -

இருபத்தோராமபாட்டு. (ஏற்ற இத்யாதி.) கீழ் நப்பின்னைப் பிராட்டி
 யப் புருஷனாரமாக அந்நவவரித்து எழுப்பினவர்கள் அவளால்கார்யமில்லை
 யன்று தாங்களே க்ருஷ்ணனை எழுப்புகிறது சொல்லக்கூடாமையாலும்,
 ப்பின்னைப்பிராட்டியைப் பற்றுகை பலவ்யாப்தமாயிருக்குமாகையால்
 ளளால் காரியமில்லையென்கை சேராமைபாலும், இனிமேல் நப்பின்னையை
 னவும் எழுப்புகிற ப்ரஸங்க மில்லாமையாலும், நப்பின்னையும் உங்கள்
 ர்யம்செய்கிறோமென்ற அந்நவவரித்ததாகத்திருவுள்ளம்பற்றி வார்த்தை
 ளால்லம்போது தானும் இவர்களோடு ஒருத்தியாகாவே சொல்லிக் கடிப்
 டிக்கும் ப்ரகாரம் தோற்ற அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (நப்பின்னை
 இத்யாதி.) 'தோற்றார் தோற்றபடி' என்றது - தோற்றாராய்த் தாங்கள்
 தோற்றபடியை யென்றபடி. இதுக்கு "மாற்றருனக்கு வலிதொலைந்துன்
 றதோற்றதுவந்துன்னடிபணியுமாபோலே" என்றதிலே கோக்கு.

திருப்பாவை.—திருபத்தோராய்பாட்டு. ககக

பருத்த பசுக்களை; ஆற்ற படைத்தான் - தொகையின்றிக்கே யுடையரான
நத்தகோபர் பெற்ற, மகனே - பிள்ளையானவனே! அறிவுறும் - திருப்பள்ளி
யுணரவேணும்; ஊற்றம் உடையாய் - (வேதத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகை
யாகிற) திண்மையை யுடையனாய், பெரியாய் - (அத்தவேதத்தாலும் அறியப்
படாமையாகிற) பெருமையையுடையனாய், உலகினில் லோகத்தில், தோற்றம்
ஆய் நின்ற - ஆஸ்ரிதபகூபாதம் விளங்கும்படி நிற்கிற, சுடரே - தேஜோ
ருபனானவனே! துயிலெழாய் - துயிலெழித்து வரவேணும்; மாற்றார் -
ஸத்ருக்களானவர்கள், உனக்கு - உன் வலிமையைக் கண்டு, வலி
தொலைந்து - (தங்கள்) வலி மாண்டுபோய், உன் வாசல்கண் - உன் வாசலில்,
ஆற்றாது - (தங்கள் எளிவரவை நினைத்து) ஸஹிக்கமாட்டாமல், உன் அடி -
தேவரீர் திருவடிகளில், வந்து பணியும் ஆ போலே - வந்துவிழுமாபோலே,
யாம் - தாஸபூதரான நாங்கள். புகழ்த்து - ஸ்துதித்து, போற்றி - மங்களா
ஸாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு, வந்தோம் - வந்து ஆஸ்ரயித்தோம் (என்
கிருார்கள்.)

வ்யா.—(ஏற்ற கலங்கள் எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப) ஏற்ற்கலங்க
ளெல்லாம் எதிரே பொங்கி வழியும்படி. கலமிடாதார் தாழ்வை:
இட்ட கலங்களெல்லாம் நிறையும்; ஏலாத கலங்கள் நிறையாது ஒழி
கிறது பாலின் குறையன்றே. (ஏற்ற கலங்கள்) - பெருமை சிறுமை
யில்லை; கடலை மடுக்கிலும் நிறைக்கு மிக்கனை. இவையும் க்ருஷ்
ணன் படியா யிருக்கை: அர்த்தியாதார் குற்றமத்தனை போக்கி
அவன்பக்கல் குறையில்லை, ஸ்வீகாரமே அமையுமிதே அவனுக்கு.

(மாற்றாதே பால்சொரியும்) - முலைக்கடுப்பாலே, கலமிடுவா
ரில்லை யென்ன அது தவிராது. (வள்ளல்) - சிலர்க்கு உபகரித்த
தாக இருக்கையன்றிக்கே தன் கார்பம் செய்ததாக உபகரிக்கை,
க்ருஷ்ணனைப்போலே, பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அனைக்கலாம்

“கலங்கள்” என்னவே அமைத்திருக்க, “ஏற்ற” என்றது, பத்தெட்
டின்றிக்கே பஹுதவம்தோற்ற என்று தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (கலம்
இத்யாதி) “குடங்கள்” என்னதே, “கலங்கள்” என்று ஸாமான்யமாகப் பாத்
ரங்களென்னையாலே, அதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பெருமை
இத்யாதி) க்ருஷ்ணன் குணங்களிலே தோற்றார் தோற்றபடி சொல்லுமிடத்
தில் பசுக்கன்படியைச் சொல்லுவா னென்னென்ன; அதுக்கு உட்கருத்தை
அருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு ஈடுபடுகிறார் (இவையும் இத்யா; வாக்ய
தரயத்தாலே) ‘இவை’ என்றது - பசுக்களை. “மீதளிப்ப - பால்சொரி
யும்” என்னவே; பால் ஸம்ருத்திக்குப் போந்திருக்க “மாற்றாதே” என்பா
னென்னென்ன; அதுக்கு ப்ரயோஜனம் காட்டுகிறார் (முலை இத்யாதி) “பால்
சொரியும்” என்றத்தாலே - ஓளதார்பம் தோற்றியிருக்க, “வள்ளல்” என்ற

கூசு திருப்பாவை.—இருபத்தோரரம்பாட்டு.

படி பவ்யமாயிருக்கை யென்றுமாம். (பெரும்பசுக்கள்) - க்ருஷ்ண ஸ்பர்ஸத்தாலே வளருகை யாலே ஸ்ரீஸத்ருஞ்ஜயனைப்போலே யிருக்கை.

(ஆற்றப் படைத்தான்) - “கழியாரும்கனசங்கம் கலந்தெங்கும் நிறைந்தேறி - வழியாரமுத்தின்று வளங்கொடுக்கும் திருநறையூர்.” அதாவது - தொகையின்றிக்கே யிருக்கை. (படைத்தான் மகனே) - அவர்க்கு ஆர்ஜித்து வந்தது, இவன் பிறந்து படைத்த ஸம்பத்து. இத்தால்-“வதூவியூஷு” (கூசு) என்கிறதற் காட்டி லும் ஸ்ரீநந்தகோபர் ஸம்பத்துக்கு இட்டுப்பிறந்த ஏற்றம்; பரம பதம்போலேயும் நாராயணத்வம்போலேயும் தான்தோன்றியன்றே இது. (அறிவுறும்) - ஸர்வஜ்ஞனானவனை உணர்த்தவேண்டியிறே உள்ளுச்செல்லுகிறது. கைப்பட்டபெண்களைச் சரக்கிலேவாங்கிக் கைப்படாதவர்களைக் கைப்பித்துகைக்காக உண்டான உபாயாந்ய பரதையாலே எழுப்புகிறார்க ளாகவுமாம்.

(ஊற்றமுடையாய்) - த்ருடப்ரமானலித்தனாகை. (பெரியாய்) - “சுபூராவூஉநவாவஹ” (கூசு) என்றும்,

துக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார். (க்ருஷ்ணனைப்போலே இத்தாதி.) இத்தால் - தன்னைக் கொடுக்கை யென்றபடி.

ஆற்ற என்பது - மிகுதியாய், கோஸம்ருத்திக்கும் பாசரமுநேச த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்கிறார் (கழியாரும் இத்தாதி.) குணங்கள் சொல்லும் ப்ரகரணத்தில் பசுஸம்ருத்த்யுண்டானவன் பிள்ளை யென்றால் அது ஒரேற்றமோ? என்ன (பதம் இத்தாதி.) இத்தால் - ஸௌசீல்யாதிகள் சொல்லிற் றாய்த்தென்று கருத்து. பிறவாமல்போனால் இந்த ஸம்பத்து இவனுக்கில்லையோ? என்ன; அருளிச்செய்கிறார் (பரமபதம் இத்தாதி.) இது ஸஹஜமன்றே யென்று கருத்து. ‘உள்ளுச்செல்லுகிறது’ என்றது - அலாபக்லேஸும் என்றபடி. யோகரிதரை பண்ணுமவனாகையாலே எழுப்பக்கூடுமென்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (கைப்பட்ட இத்தாதி.) ‘சரக்கிலே வாங்கி’ என்றது - வஸ்துக்களிலே சேர்த்து என்றபடி. உபாயாந்யபரதையாகிற யோகரிதரை க்ருஷ்ணனுக்கு உண்டாகையாலே எழுப்புகிறார்க ளென்று கருத்து.

ஊற்றத்தை - ஊன்றுதலை, உடையாயென்று சப்தார்த்தமாய், ச்ருதி யினுடையபூன்றுதல் அதின்தாத்பர்யமாய், அத்தால் பலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (த்ருடேத்தாதி.) பெருமை - இயத்தயா அறியப்போகாமை யென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணமுநேச தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அப்ராப்யேத்தாதி.) யதஃ - யாதொருவனிடத்தினின்று, அப்ராப்ய -

திருப்பாவை.—இருபத்தோரம்பாட்டு. ௧௬௩

“யவஸூரததவஸூரதத” (௧௬௩) என்றும் அந்த ப்ரமாணங்களுக்கும் தன்னுடைய அவதி காணவொண்ணாதிருக்கை.

(உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடரே) - என்றும் ஒலைப் புறத்திலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே எல்லாரும் காணலாம்படி ஹஜஹத்ஸ்வபாவனாய்க்கொண்டு அவதரித்து ஸகலமதஜயபவிய்ய தாங்கதனுவனே! (சுடரே) - ஸம்ஸாரிகளைப்போல பிறக்கப் பிறக்கக் கறையேறுகை யன்றிக்கே, சாணையிலிட்ட மாணிக்கம் போலே ஒளியிடாநிற்கை. “வஸூரயாநவஸூரயாநவ” (௧௬௪) என்றும், “உருவஸூரததவஸூரதத வஸூரயாநவ”

ஸ்வரூபதோருணதர்ச அவதிகைக் காணும லென்று அர்த்தம்; யஸ்ய - யாதொருவனுக்கு, அமதம் - இவ்வளவென்று அறியப்பட்டதன்று, தஸ்ய மதம் - அவனுக்கு அறியப்பட்டது என்று இந்தஸ்ருதிக்கு அர்த்தம். வேத புருஷனுக்கும் இவ்வளவென்று அறியப்பட்டதல்லாமையாலே இவ்வு ப்ர மாணமாகத் தட்டில்லை.

உலகினில் - ஜங்களுக்குள்ளே, தோற்றமாய் - அவர்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாய் நின்றவனே யென்று ஸந்தார்த்தமாய், தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (என்றும் இத்யாதி.) ‘ஹஜஹத்ஸ்வபாவனாய்’ என்றது - உலகினில் பிறந்தவன் என்னாதே, “தோற்றமாய்” என்றத்தாலே பலிதமென்று கண்டு கொள்வது. கறை - கர்மவஸூரததயால் வந்த மாலிப்யம். கறைவருமைக்கும் ஒளிவிடுகைக்கும் ப்ரமாணங்களைக் காட்டுகிறார் (ஸ உ ஸ்ரேயாக் இத்யாதி.) “உ” என்றத்தை, “ஸ்ரேயாக்” என்றத்தோடு அந்வயித்து; “ஸூரயாநவஸூரயாநவ” என்றாய், கறையேறுமையும் சொல்லப்படுகிற தென்று கருத்து. “உருவஸூரததவஸூரதத சுதவஸூரயாநவ வஸூரயாநவ வஸூரயாநவ வஸூரயாநவ” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் கண்டுகொள்வது. “மாம்” என்றபோதே அவதாரத்தில் திருமேனி தோன்றுகையால், “உருவஸூரததவஸூரதத” என்கிறது அங்குச்சொல்லுகை வ்யர்த்த மாகையால் இவ்வளவதாரத்தில் அதிமாநுஷ சேஷ்டிதாதிகளாலே பரத்வ ஸௌலப்பாதிகள் ப்ரகாசிக்கையாலே “உருவஸூரதத” என்னத்

ககசு திருப்பாவை.—இருபத்தோரரம்பாட்டு.

ஜாமநு?” (கசுநு) என்றும், “நிலைவரம்பில பல பிறப்பா யொளி வரு முழுநலம்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(ஊற்றமுடையாய்) - ஆபுரீதவிஷயத்தில் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை மஹாராஜருள்ளிட்டாரும் விடவேணுமென்னிலும் விடாதே முடியநின்று தலைக்கட்டுகை. (பெரியாய்) - அந்தப்ரதிஜ்ஞாஸம் பக்ஷணத்தளவன்றியே யிருக்கும் பல மென்றுமாம். (பெரியாய்) - ஆபுரீதவிஷயத்தில் எல்லாஞ் செய்தாலும் ஒன்றுஞ் செய்யப்பெற்றிலோம் என்றிருக்கை யென்றுமாம்; தன்பேறா யிருக்கை யென்றுமாம்; தன்பெருமைக்கு ஈடாக ரக்ஷிக்குமவ னென்றுமாம். (உலகினில் தோற்றமாய்நின்ற) - கீழ்ச்சொன்ன ஆபுரீத பக்ஷபாதம் லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாம்படியிருக்கை. அதாவது - ஸிஸுபால துர்யோதநாதிகளுக்கும் பாண்டவர்கள் பக்கல் பக்ஷபாதம் தோற்ற இருக்கை. (சுடரே) - லோகத்திலே தோற்றினபின்பு நிறம்பெற்ற படி. (துயிலெழாய்) - இப்போது உணராமையாலே அந்த குணமும் மழுங்கவிதே புகுகிறது.

(மாற்றார் இத்தயாதி) - ஸத்ருக்களானவர்கள் உன்மிடுக்குக்குத் தோற்றுப் போக்கடியில்லாமலே உன்திருவடிகளிலே வந்துவிழுமா

தட்டில்லாமையாலும், இந்நிலையிலே பரத்வாதிகள் தோற்றுகை உத்கர்ஷமாகையாலும், அதவவ பரம்பாவமென்று அந்வயிக்கையே உசிதமென்று திருவுள்ளம்.

தாத்பர்யாந்தரம் சொல்லுகைக்காகப் புரஃப்ரதீகம் க்ரஹித்து அருளிச் செய்கிறார் (ஊற்றமுடையாய் என்று.) தான்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞா நிர்வாஹத்துக்கு வேண்டினபலத்துக்கும் விஞ்சினதான பலத்தையுடையவனே! என்று கீழுக்குச் சேர ஸப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அந்த இத்தயாதி.) “सङ्क्रान्तिं गच्छन्तानां नृणां ह्यनुवृत्तिः” என்று - விஞ்சினபலத்துக்கு ப்ரமாணம் அநுஸந்தேயம். “பெரியாய்” என்ற இடத்தில், பெருமை - அதிகயமாய் அத்தை மூன்று விதமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதேத்தயாதி வாக்யத்தரயத்தாலே.) ‘தன்பேறாயிருக்கை’ என்றவிடத்தில் ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் செய்த தெல்லாம் “தன்பேறாக” என்று கூட்டுவது. ‘கீழ்ச்சொன்ன’ என்றது - “ஊற்றமுடையாய், பெரியாய்” என்ற இரண்டு புத்தத்தாலும் பலித்த பக்ஷபாதமென்றபடி. கீழ்க் குணங்களைச் சொன்னது துயிலெழுகைக்கு ஹேதுவாக வேண்டி அவர்களுடைய ஹார்த்தஹாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இப்போது இத்தயாதி.)

திருப்பாவை.—இருபத்தோராம்பாட்டு. ௧௯௭

போலே; மாற்றார் தங்கள்வலி மாண்டுவந்து விழுமாபோலே என்று மாம். “மாற்றார்” என்று, ஸத்ருக்கள். நாராயணனாகையாலே ஸம்பந்தம் எல்லாரோடும் ஒத்திருக்க இவனுக்கு ஸத்ருக்களுண்டோ? என்னில்,—ஆஸ்ரிதவிரோதிகள் இவனுக்கு ஸத்ருக்கள். இத்தால், அம்புக்குத் தோற்று எதிரிகள் வருமாபோலே உன் குணங்களுக்குத் தோற்று வந்தோ மென்கை. அவர்களுக்கு முடிந்து பிழைக்கலாம்; குணஜிதர்க்கு அதுக்கும் விரகில்லையிறே. ப்ரம்ஹாஸ்தரம் விடவேண்டுமபடி பிராட்டிபக்கலிலே அப்ராதத்தைப்பண்ணி, “சூருயொகாநு வஸ்வரிகூல—வஸவி சூராவரிகூல” (௧௯௭) என்று - ஓரிடத்திலும் புகலற்று, “தவெவஸாரணமத” (௧௯௭) என்று பெருமாஸ்திருவடிகளிலே விழுந்த காகம் போலே யிருக்கை. “வஸதெநுயொகாநுஜயதி” (௧௯௭) என்று - அம்பு பட்டாரோபாதி குணஜித ரென்றதிறே.

(போற்றி) - போற்றுகையாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகை; பெரியாழ்வரைப்போலே வந்தோம். (யாம் வந்தோம்) - அவர்

உன்வலிக்குத் தொலைந்தென்று சப்தார்த்தம் விவகித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (சத்ருக்கள் இத்யாதி.) மாற்றார் உனக்குத் தோற்று, தங்கள் வலியைத் தொலைத்து என்று அத்யாஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றி யோஜநாதரம் அருளிச்செய்கிறார் (மாற்றார் இத்யாதி.)

அம்புக்குத் தோற்றவர்களுக்கு அம்பு க்லேசத்தைப் பண்ணுகையாலே வந்துவிழவேணும்; குணங்களுக்குத் தோற்றவர்களுக்கு அங்ஙனே வாவேணுமென்கிற விரப்பந்தமென் னென்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கு இத்யாதி.) நசைமுடியவொட்டாமையாலே வாராதிருக்கவொண்ணதென்று கருத்து. ‘அம்புக்குத்தோற்றபேருண்டோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாஸ்தரம் இத்யாதி.) குணஜிதர்க்கு அம்புபட்டாரைத்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (ஸத்யேநேத்யாதி.) ‘அம்பு பட்டாரோபாதி’ என்றது - “யநுஷாய-யிஸா சூவாநு” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. லோகஸுப்தம் ஜகவாசியென்று திருவுள்ளம்பற்றி (குணஜிதர்’ என்றது.) ‘குணங்கள்’ என்றது - ஸத்ய தாஸஸுஸ்ருஷைகளைச் சொல்லுகிறதென்று கண்டுகொள்வது.

இத்தால் பலிதார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (பெரியாழ்வார் இத்யாதி.) “யாம்” என்றதுக்கு - பெரியதவரையுடைய நாங்களென்று விவகித்து,

கக௮ திருப்பாவை.—இருபத்தோரரம்பாட்டு.

தம்மைப்பேண்தே உன்னைப் பேணிநாற்போலே. நாங்களும் எங்கள்
ஸ்வரூபத்தைப் பாராதே ஆற்றாமை இருந்தவிடத்தி லிருக்கவொட்
டாமையாலே வந்தோம். நசை முடியவொட்டாது, ஆற்றாமை
இருந்தவிடத்தே இருக்கவொட்டாதிமே. (யாம் வந்தோம்)-ஸத்ருக்
கள் தூபிமானத்தாலே “நநநெய்யு” (கக௮) என்று இருக்குமா
போலே,ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே, “ததூவூவூவூ” (கக௮) என்று
இருக்கும் நாங்கள்,ஆற்றாமை இருக்கவொட்டாமையாலே வந்தோம்.
(புகழ்ந்து) - எங்களைத் தோற்பித்த குணங்களைச் சொல்லி. (உக)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—இருபத்தோரரம்பாட்டு. (ஏற்ற இத்தபாதி.) இப்பாட்டில்-
நப்பின்னைப்பிராட்டி, பேற்றில் வந்தால் நானும் உங்களில் ஒருத்தி
யன்றோ? நாமெல்லாரும் கூடி க்ருஷ்ணனை எழுப்புவோம்,வாருங்கோ
ளென்ன; அவன் குணத்துக்குத் தோற்றார் தோற்றபடிசொல்லி
எழுப்புகிறார்கள்.

வ்யா.—(ஏற்ற கலங்கள்) - உபதேஸபாத்ரபூதரான ஸிஷ்யர்
கள். (எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப) ஆசார்யோபதேஸத்தாலே பரிபூர்ண
ஜ்ஞாநரான ஸிஷ்யர்களுக்கு, ஆசார்யனுக்கும் யுக்த்யுபதேஸம்
பண்ணும்படி ஜ்ஞாநமானது பொங்கி வழியும்படியாக. (மாற்றாதே)-
மாறாமல். (பால்சொரியும்)-பால்போலே போக்யமான ஜ்ஞானத்தை
உபதேஸிபாநிற்குமவர்களாய். (வள்ளல்) - ஸிஷ்யவிதேயர்களுமாய்.
(பெரும்பசுக்கள்) - பகவத்குணாபவத்தாலே பரிபுஷ்டரான ஸிஷ்
யர்களை. (ஆற்றப்படைத்தான்மகனே) - அஸங்க்யாதமாக ஆர்ஜித்
துப்படைத்த ஆசார்யனுக்குப் புத்ரவத் விதேபனுவனே! (அறி
வுறாய்) - நீ ப்ரபோதத்தை அடையவேணும். (ஊற்றமுடையாய்) - த்ருட்ப்ரமாணலித்தனே! ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதமுடையவனே!
(பெரியாய்) - அபரிச்சிந் ஸ்வரூபகுண விபூதிகளை யுடைய
வனே! (உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடரே) - இந்த
லோகத்தில் சக்ஷுர் விஷயமாப்படி அவதரித்தவனாய், சிர
காலமிருந்து தேஜிஷ்டனுனவனே! “வஸுஸ்யோநுலவதி

தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவர்தம்மை இத்யாதி வாக்யத்ரயத்
தாலே.) உபாயாத்வஸாய நிஷ்டரான நாங்களும் என்று தாத்பர்யாந்தரம்
அருளிச்செய்கிறார் (சத்ருக்கன் இத்யாதி.)

“யாம்-போற்றி-புகழ்ந்துவந்தோம்” என்று அஸ்வயம்.

(உக)

திருப்பாவை.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. கககக

ஜாயலாந்?” என்னக் கடவதிறே. ஆயிரத பசுபாதம் லோகத் திலே ப்ரவரித்தமாம்படி. நின்று தேஜிஷ்டனுவனே! என்றுமாம். (ஆயிலெழாய்) - நீ படுக்கையில்லின்றும் எழுந்திருக்கவேணும். ரக்ஷணம் ப்ரஸக்தமாயிருக்க, ரக்ஷணசிந்தை பண்ணக்கடவதோ? என்று தாத்பர்யம்.

‘நீங்கள் ரக்ஷயபூதராய் வந்திகோளே, நான் எழுந்திருக்கைக்கு’ என்ன, -(மாற்றார்இத்யாதி)-லௌகிகஸத்ருக்களடைய உன்னுடைய மிடுக்குக்குத் தங்கள்வலி மாண்டு உன்திருவாசலிலே பழைய ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து, நீபோவென்றாலும் முன்புத்தை எளிவரவை நினைத்துப் பொறுக்கமாட்டாதே உன்திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்குமா போலே, நாங்களும், உன்னுடைய திருபாதிகேசேஷித்வத்துக்குத் தோற்று, தேஹாத்மாபிமாநத்தையும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ரியத்தையும் அந்யஸேஷத்வத்தையும் ஸ்வாதீரகர்த்தருத்வபோக்த்தருத்வங்களையும் பந்துக்கள்பக்கல் ஸ்நேஹத்தையும் உபாயாந்தரோபேயாந்தரங்களை யும்விட்டு, இவற்றை நீ கொடுத்தாலும் பழையதுகத்தைநினைத்து வேண்டோம் என்று உன் திருவாசலிலே வந்து நீயே ஸமஸ்தவித ப்ராப்யங்களும் ப்ராபகங்களு மென்று உன்திருவடிகளை ஸ்துதித்து மங்களாஸாஸநம்பண்ணி வந்து ஆஸ்ரயித்தோம். (உக)

அ.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில் தங்களுடைய அபிமாநஸூர்ப்பதைபைச் சொல்லிற்று; இப்பாட்டில் - அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வம் சொல்லுகிறது.

மூ — அங்கண்மா ஞாலத்தரச ரபிமான

பங்கமாய்வந்து நிற்பள்ளிக்கட்டில்கீழே

சங்கமிருப்பார்போல் வந்துதலைப்பெய்தோம்

கிங்கினிவாய்ச்செய்த தாமரைப்பூப்போலே

செங்கண்சிறுச்சிறிதே யெம்மேல்விழியாவோ

திங்களுமாதித்திபனு மெழுந்தாற்போல்

அங்கணிரண்டுங்கொண் டெங்கள்மேல்நோக்குதியேல்

எங்கள்மேற்சாப மிழிந்தேலோரெம்பாவாய்.

இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. (அங்கண் இத்யாதி.) “மாற்றருனக்கு வலிதொலைந்து” என்றத்தையும், “நிற்பள்ளிக்கட்டில்கீழே சங்கமிருப்பார் போல்” என்ற இப்பாட்டில் பாசுரத்தையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகையிடு கிறார் (கீழ்ப்பாட்டில் இத்யாதி.)

௨00 திருப்பாவை - இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.

பதவுரை:—அம் கண் - அழகிய இடமுடைத்தாய், மா ஞாலத்து - பெரிதாயிருந்துள்ள பூமியையாண்ட, அரசர் - ராஜாக்களானவர்கள், அபிமான பங்கம்ஆய் வந்து-("நமக்குமேற்பட்டாரில்லை" என்கிற) அபிமானத்தை விட்டுவந்து, நின் பள்ளிக்கட்டில்கீழே - தேவரீருடைய விம்ஹாஸத்தின் கீழே, சங்கம் இருப்பார் போல் - திரன் திரளாக வந்து ஒலக்கமாகவிருக்கு மவர்களைப்போலே, வந்து - (கீழ்ப்பட்டவருத்தமெல்லாம் தீரும்படி) வந்து, தலைப்பெய்தோம் - கிட்டப்பெற்றோம்; கிங்கினிவாய்ச்செய்த-சிறிது மலர்ந்த, தாமரைபூப்போலே - தாமரைப்பூவைப்போல், செம் கண் - (வாத்ஸல்யத் தால்) சிவந்த திருக்கண்கள், சிறுச்சிறிது - கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, எம் மேல் விழியாவோ - (ஆஸரிதரான) எங்கள்பக்கல் விழிக்கலாகாதோ? திங்க ளும்-சந்த்ரனும், ஆதித்தியனும் - ஸூர்யனும், எழுந்தாற்போல் - உதித்தாற் போலே, அம் கண் இரண்டும்கொண்டு - அழகிதான இரண்டுகண்களால், எங்கள்மேல் - எங்களுடைய, சாபம் - (அநுபவித்தே கழியவேண்டும்) வ்யஸ நம், இழந்து - கழுந்துவிடும்படி, எங்கள்மேல் - எங்கள் விஷயத்தில், நோக்குதி - கடாக்ஷிப்பாயாக, ஏல் - அசை.

வ்யா:—(அங்கண்) - அழகிய இடம். ப்ரஹ்மாவுக்கும் தன் போகோபகரணங்களோடு அநுபவிக்கலாயிருக்கை. பிரீலிகைக்கும் தன் போகோபகரணங்களோடே அநுபவிக்கலாயிருக்கை. (மா ஞாலத்து அரசர்) - மஹாப்ருதிவியில் ராஜாக்கள். "இப்பரப்பெல் லாம் என்னது" என்று அபிமானம்பண்ணுகை. "யாவையும் யாவ ருந் தானும் அமைவுடைநாரணன்" என்கிறதைப் பெளண்ட்ரக வாஸுதேவனைப்போலே அநுகரிக்கிறபடி. (அபிமானபங்கமாய் வந்து) - அபிமானஸூர்யராய் வந்து. ராஜ்யங்களைபிழந்து எளிவரவு பட்டு வந்து. (நின் பள்ளிக்கட்டிற் கீழே) - அந்தராஜ்யங்களைக் கொடுத்துப் போங்கோளென்றாலும், பழைய எளிவரவை நினைத்து

இப்படி "அங்கண்மாஞாலத்து" என்று அரசரை விஸேஷித்ததுக்கு "அபிமானபங்கமாய்" என்றதைக் கடாக்ஷித்துப் பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (இப்பரப்பு இத்யாதி.) ஞாலத்தில் அழகுக்கும் பரப்புக்கும் ஆசைப்பட்டே தங்களதென்று அபிமானித்தார்களென்று கருத்து. ராஜாக்கள் பூபதிக ளென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்க, அவர்கள் பூமியைத் தங்களதென்றிருக்கை அபி மாநமாகவேணுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார்(யாவையும் இத்யாதி.) "நார ணன் என்கிறத்தை" என்றது - * யாவையும் யாவரும் தானாயிருக்கிற நாராயணனாகையென்றபடி. "பெளண்ட்ரகவாஸுதேவனைப்போலே அநுகரிக்கிறபடி" என்றது-இம்மாஞாலமெல்லாம் நாங்களே யென்றிருக்கை யென்றபடி. எளிவரவு-தைர்யம். "கீழ்" என்று இவ்வளவைச்சொல்லாமல், "கீழே" என்ற ஏகாரத்தாலே - கீழேதானேயிருப்பார் ராஜ்யத்துக்குப்.

ஆவை வேண்டா என்று, உன்வலிம்ஹாஸத்தின்கீழே. (சங்க மிருப்பார்போல்) - திரளவிருந்து அணுகோலக்கமாக இருக்குமவர்களைப்போலே. அவர்கள் போக்கற்றுப் புகுந்தார்கள், இவர்களைக் கர்யத்துக்குப் புகுந்தார்கள். “முனெணரூவாஸுஹவாமத” (௧௬௬) என்று - இளைப்பெருமானைப்போல இவர்களையும் க்ருஷ்ண குணம் தோற்பித்து, அடிமையிலே மூட்டிற்று. (வந்துதலைப்பெய்தோம்) - கீழ் எல்லாரையுமெழுப்பிப் பட்ட வ்யஸநமெல்லாம் ஸபல மாம்படி வந்து கிட்டப்பெற்றோம். அநாதிகாலம் இந்த ஸம்பந்தத்தை இழந்துபோந்த நாங்கள், இன்றுநிர்ஹேதுகமாகக் கிட்டப்பெற்றோம். “உமெஹ்வாஹ்வாஸுதமெஹ்வாஸுதமெஹ்வாஸுத” என்றுமாபோலே, ஒருபடி வந்து கிட்டப்பெறுவதே! என்கை. “வாநராணாநராணாஹ்வாஸுதமெஹ்வாஸுதமெஹ்வாஸுத” (௧௭௧) என்று விஸத்ருஸமான இது ஸங்கதமாகப் பெறுவதே! ஆக, இந்த

போகாரென்று தோற்றுகையாலே அத்தையருளிச்செய்கிறார் (அந்த இத்தியாதி.) “அணுகோலக்கமாக” என்றது - அந்தரங்கமான ஒலக்கமாக என்ற படி. இது “பள்ளிக்கட்டில்கீழ்” என்றத்தைக் கடாக்கித்து. அரசர்கள் வரும்போது அபிமாநபங்கமாய்ப் போக்கற்றுவந்தார்களித்தனை; இவர்களைப்போலே குணஜிதராய் அலப்யலாபம்தோற்ற “வந்துதலைப்பெய்தோம்” என்னுமவர்களன்றே; ஆகையாலே, அவர்களை இவர்களுக்கு உபமாநமாகச் சொல்லும்படி எங்ஙனே? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (அவர்கள் இத்தியாதி.) இவர்களை ஸௌந்தர்யம் அடிமையிலே மூட்டிற்றுகையாலே, வருகையில் மாத்ரம் த்ருஷ்டாந்தம் என்று கருத்து. “வந்தோம்” என்னாதே, “தலைப்பெய்தோம்” என்று அலப்யலாபம்தோற்ற அருளிச்செய்ததுக்கு ஹாவம் அருளிச்செய்கிறார் (கீழ் இத்தியாதி.) ஸ்வாபதேஸாநுரோதேந தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அநாதி இத்தியாதி.) அகடிதமானது கடிக்கப்பெறுவதே! என்று ஈடுபாடு தோற்ற, மூன்றாம்தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (வாநராணம் இத்தியாதி.) “வாஸுதமெஹ்வாஸுத” என்ற அநந்தரம், “என்று பிராட்டிகேட்க” என்று ஸேஷம். ஏவம் ஸமஜாயத - அந்தப்புர கர்யத்துக்கு அநர்ஹனா நானும் இப்படி இங்குவரும்படி அங்கு ஐக்யம் உண்டாய்த் தென்று திருவடி அநுஸந்தித்தார்போலே யென்று கண்டுகொள்வது. கீழ்ச் சொன்ன அந்யாபதேஸஸ்வாபதேஸங்களுக்குச் சேரத் தாத்பர்யங்களை

௨0௨ திருப்பாவை.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.

ராஜாக்கள் தந்தாமுடைய அபிமாநங்களைவிட்டும் க்ரமப்ராப்தமான ராஜ்யதிகளை விட்டும் அம்புக்குத்தோற்று உன்கட்டிற்காலிலே படுகாடுகிடக்குமாபோலே, நாங்களும் எங்களுடைய ஸ்த்ரீத்வாபி மாநத்தை விட்டும், வேறு உண்டான போகங்களையும்விட்டும், உன்னுடைய குணஜிதராய்க்கொண்டு வந்தோம். அதனா, அந்தராஜாக்களைப்போலே, நாங்களும் அநாதிகாலம் பண்ணிப்போந்த தேஹாத் மாபிமாநத்தை விட்டு, தேஹாத்பரணான ஆத்மாவின்பக்கல் ஸ்வாதந்த்ரியத்தையும் விட்டு, அநந்யப்ரபோஜநராய் வந்தோ மென்றுமாம்.

(கிக்கினிவாய்ச்செய்த தாமரைப் பூப்போலே) - ஆதித்யனைக் கண்டால் அலரக்கடவ தாமரைப்பூப்போலே; எங்களாற்றாமைக்கு அலருமவையிறே இவை: அர்த்திகளைக்கண்டால் அலருமவையிறே இந்தத் தாமரைப்பூ. (செங்கண்) - வாத்ஸல்யத்தாலே சிவந்திருக்கை. உபமாநம் நேர் நில்லாமையாலே உபமேயந்தன்னையே சொல்லுகிறதாகவுமாம். (சிறுச்சிறிதே) - ஒரு நீர்ச்சாவியிலே வெள்ளமாகாமே ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க என்கை. ப்ரதமபரிஸ்பந்

அருளிச்செய்யாரின்றுகொண்டு நிகமிக்கிறார் (ஆக இத்யாதிகவ்யத்வயத்தாலே.) 'என்றுமாம்' என்ற அநந்தரம், "என்று சொல்லிற்றாய்த்து" என்று ஒருபதம் அத்த்யாஹரித்துக்கொண்டு, "ஆக" என்றத்தை அந்வயித்துக் கொள்வது.

கிக்கினியினுடைய - சிறுமணியினுடைய, வாய்போலே தன்வாயைச் செய்யாரிற்கும் தாமரையென்று ஸுப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆதித்யனை இத்யாதி.) "எம்மேல்" என்றதன் மூத்தின அர்த்தத்துக்குச்சேர ஆற்றாமையே அலருகைக்கு ஹேதுவாக ஒரு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்து, அதன் இரண்டாம் அர்த்தத்துக்குச் சேர அர்த்தித்வம் அலருகைக்கு ஹேதுவென்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அர்த்திகளை இத்யாதி.) "தாமரைப்பூப்போலே" என்ற உபமாநத்தால் சிவப்புஅர்த்தவித்தமாயிருக்கவும், "செங்கண்" என்று விஸேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (வாத்ஸல்யத்தாலே இத்யாதி.) செந்தாமரைப்பூ இவன் கண்ணின் ஸ்வாபரவிசுமான சிவப்புக்கு நேர்நிற்கமாட்டாதபடியாலே, அர்த்தவித்தமன்றென்று விஸேஷிக்கிறாரென்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (உபமாநம் இத்யாதி.) "எம்மேல்" என்றதுக்கு ஆர்த்தைகள் என்னும் பகூத்துக்குச் சேர "சிறுச்சிறிதே" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஒருநீர் இத்யாதி.) 'ஒருநீர்ச்சாவியிலே' என்றது - ஒருநீரில்லாமையால் மிகவும் நொந்துபோன பயி ரென்றபடி. "எம்

திருப்பாவை.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. ௨௦௩

தமே பிடித்துக் காணவேணு மென்றுமாம். (எம்மேல் விழியாவோ) - கோடையோடின பயிரிலே ஒருபாட்டம் என்னுமா போலே; சாதகம் வர்ஷதாரையை ஆசைப்படுமாபோலே; “விழியாவோ?” என்று தங்கள் மனோரதம்.

(திங்களும்இத்யாதி.)-ப்ரதிகூலர்க்கு அணுகவொண்ணாமையும், அதுகூலர்க்குத் தண்ணளி மிக்கிருக்கையும்; அஜ்ஞாநாந்தகாரம் போகைக்கும் உன்னைப்பெறாத விடாய் ஆறுகைக்கும் என்றுமாம். “பூவுனாஜிதூவாஸு” (௨௮) தண்ணளியும்ப்ரதாபமும்கடியிறே இருப்பது. (அங்கணிரண்டுங்கொண்டு) - சந்த்ரஸுலியர்கள் கோபப்ரஸாதங்களுக்கு ஒப்பல்லரென்கை. “உருகாநாநநாநாஜதீவபியடிநா” (௧௧) என்னக்கடவதிதே. (இரண்டுங்கொண்டு) - முழுநோக்குப் பொறுக்குமளவானவாதே “இரண்டு” என்று சொல்லுகிறார்கள். (எங்கள்மேல்) - உன்னோக்குப் பெறாதே உறவின எங்கள்பக்கல். (நோக்குதியேல்) - தங்கள்தலையாய் கிட்டுவதொன்றே. (எங்கள்மேல் சாபமிழிந்து) - யாதநாஸரீரம்போலேயும், ஸாபோபஹதரைப்போலேயும், விஸ்வேஷ்வயஸநமே படுகிற

மேல்” என்றதுக்கு - ஆர்த்தைகளென்று ஸப்தார்த்தம் விவகித்து அருளிச்செய்கிறார் (கோடை இத்யாதி.) “எம்மேல்” என்றதுக்கு - ஆசைப்படுமவரென்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (சாதகம் இத்யாதி.) “விழியாவோ” என்றது - கண்ணூர்த்விழியாதோ என்றபடி.

தருஷ்டாந்தபலத்தால் கோபப்ரஸாதங்களில் அழகு வித்தித்திருக்கவும், “அம்” என்று விசேஷித்ததுக்குலாவம் அருளிச்செய்கிறார் (சந்த்ரஸுலியர்கள்இத்யாதி.) உபமானபலத்தால் வித்தியாத அதிஸயத்துக்காக உபமேயத்துக்கு விசேஷணமிட்ட இடமுண்டோ? என்ன - அருளிச்செய்கிறார் (சந்த்ரகாந்தாநம் இத்யாதி.) “சந்த்ரநம்” என்று சொல்லாமல், “காந்தாநம்” என்று விசேஷித்தாற்போலே யென்று கருத்து. ஆர்த்தைகளான தங்கள்மேலே ஸாதமிக்கைக்கு “சிறுச்சிறிதே” என்று சொல்லிவைத்து “இரண்டுங்கொண்டு” என்ற சொல்லக்கூடுமோ? என்ன - அருளிச்செய்கிறார் (முழுஇத்யாதி.) ‘தங்கள்தலையால்’ என்றது - முழுச்சொல்லாய், தங்களாலே யென்றபடி. இத்தால் “நோக்குதியேல்” என்ற விடத்தில் சொன்ன தெளர்ல்லபியம் சொல்லிற்றாய்த்து. ‘இழிந்து’

௨௦௪ திருப்பாவை.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.

எங்கள் துக்கம், அதுபவித்தே விடவேண்டுகையாலே, “சாபம்” என்கிறது. அன்றியே, விஷஹாரியானவன் பார்க்க விஷந் திருமா போலே, அவன் நோக்காலே ஸம்ஸாரமாகிற விஷந் திரும்; ஆகையால், அங்கணிரண்டுங் கொண் டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல் எங்கள்மேல் சாபம் இழியும் என்று அர்வயம். (௨௨)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. (அங்கண்இத்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் - தங்கள் அபிமான ஸூர்யதைபைச் சொல்லி, இப்பாட்டில்-தங்கள் அநர்பார்ஹஸேஷத்வத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

வ்யா.—(அங்கண்இத்யாதி.)- அழகியதான இடங்களுையுடைய மஹாப்ருதிவிபை “தன்னது” என்று அபிமாமித்திருக்கிற ராஜாக்கள், அந்த அபிமானமும் போய்வந்து, உன்னுடைய திருப்பள்ளிக் கட்டில்கீழே ஸங்கம் ஸங்கமாக இருப்பாரைப்போலே, நாங்களும் பக்நாபிமாநிகளாய்க்கொண்டு ஒருபடிப்பட வந்துகிட்டப்பெற்றோம்.

(கிங்கணிஇத்யாதி.)-அரைவடத்தில் கிங்கணிபோலே அர்த்த விகலிதமான தாமரைப்புஷ்பம்போலே யிருக்கிற சிவந்த திருக்கண் மலர்களைப் பொறுக்கப் பொறுக்க, உன்கடாகூதம் பெறுதே உறுவிக் கிடக்கிற நம்மேல் விழியாவோ!’ அதாவது தேஹாத்மாபிமானத்தை நீக்கி, அதுக்கு இசைந்தவாறே ஸ்வஸ்வாதந்தர்யாபிமானத்தை நீக்கி, அதுக்குஇசைந்தவாறேஸேஷத்வத்தை அறிவித்து, அதுக்குஇசைந்தவாறே அந்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்திபை உண்டாம்படி பண்ணி, அதுக்கு இசைந்தவாறே ஜ்ஞாத்ருத்வப்ரயுக்தமான ஸ்வஸ்மிந்ஸ்வஸேஷத்வ நிவ்ருத்திபை உண்டாக்கி, அதுக்கு இசைந்தவாறே ஸ்வரகூடேணஸ்வார்வபத்தை நிவர்த்திப்பித்து, அதுக்கு இசைந்தவாறே உபாயாந்தரங்களை விடுவித்து, அதுக்கு இசைந்தவாறே ததேகோபாயனும்படி பண்ணி, அதுக்கு இசைந்தவாறே ஸ்வவ்யாபாரத்தில் ஸ்வாதீதகர்த்ருத்வநிவ்ருத்திபைப்பண்ணுவித்து, அதுக்கு

என்ற அநந்தரம், “விடும்” என்று அத்யாஹரித்து, அர்வயம் கண்டு கொள்ளக் கடவர்க னென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அர்த்தாநுருணமாக ப்ரதீகக்ரஹணம் பண்ணுகிறார் (எங்கண்இத்யாதி.) ‘அதுபவித்தேவிடவேண்டுகையாலே’ என்றது - அதுபவித்தேவிடவேணு மென்கிறவர்கள் நினைவாலே யென்றபடி. ஸ்வாபதேஸாநுருணமாகத் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (அன்றியே இத்யாதி.) “நோக்குதியேல், இழியும்” என்ற பத வாஸனையாலே இவ்வர்த்தம் வித்திக்கு மென்று திருவுள்ளம். (௨௨)

திருப்பாவை.—இருபத்துமூன்றும்பாட்டு. ௨௦௫

இசைந்தவாறே பாரதந்தர்யப்ரதிபத்தியைப் பிறப்பித்து, அதுக்கு இசைந்தவாறே ஸ மஸ்த கல்பாணகுணபரிபூர்ணனை தன்னை அதுப விப்பித்து, அதுபவஜிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யத்தை உண்டாக்கி, அக்கைங்கர்யத்தில் ஸ்வபோக்த்ருக்வ புத்தியைத் தவிர்ப்பிக்கை. ‘முழுநோக்குப் பெறு மள வானவாறே’ என்றது - இவ்வளவான பாகம் பிறந்தவாறே என்றபடி. இப்படியல்லது தேஹாத்மாபிமா ரிக்குப் பரமபத்தியை யுண்டாக்கிலும் உண்டாகாதிதே.

(அங்கணித்யாதி.)-சந்த்ரஸூர்பர்க ளிருவரும் உச்சிப்பட்டாற் போலே யிருக்கிற அழகிய திருக்கண்களிரண்டும்கொண்டு, இவ்வள வான பாகம் பிறந்த எங்களைக் கடாஷித்தாயாகில்; அதாவது-பரம பத்தியை உண்டாக்குகை. அத்தால், (எங்கள்மேல் சாபமிழிந்து) - மேல் அவஸ்பாநுபாவ்பமாயிருக்கிற விஸ்வேஷ்வரஸநம் தீரும்; ஆகையால், உக்தரீத்பா கடாஷிக்கவேணு மென்று கருத்து. “திங் களுமாதித்தியனுமெழுந்தாற்போல்” என்றது, அவன்கடாஷும் ஸுக ரூபமாயும் அஜ்ஞாந நிவர்த்தகமாயு மிருக்கையாலே. (௨௨)

அ.—இருபத்துமூன்றும் பாட்டு. “வவஸாவாஸூயிவெது நடி” (கள௨) என்று - ஸாபராதரைப்போலே ஸாந்த்வநம் பண்ணு மவனாகையாலே, பெண்களை ஸாந்த்வநம் பண்ணியருளினான்; அவ் வளவிலே, நாங்கள் வந்த காரியத்தைக் கேட்டருளவேணு மென் கிறார்கள்.

மூ.—மாரிமலைமுழைஞ்சில்மன்னிக்கிடந்துறங்கும்
சீரியசிங்கமறிவுற்றுத் தீவிழித்து
வேரிமயிர்பொங்கவெப்பாடும்பேர்ந்துதறி
மூரிநிமிர்ந்துமுழங்கிப்புறப்பட்டு
போதருமாபோலேரீபூவைப்பூவண்ணு வுன்
கோயில்நின்றிங்கனேபேர்ந்தருளிக் கோப்புடைய
சீரியசிங்காசனத்திருந்து யாம்வந்த
காரியமாராய்ந் தருளேலோ ரெம்பாவாய்.

இருபத்துமூன்றும்பாட்டு. (மாரிஇத்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் “அங்கணிரண் டுகொண்டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல்” என்று கடாஷத்தைப் பார்த்தித்த வாறே, அவன் ஆபீமுகீயம்பண்ணுவியில் “யாம்வந்தகாரியமாராய்ந்தருள்” என்னக் கடாமையால், ஆபீமுகீயம்பண்ணினது அர்த்தவித்தமென்று திரு

உருக திருப்பாவை.—இருபத்துமூன்றும்பாட்டு.

பதவுரை:—மாரி - மழைக்காலத்தில், மலை முழைஞ்சில் பர்வதகுறை களிலே, (பேடையும் தானும் ஒன்று என்னலாம்படி), மன்னிக்கிடந்து - பொருத்திப் படுக்கையிற்கிடத்து, உறங்கும் - தூங்காநிற்பதாய், சீரிய - வீரத் தன்மையாகிற சீர்மையையுடைத்தான, சிங்கம்-விம்ஹமானது, அறிவுற்று- உணர்ந்துகொண்டும், (எதிரிகள்பக்கல் சேற்றத்தாலே), தீவிழித்து - நெருப் புப்பொறிகள் சிதறும்படி (கண்களை) விழித்துக்கொண்டும், வேரி மயிர் பொங்க - உளையிர் சிலம்பும்படி, எப்பாடும் பேர்ந்து - நாலுபக்கத்திலும் புடைபெயர்ந்தும், உதறி - உடம்பை உதறிக்கொண்டும், மூரி நிமிர்ந்து - பெருமை தோன்ற (உடல்) நிமிர்ந்துகொண்டும், முழங்கி - பெரிய சப்தஞ் செய்து கொண்டும், புறப்பட்டு - (குகையினின்றும்) புறப்பட்டு, போதருமா போலே - வருவதுபோலே, பூவைப்பூவண்ணா - காயாம்பூப்போன்ற திரு நிறத்தையுடையவனே! நீ—, உன் கோயில் நின்று - உன்னுடைய கோயில்கின்றும், இவ்வனே போந்தருளி - இந்த மணிமண்டபத்துக்கு எழுந்தருளி, கோப்பு உடைய - பலவகை வேலைப்பாடுகள்பொருத்தி யிருத் தலையுடைய, சீரிய - (நினைத்தகாரியம் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கையாகிற) சீர்மையையுடைத்தான, சிங்காசனத்து - விம்ஹாஸனத்தில், இருந்து-எழுந் வுள்ளம்பற்றி, ஸத்ருஷ்டார்த்தமாக அதனை அருளிச்செய்துகொண்டு, ஸங் கதி யிடுகிறார் (வசஸேத்யாதி.) ஸ்ரீவீரேஷணழ்வான் “ராவணனாலே அவமா ரிதனானேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸரணம்புக்கவாமே, பெருமாள் “வலவலாவலானுயிடுகெனம் யொவநாஹுாவிவவநிவ | சூபுராவிரிஜதசெவநாராக்ஷவாநாம் வயாஸயு” என்று லங்கையில் அவர்பட்ட எளிவரவையும், “வயுதாடி, வயுதாடி” என்ற றற்போலே, இங்கு முதலிகள் பண்ணின சிலுகையும் நினைத்து, இதெல் லாம் தம்மாலே வந்ததாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, மதுரபாஷணங்களாலே ஸந்தோஷிப் பித்தாற்போலே, பெண்களும், பணியும் குளிரும் பாராமல் குண வித்தராய்க்கொண்டு அவ்வக்ருஹங்களிலேபோய் எழுப்புகையும் அவர்கள் பள்ளிகொள்ளுகையும், அப்படியிருக்கவும் எல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டு திருவாசல்காக்கும் முதலிகள் தொடக்கமானாரை எழுப்புகையும், நப்பின்னை யையும் தன்னையும் பலபடி எழுப்புகையும், இவையாகிற எளிவரவெல்லாம் நாம் முற்பாடராய் எழுந்திருந்து செய்யாமையாலே வந்ததன்றோ? ஆகையால், நம்மதன்றோ குற்றம் என்று நினைத்து, சிலமதுரபாஷணம்பண்ண, பெண் களும் வந்த காரியத்தைக் கேட்டருளவேணும் என்கிறார்க ளென்றுகருத்து. ஸாந்தவநம் - நல்லவார்த்தை. “ஸ்வாஸவாஸுஉஹவஸு” என்றதிரு.

திருப்பாவை.—இருபத் துமுன்றும்பாட்டு. ௨௦௭

தருளியிருந்து, யாம் வந்த காரியம் - (அநயப்ரயோஜனைகளான) நாங்கள் வந்த கார்யத்தை, ஆராய்ந்து அருள் - விசாரித்து க்ருபைசெய்தருளவேணும் என்று துயிலுணர்த்தினவர்கள் இரக்கிறார்கள்.

வ்யா.—(மாரி மலை முழைஞ்சில்) - வர்ஷாகாலம் ராஜாக்கள் படைவீடுவிட்டுப் புறப்படாதாற்போலே, வலிம்ஹமும் வர்ஷாகாலம் முழைஞ்சு விட்டுப் புறப்படாது; பெருமாள் வர்ஷாகாலம் மால்யவா னிலே எழுந்தருளி யிருந்தாற்போலே. விஸ்வேஷித்தார் கூடுங் காலமுமாய், கூடியிருந்தார் போகரஸம் அதுபவிக்குங் காலமுமா யிருக்க, நாங்கள் உன்வாசவிலேநின்று துவளக்கடவோமோ? என்கை. (மன்னிக்கிடந்து) - மிடுக்காலே ஒருவர்க்கும் அஞ்சவேண்டாமை யாலே குவடுபோலே பொருந்தி வீசவில்லிட்டு எழுப்பினாலும் எழுப் பப்போகாதிருக்கை. (மன்னிக் கிடந்து உறங்கும்) - தன்பேடையோடே ஏகவஸ்து வென்னலாம்படி பொருந்திக் கிடக்கிற என்று மாம். இங்கு “நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர் மார்பா” என்று நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஓராபரண மென்னலாம் படியிறே முலைபோடே பொருந்திக்கிடக்கிறபடி. (உறங்கும்) - ஸம் ஸாரிகளுறக்கம்போலே தமோபிபூதியாலன்றே இவனுறக்கம். வ்ய திரேகத்தில் ஆற்றாதார் வருமளவும்: ஆகையால், அவ்வுறக்கத்துக்கு ஸ்மாரகமா யிருக்கை. (சீரியசிறக்கம்) - உறக்கத்திலும் கூடாத்ரம்ருக

“மலைமுழைஞ்சில்” இத்யாதி அமைந்திருக்க, “மாரி” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் அருளிச்செய்கிறார் (வர்ஷாகாலம்இத்யாதி.) மலை முழைஞ்சு - பர்வதகுஹை, த்ருஷ்டாந்தர்த்தரம் (பெருமாள் இத்யாதி.) இத்தாலே ப்ரக்ருகத்திலே சொல்லிற்றாய்த்தென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (விஸ்வேஷித்தார் இத்யாதி.) மாரிகாலம்போலே மார்கழித் திங்களும் விஸ்வேஷித்தார் கூடவும் ஸம்ஸ்வேஷித்தார் ரவிக்கவும் யோக்யமான காலமா யிருக்க, நீ எங்கன்காரியம் ஆராய்ந்து ஸம்ச்சே விக்கவேண்டாவோ வென்று கருத்து. குவடுபோலே - சிகரம்போலே. வீச வில்லிட்டு - தனித்தடிபோட்டு. க்ருஷ்ணன் நப்பின்னையோடே கூடியிருக்கை சொல்லுகைபால் இவ்வர்த்தத்துக்கு தார்ஷ்டாந்திகாதுருண்ய முண்டென்கிறார் (இங்கு இத்யாதி.) “மலர்மார்பா” என்றது - மலர்மார்ப னன்றோ என்றபடி. “மன்னிக்கிடக்கும் சீரிய சிறக்கம்” என்ன அமைந்திருக்க, “உறங்கும்” என்றது, க்ருஷ்ணனுடைய யோகநித்ராஸ்மாரக மென்று தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிகள் இத்யாதி.) ஸுகஸூப்தி பண்ணுநிற்கச்செய்தேயும், “வாஸஸூப்தி” என்று சொல்லும் படியித்யோடே யிருக்கும்படிக்கு ஸ்மாரகம் “சீரிய” என்றது என்று

உ0அ சிருப்பாவை.—இருபத்துமூன்றும்பாட்டு.

ங்கள் மண்ணுண்ணும்படி வீரமூர்த்தியை யுடைத்தாயிருக்கை. “வலியா வெய்யிதழுவீரநு” (கருசு) என்னும்படிக்கு ஸ்மாரகமா யிருக்கை.

(அறிவுற்று) - பூ அலர்ந்தாற்போலே காலம் உணர்த்த உணருகை. ஸம்ஸாரிகள் காலம் உணர்த்த உணருவர்கள்; இவன் ஆஸ்ரிதர் ஆர்த்தி யுணர்த்த உணரும். (திவிழித்து) - ப்ரதம கடாக்ஷஸந்ரிபா தத்திலே பேடைக்கும் அருகு நிற்கவொண்ணு திருக்கை. ஐஸ்வரமான தேஜஸ்ஸுமுன் ஒருவர்க்கும் நிற்க வொண்ணுதிருக்கை. (வேரிமயிர் பொங்க) - வேரி - பரிமளம். ஜாத்யுசிதமான கந்தம். உளேமயிர், பொங்க - சிலும்ப. “வலுமூர்து” (கசுந) - என்னும்படிக்கு ஸ்மாரகமா யிருக்கை. (எப்பாடும் பேர்ந்துதறி)-ஒருகாரியப்பாடு இல்லாமையாலே நாலுபாடும் பேருகிறபடி. (உதறி)-அவயவங்களைத் தனித்தனியே உதறினபடி. (மூரிமியிர்ந்து). உடலொன்றாக நிமிர்ந்தபடி. (முழங்கி) - ஸ்வவ்யதிரித்த ம்ருகங்கள் முழுக்காயாக அவிந்து கிடக்கும்படி. பெண்கள் வந்திகோளோ வென்கை.

அதன் தாற்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (உறக்கத்திலும் இத்யாதி வாக்ய த்வ யத்தாலே.)

“சிங்கமறிந்து” என்னுதே, “உற்று” என்கையாலே, இதன் தெளர்ல் வப்யம் தோன்றுகையால், அதுக்குக் காலமொழிய் வேறு காரணத்தரில்லையென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பூ அலர்ந்தாற்போலே இத்யாதி.) வயிற்றும் காலமுணர்த்த உணர்த்ததாகில். க்ருஷ்ணன் பெண்களாலே உணர்த்தப்பட்டிருக்கையாலே த்ருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திக வைரூப்ய முண்டே; இது கூடும்படி எங்கனே என்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிகள் இத்யாதி.) காலஸ்தாந்தில் இவனுக்கு ஆர்த்தியாகையாலே காரணத்தரில்லாமை ஒக்குமாகையாலே சேருமென்று கருத்து. புண்டரீகாக்ஷ னை க்ருஷ்ணனுக்குத் தீவிழிக்கக் கூடுமோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஐஸ்வரமான இத்யாதி.) ஐஸ்வரமான தேஜஸ்ஸு என்றது - விரோதிரஸநம் பண்ணும்போது நியமனத்தால் வந்த நிக்ரஹ ஸாமர்த்யம் என்றபடி. உளேமயிர் - பிடரிமயிர். சிலும்ப - நெறிக்க. ‘ஒருகாரியப்பா டில்லாமை யாலே’ என்றது - வேறொருகாரியத்துக்காக யத்ரம்பண்ண வேண்டாதபடியாலே யென்கை. நாலுபாடு - நாலுபார்ஸ்வமும். இத்தால் - பதறாமல் மெள்ள வெழுந்திருந்து என்றபடி. “முழுக்காயாக” என்றது - காய் முழுமுகை என்றபடி. “முழங்கி” என்றத்தால், தார்ஷ்டாந்திகத்தில் பலித்த அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பெண்கள் இத்யாதி.)

திருப்பாவை.—இருபத்துமூன்றும்பாட்டு. ௨௦௯

மூரிநிமிர்ந்து முழங்கிப்புறப்பட்டுப் போதருமாபோலே நீபோதர வேணும்; வலிம்ஹமோ நமக்கு த்ருஷ்டாந்தம்?’ என்ன,—(நீபூவைப் பூவண்ணு)-காம்பீர்யத்துக்குத் த்ருஷ்டாந்தமாக ஒன்றைச் சொன்னோ மித்தனை; வடிவழகையும் நிறத்தையும் உன்னைப்போலே பண்ணப் போமோ? பூவைப்பூவின் நிறம் உனக்கு த்ருஷ்டாந்தமானவன்றிறே வலிம்ஹம் உனக்கு த்ருஷ்டாந்தமாவ தென்னவுமாம்.

(உன்கோயில்லின்று இங்கனே போந்தருளி) - “வவ-தாழிவ நிஷஜ வலிஹொயிரிமுஹாஸய” (௧௭௩) என்று - பிராட்டி மங்களாஸாஸநம்பண்ண ஸுமந்தரனோடே புறப்பட்டாற் போலே காணவேணும். (போந்தருளி) - சதுர்க்கதியிறே;— நடையிலே, ரிஷபத்தினுடைய வீறும், மத்தகஜத்தினுடைய மதிப்பும், புலியினுடைய சிவிட்கும், வலிம்ஹத்தினுடைய பராபிபவந ஸாமர்த்யமும் தோற்றியிருக்கை. நமக்கு இவையெல்லாம் நம்பெருமாள் நடையழகிலே காணலாம். (இங்கனே

முத்துற, “பூவைப்பூவண்ணு” என்று வர்ணவிசேஷத்தையிட்டுஸம்போதிக்கைக்கு ப்ரயோஜநமில்லாமையால், மத்யே ஸம்போதிக்கைக்கு ஸங்காஸமாதாரம் ப்ரயோஜநமாகச் சொல்லிக்கொள்ளலா மென்று திருவுள்ளம் பற்றி, அப்போது கீழே வாக்யஸமாப்தி தோன்றவேண்டுகையாலே “போதர வேணும்” என்று அநீயாஹரித்து வாக்யத்தைப் பூர்ணமாக்கிக்கொண்டு மேலுக்கு அவதாரிகை யிடுகிறார் (மூரிஇத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) “நீ” என்ற பதத்தைப்பற்ற ‘வடிவழகையும்’ என்றது. “பூவைப்பூவண்ணு” என்றது - த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்று விவக்ஷித்து, உன்னுடைய நிறத்துக்கு ஸத்ருஸமாகாதிருக்கிறத்தைச் சொன்னவோபாதி’ உன்காம்பீர்யத்துக்கும் ஸத்ருஸமாகாதத்தைச் சொன்னோ மென்னும் அபிப்ராயத்தாலே சொன்னார்களென்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (பூவைப்பூ இத்யாதி.) பூவைப்பூ - அதஸீகுஸுமம்.

“போதரவேணும்” என்று ப்ரார்த்தித்து, மீளவும் “போந்தருளி” என்று அநுவதிக்கையால் தோன்றுகிற ஆதரத்தைத் த்ருஷ்டாந்தமுடிகே நெளியிடுகிறார் (ப்ரவதாதித்யாதி.) வீறு-கர்வம். மதிப்பு-பஹுமாதம். சிவிட்கு-கோபம். பராபிபவந ஸாமர்த்யம் - தேஜஸ்ஸு. “இங்கனே” என்றதுக்கு - இத்திருமண்டபத்திலே யென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து, “சீரியசெங்காசனம்” என்றபோதே அர்த்தவித்தமாயிருக்கவும் சொல்லுமைக்கு ப்ரயோஜநம்

உக0 திருப்பாவை—இருபத்துமூன்றாமாடல்.

போந்தருளி) - படுக்கையில் வார்த்தையாய்ப் போகாமே தனிமண்ட பத்தில் வார்த்தையாகவேணும்.

(கோப்புடைய)-சராசரங்களை யடையத் தொழிலாக வகுப்புண்டிருக்கை. உபயவிபூதியும் தொழிலாக வகுப்புண்டிருக்கை என்னவுமாம். தர்மஜ்ஞாநாதிகளாலும், அதர்ம அஜ்ஞாநாதிகளாலும் கோப்புடைய வலிம்ஹாஸந மென்றுமாம். (சிரிய சிங்காசனம்) - இந்த வலிம்ஹாஸநத்திலே யிருந்து நினைப்பிட்டது என்றால் அறுதியாயிருக்கை. கடற்கரையில் வார்த்தை யென்னுமாபோலேயும், தேர்த்தட்டில் வார்த்தை யென்னுமாபோலேயும், பெண்களும் க்ருஷ்ணனுமேயா யிருந்து சொல்லிலும் அமோகமாயிருக்கை. அணுவாகில் க்ருஷ்ணனோடொத்த வரிசையைக் கொடுக்கவற்றான வலிம்ஹாஸந மென்றுமாம். (இருந்து) - நடையழகுபோலே இருப்பில் வேண்டற்பாட்டையும் காணவேணு மென்கை, “கண்ணினை குளிரப் புதுமலராகத்தைப்பருக - இருந்திடாய்” என்னுமாபோலே உன்னைக் காணவிடாய்த்த கண்களின் விடாய் கெட்டு அதுபவிக்கலாம்படி இருந்து.

(யாம் வந்தகாரியம் ஆராய்ந்தருள்) - அநயப்பரயோஜனைகளான நாங்கள் வந்த காரியம் ஆராய்ந்தருளவேணும். “உவவெவெயொவ்வவித” (எச) என்று ஸ்ரீதண்டகாரண்

அருளிச்செய்கிறார் (படுக்கைஇத்யாதி.) போககாலத்தில் உல்லாஸவீரோஷத்தாற் சொல்லும் வார்த்தையை மந்திரிகள் கைக்கொள்ளாராகையாலே, ஒலக்கவார்த்தையே கார்யகரமென்று கருத்து. ‘தனிமண்டபம்’ என்றது - அத்தவீதியமானமண்டபமென்றாய், பெரியதிருமண்டபத்தைச் சொல்லுகிறது.

“கோப்பு” என்று - விசித்ரஸந்திவேஸவீரோஷமாய், அத்நை மூன்று வகையாக விவரித்தருளுகிறார் (சராசரேத்யாதி.) முந்தினது - லீலாவிபூதி மாத்ரபரமென்று கருத்து. ‘தர்மஜ்ஞாநாதிகளாலும்’ என்ற ஆதிஸுப்தம் - வைவராக்யஸ்வரயங்களைச் சொல்லுகிறது. ‘அதர்மஜ்ஞாநாதிகளாலும்’ என்ற ஆதிஸுப்தம் - அவைவராக்ய அநைஸ்வரயங்களைச் சொல்லுகிறது. இவைகளாகிற எட்டுத்திருக்கால்களான ஸந்திவேஸத்தை யுடைத்தாயிருக்கை. அறுதியாயிருக்கை - பழுதுபோகாமலிருக்கை. அமோகமா யிருக்கையைத் த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக விவரிக்கிறார் (கடற்கரை இத்யாதி.) ‘கடற்கரையில் வார்த்தை’ என்றது - அபயப்பரதாசுலோகம். ‘அணுவாகிலும்’ என்றது - அல்பபுருஷனாகிலு மென்றபடி.

“யாம்வந்தகாரியமாராய்ந்தருள்” என்றதுக்கு அவதாரிகையில் சொன்ன அர்த்தத்தைப் பின்னையும் ஒருத்த்ருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு விஸ்

திருப்பாவை.—இருபத்துமூன்றும்பாட்டு. உகக

யத்தில் ரிஷிகளுடைய துக்கவிவ்ருத்திக்கு நாம் முற்பாடாகப் பெற்றிலோமென்று வெறுத்தாற்போலே, 'பெண்கள் நோவுபடப் பார்த்திருந்தோ மாகாதே' என்று வெறுத்து, அவர்களை அழைத்து 'உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவது என்?' என்ன; 'இங்ஙனே சொல்லவொண்ணாது, பேரோலக்கமாக இருந்து கேட்டருள வேணும்' என்கிறார்கள். நப்பின்னைப்பிராட்டி பரிக்கரஹமா யிருக்க "சங்கமிருப்பார்போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்" என்று அநயகதிகளாகச் சொல்லுவதே!" என்று பொறுத்திலன். அழகர் கிடாம்பியாச்சாணை அருள்பாடிட்டு "ஒன்று சொல்லிக்கான்" என்ன;— 'சுவராய வஹஸுலாஜநடி" (கஎச) என்று தொடங்கி, 'சுமதிடி" (கஎச) என்ன; 'நம்மிராமாநுசனையுடையயா யிருந்து வைத்து, "அமதிம்" என்னப் பெறாய்!" என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையாலே, இருப்பில் வேண்டற்பாட்டையும் காணவேணும். வந்த காரியத்தை சிற்றஞ்சிறுகாலைக்கு வைக்கிறார், இப்போது சொல்லாதே. அதுக்கு அடியென்? என்னில்,—அவஸரத்திலே சொல்ல வேணுமென்று நினைத்து: அதாவது - "வனவிஸ்வவிவெவஸாராய் பரிவஸாயாவிதொயா" (கஎரு) என்று - அவர்களுடைய ஆர்த்தியையும் காட்டிக் திருவடிகளிலே சென்று விழ இரங்குவர்காணென்று நினைத்து வந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கும், "சுவிதுவாவ தரிக்கிறார் (உபஸ்தேயயரித்யாதி.) 'இங்ஙனே சொல்லவொண்ணாது' என்றது - ஏகாந்தமாகச்சொல்லவொண்ணாது என்றபடி. "பெண்கள் நோவுபடப்பார்த்திருந்தோமாகாதே" என்று இவன் தன்னை வெறுத்துக்கொள்கைக்கு, ஹேது ஏதென்ன,—அருளிச்செய்கிறார் (நப்பின்னைஇத்யாதி.) அநயகதியென்னப் பொருமைக்கு ஸம்வாதம்காட்டுகிறார் (அழகர்இத்யாதி.) "இங்ஙனே போந்தருளிக் கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்திருந்து யாம் வந்த காரியம் ஆராய்ந்தருள்" என்றதுக்குப்பலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே இத்யாதி.) 'ஆகையாலே' என்றது - காண ஆசைப்பட்டிருக்கையாலே என்றபடி. 'வேண்டற்பாட்டையும்' என்ற சகாரத்தாலே-நடையினழகைச்சொல்லுகிறது. 'காணவேணும்' என்ற அநந்தரம் "என்கிறார்கள்" என்று ஸேஷம். இன்னகாரியம் என்று விசேஷித்துச்சொல்லாமல் ஸாமான்யமாகச் சொன்னதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (வந்தகாரியத்தை இத்யாதி.) இவன் வீடியத்தில் அவஸரம் பார்க்கவேணுமோ? என்ன, அருளிச்செய்

திருப்பாவை.—இருபத்துநான்காம்பாட்டு. உகங்.

பண்ணிற்கிறவளவிலும் தமோவித்வம்ஸநஸக்தியையுடைய நீ, “காஸ்யோஸஸதி” என்கிறபடியே காலமுணர்த்த உணர்ந்து பிராட்டிக்கும் அணுகவொண்ணாதபடி தீயதாகக் கடாக்கித்து. “வஸுமஹி” என்கிற தன்னுடைய கந்தம் திருமேனியில் மயிர்க்கால்வழியே எங்கும் பரிமளிக்கும்படி ஜகத்ஸ்ருஷ்டியிலே உத்யோகித்து, தன்னோடு அவிபக்த நாமரூபங்களாய் ஸ்வாவயங்களான சேதநா சேதநங்களை விபக்தநாமரூபங்களாம்படி பண்ணி, இப்படி ஸ்வாவயவவியிஷ்டனான தான் தண்டாகாரமாய் நீண்டு, பிண்டாகாரமாய் நிமிர்ந்து, மஹாஸம்ப்ரமத்துடனே மஹாதாதிருபேண ப்ரக்ருதியில்நின்றும் வேறுபட்டு வருமாபோலே, பூவைப் பூவண்ண! நீ. (உன்கோயில்நின்றுஇத்யாதி.)-உன்னுடைய திவ்யாரத்ஃபுரத்தினின்றும் திவ்யாஸத்தாரமண்டபத்துக்கு எழுந்தருளி. (கோப்புடைய இத்யாதி.)-ஏழுலகுந்தொழிலாக வகுப்புண்டதாய், நினைப்பிட்ட கார்யம் தலைக்கட்டும்படியான சீர்மையை யுடைய லிம்ஹாஸநத்திலே எழுந்தருளியிருந்து, உனக்கு அநர்யார்ஹஸேஷபூதரான நாங்கள் வந்த கார்யத்தை விசாரித்து அருளவேணும்.

ஸஞ்சரணயோக்யமல்லாத ராத்ரி காலத்திலே அரண்மனையில் திவ்யாரத்ஃபுரத்தில் நப்பின்னைப்பிராட்டியோடே ஏகதத்வமென்ன லாம்படி படுக்கையிலேயே சாய்ந்து உறங்கும் அவ்விருப்பிலேதானே ஸத்ருக்கள் மண்ணுண்ணும்படி வீரபூயை யுடையஞய், காலமுணர்த்த உணர்ந்திருந்து அருகிருந்த நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கும் அணுகவொண்ணாதபடி க்ருரமாகத் திருக்கண்களை விழித்துத் திருமேனிகந்தம் மயிர்க்கால்வழியே பரிமளிக்க, நாலுபாடும் ஒக்க எழுந்திருந்து அவயவங்களைத் தனித்தனியே உதறி, நீண்டு நிமிர்ந்து லிம்ஹாஸநத்தைப் பண்ணி, பூவைப்பூவண்ண! நீ இத்யாதி யாகவுமாம்.

அ.—இருபத்துநாலாம்பாட்டு. தாங்கள் அபேஷித்தபடியே செய்தருளக் கண்டு, வந்த கார்யத்தை மறந்து அத்திருப்பள்ளியறை

இருபத்துநாலாம்பாட்டு. (அன்று இத்யாதி.) சீரியசிகங்காசனத்து இருந்தபின்பு குற்றேவல்செய்கையாகிற அந்தரங்கந்ருத்தி கண்டருளவேணுமென்று சொல்லவேண்டியிருக்க, “உன்சேவகமேயேத்திப் பறைகொள்ளைக்காக யாம்வந்தோம்” என்று மங்களாஸாஸனமாகிற கார்யார்த்தத்தை இப்போது சொல்லுரை சேருமோவென்னும் ஸங்கையிலே, லிம்ஹாஸநத்

உக்சு திருப்பாவை.—இருபத்துநான்காம்பாட்டு.

யில்நின்றும் திவ்யவலிம்ஹாஸனத்தளவும் நடக்கிறபோதை நடை யழகுக்குத் திருப்பல்லாண்டுபுகிறார்கள். காணுமளவுமிதே “அது வேணும் இதுவேணும்” என்பது; கண்டால் அவனுக்குப் பரியு மித்தனையிதே.

மூ.—அன்றிவ்வுலகமளந்தா யடிபோற்றி

சென்றங்குத்தென்னிலங்கைசெற்றாய் திறல்போற்றி

பொன்றச்சகடமுதைத்தாய் புகழ்போற்றி

கன்றுகுணிலாவெறிந்தாய் கழல்போற்றி

குன்றுகுடையாவெடுத்தாய் குணம்போற்றி

வென்றுபகைகெடுக்கும் நின்கையில்வேல்போற்றி

என்றென்றுன்சேவகமே யேத்திப்பறைகொள்வான்

இன்றுயாம்வந்தோ மிரங்கேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை:—அன்று - (தன்விபூதியைமஹாபலி அபஹரிக்கத்தேவர்கள் நோவுபட்ட) அன்று, இவ்வுலகம்-இந்தலோகத்தை,(மஹாபலிபக்கல் இரந்து நீரேற்று),அளந்தாய்-இரண்டடியாலே அளந்துகொண்டவனே! அடிபோற்றி- உன் திருவடிகளுக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது; அங்கு சென்று - பிராட்டி யைப்பிரித்த பையலான ராவணனிருந்த இடத்திற் போய், தென் - அழகிய கோட்டையையும் அரண்யமுடைத்தான, இலங்கை - லங்கையிலுள்ள ராக்ஷ ஸரையெல்லாம், செற்றாய் - நிரவித்தவனே! திறல் போற்றி - உன் திருத் தோள்வலிக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது; சகடம் - ஸகடாஸூரனை, பொ ன்ற - கட்டுக்குலைத்து உருமாய்ந்துபோம்படி, உதைத்தாய் - உதைத்து முடித்தவனே! புகழ்போற்றி - உன்புகழுக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது; கன்று - கன்றின்வடிவுகொண்டுவந்த வத்ஸாஸூரனை, குணிலா - எறிகருவி யாகக்கொண்டு, (விளாவின்வடிவாய்நின்ற கபித்தாஸூரன்மேலே), எறிந் தாய் - எறிந்து இருவரையும் முடித்துப்போகட்டவனே! கழல்போற்றி - (மடக்கின) உன் திருவடிகளுக்கு மங்கள முண்டாகக் கடவது; (இத்தான் பசுக்கோடத்தால் கல்மழைபெய்வித்தவன்று இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் ஒருநோவுவாராமே), குன்று - கோவர்த்தனமென்னும் மலையை, குடையா

தில் வந்தபின்பு சொல்லத்தக்க கார்யத்தை மறந்து இவனழகிலே ஈடுபட்டு, இதுவே தங்களுக்குக் கார்யமென்று தோற்றிச் சொல்லுகிறார்களென்று அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (தாங்கள்இத்யாதி.) தங்கள் ப்ரயோஜனத்தை மறந்து திருப்பல்லாண்டு பாடக்கூடுமோவென்ன,—அருளிச்செய்கிறார் (காணுமளவும் இத்யாதி.) க்ருஷ்ணனை அநுபவிக்கிறவர்கள் த்ரிவிக்ரமப தாரத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன; தங்களார்த்திக்கு உதவினது இந்த ரனுடைய ஆர்த்திக்கு உதவிஹற்போலே இருக்கிறதென்றத்தைப் பற்றவா தல், வஸ்தவைத்யத்தாலேயாதல்.

திருப்பாவை.—இருபத்துநான்காம்பாட்டு. உகரு

எடுத்தாய் - குடையாக எடுத்து ரகழித்தவனே! குணம்போற்றி- உன் தண்ணளிக்கு மங்களமுண்டாகக் கடவது; பகை வென்று கெடுக்கும் - விரோதிகளை வேரோடேயழிக்கும்தான, நின்னையில் வேல் - உனது திருக்கையிலுள்ள வேலுக்கு, போற்றி - மங்களமுண்டாகக்கடவது; என்று என்று - இந்தப்படியாக, உன்சேவகம் எத்தி - உனது வீரசரிதத்தையே ஸ்துதித்து, பறைகொள்வான் - உன்னை யநுபவிக்கைக்காக, யாம் - (பந்துக்களால் நெடுங்காலம் நலிவுபட்ட) நாங்கள், இன்று - பந்துக்களுடைய வும் ஊராருடையவும் இசைவுபிறந்த இன்று, வந்தோம் - (எங்களாற்றாமை யாலே) வந்தோம்; இரங்கு - க்ருபைசெய்தருளவேணும் என்கிறார்கள்.

வ்யா.—(அன்றிவ்வுலக மளந்தா யடிபோற்றி) - தன் விபூதியை மஹாபலி அபஹரிக்க நோவுபட்டிருக்கிற அன்று; தன்னைப்பிரிந்து நாங்கள் ஆர்த்தியாலே நோவுபட்ட இன்று: ஜகத்தை மஹாபலியினுடைய அபிமாநத்தினின்றும் மீட்ட அன்று; எங்களுடைய ஸ்தீர்த்வாபிமாநத்தினின்றும் மீட்ட இன்று: நாட்டுக்கெல்லாம் தன் திருவடிகளை தூளிதாநம் பண்ணின அன்று; அழகையும் ஸீலத்தையும் எங்களுக்கு தூளிதாநம்பண்ணின இன்று. இதிறே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் ஸ்ரீ வாமநனுக்கும் ஸாம்யம். (இவ்வுலகமளந்தாய்) - பிராட்டிமார் பூத்தொடுமாபோலே கூசிப்பிடிக்கும் திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமோடையும் அகப்பட அளப்பதே! என்கை. அன்று எல்லை நடந்து மஹாபலிபக்கல் நின்றும் பூமியை மீட்டுக்கொண்டாற்போலே நடையழகைக்காட்டி விஸ்விலேஷத்தினின்றும் மீட்டுக்கொண்டா யென்கை. (அடிபோற்றி) -

“இவ்வுலகமளந்தாய்” என்ற நிர்த்தேஸத்தாலே தானே பூதகாலம் தோன்றியிருக்க, “அன்று” என்றதுக்குப் பாவம் அருளிச்செய்யாநின்றனாண்டு, . “அன்று” என்ற பதம் இன்று என்றத்தையும் காட்டுகையாலே இவை யிரண்டுக்கும் உண்டான ஆகாரத்தை மூன்றவகையாகக் காட்டுகிறார் (தன் விபூதி இத்தாதி வாக்யஷட்கத்தாலே.) ‘தூளிதாநம்’ என்றது - தூளிபர்யத்தாநமென்றாய், பஹுவாக ஜகங்களுக்கு வஸ்துக்களைக் கொடுக்கும்போது அதில் உதிர்ந்த ரேணுக்களையும்கூடஉதறிக்கொடுக்கைஎன்றபடி. க்ருஷ்ணன் வம்ஹாஸதத்தேற வெழுத்தருளும்போது த்ரிவிக்ரமாபதாநத்தைச் சொல்லுக்கைக்கு நிமித்தம் அருளிச்செய்கிறார் (இதிறே இத்தாதி.) “இ” என்றதுக்குப் பரிவுதோற்றத் தாத்தர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (பிராட்டிமார் இத்தாதி.) “அன்றிவ்வுலகமளந்தாய்” என்ற ஸமுதாயத் துக்கு ஹார்த்தாபிப்ராயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அன்றஎல்லைநடந்து இத்தாதி.) ‘விஸ்விலேஷத்திலின்றும் மீட்டுக்கொண்டாய்’ என்றது - உபலக்ஷணமாய், ஸ்தீர்த்வாபிமாநத்தினின்றும் மீட்டுக்கொண்டாயென்று கண்டுகொள்

உகக திருப்பாவை.—இருபத்துநான்காம்பாட்டு.

தாங்கள் சொல்லுமளவிற்புறப்பட்டு ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக் கொண்டு உலாவியருளினபடி, திருவுலகளந் தருளின ஆயாஸம் போருமென்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்கள். திருவுலகளந் தருளுகிறபோது இரண்டடியிறே இட்டது; இப்போது எங்களுக்காகப் பத்தெட்டடி யிடுவதே! திருவுலகளந்தருளின அன்று, இந்தான் ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு போனான், மஹாபலி ஓளதார்யம்பெற்றுப்போனான், தாங்கள் அன்று உதவப்பெறாத இழவுதீரத் திருப்பல்லாண்டுபாடுகிறார்களென்றுமாம். (அடிபோற்றி) “உன்செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்னுமவர்களிறே.

(சென்றுஇத்யாதி.) - அழகுக்கு இலக்காகாதாரை அம்புக்கு இலக்காக்கினபடி. (சென்றங்கு)-புலிகிடந்த தூற்றிலே செல்லுமா

வது. உலகளக்கை யென்கிற வ்யாஜத்தாலே எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளை வைத்தருளுகையாகிற தூளிதாநம் பண்ணினாற்போலே எங்களுக்கும் நடைமுழைத் தூளிதாநம்பண்ணினாயென்று ப்ரீத்யநுஸந்தாநமாகவும் தாத்பர்யம் கண்டுகொள்வது. இத்தால், “அன்று” என்றதுக்குச் சொன்ன தாத்பர்யதர்யாதுகுணமாக ஸமுதாயத்துக்குப் பாவம் சொல்லிற்றாய்த்து. வலிஹாஸத்துக்கு எழுந்தருளுகிறபோது ஆயாஸப்ரஸக்தி யின்றிக்கே யிருக்க, “அடிபோற்றி” என்பானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (தாங்கள் இத்யாதி.) ‘ஆயாஸம்போரும்’ என்றது - ஆயாஸத்துக்குத் துல்ய மென்ற படி. மஹாப்ருதீவியை யளக்கையும், இங்கு நாலடியிடுகையும் துல்யமாக ஆயாஸத்தை யுண்டாக்குமோவென்னும் சங்கையிலே, அதிற்காட்டில் ஆதிக் யமே செல்லுமென்று கோபிமார்க்குக் கருத்தாகக் கீழ்ச்சொன்னத்தைத் த்ருடிகரிக்கிறார் (திருவுலகளந்தருளுகிற இத்யாதி) கீழே க்ருஷ்ணனுக்கும் வாமநனுக்கு முள்ள ஸாம்யத்தாலே க்ருஷ்ணனுக்கு. மங்களாஸாஸநம் பண்ணினார்களாகஒருதாத்பர்யம் அருளிச்செய்து, க்ருஷ்ணனுக்கும் ஸ்ரீவாமநனுக்கு முள்ள தூர்மயையத்தாலேதானே அவ்வபதாநத்துக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறார்களென்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (திருவுலகளந்தருளின வன்று இத்யாதி.) பத்தெட்டடியிட்ட மாத்ரத்திலேதானே காடுமோடையு மளந்த அபதாநத்திலும் விஞ்சின ஆயாஸம் என்னக்கூடுமோ வென்ன; இவர்கள் செவ்வியைக்கண்டு அஞ்சும்படியானப்ரேமத்தாலே சொல்லுகிறார்களென்னுமத்தைத் த்ருஷ்டாந்தமுதே அருளிச்செய்கிறார் (உன்செவ்வடி இத்யாதி.)

தன்னழகைக்காட்டி பஹாபலியை வலீகரித்துச்செய்த அபதாநத்துக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணினவாறே அழகுக்கு இலக்காகாதார்விஷயத்தில் செய்த அபதாநம் தோற்றிற்றென்று ஸங்கதியைக் காட்டுகிறார் (அழகுக்கு இத்யாதி.) “தென்னிலங்கைசெற்றாய்” என்றபோதே அங்குச் சொல்லுகை வித்தமாயிருக்க, “அங்குச்சென்று” என்றதுக்குத் துஷ்கரதைத் தோற்றத்

திருப்பாவை.—இருபத்துநான்காம்பாட்டு. ௨௧௭

போலே பிராட்டியைப்பிரித்த பையலிருந்த விடத்தே செல்லுவதே! (சென்று) - வழிப்போக்கிலே கர கபந்த விராதிகளை அழியச் செய்தபடி யென்றுமாம். (அங்கு) - நின்றவிடத்தே நின்று பூவலர்ந் தாற்போலே அநாயாலே அளந்தவளவன்றிக்கே, “கானகம்படி யுலாவிபுலாவி” என்னுமாபோலே, கொடியகாட்டிலே அந்தத் திரு வடிகளைக் கொண்டு நடப்பதே! என்கை. “எவ்வாறு நடந்தனை” என்று வயிறுபிடிக்கை இவர்களுக்குக் குடிப்பிறப்பு. (தென் னிலங்கை) - அழகியதான கோட்டையையும் அரணையு முடைத் தாய், குளவிக்கடுகொண்டாற்போலே ஹிம்ஸகர் சேர்ந்த தேசம். (செற்றாய்)-ஆசிரீதவிரோதிகள் தனக்கு ஸத்ருக்க ளென்கை. (திருப் போற்றி) - மதிளுக்கு மதிளிமயாபோலே மிடுக்கைக்குத் திருப் பல்லாண்டு பாடுகிறார்கள். “மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ண” என்னுமவர்களாகையாலே, குடிப்பிறப்பாலே வந்தது. “இலங்கை பாழாளாகப் படை பொருதானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதும்” என்னு மவர்களிறே.

(பொன்ற இத்யாதி.) - ராவணனைப்போலே விரோதி யென்று இருயக்கவொண்ணாத அபாயம். (பொன்ற) - மாரீசனைப்போலே குற்றயிராக்கி மேல் அகர்த்தம்வினைக்க வையாதே, முடிக்கப்பெற்ற

தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (புலிஇத்யாதி.) அங்கு-லங்கையிலே, சென்று - கிட்டியென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்து, அங்குச்சென்று - லங்கையை உத்தேசித்து நடந்து என்று சப்தார்த்தமாய், அழித்துக்கொண்டுசென்று என்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (வழிஇத்யாதி.) ‘அங்கு’ என்றது-புத்திஸ்தவாசியாய், தண்டகாரணயத்தைச் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (நின்றவிடத்தே இத்யாதி.) “சுஜ்ஞாஹுமெ முண தாநுஹநாடி” என்று பரிவ ரான மஹாராஜர் பயம் தீரக் காட்டும் படியான மிடுக்குக்கு மங்களா ஸாஸநம் பண்ணுவா னென் னென்ன; அருளிச் செய் கிறார் (மல்லாண்ட இத்யாதி.) அதீத காலாபதாநத்துக்குப் போற்றுகிற தென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இலங்கை இத்யாதி.)

தென்னிலங்கை செற்றாற்போலே ஒருசகடத்தை யுதைத்தது துஷ்க ரமோ? இதுக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகை யென்? என்ன:—அருளிச்செய் கிறார் (ராவணன் இத்யாதி.) “பொன்ற” என்றதுக்கு நயிக்கவேன்று சப்தார்த்தமாய், அதை வ்யாவர்த்தய பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் (மாரீசனைஇத்யாதி.) குற்றயிர் - குறுகின உயிர்; அல்பப்ராண னென்றபடி.

உகஅ திருப்பாவை.—இருபத்துநான்காம்பாட்டு.

படி. (புகழ்போற்றி)-தாயுங்கூட உதவாத தசையிலே அநாயாஸேந திருவடிகளாலே ஸகடாஸுரனை யழித்த புகழ். (போற்றி) - ராமாவதாரத்திற்காட்டில் மங்களாஸாஸநம் பண்ணவேண்டி யிருக்கை. ராமாவதாரத்துக்கு, பிதா ஸம்பராந்தகன்; ஊர் திருவயோத்யை; புரோஹிதர் மந்த்ரவாதிகளான வலிஷ்டாதிகள்; பிள்ளைகள் * ஆண் திறல்மீளிமொய்ப்பிலரக்கன் குலத்தைத் தடிந்தவர்கள்; “ஐவாஜி” (கள்ள) என்னும்படி தாங்கள் குணவான்கள்: இங்கு, மாதாபிதாக்கள் ஸாது இடையர்; ஊர் இடைச்சேரி; கம்ஸாதிகள் எதிரிகள்; ஸ்ரீ ப்ருந்தாவந்தத்தில் முளைத்தெழும் பூண்டுகளடைய ராக்ஷஸர்கள்; தமையன் ஒருகூணம் தப்பில், பாம்பின்வாயிலேவிழும் தீம்பன்; பூதநாதிகளாலே பிறந்த அபாயங்களுக்கு ஓர் அவதியில்லை; ஆன பின்பு, இனி மங்களாஸாஸந மொழியக் காவலில்லை.

(கன்று இத்யாதி.) - ஸத்ருவையிட்டு ஸத்ருவை யெறிந்தால் ஸங்கேதித்து வந்து இருவருமொக்க மேல்விழுந்தார்களாகில் என் செய்யக்கடவோம்! என்று வயிறுபிடிக்கிறார்கள். (க) குஞ்சித்த திருவடிகளுக்குத் திருப்பல்லாண்டுபாடுகிறார்கள். (கன்றுகுணிலா)-கன்றை எறிதடியாக. குணில் - எறிதடி.

ராமாவதார அபதாரத்துக்கு ஒருகால் மங்களாஸாஸநம் பண்ணி, இது தொடங்கி மேலெல்லாம் க்ருஷ்ணாவதாரவ்ருத்தாந்தங்களைச் சொல்லிப் போற்றுகைக்கு நிமித்தத்தைப் பலபடியாக உபாபதிக்கிறார் (ராமாவதாரத்தில் இத்யாதி.) “வனகஜாதாவிநாராஜம் சுபெஷாஸ்யநாவநம் யயள” என்று தொடங்கி, “சுயிராஹஸ்தாதிஷ்டாஜிஹுஷெஷிஷாநிபிராஸிநு” என்ற ப்ரமாணத்தைக் கடாக்கித்து, காளியன்மடுவிலே விழுகையே பாம்பின் வாயிலே புகுருகையென்று அருளிச்செய்கிறார் (தமையன் இத்யாதி.)

கன்றையெறிந்தால் இதுக்கு “போற்றி” என்னவேணுமோ? என்ன; அருளிச்செய்கிறார் (சத்ருவை இத்யாதி.) வத்ஸாஸுரனும் கபித்தாஸுரனும் சத்ருக்களென்று கருத்து. “எறிந்தாய் கரம்போற்றி” என்னவேண்டியிருக்க, கழலுக்கு ப்ரஸத்தி யேதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (குஞ்சித்த இத்யாதி.) இரண்டும் ப்ரஸத்தங்களாகிலும் அடிவிடாதவர்க ளாகையாலே கழலைப்போற்றினார்களென்று கருத்து.

(க) குஞ்சித்த - மடித்த.

திருப்பாவை.—இருபத்துநான்காம்பாட்டு. ௨௧௯

(குன்று இத்யாதி.) - இதுக்கு முன்பு இந்த்ரனுக்காகச் செய்த செயல். இப்போது அவன்தான் பகையானபடி. மலையைக் குடையாக எடுத்துப் பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் வந்த ஆபத்தைப் போக்கினபடி. அறுகூலன் ப்ரதிகூலித்தால், செய்யலாவதில்லையிறே. (குணம்போற்றி) - பசிக்ராஹத்தாலே கையோயுந்தனையும் வர்ஷிக்க, மலையெடுத்துக்கொண்டு நின்ற ஆந்ருஸம்ஸயகுணத்திற்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்கள்.

(வென்று பகைகெடுக்கும் இத்யாதி.) - இவன்பக்கல் பரிவாலே, இவன்மிடுக்கைக் கண்டு கண்ணெச்சிற் படுவர் என்று பயப்பட்டு, அதை விட்டு, 'இவ்வேலன்றோ இவ்வயாபாரமெல்லாம் பண்ணிற்று' என்கிறார்கள். "மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன்" என்றிறே இவர்கள்படி. சக்ரவர்த்தி விற்பிடிக்கப் பெருமானும் விற்பிடித்தாற் போலே, "கூர்வேல்கொடுந்தொழிலன்" என்னுமவர் மகனாகையாலே, வேலே ஆயுதம். (வென்று பகைகெடுக்கும்) - ஆஸ்ரிதவீரோதிகளான ப்ரதிபக்ஷத்தை அறச்செய்து மாய்க்கை. (நின்கையில்வேல்போற்றி) - வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டியிருக்க, அதுக்குமேலே வேலைப்பிடிப்பதே! என்று வேல்பிடித்த கைக்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்கள்; "வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு" என்று - ஆயுதங்களுக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணினாரிறே தமப்பனார்; "மதேஜலே ஸேதுபந்தம், தமப்பனாருக்கும் மகளுக்கும் பணி" என்று சீயர் அருளிச் செய்வார்.

"அன்றிவ்வுலகமளந்தாய்" என்று தொடங்கி இவ்வளவும் - ஆஸ்ரிதவீரோதிகளை வென்ற ப்ரகாரங்களைச் சொல்லி மங்களாஸாஸநம் பண்ணி, அவற்றைக் காட்டிலும் ஆஸ்ரிதனானவன் பகைத்துவருகையாலே இவ்வபதாரத்துக்கு மிகவும் பரியவேணுமென்று தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அறுகூலன் இத்யாதி.) ஒருகால் தமோகுணத்தால் ப்ரதிகூலித்தாலும் பொறுக்கவேணு மென்றுகருத்து.

இவ்வளவும் சொன்ன அபதாரங்களால் மிடுக்குத் தோற்றுகையால் அதை நினைத்துக் கண்ணெச்சில் வராமைக்காக, 'இவ்வபதாரங்கள இவன் மிடுக்காலல்ல, வேலாலே' என்று அந்யத்ர ஆரோபித்து, அதுவும் இவன தாகையாலே அதுக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்க ளென்கிறார் (இவன்பக்கல் இத்யாதி.) "பகையை - வென்று - கெடுக்கும்" என்று அவயம் திருவுள்ளம்பற்றி, வெல்லுநகைக்கும் கெடுக்கைக்கும் அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி.)

உஉ0 திருப்பாவை.—இருபத்துநான்காம்பாட்டு.

(என்றென்று) - இதுதானே பரயோஜநமென்கை. “ஷெஹிஷெ ஷஹிஷெ” (௧௭௮) என்னுமவர்களன்றே. ஸம்ஸாரிகள் புறம்பும் கொள்ளுவர்கள், இவன்பக்கலிலும் கொள்ளுவர்கள்; இவர்கள் புறம்பும் கொள்ளார்கள், இவன்பக்கலிலும் கொள்ளார்கள். “ஒன்று நூறாயிரமாகக் கொடுத்துப் பின்னு மாளுஞ்செய்வன்” என்று - அவனுக்கும் தான்கொடுத்து, “ஆந்தணையுங்கைகாட்டி” என்று புறம்பும் தானே கொடுக்குமென்கை. (உன் சேவகமேயேத்திப்பறைகொள்வான்) - உன்னுடைய வீரசரிதமே ஏத்தி உன்னை அதுபவிக்கைக்காக. “உன்னுடைய விக்கிரமமொன் ரெழியாமலெல்லாம், என்னுடைய நெஞ்சகம்பால் சுவர்வழி எழு திக்கொண்டேன்” என்னுமவர்களிறே.

(இன்று) - இசைவுபிறந்த இன்று என்னுதல்; நீ உறங்க நாங்கள் உறங்காத இன்று என்னுதல். நென்னேற்று வந்தோமோ? ஊராக இசைந்த இன்று என்றுமாம். (யாம்) - பந்துக்களாலே நெடுங்காலம் நலிவுபட்ட நாங்கள். (வந்தோம்) - வருத்தைகள் உறங்க, நாங்கள் ஆற்றாமையாலே வந்தோம்; எங்களிழவுகளெல்லாம் உன்னுலே திரும். (யாம் வந்தோம்) - எங்கள்வரவு உனக்குப் புண்ணாயிருக்க, நாங்கள் ஆற்றாமையாலே வந்தோம். (இரங்கு) - எல்லாப்பட்டாலும் அவன் இரங்கினுல்லது கார்யகரமாகாமை. அத்தலைக்கு இரங்குகை, ஸ்வரூபம்; ‘அவனுக்கு என்வருகிறதோ!’ என்றிருக்கை - இத்தலைக்கு ஸ்வரூபம்; தாங்கள் பண்ணின மங்களாஸாஸநம் ஸாதநமன்று என்று இருக்கிறார்கள். (உச)

“என்றென்று” என்றவீபனையாலே-இதுவேஇவர்களுக்கு யாவதாத்ம பாவியென்று தோன்றுகையாலே, இதுக்குப் பலாந்தர மில்லை யென்று தோன்றுகையால் பவித்த அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இதுதானே இத்தயாதி.) “பறைகொள்வான்” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸாதுகுணமாக ஸுப்தார்த்தம் ‘உன்னையதுபவிக்கைக்காக’ என்றது.

ஸ்வாபதேஸத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (இசைவுபிறந்த இத்தயாதி.) ‘நென்னேற்று வந்தோமோ’ என்றது - கோபவ்ருத்தர் ஸம்மதியாத நேற்று வந்தோமோ? என்றபடி. “யாம்” என்றதுக்கு நாலு தாத்தபர்யம் - நிலவறைகளிலே நலிவுபட்ட நாங்கள் என்றும், வருத்தைகளைப்போலே யன்றிக்கே ஆற்றாமையிருந்த நாங்கள் என்றும், விச்வேஷதுக்கம் தீருகைக்கு உன்னைப்பார்த்திருந்த நாங்கள் என்றும், உன்னைப் புண்படுத்துமபடி வரவையுடைய நாங்கள் என்றும்; இவற்றை அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (பந்துக்களாலே இத்தயாதி.)

(உச)

திருப்பாவை.—இருபத்துநான்காம்பாட்டு. ௨௨௧

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—இருபத்துநான்காம்பாட்டு. (அன்று இத்யாதி.) இப்பாட்டில் - இவர்கள் ப்ராத்தித்தபடியே அவன் திருப்பள்ளியறையில் நின்றுத் திவ்யாஸ்தாநமண்டபத்துக்கு எழுந்தருள், அந்நடையழகிலே ஈடுபட்டு வந்த கார்யத்தை மறந்து மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்கள்.

வ்யா.—(அன்று இத்யாதி.) - ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிபந்தநமான அஹங்காரம் ஜகத்தை ஆக்ரமித்த அன்று, அஹங்கார க்ரஸ்தமான இந்த லோகத்தை அஹங்காரத்தினின்றும் மீட்டுத் தன் திருவடிகளாலே அளந்து தனக்காக்கிக் கொண்டவனே! உன் திருவடிகளுக்கு மங்களாஸாஸநம். (சென்று அங்கு இத்யாதி.)-இந்தலோகத்தை அஹங்காரத்தினின்றும் மீட்டவளவன்றிக்கே, அந்த அஹங்காரத்துக்குப் பிறப்பிடமான இடத்தே சென்று தர்ஸநீயமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிர்வாஹகமான அஹங்காரத்தை அழித்தவனே! உன்னுடைய பராபிபவநஸாமர்த்தபத்துக்குப் பல்லாண்டு. (பொன்றச் சகடம் இத்யாதி.) - காமக்ரோதங்களை ஸ்வரூபேண நசிக்கும்படி உன் திருவடிகளாலே உதைத்தவனே! உன்னுடைய யஸஸ்ஸுக்குப் பல்லாண்டு. (கன்று குணில் இத்யாதி.) - லோபத்தை எறிதடியாக எறிந்து நஸிப்பித்தவனே! உன்னுடைய குஞ்சிதமான திருவடிகளுக்குப் பல்லாண்டு. இவ்வளவில் ப்ரதிகூலர்விஷயத்தில் செய்யும் அம்ஸத்தைச் சொல்லிற்று; இனி அநுகூலர் ப்ரதிகூலித்தால் செய்யும் அம்ஸத்தைச் சொல்லுகிறது:—(குன்று இத்யாதி.) - இந்த்ரன் ஸிலாவர்ஷம் வர்ஷித்தபோது பர்வதத்தைக் குடையாகக் கொண்டு கோகோபரக்ஷணம் பண்ணினாற்போலே, அஜ்ஞாநகார்யமான அஹங்காரம் இவ்வதிகாரிக்கு விஷயப்ராவண்யத்தை உண்டாக்குவதற்கு ப்ரதிக்ரியையாக வைதிகமாய்க் கைங்கர்யரூபமான விஷயப்ராவண்யத்தை உண்டாக்கி, ஸ்வப்ரபந்தஜந ரக்ஷகனும்படியைச் சொல்லுகிறது. ஆக, இப்படி ஆஸ்ரிதரக்ஷகனாவனே! உன்னுடைய ஸீலகுணத்துக்குப் பல்லாண்டு. (வென்று பகைகெடுக்கும் இத்யாதி.) - அஹங்காரத்தை ஜயித்து தத்விஷயவைமுக்யத்தை மாற்றும் நின் திருக்கையில் திருவாழியாழ்வானுக்குப் பல்லாண்டு. (என்று என்று இத்யாதி.) - இப்படி பல்லாண்டு பாடுகையே யாத்ரையாய், உன்

௨௨௨ திருப்பாவை.—இருபத்தைந்தாம்பாட்டு.

னுடைய வீரசரிதத்தையேத்திப் புருஷார்த்தத்தை லபிக்கைக்காக ஸத்வம் தலையெடுத்த இன்று உன்கை பார்த்திருக்கும் நாங்கள் வந்தோம்; நீ க்ருபை செய்தருளவேணும். “ஏத்திப் பறைகொள் வான்” என்கிற இடத்தில், ஏத்துகைக்கு அநந்தரம் புருஷார்த்த லாபமாகையாலும், ஏத்தாதபோது புருஷார்த்தலாபம் இல்லாமையாலும் ஏத்துகையே புருஷார்த்த மென்கிறது. “இரங்கு” என்று - க்ருபையே ஸாதந மென்கையாலே, “வந்தோம்” என்று - ருசிகார்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (௨௪)

அ.—இருபத்தைந்தாம்பாட்டு. ‘உங்களுக்குவேண்டுவது என்?, என்ன,—ஏதேனும் ப்ரதிபந்தம் உண்டேயாகிலும் நீயேபோக்கி எங்கள் துக்கமெல்லாம் கெட விஷயீகரிக்கவேணு மென்கிறார்கள்.

மூ.—ஒருத்திமகனுப்பிறந்தோரிரவில்

ஒருத்திமகனொளித்துவளரத்

தரிக்கிலானகித் தான்தீங்குரினைந்த

கருத்தைப்பிழைப்பித்துக் கஞ்சன்வயிற்றில்

நெருப்பென்னநின்ற நெடுமாலே யுன்னை

அருத்தித்துவந்தோம் பறைதருதியாகில்

திருத்தக்கசெல்வமுஞ் சேவகமும்பாம்பாடி

வருத்தமுந்தீர்ந்து மகிழ்ந்தேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை:—ஒருத்தி - ஒப்பற்ற தேவகிப்பிராட்டிக்கு, மகளும் - பிள்ளை யாக, பிறந்து - திருவவதரித்து, ஒரிரவில் - அந்த இரவிலேதானே, (“எல் லாம் தெய்வநங்கை யசோதைபெற்றாள்” என்கிறபடியே கண்ணனுடைய பாலசேஷ்டிதங்கனையெல்லாம் அறுபலிக்கையாலே), ஒருத்தி - அத்விதியை யான யசோதைப்பிராட்டிக்கு, மகன் ஆய் - திருமகனாக, (கம்ஸனுடைய

இருபத்தைந்தாம் பாட்டு. (ஒருத்தி இத்யாதி.) “கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பென்னநின்ற” என்றத்தையும், “வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்து” என் றத்தையும் கடாஷித்து, “மாரிமலை முழைஞ்சில்” என்கிறபாட்டோடே ஸங் கதி தோன்ற அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (உங்களுக்குஇத்யாதி.) ‘உங்க ளுக்குவேண்டுவதென்னென்ன’ என்றது - “யாம்வந்தகாரிய மாராய்ந்தருள்” என்று தாங்கள் ப்ரார்த்தித்ததை மறந்து மங்களாஸாஸரத்திலே மூண்டு இதுக்காக வந்தோ மென்றார்க ளென்று ஸர்வஜ்ஞனானவன் நினைத்திருக் கையாலே, நீங்கள் வந்த காரிய மென்னென்று கேட்டானென்கை. ‘உண்டே யாகிலும்’ என்றது - பகவத்விஷயத்தி லிழியவே ப்ரதிபந்தங்களெல் லாம் ‘திபினில் துசாகும்’ என்றிருக்குமவர்களாகையாலே என்று கருத்து.

திருப்பாவை.—இருபத்தைந்தாம்பார்ட்டு. ௨௨௩

விஷத்தருஷ்டியில் அகப்படாமல்), ஒளித்து வளர - ஒளித்துக்கொண்டு வளரா நிற்கையில் (தன்னையறியாமல் இவன் வளர்த்தருளுகிறபடியைக் கேட்டு), தான் - (பின்னால் பட்டபுகிறதது) அறியாத தான், தரிக்கிலான் ஆகி - ஸஹி யாதவனாய், (“எவ்வகையாலாவது இவனைக் கொல்லக்கூடவோம்” என்று), தீங்கு நினைந்த - பொல்லாங்கை நினைத்திருந்த, கஞ்சன் கருத்தை - கம்ஸ னுடைய எண்ணத்தை, பிழைப்பித்து - வ்யர்த்தமாம் படிபண்ணி, வயிற்றில் - (அவன்) வயிற்றிலே, நெருப்பு என்ன நின்ற - நெருப்புப்போல் அழலும்படி யாக நின்றவனாய், நெடுமாலே - ஆச்ரிதர்பக்கல் பெரும்பித்தனானவனே! உன்னை அருத்தித்து - உன்பக்கல் புருஷார்த்தத்தை இரந்து, வந்தோம் - வந்து ஆஸ்ரயித்தோம்; பறை தருதி ஆகில் - (எங்களுக்கு) உத்தேச்யத் தைச்செய்வாயானால், திருத்தக்க செல்வமும் - பிராட்டி ஆசைப்படத்தக்க உனது ஸம்பத்தையும், சேவகமும் - (அத்தைக் காத்துட்டவல்ல) வீர்யத் தையும், யாம் பாடி - (உன் பேர்சொல்லப்பெறாத) நாங்கள் உகப்புடன்பாடி, வருத்தமும் தீர்ந்து - உன்னைப் பிரிந்துபடும் ந்யஸமும் நீங்கி, மகிழ்ந்து - மகிழ்ச்சி யடைந்து, இருப்போம் என்கிறார்கள்.

வ்யா.—(ஒருத்தி)-“சுஹ்ருவிஷ்டஸூவா ஜநாநாஸுரா தூ” (கௌ) என்கிறபடியே ஸர்வலோகங்களுக்கும் நியாமகனானவனை யுங்கூட நியமிக்குமவளாகையாலே நாட்டில் தனக்கு ஒப்பற்றிருக்கு மவள். (ஒருத்திமகனாய்)-“ஹ்ருதாநாயொ஽வ்யயிவிதா” (கஅ௦) என்று ஸர்வலோகங்களுக்கும் பிதாவானவன் ஒருத்திமகனா வதே! சக்ரவர்த்தி தபஸ்ஸுபண்ணி மாணிக்கம்போலே நாலு பிள்ளைகளைப் பெற்றாற்போலே, நால்வருங்கூடித் தபஸ்ஸு பண்ணி ஒருமகனைப் பெற்றபடி. (மகனாய்ப்பிறந்து) - பிறந்த போதே சொல்லிற்றுச் செய்கை. சக்ரவர்த்தித்திருமகன் பக்வனான பின்பு பித்ருவசந பரிபாலனம் பண்ணினான்; இவன் பிறந்தபோதே,

அத்விதீபையானவனென்று விவக்ஷித்து ஹேதுபூர்வகம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ர்வேத்யாதி.) ‘நியமிக்குமவளாகையாலே’ என்றது - “உவவஸுஹ்ருவஸூவா தூ” என்று நியமிக்கையைப் பற்ற. “ஒருத் திக்குப் பிறந்து” என்னலா யிருக்க, “மகனாய்” என்றத்தாலே - மகனாகத் தக்கவனல்லாதவன் மகனான நென்று தோன்றுகையால் வந்த ஈடுபாட்டைக் காட்டுகிறார் (பூதநாம் இத்யாதி.) எல்லார்க்கும் பிதாவானவன் மகனாகக் குஹேதுவென் என்ன அருளிச்செய்கிறார் (சக்ரவர்த்திஇத்யாதி.) “மகனாய்” என்றதுக்கு-மகன்செய்யும் கார்யம்செய்துகொண்டு பிறந்தானெ ன்று தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பிறந்தபோதே இத்யாதி வாக்க்யத்யத்

உஉச திருப்பாவை.—இருபத்தைந்தாம்பாட்டு.

“உவஸம்ஹரவஸராதூ” (சுரு) என்றுசொல்ல ஆழ்வார் களையும் தோள்களையும் மறைத்தானிறே. (பிறந்து) - கர்மவஸ்யர் படுவதெல்லாம் க்ருபாவஸ்யனாய்க்கொண்டபட்டபடி. (பிறந்து) - ஆவிர்ப்பவிக்கலாகாதோ? பத்து மாஸம் வயிற்றிலே யிருப்பார்களாகில், பன்னிரண்டு மாஸம் வயிற்றிலேயிருந்து பிறக்க வேணுமோ? * பன்னிரு திங்கள் வயிற்றில் கொண்டனிறே. “ஷெவகீவ-ஹஸந்யாயாஜாவிரு-ஹதம் உஹா-தூநா” (எக) என்று - ‘பிறந்தானென்கை அவத்யம்’ என்று பரிஹரித்தான் ரிஷி. அதுதான் அவத்யமென்று பிறந்தான் என்கிறார்கள். நம் முடைய கர்மம் நம்மோடே அவனை ஸஜாதீயனுக்கும்; அவனுடைய க்ருபை நம்மை அவனோடே ஸஜாதீயமாக்கும்; ‘வரஹஸாஜாஜெவதி” (கஅக) என்னக் கடவதிறே. அவன் பிறவி நமக்கென்று கோல, நம்பிறவி அவன் மாதாபிதாக்கள்

தாலே) “அவதரித்து” என்னுதே, “பிறந்து” என்றதுக்கு உட்கருத்தை அருளிச் செய்கிறார் (கர்மவஸ்யர் இத்யாதி.) “மகனாய்” என்றத்தாலே பிறப்பு அர்த்தவித்தமாயிருக்கவும். “பிறந்து” என்று விசேஷித்தது, லோகத்தார் பிறவியிலும் வ்யாவ்ருத்தமென்று தோற்ற வென்று தாத்பர்யாதரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆவிர்ப்பவிக்கல் இத்யாதிவாக்ய த்ரயத் தாலே.) ரிஷி “சூவிரு-ஹதம்” என்று சொல்லி யிருக்க, இவர்கள் “பிறந்து” என்னக்கூடுமோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (தேவகீ இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) ‘அது தான் அவத்யம்’ என்றது-ஸௌரீல்யயாதிகளுக்கு அது பூர்த்திகர மல்லாமையாலே யென்று கருத்து. பிறப்புக்குக் கர்மம் அடியாகையாலே அதுஇல்லாதவனுக்குப் பிறப்புச் சொல்லக்கூடுமோ வென்னும் ஸங்கையைப் பரிஹரியாநின்றகொண்டு ஸௌரீல்யம் தோற்றம்படியை உபபாதிக்கிறார் (நம்முடைய இத்யாதி.) நம்முடைய கர்மத்தாலே நாம் ஸம்ஸரிக்கையாலே நம்மை யெடுக்கைக்காக அவன் ஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்து புரையறக் கலக்கையாலே ஸௌரீல்யம் விளங்குமென்று கருத்து. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச் செய்கிறார் (அவனுடைய இத்யாதிவாக்ய த்வயத்தாலே.) ‘நம்மோடு ஸஜாதீயனாய்ப் பிறந்தானாகில் அத்தாலே அவனெடுக்கும் படி எந்நனே?’ என்ன “ஐநகரூப” இத்யாதி வசாதத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (அவன் பிறவி இத்யாதி.) “நமக்கென்று கோல” என்றது - நமக்காக வந்தா

திருப்பாவை.—இருபத்தைந்தாம்பாட்டு. ௨௨௫

காலில் விலங்குபட்டது படும். நம்பிறவி - நம்மையும் அவனையும் அகற்றுக்கைக்கு உடலாயிருக்கும்; அவன் பிறவி இருவரும் அணுகுக்கைக்கு உடலாயிருக்கும்.

(ஒரிரவில்) - அவ்விரவிலே யசோதைப்பிராட்டிக்கும் பிள்ளையாக வேண்டுகையாலே திருவாய்ப்பாடியிலே புக்கு. நாய்க்குடலுக்கு நறுநெய் தொங்காதாப்போலே, கம்ஸாதிகள் தன்மைஸூதிகா க்ருஹத்திலே ஒரிராத் தங்க வொட்டிற்றில்லை யென்கை. (ஒரிரவு) - அவ்விரவை யொக்கும் இரவு முன்பும் இல்லை, பின்பும் இல்லை. (ஒரிரவில்) - காலத்ருதபரிணாமமில்லாத தேஸத்தில் வஸ்து காலாதீர்மான தேஸத்திலே பிறப்பதே! அவர்கள் தங்களோபாதியும் பெற்றில னென்கை. (ஒருத்திமகனாய்) - ஒருத்தி “இவனை மகனாகப் பெறவேணும்” என்று ஆஸ்ரயிக்க, அவளுக்கு அவ தாராஸத்தைக் கொடுத்து, இவளுக்கு லீலாஸத்தை அது பவிப்பித்தபடி. ஓரவதாரத்திலே யாதவ ஸஜாதீயனுமாய் கோப ஜாதீயனு மானபடி. “சுஸாவதாரொஸுஹரெ யொயம் யஹுசுஹொஹு” (கஅ௨) என்ற ரிஷிதானே, “மொவாயொ

னென்று அறியவென்றபடி. உக்தார்த்தத்தை வைதர்மய த்ருஷ்டார்த பூர்வகம் விவரிக்கிறார் (நம்பிறவி இத்யாதி வாக்க்யத்தாலே.)

ஒரிரவிலே - ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து ஆய்ப்பாடியிலே புக்கு, ஒருத்தி மகனாய் என்று அவ்வயாதீயாஹாரங்களைத் திருவுள்ளம்பற்றி, அவ்விரவில் தானே அங்குப்போகைக்கு ஹேதுவைக்காட்டாநின்றகொண்டு, தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அவ்விரவிலே இத்யாதி.) ‘பிள்ளையாகவேண்டுகையாலே’ என்றது - அவ்விரவில்தானே பிள்ளையாகவேண்டும்படி தபஸ்ஸைப்பண்ணுகையாலே என்றபடி. திருவாய்ப்பாடியில் புக்குகைக்கு யஸோதாதிகளுடைய பாக்யத்தை ஹேதுவாகக் கீழ் அருளிச்செய்து, கம்ஸாதிகளுடைய தெளர்ப்பாக்யம் ஹேதுவென்று அருளிச்செய்கிறார் (நாய் இத்யாதி.) “ஓர்” என்றதுக்கு - ஏகத்வஸங்கீபாபரமாகக் கீழ் அருளிச்செய்து, அத்வதீயத்வ விவக்ஷயாவதாரஹேதுவாகையாலே அதிச்சலாகீயமென்றும், பிறந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாதபடியாலே அதிக்ரூரமான தென்றும், இரண்டு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அவ்விரவை இத்யாதி வாக்க்யத்தாலே.) இப்போது, “ஓர்” என்றதுக்கு க்ரமேண அவ்வயமென்று கண்டு கொள்வது. ‘இரண்டுதாய்மார்க்கு ஒருவன் பிள்ளையாம்படி எவ்வகை சேருவது?’ என்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஒருத்தி இத்யாதி.) பிள்ளையாகையால் வந்த ரஸம் இரு வர்க்கும்துல்லயம் ஆகையாலே பிள்ளையாகைக்குத் தட்டில்லை யென்று கரு

உட்கு திருப்பாவை.—இருபத்தைந்தாம்பரட்டு.

யாடிவாவ்வாஜமூலுஷாஸிரிஷுதி” (கஅந) என்றானிறே.
(மகனாப்) - பிறப்பில் புரையில்லாதார்ப்போலே இவள் மகனான
விடத்திலும் புரையற்றிருக்கை. (ஒளித்து வளர) - கம்ஸனு
டைய விஷத்ருஷ்டி படாமே வளர்ந்தபடி. நாட்டார் செய்வன
செய்யப்பெறாதே கள்ளரப்பட்டது படுவதே! திருவவதரித்திருக்கச்
செய்தே அந்தர்யாமிபட்டது படுவதே! உள்ளே யிருக்கச்செய்
தேயும் இவனில்லை என்று எழுத்திடமவன், முகங்காண ஸம்
மதிக்குமோ வென்கை. அந்தர்யாமியாய் மறையநிற்கிறது - பிச்
சேறின ப்ராஜை தாய் முன்னேநிற்கில் தாயைக் கொல்லும்;—
அவள் பேராநிகில் தன்னை முடித்துக் கொள்ளும் ;—அதுக்காக
முகந்தோற்றாதென்று, இரண்டதலையையும் நோக்கும் மாதாவைப்
போலே; இசைந்து ‘அம்மே?’ என்றால் ஏன் என்கைக்குக் கிட்ட
விருக்கிறபடி யென்றுமாம். பேர்சொல்லாதே “ஒருத்தி” என்
றது—“அத்தத்தின் பத்தாநாள்” என்றவர்மகளாகையாலே பயத்
தாலே யொளிக்கிறாள்; அபிசரிக்கிலும் அதுவோ இதுவோ என்று
ஸந்தேஹிக்கைக்காக.

(தரிக்கிலா னாகி) - 'க்ருஷ்ணன் வளராநின்றான்' என்று கேட்டபின்பு அவன் தரிக்கமாட்டிற்றிலன். ஈஸ்வரஸத்தையையும்

த்து. ஒளித்து வளருகைக்கு வேறு அருளிச்செய்கிறார் (கம்ஸன் இத்
யாதி.) இவன் அவதரிக்குமிடத்தில் விஷத்ருஷ்டிப் ப்ரஸக்தமாய் ஒளிக்க
வேண்டிற்றே யென்று கோபிமாருடைய ஈடொடாகத் தாத்தப்ரியம் அருளிச்
செய்கிறார் (நாட்டார் இத்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே.) “ஒளித்துவளர”
என்றதுக்கு ஸ்வாபதேசம் அருளிச்செய்கிறார் (உள்ளே இத்யாதி வாக்ய
த்தவயத்தாலே.) கீழே “ஒருத்தி” என்றதுக்கு அஸத்ருகையென்று
ஒரு தாத்தப்ரியம் அருளிச்செய்து, நாமக்ரஹணம்பண்ணாதே, “ஒருத்தி”
என்று ஸாமான்ய சப்தம் ப்ரயோகிக்கிறார்களென்று அதுக்கு வேறுபூர்
வகம் தாத்தப்ரியம் அருளிச்செய்கிறார் (பேர்சொல்லாதே இத்யாதி.) தேவகி
மகனாயென்றும் யசோதைமகனாயென்றும் சொல்லுமிடத்தில், இவனுடைய
ஏற்றமெல்லாம் அறிந்து உகவாதார் ஏதேனும் தீங்கு நினைப்ப ரென்னும்
ப்ரேமாதியசயத்தாலே அஞ்சி மறைத்து அநாதரம் தோற்றச்சொன்னார்க
ளென்று கருத்து.

‘திருவாய்ப்பாடியிலே ஒளித்துவளர, இவன் தெரியாதிருக்கை எங்
கணே?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணன் இத்தயாதி.) ஸ்வாபதேசத்
திலே தாத்தார்யம் அருளிச்செய்கிறார் (சுஸ்வாஸத்தை இத்தயாதி) உன் ஹ்ரு

திருப்பாவை.—இருபத்தைந்தாம்பாட்டு. ௨௨௭

பொருத ஆஸ்ரயமிறே. (தான் தீங்குநினைந்த) - பயத்தாலே பரிந்து மங்களாஸாஸநம் பண்ணும் விஷயத்திலே தீங்கு நினைத்தது, துஷ்டப்ரக்ருதியாகையாலே. (தான்) - உத்தராக்ஷணத்திலே படப்புக்குறி பாடறியாத தான். (தீங்கு நினைந்த) - தங்கள் வாயாலே சொல்லமாட்டாமையாலே “தீங்கு” என்கிறார்கள். அதாவது - பூதநையுள்ளிட்டாரை வரக்காட்டியும், வில்விழவுக்கு என்று அழைத்தும் நலியத் தேடினபடி. (கருத்தைப் பிழைப்பித்து) - பூதநை முதலானார் நலிவுகளைப் பண்ணப்புக அத்தைத் தப்பித் தன்னை நமக்குத் தந்தபடி; அவன் நினைவை அவன்தன்னோடே போம்படிபண்ணி யென்றுமாம். (கஞ்சன் இத்யாதி.) - கம்ஸன் அநாதிகாலம் ஸஞ்சிதமான பாபமித்தனையும் கண்ட காட்சியிலே அதுபவித்து அறும்படி நின்றவன். ஆஸ்ரிதர் வயிற்றில்நெருப்பைக் கம்ஸன்வயிற்றில் கொளுத்தினவ னென்கை. அதாவது - பயாக்கி கொளுத்துகை. (நெடுமாலே) - இடெல்லாம் படவேண்டிற்று, ஆஸ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே யென்கை. அப்போது ஸ்ரீவஸுதேவர் பக்கலிலும் ஸ்ரீதேவகிபார்பக்கலிலும் திருவுள்ளம் மண்டினபடி யென்றுமாம்.

(உன்னை) - அர்த்தித்வத்தில் நிரபேக்ஷண உன்னை; ஸ்ரீவைகுண்டத்திலின்றும் இரப்பாளனாய் இவ்வளவும் வந்தது ஆர் அபேக்ஷித்து? (நெடுமாலே உன்னை அருத்தித்து வந்தோம் - பண்டே வ்யாமுக்தன உன்னை அர்த்திக்கையாலே பிச்சின்மேலே

தயத்தில் அந்தர்யாமியிருக்கிறனென்றால், “ஔரோஸுரோஹி” என்றிருக்குமவன் ஸஹியானென்று தாத்தர்யம். “தான்” என்றதுக்கு - துஷ்டப்ரக்ருதியென்று ஒரு தாத்தர்யம் அருளிச்செய்து, தாத்தர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (உத்தரேத்யாதி.) கருத்தை - மஸஸை, பிழைப்பித்து - பிழையாக்கி-பொய்யாக்கி யென்று சப்தார்த்தமாய், இரண்டுவிதமாகத் தாத்தர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பூதநை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) ‘அவன் நினைவை அவனோடே போக்கினபடி’ என்றது - அவன் நினைவு அவனிடத்தில் பலத்தைக் கொடுக்கும்படி தான் ஸங்கல்பித்து என்றபடி.

அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷணையை உபபாதிக்கிறார் (ஸ்ரீவைகுண்டேத்யாதி.) “நெடுமாலே வந்தோம்” என்று சொல்லவே, இவர்களாசை வித்தமாயிருக்கவும் “அருத்தித்து” என்று சொன்னது - பேராசையாக வந்தோமென்று

உஉஅ திருப்பாவை.—இருபத்தைந்தாம்பாட்டு.

பிச்சேற்ற வந்தோம். அர்த்தித்வத்தினளவு எங்கள் வடிவைப் பார்க்க அமையும்.

(பறை தருதியாகில்) - எங்களுக்கு உத்தேசம் செய்குதியாகில். “ஆகில்” என்றது - நம்முடைய அர்த்தித்வாதிகள் அப்ரயோஜகம்; அவன் நினைவாலே பலமென்கை. உன்னழகாலே பிழைப்பியாதே செய்தருளப் பார்ப்பாயாகில் என்னவுமாம்.

(திருத்தக்கசெல்வமும்) - “யவஸுவாஜ நகா தூஜா-சுபுர லெயாஹி ததூஜு” (கஅச) என்று ஸ்ரீரஃபதித்வத்தால் வந்த ஸம்பத்தையும்; பிராட்டி ஆசைப்படும் ஸம்பத் தென்னவுமாம். (சேவகமும்) - அத்தைக் காத்துட்ட வல்ல வீர்யம். (யாம்பாடி) - உன் பேர் சொல்லப் பெறுத நாங்கள் உகப்போடே அத்தைச்சொல்லி. (வருத்தமும் தீர்ந்து) - உன்னைப்பிரிந்து படும் துக்கமும் தீர்ந்து. பிரிந்தார்படும்பாடறிய, உன்னைப்பிரிந்தறியாயே? (மகிழ்ந்து) - கைவல்யம்போலே துக்கநிவ்ருத்தி மாத்ரமேயன்று, ப்ரீதிக்குப் போக்குவிடும்படி யாகவேணும். (உரு)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—இருபத்தைந்தாம் பாட்டு. (ஒருத்தி மகனாய் இத்தயாதி.) இப்பாட்டில், கீழ்ப்பாட்டில் “ஏத்திப் பறைகொள்வான், இன்று யாம் வந்தோம் இரங்கு” என்று இவர்கள் அபேக்ஷிக்கையாலே, ‘உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவது என்?’ என்ன,—நெடுமாலே! நீ புருஷார்த்தத்தைக் கொடுத்தாயாகில், நாமும் உன்னையும் உன்குணங்களையும் ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகப் பாடி, பட்ட வ்யஸநமெல்லாம் தீர்ந்து மகிழ்க்கடவோ மென்கிறார்கள்.

விவக்ஷித்து, ஆசையினுடைய பெருமை எவ்வளவு என்னும் ஸங்கையை அருளிச்செய்கிறார் (அர்த்தித்வத்தில் இத்தயாதி.)

திருவாலே தக்க செல்வத்தை யென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (யஸ்யேத்தயாதி.) ‘தத்தேஜு’ என்றது ஸமஸ்தமாய், தஸ்யதேஜு: என்று கொள்வது. திருவுக்குத் தக்க செல்வம் என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி இத்தயாதி.) ‘காத்துட்ட’ என்றது - ரக்ஷித்து அநுபவிப்பிக்க என்றபடி.

“வருத்தமும்” என்ற சகாரத்தால் - மிகவும் துஸ்ஸஹதை தோற்றுகையால், அதின்படியெங்ஙனே யென்னும் ப்ரஸந்த்கிலே அது சொல்லத்தரமன்று, அநுபவித்தே அறியவேணும்; அது உன்னால் அறியப்போகாதென்று உத்தரம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பிரிந்தார் இத்தயாதி.) (உரு)

திருப்பாவை.—இருபத்தாறும்பாட்டு. ௨௨௯

வ்யா.—(ஒருத்தி இத்யாதி.) - அஷ்டாசுதீ ப்ரதிபாத்யனாய்க் குணவிக்ரஹ விபூதிவிஸரிஷ்டனாய் அவதரித்து.(ஒரிரவு இத்யாதி.)- லௌகிகர் அறிபாத அத்விதீபகாலத்திலே வாஸுதேவ த்வாதஸாசுதீ ப்ரதிபாத்யனாய். (ஒளித்து வளர)-குணவிக்ரஹவிபூதிகளாலே ஸங்குசித்து ஸ்வரூபமாத்ரேண வளராநிற்க.

(தரிக்கிலானகி) - ஸ்வரூபமாத்ரேண ஈஸ்வரஸத்தையையும் பொறாதவனாய், (தானித்யாதி.)-அநவரதம்மங்களாஸநம்பண்ணக் கடவ விஷயத்திலே அவனால் ஒரு உபத்ரவ முண்டாய்ப் பொல்லா மையை நினைக்கையன்றிக்கே தானே த்வேஷத்தை நினைந்த அபி ப்ராயத்தை வ்யர்த்தமாக்கி அஹங்காரத்தினுடைய வயிற்றிலே நெருப்பைக் கொளுத்தினாற்போலே ஜ்வலித்து, அவனருகே நின்ற ஸ்வஸேஷபூத சேதநவிஷயவ்யாமோஹாதிஸயத்தை யுடையவனே! (உன்னை அருத்தித்து வந்தோம்) - உன்னை அபேக்ஷித்து வந்தோம்.

(பறை தருதியாகில்) - நீ புருஷார்த்தத்தைக் கொடுப்புதியாகில். (திருத்தக்க செல்வமும் சேவகமும்) - பெரிய பிராட்டியாருக்குத் தகுதியான ஸ்வரூபரூபகுணவிக்ரஹ விபூதி விஸரிஷ்டனாயிருக்கிற செல்வத்தையும், வீரசரிதத்தையும். (யாம்பாடி) - அதுவே தாரகமான நாம் பாடி. (வருத்தம் இத்யாதி.) - உன்னைப் பிரிந்து பட்ட வ்யஸநமெல்லாம் நிஸ்ஸேஷமாகத் தீர்ந்து ஆநந்திக்கக் கடவோம். (௨௫)

அ.—இருபத்தாறும்பாட்டு. ‘உங்களுக்கு அபேக்ஷிதம் என்?’ என்ன; நோன்புக்குவேண்டும் உபகரணங்களையும் அபேக்ஷிக்கிறார்கள். ‘க்ருஷணஸம்ஸ்லேஷரஸோத்ஸுகரான இவர்கள் இவற்றை அபேக்ஷிக்கைக்கு அடி என்?’ என்னில்;—அந்த ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ஏகாந்தமான நோன்பை ப்ரஸ்தாவிக்கையாலும், க்ருஷணன் முகத்தை வெளியிலே காண்கைக்கு ஹேதுவாகையாலும், அவனு

இருபத்தாறும்பாட்டு. (மாலே இத்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் - உங்களுக்கு வேண்டுவதென்னென்று அவன் கேட்க,அதுக்கு,‘பறைதருதியாகில்’ என்று தங்களுக்கு உத்தேச்யத்தைச் சொல்லியிருக்கவும், அவன், முலைமுதலான வற்றிலே ஸத்தனாகையாலே மறந்து மீளவும் கேட்கிறானென்று திருவுள்ளம் பற்றி அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (உங்களுக்குஇத்யாதி.) ‘ப்ரஸ்தாவிக்கையாலும்’ என்றது-கோபஸ்ருத்தர் ‘நீங்கள் நோன்பு நோலங்கள்’ என்று அறும்பி பண்ணி யிடுகையாலும் என்றபடி,‘வெளியிலே காண்கைக்கு ஹேது

உருப் பாலை - இருபத்தாரும் பாட்டு

டைய திருகாமங்களை வாயரச் சொல்லுகைக்கு ஹேதுவாகையாலும், இடையர்பக்கல் உபகார ஸ்ம்ருதியாலும் நோன்புக்கு அங்கங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

மு.—மாலேமணிவண்ணு மார்கழிநீராவான்
மேலையார்செய்வனகள் வேண்டுவனகேட்டியேல்
ஞாலத்தையெல்லாம் நடுங்கமுரல்வன
பாலன்னவண்ணத்துன்பாஞ்சசன்னியமே
போல்வனசங்கங்கள் போய்ப்பாடுடையனவே
சாலப்பெரும்பறையே பல்லாண்டிசைப்பாரே
கோலவிளக்கே கொடியேவிதானமே
ஆலினிலையா யருளேலோரெம்பாவாய்.

பதவுரை:—மாலே - (ஆரூர்த விஷயத்தில்)வ்யாமோஹத்தைபுடையவனே! மணிவண்ணு - நிலரத்தம்போன்ற வடிவையுடையவனே! மேலையார்செய்வனகள் - பெரியோர்களால் அறுவட்டிக்கப்பட்டவற்றுட் சேர்ந்த, மார்கழி நீர் - மார்கழிநீராட்டத்தை, ஆடுவான் - செய்யும்பொருட்டு, வேண்டுவன - வேண்டியவைகளை, கேட்டியேல்-கேட்பாயாகில், ஞாலத்தை எல்லாம் நடுங்க - பூமியெல்லாம் நடுங்கும்படி, முரல்வன - சப்திப்பனவாய், பால் அன்ன வண்ணம்-பால்போன்ற நிறத்தையுடையனவாய், உன் பாஞ்சசன்னியம் போல்வன - உன்னுடைய பூரிபாஞ்சஜ்யத்தை யொத்தனவான, சங்கங்கள் - சங்கங்களும், போய்ப்பாடு உடையன - மிக்கபெருமையுடைய, சாலப் பெரும்பறை - மிகவும் பெரிதாயிருந்துள்ள வாத்யங்களும், பல்லாண்டு இசைப்பார் - பல்லாண்டு பாடுவார்களும், கோலம் விளக்கு - மங்களதீபங்களும், கொடி - தவஜங்களும், விதானம் - மேற்கட்டிகளுமாம்; (ஆகிய இவற்றை), ஆலினிலையாய் - (பிரளயத்தில்) ஆலிலையிற் பள்ளிகொள்பவனே! அருள் - க்ருபை செய்தருளவேண்டும் என்கிறார்கள்.

வ்யா.—(மாலே) - முன்பு “நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்” என்று அபரிச்சேத்யமான மேன்மையையும் நினைத்திருந்

வாகையாலும்’ என்றது - நிலவறையிலே கிடந்ததங்களை நோன்புக்காகக் க்ருஷ்ணனோடே சேரவிடுகையாலும் என்று கருத்து.

ப்ராப்ய ப்ராபகங்களை நிஷ்கர்ஷிக்கும்போது, “நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்” என்று - நாராயணத்வத்தைப் புரஸ்கரித்திருக்கையால் அபேகித்த விடத்திலும், “நாராயண! மணிவண்ணு” என்னவேண்டியிருக்க “மாலே” என்று வ்யாமோஹகுணத்தையிட்டு ஸம்போதிக்கிறது எவ்வளவுகூடும்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் (முன்பு இத்யாதி.) ‘மேன்மையையும்’ என்ற

திருப்பாவை.—திருபத்தாரும்பாட்டு. உருக

தார்கள்; இப்போது - இத்தலைக்கு வாத்தஸல்யமே ஸ்வரூபம் என்று நிலையிட்டார்கள். “ஸராணாமதவதுஸி” (கஅரு) என்று - ஸ்ரீ ராமாயணத்துக்கு உள்ளீடான ப்ரதாரகுணத்தைப் பிராட்டி நிலையிட்டாள்; மஹாபாரதத்துக்கு உள்ளீடான வ்யாமோஹ குணத்தை “மாலே” என்கிற ஸம்போதகத்தாலே இவர்கள் நிலையிட்டார்கள். இவர்கள் பேச்சுக்கேட்டபின்பு பண்டையிலும் பெரும்பித்தனுபடி. (மணிவண்ண) - அபரிச்சேத்யனாயிருக்கச்செய்தேயும் முன்தானையிலே முடிந்து ஆளலாம்படியிருக்கை. கீழ்ச்சொன்ன வ்யாமோஹம் வடிவிலே நிழலிடுகை. இந்நீர்மையின்றிக்கே காதுகளுளும் விடவொண்ணாத வடிவழகு. பெண்கள் பிச்சுக்கு நிதானமான வடிவென்னவுமாம். “மாலாய்ப்பிறந்த நம்பியை மாலே செய்யும் மணுளை” என்னக்கடவதிறே.

‘நீங்கள் வந்தது என்?’ என்ன;—வந்தகாரியத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்; (மார்கழிநீராடுவான்) - மார்கழி நீராடுகைக்கு உபகரணங்

சகாரத்தாலே - “கார்மேனிச் செங்கண்” என்று - வாத்தஸல்யத்தையும் நினைத்தார்களென்கை. இவர்கள் “யாம் வந்தகாரியம் ஆராய்ந்தருள்” என்று சொன்ன போதே திருமுகத்தில் அலர்த்தியையும், வாவென்றவாறே விம்ஹாஸ நத்தேற வருகையும் கண்டு, வ்யாமோஹமே இவனுக்கு ஸ்வரூபமென்று நிர்ணயித்தார்க ளென்று கருத்து. இவனுக்கு வாத்தஸல்யமே திருபதமென்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்த பூர்வகம் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (ஸராணாதேத்யாதி வாச்யதவ்யத்தாலே.) ‘மஹாபாரதத்துக்கு உள்ளீடான’ என்றது - அதுக்கு உபநிஷத்தான ஸ்ரீகீதையில் சரமத்தில் “மாம்” என்றதுக்குத்தாத்பர்யமான என்றபடி. இதிலே வாத்தஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஸ்ரீல்ய ஸௌஸல்யங்களாகிற குணவிஸேஷங்கள் சேராகப் ப்ரகாசிக்கிறதென்னக்கடவதிறே. இப்போது மாலாகைக்கு ஹேது ஏது? என்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள் இத்யாதி.) ‘பேச்சு’ என்றது - “யாம்வந்தகாரியமாராய்ந்தருள்” என்ற பேச்சு என்றபடி. ‘மாலுடையவன்’ என்னுதே “மாலே” என்று அத்தையே திருபதமாகச் சொல்லுகையாலே பெரும்பித்தன் என்றது. “மாலே” என்றதுக்கு - ஸர்வாதிகளையென்று அர்த்தாந்தரம் திருவுள்ளம்பற்றி, மணியினுடைய வண்ணம்போலே யிருக்கும் வண்ணத்தை ஸ்வபாவத்தையுடையவனென்று ஸுப்தார்த்தமாய், அதிஸௌஸல்ய ஸ்வபாவத்தை விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (அபரிச்சேத்யனாய் இத்யாதி.) “மால்” என்றதன் முந்தின அர்த்தத்தையே திருவுள்ளம்பற்றி, ஸார்மல்யத்தையும் அழகையும் விவக்ஷித்து இரண்டாம்தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார். (கீழ்ச் சொன்ன இத்யாதி வாச்யதவ்யத்தாலே.) ‘அழகுவிடவொண்ணமைக்குஹேதுவோ?’ என்ன; அருளிச்செய்கிறார் (பெண்கள் இத்யாதி.)

உகஉ திருப்பாவை.—இருபத்தாறும்பாட்டு.

கள் வேண்டி வந்தோம். ஆஸ்திக்யாதிரோகத்தாலே அங்கி கைப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும், அங்கத்தை விடாதொழிகிறார்கள். ‘மார்கழி நீராட்டமாவது என்?’ என்ன;—இது ப்ரவித்தமன்றோவென்ன; “ஹ்ருகாபொயஜெத” (கஅ௬) என்னுமாபோலவும், “நிபியூவாவி தவூ” (கஅ௭) என்னுமாபோலவும் ப்ரவித்தமாயிருந்ததோ? என்ன, (மேசையார் செய்வனகள்). அவை போலும் அல்லகான் இது; ப்ரவித்த தமங்கான் இது; ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலும், “யஜுஷுவஸ்யஃபுரணாவெஷாஸு” (கஉ௩) என்றும், “யஜுஷாஹா திரெஸுவூ” (கஅ௮) என்றும் ஸ்ரிஷ்டாசாரமேயிறே ப்ரவித்தப்ரமாணம். ‘ஆகில் வேண்டு வது சொல்லுங்கோள்’ என்ன; (வேண்டுவன கேட்டியேல்) -

“மார்கழிநீராட்டம்” என்கிற நோன்புநோற்கைக்கு வேண்டும் உபகரணங்களை இவர்கள் அபேக்ஷித்திலர்களாகிலும் வருஷ்டிருபமான பலம்வரத் தட்டில்லை; க்ருஷ்ணன் ஸர்வஸுத்த னாகையாலே இவர்களுக்கு உபகாரகரான கோபவ்ருத்தர் அபேக்ஷித்த வர்ஷத்தை வர்ஷிப்பிக்கக்கடவனன்றோ என்னும் ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்திக்யேத்யாதி.) அதாவது - நோன்பாகிற அங்கிஸ்தாயினான க்ருஷ்ணன் தங்களுக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்கிறவனே யாகிலும், நோன்புக்குவேண்டும் அங்கங்களையும் விடாதொழிகிறது-வேறேசில அதிகாரிகளுக்கு; அங்ஙனன்றிக்கே, தங்களைப்போலேநோன்பையே அதுஷ்டித்தார்களாகில் வருஷ்டிருபபலம் வித்தியாமல் போம்; அப்படியன்றிக்கே அவர்களுக்கும் பலம் வித்திக்கவேணுமென்னும் ஆஸ்திக்யாதி ஸயத்தாலே யென்னை: கோபவ்ருத்தரெல்லாரும் கூடி, “வர்ஷார்த்தமாகப் பெண்கள் நோன்பு நோற்கக்கடவர்கள், க்ருஷ்ணன் அதுக்கு நிர்வாஹாகைக்கடவன்” என்று க்ருஷ்ணனையும் பார்த்துச் சொல்லி யிருக்கவும் அறியாதவனைப்போலே இங்கே எதென்று ப்ரஸங்கம்பண்ணுகை, வார்த்தையிட்டு வார்த்தை கொள்ளுகையே பரம ப்ரயோஜனமாகையாலே யென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரஸுநோத்தர பரம்பரையைக் காட்டுகிறார் (மார்கழி இத்யாதி.) தர்மஜ்ஞாஸமயத்தை வேதாதிகளுக்கு முத்தரவெடுக்கையாலும், “ததுஷெவெதரெஜநா” என்று - ஸ்ரிஷ்டாசாரமே கர்த்தவ்யமென்று தோற்றுகையாலும், அதுவே அதிஸயிதப்ரமாணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார். (ஸ்ருதிஸ்ம்ருதித்யாதி.)

ப்ரஸங்கம் பண்ணுகிறவனைக் குறித்து எங்கள் வார்த்தையைக் காதுகொண்டு கேட்டாயாகி லென்னக்கூடுமோ? என்ன; அருளிச்செய்கிறார்

திருப்பாவை—இருபத்தாரும்பாட்டு. உருக

‘கேட்புதியாகில்’ என்கிறது, அந்யபரதையாலே; ‘அந்யபரதையென்?’ என்னில்?—பஞ்சலக்ஷங்குடியிற் பெண்களும் முன்னே நிற்கையாலே இவர்கள் முலையிலும் இடையிலும் கண்ணிலும் முகத்திலும் துவண்டு ஆனைக்குப்பு ஆடுவாரைப்போலே யிருக்கையாலே தட்டி பெழுப்புகிறார்கள். இத்தால் - ஸ்வாபதேஸத்தில், ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களைச் சொல்லுகிறது. இவையிறே ஓரதிகாரிக்கு அழகாகிறது. காண்கைக்கு ஹேதுவாகையாலே, “கண்” என்று - ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது; போகோபகரணமாகையாலே, “முலை” என்று - பக்திபைச் சொல்லுகிறது; கார்ஸ்யத்தாலே, “இடை” என்று-வைராக்யத்தைச் சொல்லுகிறது. ‘கார்ஸ்யத்தாலே வைராக்யம் தோற்றுமோ?’ என்னில்,—கார்ஸ்யத்தாலே - †விருத்தியைச் சொல்லிற்றாய், அத்தால் - விஷயாந்தரஸ்பர்ஸ ராஹித்யத்தைச் சொல்லுகிறது, “உயாராஉயாராஅவா” (கஅக) என்கிறபடியே ‘உங்கள் வடிவு கண்ணுக்குப்போக்யமான வோபாதி, உங்கள் வார்த்தை செவிக்குப் போக்யமன்றோ? சொல்லுங்கோள்’ என்ன; சொல்லுகிறார்கள்:—(ஞாலத்தை இத்யாதி)- - “வூவொஷாயாரா ராஷாணாஹ்யுடியாநிவூராயசு” (சுக) என்னுமளவன்றியே, ஜகத்தெல்லாம் வாழும்படி த்வரிக்கைக்கு இடமுடைத்

(கேட்புதியாகில் இத்யாதி.) ஆனைக்குப்பு - சதுரங்கம். “உயாராஅவா” என்கிறபடியே சொல்லப்பட்ட மதுரமான தங்கள் ஆலாபத்தாலே எழுப்புகிறார்களென்று அந்வயித்து அர்த்தம் கண்டுகொள்வது.

“ஞாலத்தையெல்லாம் நடுங்கமுரல்வன, போய்ப்பாடுடையன” என்று அந்வயித்து, “ஞாலத்தையெல்லாம்” என்றவிடத்தில் அத்தம் ஜகாரமும் அவ்யயமாய், “ஞாலம்” என்று - ப்ரதிகூலரைச் சொல்லுகிறதாய், ப்ரதிகூலரெல்லாரும் நடுங்கும்படி த்வரிக்க இடமுடைத்தாயென்று ஸப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி வ்யாவர்த்த பூர்வகம் பலித்த தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸகோஷ இத்யாதி.) ப்ரதிகூலர் நடுங்கும்போது அநுகூலமான ஜகத்தெல்லாம் வாழுகை அர்த்தவித்தமென்று கருத்து. அன்றிக்கே, “ஞாலம்” என்றது - அநுகூலப்ரமாய், “நடுங்க” என்றது-இவற்றின் த்வரி செவிவழியே புகுந்து அம்ருதரஸம் போலே குளிர்ந்து வவ்வலிடப்பண்ணுகை யென்று தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிற ரென்னவுமாம். சங்குகளை

† ‘கிராதாரதையை’ என்று பாடாந்தரம்.

உருச திருப்பாவை.—இருபத்தாரும்பாட்டு.

தானவை. * பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தாதிய சங்கொலியிறே
தாரகம். அப்படியே நாடெல்லாம் இந்த த்வரி கேட்டு வாழ
வேணும். இவர்கள் தாங்களும்*வலம்புரிபோல் நின்று அதிரவேணு
மென்றிறே சொல்லிற்று. (பாலன்ன) - பாலைத் திரட்டிஹற்
போலே யிருக்கை. இப்படியிருப்பன பலசங்கு வேணும். (போய்ப்
பாடு) - பேரிடமாயிருக்கை. இடமுண்டாகிவிறே த்வரி முழங்கி
யிருப்பது. புகழ் என்றுமாம்; ருக்மிணிப்பிராட்டி போல்வாருக்கு
உதவினா னென்கிற புகழ்.

பின்னையோவென்ன;—(சாலப்பெரும்பறையே)-ஒரு மன்றிலே
த்வரிக்கையன்றியே எங்குமொக்க த்வரிப்பதொரு பறையேணும்.
“யயளதஞ்ஞாபுணாபெரு லெரீணானு உஹாஷுநெரு?”
(கக0) என்னுமாபோலே. பின்னையோ வென்ன; - (பல்லாண்
டிசைப்பாரே) - திருப்பல்லாண்டு பாடிக்கொண்டு போருவார்
வேணும். பின்னையோ வென்ன;—(கோல விளக்கே) - அழகிய விள
க்கு. அதாகிறது - மங்களதீபம். (கொடி) - திருக்கொடி யாட
வேணும். (விதாநம்) - மேல்கட்டி வேணும்.

என்று இவற்றை அபேக்ஷிக்க;—‘சங்கும் பல கிடையாது,
ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைக் கொள்ளுங்கோள்’ என்றான்; தன்னைப்

இங்ஙனே விசேஷித்ததுக்கு உட்கருத்தைத் த்ருஷ்டாந்த பூர்வகம் விவரிக்க
கிறார் (பூங்கொள் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) நாடெல்லாம் வாழவேணு
மென்னுமிவர்கள் பரஸம்ருத்திபரதைக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (இவர்கள்
இத்யாதி.) “போய்ப்பாடு” என்றதுக்கு - இடமுடைத்தாகையைக் கீழ்
ஒரு அர்த்தமாக அருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (புக
ழென்றுமாம் இத்யாதி.)

“சாலப் பெரும்பறை” என்றதுக்கு - மிகவும் பெரிதான வாத்ய
மென்று சப்தார்த்தமாய், அத்தால் பவிதத்தை வ்யாவர்த்த பூர்வகம்
அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு மன்றிலே இத்யாதி.) மன்று - பொதுச்சாவடி.
ஸ்ரீபாஞ்சராத்தரக்ரியாபாதே ஷோடஸாந்யாயே “ஜாஜ வணனவிதூள
தாலெரீதாபநததூரடி” இதி ஸ்தீதம்வசநம் அத்ரஅநுஸந்தேபம்.

“ஆலினிலையாய்” என்று ஸம்போதித்ததுக்கு ப்ரஸக்திமுக்கே தாத்பர்
யம் அருளிச்செய்கிறார் (என்றுஇவற்றை அபேக்ஷிக்க இத்யாதி.) “ஆலினிலை
யாய்” என்ற - வடபெருங்கோயிலுடையானைக்குறித்து இவர்கள் அபே

திருப்பாவை.—இருபத்தாரும்பாட்டு. ௨௩௩

போலே யிருப்பார் சிலருண்டாகிலிறே புறம்பு ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் போலே யிருக்கும் சங்கு உண்டாவது. * பறைக்குப் பாரோர்க ளெல்லாம் மகிழப் பறைகறங்கக் குடக்கூத்தாடினபோது, திரு வரையிற்கட்டின பறையையும், திருப்பல்லாண்டு பாடுகைக்குப் பெரியாழ்வாரையும், விளக்குக்கு நப்பின்னைப் பிராட்டியையும், கொடிக்குப் பெரியதிருவடியையும், மேல்கட்டிக்கு அத்தவாளத் தையும் கொள்ளுங்கோ ளென்றான். ‘விதாநத்துக்குத் திருவவத ரித்த அன்று பணத்தையிட்டுக் கவித்துக்கொண்டு போந்த திருவந் தாழ்வானைக் கொடாதொழிவானென்?’ என்னில்;—எல்லாரையும் போகச்சொன்னாலும் தன்னையொழிய ஓரடியிடமாட்டாதவனாக யாலே, அத்தவாளத்தைக் கொடுத்தான்; * பெருமானரையில்பீதக வண்ணவாடை கொண்டிறே வாட்டந்தணியச் சொல்லிற்று. ‘ஒ ரொன்று போராது, இப்படியிருப்பனபலவேணும்’ என்ன;—‘இல்லா தத்தைத் தேடப்போமோ?’ என்ன;—‘உனக்கு அரியதுஉண்டோ?’ என்ன;—‘எனக்கு எளியதா யிருந்ததோ?’ என்ன;—(ஆலினிலை யாய்) - சிறியதொருவடிவைக்கொண்டு ஸர்வலோகத்தையும் சிறு வயிற்றிலேவைத்துப் பவனாயிருப்பதொரு ஆலந்தளிரிலே கண்வளர் ந்த உனக்கு முடியாதது உண்டோ? லோகத்தில் இல்லாததும் எங்க ளுக்காக உண்டாக்கவல்லே யென்று கருத்து. (அருள்) - வேண்டா

கூறித்தபோது க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பறையைக்கொள்ளுங்கொண்டும், நப் பின்னையைக் கொள்ளுங்கொண்டும் சொன்னது, நாய்ச்சியாருடைய பாவ நாப்ரகர்ஷத்தாலே அதீதகாலத்திலுள்ளதும் வார்த்தமாநகாலத்தோடு ஒத்துத் தோற்றுகையாலே சேரு மென்று கண்டுகொள்வது. ‘ஓரடியிடமாட் டாதவன்’ என்றது - அவதாரத்திலுமுட்பட, “நவவீ தாசுவயாவீ நா நவாஹவீராவவ” என்றும், “சுஹம்வஸுஹாகரிஷூசி ஜாஹு தஸுவதஸுதெ” என்றும் சொல்லுகையாலே - ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் தன்னைப் பிரியமாட்டாதவ னென்கை. அத்யந்தம் இஷ்டமாகையாலே கொடுத்தானென்று பரிஹாராந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (பெருமான் இத்யாதி.) “சங்கங்கன்” என்று பஹுவசந மிருக்கையாலே, “பறை” இத்யாத்யேகவசநம் ஸமஷ்டிவாசக என்று திருவுள்ளம் பற்றி அரு ளிச்செய்கிறார் (ஒரொன்று இத்யாதி.)

௨௩௬ திருப்பாவை.—இருபத்தாரும்பாட்டு.

தொழியில், செய்யலாவதில்லை, ஸக்தியில்லாமையில்கு; இத்தலை யில் பேற்றுக்கு எல்லாம் றேறுது அவன்ப்ரஸாத மென்கை.

“மாலே மணிவண்ணு” என்கிற இத்தால் - “உாடி” (௧௯௧) என்கிற இடத்தில் ஸௌலப்பத்தைச் சொல்லிற்று; ‘ஆவினிகை யாய்’ என்கிறவிசேஷணத்தால் - ‘சுஹடி” (௧௯௧) என்கிற இடத் தில் ஸஹாயாந்தாநிரபேசுதமான உபாயவேஷத்தைச் சொல்லிற்று; இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறது - “நிரஜசூநடிவாஜாவாஜா ஜாவெவதி” (௧௯௨) என்கிற ஸ்ருத்யர்த்தம். (௨௬)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—இருபத்தாரும்பாட்டு. (மாலே இத்யாதி.) இப்பாட்டில், பகவத்ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு வேண்டும் உபகரணங்களை வேண்டிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

வ்யா.—(மாலே மணிவண்ணு)-ஸ்ர்வாதிகனய் ஸர்வஸுலபன னவனே யென்னுதல்; ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹமே ஸ்வரூபமாய் அதி மனோஹரமான விக்ரஹத்தை யுடையவனே யென்னுதல். இப்படி ஸம்போதித்தவாறே, ‘நீங்கள் வந்த கார்யம்என்?’ என்ன,—(மார்கழி நீராடுவான்) - மார்கழி மாஸத்தில் நோன்புக்கு அங்கமாகக் குளிக்கை. இந்நோன்புதானே காம்யார்த்திகளுக்கு ஸாதநமாயும், நிஷ்காமருக்கு நித்யமாயும், ப்ரபந்நாதிகாரிகளுக்குப் பகவத்தைங் கர்யமாயும் இருக்கும். ஆகையாலே, ப்ரபந்நாதிகாரிகளுக்குச் சொல் லுகிற கர்மத்யாகம் - ஸாஸத்ரோக்தமான ஆகாரத்தாலே அறு வ்டியா தொழிகை யொழியக் கேவலம் அநறுஷ்டாநரூபத்யாக மன் றென்றதாய்த்து.

‘அதில் ப்ரமாண மென்?’ என்ன;-(மேலையார் செய்வனகள்) ப்ரமாணங்களில் தலையான ஸிஷ்டாசார மென்ன;

‘அதுக்கு வேண்டுவதென்?’ என்ன;—‘பராக்கில்லாமல் கேட் டாயாகில் சொல்லுகிறோம்’ என்ன; ‘ஆகில் இதுவும் உங்கள் பேச் சன்றோ?கேட்கிறேன், சொல்லுங்கோள்’ என்ன; சொல்லுகிறார்கள்:- (ஞாலமித்யாதித்யால்)-பூமிப்பரப்பிலுள்ள அஹங்காரி சேதநரடைய நடுங்கும்படி த்வநிக்குமதாய், அதுக்குத் தக்க குடைகையை யுடைத் தாய் அதிபோக்யமாய் அதிபரிஸுத்தமாய் உன் திருக்கையில்

திருப்பாவை.—இருபத்தேழாம்பாட்டு. ௨௩௭

பூபாஞ்சஜந்யம்போலே யிருக்கிற பலசங்கங்கள் வேணும், இத்தால்-
அந்நயார்ஹஸேஷத்வஜ்ஞாநம் வேணு மென்கிறது. ஸங்கத்வநி
ஒங்காரமென்று ஜகத்திலே ப்ராவித்தமா யிருக்கையாலே ஒங்கா
ரார்த்தம் அந்நயார்ஹஸேஷத்வ மாகையாலே, லக்ஷணயாஸேஷத்வ
ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

(சாலப் பெரும்பறையே) - மிகவும் த்வரிக்கிற மத்பத்திலே
யிருக்கிற பறையென்கையாலே - பகவதந்யார்ஹஸேஷத்வ விரோதி
யான ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தையும், ஸேஷத்வசிஹ்ரமான கைங்கர்
யத்தில் ஸ்வாதீநகர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களையும் நிவர்த்திப்பிக்கு
மதாய், மத்யேயிருக்கிற நமஸ்ஸப்தார்த்தமான பாரதந்தர்யஜ்ஞாந
மும் வேணுமென்னுமிடம்சொல்லுகிறது. (பல்லாண்டிசைப்பாரே) -
ஸத்ஸஹவாஸம் வேணும்.

(கோல விளக்கே) - பகவ தந்யார்ஹஸேஷத்வத்தை அவ
னுக்கு அத்யந்தம்மநோஹரமாக்குகிற பாகவதஸேஷத்வஜ்ஞாநமும்
வேணும். (கொடியே) - சிழ்ச்சொன்ன ஸேஷத்வ லக்ஷணமான
கைங்கர்யமும் வேணும். (விதாநமே) - அக்கைங்கர்பத்தில் போக
த்ருத்வ நிவ்ருத்தியும் வேணு மென்ன;

‘இல்லாதத்தை யுண்டாக்கலாமோ?’ என்ன, -(ஆலினிலையாய்)-
முன்பு இல்லாதத்தை யுண்டாக்கினவனல்லையோ? (அருள்)-க்ருபை
யுண்டாகில் செய்யத்தட்டில்லை. (௨௬)

அ.—இருபத்தேழாம்பாட்டு. நோற்றால், அவன்பக்கல் பெறக்
கடவ பேறு சொல்லுகிறார்கள்.

மூ.—கூடாரைவெல்லுஞ்சீர்க்கோ விந்தா வுன்றன்னைப்
பாடிப்பறைகொண்டு யாம்பெறுசம்மானம்
நாடுபுகழும்பரிசினுநன்றாகச்
சூடகமேதோள்வனையே தோடேசெவிப்பூவே
பாடகமேயென்றனைய பல்கலனும்யாமணிலோம்
ஆடையுடுப்போ மதன்பின்னேபாற்சோறு
மூடநெய்ப்பெய்து முழங்கைவழிவாரக்
கூடியிருந்து குளிரந்தேலோரெம்பாவாய்.

இருபத்தேழாம்பாட்டு, (கூடாரை இத்யாதி.) எம்பெருமா னோட்டை
ஸம்ஸ்லேஷத்துக்காகத் தங்களுக்கு வேண்டும் பூஷணதிகளெல்லாம் உத்
தேஸ்யமாகத்தோற்றுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (கோத்
ரூல் இத்யாதி.) நோற்றால் - கோன்பென்று வ்யாஜித்தால்.

உருபு திருப்பாவை—இருபத்தேழாம்பாட்டு.

பதவுரை.—கூடாரை - தன்னை ஆஸ்ரயியாதவர்களை, வெல்லும்-ஜயிக்கும், சீர் - குணத்தையுடைய, கோவிந்தா - கோவிந்தனென்னும் திருநாமத்தையுடையவனே! உன்தன்னை-(கோபீஜநவல்லபனான) உன்னை, பாடி-(ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப்) பாடி, பறைகொண்டு - (ப்ராப்யத்தைப்) பெற்று, யாம் பெறு - நாங்கள் பெறும்படியான, சம்மானம்—,—நாடு புகழும் பரிசினால் - நாட்டார் புகழும்படிக்கு ஈடாக,—சூடகம் - (கையிலணியும் ஆபரணமான) முன்கைச்சரியும், தோள்வளை - தோளுக்கிடம் ஆபரணமான பாஹுவலயமும், தோடு - (காலுக்கிடம் ஆபரணமான) தோடும், செவிப்பூ-கர்ணப்பூவும், பாடகம் - (காலுக்கிடம் ஆபரணமான) பாடகமும், என்று அநைய - என்றாற்போலே சொல்லப்பட்ட, பல் கலனும் - பலவகையான ஆபரணங்களும், (நீயும் நம்பின்னைப்பிராட்டியுமாக இருந்து பூட்ட), யாம் - நாங்கள், நன்றாக அணிவோம்-நன்றாகத் தரிப்போம்; ஆடை உடுப்போம்-திருப்பரியட்டங்களை (நீ உடுத்த) உடுப்போம்; அதன்பின்னை - அதற்குப் பின்பு, பால் சோறுமூட-பாற்சோறானது மூடும்படி, நெய் பெய்து-நெய் பறிமாறி, முழங்கை வழி வார - முழங்கையால் வழியும்படியாக, (பிரிந்துபட்ட வ்யஸை மெல்லாம் தீரும்படி), கூடியிருந்து - (நீயும் நாங்களருமாகக்) கூடியிருந்து, குளிர்த்து - ஸுகித்து இருப்போம் என்ற இதுவே என்கிறார்கள்.

வ்யா.—(கூடாரை வெல்லும்)-ஆந்தனையும் பார்த்தால், “நந ரெயடூ” (ககஅ) என்பாரை வெல்லுமித்தனை. அவர்களை வெல்லுமாபோலே, கூடினார்க்குத் தான் தோற்கு மித்தனை. (சீர்) - எல்லாரையும் வெல்லுவது குணத்தாலே. “வவாவுவாவணுஉ-வொவவீரூ” (ககந) என்று - விற்பிடித்த படிபைக் காட்டி விரோதிகளைத் தோற்றிக்கும்; அநுகூலரை அழகாலும் நீர்மையாலும் தோற்றிக்கும்; ஸர்வஜ்ஞரை “எத்திறம்!” என்னப் பண்ணும் குணமிதே. அம்புவாய் மருந்தாட்.

கூடாரைவெல்லுமதான, சீரை-கல்யாணகுணத்தை யுடையவனென்று ஸுப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, தாத்பர்யம். அருளிச்செய்கிறார் (ஆந்தனையும் இத்யாதி.) “கூடாரைவெல்லும்” என்னுமத்தால் - கூடுமவர்க்குத் தோற்குமென்று பலித்த தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களை இத்யாதி.) ‘தோற்குமித்தனை’ என்றது - சீலாதிகுணங்களாலே அநுகூலரை வென்று தான் தோற்றிருக்கு மென்றபடி. கூடாதாரை ஸௌர்யாதிகளாலும், கூடினாரை சீலாதிகளாலும் வெல்லும் ப்ரகாரத்தை ப்ரதீக க்ரஹண பூர்வகம் உபபாதிக்கிறார் (எல்லாரையும் இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே.) ‘அம்பாலே தோற்பிக்கையும் குணத்தாலே தோற்பிக்கையும் துல்யமாமோ?’ என்ன; அருளிச்செய்கிறார்(அம்புவாய்இத்யாதி.) தாஹார்த்தனாவன்தீர்த்தபாநம் பண்ணும்போது ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கப் பாநம் பண்ணுதே ஆர்த்தி

திருப்பாவை.—இருபத்தேழாம்பாட்டு. ௨௩௯

டித்தீர்க்கலாம்; நீர் கொன்றாற்போலே இதுக்குப் பரிஹாரமில்லை. (கோவிந்தா) - கூடுவோமல்லோ மென்னும் அபிஸந்தியில்லாதமாத் ரத்திலே ரக்ஷித்தபடி.

(உன் தன்னைப்பாடி)-“ஹிரண்யாய நம:” என்கை தவிர்த்து, வகுத்த உன்னுடைய பேரை ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லப் பெறுவதே! என்கை. கோபீஜந வல்லபனான உன்னைப் பாடுகையே எங்களுக்குப் ப்ரயோஜனம் போரு மென்னவுமாம். (பறைகொண்டு)-ப்ராப்யத்திலே ப்ராபக வ்யவஹாரம். ஊருக்கு “பறை” என்கிறது; தங்களுக்குப் ப்ராப்யம். (யாம்பெறு சம்.பானம்) - தோளில் மாலையை வாங்கி யிடுகை இவர்க்குப் பெறுப்பேறென்கை. “வத்ரி ஷுஜா நிதாவீதா” (௧௪௯) என்று-“பெருமாள் தோளில் மாலையை வாங்கி யிட்டார்” என்று ஆழ்வான் பணிக்கும்; பட்டரும் பணிக்கும். அநாதிகாலம் எல்லாராலும் பட்ட பரிபவம் மறக்கும் படி கொண்டாடுகை.

(நாடு இத்தயாதி) - ஒருவன் கொடுக்கும்படியே! சிலர் பெறும் படியே! என்று நாட்டார் கொண்டாடவேணும். (நன்றாக) - யாலே அதிகமாகப் பாகம் பண்ண அத்தாலே பாதைவந்தால் அதுக்கும், ஈஸ் வரனுடைய தீராகமான குணங்களை அபிநிவேஸத்தாலே யநுபவிக்கையால் வந்த ஈடுபாட்டுக்கும் பரிஹாரமில்லை யென்று கருத்து. * கோபத்தாலே ஹிதாஹிஜ்ஞாநமில்லாமை தோற்றுகையால் அதுக்குத்தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் (கூடுவோமல்லோம் இத்தயாதி.)

“உன் தன்னை” என்ற விடத்தில், “தன்னை” என்றத்தாலே தோற்றின தானுதன்மை வகுத்தஸேஷிபாகை பென்று தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஹிரண்யாயேத்தயாதி.) “கோவிந்தா” என்றபதத்தைக் கடாக்ஷித்து, “உன் தன்னை” என்றதுக்கு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (கோபீஜநேத் யாதி.) ப்ராப்யத்திலே - தங்களுக்கு உத்தேஸ்பமான கைங்கர்யத்திலே. ‘ப்ராபக வ்யவஹாரம்’ என்றது-நோன்புக்கு அங்கமாகையால் ப்ராபகவாசகமான “பறை” என்கிற ஸப்தப்ரயோகமென்கை. இதுக்கு மேற்படத் தங்களுக்குப் பேறில்லாமையால் திருத்தோள்மலை யிடுகையே ஸம்மாநமென்று தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (தோளில் இத்தயாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) ‘சம்மானம்’ என்றது - கொண்டாடுகையாய், அர்த்தநீத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அநாதீத்தயாதி.)

நாடுபுகழும் பரிசினால் - நாட்டார் கொண்டாடும் ப்ரகாரத்தாலே யென்று ஸப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவன் இத்

உசு0 திருப்பாவை.—இருபத்தேழாம்பாட்டு.

“புறெஹிவஸுலமெஹாரா யவஸுத-ஷாஹிவாமி”
(ககரு) என்று - இத் தான் வாக்காட்டின ஹாரத்தைப் பெருமானும் பிராட்டியும் கூடவிருந்துதிருவடிக்குப் பூட்டிநைப்போலே பூண் வேணும். “தாவஸுஹாஹாரொணாஹு-ரநி” (ககசு) என்றும் சிலரை இட்டு ஒப்பிக்கை யன்றிக்கே, தானும் பிராட்டியும்கூட இருந்து ஒப்பித்த தன்னேற்றம். ஆபரணத்தைப் பூண்டு அவன் வரவு பார்த்திராதொழிகை என்றுமாம்.

(சூடகமே) - ப்ரதமத்திலே ஸ்பர்ஸிக்கும் கைக்கிடும் ஆபரணம் பரமப்ரணயியாகையாலே தன் தலையிலேவைத்துக்கொள்ளும் கை. “அடிச்சியோந்தலையிசை நீபணியாய்” என்று, இவர்களுக்கு அவன் சொல்லுமாபோலே சொல்லி, மார்பிலும் தலையிலும் வைத்துக்கொள்ளும் கைக்கு இடும் சூடகம். (தோள்வளை) - அந்தஸ்பர்ஸத்தாலே அணைக்கவேண்டும் தோளுக்கு இடும் ஆபரணம். (தோடே) - “பொற்றோடு பெய்து” என்று - பண்டே தோடிட்டாலும் அவனிட்டாற்போலே இராதிறே. (செவிப்பூவே) - “வியாவ தாவஸு” (ககௌ) இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே அணைத்த திருக்கையிலே உறுத்தும் ஆபரணங்கள்போலன்றிக்கே, அணைத்த அந்தரம் ஆக்ராணத்துக்கு விஷயமான இடம். (பாடகம்) - அணைத்தால் தோற்றுப் பிடிக்கும் காலுக்கு இடும் ஆபரணம். (என்று அணைய பல்கலன்) - பருப்பருத்தன சிலசொன்னோமித்தனை; நீ அறியுமவை யெல்லா மென்கை. * பலபலவே யாபரணமிறே. (யாம் அணிவோம்) - வ்யதிரேகத்தில் “மலரிட்டு நாமுடியோம்” என்கிற

யாதி.) நன்மையாவது - க்ருஷ்ணனும்நப்பின்னையும் கூடஇருந்து பூட்டுகையென்று விவக்ஷித்து, த்ருஷ்டாந்தபூர்வகம்விவரிக்கிறார் (ப்ரதேஹீத் யாதி.) நன்மையாவது - க்ருஷ்ணன் ஸந்தியிலே தானே பூண்டிடுகையென்று விவக்ஷித்து வ்யாவர்த்தபூர்வகம் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆபரணத்தை இத்யாதி.)

“சூடகம்” என்றது - முன்கைச்சரியாய், அததைத் தரிக்கவேணுமென்றதற்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (அடிச்சியோம்இத்யாதி.) ‘அணைத்திருக்கையிலே’ என்றது - அணைத்து உபநாமமாகக்கொடுத்த திருக்கையிலே யென்றபடி. “பல்கலனும் தூவேணும்” என்ன வேண்டிருக்க, “அணிவோம்”. என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (வ்யதிரேகத்தில்

திருப்பாவை.—இருபத்தேழாம்பாட்டு. உசக

வர்கள் “பூண்போம்” என்கிறார்கள். அவனுக்கு இவர்களதுமதியைப் பண்ணுகையே அமையுமென்கை.

(ஆடை யுடுப்போம்) - ‘பண்டு உடார்களோ?’ என்னில்;—அவனுடுத்து உடாதது உடையன்றென்றிறே இருப்பது. அவன் திருப்பரியட்டம் இவர்க ளரையிலே யாம்படி கூறை மாறவேணுமென்றுமாம். நோன்பை முடிக்கையாலே நல்ல பரியட்டம் உடுக்கவென்றுமாம். “உடுத்துக் களைந்த” என்னுமவர்களிறே இவர்கள். ஸ்வேதகந்த யுக்தமாய் அவனுடுத்து முசிந்த ஆடை என்னவுமாம். (அதன் பின்னே இத்யாதி.) - அதுக்குமேலே பால்சோறு மூடும்படியாக நெய் பெய்து. இத்தால் - பகவத்ஸம்பந்த முள்ள திருவாய்ப்பாடியில் ஸம்ருத்தியெல்லாம் ப்ரியமா யிருக்கிறபடி. (முழங்கை வழிவார) - நம்பி திருவழுதி வளநாடு தாஸர் “நெய் படாதோ?” என்ன; “க்ருஷ்ணஸந்ரிதியாலே த்ருப்தைகளா யிருக்கிறவர்களுக்குச் சோறு வாயில்தொங்கிலன்றோ நெய்வாயில்தொங்குவது?” என்று பட்டர் அருளிச்செய்தார். வ்யதிரேகத்தில் “நெய் யுண்ணோம் பாலுண்ணோம்” என்று சொன்னவர்கள் இன்று ஆசைப்படுகிறார்கள். (கூடியிருந்து) - பிரிந்துபட்ட க்லேஸம் தீரக் கூடித் தொட்டுக்கொண்டிருக்கையே ப்ரயோஜனம்; புஜிக்கை ப்ரயோஜனமன்று. (குளிர்ந்து) - பிரிந்துகமர்பிளந்த நெஞ்சுகள் குளிரும்படி. “நம்பெருமாள் திருநாள்” என்று ஒருபேரையிட்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைத் திரட்டிக்காணுமாபோலே, “சுஹிஷ்ட - சுஹிஷ்டாடி” (ககஅ) என்று ஒருவர்க்கொருவர் போக்யமிதே. “வெஸா஽ஸா஽தெ இத்யாதி வாச்யத்வயத்தாலே.) அநுமதியைப் பண்ணுதையே அமையும் அவன் கொடுக்கைக் கென்றுகருத்து.

‘என்னுமவர்களிறே’ என்ற அந்தரம் “ஆகையாலே” என்று சேஷம். “நெய்படாதோ வென்ன” என்றது - முழங்கையில்தானே வழிகையித்தனை போக்கி, வாயில் புகாதோவென்ன வென்றபடி. க்ருஷ்ணனோடே கூடியிருக்கையே ப்ரயோஜன மென்னு மதுக்கு, இவர்களோடே கூடுகை அவனுக்கு ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாறம்போலே இவர்களுக்கும் அவனோடு கூடுகை பரம ப்ரயோஜனமென்னும் அர்த்தத்தை த்ருஷ்டாந்தமுதே அருளிச்செய்கிறார் (நம்பெருமாள் இத்யாதி.) இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் அருளிச்செய்கிறார் (அஹமந்ம் இத்யாதி.) ‘அஹமந்ம்’ என்றது - ப்ரஹ்மத்துக்குத் தான் போக்ய மென்றபடி. அஹம்அந்நாத - நான் ப்ரஹ்மமாகிற போக்யத்தைப் புஜிக்கிறவென்று முத்தனுடைய அநுஸந்தானம் இருக்கிறபடி. இப்பாட்டில் க்ருஷ்ணனோடே கூறை சோறு முதலான இஷ்டங்களைப்புஜிக்கையைச்

திருப்பாவை.—இருபத்தேழாம்பாட்டு. உசந

வீடாகப் பாடி. (பறை கொண்டு)-புருஷார்த்தத்தை ஸபித்து. (யாம் பெறுசம்மானம் நாடு புகழும் பரிசினால் நன்றாக)-நாடு ஸ்வாபிப்ராயமாகக் கொண்டாடும் ப்ரகாரத்தாலே உன்பக்கல் கைபார்த்திருக்கும் நாங்கள் லபிக்கிற பஹுமாதம். உன் பக்கல் நன்றாக யாம் பெறு சம்மாந மென்றுமாம். (சூடகமே) - காப்பே. (தோள் வளையே) - திருவிலச்சினையே. (தோடே) - திருமந்தரமே. (செவிப்பூவே) - த்வயமே. (பாடகமே) - சரமஸ்லோகமே. இவை ஸ்வரூபஜ்ஞனாய் முழுகூழுவான அதிகாரிக்கு அவஸ்யாபேக்ஷிதங்களாய் பகவத்ஸம்பந்தத்தோதகங்களாய் யிருப்பன. இதில் தோடு, மண்டலாகரமாய் மந்தரஸேஷ விவரணியான ப்ரணவாகாரத்துக்கு த்யோதகமாய் யிருக்கையாலே - திருமந்தரத்தைச் சொல்லுகிறது. (செவிப்பூ) - ஸ்வயம் போகரூபமாகையாலே, போகப்ரதானமான த்வயத்தைச் சொல்லுகிறது. (பாடகம்) - பாடகம் பத்தரூபமாகையாலே, உபாயாந்தர நிவ்ருத்தி பரமான சரமஸ்லோகத்தைச் சொல்லுகிறது. இம்மூன்று ரஹஸ்யத்தாலும் - ஜ்ஞாநபக்திவராக்யங்களைச் சொல்லுகிறது. அது எங்ஙனே யென்னில்,—திருமந்தரம் - ஆத்மஸ்வரூப யாதாத்மயஜ்ஞாநபரமாகையாலும், த்வயம் - உத்தரகண்டத்திற் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபாவியான பக்தி ப்ரதானமாகையாலும், சரம ஸ்லோகம் - த்யாஜ்யாம்ஸத்தில் வைராக்ய ப்ரதான மாகையாலும், ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களைச் சொல்லுகிறது. (என்று அனைய) - என்று சொல்லப்படுகிற. (பல்கலனும்) - ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்கள் மூன்றும். ஒரொன்றே விஷய பேதத்தாலே அநேகமாக யிருக்குமிதே; ஆகையாலே, 'பல்கலனும்' என்கிறார்கள். (யாம் அணிவோம்) - உன்னோடே கூடாத அன்று இவையென்றும் வேண்டாத நாம், இன்று அணியக்கடவோம். பகவத்ஸம்பந்தமின்றியிலே ஜ்ஞாநபக்திவராக்யங்களுண்டானாலும் அபாயமேயிதே பஸிப்பது. பொளத்தனுக்கும் ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்க ளுண்டிதே.

(ஆடையுடுப்போம்) - ஸேஷத்வஜ்ஞாநமாகிற வஸ்தரத்தை யுடுப்போம். (அதன் பின்னே) - அதுக்குமேலே. (பாஸ்சோறு) - கைங்கர்யமானது. (மூடநெய்பெய்து) - மறையும்படி பாரதந்தர்யத்தை வெளியிட்டு. (கூடியிருந்து குளிர்ந்து)-போக்தாவான உன்னோடு போக்பரான நாம் ஸம்பந்தித்திருந்து விஸ்வலெஷவ்யஸந மெல்லார் தீரப்பெற்றோம். இதுவன்றோ நாம் உன்பக்கல் பெறும் ஸம்மாநம்.

உச்ச திருப்பாவை.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.

அ.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் “நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்” என்று ஸங்க்ரஹேண சொன்ன ப்ராப்ய ப்ராபகங்களை, இந்த இரண்டு பாட்டாலே விவரிக்கிறது. அதில், இப்பாட்டிலே, ‘சாட்டார் இசைகைக்காக “நோன்பு” என்று ஒரு வ்யாஜத்தையிட்டுப் புகுந்தோமித்தனை; எங்களுக்கு உத்தேஸ்யம் அதுவன்று, உன்திருவடிகளில் கைங்கர்யமே’ என்று தங்களுக்கு உத்தேஸ்யமான புருஷார்த்த லித்திக்கு, தங்கள் ஆகிஞ்சந்யத்தையும் ப்ராப்தியையும் முன்னிட்டு, ‘நீயே உபாயமாகவேணும்’ என்று அபேக்ஷித்து, இதுக்குக் கூாமணம் பண்ணிக்கொண்டு ப்ராப்ய ப்ரார்த்தனம் பண்ணித் தலைக்கட்டுகிறது. மேலிற்பாட்டிலே - ப்ராப்ய ப்ரார்த்தனம் பண்ணுவின்றதாகில், இங்குப் பண்ணுகிற தென்னென்னில்? - ப்ராபகம் ப்ராப்யஸாபேக்ஷம் ஆகையாலே சொல்லுகிறார்கள்.

மு.—கறவைகள்பின்சென்று கானஞ்சேர்ந்துண்போம்

அறிவொன்றுமில்லாதவாய்க்குலத்து உன்றன்னைப்

பிறவிபெறுந்தனைப்புண்ணியம்நாமுடையோம்

குறைவொன்றுமில்லாதகோவிந்தா வுன்றன்னே

மேறவேல்நமக்கிங்கொழிக்கவொழியா

தறியாதபிள்ளைகளோமன்பினு லுன்றன்னைச்

சிறுபேரழைத்தனவும் சீறியருளாதே

இறைவாரீதாராய்பறை யேலோரெம்பாவாய்.

இருபத்தெட்டாம் பாட்டு. (கறவைகள் இத்யாதி.) முதல் பாட்டில் “நாராயணனே” என்றத்தால் - ப்ராபகத்தையும், “பறை” என்றத்தால் - ப்ராப்யத்தையும் சொல்லியிருக்க, “இறைவாரீதாராய்” என்று இப்பாட்டில் சொல்லுமளவில் பௌருகத்த்யமும், ‘இற்றைப்பறைகொள்வா னன்றுகாண்’ என்று - மேற்பாட்டிலே பறையைநிஷேதிக்கையால் அந்தப்பறை ப்ராப்யமென்று சொல்லுமளவில் விரோதமும் ப்ராபகக்குமென்னும் ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (முதற்பாட்டில் இத்யாதி.) “நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்” என்றது - அபராதுமாய், அதுக்குக் கூாமணத்தையும் தங்க ளாகிஞ்சந்யம் முதலான உபயுக்தார்த்தத்தையும் இப்பாட்டில் சொல்லுகையால் இது விவரணமாய்த்து; மேலில் பாட்டில் அந்யபதேஸமான அர்த்தத்தை நிஷேதித்து, “பறை” என்றதி னுட்கருத்தான அர்த்தத்தை விவரிக்கையால், அதுவும் விவரணமென்று கருத்து. விவரணரூபத்தை உபபாதிக்கிறார் (அதில் இத்யாதி.) “இற்றைப் பறைகொள்வானன்றுகாண்” இத்யாதியைக் கடாஷித்து, இப்பாட்டில் “பறை” என்றதி னர்த்தத்தை

திருப்பாவை.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. ௨௪௩

பதவுரை:—(புல்லுள்ள இடந்தேடி மேய்க்கைக்காக), கறவைகள் பின் சென்று-பசுக்களின் பின்னே போய், காணம் சேர்ந்து - காட்டிலே பொருத்தி வர்த்தித்து, உண்போம் - ஸரீர்போஷணமேபண்ணித் திரிந்தவர்களாய், ஒன்றும் அறிவு இல்லாத-சற்றேனும் அறிவில்லாத, ஆய்க்குலத்து - இடைக் குலத்திற்பிறந்த, நாம் - நாங்கள், உன்தன்னை-உன்னை, பிறவி பெறுந்தனை-ஸஜாதியனாகப் பெறத்தக்க, புண்ணியம் - புண்யத்தை, உடையோம் - உடையவர்களா யிராநின்றோம்; குறைவொன்றும் இல்லாத - ஒருவகைக் குறையும் இல்லாதவனாய், கோவிந்தா - கோவிந்த நென்னும் பேரை யுடையனாய், இறைவா - எவ்வஸ்வாமியானவனே! உன்தன்னோடு உறவு - உன்னோடு (எங்களுக்கு உண்டான) ஸம்பந்தம், இங்கு - இங்கே, நமக்கு ஒழிக்க ஒழியாது - உன்னாலும் எங்களாலும் ஒழிக்கக்கூடாது; அறியாத - (உலக வழக்கம் ஒன்றும்) அறியாத, பின்னையோரோம் - பாலையோரான நாங்கள், அன்பினால் - (உன்பக்க லுண்டான) அன்பாலே, உன்தன்னை - உன்னை, சிறுபேர் அழைத்தனவும் - (நாராயணன் என்ற) சிறிய பேராலே அழைத்ததைக்குறித்து, சீறியருளாது - கோபித்தருளாமல், நீ - (விலக்காமை பார்த்திருக்கும்) நீ, பறை தாராய் - (எங்கள்) அபேக்ஷிதத்தைத் தந்தருளவேணும் என்கிறார்கள்.

வ்யா.—(கறவைகள்)—“ஜ்ஞாநெ நஹீ நஃ வஸ-ஹி ஸுஜாநஃ” (௨௦௦) என்று-அறிவுகேட்டுக்குறிதர்ஸநமானபசுக்கள். (பின் சென்று)-நாங்கள் தேவரைப் பெறுகைக்கு குருகுலவாஸம் பண்ணினபடி. இவற்றை அநுவர்த்தித்தோமித்தனை; எங்களைப் பார்த்தால், பசுக்கள், வலிவீட்டாதுகளுக்கு ஸத்ருஸமாகப் போரும். “சூதா

உபாயசேஷமாக அருளிச்செய்கிறார் (நாட்டார் இத்யாதி.) ப்ராபகம் ப்ராப்ய ஸாபேக்ஷமாகையாவது - “இறைவா நீதாராய்” என்று இவர்கள் ப்ராபகத்தைக் குறித்து அர்த்திக்கும்போது ‘எத்தைத்தர’ என்று கர்மாகாங்க்ஷையுண்டாயிருக்கை.

ஆகிஞ்சந்யத்தைச் சொல்லவேண்டித் தங்கள் நிகர்ஷத்தைச் சொல்லும்போது கறவைகளைப் பின்செல்லுகை நிகர்ஷமென்று தோற்றும்படி ஸம்வாத பூர்வகம் தாத்தர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநே இத்யாதி.) “சென்று” என்று சொல்ல அமைந்திருக்க “பின்” என்றத்தால்-ஆசார்யாநுவர்த்தநம்போலே இதுவே யொழிய வேறொன்றில்லையென்று தாத்தர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நாங்கள் இத்யாதி.) ஜ்ஞாநஹீநர்க்கு நிதர்ஸநமாகை ப்ரவித்தயே யாகிலும் பசுக்கள் மறுஷ்யரில் ஜ்ஞாநாதிக்கம் தோற்றும்படி உங்களுக்கு குருஸ்தாநமாகத் தோற்றிச் சொல்லுகை யெவ்வனே யென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (எங்களை இத்யாதி வாக்கயத்வயத்தாலே.)

உச்சு திருப்பாவை.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.

முகாரா நிவமொவிநாஜுவெ”(உ0க) என்று-பசுக்கள் அசுக்காட்
டும் ஆர்ஜவம். (கானம் சேர்ந்து) - தந்தாமுடைய வருத்திகளாலே
ஒரு நன்மைக்கு உடலாம் மதுஷ்யர் திரியும் நாட்டிலே வர்த்தித்
திலோம்; புல்லுள்ள காட்டிலே வர்த்தித்தோ மித்தனை. இருப்
பாலே நன்மையை வினைக்கும் தேசத்திலே வர்த்தித்திலோம்;
காட்டிலே வர்த்தித்தோ மென்றுமாம். (சேர்ந்து) - ஊரில் கால்
பொருந்தாதபடியிறே காட்டிலே பொருந்தினபடி. (உண்போம்) -
வைப்பருக்கு ஷோரகூணம் தர்மமானால் ததநுருபமாகக் காட்
டிலே வர்த்திக்கையும் வானப்ரஸ்தாஸ்ரமிகளோபாதி தர்மஹேது
வாகிறதென்ன; காட்டில் வர்த்தித்தாலும் வீதராகராய் வானப்ரஸ்
தாஸ்ரமிகளோபாதி ஸரீரத்தை ஒறுத்து அவ்வருகே ஒருபலத்துக்
காக வர்த்தித்தோமல்லோம்; கேவலம் ஸரீரபோகூணபரராய்
வர்த்தித்தோமித்தனை. இத்தால் - வருத்தியில் குறைசொல்லிற்று.
இதிறே உன்னைப் பெறுகைக்கு நாங்கள் அநுஷ்டித்த கர்மயோக
மென்கிறார்கள்.

(அறிவொன்றும் இல்லாத)-இப்போதில்லையாகில் விடுங்கோள்;
விதுராதிகளைப்போலே ஜந்மாந்தர ஸுக்ருதத்தாலே பிறந்த ஜ்ஞா
நந்தானுண்டோவென்னில்? அதுவுமில்லை. (ஒன்றும்) - பகவத்ய்ஞா
நத்துக்கு அடியான ஆத்மஜ்ஞாநமுமில்லை; தத்ஸாத்யமான பக்திய்
மில்லை யென்கை. பக்தியில்லை யென்கிறது, - “லகிஸுஜ்ஞாந
விஸொஷு?” (உ0உ) என்று - பக்தியாவது ஜ்ஞாநவிஸேஷ
மாகையாலே. இவர்கள்லமாப்பு பக்தியன்றோ வென்னில்?—

அசுக்காட்டுகை - அநுகரிக்கை; அதாவது, நாய்புக்காட்டுகை. ‘ஆர்ஜவம்’
என்றது - இடையருடைய வ்யாபார மென்றபடி. ‘தர்ம ஹேது’ என்றது-
தேவதா பரஸாதஹேது வென்றபடி. ஒறுத்து - க்லேசப்படுத்தி. “கானம்
சேர்ந்துண்போம்” என்றத்தாலே - ஆகிஞ்சந்யம் பலித்த ப்ரகாரத்தை
அருளிச்செய்கிறார் (இதிறே இத்யாதி.)

“கறவைகள் பின்சென்று” இத்யாதியாலே-ஜ்ஞாநஹீநதை சொல்லியிரு
க்கவும், “அறிவொன்றும் இல்லை” என்ன ப்ரஸக்தியுண்டோவென்னும் சங்கை
யிலே அருளிச்செய்கிறார் (விதுராதிகளைப்போலே இத்யாதி.) இந்ஜ்ஞம்த்
திலே ஸம்பாதித்த ஜ்ஞாநம் இல்லாவிட்டாலும் ஜந்மாந்தரார்ஜித ஜ்ஞாநம்
உண்டாகலாமே, அதுவுமில்லையென்றுகருத்து. “ஒன்றும்” என்னைக்கு அநேக
முண்டோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (பகவத்ய்ஞாநம் இத்யாதி வாக்ய
வ்யயத்தாலே.) - ‘பக்தியன்றோ’ என்றது-பக்திகார்யமன்றோ வென்றபடி.

திருப்பாவை.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. உசுள

அது ஸ்வரூபமாகையாலே உபாயமாக நினையார்கள் - ஆக, இத்தால் - கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகளில்லை யென்கை. “சுஹஜஸூ வராயாநாஜாயு” (உ௦௩) “நோற்றநோன்பிலேன்” இத்தாதி, “குளித்து மூன்று” “நயஉநிஷ்டாஹி” (உ௦௪) இத்தாதி, இவையன்றோ அறிவுடையார் வார்த்தை; அவர்களோடு ஒத்திருந்திகோ ளென்ன; (ஆய்க்குலம்) - அறிவுண்டென்று ஸங்கிக்கவொண்ணாத குலம். கீழ்ச்சொன்ன உபாயஹாநி தோஷமாகாதே குணமாம் படியான ஜந்மம். எங்கள் ஜந்மத்தைக் கண்டிவைத்து அறிவுண்டு என்று சொல்லுகிற நீ அறிவுகேட னித்தனை.

‘ஆனால் விடுமத்தனையோ?’ என்ன; - (உன்தன்னை இத்தாதி.) - பேற்றுக்கு உடலான புண்யமில்லாதார் இழக்கு மத்தனையன்றோ வென்ன; அங்ஙன் சொல்லலாமோ எங்களை? புண்யத்துக்குச் சோறிட்டு வளர்க்கிறவர்களன்றோ? (உன்தன்னை) - “கூஷ்டாயாந் வநாதநடி” இறே. (க௦௨) “உவாயொவெயசெவதழிஹத வகுது” (உ௦௩) என்னும்படியான உன்னை. (பிறவி பெறுந்தனை) -

மேலுக்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (அஹமஸ்யி இத்தாதி.) தாத்தர்யாதரம் அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்ச்சொன்ன இத்தாதி.) பூர்வதாத்தர்யவிவரணம் (எங்கள் இத்தாதி.) இத்தால் - நாங்கள் சொன்னது ஸ்வாபாவிகம்; “சுஹஜஸூ” இத்தாதியால் பெரிபோர்கள் சொன்னது நைச்யாநுஸ்தாநமாத்ர மென்றபடி.

‘ஆனால்’ என்றது - தர்மார்ஜஜாதிக எல்லாமே ஸ்வாபாவிகமான லென்றபடி. விடுமத்தனை - ப்ராப்யத்தி லாசை விடுமத்தனை. “ஆனால்” இத்தாதியை விவரிக்கிறார் (பேற்றுக்கு இத்தாதி.) பேற்றுக்கடியான ஸாதூரம் ஒன்றுமில்லாதார் ப்ராப்யத்தை இழக்கு மித்தனையன்றோ வென்றபடி. இந்த ப்ராப்யத்துக்கு உத்தரமாம்படி ப்ரதீகத்துக்கு பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (அங்ஙன் இத்தாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) ‘புண்யத்துக்கு’ என்றது-வித்ததர்மமான உனக்கு என்றபடி. “சோறு” என்று-இங்கு ரக்ஷாபேகையைச் சொல்லுகிறது. அதாவது - ரக்ஷாநுன சேதநுனடைய அபேகையில்லாதபோது தன்ரக்ஷத்வஸ்வரூபஹாநி வரு மென்று அவன் ரக்ஷாநுடைய அபேகையைப் பார்த்து அது பெற்றபோது த்ருப்தநூகையாலே தாரகமென்கை. இது ஸ்வாபாவிகார்த்தம். உனக்கு நாங்கள் புண்யத்துக்குச் சோறிட்டுவளர்க்க, எங்களை இங்ஙன் சொல்லலாமோ? என்னும் சாட்வர்த்தம் கண்டுகொள்வது. “தன்னை” என்றத்தால் தோற்றும் தானுன தன்மை ஸநாதததர்மத்வமாய், இதுங்கு ஸம்வாதம் கர்ட்டுகிறார் (உபர்யோபேயேத்தாதி.)

உசஅ திருப்பாவை.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.

நாட்டார் ஆஸ்ரயணீய நிருந்தவிடத்தே போய் ஆஸ்ரயிப்பார்கள்; அவர்களைப்போலேயோ நாங்கள்? ஆஸ்ரயணீயனுன நீதான் நாங்களிருந்தவிடத்தே எங்களுடே ஸஜாதியனாய் வந்து அவதரிக்கும் படியன்றோ எங்களுடைய ஏற்றம்? (புண்ணியம் நாமுடையோம்) - “கூஷ்டஸம்ஸாரநாதமஃ” (க0உ) “வாணநாநாவி வாணநாநாவி” (உ0சு) “நாநாவி முஹவாநாநாவி” (உ0எ) என்கிற புண்யத்தைப் பற்றினவர்களன்றோ? (நாமுடையோம்) - வித்தஸாதந்தைப் பற்றினவர்களிலும் காட்டில் இருந்த விடத்தே சென்று ஆஸ்ரயிக்கவேண்டாதபடியான ஏற்றத்தை யுடையவர்கள் நாங்கள். நினைத்தபடி விரியோகம் கொள்ளலாம்படி கைப்புருந்த உன்னை யுடையோமன்றோ?

“அறிவொன்றுமில்லை” என்பது “புண்ணியம்நாமுடையோம்” என்பதாய்க் கொண்டு வ்யாஹதபாஷணம் பண்ணுகின்றிகோளீ யென்ன; கண்டிலையோ! இதுதானேயன்றே அறிவுகேடு; ஆனால் விடுமத்தனை யன்றோ வென்ன; (குறைவொன்று மில்லாத கோவிர்தா) -

உனதன்னைப் பிறவி பிறப்பிக்கத்தக்க புண்ணியத்தை நாமுடையோமென்று ஸப்தார்த்தமாய், இப்படி புண்யத்தை விசேஷித்ததுக்குப்பாவம் அருளிச் செய்கிறார் (நாட்டார் இத்யாதி.) ‘எங்களுடைய ஏற்றம்’ என்றது-எங்கள்பக்கல் உனக்கு உண்டான வாத்ஸல்ய மென்றபடி. “புண்ணியம்” என்றது - அலௌகிக ஸ்ரேயஸ்ஸாதநமென்று சொல்லப்பட்டதாய், க்ருஷ்ணனைத் தவிர வேறையொன்றென்றுதோன்றாமெக்காக ஸம்வாதபூர்வகம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணம் இத்யாதி.) இது வேறொன்றாகில் கர்மாதிசு னொன்றுமில்லை யென்றத்தோடு சேரா தென்று கருத்து. “நாம்” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தய பூர்வகம் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (வித்தேத்யாதி.) இங்கு, வித்தஸாதந்தைப் பற்றினவர்களென்றது-ஸ்வகதஸ்வீகார சிஷ்டரை. “உடையோம்” என்று அவன் இவர்கள்ஸ்வம்மாகத் தோன்றுகையை விவரிக்கிறார் (நினைத்தபடிஇத்யாதி.)

‘வ்யாஹதபாஷணம்’ என்றதுக்குக் கருத்து - கர்மஜ்ஞாநாதிகளில்லை யென்று சொல்லிவைத்து, வித்தோபாயமாகிற புண்ணியம் நாமுடையோமென்று சொல்லுகை. கைம்முதலில்லாவிடில் அது கார்யகரமல்லாமையாலே புண்ணியமல்லாமையால் விருத்தமென்று வ்யாஹதபாஷணம் பண்ணினிகோ னென்ற க்ருஷ்ணனைக்குறித்துத் தாத்விகார்த்தத்தை நெஞ்சில் வைத்துக்கொண்டு வ்யாஹதபாஷணத்துக்கு அடியான அறிவுகேட்டைத் தங்கள்மேலே ஆரோபித்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

திருப்பாவை.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. உச்சு

எங்களுக்குக் குற்றம்சொன்னோ மித்தனைபோக்கி உன்னுடைய பூர்த்திக்குக் குற்றஞ் சொன்னோமோ? ஸர்வநிரபேக்ஷ நென்கை. எங்களுடைய அறிவொன்றுமில்லாமைக்குப் போராதோ உன்னுடைய குறைவொன்றுமில்லாமை? எங்கள் குறையாலே எங்களுக்கு இழக்கவேண்டிவது-உன்னுடையபூர்த்தியால் ஏதேனும் குறையுண்டாகின்றோ? என்கிறார்கள். இப்பள்ளத்துக்கு அம்மேடு நிரப்பப் போராதோ? இப்பாதாளத்துக்கு அப்பர்வதம் நேர் என்கை. எங்கள்பக்கல் ஜ்ஞாநவ்ருத்தாதிகள் ஏதேனுமுண்டோ நாங்களிழக்கைக்கு? என்று கருத்து. இத்தால் - உபாயநரபேக்ஷயம் சொல்லிற்று. (கோவிந்தா)-நீங்கள் என்னைப் பூர்ணனாகப் பேசினபடியாலே வேண்டியிருந்தோமாகில் செய்தல், இல்லையாகில் தவிர்தலன்றோ? என்ன, 'நிரபேக்ஷமான பரமபதத்திலே வந்தோமோ? எங்களை யொழியச் செல்லாமையாலே வந்து அவதரித்து எங்களுக்குக் கையாளாயிருக்கிற இடத்தேயன்றோ நாங்கள் அபேக்ஷிக்கிறது? இத்தால் - ஸௌலப்பம் சொல்லுகிறது.

(சுண்டிலையோ இத்யாதி.) இவர்களுட்கருத்தை அறியாமல் நீங்கள் அறிவு கேடரானால் ப்ராப்யத்திலாசையை விடுங்கோஎன்னும் க்ருஷ்ணாபிராயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆனால் இத்யாதி.) தான் கார்யம் செய்யும்போது ஸஹாயஸாபேக்ஷனும்படி ஜ்ஞாநஸத்தியாதிகளில் குறையில்லாதவனென்று ஸப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, இத்தால் - உபாயாந்தரம் நரபேக்ஷயம் பலிக்கையால் வ்யாஹத மென்னும் ஸங்கை பரிஹ்ருதமென்று தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (எங்களுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) நாங்கள் எங்கள்பக்கல் அறிவொன்று மில்லாமையும் சொல்லி உன்தன்னை ஸஹாயஸாபேக்ஷமான புண்ணியமென்று சொல்லிலன்றோ இரண்டு வார்த்தையும் வ்யாஹதமாவது: நீதானேயன்றோ உங்கள் பக்கல் கைம்முதலில்லாமையாலே வித்தோபாயம் கார்யகரமன்றென்று புண்யமாகாமையால் வ்யாஹதமென்றும் இத்தனை; நாங்களானால் ஸர்வநிரபேக்ஷனென்றே சொன்னோமையாலே வ்யாஹதமன்றென்று கருத்து. நான் பூர்ணனாய் எத்தனையேனும் நிரபேக்ஷனையாகிலும் என்பக்கல் நின்று பேற்றுக்கு இழவில்லாமையை எத்தால் அநீயவவித்திகோ எனன்ன; அருளிச்செய்கிறார் (எங்களுடைய இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) பூர்த்தியில் குறையில்லாதாப்போலே தங்கள்பக்கல் அறிவில்லாமையிலும் குறையில்லை யென்கிறார்கள் (எங்கள் இத்யாதி.) "கோவிந்தா" என்றதுக்கு சங்காபரிஹாரமுடிகே தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (நீங்கள் இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே.)

உரு0 திருப்பாவை—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.

‘குறைவாளர்க்கு நிறைவாளர் கொடுக்கக்கடவர்க ளென்று ஒன்று உண்டாகிலன்றோ என்பூர்த்தியும் உங்கள் அபூர்த்தியும் சொல்லுவது?’ என்ன, அதுவோ? (உன்தன்னோடு உறவு) - ‘நீ எங்களுக்கு உறவன்றோ? எங்கள் கார்யம் செய்யவேண்டாவோ?’ என்ன, — ‘அதுகொண்டோ; ஆனால், ஒரு குடநீரோடே போகிறது’ என்ன, — (உன்தன்னோடு உறவேல் நமக்கு இங்கு ஒழிக்க ஒழியாது) - உன்னோடு உண்டான ஸம்பந்தம் உன்னாலும் விடவொண்ணாது, எங்களாலும் விடவொண்ணாது; இருவருங்கூட க்ருதஸங்கேதரானாலும் விடவொண்ணாது. ‘இப்படிச் சொல்லுகிறது என்ன உரப்பு?’ என்ன; “நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே! நீ யென்னை யன்றியிலே” என்ற ப்ரமாணத்தைக் கொண்டென்ன; அவர்கள் உங்களைப்பெற்றவர்களன்றோ வென்ன; ஆனால், நீ எங்கள் கையில் தந்த மூலப்ரமாணத்தில் முதலெழுத்தைப்பார்த்துக்கொள்ளா யென்கிறார்கள்: அதாவது - “நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்” என்று அடியிலே சொன்னோ மென்றபடி. நீ ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனாகையாலே நாங்கள் நித்யஸார்நித்யஸாபேக்ஷரா யிருக்கிற உறவென்றுமாம். தயாபூர்ணனான உன்னோடு தயநீயதயா பூர்ணைகளான எங்களுக்கு உண்டான உறவென்றுமாம்.

(அறியாத இத்தயாதி.) - கீழ்த் தாங்கள் நெருக்கின அதுக்குக் கூடாமணம் பண்ணுகிறார்கள். (அறியாத) - அநவதூதத்தாலே வந்த அஜ்ஞாநம். (பிள்ளைகள்) - பால்யத்தாலேவந்த அஜ்ஞாநம். (அன்பு)-

நான் ஸௌலப்பயத்தால் உங்களுக்குக் கையாளாயிருந்தேனே யாகிலும் பூர்த்தியையும் அபூர்த்தியையுமிட்டு என்னுடனே வழக்குப்பேச நிமித்தமே தென்னும் சங்கையை அநுவதிக்கிறார் (குறைவாளர்க்கு இத்தயாதி.) “ஒழிக்க ஒழியாது” என்றதுக்கு ப்ரஸத்தியைக் காட்டாநின்றகொண்டு ப்ரஸ்ப்ரதிவசநருபேண தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (அதுகொண்டோ இத்தயாதி.) ‘உறவு’ என்று ஸாமான்யேந சொன்னத்தை, விசேஷித்து ப்ரமாணமுகேந கிர்த்தரிக்கைக்காக ப்ரஸ்நத்தைக் கிளப்புகிறார் (இப்படி இத்தயாதி.) அப்ருதக்ஷித்த ப்ரகாரப்ரகாரிலாவத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரமாணமுகேந உத்தரம் காட்டுகிறார் (நானுன்னே இத்தயாதி.) ‘நீ எங்கள் கையில் தந்த’ என்றது - ஆசார்யருபநாயத் தந்த வென்றபடி. ரக்ஷயரக்ஷகலாவ ஸம்பந்தாத்ரதத்தையிட்டுத் தாத்பர்யாத்ரதம் அருளிச்செய்கிறார் (தயேத்தயாதி.)

‘நெருக்கின அதுக்கு’ என்றதுக்கு—“உறவேல்நமக்கிங் கொழிக்கவொழியாது” என்று அவிநாபூதஸம்பந்தம் சொல்லுகையால் அதுக்கு வாசகமான திருநாமம் ஸம்ருதமாய், அத்தாலே பரத்வத்தைச் சொன்னதுக்கு என்று

திருப்பாவை.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. ௨௫௧

ப்ரேமத்தாலே வந்த அஜ்ஞாநம். இந்த ஹேதுக்களால் வந்த அறியாத் தனம் பொறுக்கவேணும். “உயாபூவாடா துணயெ நவாவி”

(௨௦௮) என்னக்கடவதிறே. ப்ரேமாந்தரைக் குற்றங்கொள்ளுகையாவது - ஒருபடுக்கையிலேயிருந்து கால்தாக்கிற்று கைதாக்கிற்று என்கையிறே. (உன்தன்னை இத்யாதி.) - கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணின பின்பு முதல்திருநாமஞ்சொல்லுகை குற்றமிறே. “நாராயணன்” என்றார்கள் கீழ்; நீர்மைஸம்பாதிக்கப் போந்தவிடத்தே மேன்மை சொல்லுகை குற்றமிறே.

(இறைவா) - தன்கைகால் தப்புச்செய்த தென்று பொடிய விரகு உண்டோ? உடைமையை யிழக்கை உடையவ னிழவன்றோ? (இறைவா) - “பிழைப்பராகிலும் தம்மடியார் சொற்பொறுப்பது பெரியோர் கடனன்றே.” ஐயர் தடுக்கின்கீழே யிருந்து கேட்டறியாயே? நீ இறைவனாகைக்கும் சீறுகைக்கும் என்னசேர்த்தி யுண்டு? (நீ தாராய் பறை) - விலக்காமை பார்த்திருக்கும் நீ எங்களபேகூழிதம் செய்யாய்.

(௨௮)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. (கறவைகள் இத்யாதி.) முதற்பாட்டில் - ஸங்க்ரஹேண சொன்ன ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டையும் மேலிரண்டுபாட்டாலே விவரிப்பதாக, இப்பாட்டில் ப்ராபகஸ்வரூபத்தை விவரிக்கிறார்கள்.

வ்யா.—(கறவைகள் இத்யாதி.)-ஜ்ஞாநஹீநரான ஸம்ஸாரிகளே அநுவர்த்தித்து ஸம்ஸாரத்தை ப்ராப்யமாகப்பற்றிதேஹபோஷணைக பரராபிருந்தோம்; இதிறே உன்னை நாங்கள் பற்றுகைக்கு அநுஷக்ருத்து. ‘அறியாத் தனம்’ என்றது - அத்தால்வந்த சிறுபேரழைக்கையைச் சொல்லுகிறது.

“இறைவா” என்றதுக்கு இரண்டு அர்த்தம் - ஸ்வாமியென்றும், பெரியோனென்றும், முந்தினது - (தன்கை இத்யாதி வாக்யத்வயம்,) இரண்டாவது - (பிழைப்பர் இத்யாதி வாக்யத்வயம்.) பிழை - தப்பு. ‘ஐயர்தடுக்கு’ என்றது - பள்ளிக்கூடத்தில் வாத்யாரிருக்கும் தடுக்கு என்றபடி. இத்தால் - பெரியோர்கள் ஸஹவாஸமில்லையோ வென்று கருத்து. இவ்வர்த்தத்வயத்துக்கும் சேரப் பலித்த தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நீ இறைவனாகைக்கும் இத்யாதி.) “கோவிந்தா” என்றபதத்தைக் கடாகூழித்து “நீ” என்றதுக்கு ஸ்வாம் அருளிச்செய்கிறார் (விலக்காமை இத்யாதி.) இத்தால் - அத்வேஷமே வ்யாஜமாக ரகூழிக்கும் நீ எங்களாபிமுக்யத்தை வ்யாஜமாகிடுகொண்டு தரவேணு மென்றுகருத்து.

(௨௮)

௨௫௨ திருப்பாவை.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.

டித்த கர்மயோகம். (அறிவொன்றுமில்லாத) - ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாந விசேஷமான பக்தியோகமும்இல்லாத.(ஆய்க்குலம்)-உபாயாந்தரங் களில்லாமையால் தோஷமாகாத குலத்திலே பிறந்தவர்கள் நாங்கள். இத்தால் - ஜம்வ்ருத்தஜ்ஞாநங்களாலுண்டான நிகர்ஷம் சொல்லு கிறது; ஆகில், புருஷார்த்தத்தை இழக்குமித்தனையன்றோ வென்ன; புண்யமில்லாதாரன்றோ இழப்பதென்ன; உங்கள்புண்யம்ஏதென்ன,- (உன்தன்னை இத்தாதி.) - எங்கள்குலத்திலே அவதரித்த உன்னையே புண்ணியமாக அநந்யஸாதாரான யாம் உடையோம். (குறைவொன் றுமில்லாத) - எங்கள் அபூர்த்தி ஆராய்ப்படிபாயோ உன்னுடைய பூர்த்தியிருப்பது? ஸர்வவிரபேஷனன்றோ நீ யென்று கருத்து.(கற வைகள் இத்தாதி.)-இவ்வளவும் தங்களுடைய ஆகிஞ்சநயத்தையும் அநந்யகதித்வத்தையும் உபாயத்தினுடைய நைரபேஷ்யத்தையும் சொன்னார்களாய்த்து. குறைவாளர்க்கு நிறைவாளர் குறை தீர்க்க வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்த மென் னென்ன; அதுவோ? (கோவிந்தா உன்தன்னோடுஉறவு) - எங்கள்குலத்தில் பிறந்த அஸரண்ய ஸரண்ய னான உன்தன்னோடு அநந்யஸரணரான எங்களுக்கு உண்டான ஸ்வஸ்வாமிபாவஸம்பந்த நிர்ப்பந்த மென்ன; அதுவோ ஒருகுட நீரோடே போகிறதென்ன, (உறவேல் நமக்கு இங்கு ஒழிக்க ஒழி யாது)-உன்ோடு நமக்கு உண்டான உறவை ஆராய்ந்துபார்த்தால், ஸோபாதீக மன்றிக்கே, நம்மிருவருடையவும் ஸ்வரூபமாயிருக் கையாலே அதுதானும் நித்யமாகையாலே ஸர்வ சக்தியான உன்ன லும் போக்கவொண்ணாது, ப்ராக்ருதரான நம்மாலும் போக்க வொண்ணாது, க்ருதஸங்கேதிகளான இருவராலும் போக்க வொண்ணாது * இருள்தருமா ஞாலமான இத்தேசத்தாலும் போக்கவொண்ணாது. ஸம்பந்தஜ்ஞாநரூபமாகையாலே இதுக்கு விஸ்மருதி இங்கே வரக்கூடாதோ வென்ன; “பிறந்தபின் மறந் திலேன்” என்கையாலே வரக்கூடாது; ஆனாலும், ‘யதோபாஸந மன்றோ பலம்? நீங்கள் நம்மைச் சிறுபேரிட்டழைத்திகோளே, உங்கள் சிறுமை தீரும்படி எங்ஙனே?’ என்ன,—(அறிபாத இத்தாதி.)—அறிபாமையாலும் பால்பத்தாலும் ப்ரேமத்தாலும் உன்னைச் சிறுபேராலே யழைத்தோமே யாகிலும் ஸர்வஜ்ஞாய் ஸர்வஸ்வமாத்பராய் ப்ரேமபரவஸுனை நீ சீறியருளா தொழிய வேணும். (இறைவா-சீறியருளாதே)-சீறினால்வரும்அநர்த்தம் உன்ன தன்றோ? ஆகையால், (நீதாராய்) - அத்தலையில் குறையன்றியிலே

திருப்பாவை.—இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு. ௨௫௩

யொழிய அமையுமிறே. பேற்றுக்கு அத்வேஷமேயிறே இத் தலைக்கு வேண்டுவது; பேற்றின்கூத்துக்குக் கீழ் வினேந்ததெல்லாம் அத்வேஷமாத்ரமாயிருக்குமிறே. (இறைவா) - * வாநோரிறையை நினைத்தன்று, * ஆய்க்குலமாய்வந்து தோன்றின நம்மிறை. (௨௮)

அ.—இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிலே - உபாய ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி, தங்கள்உத்தேஸம் கைங்கர்ய மென்று ப்ர பந்ததாப்பாயத்தைச் சொல்லி, முடிக்கிறார்கள் - இதில்; ப்ராப்யருசியையும், ப்ராப்யந்தான் இன்னதென்னு மிடத்தையும், அத்தை அவனே தரவேணுமென்னு மிடத்தையும் தங்கள் ப்ராப்யத்வரையை யும் அறிவிக்கிறார்கள். திருவாய்மொழியில்*எம்மாவீட்டிலே ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து, அதில் சரமதஸையான அர்த்தத்தை * நெடு மாற்கடிமையிலே அதுபவித்து முடித்தது; இதில் - முந்தாற சரம தஸையான * நெடுமாற்கடிமையில் அர்த்தத்தை அதுபவித்து, அது நிலைநிற்கைக்காகவும் அத்தைக் காத்தாட்டுகைக்காகவும் *எம்மாவீட்டில் அர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டுகிறது.

மு.—சிறற்றஞ்சிறுகாலேவந் துன்னைச்சேவித்துன்
பொற்றாமரையடியே போற்றும்பொருள்கேளாய்
பெற்றம்மேய்த்துண்ணுங்குலத்திற்பிறந்து நீ
குற்றேவலெங்கோக் கொள்ளாமற்போகா

இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு. (சிறற்றஞ்சிறுகாலே இத்யாதி.) ‘உனக்கே நாமாட்செய்வோம்’ என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து வருத்தவர்த்திஷ்யமாண கதூர முகேக கீழ்ப்பாட்டோடேஸங்கதியிடுகிறார் (கீழ்இத்யாதி.)ச்ரோதாக்களுக்குப் புத்தீ ஸௌகர்யார்த்தமாக ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யேத் யாதி.) ‘போற்றும்பொருள்கேளாய்’ என்றத்தைப்பற்ற, ‘ப்ராப்யருசியையும்’ என்றது, ‘எற்றைக்கும்’ இத்யாதிபைக் கணிசித்து அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யந்தான் இத்யாதி.) ‘அவனேதரவேணும்’ என்றது - ‘குற்றேவலெங்க ளோக் கொள்ளாமற்போகாது’ என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, ‘ப்ராப்யத்வரையை யும்’ என்றது - ‘சிறற்றஞ்சிறுகாலேவந்து’ என்றத்தை அவலம்பித்து. தாங் கள் காலமேவருகைத் தவரையன்றிக்கே கூடாதிதே யென்று கருத்து. ஆண் டாள் சரமபர்வத்திலே உற்றிருக்கையாலே இவள்ப்ரபந்தத்துக்கும் ஆழ்வார் ப்ரபந்தத்துக்குமுள்ள வாகியை அருளிச்செய்கிறார் (திருவாய்மொழியில் இத்யாதி.) ‘காத்தாட்டுகைக்காகவும்’ என்றது - பரிபாலித்து மேன்மேலும் ரவிப்பிக்கைக்காகவு மென்றபடி.

திருப்பாவை.—இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு. ௨௫௫

அவன் வரவாலேயாயிருக்க, “வந்து” என்றது - ஆதராதிஸபத்தாலே. இதுதான் அங்குத்தைக்கு மிகையாயிறே யிருப்பது. எங்ஙனே யென்னில்?—“வஹுஜஹி மஜாஜெஹுவஹெஹவஹுஸ-ஹெஹ” (௭௫) என்று - நீ இருந்த இடத்தே வந்து. ராகம் காமப்ராப்தி ஸஹியாதிறே. (உன்னைச்சேவித்து) - பலம்வேண்டாதேஸாதாகாலத்திலே ரவிற்கும் உன்னைச் சேவித்து. “ஹுஹு-ஹாகாஹு” (௨௧0) என்றும், “பலமுந்துசீர்” என்றுமிறே இருப்பது. அதுக்கு மேலே ஓராஞ்சலியையும் உண்டறுக்க மாட்டாத உன்னைச் சேவித்து; எழுதும் என்னும் இது மிகையான உன்னைச் சேவித்து. ஸேவ்யரான நாங்கள் ஸேவகரம்படி அத்தலை இத்தலையாவதே! “ஹுஹு-ஹாஹுஜஹி” (௨௧௧) என்னக்கடவதிறே.

(உன் பொற்றா மரையடியே)-மஹார்க்கமுமாய், போக்யமுமாய், ப்ராப்தமுமாயிருந்ததிருவடிகளிலே. “அடியே” என்கிற அஹதாரணத்துக்குக் கருத்து - “ஹவ-ஹாஹு-ஹாவஹு-ஹு-ஹீயஜாநொ யஹாந

வகம் நியாமகம் அருளிச்செய்கிறார் (சிற்றமித்யாதி.) ‘ஆதராதிஸபத்தாலே’ என்றது - திருவேங்கட யாத்ராதிகளைப் போலே ப்ராப்யமாகையாலே வந்த ஆதராதிஸபத்தாலே பென்றபடி. பகவல்லாபும் அவன் வரவாலேயாயிருக்கை எங்ஙனே யென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இதுதான் இத்யாதி.) ‘இருந்த விடத்தே வந்து’ என்ற அநந்தரம் “என்னை” என்று ஸேஷம். “உன்னை” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்குமேலே இத்யாதி.) அதுக்குமேலே யென்றது-தாங்கள் வந்ததுக்குமேலே என்றபடி. அஞ்சலியை உண்டறுக்க மாட்டாமையை ஸம்வாதபூர்வகம் விவரிக்கிறார் (எழுதும் இத்யாதி.) இவ்வாக்பத்துக்கு “தொழுதுமாமலர்நீர் சுடர்துபங்கொண்டு எழுதும்” என்ற இடத்தில், “தொழுதும்” என்றதிலே நோக்கு. “சேவித்து உன் பொற்றாமரை” என்று - தாங்கள்ஸேவிக்கை அவத்யமாகச் செல்லுக்கைக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸேவ்யரான இத்யாதி.)

“உன்னைச்சேவித்துப்பொற்றாமரையடி” என்ன அமைந்திருக்க, “உன்” என்றதன் பலிதார்த்தம் ‘ப்ராப்தமுமாயிருந்த’ என்றது. ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், பெருமான், “யௌவராஜ்யத்தை யடையும்” என்று இளையபெருமானைக் குறித்து அருளிச்செய்தாலும் அதுக்கு ஆளாகாதாப் போலே யென்று அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாத்மநா இத்யாதி.) யோகம் - அலப்யலாபமான்

உதிக் திருப்பாவை. - இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு.

யுள விக்ரமாவெதியொழி” (உகஉ) என்னுமாபோலே வே
றொருப்ரயோஜனத்துக்கு ஆளாகாதிருக்கை. (போற்றும்)-போற்றுகை
பாவது - ஸ்வாமிக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகை. (பொருள்
களாய்) - முன்பே இருக்கிறவனை “கேளாய்” என்பானென் னென்
னில்?-இவர்களுடைய ஸ்தநாத்யவயவங்களிலே அந்நபரனாபிரருக்கை
பாலே உன்பராக்கைவிட்டு நாங்கள் சொல்லுகிற வார்த்தையைக்
களா யென்கிறார்கள்.

அவனும், இவர்கள் பேச்சன்றோ? என்று கேட்டான்; - (பெற்
றம் மேய்த்து இத்யாதி.)-என்றும் சாஸ்த்ரத்திலே கேட்டுப்போகக்
டவ நீ பசுக்கள் மேய்த்து உண்ணக்கடவதான இடைச்சாதியிலே
வந்து பிறந்த எங்களை அடிமைகொள்ளுதொழிய வெண்ணுது.
(பெற்றம் மேய்த்துண்ணுங் குலம்) - ரக்ஷயமான பசுக்கள் வயிறு
நிறைந்தாலல்லது தாங்களுண்ணுத குலம். உன் பிறப்பாலும் எங்
ள்கார்யம் தலைக்கட்டவேணு மென்று கருத்து.

(குற்றேவல்) - அந்தரங்க வருத்தி; அன்றிக்கே, உசிதமான
அடிமை யென்றுமாம். (எங்களை) - பசுக்களுக்கு வேறு ரக்ஷகருண்
டானாலும் உன்னை யொழிய ரக்ஷகரில்லாத எங்களை. (கொள்ளாமற்
போகாது) - உனக்கு விஹிதம். ஸப்தாதி விஷயங்களே தாரகமா
பிருக்கிறது எங்களை, உன் வடிவழகைக் காட்டி, “உண்ணுஞ் சோறு
பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன் எம்பெரு
மான்” என்னும்படி பண்ணி ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யம்
தாராதே போகை உனக்குப் போருமோ வென்கை. “உண்டிட்டா
யினியுண்டொழியாய்” என்கிறார்கள்.

இவர்கள் சொன்ன ஸமநந்தரத்திலே, நீங்கள் நோன்புக்கு
அங்கமானவற்றைக் கொண்டுபோயித்தனை யல்லது, வேறு நீங்கள்

யெளவராஜ்யத்தை யென்றபடி. “சுமலுயாவொயொழிவூர்த
செஷஃ ததுரிரக்ஷணடி” என்று ப்ரவீத்தம்.

“எங்களை” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் காட்டா நின்றுகொண்டு,
“கொள்ளாமல் போகாது” என்றத்தை விவரிக்கிறார் (ஸப்தாதிஇத்யாதி)
போருமோ - தருமோ?

“பறைகொள்வா னென்றுகான்” என்றதுக்கு ப்ரஸக்தி அருளிச்செய்
கிறார் (இவர்கள் இத்யாதி.) “கான்” என்று சொல்லுகையால் தோன்றுகிற

உருஅ திருப்பாவை.—இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு.

வும் நீயேயாகவேணு மென்கைக்காக. “ஔதாவிதாலுதா
நிவாவஸுரணாவஸு” (சஎ) “கூஷாஸுயாகூஷ
வஸுயாகூஷ நாயாஸுவாணவா” (உகசு) “சேலேய்கண்ணிய
ரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும்” என்னக்கடவதிறே.

‘மற்றும் வேண்டுவது என்?’ என்ன;—(உனக்கே நாம் ஆட்
செய்வோம்)-ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்கச்செய்தே, ஸூபரதாழ்வானைப்
போலே விஸ்வலித்திருக்கை யன்றியே, இனையபெருமானைப்
போலே அடிமை செய்யவேணும். “உனக்கே” என்கிற அவதார
ணத்துக்குக் கருத்து - நீ உகந்த அடிமைசெய்வோம்; உனக்கும்
எங்களுக்குமா யிருக்கிற இருப்பைத்தவிர்த்து, “தனக்கேயாக
வெனைக் கொள்ளுமீதே” என்னுமாபோலே நீ உகந்த அடிமை
யாகவேணும். அஹங்கார கர்ப்பமான அடிமை புருஷார்த்தம்
ஆகாது.

(மற்றை நம் காமங்கள்மாற்று) - நாங்கள் “எங்களுக்கு” என்றி
ருக்கு மதுவும், நீயும் “இவர்களுக்கு” என்றிருக்கு மதுவும், இவை
இரண்டும் - விரோதியாகையாலே அத்தைத் தவிர்த்துத் தர
வேணும் என்கிறார்கள். (உசு)

ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யாநம்.

அ.—இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு. (சிற்றம்இத்யாதி.) இப்பாட்
டில், உபேயஸ்வருபத்தை விவரிக்கிறார்கள்.

வ்யா.—(சிற்றம்இத்யாதி.) - ஸத்வோத்தரமான காலத்திலே
ஆற்றாமையாலே வந்து, வருகை மிகை என்று இருக்கும் உன்னைச்
சேவித்து. (உன் பொற்றாமரை இத்யாதி.) - ப்ராப்தமாய் ஸ்ப்ருஹ
ணீயமாய் ஸௌகந்த்யஸௌகுமார்யலாவண்யங்களாலே பரமபோக்
யமான உன் திருவடிகளையே மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகைக்கு

“உனக்கே” என்றவிடத்தில் எவகாரார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்
பந்தம் இத்யாதி.)

“மற்றநங்காமங்கள்” என்றது - மற்றை எங்களுடைய புருஷார்த்
தங்களென்றாய் அதுதானும் நீ எங்களுக்கென்று நினைத்திருக்கும் எங்கள்
கார்யமென்றாய், தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நாங்கள் இத்யாதி.)
‘நாங்கள் எங்களுக்கென்று இருக்கும்மதுவும்’ என்றது - த்ருஷ்டாந்தார்த்தம்.

திருப்பாவை.—இருபத்தொன்பதாம்பார்ட்டு. உருக

ப்ரயோஜனத்தைக் கேளாய். (பெற்றம் இத்யாதி) - ஸ்வரகூடயரகூடணம்பண்ணித் தான் ஜீவிக்கிற குலத்தில் பிறந்த நீ. ரகூடகனான நீ ரகூடபரான எங்களைக் கைங்கர்யம் கொள்ளாமலிருக்க வொண்ணாது; ரகூடணரூபகார்ய மில்லாதபோது ரகூடயரகூடகபாவம் ஜீவியாதிமே. இப்படி அபேக்ஷிக்க, “கைங்கர்யமாவதுஎன்? நீங்கள் முதலில் சொன்னபடியே, பறையைக் கொள்ளுங்கோள்” என்று பறையைக்கொடுக்க; (இற்றைப்பறைகொள்வானன்றுகாண் கோவிந்தா)-இந்தப்பறையைக் கொள்ளுகிற பேர்களன்று நாங்கள், நீ தாத்பர்யக்ராஹிபன்றியே யதாஸ்ருதக்ராஹியா யிருந்தாய். ‘ஆனால், உங்களுக்கு அத்தால் ஏது?’ என்ன; (எற்றைக்கும் இத்யாதி.) - ஸர்வதேஸஸ்வகாலஸ்ர்வாவஸ்தை களிலும் உன்னோடே ஏகதர்மியென்னலாம்படி ஸம்பந்தித்திருக்கக்கடவோம். (உனக்கே இத்யாதி.) - ஸம்பந்தித் திருந்து எங்கள் ரஸத்துக்கு உறுப்பாகையுமன்றிக்கே, உனக்கும் எங்களுக்கும் பிறக்கும் ரஸத்துக்கு உறுப்பாகையுமன்றிக்கே, உன்னுடைய ரஸத்துக்கே உறுப்பாக அநந்யார்ஹஸேஷபூதரான நாம், தாஸவ்ருத்தியைப் பண்ணக்கடவோம். (மற்றைஇத்யாதி.) - இதுக்குப் புறம்பான நம்முடைய அபிமானக்ரஸ்தமான ப்ரயோஜனங்களைப் போக்கு.

கீழ்-“பறை” என்று மறைத்துச்சொன்ன அர்த்தத்தை, இப்பாட்டில், அவனுக்கு உகப்புக்காகப் புகராகப்பண்ணும் அடிமைபென்று விஸதீகரித்துச் சொல்லுகிறார்கள் “பெற்றம்மேய்த்துண்ணும் குலம்” என்று-ஜ்ஞாநஜந்மத்தைச் சொல்லுகிறது; ஜ்ஞாதாக்கள் ஆந்ருஸ்ஸப் ப்ரதாநராய்ப் பரநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாதே பிறருஜ்ஜீவிக்கும்படி ஹிதப்ரவர்த்தநம் பண்ணுகையைப் பற்ற. “பொற்றாமரையடியே போற்றும் பொருள் கேளாய்” என்றவர்கள் தாங்களே “குற்றேவல் எங்களைக் கொள்ளாமற்போகாது” என்று - கைங்கர்யத்தைப் ப்ரார்த்திக்கையாலே கைங்கர்யந்தானும் மங்களாஸாஸநரூபமானபடியாலே மங்களாஸாஸநத்துக்குப்பலமாக அவன் கொடுக்கவேண்டியதும் இவர்கள் கொள்ளவேண்டியதும் மங்களாஸாஸநமே என்றதாய்த்து.

“சிற்றம் சிறுகாலே - போற்றும்பொருள் கேளாய்” என்கையாலே - ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கித் தேஹாதுபந்திகளான த்ருஷ்ட பலங்களை அடியோங்கள் அபேக்ஷித்தாலும் ஹிதபரான நீ கேள்விகொள்ளவும் கடவையல்ல, கொடுக்கக்கடவையுமல்ல என்றதாய்த்து.

௨௬௦ திருப்பாவை.—மும்பதாம்பாட்டு.

அ.—நிகமத்தில், இப்பரபந்தம் கற்றார், பிராட்டியாலும் எம் பெருமானாலும் ஸர்வகாலமும் விஷயீகரிக்கப்படுபவர்கள் என்கிறார்கள். கற்றருக்கு அதுஷ்டித்தாரோபாதியும் அநுகரித்தாரோபாதியும் பலம் வலித்திக்கு மென்கை. “கன்றிழந்த தலைநாகு தோற்கன் றுக்கும் இரங்குமாபோலே இப்பாசரங் கொண்டு புக நமக்கும் பஸி க்கும்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார்.

மு.—வங்கக்கடல்கடைந்த மாதவனைக்கேசவனைத்
திங்கட்டிருமுகத்துச் சேயிழையார்சென்றிறைஞ்சி
அங்கப்பறைகொண்டவாற்றை யணிபுதுவைப்
பைங்கமலத்தண்டெரியற் பட்டர்பிரான்கோதைசொன்ன
சங்கத்தமிழ்மலை மும்பதாந்தப்பாமே
இங்கிப்பரிசுரைப்பா ரீரிரண்டுமால்வரைத்தோள்
செங்கட்டிருமுகத்துச் செல்வத்திருமாலால்
எங்குந்திருவருள்பெற் றின்புறுவரெம்பாவாய்.

பதவுரை.—வங்கக்கடல்-கப்பல்களையுடையதிருப்பாற்கடலை,கடைந்த-கடைந்து தேவர்களுக்கு அம்ருதம்தந்தருளின, மாதவனை - ஸ்ரீயுடையது, கேசவனை - ப்ரஹ்மாவுக்கும் ருத்ரனுக்கும் தலைவனுமாக இருப்பவனை, திங்கள் - பூர்ணசந்திரனையொத்த, திருமுத்து - அழகிய முகத்தையுடைய ராய், சே இழையார் - செவ்விதான ஆபரணங்களுையுடையராகிய கோப ஸ்தரீகள், சென்று இறைஞ்சி - சென்று மங்களாஸாஸகம்பண்ணி, அங்கு - திருவாய்ப்பாடியில், பறைகொண்ட - நாட்டுக்குப்பறையென்றொறு வ்யாஜத் தையிட்டு அடிமையைக் கைக்கொண்ட, ஆற்றை-அந்தப்ரகாரத்தை,—அணி புதுவை-அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் திருவவதரித்தவராய், தன்பை கமலம்-குளிர்திருந்துள்ள புதியதாமரைமலர்களாலாகிய, தெரியல் - மாலையையுடையராய்,பட்டர்பிரான்-ப்ராஹ்மேணுத்தமரானபெரியாழ்வாரது, கோதை-திருமகளாரான ஆண்டாள், சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய், சங்கம் - (கோபஸ்தரீகள்) திரள்திரளாகக்கூடி அநுபவித்த ப்ரபந்தமாய், தமிழ் மலை -

மும்பதாம்பாட்டு. (வங்கக்கடல் இத்தயாதி.) “திருமாலா லெங்கும் திருவருள்பெற்றின்புறுவர்” என்றத்தைக் கடாகூழித்து அவதாரிகை அருளிச் செய்கிறார் (நிகமத்தில் -இத்தயாதி.) திருவருள் பெற்றின்புறுகையைத்ருஷ்டாந்தபூர்வகம் விவரிக்கிறார் (கற்றார் இத்தயாதி.) “சேயிழையார் சென்றிறைஞ்சி” என்றத்தைப் பற்ற ‘அதுஷ்டித்தார்’ என்றது. “கோதை சொன்ன” என்றத்தைப் பற்ற அநுகரித்தார்’ என்றது. அதுஷ்டித்தார்க்கும் அநுகரித்தார்க்கு முன்ன பலம் இத்தைச் சொன்ன மாத்தரத்திலே வலித்திக்குமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (கன்றிழந்த இத்தயாதி.)

தமிழ்ப்பாமாலையான, முப்பதும் - முப்பதுபாசுரங்களையும், தப்பாமே - தப்பாமல், இங்கு இப்பரிசு உரைப்பார் - இந்தஸம்ஸாரத்திலே இப்பாசுரமாத் திரத்தைச் சொல்லுமவர்கள்,—மால் வரை-பெரியமலையையொத்துத் திண்ணிதாயிருந்துள்ள, ஈரிரண்டு தோள் - நான்கு திருத்தோள்களையும், செங்கண் - (ஆயிரத்தர்பக்கல் வாத்தஸல்யத்தால்) சிவந்த திருக்கண்களையும், திருமுகம் - அழகிய திருமுகமண்டலத்தையுமுடையனும், செல்வம் - (நித்யவீழுகியும் லீலாவீழுகியு மாகிற) ஐஸ்வர்யத்தையுடையனும், திருமாலால் - ஸ்ரீ பஃதியான நாராயணனாலே, எங்கும் - த்ருஷ்ட அத்ருஷ்டங்களிரண்டிலும், திரு அருள்பெற்று-ஒப்பற்ற க்ருபையைப் பெற்று, இன்பு உறுவர் - ப்ரஹ்மாந்தயுக்தரா யிருக்கப்பெறுவார்கள். வங்கம் என்பதற்கு - அலைகள் என்று பொருள்கொள்ளினுமாம்.

ஆண்டாள்திருவடிகளே சரணம்.

வ்யா.—(வங்கக்கடல்)-கடல்கடையாநிற்க, மரக்கலம் அலையாத படி கடைந்த நொய்ப்பம். கடைந்தபோது சுழன்று வருகையாலே கடலடைய மரக்கலமாய் நின்றபடி பென்றுமாம். ப்ரயோஜநாந்தர பரருக்கும் உடம்பு நோவக் கடல்கடைந்து அபேக்ஷிதஸம்விதநம் பண்ணும் ஸீலவா னென்கை. க்ருஷ்ணனையாகில் கவிபாடிற்று, க்ஷிராப்திமதகம் பண்ணினவனைச் சொல்லுகை பின்னைச் சேருமோ என்னில்?—“விண்ணவரமுதுணவமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட வெம்பெருமானே” என்று - தேவகார்யமென்று ஒருவ்யாஜத்தை யிட்டுப் பெரியபிராட்டியாகிற பெண்ணமுதத்தைப் பெறுகைக்காகக் கடல்கடைந்தபடி. ஊரார் கார்யத்தை ஒருவ்யாஜமாக்கிப் பெண்களைப்பெறுகைக்காக நோன்பிலே அந்வயிப்பித்த க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்வபாவத்தோடு ஸந்த்ருஸ்யாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறார்கள். (மாதவனை) - ஆஸ்ரயணீயமுமாய் போக்யமுமாயிருக்கும் தத்வம் ஸக்ஷம் ஸநாதமா யிருக்கு மென்கை. ஆஸ்ரயித்தார் குற்றத்தைப் பொறுப்பித்து அபேக்ஷிதங்களைச் செய்விப்பார் அருகே உண்டென்கை. (கடல்கடைந்த மாதவனை) - கடல்கடைந்து பிராட்டியை லபித்தவனை. (கேசவனை) - விரோதிரிஸந ஸ்வபாவனை. ஸத்ரீத்வப்ரயுக்தமாக ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் அந்யஸேஷத்வத்தையும் போக்கினவனை. “(மாதவனைக் கேசவனை) - “அலைகடல் கடைந்து அத

“கடல்கடைந்த” என்னுமல், “வங்கக்கடல்” என்று விசேஷித்ததுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (கடல் இத்தாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) நொய்ப்பம் - ஸமார்த்தம். திருப்பாற் கடலுக்கு வங்கஸம் பந்தம் சொல்லுகிறது - இந்தக்கடலோட்டை ஸாம்யத்தைப் பற்ற.

உகூ2 திருப்பாவை. — முப்பதாம்பாட்டு

னுட் கண்ணுதல் நஞ்சண்ணக் கண்டவனே, விண்ணவமுதுண
வமுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்ட வெம்பெருமானே” என்கிறபடி
யே - தான் ஸாக்ஷாத் அம்ருதத்தையுண்டு ப்ராஹ்மாதிகளுக்குக்
கோதைக் கொடுத்தான்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர்.

(திங்கள் திருமுகம்) - க்ருஷ்ண ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே குளிர்ந்து
மலர்ந்த முகம். “கதிர்மதியம்போல் முகத்தான்” என்று அநிபவ
நீயத்வமும்உண்டு அங்கு; அநுகூலர்க்கேயான முகமாகைபாலே
“திங்கள் திருமுகம்” என்கிறார்கள் - இங்கு; இவனை அருபவிப்பார்
முகமும் இப்படியேயிறே யிருப்பது. *மதிமுக மடந்தையரிதே.
(சேயிழையார்) - “சூடகமே” இத்யாதியில் தாங்கள் அபேக்ஷித்த
படியே அவனும் அவளும் கூட இருந்து பூட்டின ஆபரணத்தை
யுடையவர்கள். க்ருஷ்ணவிஷயீகார யோக்யதையாகிற ஆபரணத்தை
யுடையவர்கள். க்ருஷ்ண விஷயீகாரத்தால் பிறந்த புகராலே
ஒருபடி ஆபரணம் பூண்டாற்போலே யிருக்கிறவர்கள். (சென்று) -
இவ்வொப்பனையோடே வரப் பார்த்திருக்கு மளவல்லாத த்வரை
யைச் சொல்லுகிறது. (இறைஞ்சி) - “அன்றிவ்வுலக மளந்தா யடி
போற்றி” என்கிறபடியே அவனுக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணி.

(அங்கு)-திருவாய்ப்படியிலே.(அப்பறைகொண்ட வாற்றை) -
நாட்டுக்கு “பறை” என்று ஒருவ்யாஜத்தையிட்டு அடிமைகொண்ட
படியை.

(அணிபுதுவை) - ஸம்ஸாரத்துக்கு நாயகக்கல்லான ஸ்ரீவில்லி
புத்தூர். (பைங்கமலத்தண்டெரியல்)-ப்ராஹ்மணர்க்குத் தாமரைத்
“கஜதிஸ்ப்ரஹ்மணாநாடி” என்றத்தைப்பற்ற “கேசவன்” என்றதுக்கு
அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (அலைகடல் இத்யாதி.)

“திரு” என்று - விகாஸத்தாலுண்டான கார்தியைச் சொல்லுகிறதாய்.
அருளிச்செய்கிறார் (மலர்ந்த என்று.) “சே” என்று - அழகாய், “இழை”
என்று - ஆபரணமாய், “சூடகம்” இத்யாதியில் சொன்ன ஆபரணங்களா
தல், க்ருணவிஷயீகாரமாகிற ஆபரணமாதல், அத்தால் வந்த புகராதல்
என்று மூன்றுவிதமாக அருளிச்செய்கிறார் (சூடகம் இத்யாதி.) ‘ஒருபடி’
என்றது - முத்துப்படி, பவளப்படி யென்றாற்போலே சில ஆபரணங்க
ளென்றபடி.

பை - பசுமையால், கமலம் - கமலத்தினுடைய, தண் - குளிர்ந்த,
தெரியல் - மாலையென்று ஸுப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, பெரியாழ்வார்க்கு
அத்தை நிருபகமாகச் சொன்னதுக்குப் பாவம் அருளிச்செய்கிறார் ப்ராஹ்
மணர்க்கு இத்யாதி.)

தாராகையாலே சொல்லுகிறது. (பட்டர் பிரான் கோதைசொன்ன)-
ஆண்டாள் அதுகார பாகாரத்தாலே அதுபவித்துச் சொன்ன.
“ஹஹாவா ஹஹா ஹஹா ஹஹா” (உகஎ) என்று - பராஸர
புத்ரனென்று ஆப்திக்குச் சொன்றாற்போலே, பெரியாழ்வார் மக
ளாகையாலே சொன்ன அர்த்தத்தில் அர்த்தவாத மில்லை.

(சங்கத் தமிழ்மலை) “குழாங்களாய்” என்னுமாபோலே திரள் திரளாக அதுபவிக்கவேண்டும் ப்ரபந்தம். பஞ்சலக்ஷம் குடியிற் பெண்கள் திரள்திரளாக அதுபவித்த ப்ரபந்தமிதே. (தமிழ்மலை) - பிராட்டி ஆண்டாளானாற்போலே, உபநிஷத்து தமிழானபடி. (மலை) - பாவநமான அளவன்றிக்கே போக்யமுமா யிருக்கையும், தலையாலே சுமக்கவேண்டியிருக்கையும். (முப்பதாம் தப்பாமே) - இதில் ஒரு பாட்டும் குறையாமே. விலையில்லாத ரத்நங்களாலே செய்த ஏகாவலியிலே ஒருரத்நம் குறைந்தாலும் * நெடும்பாழா யிருக்குமிதே; அப்படியே ஒருபாட்டிக் குறையிலும் பேரிழவா யிருக்கு மென்கை.

(இங்கு) - பிற்பட்ட காலத்திலே என்னுதல், ஸம்ஸாரத்திலே என்னுதல். (இப்பரிசுடரைப்பார்) - இப்பாசுரமாத்ரத்தைச்சொல்லுவார். திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்கள் தாங்கள் க்ருஷ்ணபுவம் பண்ணிப் பெற்றார்கள்; ஆண்டாள் அநுகாரத்தாலே பெற்றாள். ஆகையாலே, இப்பரபந்தம் கற்றார்க்கு இந்தப்பலம் கிடைக்கும்.

மாலே - புஷ்பமாலிகையாய், அத்தாலே - இப்பரபந்தத்தைச் சொல்லு
கைக்கு அதுக்கும் இதுக்குமுண்டான ஸாத்நஸ்யத்தைக் காட்டுகிறார் (பாவ
நமான இத்யாதி.) தலையாலே சுமக்கவேண்டி யிருக்கையாவது - ஸிரீரீகம்ப
நேச அநுஸந்திக்கவேண்டியிருக்கை. இப்படி ஸிரீரீகம்பநம்பண்ணும்போது
பிறர்கொண்டாடும்படியிருக்கை ஸிரோபூஷணமாயிருக்கை யென்றபடி.
'ஏகாவலி' என்றது - ஒற்றைவடமான ரத்நமாலிகை.

இப்பரிசு - இந்த ப்ரகாரமான பாசுரத்தையென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இப்பாசுரம் இத்தாதி.) இப்படி விசேஷித்ததற்கு பாவம் அருளிச்செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடியில் இத்தாதி.) “இந்தப்பலம்” என்றது - இன்புறுகையைச் சொல்லுகிறது.

* 'நெடும்பாடாய்' என்றும் பாடம் உண்டு.

௨௬௪ திருப்பாவை.—முப்பதாம்பாட்டு.

(சுரிரண்டு மால்வரைத்தோள்) - இவர்களளவு பாராதே பண்டு பாடினவர்கள் சொல்வழியாலே அதுஸந்திக்கையாலே தோள்கள் பணக்கும்; உகவாதார்க்குத் தோள்கள் இரண்டாய்த் தோற்றும்; இவர்களுக்குத் தோள்கள் நாலாய்த் தோற்றுமிதே. (செங்கண் திரு முகத்து) - அலப்பலாபத்தாலே சிவந்த கண்கள். (செல்வத் திரு மாலால்)-உபயவிபூதியுத்தனா ஸ்ரீயப்பதியாலே. இப்பாட்டில்-உப ப்ரமத்திலே பிராட்டி ஸம்பந்தம் சொல்லி, முடிவிலும் சொல்லுகையாலே, த்வயத்திற் சொன்னபடியிலே இங்கும் சொல்லிற்றென்கை.

(எங்கும் திருவருள்பெற்று) - த்ருஷ்ட அத்ருஷ்டங்களிரண்டிலும் பிராட்டியும்தானும் ஸந்நிஹிதமாம்படிப்ரஸாதத்தைப்பெற்று. (இன்புறுவர்) - பகவத்ஸம்ஸ்லேஷத்தால் வந்த ஆநந்தம் பெறுவர். “விடிவோரை எழுந்திருந்து முப்பதுபாட்டையும் அதுஸந்தித்தல், மாட்டிற்றிலனாகில் ‘சிற்றஞ்சிறுகாலே’ என்கிற பாட்டை அதுஸந்தித்தல், அதுவும் மாட்டிற்றிலனாகில் நாம் இருந்திருப்பை நினைப்பது” என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர். (௩௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

சுரிரண்டு - நாலாய், மால் - பெருத்தவரைபோலே யிருக்கிற தோள்களென்று சப்தார்த்தமாய், அதுக்கு “இப்பரிசுகரைப்பார்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள் இத்யாதி.) இவர்கள் - கற்றார், பண்டுபாடினவர்கள் - கோபிமார். இவர்களுக்கு - கோபிமார்க்கு. ‘உபக்ரமத்திலே’ என்றது - ‘மாதவன்’ என்றத்தைப்பற்ற.

த்ருஷ்ட அத்ருஷ்டங்கள்-இஹலோக பரலோகங்கள். “சூதுதூவாஸூஹரொஸூஜூஷுலாவணூஸூஷாவூர” என்கிறபடியே ஸேஷத்வாறு ஸந்தானம் அவஸ்யம் கர்த்தவ்யமாகையாலே அந்தஸேஷத்வத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற இந்தப்ரபந்தம் நித்யாதுஸந்தேய மென்னுமத்தை அபியுக்தோக்திமுகோ அருளிச்செய்கிறார் (விடிவோரை இத்யாதி.) ‘நாமிருந்தவிருப்பை’ என்றது - இத்தப்ரபந்தத்தை அதுஸந்தித்து ஈடுபட்டிருந்த இருப்பை என்றபடி. (௩௦)

பேயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஸ் வா ப தே ஸ வ்யாக் யா ந ம்.

அ.—முப்பதாம்பாட்டு. (வங்கக்கடல் இத்யாதி.) இப்பா.
இப்பரந்தம் கற்றார்க்கு உண்டாம் பலத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

வ்யா.—(வங்கமித்யாதி.) மரக்கலத்துக்கு ஒருசலநம் பிறவாத
படி பாற்கடலை * மந்தரத்தை மத்தாக நாட்டி வாஸுகியாலே சுற்
றித் தன்கையாலே கடைந்து பிராட்டியை லபித்தாற்போலே, சேத
நர் பரிக்ரஹித்த ஸீரத்துக்கு ஒருவாட்டம் வாராமல் ஸம்ஸாரமா
கிற மஹாஸமுத்ரத்தைத் தன் ஸங்கல்பமாகிற மந்தரத்தை நாட்டி,
க்ருபையாகிற கயிற்றாலே சுற்றி, கடாக்ஷமாகிற கைகளாலே கடை
ந்து, பிராட்டியிலும் ப்ரேமவிஷயமான ஆத்மவஸ்துவை லபித்த
வன். இத்தால்-இஸ்ஸரீரத்தோடே யிருக்கச்செய்தே “வலக்ஷெமந்த
தொவிஹு” என்னப் பண்ணினவனை யென்கிறது. (கேசவனை) -
கேசரியை நிரலித்தாற்போலே ஆத்ம வஸ்துவை அதுபவிக்கும்
போது அவ்வதுபவவிருதியாய் இச்சேதநனுக்குப் பிறக்கும் போ
க்த்ருத்வாதிகளுக்கு நிவர்த்தகனவனை.

(திங்கள் இத்யாதி.) “லவதிவாஜாநுஜமதொ஽ஸூவஸ
ஜா-ஹு” என்கிறபடியே சந்தரனைப்போலே ஆஹ்லாதகரமான
திருமுகமண்டல முடையவர்களாய், ததேகவிஷயமான ஜ்ஞாநபக்தி
வைராக்யபூஷிதராய், அந்யார்ஹரான பாகவதர்கள் ஆற்றாமை
யாலே அவனிருந்த விடத்தேபோய்ப் பூஜித்து, த்வாபரயுகத்திலே
நாட்டார்க்கு “பறை” என்று வ்யாஜமாத்ரமாய்த் தங்களுக்கு உத்
தேஸ்பமான கைங்கர்யத்தைப் பரிக்ரஹித்த ப்ரகாரத்தை, பூமிக்கு
ஆபரணமான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே எழுந்தருளியிருக்கிற விஸ்த்
ருதமாய்க் குளிர்ந்திருந்துள்ள தாமரைமணிகளாலே செய்யப்பட்ட
மாலைகளையுடைய பெரியாழ்வார் திருமகளாரான குடிக்கொடுத்த
நாய்ச்சியார் அருளிச்செய்த ஸங்காதுபாவ்யமாய், கூட்டங் கூட்ட
மாயிருக்கிறதாய், தமிழாலே செய்யப்பட்டு மாலைபோலே போக்ய
மாய் ஸிரஸாவாஹ்யமாய், ஸ்லாக்யமான இப்பரந்தத்தை, ஒருபாட்
டுக் குறையாதே பிற்பட்ட காலத்திலே இப்பரந்தருபமான பாசு
ரத்தை அதுஸந்திக்குமவர்கள், இப்பாகரஸ்ரவணத்தாலே பனைத்
துப் பவிஷ்டமான பெரியமலைபோலேயிருக்கிற நாலுதிருத்தோள்
களையுடையனாய், வாத்ஸல்யத்தாலே சிவந்த திருக்கண்மலர்களை
யுடையனாய், விகலிதமான திருமுகமண்டலத்தையுடையனாய்,
உபயவிபூத்யைஸ்வரய ஸம்பந்நனை ஸ்ரீயப்பதியாலே த்ருஷ்டாத்
ருஷ்டங்களிரண்டிலும் பிறந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு விச்சேதம்வாராதபடி
க்ருபையை லபித்து ஆந்த நிப்பரரா யிருப்பார்கள். (௩௦)

ஸூத்தஸத்தம் தொட்டாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம், ௫ - அம்சம், ௧௩ - ௨௭.

க்ருஷ்ணலீலைகளாக் கோபஸ்தரீகள் ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லியது

சு. ஐஷ்டகாஸிய திஷாசு சுஷோஹி திவாவரா ।

வாஹுஜாவெனாட்குஷ்டம் ஸீயயாவவ-ஜாடி ||

‘துஷ்டகாலிய - க்ருரனா காளியனே! அத்ர-இவ்விதத்தில், திஷ்ட - இரு; அஹம் - நான், கிருஷ்ண:- க்ருஷ்ணன்,’ இதி - என்று, அபரா ச-வே ரோருகோபஸ்தீர்யம், பாஹும் ஆஸ்போத்ய - கைகளைத் தட்டிக்கொண்டு, க்ருஷ்ணஸ்ய லீலயா - கண்ணன்விரையாட்டால், ஸர்ப்பம்-மஹாநாகத்தை’ ஆததே - எடுத்துக்கொண்டான்.

டு. ஸாஸநாஜாஸுடு.

ஸாஸநாத் - (இன்னது செய்யத்தக்கது இன்னது செய்யத்தகாதது என்று) விதிக்கையால், ஸாஸ்த்ரம் - ஸாஸ்த்ரமென்று சொல்லப்படுகிறது.

பூராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - காடக - கக. சக்ரவர்த்தித்
திருமகளைக்குறித்துப் பரதாழ்வான் வாக்யம்:—

கூ. யாவடிவதெதவகூம் யாவதீவவஸுநரா ।

தாவதிஹஸவ-ஸு ஸூரிக்ஷநுவத-ய ||

சக்ரம் - திருவாதிசக்ரமானது, யாவத் ஆவர்த்ததே - எவ்வளவுகாலம் சுழல்கிறதோ, வஸுந்தரா ச-பூமியும், யாவதி-எவ்வளவுவிஸ்தீர்ணையாயிருக்கிறதோ, தாவத் - அவ்வளவுகாலமும் அவ்வளவுதேஸமும், த்வம் - தேவரீர், இஹ-இவ்வுலகத்தில், ஸர்வஸ்ய - எல்லாப்பொருள்கட்கும், ஸ்வாமித்வம் - தலைமையை, அநுவர்த்தய - அநுஸரியும்.

எ. வாஸுதேவதாஸ் ஸ்ரீராம நாதரத்னம்.

நரகாஜாராமன் வாசியை - நவெவ்வுதெ ||

ந அதிபீதா - அத்தயந்தம் ஸீதளமாய் வவ்வலிடாமலும், ந கர்மதா - அத்தயந்தம்தாபத்தையுண்டாக்கிவோத்தல்செய்யாமலும், நரக அங்கார ஸிம நீ - ரௌரவாதி நரகங்களாகிற பெருநருப்பை அவிக்கவல்லதாய், ஸா - இப்படிப் ப்ரவித்தமாயிருக்கிற, வாஸுதேவதரு ச்சாயா-நாராயணனாகிற மரத் தின் நிழலானது, கிம் அர்த்தம் ந ஸேவ்யதே - ஏன் அடையப்படவில்லை?

கீதை - ௧௦ - ௩௩ அர்ஜுனனைப்பார்த்துக் கண்ணனருளிச்செய்தது:—

அ. ஜாஸா நாஜாஸாஸீரொழஹம்ஃ தஞநாஃகஸுஜாஃகாஸா :

சிவதாமய்யதாஜஸி தெஜஸ்வஜஸிநாஜஹ் ||

உக அ திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு.

அஹம் - நான், மாஸநாம்-மாஸங்களுக்குள், மார்க்கஸீர்ஷஃ - மார்ச்சு
மாஸமாகவும், ருதுநாம் - ஆறுருதுக்களுக்குள், குஸுமாகரஃ - வஸந்த
ருதுவாகவும், சலயதாம் - (மஸஸ்ஸை) ப்ரமிப்பிக்கிற விளையாட்டுக்களுள்,
த்யூதம் - பாச்சிகைவிளையாட்டாகவும், தேஜஸ்விநாம் - தேஜஸ்ஸையுடைய
வர்களுக்குள், தேஜஃ - பரமதேஜோரூபனாகவும், அஸ்மி - ஆகிறேன்.

ஸ்ரீராமாயணம் - அயோத்யாகாண்டம் - ௩ - ௪.

வலிஷ்டாதிசுனைக்குறித்த தஸரதமஹாராஜர்வார்த்தை:--

கூ. வெஹேத்ருஸீஜாநயாஜாவஸு வபுணுஃவபுஷிதகாநநஃ ।

யளவராஜாராயராஜஸு ஸரூபெவொவகஸுதாடி ॥

அயம் - இந்த,சைத்ரமாஸம் - சித்திரைமாதமானது, ஸ்ரீமாத் - ஸோபா
வஹமாயும், புண்யம்-பரிஸுத்தமாயும், புஷ்பித காநஃ-மலர்ந்தபுஷ்பங்கள்
நிறைந்த வநத்தைபுடையதாய் மிருக்கின்றது;(ஆகையால்,இந்தக்காலத்தில்),
ராமஸ்ய - ஸ்ரீராமனுடைய, யௌவராஜ்யாய - புலராஜப்பட்டாபிஷேகத்திற்
காக, ஸர்வம் ஏவ - ஸமஸ்த கார்யமும், உபசல்பயதாம் - செய்யப்பட்டும்.

உத்தரஸ்ரீராமாயணம் - ௮௨-௯ சந்திரவர்த்தித்திருமகளைக்குறித்து

அகஸ்த்யர் வார்த்தை:—

க௦. சுதஸுஹுதவிஜாவாக்யா தவராஜஸுஸாக்ஷராடி ।

வாவநஸுவஹொகாநா சுவெவரவசுநந ॥

ராம - ராமனே! தவ - தேவரீருடைய, இதம் - இந்த, வாக்யம் -
வார்த்தையானது, அத்யத்புதம்-மிகவும்ஆச்சர்யகரமாயும், ஸுபாக்ஷரம் -
ஸுகுமாரமான பதங்களைபுடைத்தாயும், (இராரின்றது); ரதூந்தந - ரகு
வின்கோத்திரத்திற் பிறந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தி! த்வம் ஏவ - தேவரீரே, ஸர்வ
லோகாநாம் - எல்லா வுலகங்களுக்கும், பாவநஃ - பரிஸுத்திகரமான ஸ்வ
ரூபத்தை புடையவர்.

ஸ்ரீராமாயணம் - அயோத்யாகாண்டம் - ௩ - ௨௮.

கக. வநுக்ரகாநாநநாராஜ உதீவவிய்யிஸுநடி ரகுவன

ஹாஸுமஹெணவசுஸாஹுஷிவிதூவஹாரிணடி ॥

சந்த்ரகாந்தாநம் - சந்த்ரனேலிடமனோகரமான திருமுகமண்டலத்தை
புடையவரும், அதீவ ப்ரியதர்ஸநம் - அத்யந்தம் இஷ்டமான தோற்றத்தை
புடையவருமான,—ரூப ஒளதார்ய குணை - ஸளந்தர்யாதிகுணங்கள்என்ன
தானாகிகுணங்கள்என்ன இவற்றால், பும்ஸாம் - புருஷர்களுடைய, த்ருஷ்டி
சித்த அப ஹாரிணம் - கண்களையும் நெஞ்சையும் கவராதற்கிட, ராமம் -
ஸ்ரீராமமூர்த்தியை, (தஸரதமஹாராஜர் பார்த்தார்).

க௨. சூவஞாநொவகெஷவாணொநகஷதெ.

ஆபூர்யமானே - சந்தரகலையால்நிறைந்த, பகேஷ - ஸூக்ஷ்மபகேஷத்தில், புண்யே - தோஷஸூக்ஷ்மமான, நகேஷதே - நகேஷத்திரத்தில், (மங்களகார்யம் செய்யத்தக்கது).

ஸ்தோத்ராதந்தம் - ௨௦.

க௩. சுவஹிதாநாஜமஹிவஹிதிபுணாஸஸாஸார விஜொவநாடியு. லவநிவீராவியஸுவெவிகா ஸஜீயம ஜீரஜநொநுஸாரிணு ||

த்வத்ஆஹிதாநம்-தேவரீர் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தவர்களுக்கு, ஜகத் உத்ரவ ஸத்திதி ப்ரணுஸ ஸம்ஸாரவிமோசந ஆதயம் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியென்ன லோகரகஷணம்என்ன லோகஸம்ஹாரம்என்ன ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திருபமான மோகம்என்ன இவை முதலானவை, லீலா-லீலைகளாக, பவந்தி-ஆகின்றன; வைதிகா-வேதத்திற்சொல்லப்பட்ட, வித்யஸ்ச - நியமங்களும், த்வஜீய கம்பீர மநஸ் அநுஸாரிணு தேவரீரிடத்தில் ப்ராவண்யமுள்ளவர்களுடைய கம்பீர மநஸ்ஸை அநுஸரித்தே, பவந்தி - இருக்கின்றன.

கீதை-௧௬-௧௬. அர்ஜுனேக்குறித்துக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது:—

க௪. தாநவாஹிஷதக்ருஞாநு வஸாஸொஷாநராஸ லாநு. ஸ்விவாஜஸுஸாஸாநாவாஸீஷ்வயொநிஷு ||

அஹம் - நான், தாந் - முன்சொல்லியவராய் [அஹங்காராதி குணங்களையுடையராய்], த்வீஷதம் - ஸத்ருக்களாய், க்ருநாந் - கடுந்தொழில்செய்பவர்களாய், அஸாபாந் - பாபிஷ்டரான, நரஅதமான் - நிக்ருஷ்டமநுஷ்யர்களை, ஸம்ஸாரேஷு - ஸம்ஸாரங்களுக்குள், ஆஸாஸீஷுவ யொநிஷு - அஸுரஸம்பந்தியானபிறவிகளிலேயே, அஜஸ்ரம் - எப்பொழுதும், ஸ்விபாமி-தள்ளுகிறேன்.

கீதை-௧௦-௧௦, அர்ஜுனேப்பார்த்துக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது:—

க௫. தெஷாஸவததயுகூநாலஜதாஹீதிவஞவக்ரு. டிஹிஸுவியொமதம் யெநாஸுவயாநிதெ ||

யேந - எந்தஜ்ஞாநயோகத்தால், தே - முன்சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானிகள், மாம் - என்னை, உபயாந்தி - ஸரணமாக அடைகிறார்களோ, தம் - அப்படிப்பட்ட, புத்தியோகம் - ஜ்ஞாநயோகத்தை,—ஸததயுக்தாராம் - எப்பொழுதும் என்னைச்சேர இச்சித்து, ப்ரீதிபூர்வகம் - விஸ்வாஸத்தோடு, பஜதாம் - என்னையடைகிற, தேஷாம் - அவர்களுக்கு, ததாமி - கூட்டுவிக்கிறேன்.

௨௭0 திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ௫ - அம்ஸம், ௧௭ - ௩.

அக்ருரர் கண்ணனைப் பார்க்கும்போது நினைத்தது:—

ககா. சுடிபெலுமலுஜநு வுபுலா தாவபெநிபா ।

யடிநிபுளவகுக்ஷா விஷ்ணுக்ஷாஜஹொவபு ॥

உந்நித்ர அப்ஜ பத்ர அக்ஷம் - மலர்த் தாமரையிதழ்போன்ற திருக் கண்களை யுடையராய், விஷ்ணு: - ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுரூபியான கண்ணனு டைய, முகம் - திருமுகமண்டலத்தை, அஹம் - நான், யத் த்ரக்ஷ்யாமி - ஸேவிப்பதனால், அத்ய - இப்பொழுது, மே ஜநம் - என் ஜநமானது, ஸப லம் - பயனுடையதாயிற்று; மே-எனக்கு, நிஸா ச - இரவும், ஸுப்ரபாதா- நல்ல விடிவாக விடிந்தது.

ஸ்ரீமஹாபாரதம் - மோக்ஷதர்மம் - ௪ - ௫௦.

கௌ. ஸாஷஸு ஹபுவிஷ்டா஽ஸி ஸ்ரீஷ்ஷஸீததிவஹுடி ।

ஸாஜாவிவரி நிவாபி வுபொஹா தெதிசெவயபு ॥

ஏஷ: - நான், —கீர்ஷ்மே - வெயிற்காலத்தில், ஸீதம்-குளிர்ந்திருக்கிற, ஹரதமிவ-மடுவைப்போல், ப்ரஹ்ம - பரப்ரஹ்மத்தை, ப்ரவிஷ்ட: - ஸம்ஸ் லேஷித்தவனாக, அஸமி - ஆகிறேன்; (அதனால்), ஸாம்யாமி - ஸாந்தனாகி றேன்: பரிநிர்வாமி - தாபமாறினவனாகிறேன்; கேவலம் ஸுகம் - (துக்கத் தோடு கூடின ஸுகமன்றிக்கே) ஸுகம் மாத்திரம், மாம் - என்னை, ஏதி - அடைகிறது.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஸுந்தரகாண்டம் - ௨௧ - ௨௦.

ராவணனைக் குறித்துப் பிராட்டியின் வார்த்தை:—

கஅ. விஜிதஸுவமியபுஜ ஸுரணாமதவதய: ।

தெநதெகீ லவததெ யஜிவிதாவிவா ॥

ஸ: - அந்தச்சக்ரவர்த்தித்திருமகன், தர்மஜ்ஞ: - தர்மத்தை யறிந்தவ ரென்றும், ஸுரண ஆகத வத்ஸல: - (தன்னைச்) சரணமடைந்தவர்பக்கல் மிக்கவாத்ஸல்யமுடையவரென்றும், விஜிதோ ஹி - ப்ரவித்தரன்றோ? ஜீவி தம் - பிழைக்கைக்கு. இச்சுவி யதி-(நீ) விரும்புகிறாயாகில், தே - உனக்கு, தேந - அவரோடு, மைத்ரீ - ஸ்நேஹம், பவது - உண்டாகக்கடவது.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ௩ - அம்ஸம், ௭ - ௨௪.

யமன் தன் துதினைநோக்கிச் சொல்லியது:—

ககா. வஸதிஹ்ருதிவநாதநவதவரிநு லவதிவா

ஜாநுஜமதொ஽ஸுஸாஸுரபுவ: । க்ஷிதிரவஸதிரஜாத நொனா கயயதிவாஸதயெவஸாஸுவொத: ॥

ஸாலபோதம் - இளைசான மராமரமானது, சாருதயா ஏவ-தன்னழகாலேயே, ஆத்மநம்-தனது, அந்தம்-உள்ளேயிருக்கிற, அதிரம்யம்-மிக்க அழகிதான், கூழிதிரஸம் - பூஸாரத்தை, கதயதி - ஸூசிப்பியாரின்றது; (அது போல்), புமார் - பக்தன், ஸாதநே - அநாதியான, தஸ்மித் - அந்தவிஷ்ணுவானவர், ஹ்ருதி - (தன்) ஹ்ருதயத்தில், வஸதி (ஸதி) - வாஸஞ் செய்வராகில், அஸ்ய - இந்த, ஜகதம்-லோகத்துக்கு, ஸௌம்யரூபம் - ஸுதுமாரமான ரூபத்தை யுடையவனாக, பவதி - ஆகிறான். ச - அவ்யயம்.

ஸ்ரீராமாயணம் - பாலகாண்டம் - ௧௮ - ௨௮.

௨௦. ஸவ-வ்யயகரஹ்ஸு ராஜஸ்யாவிஸரீரதஃ ।

மகூஷ்ணோமகூஷிஸ ஹ்நா வஹிஹ்ராணஹ்வாவரஃ॥

லக்ஷ்மிஸம்பநம் - ஸோபையோடு கூடின, லக்ஷ்மணம் - இளையபெருமான், —தஸ்ய - அந்த, ராமஸ்ய - சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு, ஸரீரதோபி - தன் ஸரீரம் முதலான கரணங்களினாலும், ஸர்வப்பரியகரம் - இஷ்டங்களை யெல்லாம் பண்ணுகிறவராயும், பஹி - வெளியில் ஸஞ்சரிக்கிற, அபரம் - வேறொரு, ப்ராண இவ - ப்ராணன்போலவும், (இராரின்றார்.)

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - ௧௬ - ௩. சக்ரவர்த்தித் திருமகன் அபயப்ரதாரம் பண்ணினபின்பு ஸ்ரீ விபீஷணழ்வான் வார்த்தை:—

௨௧. வரிதூதூரயாமுஜா ரிதூணிவயநாநிவ ।

ஹவதூதூரோஜுன ஜீவிதனுஸுபாநிவ ॥

லங்கா - லங்கையும், மித்ராணி ச - ஸ்நேஹிதர்களும், தநாநி ச - த்ரவ்யங்களும், மயா-என்னால், (பரித்யக்தாநி)-விடப்பட்டன; மே-என்னுடைய, ராஜ்யம் ச-ராஜ்யமும், ஜீவிதம்ச - ப்ராணனும், ஸுகாநி ச-(ஐஹிகாமுஷ்மிகரூபமான) ஸுகங்களும், பவத்ததம்-தேவீருடைய கைக்கர்த்துக்காகவே.

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - ௧௬ - ௧௭.

ராவணனைக்குறித்து ஸ்ரீவிபீஷணழ்வான் வார்த்தை:—

௨௨. சுஸுவீஹததாவாகு ஜாதகெசூயொவிலீஷணஃ ।

சுனூரிக்ஷுமதஸீரானு ஹ்ராதாராக்ஷவலாயிவ ॥

ஸ்ரீமார் - ஸோபையையுடைய, விபீஷணம்-விபீஷணழ்வான், அந்தரிக்ஷதம் - ஆகாஸஸ்தனாய், ததா - (ராவணன் க்ரூரமாக வார்த்தை சொன்ன) அப்போது, ஜாதகேரோதம் - மஹாகோபங்கொண்டு,—ப்ராதரம் - ஸஹோதரனாய், ராக்ஷஸ அதிபம் - ராக்ஷஸர்களுக்கு ராஜாவான அந்த ராவணனைக்குறித்து, வாக்யம் - சிலவார்த்தைகளை, அப்ரவீத் ச - சொல்லவும் செய்தான்.

உஎஉ திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு.

ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - கக - அத்யயம் - சஎ, கஜேத்தரமோக்ஷப்ரகாசணம்.
உக. வரஜாவடிவாபதொ உகவாZவியையலரிடும்.

வதுநாமவாஸீதாநு நாராயணவராயணம் ॥

நாராயணபராயணம் - பகவத்கைங்கர்யத்தில் ஆஸத்தனும், ஸ்ரீமாத் -
கைங்கர்ய ஸ்ரீயையுடையவனுமான, ஸ் - அத்த, நாகவரம் - கஜேத்தரமோக்ஷப்ரகாசணம்,
வானோ, —பரம ஆபதம் - மிக்க உபத்தரவத்தை, ஆபதம் - அடைந்தவனாய்த்
கொண்டு —ஹரிம் - ஸர்வேஸ்வரனை, மகஸா-(தன்) நெஞ்சால், அசிந்தயத்-
த்யாசித்தான்.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஸுத்தரகாண்டம் - கக - ஓ. பிராட்டியைப்பார்த்துத்
திருவடி நினைத்தது:—

உச. துமுஸீயவயொவூதா துமுஸாவிஜநமுகுஷணாடும்.
நாவவொZஹதிவெவெஹீந்தனெயவொதிவகுஷணா ॥

தல்ய - (சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு) ஒத்த, ஸீல - ஸ்வபாவத்தையும்,
வயி - வயஸ்ஸையும், வ்ருத்தாம் - செய்கையையுமுடையனாய், —தல்ய -
ஸமாநமான, அபிஜந - குலத்தோடும், லக்ஷணம் - ராஜலக்ஷணத்தோடும்
கூடினவனான, வைதேஹீம் - விதேஹதேசத்தரசனான ஜகராஜன் திருமக
னுக்கு, ராகவ - சக்ரவர்த்தித் திருமகன், அர்ஹதி - தருத்தவர்; அவித
நகூண - கறுத்த கண்களையுடையனான, இயம் ச - இந்தப் பிராட்டியும், தம்-
அவருக்கு, அர்ஹதி - தருத்தவன்.

உரு. நவமிவஸூதவாலவதாநி.

ஸர்வாபூதாநி - எல்லாஜத்துக்களையும் [எந்த ஜத்துவையும்], நவமிவ்
யாத்-ஹிம்விக்கக்கூடாது.

யஜுர்வேதம் - க - அஷ்டகம் - ஓ - ப்ரஸ்ரம்.

உக. சுஸ்ரீஷோமீயாவஸுஸாநுவெத.

அக்ரீஷோமீயம் - அக்ரீஷோமமென்னும் யாகஸம்பந்தமான, பஸும் -
நாகாலுடைய ஜத்துவை, ஆலபேத - கொல்லவேண்டும்.

உஎ. உநிதிதூகூதவாவலவிவாணூயகூவெத.

மந்ரிமித்தம் - என் விஷயமாக, க்ருதம் - செய்யப்பட்ட, பாபம்அபி
பாவமும், புண்யய கல்பதே - புண்யமாகவே யாகிறது.

மஹாபாரதம் - உத்யோகபர்ஸம் - கூ - கக.

உஅ. ததுமொவிநூலீநம் ஸ்ரவஸாஹிதூவவஸூடும்.

உவாவானுகிஸெஸஸெ கௌவொராஜவிஸூஹ ॥

தத்ர - அந்த வம்ஹாஸநத்தில், ஆஸீநம் - எழுந்தருளியிருக்கிற, ப்ரஸந் ஆதித்ய வர்ச்சஸம் - உதித்த ஸூர்யன்போல் தேஜஸ்ஸையுடையரான, கோவிந்தம் - கண்ணனே, —ஸர்வே - ஸமஸ்தமான, குரவ் - குருவம்ஸத்து அரசர்கள், ராஜபிஸஹ - (வெளிதேசத்து) அரசர்களோடு, உபாஸாம்சக் ரிரே - பூஜித்தார்கள்.

விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம்.

உக. சூதாவிஷணாஸிபிஸாஸுலீதாஃவொரெஷுஹவூயிஷுவதாநாஃ। வஹீநாநாராயணஸவஜாதூ விஹுதாஃபாஸுவிநொலவநி॥

ஆர்த்தா - தீநர்களும், விஷண்ணு - துஃகவான்களும், ஸிதிலாஸ்ச - நெஞ்சு ஸங்கினவர்களும், பீதா - பயந்தவர்களும், கோரேஷு - பயங்கரமான, வ்யாதிஷு - வ்யாதிகளில், வர்த்தமாநாஸ - அவஸ்தைப்படுகிறவர்களும், - நாராயணஸப்தமாத்தரம் - நாராயண என்கிற ஒரு பதத்தையே, ஸங்கீர்த்ய - நாத்தழும்பேறச்சொல்லி, விமுக்ததுஃ கா - வ்யஸமற்றவர்களும், ஸுகிநஃ - மிக்கஸந்தோஷவான்களும், பவந்தி - ஆகிறார்கள்.

பாரதம் - ஹரிவம்ஸம் - ௧௧௩ - ௧௨.

௩௦. வனஷநாராயணஸ்ரீநாநுக்ஷீராணவநிகெதநஃ।

நாமவஸுஹுதூஜு ஹொமதொயஸாஸாஸு॥

ஸ்ரீமாந் - பெரியபிராட்டியாருடன் கூடினவராய், க்ஷீர அர்ணவ நிகேதநஃ - திருப்பாற்கடலை ஸ்தாநமாகவுடையராய், ஏஷநாராயணஃ - ப்ரமாத்தம் ஸ்வரூபியான இந்தக்ருஷ்ணன், நாகபர்யங்கம் - ஆதிஸேஷரூபமான கட்டிலை, உத்ஸ்ருஜ்ய - விட்டு, மதுராம் புரீம்-மதுரை என்கிற பட்டணத்துக்கு, ஆகதோ ஹி - எழுந்தருளினாரன்றோ?

தைத்திரீயோபபிஷத் - நாராயணீயம் - ௧௧ - அநுவாகம்.

௩௧. நாராயணவரஸுஹுததூநாராயணஃபரஃ।

நாராயணவரொஜோதிநாதூநாராயணஃபரஃ॥

நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம-ஸ்ரீம்நாராயணனே பரப்ரஹ்மம்; நாராயணஃ-ஸ்ரீம்நாராயணனே, பரஃ - உத்க்ருஷ்டமான, தத்வம் - வஸ்து; நாராயண பரோ ஜ்யோதிஃ - நாராயணனே உயர்ந்ததேஜஸ்ஸு; நாராயணஃ - நாராயணனே, பரஃ ஆத்மா - ப்ரமாத்தமா.

உத்தரஸ்ரீராமாயணம் - ௪௦ - ௪௪, சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப் பார்த்துத்

திருவடி வார்த்தை:—

௩௨. ஷெஹொரெவரொராஜநுக்வயிநிதூஹிதிஷிதஃ।

லகிஸ்நியதாவீரஹாவொநாநுதூஹிதி॥

உஎச திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு.

ராஜ் - ஸமஸ்தலோகத்துக்கும் அரசரான சக்ரவர்த்தித்திருமகனாரே!
தயி - தேவரீர்விஷயத்தில், மே - அடியேனுக்கு, பரம - அதிகமான, ஸ்ரே
ஹ - நட்பு, நித்யம் - எப்பொழுதும், ப்ரதிஷ்டித - பூர்ணமாயிருக்கிறது;
வீர - சூரரே!, பக்திஸ் ச - பரமபக்தியும், சியதா - எப்பொழுதும் இருக்
கின்றது; பாவ - மனோவ்ருத்திவிசேஷமானது, அந்யத்ர - வேறொருவரி
டத்திலும், ந கச்சதி - போகிறதில்லை.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஸுந்தரகாண்டம் - நட - க.

ந.ந. வளவாஸஹுவிடாஹினாஹிநாயிசுவாஹாகவி:

வஸஸுரவெயுராவாகு வெவெஹுராவாஜஹாரஹ ||

மஹாகவி - வானரஸ்ரேஷ்டரான திருவடி, ஏவம் - கீழ்ச்சொன்ன
படியே, பஹுவிதாம் - பலவிதமான, சிந்தாம்-ஆலோசனையை, சிந்தயித்வா-
செய்து, ஸம்ஸ்ரவே - கேட்டமாத்நிரத்தில், மதுரம் - ரஸாவஹமான, வாக்
யம் - ஒருவார்த்தையை, வைதேஹ்யா - பிராட்டியைப்பார்த்து, வ்யாஜ
ஹாரஹ-சொன்னார்.—ஸம்ஸ்ரவே-ஸமீபத்தில், வ்யாஜஹாரஹ என்றுமாம்.

ந.ச. வுரூஷாரொயெவெகொ யத்யுரூவணம்

[ஹரோ:

ஹரோ - ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய, கதாஸ்ரவணம் - வ்ருத்தாந்தத்தைக்
கேட்கிறது, (இதி) யத் - என்று யாதொன்று உண்டு, அயமேவ - இதுவே,
ஏக புருஷார்த்த - பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷஹேது.

கீதை - ௧௦ - ௬, அர்ஜுனேப்பார்த்துக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது:—

ந.ந. உவிதூஷதபுராணாஹிவொயயனோவரஹுரூ ||

கயயனூரூமிதூ துஷுநிவ ரூநிவ ||

மத்சித்தா - என்னிடத்தில் ஆஸத்தமான மநஸஸயுடையவர்களும்,
மத்தத ப்ராண - எனக்கு ஸ்வாதீநமான ப்ராணையுடையவர்களும், பரஸ்
பரம் - ஒருவர்க்கொருவர், போதயந்த - (தங்களாலதுபவிக்கப்பட்ட என்
குணங்களேத்) தெரிவிக்கிறவர்களும், நித்யம் - நாடோறும், மாம் கதயந்தஸ்ர-
ரமணீயமான என்வ்ருத்தாந்தங்களை ஸ்துதிக்கிறவர்களுமாகிய புருஷர்கள்,
துஷ்யந்தி ச-சொல்வதனால் ஆநந்திக்கிறார்கள்; ரமந்தி ச - கேட்பதனால் ஸந்
தோஷிக்கவும் ஸந்தோஷிக்கிறார்கள்.

ந.ச. ௩௦ - வது கணக்கிற் கண்டுகொள்வது.

காருடபுராணம்.

ந.௭. மஹதாஹிதரூபாநம் துஷுரூஹிதவெதவா ||

வாயெய்வாணரீகாஷ நாவஹிநாநாஜத ||

தூரம்அதீவநாம - அதிகவழியை, கச்சதாம் - நடந்து, த்ருஷ்ண மூர்ச்
சித சேதஸாம் - பசியினால் வ்யாகுலமான மகஸ்ஸையுடையவர்களுக்கு, புண்
டரீகாஷ நாமஸங்கீர்த்தன அம்ருதம் - புரிமந்தாராயணனுடைய திருநாம
ஸ்தோத்ரமாகிற அம்ருதமானது, பாநேயம் - ப்ராணதாரகமான கட்டுச்
சேறு.

கீதை - எ - கக, அர்ஜுனனைப்பார்த்துக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது:—

ந.அ. வஹகுநாஜ நநாஜெஜா நவாநாம்புவடிதெ!

வாஸு^ஸதெவஸவ-^ஸதி ஸஜஹா^ஸதாஸு^ஸதமு-^ஸஹு ||

பஹுநாம் - அநேகமான, ஜம்நாம் - புன்யஜன்மங்களின், அந்தே - முடிவில், ஜ்ஞாநவாத் - ("நான் பரமாத்மாவுக்கு ஸேஷபூதன், அவன் எனக்கு ஸேஷி") என்னுடன் ஜ்ஞாநம் பிறத்தவன், 'வாஸுதேவ:-கண்ணனே, ஸர்வம்-ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும்', இதி - என்று, மாம் - என்னை, ப்ராபத்யதே - பற்றுகிறான்; ஸ:-அப்படிப்பட்ட, மஹாத்மா - மஹாத்மாவானவன், ஸுதூர்ல் லப:- உலகத்தில் அகப்படுவது அருமை.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஆரண்யகாண்டம் - கக - ௩௦.

சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப் பார்த்து இளையபெருமாள் கேட்டது:—

நக. சுதஞ்வுபவஸவ்ஜ ஸுகுரஸுவொவித: ।

கூடி நவராசாடு துஷி^ந ஸாரயகுடிவமாஹதே ||

அத்யந்த ஸுக ஸம்வருத்தம்-அதிகஸௌக்யத்தினால் .வருத்தியடைந்த வரும், ஸுகுமாரம் - மிக்கஸௌந்தர்யமுடையவரும், ஸுகூலசிதம் - (தேவ ரீர்ஸஹவாஸத்தாலுண்டான) ஸுகத்துக்குத் தகுந்தவருமான பரதாழ்வான், அபரராத்திரேஷு - இரவின் மூன்றும்யாமத்தில், ஸரயும் - ஸரயூ நதியில், கந்ந்து - எப்படி, அவகாஹதே - ஸ்நாநஞ்செய்கிறார்?

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ௫ - அம்ஸம், கங - ௩௫, கோபஸ்தரீகள் ஒருவர்க்
கொருவர் சொல்லியது.

சு0. சுதேத்ராவவியுஷாத்தெந் கூர்வியுஷெந் தஜுதா ।

சுநுஜநநிஸவா தா விஷ்ணுவினோதாயயா ||

யயா - யாதொருகோபஸ்தீரீயினால், அந்நயஜம்மி-முன்னம்மத்தில், ஸர்வ
ஆத்மா - ஸர்வாந்தர்யாயியாய், விஷ்ணு - பூமீம்நாராயணஸ்வரூபியான
க்ருஷ்ணன், அபியர்ச்சித: - பூஜிக்கப்பட்டானே, ஸாகாபி - அந்த கோபஸ்த
ரீயானவள்; தேச - அந்தக்ருஷ்ணனால், அதர - இவ்விடத்தில், உபவிஸ்ய -

உட்கார்த்து கொண்டு, புஷ்பை: - புஷ்பங்களினால், அலங்க்ருதா - அலங்கரிக்கப்பட்டாள்.

கேதை - 6 - உக. அர்ஜுனனைப்பார்த்துக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது:—

சக. லொதூராயஜிதவவரம் ஸவ-மொகமெஸுரடி.

ஸுஹ்ரீஸுரலகுதாநாஜ்ஞாசுவாஜாஸாநிஜஹதி॥

யஜ்ஞதபஸாம் - யாகபலத்தையும் தபபலத்தையும், டோபத்தாரம் - அதுபவிக்குமவனும், —ஸர்வலோகமஹேஸ்வரம் - ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் ரக்ஷகனும், —ஸர்வபூதநாம் - எல்லாப் பராணிகளுக்கும், ஸஹ்ருதம் - ஸ்நேஹிதனுமான, மாம் - என்னை, ஜ்ஞாத்வா - உபாவித்து, ஸாந்திம் - ஸாந்தியை, ருச்சதி - அடைகிறான்.

ஸ்ரீராமாயணம் - புத்தகாண்டம் - கள - கச. ஸுகீர்வமஹாராஜா
முதலானவர்களைப்பார்த்து விபீஷணழ்வான் சொன்னது.

சுஉ. ஸ்வ-ஹொகஸரணாய நாவவாயஜஹாதெந ।

நிவெடிய தளாசுதிபூ வி ஹீஷணமபஸி து ||

ஸ்ரீவலோக ஸரண்யாய - எல்லாவுலகங்களுக்கும் சக்தனும், மஹாத்மனே - கல்யாணகுணங்களுக்கு ஸ்தாந்யூதனும், ராகவாய - ராகுகோத்திரத்திற்பிறந்தவனுமான சகஸ்ரர்த்தித்திருமகனிடத்தில், மாம் = அடியேனைக் குறித்து, விபீஷணம் உபஸ்திதம் - விபீஷணன் வந்தான் என்று, கூறிப்ரம் - சீக்கிரமாக, நிவேதயத் - தெரிவியுங்கள்.

ஸ்தோத்ரரத்நம் - சுரு.

சாந். சுகுத்திரேசுவரணாரவிந் வெரெபுகஷ-பாவயிதாத்த
வனடி. விதாஜஹம்நாயஜநிம் விமொக்ய ப்ரவீடி
ஆதஜிநயிசவா ||

அக்ருத்ரிம-நிருபாதிசமான, த்வத் சரணாவந்தப்ரேமப்ரகர்ஷ-தாமரை
மலர் போன்ற தேவரீர் திருவடிகளில் பரீத்யதிஸயத்துக்கு, அவதீம் - எல்லை
பும், ஆத்மவந்தம் - தேஹாத்மவிவேக முடையவரும், பிதாமஹம் - (அடியே
னுக்குப்) பிதாமஹருமான, நாதமுநிம் - ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளை, விலோக்ய -
பார்த்து, மத் வ்ருத்தம்-அடியேனுடைய கெட்டநடத்தையை, அசிந்தயித்வா-
திருவுள்ளம்பற்றாமல், ப்ரஸீத - அதுகரவிக்கவேணும்.

தைத்திரியம் - ஆந்தவல்லி - சு - க.

* சவஸுநவஸுவதி | சவஸுநவஸுதிவெடிவெடி |

சவஸுநவஸுதிவெடிவெடி | வஸுநவஸுநவஸுதிவெடிவெடி ||

‘ப்ரஹ்ம-ப்ரமாத்தாவை, வேத-உள்ளபடி யறிகுறன்’, இதி-என்கிறது, அஸத் சேத் - பொய்யானால், ஸ - அவன், அஸத்வ-அஸத்தாகவே, பவதி-ஆகிறான்; ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை, வேத இதி-அறிகுறென்கிறது, அஸ்தி சேத் - உண்மையாகவே இருந்ததானால், தத் - அப்படியறிகுறதனால், எநம் - இவனை, ஸத்தம் - ஸத்தாக, விது - சொல்லுகிறார்கள்.

கீதை - சு - உ. அர்ஜுனேப்பார்த்துக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது.

சுசு. ராஜவிஜாராஜமஹம் வவித்ருதிஜமஹம் |

புத்ருக்ஷாவமஸ்யாஸு வஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ||

இதம் - இந்தபத்திருப்பமான உபாஸமானது,—ராஜவித்யா-ஜ்ஞாநங்களுக்குள் ஸ்ரேஷ்டம்: ராஜகுஹம் - மறைக்கத்தக்க வஸ்த்துக்களுள் மேலானது: உத்தமம் - உத்த்ருஷ்டமானது: பவித்ரம் - என்ப்ராப்திக்கு விரோதியான பாபங்களை நிவர்த்திக்குமது: ப்ரத்யக்ஷாவகமம் - இந்த்ரியகோசமான விஷயத்தையுடையது: தூர்மம் - மோக்ஷ ஹேதுவாயுள்ளது: கர்த்தம் ஸுஸுகம் - மிக்க ப்ரீதியினால் செய்யத்தக்கது: அவ்யயம் - நாசமற்றது.

யஜுர்வேதம்.

சுரு. சூஸாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு |

ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ||

அஸௌ அயம் யஜுமாந:-இந்த யஜுத்தின்யஜுமாநன், ஆஸுஸ்தே - ப்ரார்த்திக்கிறான்; (எதையென்னில்),—ஆயு ஆஸுஸ்தே-(தனக்கு) ஆயுஸை ப்ரார்த்திக்கிறான்; ஸுப்ரஜுஸ்தவம் - நல்லபிள்ளையைப்பெற்றவனாயிருக்க, ஆஸுஸ்தே - ப்ரார்த்திக்கிறான்.

அஹிர்யுத்யஸம்ஹிதை.

சுசு. வித்ருதிஜமஹம் தஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு |

வஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ||

பித்ரு மாத்ரு ஸுத ப்ராத்ரு தார மித்ர ஆதயோபிவா - தமப்பன் தாய் பிள்ளை ஸகோதரன்பார்வையுள்ளேறிதன் இவர்முதலானவர்களும், ஏகைகபல லாபாய - ஒவ்வொரு ப்ரயோஜனத்தையே கொடுக்கிறார்கள்; கேஸவ:-ஸ்ரீமந்நாராயணனோ, ஸர்வலாபாய-எல்லாப்ரயோஜனத்தையும்(கொடுக்கிறார்.)

உளஅ திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு.

ஸுபாலோபநிஷத் - ஈ - கண்டம்.

சுஎ. ஶாதாவிதா ஶுாதாநிவாஸஸுரணஃஸஃஸுததிநா
நாயணஃ ॥

மாதா - தாயும், பிதா - தம்பபனும், பிராதா-ஸஹோதரனும், நிவாஸ-
வாஸஸ்தானமும், ஸரணம்-ரக்ஷகமும், ஸஹ்ருத் - ஸ்நேஹிதனும், கதி -
ப்ராப்யமும், (எல்லாமும்), நாராயண் - ஸர்வாத்மரக்ஷகனான நாராயணனே.

கீதை - க - க, அர்ஜுனனைப்பார்த்துக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது:—

ச. அ. ஐ. இ. க. எ. டி. பி. த. ம. ஹ. த. லி. வ. ச. ஷ. ர. லி. ந. ஸ. ஓ. ய. வெ.

ஜிதா நாவ் ஜிதா நவஹி தா யநாக் பாலோக்ஷ்யெஸா-ஹாசு ||

யத் - யாதொரு உபாஸகத்தை, ஜ்ஞாத்வா - அதுஷ்டாநபர்யத்தமாக அறிந்து, அஸுபாத் - (என்ப்ராப்திக்கு விரோதியான) பாபத்தினின்றும், மோக்ஷயஸே - விடப்படுகிறதோ; குஹ்யதமம் - மிகவும் மறைக்கத்தக்கதாயும், விஜ்ஞாந ஸஹிதம் - உபாஸநாதி விஸேஷ ஜ்ஞாநத்தோடு கூடினதாயுமுள்ள, இதம் ஜ்ஞாநம் து - இந்த பக்திரூபமான உபாஸகத்தை, அஸஸூயவே - அஸூயாஸூய்யனான, தே-உனைக்கு, ப்ரவக்ஷ்யாமி-நன்றாகச்சொல்லுவேன்.

சுக. ய. தூஷ்டாக்கிரஸம்விகொ ஜஹாலாமொஜஸ்யதெ ।

நதகுலனுரிஷுதி வ்யாயிஷு-வி-க்ஷதவாரா: ||

யத்ர-எத்தத் தேசத்திஸ், அஷ்டஅக்ஷர ஸம்ஸித்தம்-அஷ்டடாக்ஷர வஸித் தியுடையனாயும், மஹாபாகம்-மிக்கபாக்யஸூராவியுமானபாகவதன், மஹீயதே- பூஜிக்கப்படுகிறானோ, தத்ர-அத்தத் தேசத்திஸ், வ்யாதி தூர்ப்பிக்ஷ தஸ்கரா:- கொடிய நோய் கூரமம் திருடு மூதலானவை, ந ஸஞ்சரிஷ்யந்தி - கிட்குற தில்லை.

புருஷஸூக்தம்.

௩௦. விதுகுரெ பூயிவீரெஷணதாடி ||

ஏஷ் - இந்த நாராயணன், ஏதாம் ப்ருதீவீம்-இந்தப் பூமி முழுவதை
பும், விசக்ரமே - (தம்) திருவடியினால் அனந்தார்.

ஜிதந்தாஸ்தோத்ரம் - ௩.

நிக. நதெர-ஒவம் நலாஃகாரொ நாய-யாநி நலாஸடி.

தயாவிவ-ர-ஷாகாரொ லதூ நாங்கவ்ருகாஸஸெ ||

தே - தேவரீருடைய, ரூபம் - திவ்யாத்மஸ்வரூபமானது, தே ந - தேவ
ரீருக்குடன்த் [ஆஸிதர்க்காகவே உள்ளது]; தே ஆகாரம் - தேவரீருடைய

திவ்யமங்கள விக்ரஹமும், தே ௬—; தே ஆயுதாதி-தேவரீருடைய திருவாழி
முதலான ஆயுதங்களும், தே ௭ - தேவரீருக்கு அன்று [ஆஸ்ரித விரோதி
நிரஸநத்துக்காகவே]; தே ஆஸ்பதம்-தேவரீருக்கு ஸ்தாநமான பரமபதமும்,
தே ௮ - தேவரீர்க்கன்று; ததாபி - ஆனபோதிலும், புருஷாகாரஃ - அப்ராக்
ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடையவராய்க்கொண்டு, த்வம் - தேவரீர்,
பக்தாநாம் - ஆஸ்ரிதர்களுக்காகவே, ப்ரகாஸஸே - ப்ரகாஸிக்கிறீர்.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஆரண்யகாண்டம் - ௧௦ - கள.

பிராட்டியைப்பார்த்துச் சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வார்த்தை.—

ருட. ௧. வுஹ்ஜீவி துஜஹூம் சுவாவாவீ தெவயக்சு
ணாடி. ந துபு திஜூம்ஸுபு துபுராஹ்ணெஹ்ரவி
ஸெஷதஃ ||

ஸீதே - ஸீதையே! அஹம் - நான், ஜீவதம் அபி - எல்லாவற்றாலும்
ரக்ஷிக்கத்தக்க ப்ராணனையாகிலும், ஸுலக்ஷ்மணம்வா - எனக்கு ஸரீரூதனான
லக்ஷ்மணனையாகிலும், த்வாம்வா - என் ஆத்மாவில் பாதியான உன்னையாகி
லும், ஜஹ்யாம்-விடுவேன்; ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸம்ஸ்ருத்ய - ப்ரதிஜ்ஞையை ஒரு
வன்பொருட்டுச்செய்து, (பின்புஅதை), நது ஜஹ்யாம்-நழுவவிடமாட்டேன்;
ப்ராஹ்மணேபியீ - ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள் விஷயத்திற் செய்யப்பட்ட, ப்ரதி
ஜ்ஞாம் - ப்ரதிஜ்ஞையையோ, விஸேஷதஃ - விஸேஷமாக, நது ஜஹ்யாம் -
கைவிடவேமாட்டேன்.

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - கங்க - ௯௭.

ருந். நானொநானொநாண்திவ்விநாநாவநாகயாஃ.

நாலைகுதும்புமலைகு ஞானேராளும்புபாவதி ||

ராமே - சக்ரவர்த்தித்திருமகன், ராஜ்யம் - ராஜ்யத்தை, ப்ரஸாஸதி (ஸதி) - ரக்ஷிக்குமளவில்,—ப்ரஜாநாம் - ஜனங்களுக்கு, ராமோ ராமோ ராம் இதி - ராமன் ராமன் ராமன் என்று, கதாஃ - ஸ்தோத்ரங்கள், அபவத் - உண்டாயின; ஜகத் - உலகம், ராமபூதம் - ராமஸ்வரூபமாகவே, அபூத் - ஆயிற்று.

ஸ்ரீராமாயணம் - பாலகாண்டம் - க - கூடு.

நுச. ஸ்ரீஹரிஷ்ட-பிதொமொக ஸூ-ஷ்டிவ-ஷ்டிஸூ-யா
சி-க்; நிராமியொஹுரொமஸூ டி-வி-க்ஷலயவஜி-த்;

லோகம் - உலகத்தவர், ப்ரஹ்மருஷ்டம் - மயிர்க்கூச்சுடையராயும்,
 முகிதம் - ஸ்துஷ்டசித்தராயும், துஷ்டம் - ப்ரீதியோடு கூடினவராயும்,
 புஷ்டம் - வ்ருத்தியுள்ளவராயும், ஸுதார்மிசம் - நல்லதர்மம்செய்கிறவ
 ராயும், நிசாமயோஷி - ஸரீரஸம்பத்தமான வ்யாக்ரியில்லாதவராயும்,

௨௮0 திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு.

அரோகஸ்ச - மாநஸவ்யாதிஸூக்யராயும், துர்பிக்ஷ பய வர்ஜிதஃ
மத்திஸூண்டான பீதியினால் விடப்பட்டவராயும் ஆளுர்கள்.

யஜுர்வேதம்.

௫௫. நிகாஜெநிகாஜெநஃ வஜ-நெநாவஷ-தி ||

நிகாமே நிகாமே - ப்ரார்த்திக்கிறபோதெல்லாம், பர்ஜ்யஃ - மேகமா
னது, நஃ - நமக்கு, வர்ஷதி - மழைபெய்யாநின்றது.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஆரண்யகாண்டம் - ௩௬ - ௧௫. ராவணனைக்குறித்து
மாரீசன் வார்த்தை :-

௫௬. வுசெஷ்வுசெஷ்வஸூரி ஶீரகூஷாஜிநாஜஸு |
ஸ்ரீதயந-ஷாராஜம் வாஸஸூரிவாஸகஸு ||

சீர க்ருஷ்ணாஜிந அம்பரம் - மரவுரியையும் மான்தோலையும் வஸ்த்ர
மாகவுடையராயும், க்ருஷீத ததுஷம்-வில்லைத் தரித்தவராயும்,—பாஸஸூஸ்தம்-
கையில் பாசத்தையுடைய, அந்தகம் இவ (ஸ்தீதம்) - யமன் போன்ற
வராயு மிருக்கிற, ராமம் - ஸ்ரீராமனை, வ்ருகேஷ வ்ருகேஷ ச - மரங்கள்
தோறும், பஸ்யாமி - பார்க்கிறேன்.

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - ௧௧௬-௪௪ திருவடியைப்பார்த்துப்
பிராட்டி வார்த்தை :-

௫௭. வாவாநாஹாஸூலாநாஹ வயாநாணாஹவஜை |
காஸூகாஸூணாஜாஸூண நகஸூஸூவாஸூதி ||

பவவங்கம் - வானாஸ்ரேஷ்டனே!, பாபாநாம் வா - (உன்புத்தியினால்)
பாபமுடையவர்களாயும், ஸூபாநாம் வா (என்புத்தியினால்) புண்ணியமுடைய
வர்களாயு மிருக்கிற, வத அர்ஹாணாம் - கொல்லத்தக்கவர்களான ராக்ஷஸ
ஸ்த்ரீகன் விஷயத்தில், ஆர்யேண - மஹாத்மாவான புருஷனால், கருணம் -
தயையானது, கார்யம் - பண்ணத்தக்கது; (ஏனெனில்), ந கஸ்சித் ந அப
ராத்யதி - அபராதம் செய்யாதா ரொருவருமில்லை.

விஷ்ணுதர்மம் - மாங்கன்யஸ்தவம்.

௫௮. ஓவநிநெதூர்ப்ரணநிநெவதாஃ நஸூநிர
க்ஷாஹஸூவயாநிவாரயஃ | யதீத-நாதொஹஸூதா-வகெ
நஜாஹ-ஜாஹஸூவிவ்யுபயெஹரி ||

யத் கீர்த்தநாத் - யாரை ஸ்தோத்ரம்பண்ணுவதனால்,—தைத்யாஃ
அஸுரர்கள், த்ரவந்தி-ஒடிப்போகிறார்களோ: தேவதாஃ-தேவதைகள், ப்ரண

திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு. ௨௮௧

ந்தி - மிகவும் ஸேவிக்கிறார்களோ: ரக்ஷாம்ஸி - ராக்ஷஸர்கள், நஸ்யந்தி
சிக்கிறார்களோ: அரயஸ்ச - ஸத்ருக்களும், அபயாந்தி - பலாயநமாகிறார்
ளோ: ஸஃ ஹரிஃ - அந்த விஷ்ணுவானவர், அப்புதருபகேந - ஆஸ்ரயகர
ளான அவதார விசேஷத்தினால், மம - அடியேனுடைய, மாங்கன்ய விவ்
நத்தயே அஸ்து - மங்களத்தை வருத்திபண்ணட்டும்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ௩ - அம்ஸம் - ௭ - ௧௪.

கிங்கரணைக் குறித்து யமன் வார்த்தை.

நிக. ஷ்ருவாஸுஷ்ணவீக்ஷுவாஸஹஷ்ண வடிதியஸ்கிரு
தவஸுக்ஷண-உ-கு-வொவரிஹாஸயஸ-குடிநவ்ரவாநாநு
பு-ஸு-ஹ-ந-நு-ணா-ந-வெஷ-வா-நாடி ||

யமஃ-யமன், - பாஸஹஸ்தம்-கையில் பாஸத்தைத்தரித்த, ஸ்வபுருஷம்-
தன் கிங்கரணை, அபிவீக்ஷய - பார்த்து, “மதுஸூதரப்ரபந்நாந் - பகவத்பக்
தர்களை, பரிஹர - விட்டுவிடு; அஹம் - நான், அந்ய ந்ருணாம் - இதரமதுஷ்
யர்களுக்கே, ப்ரபுஃ - யஜ்மாநன்; வைஷ்ணவாநாம்-விஷ்ணுபக்தர்களுக்கோ,
ந ப்ரபுஃ - யஜ்மாநனன்று”, (என்று), தஸ்ய - அவனுடைய, கர்ணமூலே -
காதினடியில், வததி கில - சொன்னான்.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஸுந்தரகாண்டம் - ௩௪ - ௩௩.

பிராட்டியைப்பார்த்துத் திருவடிவார்த்தை.

கூ0. வாஹ-ஜாயாஸவஷ்டஸ்ய யவஸுயொகொஹாதுநஃ |
ஸவக்ஷுஷாஸுஉவஷாநு-மு-கு-வெணராவவம் ||
ஸ-கு-நெயெ-நாவநீ-தாவதி-தவஸு-க்ஷு-விய-துயுடி.

லோகஃ-ஜனங்கள், யஸ்ய மஹாத்மநஃ - யாதொரு மஹாத்மாவான சக்ர
வர்த்தித்திருமகனுடைய, பாஹுச்சக்ரயாம் - கைகளின்நிழலை, அவஷ்
டப்தஃ - ஆஸ்ரயித்தார்களோ, ராகவம் - அந்தஸ்ரீராமனை, ம்ருகருபேண -
மாரீசருபமான ம்ருகத்தைக்காட்டி, ஆஸ்ரமபதாத் - ஆஸ்ரமஸ்தாநத்தினின்
றும், அபக்ருஷ்ய - வெருதாரம்இழுத்து, - யேந - எவனால், ஸூ-ஃ-யே -
ஜநங்களில்லாதவிடத்தில், அபகீதாஅவி - (தேவரீர்) அபஹரிக்கப்பட்டிரோ,
தஸ்ய - அந்த ராவணனுடைய, யத்பலம் - அவ்வபஹரணத்துக்கு பலமான
மரணத்தை, த்ரக்ஷயஸி - பார்க்கப்போகிறீர்.

கிதை-௧-௧௧. த்ருதராவ்ஃ-ரமஹாராஜனைப் பார்த்து ஸஞ்ஜயன்சொன்னது

கூக. ஸவொஷொயாஸுராஷாணாஹுடியாநிஷுடாரயஸ
நஸுஸுயுயிவீ-வெவ-து-உ-வொவ-ந-நாடியநு ||

௨௮௨ திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு.

ஸகோஷம் - அந்தஸங்கத்வரியானது, - சபஸ்ச - ஆகாஸத்தையும், ப்ருதீவீம்ச எவ - பூமியையும், துமுலோபி அநுநாதயம் (ஸி) - வ்யாகுலமாய் ஸப்திப்பியாசின் றுகொண்டு, தூர்த்தராஷ்ட்ராணம் - உமது புத்ரர்களான தூர்யோதகன் முதலியோருடைய, ஹ்ருதயாசி - கெஞ்சுகளை, வ்யதாரயத் - பிளந்தது.

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - ௧௦௦ - ௧௧.

௬௨. சூயிவனாதிவாகாஸ உவஷுலுஉஹஜநுஃ।

வஷுவுத்ருவிஸாமாக்ஷா ழீவ-வ்வாஹ-உரிநுஜ ||

ஆகாஸம்-ஆகாஸத்தை, ஆலிகந்தமிவ-கீறுவதுபோலிருக்கிற, மஹாமிகப்பெரியதான, தநு - வில்லை, அவஷ்டப்ப - பிடித்துக்கொண்ட (கிற்றி), பத்மபத்ர விஸாலாக்ஷம் - தாமரையிதழ்போல விஸாலமான திருக்கண்களையுடையவரும், தீர்க்கபாஹும் - நீண்ட திருக்கைகளையுடையவருமாய், அரிந்தமம்-ஸத்ருநிரஸநம்பண்ணுமவரான ஸ்ரீராமனை, (ராவணன் பார்த்தான்.)

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - ௬௪ - ௬௮.

௬௩. துகொராஜொஉஹாதெஜா யநுராஜாயவீரஸுவாநு।

பூவிஸுராக்க்ஷஸம்வெஸநுஸாவஷ-வவஷ-ஹ ||

ததம் - வாகாஸைகைகள் தன்னைச்சரணமடைந்தபின்பு, மஹாதேஜா - மிக்கதேஜஸ்ஸை யுடையவரும், வீர்யவாந் - மஹாஸக்தருமான, ராமம் - ஸ்ரீராமன், தநு - ஆதாய - வில்லைத் தரித்துக்கொண்டு, ராக்ஷஸம் எஸ்யம் - ராக்ஷஸேஸையில், ப்ரவிஸ்ய - ப்ரவேசித்து, ஸரவரஷம் வவரஷஹ - சரமாரிபெய்தார்.

௬௪. ஸ்ரெயாஹிவஹவிவாநி லவநிஉஹதாஉவி।

சஸ்ரெயவஹிபூவூதேதூகூத்ருயாநிவிவாதகாஃ ||

ஸ்ரேயாம்ஹி - நற்காரியங்கள், மஹதாமயி - பெரியோர்களுக்குக்கூட, பஹுவீக்நாசி-அநேகமான தடங்கல்களையுடையனவாக, பவந்தி-ஆகின்றன; அஸ்ரேயவஹி - கெட்டகாரியம், ப்ரவ்ருத்தேது - செய்யும்போது, விகாதகா - விகரங்கள், குத்ர - எவ்விடத்தில், யாந்தி - போகின்றனவோ?

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ௮ - அம்ஸம் - ௩ - ௩௦. ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப்பார்த்த வஸுதேவர் வார்த்தை.

௬௫. ஜாதொஹிஜெவஜெவெஸ ஸஜுவகூமஜாயாநு।

ஜிவூஸ-ஓவாஜிஜெவ பூவூஜெஜெநாவஸம்ஹா ||

திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு. உழுவூ

தேவதேவேஸ - தேவர்க்கும் தேவனுன நாராயணனே! ஜாதஃ அவி -
 ிருஷ்ணஞாகத் திருவவதரித்தீர்; தேவ - ஸ்வாமிர்! ஸங்கசக்ரதாதா - ஸங்
 த்தையும் சக்ரத்தையும் கதையையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற, இதம்
 விவ்யஸுபம் - இந்த மகாவிஷ்ணுஸ்வரூபத்தை, ப்ரஸாதே - (அடியேனிடத்
 தில்) அநுக்ரஹத்தினால், உபஸம்ஹர - மறைத்துக்கொள்ளும்.

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - ககச - கடு. மத்தோதரியின் விலாபம்.

ஈசு. துஷஸுபரொயாதா ஸஜுவகூ - மஹாயாசி

ஸ்ரீவதுவக்ஷாநிந்யஸ்ரீரஜெயஸூஸுதொயு - வஃ ||

தமஸஃ - ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு, பரமஃ - வெளிப்பட்ட ஸ்ரீவைகுண்
 -த்தில் வலிங்கிறவரும், ஸங்கசக்ரதாதா - ஸங்கத்தையும் சக்ரத்தையும்
 கதையையும் தரித்தவரும், தாதா - போஷகரும், ஸ்ரீவத்ஸ வக்ஷா - ஸோபா
 வஹமான சிவந்த மத்ஸ்யவிஸேஷத்தை வலத்திருமார்பிலுடையவரும்,
 நித்யஸ்ரீ - நாசமற்ற லக்ஷியோடு கூடினவரும், அஜேயஃ - ஸத்ருக்களால்
 ஜயிக்கவொண்ணாதவரும், ஸாஸ்வதஃ - நித்யரும், தீருவஃ - விகாரஸூர்யரு
 மான கூர்ப்பதிநாதனே, (ஸ்ரீராமஸ்வரூபியாக அவதரித்தார்.)

கூ. உயாஸாநாநமரீ வ-ணாவாவஹரீஸ-ஹா ।

யஸுஸாஜாதொஜமநாய ஸூக்ஷாநிஷு - ஸநாதநஃ ||

யஸ்யாம்-யாதொரு பட்டணத்தில், ஜகந்நாதஃ-ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும்
 நாயகனாயும், ஸநாதநஃ - அநாதியாயும், ஸூக்ஷாத் விஷ்ணுஃ - கூர்ப்பதியில்
 வாஸஞ்செய்கிறவருமான ஸ்ரீமந்நாராயணன், ஜாதஃ - க்ருஷ்ணஞாகத் திரு
 வவதரித்தருளினாரோ : (அப்படிப்பட்ட), புண்யா - புண்யகரமாயும், பாப
 ஹரீ - பாபத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறதாயும், ஸாபா - மங்களாவஹமாயுமிருக்
 கிற, மதுரா நாம - மதுரை யென்று ப்ரவித்தமான, நகரீ-பட்டணம்,(இது).

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ௫ - அம்ஸம் - ௩ - கஅ.

கூ. அ. யஸுநாநாதிமஹீராநாநாவத-ஸுஷாகுஸாடி ।

வஸுஷெவொவஹநுகூஷு - ஜாநுஸாஜொஷுகொயயள ||

வஸுதேவஃ-வஸுதேவர்,—க்ருஷ்ணம் - விஷ்ணுஸ்வரூபியான க்ருஷ்
 ணனே, வஹந் (ஸந்)-எடுத்துக்கொண்டு,—அதிகம்பிராம் மிகவும் ஆழ்ந்தும்,
 நாராவர்த்த ஸுஷ ஆகுலாம் - அநேகசுழிகளாலும் மத்ஸ்யங்களாலும் கலன்
 கியுமிருக்கிற, யமுநாம் ச - யமுநாநதியை, ஜாநுமாத்ர உதகஃ - முழங்கா
 ளளவு ஜலத்தையுடையராய்க்கொண்டு, யயௌ - தாண்டினார்.

புராணம் - ப்ரமாணத்திரட்டு.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ௮ - அம்ஸம் - ௩ - ௪.
 எக. கௌஸ்துபுராணம் - ப்ரமாணத்திரட்டு.

புராணத்திரட்டு - ப்ரமாணத்திரட்டு.

புராணத்திரட்டு - ப்ரமாணத்திரட்டு, ப்ரமாணத்திரட்டு (ஸ்தி) - அகதரிக்குமளவில், -
 ப்ரமாணத்திரட்டு - ப்ரமாணத்திரட்டு, ப்ரமாணத்திரட்டு - ப்ரமாணத்திரட்டு, ப்ரமாணத்திரட்டு -
 ப்ரமாணத்திரட்டு, ப்ரமாணத்திரட்டு: ப்ரமாணத்திரட்டு: ப்ரமாணத்திரட்டு, ப்ரமாணத்திரட்டு -
 ப்ரமாணத்திரட்டு, ப்ரமாணத்திரட்டு: ப்ரமாணத்திரட்டு: ப்ரமாணத்திரட்டு, ப்ரமாணத்திரட்டு -
 ப்ரமாணத்திரட்டு, ப்ரமாணத்திரட்டு: ப்ரமாணத்திரட்டு: ப்ரமாணத்திரட்டு, ப்ரமாணத்திரட்டு.

எ௦. (௧௧) ஆவது கணக்கிற்காண்ட.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ௮ - அம்ஸம் - ௩ - ௨.

எக. துதொவிஷ்ணுபுராணம் - ப்ரமாணத்திரட்டு.

புராணத்திரட்டு - ப்ரமாணத்திரட்டு.

தத: - (தேவகிப்பிராட்டி கர்ப்பத்திரித்த) பின்பு, அகில ஜகத் பத்ம
 போதாய - ஸமஸ்தலோகங்களாகிற தாமரையை அலர்த்துவதற்காக, தேவகி
 பூர்வ ஸந்த்யாயாம் - தேவகியாகிற விடியற்காலத்தில், மஹாத்மகா - மிக்க
 தேஜஸ்ஸையுடைய, அச்யுதபாநுநா - ந்ருஷ்ணனாகிற ஸூர்யன், ஆவிர்ப்பூ
 தம் - உதித்தான்.

ஸ்ரீராமாயணம் - அயோத்யா காண்டம் - ௧ - ௮.

எ௨. கௌஸ்துபுராணம் - ப்ரமாணத்திரட்டு.

புராணத்திரட்டு - ப்ரமாணத்திரட்டு.

தேவாநாம் - தேவதைகளுள், வரேண - சிறந்தவனான, வஜ்ரபாணிநா -
 வஜ்ராயுதத்தைக் கையிலுடைய இந்த்ரனாலே, அதிதி: யதா - (தேவதைக
 ளுக்கெல்லாம் தாயான) அதிதியென்பவள் ப்ரகாஸித்தாற்போல்,
 கௌஸல்யா - கோஸலதேசத்தரசன் மகளான கௌஸல்யையானவள், அமித
 தேஜஸா - மிக்கபலத்தையுடைய, தேச - அந்த, புத்ரேண - பிள்ளையான
 ஸ்ரீராமமூர்த்தியினால், ஸுஸுபே - ப்ரகாஸித்தான்.

ஸ்ரீராமாயணம் - புத்தகாண்டம் - ௧௮ - ௩௮.

சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப்பார்த்து ஸுக்ரீவமஹாராஜன் வார்த்தை:-

எ௩. உதவாபுநாராதுயம் ஸுஸுபே - ப்ரமாணத்திரட்டு.

புராணத்திரட்டு - ப்ரமாணத்திரட்டு.

மம-என்னுடைய, அயம் - இந்த, அந்தராத்மா அபிச - மஸஸ்ஸம், -விபீ
 ஷ்ணம் - ஸ்ரீவிபீஷ்ணுநாலை, ஸுத்தம் - ஸுத்தியுடையவரென்று,
 வேத்தி - அறிகின்றது; (இவர்), அநுமாதா ச - அநேகயுகங்களிலும்,
 பாவாத் - இவ்விதங்களினாலும், ஸ்வத: - உன்னும்புறமும், ஸுபீக்ஷித:
 ன்ருகப் யீக்ஷிக்கப்பட்டார்.

திருப்பாவை—பரமார்த்தநிரூபணம்

ஸ்ரீராமாயணம் - ஆரண்யகாண்டம் - ௨௦ - ௩

குவினைப்பார்த்துச் சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வார்த்தை:—

எசு. பூவீடிநூலவநெநூலெ ஹீரெஷாஹிஜாதாநா ।

யஜீஞ்செஸாஹாவெவெ ராவெஷெயெராவஷிநி ||

அஹம்-நான், உபஸ்தேயை - வந்து அடையத்தகுந்த, சுத்ருஸை:லிப்
ரை - மஹாத்மாக்களான உங்களால், யத் உபஸ்தீத: - (நான்) அடையப்
பட்டமையால், மம - எனக்கு, ஏஷா - இப்போது தோன்றியுள்ள, ஹீர்-
லஜ்ஜை, அதுலா - மிகவும் அதிகமாயிரா நின்றது; பவந்த: - நீங்கள், மேப்
ரஸீதந்த - என் அபராதத்தைப் பொறுக்கவேணும்.

ஸ்ரீராமாயணம் - அயோத்யாகாண்டம் - ௫௦ - ௪௦

குஹப்பெருமானைப்பார்த்துச் சக்ரவர்த்தித்திருமகன்வார்த்தை:—

எரு. சூரிதாஸெவஹுஷாஸு லவதாவவாயவயடி ।

வஜ்ஜாஜலிமஜாஜெவ வஜ்ஜஹவஜஸு-நெநவ ||

பத்ப்யாம் - கால்களால் (நடந்து), அபிகமாச்ச ஏவ - (எம்) பின்னே
வருவதனாலும், ஸ்நேஹஸந்தர்ஸநே ச-(எம்பக்கல்)ஸ்நேஹம்தோற்றவிரும்பு
பதனாலும், வயம் - நாங்கள், பவதா - உம்மாலே, ஸ்வதா - எல்லாப்படி
யாலும், அர்ச்சிதாஸ்ச - பூஜிக்கப்பட்டவர்களாகவும், ஹ்ருஷ்டாஸ்ச
ஏவ - ஸந்துஷ்டசித்தர்களாகவுமே (ஆனோம்.)

ஸ்தோத்ராத்நம்.

எசு. சுவஜிஜுஜிஸு சுஜாவிசெநவி டுயாதயாவாவிவ

சுஜுதெதாஜுயி: । தயெவஜுஜாதுஸுலாநு

ஸெஷதஸுலாநிவாஜாதி நஜாதாஹியதெ ||

தவத் அங்கீரிம் - தேவரீர் திருவடிகளை, உத்திஸ்ப - உத்தேசித்து,
நே சித் - ஒருவனால், கதாஅபி-எப்போதாவது, யநா தநா வாஅபி-எந்தப்
காரத்தினாலாவது, ஸக்ருத் - ஒருதரம், க்ருத் - செய்யப்பட்ட, அஞ்ஜலீ:-
நமஸ்காரமானது, தநாஏவ - அப்படியே, அஸுபாரி - பாபங்களை, அஸே
ஷத: - பக்கவேரோடே, முஷ்ணதி - போக்குகின்றது: ஸுபாரி - புண்யங்
களை, புஷ்ணதி - வருத்திசெய்கின்றது: ஜாத - ஒருநாளும், ந ஹியதே -
வ்யர்த்தமாகிறதில்லை.

ஸ்ரீபாரதம் - உத்யோகபர்வம் - ௩௭ - ௩௯.

ஸஞ்சயஸிடத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் கூறுவது:—

எள. மொவிஜெதியடிசுந துஜுஜாஜாடி-ஞரவாவிரடி ।

பீணாபூவூஜிவஜெ ஹுடியாஹாவஸவதி ||

உமது திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு.

க்ருஷ்ண-ந்ரேபதியானவன், தூரவாவிரம்-பஹு-தூரத்தில்வலிக்கிற, மாம் - என்னைக்குறித்து, கோவந்த இதி-கோவந்தா! என்று, யத்ஆக்ரந்தத்-அமுததானது, ப்ரவ்ருத்தம் - வட்டிக்கு வட்டியாக வ்ருத்தியடைந்த, ருணம் இவ - கடன்போல், மே - என்னுடைய, ஹ்ருதயாத் - மஃஸ்வினின் றும், ந அபஸர்ப்பதி - கீட்கவிலலை.

ஸ்ரீராமாயணம் - புத்தகாண்டம் - கௌ - க்.

[] உவா உவமஹாபாஜி ஸுரோணமஹதாமஹாநு ।

வழிவந்தாள்வெஞ்சுவலாநுவாநாயகுயவாது ||

மஹாப்ராஜ்ஞம் - மிகவும் நல்ல ஜ்ஞாநமுடையராய், மஹாந் - மஹாத் மாவான ஸ்ரீவிபிஷ்ணுவான், —ஸுக்ரீவம்-ஸுக்ரீவமஹாராஜனையும், ஸர்வாந்தரத் வாநரபூதபாந் ச-அந்த வாநரமுதலிகளெல்லாரையும், ஸம்ப்ரேக்ஷய-நன்றாய்ப் பார்த்து, மஹதா ஸ்வரேண - பெருங்குரவினால், உவாச ச - ஒரு வார்த்தை சொல்லினார்.

தைத்திரீயோபநிஷத்.

எ.அ. தவாஷுதூர்ஷொநவா஽ஹிமஹதி । யகிநவா
யூயதி । தவாவஹதி । ததகிணாகரோதி ॥

தஸ்மாத் - ஆகையால், புருஷஃ - புருஷன், யத் - யாதொன்றை, மஃஸா - நெஞ்சினால், அபிக்ச்சதி - அறிகிறுளே, தத் - அதை, வாசா - வாக்கினால், வததி - சொல்லுகிறான்; யத்ஹி - யாதொன்றை, மஃஸா - அந்தக் கரணத்தினால், த்யாயதி - த்யாவிக்கிறுளே, தத் - அதை, கர்மணா - காயிவ்யாபாரத்தினால், கரோதி - செய்கிறான்.

சாந்தோக்யோபநிஷத் - ௫ - உச - ௩.

எகா. தடிமெவீசு தடியிழைபொதம்புடிசெய்த

வனவம்ஹாஸ்யஸுவெ-வ்வாஸாந ப்ரடி-குயதெந ॥

தத் - ஆகையால், அக்ரௌ - நெருப்பில், ப்ரோதம் - இடப்பட்ட, இஷிகா - த்ருணவியோஷத்தின், தூலம் - பஞ்சானது, யதா - எப்படி, ப்ராதுயேத - கொளுத்தப்படுகிறதோ, ஏவம் ஹ - அப்படியே, அஸ்ய - இந்த உபாஸகனுடைய, ஸர்வே - ஸமஸ்தமான, பாப்மாநஃ - புண்யபாபங்களும், ப்ரதுயத்தே - கொளுத்தப்படுகின்றன.

அ0. வாகுஸாடிபுநஸுஞீத ||

ஸ்வாது - ருசியுள்ளபதார்த்தத்தை, ஏகம் - ஒருவனாகவே, ந புஞ்ஜீத - துன்பவிச்செய்தாது.

திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு. ௨௮௭

ஸ்ரீராமாயணம் - அயோத்யாகாண்டம் - சு - க.

அக. மதெவுரொஹிதொரூ ஸூதொநியதலாமலு: |

ஸஹவதூவிஸாஸூஷூ நாராயணமவாமலு: ||

புரோஹிதே - உபாத்யாயரான வலிஷ்டர், கதே (ஸதி) - போன பின்பு, ராம: - சக்ரவர்த்தித்திருமகன், ஸ்ராதஸ் (ஸந்) - காயஸூத்தியோடு கூடினவரும், நியதமாநஸ (ஸந்) - நியமிக்கப்பட்ட மஸஸையுடையவருமாகி,—விஸாலாக்ஷ்யா - விஸாலமான திருக்கண்களையுடையளான, பத்ர்யா ஸஹ - பத்ரியோடுகூட, நாராயணம் - ஸ்ரீரம்கதானே, உபாகமத் - அடைந்தார்.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஸுந்தரகாண்டம் - ௨௮ - ௧௦. பிராட்டியின் விலாபம்.

அ௨. மகுமவஸகாமொஜ்ஜமரவயாஸீ ஜாஜஹாமூர்

யுமாமுஹதஜாநீடி | யதூரஸூவாதூவிஸவஜு

உஜா ராஜாமுஜுமகூஷணவகுவஜ்ஜனு ||

மூடா - ஜ்ஞாநஸூத்யையான நான், யத்ர - எக்காலத்தில், ராமாநுஜம் - சக்ரவர்த்தித்திருமகனது திருத்தம்பியான இளையபெருமானையும், லக்ஷ்மணபூர்வஜம் - இளையபெருமானது திருத்தமையனான, ஆர்யபுத்ரம் ச - சக்ரவர்த்தித்திருமகனையும், விஸஸஜ்ஜ - விட்டேனே: ததாரீம் - அப்போதே, ஸ் - ப்ரவரித்தனான, கால: - யமன், ம்ருகநபதாரீ (ஸந்) - மான் வேஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டு, அல்பபாச்யாம் - மிதமான புண்யத்தை யுடைய, மாம் - என்னை, லுலுபே - வஞ்சித்தான்; ஸூநம் - (இது) நிச்சயம்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - க - அம்ஸம் - ௧௧ - ௧௨.

அ௩. ததஹ்விஷ்ணுவஸுவெவ்வாமுஹெதெயகிஜ்ஜரா: |

வவாதவொவ்யுயுஷ்ணவொ ஹுஜயெநாஅஹநு

ஹரிடி ||

தத:- (ஹிரண்யகஸிபு ஆஜ்ஞாபித்த) பின்பு, ஸர்வே தைதேய கிங்கரா: - அஸுரகிங்கரர்களெல்லாரும், பாலம் - பாலனான, தம் - அந்தப்ரஹ்லாதனை, கிஷிபு: - கீழே தள்ளினார்கள்; ஸோபி - அந்தப்ரஹ்லாதனும், அத: கிஷிப்த: (ஸந்) - கீழேதள்ளப்பட்டவனாய், ஹரிம் - நாராயணனை, ஹ்ருதயோந - நெஞ்சினால், உத்வஹந் (ஸந்) - பீடித்துக்கொண்டு [த்யாமித்துக்கொண்டு], பபாத - விழுந்தான்.

ஹர்யஷ்டகம் - க.

அ௪. ஹரிஹர் திவாவாநி ஷுஷுவிநெதூவிஸூத: |

சுநிஹயாவிஸுஸூஷுஷு ஷுஷுதேவஹிவாவக: ||

அஅ திருப்பாவை - ப்ரமாணத்திரட்டு.

ஹரி:-விஷ்ணுவானவர், துஷ்ட சித்தை:- தன் திருவடிகளில் பக்தியில்
லாத மகஸ்ஸையுடையவர்களினால், ஸ்ம்ருதோபி - ஸ்மரிக்கப்பட்டபோதி
லும், பாபாரி - பாபங்களை, ஹரதி - போக்குகிறார்; (எப்படி யென்னில்),—
பாவக:-அக்ரியானவன், அரிச்சயா ஸம்ஸ்ருஷ்டோபி - இச்சையின்றிக்
தொடப்பட்டாலும், தஹத்யேவஹி - கொளுத்துகிறானன்றோ?—அன்றிக்
கே, துஷ்டசித்தை:- எம்பெருமானில்லை யென்று நாஸ்திகவாதம் பண்ணு
கிறவர்களினால், ஸ்ம்ருதோபி-ஸ்மரிக்கப்பட்டாலும், பாபாரி - (நாஸ்திகவாத
ஹேதுவான) பாபத்தை, ஹரதி - போக்குகிறான் என்று பொருளாகவுமாம்.

தைத்திரீயோபரிஷத் - ஆகந்தவல்லி - எ.

அரு. யஜாமெஹுமெவஷ்வனாதஹி ஸ்மருதோபி-ஸ்மரிக்கப்பட்டபோதி
லும், பாபாரி - பாபங்களை, ஹரதி - போக்குகிறார்; (எப்படி யென்னில்),—
பாவக:-அக்ரியானவன், அரிச்சயா ஸம்ஸ்ருஷ்டோபி - இச்சையின்றிக்
தொடப்பட்டாலும், தஹத்யேவஹி - கொளுத்துகிறானன்றோ?—அன்றிக்
கே, துஷ்டசித்தை:- எம்பெருமானில்லை யென்று நாஸ்திகவாதம் பண்ணு
கிறவர்களினால், ஸ்ம்ருதோபி-ஸ்மரிக்கப்பட்டாலும், பாபாரி - (நாஸ்திகவாத
ஹேதுவான) பாபத்தை, ஹரதி - போக்குகிறான் என்று பொருளாகவுமாம்.

யதாஹ்யேவ - எப்பொழுது, ஏஷ:- இந்த உபாஸகன், அத்ருஸ்யே -
சகூராதிக்ரஹண அவிஷயனும், அநாத்மயே - ஸரீரஸூன்யனும், அரிருக்
தே - தேவாதிபத அவாச்யனும், அரிலயகே - ஆதார ஸூன்யனுமான, ஏதஸ்
மித் - இந்தப் பாரஹ்மவிஷயத்தில், அபயம் - பயமில்லாமைக்காக, ப்ரதி
ஷ்டஸம்-அவிச்சிந்தமான ஸ்ம்ருதியை, வித்ததே-அடைகிறானே, அத-அதற்
குப்பின்பு, ஸ:-அந்த உபாஸகன், அபயம் கதோ பவதி-பயமற்றவனாகிறான்.

ஸ்ரீபாகவதம் - க0 - ஸ்கந்தம் - சக - சௌ.

அக. உஜாயகீநாஜரவிநுயொவநம் வுஜாஹுநாநாஹிவ
ஸுஸகநி: | உயுஸநிஉ-நுநஸஸிஸிதொ நிரஸு
தெயெநஹிஸாஜஹுஸு ||

திராம் அமங்களம் யேந நிரஸ்யதே - திக்குக்களுடைய அமங்களங்
ளைப் போக்கத்தக்கதாக, அரவீந்த லோசகம் - புண்டரீகங்கள்போலும் கண்
கையுடைய க்ருஷ்ணனைக்குறித்து, உத்காயநீராம் - உரக்கப்பாடுகிற, வ்ர
ஜாங்கநாராம் - கோபஸ்த்ரீகளின், த்வரி: - ஸப்தமானது, தத்நஸ -
தயிரின், நிர்மந்தஸப்த மிஸ்ரித: (ஸத்) - கடைகிறமத்தோசையோடு கூடிக்
கொண்டு, திவம் அஸ்ருஸத் - ஆகாஸத்தில் வ்யாபித்தது.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஆரண்யகாண்டம் - ௩0 - ௩௧.

அஎ. கஞ்ஜுஷாஸகுஹநாராஜஹுநீணாஹு-வாவஹு |
வஹுவஹுஷாஹெஷி லத-நாராவரிஷஹுஜெ ||

ஸத்ருஹந்தாரம் - கரன்முதலான ஸத்ருக்களை நாசஞ்செய்தவராய்,
மஹர்ஷீணம் ஸுகாவஹம் - பெருமைதங்கிய ருஷிகளுக்கு ஸௌக்யம்

தீருப்பாவை.—ப்ராமணத்திரட்டு. உஅக

பண்ணுமவராய், தம் - ஸூரன் என்று ப்ரவித்தரான சக்ரவர்த்தித்திருமகனை, வைதேஹி - விதேஹதேசத்தரசன் திருமகளான பிராட்டியானவன், த்ருஷ்ட்வா - பார்த்து, ஹ்ருஷ்டா பபூவ - ப்ரீதையானான்; (அன்றியும்), பர்த்தாரம் - தன்பர்த்தாலை, பரிஷஸ்வஜே - நன்றாக ஆலிங்கமுஞ் செய்துகொண்டான்.

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - கள - சு.

அஅ-அக. தெஷாம்வம்வாஷாணாநா உநெநாநு வ விவீஷணஃ உதூரங்கீராவாஷுவவூவனவவூதிஷுத॥

தேஷாம் - அந்தத் திருஹிமுதலான வானரஸ்ரேஷ்டர்கள், அந்யோந்யம் - ஒருவர்க்கொருவர். ஸம்பாஷமாணநாம் (ஸதாம்) - வார்த்தை சொல்லாநின்றவளவில், ஸ்விபீஷணஃ - அந்த விபீஷணழ்வான், உத்தரம் தீரம் - (தெற்குஸமுத்தரத்தின்) வடகரையை, ஆஸாத்ய - அடைந்து, கஸ்தஃ ஏவ வ்யதிஷ்டத - ஆகாஸத்திலேயே யிருந்தார்.

ஸ்ரீராமாயணம் - பாலகாண்டம் - க - உஎ.

கஉ. வவவ்ருக்ஷணவம்வநா நாரீணாஊதாவயகுஃ |
வீதாவநுமதாராஊஸஸிந்ரொஹிணீயயா ||

ஸர்வலக்ஷண ஸம்பந்தா - (ஸாமுத்திரிகஸாஸ்தரத்திற் சொல்லப்பட்ட) ஸகலலக்ஷணங்களோடும் கூடினவளாயும், நாரீணம் உத்தமாவதூர் - ஸ்த்ரீகளுக்குள், உத்தமையான ஸ்த்ரீயாயுமிருக்கிற, ஸீதா அபி - ஸீதையும், ஸஸிநம்-சந்த்ரணை, ரோஹிணீ யதா - ரோகிணிநக்ஷத்ரம் (பிந்தொடருமா) போலே, ராமம் - பெருமான், அநுகதா - பிந்தொடர்ந்து சென்றான்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ஐ - அம்ஸம் - உஉ - ஐச.

கக. வவ்ருவஸுதக்யவ்ருஊவ்ருஊவஜதூரணெக்ஷணம் |
மஜயுக்யதாயாவ வெஷ்டாஊகணிகாவித்யு ||

ஸக்யஃ - தோழிமார்களே! அதி அருண ஈக்ஷணம் - மிகச்சிவந்த திருக்கண்களை யுடையதும்,—கஜ-குவலயாபீடத்தோடு, யுத்த - சண்டைசெய்கையால், க்ருத - உண்டான, ஆயாஸ - ஸ்ரமத்தினால் தோற்றின, ஸ்வேதஅம்புகணிகா - வேர்வையின் பித்துவாலே, ஆசிடம் - வ்யாப்தமாயுமிருக்கிற, க்ருக்ஷணஸ்ய முகம் - க்ருக்ஷணனுடைய திருமுகமண்டலத்தை, பஸ்யத - பாருங்கள்.

உக0 திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ௫ - அம்சம் - எ - ௭0.

க்ருஷ்ணனைக் குறித்துக் காளியன் ஸ்தோத்ரம்.

கூஉ. வெலாஹநெதெவெவெவெஸ நாராநாபுளவஹுதளநய ।

வலாஹு-வாநுகுபாஜாசுரெநாவுதிபுரவீரெ ||

தேவதேவ - தேவதைகளுக்கெல்லாம் ஸ்வாமியானவனே! ஈஸ - நிருபாதிக ஐஸ்வர்யமுடையவனே! தே - தேவரீருடைய, அர்ச்சக ஆதெள-ஆரா. தகம் முதலானதிலும், ஸ - அஹம் - கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட நான், ஸாமர்த்யவாந் - ஸத்தனன்று; ஸ்துதெள - ச - ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதிலும், (ஸாமர்த்யவாந்) - ஸத்தனன்று; (தேவரீர்,) க்ருபா மாத்ர மனோவ்ருத்தி: (ஸந்) - கேவலக்ருபாமயமான மனோவ்யாபாரமுடையராய்க்கொண்டு, மே-அடியேன் பக்கல், ப்ரஸீத - அநுக்ரஹிக்கவேணும்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ௫ - அம்சம் - ௧௮ - ௧௪.

கூ௩. நயாஹீகயாநாவ லயாஸுராதெணவாவஸுதி ।

லயாநாஹுபுராவொவிந: சுயமொகாமுரெஷுதி ||

கோவிந்த: - க்ருஷ்ணன், மதுராம் - ஸ்ரீமதுராபட்டணத்தை, ப்ராப்ய-அடைந்து, -நகரஸ்தீர் - அப்பட்டணத்திலிருக்கிற ஸ்தீர்களுடைய, கல - அவ்யக்தமதூரமான, ஆலாப - ஸரஸமான மொழிகளாகிற, மது - தேனை, ஸ்ரோத்ரேண - காதினால்; பாஸ்யதி - பாகம்பண்ணப்போகிறான்; (ஆகையால், அவன்): கோசுலம் - ஆய்ப்பாடியைக் குறித்து, கதம் - எப்படி, ஏஷ்யதி - வரப்போகிறான்?

ஸ்ரீராமாயணம்-ஸுந்தரகாண்டம் - ௩௮ - ௪௧. பிராட்டியின் வார்த்தை:—

கூ௪. சுவயாநாயவதீநாய ஹநாயெவஹிஷுஸுதெ ।

சுநுஸம்ஸுஸ்வரொயஉ-வசுதவனவயாஸுத: ||

நாத - லோகநாயகனே! த்வயா நாதவதீ - தேவரீரை நாயகனாகப் பெறும்படி பாக்யம்பெற்ற அடியேன், அநாதா இவ - நாயகனில்லாதவன் போல், த்ருஸ்யதேஹி - காணப்படுகிறேனன்றோ? ஆந்ருஸம்ஸயம் - பிறர்துக்கங்கண்டு இரங்குகை, பர: தூர்ம: - மேலான தர்மம் என்று, த்வத்த: ஏவ - தேவரீர்பக்கலிலேயே, மயா - அடியேனால், ஸ்ருதோஹி - கேட்கப்பட்டதன்றோ? (த்ருஸ்யதே - தன்மையிற் படர்க்கை.)

ஸ்ரீராமாயணம் - ஸுந்தரகாண்டம் - ௩௯ - ௩00

திருவடியைக்குறித்துப் பிராட்டியின் வார்த்தை.

கூ௫. ஸரெஹுஸஹுதாங்குசுவாஹுஹாவாஸநாஉ-ந: ।

லாநயெஷுதிகாசு-த-வசுதவஸுஷுஸம்ஸவெச: ||

பரபல அர்த்தம் - ஸத்ருஸேனையை நாசம்பண்ணுமவராய், காகுத்
ஸ்தம் - ககுத்ஸ்தகுலத்திற் பிறந்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன்,—ஸரை-பாணங்
களால், லங்காம் - லங்காபட்டணத்தை, ஸம்குலாம் க்ருத்வா - வ்யாகுலப்
படுத்தி, மாம் - என்னை, நயேத் யதி - அழைத்துக்கொண்டு போவராகில்,
நத் - அத்தக்கார்யம், தஸ்ய - பராக்ரமஸாலியான அவருக்கு, ஸத்ருஸம் -
சுருத்ததாக, பவேத் - ஆகும்.

கூகூ. யதெதாவாவொநிவத-நுஸுபூவாவுநவாவஸஹ |

சூநநுஸுஹுணொவிஅநாநுநவிஸெதிகுதஸுந ||

தைத்திரீயோபநிஷத் - ஆந்தவல்லி - எ.

யத - யாதொரு பரமாத்மாவினிடத்தினின்றும், வாச - வாக்குக்கள்,
மஸூர ஸஹ - மஸூஸாடுகூட, அப்ராப்ய - கிட்டாமல், நிவர்த்தந்தே -
திரும்புகின்றனவோ, ப்ரஹ்மண - அந்தப் பரமாத்மாவின், ஆந்தம் - தர்ம
பூதாந்தத்தை, வித்வாந் - அறிந்தவன், குதஸ்சந - ஒருவஸ்துவினிடத்தி
லும், ந பீபேதி - பயப்படுகிறதில்லை.

தைத்திரீயோபநிஷத் - ஆந்தவல்லி - எ - க.

கூஎ. வநஷுஹுவாநத்யாதி ||

ஏஷஹ்யேவ - இந்தப் பரமாத்மாவே, ஆந்த்யாதி - ஸந்தோஷிப்பக்கிரன்.
மஹாபாரதம்.

கூஅ. வவெ-வெஷாஸுவ-வெஷாஸுஸாஸூர வவெ-யஜா
ஸுரஜஜாஸுகூஷ : | விஷுகூஷ ஸுரஹுணாவூ
சுவதொயெ தெஷாந் ராஜநு வுரயஜாஸுஷாஸூ ||

ராஜந் - ராஜனே! ஸர்வே வேதா - ஸமஸ்த வேதங்களும்,
ஸுராஸ்த்ரா - ஸாஸ்த்ரங்களோடு கூடின, ஸர்வவேத்யா - அறியத்தக்கஸகல
வஸ்துக்களும், ஸர்வே யஜ்ஞா - எல்லாயாகங்களும், ஸர்வ இஜ்யாஸ்ச -
யாகாராதீய நிகில தேவதைகளும், க்ருஷ்ண - க்ருஷ்ணனே; யே ப்ரஹ்
மண - எந்தப்ரஹ்மணர்கள், க்ருஷ்ணம் - க்ருஷ்ணனை, தத்வத - உள்ள
படியே, வித - அறிகிறார்களோ, தேஷாம் - அவர்களுக்கு, ஸர்வயஜ்ஞா -
எல்லாயஜ்ஞங்களும், ஸமாப்தா - முடிந்தவைகளாகின்றன.

ஸ்ரீராமாயணம் - அயோத்யாகாண்டம் - ௩௦ - கஅ.

சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப்பார்த்துப் பிராட்டிவார்த்தை.

கூகூ. யஸ்யாவஸஹவஸுமெ-நாநிரயொயஸ்யாவிநா |

ஐதிஜாநநுவராஹீதி மஹாநாஜயாவஸஹ ||

திருப்பாவை—ப்ரமாணத்திரட்டு.

ராம - ஜகத்களை ஸந்தோஷிப்பிப்பவரே! த்வயா ஸஹ - தேவரீரோடு
உட வலிக்கையென்பது, யஃ - யாதொன்று உண்டு, ஸஃ - அது, ஸ்வர்க்கம் -
(எனக்கு) ஸ்வர்க்கம் : த்வயா விகா - தேவரீரின்றிக்வே, யஃ - யாதொரு
வாஸமோ, ஸஃ - அது, நிரயஃ - நரகமே; இதி - என்று, பராம் - விர
ஹத்தைஸஹியாத, ப்ரீதம் - (எனது) ப்ரீதியை, ஜாகந் - முன்னமே யறிந்
கிருக்கிற தேவரீர், மயா ஸஹ - என்னோடுகூட, கச்ச - (வாதத்துக்கு)
எழுத்தருளவேணும்.

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - ௧௧௬ - ௧௫.

௧00. வனவஜுதூவஜுதூய வ்ரீதாஸஸிநிலாநநா ।

வ்ரஹவெஷணாவரஹாவரா வ்ராஜஹாரநகிணுந ॥

வனம் - கீழ்ச்சொன்னபடி, உக்தா - (திருவடியினால்) சொல்லப்பட்ட
வனாய், ஸஸிநிபஜுநா - சந்திரனைப்போன்ற முகத்தையுடையனான, ஸா
நீதா - அந்தப்பிராட்டி, ஸமுத்தாய - எழுந்திருந்து, ப்ரஹ்வேஷண - மிக்க
ஜகத்தத்தினால், அவருத்தா (ஸதீ) - தகையப்பட்டவளாய்க் கொண்டு, கிரு
ந - ஒன்றும், ந வ்யாஜஹார - பதில்சொல்லவில்லை.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஸுத்தரகாண்டம் - ௬௬ - ௧௪.

திருவடியைப்பார்த்துச் சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வார்த்தை.

௧0௧. உயுராஉயுராவா கிராமஹவாமிநீ ।

உவிஹீநாவராரொஹா ஹநுஜநுகயயவ்ஸுஜெ ॥

ஹநுமந் - ஹநுமானே! மதுரா - ஸௌந்தர்யமுடையளாயும், மதுரா
ஜலாபா - செவிக்கினிய வார்த்தையுடையளாயும், மத் விஹீநா - என்னை
விட்டுப்பிரிந்தவளாயும், வராரோஹா - உத்தமஸ்த்ரீயாயும், மம பாயமீ -
நான்கு இஷ்டையாய் மிருக்கிற ஸீதை, கிம் ஆஹ - என்னசொன்னாள்?
அதை), மே-எனக்கு, கதயஸ்வ-(ஸங்கோசமின்றிக்கே) சொல்லவேண்டும்.

மஹாபாரதம் - ஆரண்யபர்வம் - ௮௮ - ௨௬.

௧0௨. யெவவெடிவிஷொவிஷ்ரா யெவாயுராதூவிஷொஜநாஃ ।

தெவடிநிஷொதூநா க்ரஹ்ஸுயஸுயநாதநடி ॥

யே ச விப்ராஃ - எத்தப்ராஹ்மணர்கள், வேதவிதஃ - வேதார்த்தமறிந்
கிருக்கிறார்களோ, யே ச ஜநாஃ - எந்த ஜகங்கள், அநீயாத்மவிதஃ - ஆத்மஜ்ஞ
ஞானமுடையவர்களோ, தே - அவர்கள், மஹாத்மாநம் - மிக்கமஹிமை
புடைய, க்ருஷ்ணம் - க்ருஷ்ணனை, ஸகாதநம் - அநாதியான, தர்மம் - தர்ம
மாக, வதத்தி-சொல்லுகிறார்கள்;—ஸகாதநம் தர்மம் என்றது - வரித்தமான
உபாய மென்றபடி.

திருப்பாவை - ப்ரமாணத்திரட்டு.

உரை

* ஸ்ரீராமாயணம் - புத்தகாண்டம் - ௫௦ - ௫௧.

சக்ரவர்த்தித்திருமகனைக்குறித்துப் பெரியதிருவடியின் வார்த்தை.

வவெராவவயஉ-ஜாசிவ-குணாஉவிவது ||

சுலு-நுஜா-துவிவாசி மவிஷாசியயாமதது ||

ஸகே - ஸ்நேஹிதரே ! ராகவ - ரகுவின்குலத்திற் பிறந்தவரே ! தர்ம
ஜ்ஞ - தர்மத்தையறிந்தவரே ! ரிபூணம் அபி - ஸத்ருக்கள் விஷயத்திலும்,
வத்ஸல - வாத்ஸல்யமுடையவரே ! அப்பநுஜ்ஞாதம் - அநுஜ்ஞை பெற்
றுக்கொள்ள, இச்சாமி - விரும்புகிறேன்; யதாகதம் வந்தபடியே, கமிஷ்
யாமி - போகிறேன்.

ஸ்ரீ ராமாயணம் - கிஷ்கிந்தாகாண்டம் - ௩௩ - ௩௪.

க௦௩. வராபுஷ்புமனீஉவிஹுராஷீ புரூஉகாஷீமுண
ஹெஉவ-குதா | ஸுமக்ஷணாமக்ஷணவநிபா-நுஜமா
உதாராநதிதாஜயஷி ||

ஸா - மிக்க ஸௌந்தர்யத்தை யுடையளாயும், ப்ரஸ்கலந்தீ - ஆயாஸத்
தினூல் கால்நடைதாராதவளாயும், மத விஹ்வலாக்ஷீ-மத்யபாகத்தினுலுண்
டான மதத்தால் செருகின கண்களை யுடையளாயும், ப்ரலம்ப காஞ்சீகுண
ஹேமஸூத்ரா - அரைநூல்மாலை பொன் சரடு என்ற இவற்றை
யுடையளாயும், ஸலக்ஷண - போகசிஹ்நங்கனோடு கூடினவளாயிருக்கிற,
தாரா - தாரையானவள், நமித அங்க யஷ்டிஃ (ஸதீ) - வளைக்கப்பட்ட
கொம்புபோன்ற ஸரீரத்தையுடையளாய்க்கொண்டு, லக்ஷ்மண ஸந்திராகம் -
இளையபெருமாள் ஸமீபத்தை, ஜகாம - அடைந்தாள்.

ஸ்ரீராமாயணம் - அயோத்யாகாண்டம் - 4௨ - ௪௦௫.

க௦௪. சுஹம்வா-நஜெ-வக-உரார-உவ உஜு-த-த-வ-த
உவ-ஜ-ஷி | நநாவிவஸூ-வவிஷு-நெ-ந ஹவாசி
உ-ஷ-உவ-வ-ந-வ-வ ||

அஹம்புநஃ - நானோ வென்றால், தேவகுமாரரூபம் - தேவத்தையின் குமா
ரனைப்போல் ஸௌந்தர்ய முடையவனும், அலங்க்ருதம் - அலங்காரங்களி
னூல் மிக்க ஸோபையுடையவனும், ஸுதம் - பின்னையென்கிற ப்ரீதிக்கு
ஸ்தானமும், ஆவ்ரஜந்தம் - கம்பீரமான நடையையுடையவனுமாயிருக்கிற,
தம் - அந்தராமனை, தர்ஸநே பஸ்பத் அபி - நெஞ்சினால் நினைத்தாலும்,
நந்தாமி - ஆரத்திக்கிறேன்; த்ருஷ்ட்வா ச புநஃ - கண்களால் பார்த்தாலோ
வென்றால்: யுவா இடவாமி - யுவாவைப்போல் ப்ரவருத்தமான ஸரீரத்தை
யுடையவனாகிறேன்.

திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஸுத்தரகாண்டம் - ௩௧ - ௨.

பிரகட்டியைப் பார்த்துத் திருவடிவார்த்தை.

0௫. ராஜாடிஸரயொநாடி ரயகூஜூரவாஜிபாநு ।

வாணூஸ்யொடிமொகீநி ருஜூராவீநுமாயஸாஃ ॥

ரத குஞ்ஜர வாஜிமாந்-தேர்கன் யானைகள் குதிரைகள் இவற்றை அதிக
ரக வுடையராயும், புண்யஸீல: - பரிஸுத்த ஸ்வபாவராயும், மஹாகீர்த்
: - தாநத்தினால் மிக்க கீர்த்தியுடையராயும், ருஜு: - ஸபுத்தி யுடைய
யும், மஹாயஸா: - பராக்ரமத்தினால் அதிக யஸஸ்ஸுடையராயுமிருக்
ற, தஸாதோ நாம - தசரதரென்று ப்ரவித்தரான, ராஜா - ராஜன்,
ஸீத் - இருந்தார்.

ஸ்ரீராமாயணம் - அயோத்யகாண்டம் - ௧ - ௨௬.

0௬. யநுவெ-டிவிடா-ஸு-ஷொ-மொகெ-திருயஸு-உத: ।

சுவியாதாவூ-ஹத-பாவ ஸெநாநயவிஸாராடி ॥

(சக்ரவர்த்தித்திருமகன்),—தநுர்வேதவிதாம் - தநுஸ்ஸிஸ்த்ர மர்மங்
ள அறிந்தவர்களுக்குள், ஸ்ரேஷ்ட: - உத்த்ருஷ்டர்: லோகே - உலகத்
ல், அதிரத ஸம்மத: - அதிரதவீரர்களால் பூஜிக்கத்தக்கவர்: அபியாதா -
ஞ்ருவைக்குறித்துத் தானேபோகிறவர்; ப்ரஹர்த்தாச - ஸத்ருக்களை ஹிம்
ப்பவர்; ஸேநா நய விஸாரத: - ஸேநையின் சக்ரவ்யூஹ பத்மவ்யூஹ
சியான விபாகம் செய்வதில் மிக்க ஸமர்த்தராயிராநின்றார்.

கீதை - ௬ - ௩௦. கண்ணன் அருளிச்செய்தது.

0௭. சுவியெ-து-ஹாராவாரொ ஹஜதெஜா-நநூ-லாக் ।

வாராயு-ரெவஸு-ஷெ-ஷூ-ஷூ-வவரி-தொ-ஹி-ஸு: ॥

ஸுதராசாரோபி - ஸதாசாரஞ்ச்யனயிருந்தாலும், அந்யபாக் - ஏன்
நத்தையே முக்ய ப்ரயோஜகமாகக்கொண்டு, மாம் - என்னை, பஜதே
த் - அடைந்தானேயாகில், ஸ: - அவன், ஸம்யக் வ்யவஸித்: - நல்ல வ்யவ
யருபமான ஜ்ஞாநத்தை யடைகிறான்; ஹி - ஆகையால், ஸ: - அவன்,
து: ஏவ - வைஷ்ணவஸ்ரேஷ்டனாகவே, மந்தவ்ய: - எண்ணத்தக்கவன்.

ஸ்ரீராமாயணம் - பாலகாண்டம் - ௬௭ - ௨௧.

விஸ்வாமித்ரமஹர்ஷியைப்பார்த்து ஜநகமஹாராஜன் வார்த்தை.

0௮. ஜநகாநா-கூ-மெகீ-தி-பா-ஹஸி-ஷு-தி-மெ-ஸு-தா ।

வீ-தா-ஹத-பாவா-ஷூ-ரா-ஜ-ஸர-யா-தூ-ஜி: ॥

திருப்பாவை—பரமானந்திரட்டு. ௨௬௫

மே - என்னுடைய, ஸுதா - பெண்ணை, ஸீதா - யஜ்ஞபூமியிற்பிறந்த ஸீதையானவள்; பர்த்தாரம் - பரணஸ்மர்த்தராயும், தஸரத-ஆத்மஜம் - ஸத் குலீரான தஸரதசக்ரவர்த்திக்குப் புத்ரராயும், ராமம் - ஸுந்தரமூர்த்தி யாயுமிருக்கிற ஸ்ரீராமனை, ஆஸாத்ய - அடைந்து, ஜகந்நாம் - மிகவும்ப் ப்ர வித்தமான ஜகந்வம்ஸத்திற் பிறந்தவர்களுடைய, குலே - குலத்தில், கீர்த் திம் - யஸஸ்ஸை, ஆஹரிஷ்யதி - உண்டாக்கப்போகிறாள்.

மஹாபாரதம் - ௨-த்யோகபர்வம்.

க0க0. வானூர்வடிவத் தூக்கூர்வாயனூர்வாயுநவநடூர்
யாவியொடிவடிவத் தூக்கூர்வாயுநவநடூர் ||

பத்ம பத்ரஅக்ஷயா - தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவனாய், பாஞ்சாலயா - பாஞ்சாலதேசத் தரசன் பெண்ணைத் த்ரௌபதியானவள், ஸ்நாயந்த்யா - ஸ்நாநஞ் செய்யும்போது, கநம் - பெரிதான, ஜகநம் - (அவள்) அல்குல, யா - ஸ்திரிய - த்ருஷ்டவத்ய - எந்த ஸ்த்ரீகள் பார்த் தார்களோ, தா - அவர்கள், மஹா - நெஞ்சினால், பும்பாவம் - பும்ஸத் வத்தை, யயு - அடைந்தார்கள். புருஷனாகப்பிறக்கப் பாக்யம்பெற்றிலோ மே! என்று நினைத்தார்களென்று கருத்து.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஆரண்யகாண்டம் - ௩௮ - ௧௫.

கக0. ஸோலயநுடிணகாரணம் ஶீவெநவெஹ்நதெஜஸா |
சுடிஸுதததொராஜொ வாயுவ நுஹவொழிதஃ ||

தத - பின்பு, ராம - சக்ரவர்த்தித் திருமகன், தீப்தேந - ப்ரகாஸித் துக்கொண்டிருக்கிற, ஸ்வேந தேஜஸா - தன் தேஜஸ்வினால், தண்டகாரண் யம் - தண்டகாவரத்தை, ஸோபயத் (ஸ) - அலங்கரித்தவராய்க்கொண்டு, உதித - உதித்த, பாலசந்த்ர இவ - வளர்பிறையைப்போல், அத்ருஸ்யத - காணப்பட்டார்.

ஸ்ரீராமாயணம் - அயோத்யாகாண்டம் - ௩௧ - ௫.

சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப்பார்த்து இளையபெருமாள் வார்த்தை.

ககக. நடிவயொகா சுரணம் நாஜரகவஹ்வெண |
வெஸுராவாவியொகாநா காயெநகவயாவிநா ||

அஹம்-அடியேன், த்வயாவிநா தேவரீர் கைக்காயத்தையொழிய, தேவ லோக ஆக்ரமணம் - தேவதைகளுக்கிருப்பிடமான பரமபதத்தின் ப்ராப் தியை, ந(ப்ரணே) - இச்சிக்கின்றிலேன்; அமரத்வம் - கைவல்யரூபமான

கூசு திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு.

மாகுத்தையும், ந வ்ரணே - இச்சிக்கிறதில்லை; லோகாநாம் ஐஸ்வர்யம்
பி - மூன்று உலகங்களின் யாஜமான்யத்தையும், நகாமயே - இச்சியேன்.

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - கஎ - கஎ.

சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப்பார்த்து ஸ்ரீவீடஷணழ்வான் விஷயமாக
ஸுக்ரீமஹாராஜர் வார்த்தை.

கஉ. ராவணவஸூநாநொஜாலூதா விவீஷணஹதிஸ்ருதஃ |
வதஸ்ரீஸஹஸகௌலி ஹவணாஸரணாமதஃ ||

வீடஷண இதி ஸ்ருதஃ - வீடஷணன் என்று ப்ரவித்தராய், ராவ
ஸ்ய அநுஜோ ப்ராதா - ராவணனுக்கு ஸஹோதரரான தம்பியானவர்,
தூர்பி - ஸஹ ரகோபி - நான்கு ராகுஸர்களோடு, பவந்தம் - (ப்ரம
ருணிகரான) தேவரீரை, ஸரணம்கதஃ - ஸரணமடைந்தார்.

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - ௫௧ - ௬௩.

க௩. கதொராஹொஹாதெஜாஃ ராவணெநக்யதவ்ருணா |
ஐஷ்வாவவமஸாநுஞயா கொவஸூவஸஜெயிவாநு ||

ததஃ - பெரியதிருவடிமேல் எவணன் அம்பையெய்த பின்பு, மஹா
தஜாஃ - (கோபத்தால்) ஜ்வலிக்கிற பராக்ரமமுடைய, ராமி - ஸ்ரீராமன்,
வணேந - ராவணனால், க்ருத - உண்டாக்கப்பட்ட, வ்ரணம் - காயத்தை
டைய, ப்லவக ஸார்த்துலம் - வானஸ்ரேஷ்டரான திருவடியை, த்ருஷ்
வா - பார்த்து, கோபஸ்ய வஸம்ஸயிவாந் - கோபத்திற்குப் பரவசரானார்.

மஹாபாரதம் - உத்யோகபர்வம் - எச - உஎ.

தூயோதனைக்குறித்துக் க்ருஷ்ணன் வார்த்தை.

க௪. அவிஷதஹநஹொக்யவூ அவிஷணநெநுவஹொஜயெசு |
வாணவாநுஅவிஷவெஸராஜநு ஐஷ்வாணாஹிவாணவாஃ ||

த்விஷதஅநம் - ஸத்ருவின் அந்நமானது, ந போக்வ்யம் - புஜிக்கத்
ததன்று; த்விஷந்தம் - ஸத்ருவையும், வைபோஜயேத் - புஜிப்பிக்கவே
டாது; ராஜ் - தூயோதனை! பாண்டவாந் - பாண்டுமஹாராஜன்
ஈரர்களான தர்மபுத்ராதிகளை, த்விஷஸேநீ த்வேஷிக்கிறாய்; பாண்டவாஃ -
ண்டுபுத்ரர்கள், மம - எனக்கு, ப்ராணஹி - மிகவும் இஷ்டர்களன்றோ?

ஸ்ரீராமாயணம் - ஸுத்தரகாண்டம் - ௪௧ - ௪௮.

ராவணனைப்பார்த்துத் திருவடி நினைத்தது.

௬௫. யஷூயஜெநாவயுவாநு வஸூடியாஸாக்ஷவெஸராஃ |
வஸூடியாவஸாஸொகஷூ வஸக்யவஸூவிரக்ஷிதா ||

திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு. உகௌ

அயம் - ராவணனாற்செய்யப்பட்ட, அதர்ம் - அக்ருத்யமானது, பல
ந் - பலிஷ்டமாக, ந ஸ்யாத் யதி - ஆகாமற்போனால், அயம் ராக்ஷஸஸ்
ந் - இந்த ராக்ஷஸராஜனான ராவணன், ஸஸ்க்ரஸ்ய-இந்திரனோடு, கூடின
ரலோகஸ்யஅபி - ஸ்வர்க்கத்துக்கும், ரக்ஷிதா - ரக்ஷகனாக, ஸ்யாத் - ஆய்
வான்.

ஸ்ரீராமாயணம் - கிஷ்கிந்தாகாண்டம் - உச - உச.

கௌ. ஐதேஷுவராத-வஸூரவாபூவீர ஸூக்ஷாவவொவா
யுநுஜவஸூதவஸூ! வஸூராதவாபூவீரவாஹனா
ராரொஹ-குத- விஜநாவல-ஓவ ||

ரகுப்ரவீர - ரகுவம்ஸத்தரசர்களுக்குள் மஹாகுரராய், பர வீரஹந்தா-
மாகுரர்களான ஸத்ருக்களைக் கொல்லுகிற, ராம - ஸ்ரீராமன், இதி ஏவம்-
த்தப்ரகாரம், ஆர்த்தஸ்ய - தீராயிருக்கிற, தஸ்ய - அந்த, வாலிஅநுஜஸ்ய-
லியின் தம்பியான ஸுக்ரீவமஹாராஜருடைய, வச - வார்த்தையை,
நத்வா - கேட்டு, ஸஞ்ஜாத பாஷ்பம்(ஸத்) - கண்ணீர்விழவிட்டு, முஹூர்த்
- ஒரு முகூர்த்தகாலம், விமநாப்பூவ-மநஸ்வலில் வெறுப்புள்ளவரானார்.

ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம் - ௩௯௧ - திருநாம ஆரம்பம்.

கௌ. ஐதஉவரிஜ-தவஸூவநம் ராஜவ-தூதூ ||

ம்ருத ஸஞ்ஜீவநம் - மரித்தவர்களுக்கு ப்ராணனைக் கொடுக்கத்தக்க
டிகியாயிருக்கிற, ராம வ்ருத்தாந்தம் - ஸ்ரீராமன்கதையை, இத் உபரி -
த்தத் திருநாமத்தொடங்கி (ஆரம்பிக்கிறோம்).

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் - உத்தரஸுதகம் - ௫௭.

கஅ. சுதந்நிதவஉ-ஓவதிபூவஹிதஹஸூஉவீக்ய-க பூணீத
உணீவாடி-கம் கிரிதிவாகு-தூ-தூ-வா-தூ! சுவாஹந
வரிவியம்-வதமராஜ! ராரொஹ-தூ-கூ-நி-பூ-வா-ஸூ-
வரிதே ஹ-வதவரா-யெ-ந-உ

அதந்த்ரித சமூபதி ப்ரஹித ஹஸ்தம் - சேனைமுதலியாரால் கொடுக்கப்
ட்ட கைலாசை ஆதரியாமலும், அஸ்வீக்ருத ப்ராணீத மணி பாதுகம் -
முக்கில்லாமல்துடைக்கப்பட்ட ரத்நமயமான பாதுகையைத் திருவடிக
ல் தரியாமலும், கிம்இதிச-“இதென்ன?” என்று, ஆகுல அந்தப்புரம் -
பரியபிராட்டியார் முதலான அந்தப்புரஸ்தீர்கள் வ்யாகுலப்படும்படியாகவும்,
வாஹந புரிஷ்க்ரியம் - வாஹநாரோஹணத்துக்குத் தக்க சேணம் முதலிய
ல்லாதான, பதக ராஜம் - பெரியதிருவடியை, ஆரோஹத - ஏறாநிற்கிற,
வத - நாராயணனுடைய, கரிப்ரவர ப்ரும்ஹிதே - ஸ்ரீகஜேத்ராழ்வானது

உகதி தருப்பபாவை.—பரமாணத்திரட்டு.

தீகனவரமரான கர்ஜனையைக் கேட்டபோது உண்டான, த்வராயை - த்வரை
யின்பொருட்டு, நம: - நமஸ்காரம் (பண்ணுகிறேன்.)

ஸ்ரீராமாயணம் - ஸுந்தரகாண்டம் - ௨௨ - ௧௬.

ராவணனைக் குறித்துப் பிராட்டியின் வார்த்தை.

ககக. யயாஜ்வயாதஜ் ஸஸஸஸஸஸிதொவநெ !

தயாமிரடிவழி ஸநீகஸஸவதஃ ||

வகை - காட்டில், தருப்தம் - மதித்திருக்கிற, மாதங்கம் ச - யானையும், ஸஸம் ச - முயலும், யதா - எப்படி, ஸஹிதம் - (சண்டைசெய்யவேண்டுமென்னுமிச்சையால்) சேருமோ, ததா-அப்படியே, (சக்ரவர்த்தித்திருமகனும் நீயும் சேர்ந்திருக்கிறீர்கள்; ராமம் - சக்ரவர்த்தித்திருமகன், த்விரதவத் - யானையைப்போல், (ஸ்ம்ருதம்) - எண்ணப்படுகிறார்; த்வம் - நீயோ, நீச ஸஸவத் - அல்லமுயலைப்போல், ஸ்ம்ருதம் - எண்ணப்படுகிறாய்.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஆரண்யகாண்டம் - க௭ - உச.

சக்ரவர்த்தித்திருமகனைக்குறித்து ஸுலிப்பணகையின் வார்த்தை.

கஉ0. விவீஷணவழியை-பா.தா நதாராக்ஷயவெஷிதீ ||

தர்மஆத்மா - தர்மஸ்வரூப முடையராயும், நது ராக்ஷஸசேஷ்டிதம் - ராக்ஷஸகுலத்திற் பிறந்தாலும் ராக்ஷஸக்ருத்ய மில்லாதவராய் மிருக்கிற, விபீஷணன்: து - விபீஷணரும், (மேம்பராதா - எனக்குக் கூடப்பிறந்தவர்.)

ஸ்ரீராமாயணம் - புத்தகாண்டம் - கஞ்சு - சு.

ஸாரதியைப்பார்த்து ராவணன்வார்த்தை.

கடக. ஸத்ராஸ்ப்ரதவீரூஷூரஜநீயஸூவிசுரெஜெ!

வெள்ளத்தொய்க்கும்பொழுது கீழ்க்காவுருஷியா ||

ப்ரகீயாத வீரீயஸ்ய - ப்ரவிர்த்தமான ஸௌர்யமுடையவனும், விக்ர
மை - பராக்ரமக்களோக்கண்டு, ரஞ்ஜனீயஸ்ய - எல்லாராலும் கொண்டாடத்
தக்கவனுமான, ஸத்ரோ - ஸத்ருவான ராமன், பஸ்யத: (ஸத:) - பார்த்துக்
கொண்டிருக்கச்செய்தே, புத்த லப்தி-சண்டையில் ஆசைபுடைய, அஹம் -
நான், ஆபுருஷ: - எல்லாராலும் சிந்திக்கத்தக்கவனாக, த்வபா - உன்னால்,
க்ருத: - செய்யப்பட்டேன்.

மஹாபாரதம் - ஆதிபர்வம் - எசு - உள.

கஉஉ. யொ஁நுயாவனகாநாந உநுயாபுதிவடிதே ।

சிந்தை நகரத்திலுள்ள காவலுரிணா ||

அயந்தா ஸந்தம் - பரமாத்மாவுக்கு ஸேஷபூதனயிருக்கிற, ஆத்மாம்-
மை, ய - யாதொருவன், அந்தா - ஸ்வஸேஷமாக, ப்ரதிபத்யதே -
ஹுகிரோ, தேந-அந்த, ஆத்ம அபஹாரிண சோரேண - (பகவச்சேஷ
ஆத்மாவை ஸ்வஸேஷமாக்குகையாகிற) ஆத்மாபஹாரத்தைச்செய்கிற
டனாலே, கிம் பாபம் - என்னபாபந்தான், ந க்ருதம் - செய்யப்படவில்லை?

ஆபஸ்தம்ப தர்மஸூத்ரம்.

ந. சுயாதவூதயாவாரிகாநு யநாநுவூவூவூவூவூவூ
யஜ்ஜுவையபூவாணவெதாஸ ॥

அந் அத - பின்பு, ஸாமயாசாரிகாந் - அந்தந்த வித்தாந்தாநுகுண
ர வித்தமான, தாமாந் - தர்மங்களை, வ்யாக்யாஸ்யாம - சொல்லப்
புகிறோம், தர்மஜ்ஞ ஸமய - வித்தஸாதீயருபமான தர்மங்களை உள்ளபடி
திருக்கிற பெரியோர்களுடைய ஆசாரம், ப்ரமாணம் - (அநுஷ்டானத்
து) முக்யப்ரமாணம்; வேதாஸ - வேதங்களும், (ப்ரமாணம்) - (இவர்
திருவுள்ளத்தை யநுஸரித்து) ப்ரமாணமாகும்.

ஸ்ரீராமாயணம் - கிஷ்கிந்தாகாண்டம் - ௩ - ௨௮.

யபெருமானைப்பார்த்துத் திருவடிவிஷயமாகச் சக்ரவர்த்தித்திருமகன்
வார்த்தை.

சு. நாநுஷ்டவிநீதவூ நாயஜுஷ்டயாரிணஃ ।

நாவூதவெதவிஷுஷ ஸூகூஷெவாபூவூவிதூ ॥

அந்ருக்வேத விநீதஸ்ய - ருக்வேதத்தில் ஸுபிக்ஷிதனாகாதவனுக்கு,
ம் ப்ரபாஷிதம்) - இப்படிசொல்லுகை, ந (ஸக்யம்) - ஸாத்யமன்று;
ந்ருக்வேதநாரிணஃ - யஜுர்வேதத்தில் தாரணையில்லாதவனுக்கு, (ஏவம்
ஷிதம்) - இப்படிசொல்லுகை, ந (ஸக்யம்) - அஸாத்யம்; அஸாமவேத
ஷஃ - ஸாமவேதத்தை உள்ளபடி யறியாதவனுக்கு, ஏவம் ப்ரபா
ம் - இப்படிசொல்லுகை, ந ஸக்யம் - ஸாத்யமன்று.

ஸ்ரீராமாயணம் - கிஷ்கிந்தாகாண்டம் - ௩ - ௨௯.

யபெருமானைப்பார்த்துத் திருவடிவிஷயமாகச் சக்ரவர்த்தித்திருமகன்
வார்த்தை.

நி. நஹுவூகரணம் க்ருதநெநஸஹஸூதா ॥

வஹுவூஹநகாநெந நகிணிஷவஸஸிதூ ॥

அநேக இந்த ஹநுமானால், க்ருதஸ்நம் வ்யாகரணம் - ஐந்தர்வ்யாகரணம்
ரண ஒன்பது வ்யாகரணங்களும், பஹுதா - அநேகம் தடவை, ஸ்ரு
(வசாரயணி) த்கில்) வசாரயணி...

யம்; (ஆகையால்), பஹுவ்யாஹரதா - அநேகம் ஸங்கதியைச்சொல்லுகிற, அநேக—இந்த ஹறுமானால், கிஞ்சித் - அल्पமும், ந அபஸந்திதம் - அபஸந்தம் சொல்லப்படவில்லை.

ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் - எடு.

௩௨௬. கெஷுரூகிதூநிரதெ லவ்ஷெகலொமெ
நி-கெதூர நுகுண நவீ நரவாஜ-லொமெவ; ।
நிதூலிவாஹிதவரவூரநீலலொமெவ உ-கெஷுவ
தெந்வரிஜதெநவ்வவஸஜூலீய ॥

கைங்கர்ய நிய நிரதை: - தேவரீர்கைங்கர்யத்தில் எம்பொழுதும்
புலத்தர்களையும், புவத் ஏக போதை: - தேவரீருக்கு அதிஸபத்தை வினைக்
கையே புருஷார்த்தமாக நினைத்திருப்பவர்களையும், நித்பை: - நாசமற்றவர்
களையும், அதுகூண நவீநரஸ ஆர்த்ர பாலை: - கூணத்தோறும் புதிதான
ஸத்தினால், ம்ருதுவான - அபிப்ராயங்களை புடையவர்களாயும், நிய
புபிவாஞ்சித பரஸ்பர நீசபாலை: - எக்காலத்திலும் அந்யோந்ய ஸேஷத்
வத்தை ஆசைப்படும்வர்களையும், மத் தைவதை: - எனக்குப் பூஜிக்கத்தக்க
வர்களாயிருக்கிற, தவ - தேவரீருடைய, பரிஜகை: - பரிஜகங்களான விஷ்
வக்ஸேநர் முதலானவர்களோடு, ஸங்கலீய - சேர்ந்தவனாகக்கடவேன்.

ஸ்ரீராமாயணம்.

௩௨௭. நகஸாராயாநதூஜாதூரவூர ஷொஷொநராஜொ
நவராவவவூர உதூவலெவா தூநிதிதூலவீ அநபீ
வெஸெரவாநதூநவூ ॥

ரகுந்தகஸ்ய வகப்ரவேஸே - பெருமான் காட்டுக்கெழுந்தருளின விஷ்
வத்தில், மநதூராயா:-கூனியினுடைய, (தோஷ:)-(சலகம்பண்ணுகையாகிற)
தோஷம், ந(நிமித்தம்) - காரணமன்று; அஸ்யா:மாத: - இனையதாயாரான
வந்தக் கைகேயியின், (தோஷ:)-(இரண்டுவரங்கள் கேட்கையாகிற) தோஷ
மும், நதூ (நிமித்தம்) - காரணமன்று; ராஜ்ஞ: - தஸரத மஹாராஜாவினு
டைய, தோஷ: - (அநுமதி பண்ணுகையாகிற) தோஷமும், ந (நிமித்தம்) -
காரணமன்று; ராகவஸ்ய ச - ஸ்ரீராமனுடைய, (தோஷ:)-(காட்டுக்கெழுந்
ருள ஸம்மதிக்கையாகிற) தோஷமும், ந (நிமித்தம்) - காரணமன்று; மத்
நபம் ஏவ-வன் பாபமே, அக்ர - இந்தவிஷயத்தில், நிமித்தம் - காரண
மாக, ஆஸீத் - ஆயிற்று.

ஸ்ரீராமாயணம் - புத்தகாண்டம் - ௧௦௩ - ௬.

௩௨௮. ல-ஞிளவ்விதவூராவூர ரயவூவூவரகூஷவ; ।
நவஸயாநகிதூஹு: ஷெவமநூரூநவா: ॥

‘பூமௌ - பூமியில், ஸ்தீதஸ்ய - இருக்கிற, ராமஸ்ய - ஸ்ரீராமனுக்கும், ரதஸ்தஸ்ய - தேரின்மேலிருக்கிற, ரக்ஷஸ்ச - ராவணனுக்கும், புத்தம் - சண்டையானது, ந ஸமம் - ஏற்றதன்று,’ இதி - என்று, தேவகந்தர்வ தாந வர்-தேவதைகளும் கந்தர்வர்களும் அஸுரர்களும், ஆஹு-சொன்னார்கள்.

௧௨௧. வாவிஷ்டிக்ஷத்ருவநுஸ வ-ணரீகஸ வ-ணுக்ஷசுகூவாஸுத்யாஜ-தூ தவாஜிவாஸுவாநவவெசு ||

பாபிஷ்ட: - மிக்கபாபமுடைய, கூத்ரபந்து: ச - கூத்ரபந்து என் பவரும், புண்யக்ருத் - மிக்கபுண்யம்செய்த, புண்டரீக: ச - புண்டரீக ரென்பவரும், ஆசார்யவத்தயா - ஸதாசார்ய ஸம்பந்தத்தால், முக்தௌ - மோக்ஷமுடைந்தார்கள்; தஸ்மாத் - ஆகையால், ஆசார்யவாந் - ஸதாசார்ய ஸம்பந்தமுடையவனாக, பவேத் - ஆகவேணும்.

ஸ்தோத்ர ரத்நம் - ௪௦.

௧௨௦. நிவாவஸ்யுராவஸநவாஜ-காஸுகொ வயாநவ ஷ-ராவவாஸுணாஜிவி: | ஸரீரவெவெஷுவஸெஷு தாமெவெத ருயொவிதெஸெஷுஜீரிதெஜெநெ: ||

தவ - தேவரீருடைய, யதோசிதம் - திருவுள்ளத்துக்கு அநுகுணமாக, ஸேஷதாம் - தாஸபூதமாயிருக்கையை, கதை: - அடைந்திருக்கிற,— சிவாஸ - வாஸஸ்தானம், ஸய்யா - படுக்கை, ஆஸ - விம்ஹாஸம், பாதுகா-மரவடி, அம்ஸா - பீதகவாடை, உபதாந - தலையணை, வர்ஷாதபவாரண - கொடை, ஆதிபி: - இவைமுதலான, ஸரீரபேததை: - ஆகாரவிசேஷங்கள் னாடு கூடியிருக்கையாலே, ஜதை: - பெரியோர்களினால், ஸேஷஇதி - ஆதிசேஷனென்று, ஈரிதே - சொல்லப்படுகிற, (திருவணத்தாழ்வானில் ஈம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கிறார்.)

ஸ்ரீலிஷ்டுபுராணம் - ௧ - அம்சம் - ௪௭ - ௩௧.

ஹிரண்யகசிபுவைப்பார்த்த ப்ரஹ்மாதன் வார்த்தை.

௧௨௧. ஸயஸ்யாநாஜவஹாரிணீஸூதெ உநவஸுநனெஜைக்ஷத்ருகிஷ்கி யவ்விநுஸூதெஜநுஜராநகாஜி ஸயாநிவவ-ாணுவயாநிதாத ||

தாத - பிதாவே! யஸ்மிந் - யாதொருவர், ஸ்ம்ருதே(ஸதி)-நினைக்கப்பட்டவனில், ஸர்வாணி ஜம் ஜரா அத்தக ஆதி பயாரி - ஜகம் வார்த்தகம் வரணம் இவைமுதலானவற்றிலுண்டாகும் எல்லாப்பயங்களும், அபயாந்தி - போகின்றனவோ; பயாநம் அபஹாரிணி - பயங்களைப்போக்குகிறவரையும், ஈகந்தே - தேசத்தாலும் காலத்தாலும் வஸ்துவிலுலும் அளவிடவொண்ணாதவராயிருக்கிற, (தஸ்மிந்) - அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீமந்தாராயணன், மவஸிஸ்தீதே(ஸதி) - ஹ்ருதயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது, மம - எனக்கு, ஸயம் - பீதியானது, கத்ர திஷ்டகி - எவ்விடத்திலிருக்கிற?

திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு.

ஸ்ரீராமாயணம் - பாலகாண்டம் - க.

நியதா தாஜஹாலீஸ்ரோ ஐ-திராநுயு திராநுவஸ் ।

வெ-லிபாநுநீ திலாநுவாழி ஸ்ரீபாநுபுத்ரு-நிவாணம் ॥

நீராமன்), நியதஆத்மா - விகாரஸூத்ரமாயும், மஹாவீர்யம் - மிக்க
யகரமான ஸத்தியையுடையனாயும், த்யுதிமாந் - ஜ்ஞாநஸ்வரூபியாயும்,
நாந் - மஹாநந்தஸ்வரூபியாயும், வஸீ - ஸர்வஸ்வாமியாயும், புத்தி
நல்லாவற்றையும் அறிந்தவனாயும், நீதிமாந் - மர்யாதையுடையனாயும்,
- எல்லாவேதத்தையும் ப்ரகடநம் செய்தவனாயும், ஸ்ரீமாந் - இரண்டு
பின் ஐஸ்வர்யமுடையவனாயும், ஸத்ருநிபர்ஹணை - ஸத்ருநிரஸகம்
யவனாயும், (ப்ரவீத்தஸ்யிராநின்ருன்.)

பாபாரதம், த்ரௌபதியைப் பார்த்துக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது.

2. ஐயுறுவது: வதெசுவரயுடைய ஸ்ரீரெருகமறிவாங்குமீல
 வெசு । ஸ்ரீரெருகதாய நியுகுஷெ நெரெவாங்கு
 வதெவாங்கு ॥

ஈருஷ்ணே - த்ரௌபதியே! த்யௌஸ் - ஸ்வர்க்கமானது, பதேத் -
விழுந்தாலும் விழும்; ப்ருதீவீ - பூமியானது, ஸீர்யேத் - சிதிரிப்போன
பாம்; ஹிமவாந் - ஹிமவத்பர்வதமானது, ஸகலீபவேத் - பொடிப்
பாயப்போனாலும்போம்; தோயரிதி - ஸமுத்ரமானது, ஸூஷ்யேத் -
ப்போனாலும்போம்; மே - என்னுடைய, வசஃ - வார்த்தையானது,
ம் - வ்யர்த்தமாக, ஈ பவேத் - ஆகமாட்டாது.

மாயணம் - ஸுந்தரகாண்டம் - ௩௮ - ௨௪. திருவடி யைப்பார்த்துப்
பிராட்டி வார்த்தை.

௨. வாய்ஸெ ந த த்ஸெ ந ஸ்ரவத்ரிஸுஜா நயா ।

வையாஸொயி தஸ்ரீநாநு வு^யவஸு-வ^யஃவா^யனவ: ||

ததம் - பின்பு, தேந் வாயஸேச - அந்தக்காகாஸுரனால், பலவத்-பலாத்
ராக, க்லிஸ்யமானயா - உபத்ரவிக்கப்பட்ட, மயா - என்னாலே, ஸுத
தம் - ஸுதமாக நித்ரைசெய்கிறவராயும், பரந்தபம் - (அப்படி தூக்கச்
சீத்யம் பார்த்த) ஸத்ருக்கள் நடுக்கும்படியான ஸ்வபாவமுடைய
மம், ஸ்ரீமாத் - நிருபாதிக ஸ்ரீயையுடையவராயு மிருக்கிற, ஸம் - அந்த
மம், போதிதம் - எழுப்பப்பட்டார்.

ஸ்ரீராமாயணம் - புத்தகாண்டம் - கள-உள.

சத்தவர்த்தித்திருமகனைக் குறித்து ஸ்கீர்வமஹாராஜர் வார்த்தை.

நு. வயுதாழைவுகீடுவண்ணெருநவாவிடுவவாஹ !

நாவணவஸுந்யஸம்ஸவஸு ஸுாதாஹெஷுவிலீஷணஃ ॥

ஏஷஃ விபீஷணஃ - இந்தவிபீஷணன், ஹி - யாதொருகாரணத்தினால், ஸம்ஸஸ்ய-க்ஞரானு, ராவணஸ்ய - ராவணனுக்கு, ப்ராதா-ஸஹோதரானு, (அதனால்), ஏஷஃ-இவன், ஸசிவை ஸ்ஹி - மந்திரிகளோடுகூட, தீவ்ரண-க்ஞரமான, தண்டேந-தண்டனையால், வத்யதாம்-கொல்லத்தக்கவன்.

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - ௧௮ - ௩௮

சக்ரவர்த்தித்திருமகனைக் குறித்து ஸுக்ரீவமஹாராஜர் வார்த்தை.

௩௬. தஸூஸூக்ஷிபூவஸஹாவூலி ஸூயொலவதூ
ராவவவிவீஷணோஹாவூஜுஸூவிசுவஹூ
வெதூநஃ ||

தஸ்மாத் - ஆகையால், ராகவ - ஓ ஸ்வாமிந்! மஹாப்ராஜ்ஞஃ - மிக்க ஞானமுடைய, விபீஷணஃ - ஸ்ரீவிபீஷணழ்வான், கூழ்ப்ரம்-அதித்வரையாக, ஸ்மாபிஃ ஸஹ - நம்மோடுகூட, துல்பஃ - ஸமாநராக, பவது - ஆகட்டும்; - நம்மோடு, ஸகித்வம்ச - ஸ்நேஹத்தையும், அப்யுபபது - பெறட்டும்.

ஸ்ரீபாகவதம் - ௧௦ - ௩௧ - ௨.

௩௭. தாவாஜாவிரலஹுளஸ்ரீஸ்யயாநஃவா லஹுஜஃ |
வீதா லரயாஸூஸ்ரீஸூக்ஷாநஃநஃநஃ ||

ஸௌரிஃ-க்ருஷ்ணன், தாஸாம்-மஹாதுரிகைகளான கோபஸ்த்ரீகள் லவே, ஸ்மயமானமுகஅம்புஜஃ-புன்சிரிப்போடுகூடின தாமரைப்பூப்போன்ற குமுகமண்டலத்தை யுடையவராயும், பீதாம்பரதரஃ-பீதகவாடையைத்தரித்வராயும், ஸ்ரக்வீ - வரமாலையையணித்தவராயும், மந்தத மந்ததஃ-(நாட்டை வருட்டித்திரியும்) காமனும் மோஹிக்கத்தக்க வடிவழகையுடையவராயும், ராகூத் - ப்ரத்யக்ஷமாக, ஆவிரபூத் - தோன்றினார்.

௧௩௮. ௩௮ - ஆவது கணக்கிற் காண்க.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஸுந்தரகாண்டம் - ௩௬ - ௪௪,

பிராட்டியைப்பார்த்துத் திருவடி வார்த்தை.

௩௮. ஸ்மிஷுஸூதகாராஜ ஸூவொலவிவநரொதூஜஃ |
ஸீதேதியஸாராவாணீ வூஹரநூதிவஸூதெ ||

நரஉத்தமஃ - புருஷோத்தமராயும், ஸததம் - எப்பொழுதும், அநித்ரஃ - -றக்கமில்லாதவராயிருக்கிற, ராமஃ - சக்ரவர்த்தித்திருமகன், ஸுப்தோபிச - ஒருகால் உறங்கின்போதிலும், ஸீதாஇதி - ஸீதா என்று, மதுராம் - ஸமுடைய, வானீம் - வார்த்தையை, வ்யாஹரந்(ஸஃ)-சொல்லிக்கொண்டு, ப்ரதிபுத்யதே - விழித்துக்கொள்ளுகிறார்.

திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ௫ - அம்சம் - ௨௪ - ௨௦.

வசுதெஸெஸூரஜய-ரெஃ வெபுஉமவெ-புரமவி-
தெஃ । ராஜெணாஸூரவிதாமொவெபூ ஹரிணா
ஹுதவெதவஃ ॥

ரிண - க்ருஷ்ணனால், ஹ்ருதசேதஸஃ - வசிகரிக்கப்பட்ட மநஸ்ஸை
, கோப்யஃ-கோபஸ்தீகன், ராமேண - பலராமனாலே, ஸாம மதுரை-
த்தையினால் இனிதாயும், ப்ரேம கர்ப்பை-ப்ரீதியை உள்ளேயுடைய
அகர்விதை-அஹங்கார மில்லாததாயுமிருந்தித, ஸத்தேஸஃ-(க்ருஷ்-
டய) ஸமாசாரங்களினால், ஆஸ்வாஸிதாஃ - தேற்றரவு செய்யப்பட்ட

- ௧௮-௪௩. அர்ஜுனைப்பார்த்துக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது.

ஸளரஸ்தெஜொயுதிஷ்-பாக்ஷஃ ய-வெவாவூவறா
யந்ரூபாநஸூரலாவஸூக்ஷா து-கஜ-ஷ்ஷலாவஜ் ॥

ஸர்யம்-சண்டையில் ஸாமர்த்த்யமும், தேஜஃ - ஸத்ருவை அவமானப்
பு வல்லமையு, தீருதி - ஆரம்பித்தகாரியத்தை முடிக்கும் ஸத்தி
க்ஷம்-(எல்லாக்காரியத்தின் பூர்த்தியிலும்) ஸாமர்த்த்யமும், யுத்தேச-
யில், அபலாயகம் - (தனக்கு நாசம் வித்தமாயிருந்தாலும்) திரும்பிப்
பயமும், தாநம்-(தன் எல்லாப்பொருளையும்) கொடுக்கையும், ஈஸ்வர
ஃ-(தான் எல்லாஜகங்களுக்கும்)யஜமானனாயிருக்கையும், ஸ்வபாவஜம்-
த்தில் பிறந்த, க்ஷாத்ரம் கர்ம - அரசர் வ்யாபாரம்.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஸுந்தரகாண்டம் - ௩௩ - ௧௬.

திருவடியைப்பார்த்துப் பிராட்டி வார்த்தை.

ஹ-ஷாடிஸரயஸூரஹம் ஸத்ருவெஸநூபுதா
விநஃ । ஷ-ஹிதாஜநகஸூரஹம் வெவெஹஸூ
உஹாதுநஃ॥ ஸீதெதிநாஜநாஜாஹம் ஹாஸூராரஸூ
யீதது ॥

ஹம் - நான், ஸத்ருவைச்யப்ரதாபிநஃ - ஸத்ருவின் ஸேவைகளை ஹிம்
ந்தித, தஸரதஸ்ய - தஸரதசக்ரவர்த்திக்கு, ஸ்ருஷா - நாட்டுப்
அஹம் - நான், மஹாத்மநஃ - மிக்கமஹிமையுடைய, வைதேஹஸ்ய-
தேசத்தரசனான, ஜகதஸ்ய-ஜகதமஹாராஜாவின், துஹிதா - பெண்
- நான், நாம்கா - பேரினால், ஸீதாஇதி நாம-ஸீதையென்றுப் ப்ரவித்
மதஃ - மிக்க புத்திமானான, ராமஸ்ய - சக்ரவர்த்தித்திரும்புடைய,
- பத்னீ.

௩௦௬ திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு

ஸ்ரீராமாயணம் - ஸுந்தரகாண்டம் - ௫௮ - அக.

த்ரிஜடையைப்பார்த்துப் பிராட்டி வார்த்தை.

கசகா. ததவூ ஹீதீவாநா ஹத-ஃவி-ஜயஹவி-தா ।

சுவொவடிஜிததூஹி ஹவெயஸாணஹிவஃ ॥

தத:-த்ரிஜடைசொன்ன பின்பு, ஹீமதீ-லஜ்ஜையுடையளாய், பாலா - மடந்தைப்பருவத்தளான, ஸா - அந்தப்பிராட்டியானவள், பர்த்து - நாய கனுடைய, விஜய ஹர்ஷிதா (ஸதீ) - (த்ரிஜடையின் ஸ்வப்நத்தினால் ஸூசிக் கப்பட்ட) ஜயத்தினாலே ஸந்தோஷிப்பிக்கப்பட்டவளாய்க்கொண்டு, தத - அந்தத்ரிஜடையின் ஸ்வப்நமானது, ததீயம் யதி - வாஸ்தவமாயிருந்தால், வஃ - உங்களுக்கு, ஸாணம் - புருஷகாரமாக, பவெயம் - ஆகக்கடவேன், (என்று), அவோசத - சொன்னான்.

கசஎ.—௫௭ - வது கணக்கிற் காண்க.

ஸ்ரீராமாயணம் - பாலகாண்டம் - ௭௭ - உக.

கசஅ. தயாவாராஜவி-ஹுதொஃவிநாஜயா ஹஜெயிவா

நுதூரஜகந்யாஸதீவராஜஸுஸ-ஹெஃதிகாஜயா
விஹுஸியாவிஷுரிவாரொஸாஃ ॥

ராஜர்ஷிஸுத:- சக்ரவர்த்தியின் திருமகனான, ஸ: ராமா:-க்ரீடைகளி னால் எல்லாரையும் ஸந்தோஷிப்பிக்கத்தக்க சாதர்யமுள்ள அந்த ஸ்ரீராமன், அபிராமயா - மிக்கஸௌந்தர்யமுள்ளவளாயும், அதிகாமயா - (பெருமான் பக்கல்) மிக்க அநுராகமுடையவளாயுமிருக்கிற, தயா உத்தம ராஜகன்யா - அந்த ஜகமஹாராஜன் திருமகனோடே, ஸமேயிவாந் ஸந்-ஸம்ஸ்லேஷித்தவ ராய்க்கொண்டு, விபு: - ஸமர்த்தராயும், அமரேஸ்வர: - அயர்வறுமமரர்கள்தி பதியாயுமிருக்கிற, விஷ்ணு:-விஷ்ணுவானவர், ஸ்ரியாஇவ - ஸ்ரீமஹாலக்ஷ் மியோடுகூடி விளங்குமாபோலே, அதீவ ஸுஸுபே - மிகவும் ப்ரகா ஸித்தார்.

கௌஷீதகீ ப்ராஹ்மணோபநிஷத் - க - ௫ - பர்யங்கவீத்யை.

கசகா. தவ்லிநுஸுஹாஃஹெ தஜெவஃவிஸு வாகெநாஸூ

ரொஹதி துஸுஹவ்யஹதிகொஃவீதி ॥

தஸ்மிந் - அந்தத்திருவனந்தாழ்வான்மேலே, ப்ரஹ்ம - ஸ்ரீமந்நாராய ணன், ஆஸ்தே - எழுந்தருளியிருக்கிறார்; ஏவம்வீத் - அந்தப்பரமாத்மாவை உபாஸித்தவன், தம் - அந்தத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே, பாதேந - தன் காலினால், அத்யாரோஹதி - ஏறுகிறான்; தம் - அந்த உபாஸகனை, ப்ரஹ்ம- பரமாத்மா, க: அவ்விதி - நீயார்? என்று, ப்ருச்சதி - ப்ரஸங்கம்பண்ணுகிறார்

கரு0. சுதூகலகியுதூநா நஸாவூன்மெவவகூஜஃ ||

அத்யந்தபக்தியுத்தானம் - அதிகபக்தியுடையவர்களுக்கு, ந ஸாஸ்த்ரம்-
ஸாஸ்த்ரமில்லை; வைவச க்ரமஃ - க்ரமமுமில்லை.—இங்கு பக்தியென்கிறது -
நிர்ஹேதுதபகவத்தடாகுத்தால் வந்த ஸாத்யபக்தியைச் சொல்லுகிறது.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஸுந்தரகாண்டம் - ௩௮ - ௨௧.

திருவடியைப்பார்த்துப் பிராட்டிவார்த்தை.

கருக. வரிமுஜாதஸுவாவ ராவவாஜெஹ்வஹ்விநாடி |

வாரூயெணவ்வாவா ஜாஜெஹ்வாதாஜஃ ||

அஹம்அபி - நானும், ராகவஅங்கே - பெருமானுடையமடியில், சிரம் -
பஹுகாலம், பரிஸ்ரமாத் - ஆயாஸத்தினால், ப்ரஸுப்தா ச - தூங்கினேன்;
பரதஅக்ரஜஃ - ஸ்ரீபரதாழ்வான் தமையனான பெருமானும், மமஅங்கே-என்
மடியில், பர்யாயேண - க்ரமமாக, ப்ரஸுப்தஃ - திருக்கணவளாந்தருளினார்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - க - அம்சம். ௨ - ௧.

கரு௨. சுவிகாராயஸூஜாய நிதூயவரஜாதெந |

வெஹேகர-ஒவர-ஒவாய விஷ்ணுவ-விஷ்ணு ||

அவிகாராய - விகாரஸூத்ரமாய், ஸூத்தாய - க்லேஸகரம் ஸூத்ரமாய்,
நித்யாய - ஸூத்தனாயே எப்பொழுதும் இருக்கிறவனாய், பரமஜத்மநே -
ஸ்வதந்த்ர ஆத்மாவாய், ஸதாஏகரூப ரூபாய - எப்போதும் ஒரு படிப்பட்ட
திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையனாய், ஸர்வஜிஷ்ணவே - எல்லாவற்றையும்
ஐயிக்கத்தக்க ஸக்தியையுடையனாயுள்ள, விஷ்ணவே - ஸ்ரீமஹா
விஷ்ணுவின்பொருட்டு, நமஃ - ப்ரணாமம்செய்கிறேன்.

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - ௧௮ - ௨௮.

ஸுகீர்வமஹாராஜைப்பார்த்துச் சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வார்த்தை.

கரு௩. சூரெநாவாயஜிவாஜிவரி வரெஷாஸரணம்மதஃ |

சுரிஃபுராணாநுவரிதூஜா ரக்ஷிதவஃகூதூதூநா ||

சூர்த்தோவா - தைர்யத்தையடைந்தவனாயிருந்தாலும், த்ருப்தோயதி
வா - வாக்கதைர்யத்தையடையாதவனாயிருந்தாலும், பரேஷாம் ஸரணம்
மதஃ - ஸத்ருக்களின் நடுவே ஸரணாகதிபண்ணின, அரிஃ - ஸத்ருவானவன்,
க்ருதாத்மநா - (தர்மஸாஸ்த்ரத்தில்) விஸ்வாஸமுடையவனானால், ப்ராணஃ பரித்
யஜ்ய - தன் ப்ராணனை விட்டாகிலும், ரக்ஷிதம்யஃ - ரக்ஷிக்கத்தக்கவன்.

கேத - கடி - கக. அர்ஜுனனைப்பார்த்துக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது.

கருசு. வலவயல்பாநுவரிதூஜி ஜாகெகஸாணம் வுஜி ।

சுஹம்சுவாவலவயாவெவெஸா ஜொகூயிஷ்ஜாஜிஜாஸாஹு ॥

ஸர்வதர்மாத் - எல்லாத் தர்மங்களையும், பரித்யஜ்ய - ஸவாஸநமாகவிட்டு, மாம் ஏகம் - (வாத்ஸல்யாதி குணவிபரிஷ்டனாயிருக்கிற என்னை) ஒருவனையே, ஸரணம் வ்ராஜ - உபாயமாகப்பற்று; அஹம் - (ஸர்வஜ்ஞத்த்வாதி விபரிஷ்டனான) நான், த்வா - உன்னை, ஸர்வ பாபேப்யஃ - (ஸஞ்சிதம்ப்ராரப்தம் என்று சொல்லப்பட்ட) எல்லாப் பாபங்களினின்றும், மோக்யவிஷ்யாமி - விபேட்டவனும்படி பண்ணுகிறேன்; மாஸாஃ - நீ ஸோகியாதே கொள்.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஸுந்தரகாண்டம் - சுள - 30.

இளையபெருமானைப்பார்த்துச் சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வார்த்தை.

கருரு. விராஜீவதிவெவெஷீ யஜிஜாவஸாயரிஷிதி ।

நஜீவெயங்குணாஜி விநா தாஜவிதெகூணாடி ॥

வைதேஹீ - ஜகதமஹாராஜன் திருமகளானவன், மாஸம் - ஒருமாஸம், தரிஷ்யதி யதி - ப்ராணனை வைத்துக்கொண்டிருந்தானே யானால், சிரம் ஜீவதி - பஹுதாலம் பிழைத்திருப்பவளாவன்; (நான்), அவித ஈகூணம் - கறுத்த கண்களையுடைய, தாம்விநா - அந்த ஸீதையைவிட்டு, கூணம் அபி - ஒரு சிமிஷம்கூட, ந ஜீவேயம் - ஜீவிக்கமாட்டேன்.

கருசு. மொவீஜநவநுஹுஃ.

கோபீஜ-இடைப் பெண்களுக்கு, வல்லபம்-மிகவும் இஷ்டனாயிருப்பவன்.

ஸ்ரீராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - ௩௮ - ௫௬. திருவடியைப்

பார்த்துப் பிராட்டியின் வார்த்தை.

கருள. சுளவநுரொகுவநாராஸுஷுவெயாஜநவ்விநீ ।

தாஜொஷுவஸுவவ்ஷு ஸிரஸாவாலிவாடிய ॥

மகஸ்வீரீ - நல்லமகஸ்ஸையுடைய, கௌஸல்யா - கோசல தேசத்தரசன் மகளானவன், லோக பர்த்தாரம் - எல்லா உலகங்களுக்கும் டகூகளுனை, யம்-யாதொருகரை, ஸுஷுவே - பெற்றானோ, தம் - அவரை, மம அர்த்தே ஸுகம் ப்ருச்ச - நான் குரஸல்பரஸம் பண்ணினதாகச் சொல்லும்; ஸிரஸாச அபிவாதய - ஸீரஸ்வினால் நான் ப்ரணமம் பண்ணினதாக ப்ரணமமும் பண்ணும்.

ஸ்ரீராமாயணம் - புத்தகாண்டம் - ௧௧ - ௨௧.

ஸ்ரீவிஷ்ணுமீனாப பார்த்துச் சக்ரவர்த்தித்திருமகன் அருளச்சய்தது.

கருஅ. சுஹசுவாராவணம்வெஹ் ஸவகுஜநவாநுவடி |
சுயொய்யாஹவெஹ்வித்ரிவிவெஹ்வித்ரிவிவெஹ் ||

(நான்), ஸுபத்ரஜநபாந்தவம் - பிள்ளைகள் இதரமான பந்து ஜகங்கள் இவர்களோடு கூடின, ராவணம் - ராவணனை, ஸங்கீயே-சண்டையில், அஹத்வா - கொல்லாமல், அயோதீயாம் - அயோத்யாபட்டணத்தில், ந ப்ரவேக்ஷயாமி - ப்ரவேசிக்கிறதில்லை; தைஃ - ப்ரவித்தர்களான, த்ரிபிஃ ப்ராத்நுபிஃ ஸபே-மூன்று ப்ராதாக்களாலும் ஸபதம் பண்ணுகிறேன். மூன்று ப்ராதாக்கள் பேரில் ஆணையென்றபடி.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ௧ - அம்ஸம் - ௧௭ - ௩.

கருக. ஷெவாஸுமாவரிதுஜு ததூவாநுநிவதூ |

விவெராபவநாவவெவ்விவ்ராணாநாநுஷீந்தநுடி ||

முநிஸத்தம் - ருஷிஸ்ரேஷ்டரான ஓமைத்ரேயரே! ஸர்வே தேவாஃ - எல்லாத் தேவதைகளும், தத் த்ராஸாத் - அந்த ஹிரண்யகஸிபுவின் பயத்தினால், ஸ்வர்க்கம் - ஸ்வர்க்கலோகத்தை, பரித்யஜ்ய - விட்டு, மாநுஷீம் ததும் - மநுஷ்யஸரீரத்தை, பிப்ராணா (ஸந்தி) - தரித்துக்கொண்டு, அவரெள - பூமியில், விசேருஃ - ஸஞ்சரித்தார்கள்.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஆரண்யகாண்டம் - ௯ - ௧௯.

சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப்பார்த்து ருஷிகள் வார்த்தை.

கரு௦. வனஹிவஸுஸரீராணி உநீநாஹாவிதா தூநாடி |

ஹதாநாநாசுஷவெவெவொரெ வஹ்நா
வஹ்யாவநெ ||

வநே - இந்தக்காட்டில், கோரைஃ - பபங்கரர்களான, ராக்ஷஸை - ராக்ஷஸர்களினால், பஹுநா - அநேகவிதமாக, ஹதாநாம் - ஹிம்மலிக்கப் பட்டவர்களாயும், பாவிதஆத்மநாம் - த்யாநபரர்களாயுமிருக்கிற, பஹுநாம் - அநேகரான, முகீநாம் - ருஷிகளுடைய, ஸரீராணி-ஸரீரங்களை, ஏதறிபர்ய - எழுந்தருளிக் கடைக்கிடுவோனும்.

ஸ்ரீராமாயணம் - பாலகாண்டம் - ௭ - ௨௧.

கருக. வியாதுவீதாராஹு டாராவிதூகூதாஹதி |

மணாஹுவமணாஹாவிதூகூகூதாஹதி ||

பித்ருக்குதா: தாரா: இதி - தமப்பனான தஸரதமஹாராஜனால் விவாஹம் செய்விக்கப்பட்ட தர்மபத்ரியாகையால், ஸீதா - ஸீதையானவள், ராமஸ்ய ப்ரியா - ஸ்ரீராமனுக்கு மிகவும் இஷ்டையானாள்; குணத் - ஆத்மகுணத்தாலும், ரூபகுணத் ச அபி - ஸரீர ஸௌந்தர்யானி குணத்தாலும் ஆபிஜாத் யத்தாலும், ப்ரீதி: - அநுராகமானது, பூய: - அதிகமாக, அப்யவர்த்தத - (ஸீதையினிடத்தில்) வருத்தி யடைந்தது.

தைத்திரீயோபரிஷத் - நாராயணீயம் - சு - க - கக.

ககாஉ. வதின்விஸுஸூதெஸூராம் ஸாஸூதாஸிவஜயஸூதஸு ||

(பரமாத்மாவானவன்), விஸ்வஸ்ய - லோகத்துக்கு, பதிம் - ரக்ஷனையும், ஆத்மேஸ்வரம் - ஸ்வதந்த்ரனையும், ஸாஸ்வதம் - நித்யனையும், ஸிவம் - மங்களகரனையும், அச்யுதம் - ஆஸ்ரிதர்களைக் கைவிடாதவனையும், (இராசினுள்.)

கேநோபரிஷத் - உ.

ககா௩. யஸூதேதாதுஸூதேதாது உதாயஸூதநவெடிஸூ ||

யஸ்ய அமதம் - யாதொரு உபாஸகனால் பரமாத்மா பரிச்சிந்நன் என்று அறியப்படவில்லையோ, தஸ்ய மதம் - அவன் பரமாத்மாவை உள்ளபடியறிந்தவன்; யஸ்ய மதம் - யாதொருவன் பரமாத்மா பரிச்சிந்நன் என்று அறிகிறானோ, ந வேத ஸ: - அவன் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியறிந்தவனன்று.

யஜுர்வேதம்.

ககா௪. யாவாஸாவாவாஸாவாரீவீத சூமாஸுஸுஉஸுயாநு
லவதிஜாயஜாந: | தாயீராவாஸுசுவயஉஸயநி ||

(பரமாத்மாவானவர்;) புலா - யௌவநமுடையவராகவும், ஸுவாஸா: - பீதாம்பரதாரியாகவும், பரிவீத: - விஷ்வக்ஸேனார் முதலானவர்களினால் சூழப்பட்டவராகவும், ஆகாத் - இவ்விடத்தில் அவதரித்தார்; ஸ: - அந்தப் பரமாத்மாவானவர், ஜாயமாந: உ - அவதரித்தே, ஸ்ரேயாந் - மிக்க தேஜஸ்சை புடையவராக, பவதி - ஆகிறார்: தம் - அவரை, தீராஸ: - தீரர்களான, கவய: - கவிகள், உந்யந்தி - உள்ளபடி அறிகிறார்கள்.

கீதை - சு - கக. அர்ஜுநனைப்பார்த்துக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது.

ககா௫. சுவஜாநநிஜாம் உஜாஜாநுஷீந்தாநுஜாஸிரிதஸு |

வாஸாவாவஜாநகொ உஜாஉதஉஜெஸுஸு ||

மூடா: - மூடர்கள், மம - எல்லாப் பூதங்களுக்கும் ஈஸ்வரனான என்னுடைய, பரம்பரீஸம் - காருண்ய நிமித்தம்'ன மறுஷ்யாவதார ஸ்வரூபத்தை, அஜாநந்த: (ஸந்த:) - அறியாதீவர்களாய்க்கொண்டு, பூதமஜேஸ்வரம் -

எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நிருபாதிக நியாமகனாயும், மாநுஷீம் ததும் - மநுஷ்ய ஸரீரத்தை, ஆஸ்ரிதம் - (எல்லாரும் ஸுலபமாக ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக் காகப்) பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு மிருக்கிற, மாம் - என்னை, அவ ஜாநந்தி - (ஸாதாரண மநுஷ்யனாக எண்ணித்) திரஸ்கரிக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஸுந்தரகாண்டம் - ௩௮ - ௩௩.

திருவடிபைப்பார்த்துப் பிராட்டி வார்த்தை.

ககூகூ. ஸவித்ராவவரிதூக்ஷ ஸுரொஸுஸவஷி-ஹி: ।

சுருதொகாநுஸவரிசூதலெவஸரணம்மத: ॥

ஸ: - அந்தக் காகாஸுரன், பித்ரா ச - தமப்பனும் த்ரிலோகாதிபதியுமான இந்திரனாலும், ஸமஹர்ஷிபி: - மஹாதபோவான்களான ருஷிகளோடு கூட, ஸுரைச - தேவதைகளினாலும், பரித்யக்த: (ஸ:) - ரக்ஷிக்கப்படாதவனாய்க்கொண்டு, த்ரீந் லோகாந் - எல்லா உலகங்களையும், ஸம்பரிக்ரமய - ஒன்பதுதரம் சுற்றி, தம் ஏவ - ஸரணாதவத்ஸலரான ஸ்ரீராமனையே, ஸரணம் கத: - சரணமாக அடைந்தான்.

ஸ்ரீராமாயணம் - அயோத்யாகாண்டம் - ௧௨-௨௬.

கைகேயியைப்பார்த்துத் தசரதசக்ரவர்த்தியின் வார்த்தை.

ககூகூ. ஸதெநுநதொகாநுஜயதி ஶீநாநுஜாநெநாநாவவ: ।

மாந-குஸுஸாஸு-குஷயாவீர: யநுஷாயயிஸாசுவாநு ॥

வீர: - மஹாஸூரரான, ராகவ: - ஸ்ரீராமன், ஸத்யேந - ஸத்யத்தினால், லோகாந் - வைகுண்டம் முதலான உலகங்களை, ஜபதி-ஸ்வாதீதம் பண்ணுகிறார்; தானே - த்பாகத்தால், தீநாந் - தரித்ரர்களை, ஜபதி - வசப்படுத்துகிறார்; ஸுஸ்ருஷயா - கைங்கர்யத்தினால், குருந் - ஆசார்யர்களை, ஜபதி - ஸ்வாதீதப்படுத்துகிறார்; நநுஷா - வில்லினால், ஸாத்ரவாந் - ஸத்ருக்களை, யுதி - யுத்தத்தில், ஜயதி - ஜயிக்கிறார்.

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - ௩௬ - ௧௧. மால்யவானைப்பார்த்து

ராவணன் வார்த்தை:—

ககூஅ. விடாஸஜெயலெவெவம் நநெயம்தகவஸூவிச: ।

வாஷலெவஹஜொஷொஷ ஸுஸாவொஷாதிசூ: ॥

தவிதா பஜ்யேயம் - இரண்டுதுண்டாக ஆகக்கடவேன்; ஏவம் அபி - இப்படி இரண்டு துண்டாக வெட்டப்பட்டபோதிலும், கஸ்ய சித் - ஒருவர்க்கும், நநமேயம் - வணங்கமாட்டேன்; ஏஷ: - இது, மே - எனக்கு, ஸஹஜ: - ஸ்வபாவவித்தமான, தோஷ: - தோஷம்; ஸ்வபாவ: - ஸ்வபாவமானது, த்ரதிக்ரம: - ஒருவராலும் கடக்கத்தக்க தன்றி,

1௧௨ திருப்பாவை - ப்ரமாணத்திரட்டு.

ஸ்ரீராமாயணம் - கிஷ்கிந்தாகாண்டம் - ௨ - ௧௨.

திருவடிகையப்பார்த்த இளையபெருமாள்.

௧௬௯. சுவமலஸூராவரோலூதா ம-ணெணூராவஸூலுவா
மது! கூதஜகுவஸூவஹ-ஜகுவஸூயகூணெணாநாஉநாஉது॥

க்ருதஜ்ஞஸ்ய - உபகாஸம்ரணமுடையவராயும், பஹுஜ்ஞஸ்ய - அல்
பீபாகாஸத்தைப் பஹுவாக நினைக்கிறவராயுமிருக்கிற, அஸ்ய - இந்த ராம
னுக்கு, அஹம் - நான், அவரஃப்ரோதா - தம்பி; குணை - அவர் குணங்களி
னால், தாஸ்யம் உபாகதம் - ஸ்வதேஸஸர்வாவஸ்தைகளுக்கும் தக்கபடி)
கைக்காயம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன்; நாமது - பேரினால், லக்ஷ்மணோ
நாம - லக்ஷ்மணன் என்று ப்ரவசித்தன்.

ஸ்ரீராமாயணம் - அயோத்யாகாண்டம் - ௬௬ - ௬.

ஸத்ருக்ஷையும மத்தரிசனையும் பார்த்துப் பரதாழ்வான்வார்த்தை.

௧௭0. உநெய்யூராவாஸூத-ஷெஸஹர-அஜெயஉஸூவீசு ।

நாதிஜ-உரெஹிஉநெய்யூ-நஜீஉநாகிநீஉது ॥

அஹம் - நான், மத்தாகிமீ நதீம் - கக்கையை, இதம் - இந்த ப்ரதேஸத்
துக்கு, ந அதிதாரேஹி - மிகவும் ஸரீபத்திலிருக்கிறதாக, மயே - நினைக்
கிறேன்; (ஆகையால்,) பரத்வாஜம் - பரத்வாஜமஹர்ஷி, யம் அப்ரவீத் -
யாதொரு தேசத்தைச் சொன்னாரோ, தம் தேஸம் - அத்தேஸத்தை,
ப்ராப்த அஸம் - அடைந்தோமென்று, மயே - எண்ணுகிறேன்.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஸுந்தரகாண்டம் - ௩௬.

திருவடிகையப்பார்த்த பிராட்டிவார்த்தை.

௧௭௧. க்ருதராரெணவஸூவ-ம-கயஜாநாவியுகூணுது ।

வாநராணாம்நராணாணு கயஜாவீதுஉமது ॥ ௨ ॥

பிராட்டிகையப்பார்த்தத் திருவடி.

வவ-கூஷ-ஹரிவெஸூநாநாஸூ-ஸ்ரீவகரொதுகிது ।

நாஸூ-ஸ்ரீவயொரெகூ-ஷெவெஸூவஸூஜாயது ॥ ௩ ॥

ராமேண - ஸ்ரீராமனோடு, தே - உமக்கு, ஸம்ஸர்க்கம் - ஸம்பந்தமானது,
க்வ - எங்கே உண்டாயிற்று? லக்ஷ்மணம் - இளையபெருமானே, கதம் -
எப்படி, ஜாநாவி - அறிகிறீர்? வாராணாம் - குரங்குகளுக்கும், நராணாம் -
மஹஷ்யர்களுக்கும், ஸமாகம் - ஸம்பந்தம், கதம் ஆஸீத் - எப்படி உண்
டாயிற்று? (ஸ்ரீராமன்,) ஸ்வரூக்ஷஹரி ஸஸ்யாநாம் - தரடிகள் வாரங்கன்-
இவற்றின் ஸேவைகளுக்கு, ஸு-கீவம்-ஸு-கீவமஹாரஜனை, பதம் - அரசு.

திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு. நகக

ஐக, அகரோத் - செய்தார்; தேவி - ஸீதாதேவியே! ராம ஸூக்ரீவயோ: - ராமனுக்கும் ஸூக்ரீவ மஹாராஜனுக்கும், ஐக்யம் - ஸ்நேஹமானது, ஏவம் - இந்த ப்ரகாரமாக, ஸமஜாயத - உண்டாயிற்று.

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - ௨௧ - சு.

க௭௨. வவவாவாவானுயிசெவநநொவநாலுாவிவநிவ ।
சுவாவ்விஜதசெவந ராக்ஷவாநாவநாவநு ॥

(ஸ்ரீராமன்), ஏநம் - ஸரணாகதரான ஸ்ரீவிபீஷ்ணுழ்வானை, வசஸா ஸார்த்தவயித்வா - (நீ ஸ்வீகார்யனென்று) நல்வார்த்தைசொல்லி, லோசகாப்யாம் - திருக்கண்களால், பிபந்நிவ - குளிரக்கடாக்ஷித்து, ராக்ஷஸநாம்-ராக்ஷஸர்களுடைய, பலஅபலம்-பலாபலத்தை, மம - எனக்கு, தத்வேந-யதார்த்தமாக, ஆக்யாஹி - சொல்லவேணும் (என்றார்.)

ஸ்ரீராமாயணம் - அயோத்யாகாண்டம் - ௧௬ - ௨௬.

க௭௩. வவ-தாழிவநிஷ்ணுவிஹொயிரிமஹாஸய: ।

யக்ஷணம்-அரிஸொ-வஸுதஸாஜகவிவா-ஹிதம் ॥

ஸ: - அத்தச் சக்ரவர்த்தித்திருமகன், கிரிகுஹாஸய: - பர்வத்தின் குஹையில் படுத்துக்கொண்டிருக்கிற, விம்ஹ: - விம்ஹமானது, பர்வதாத்நிவ - மலையினின்றும் புறப்பட்டாற்போலே, நிஷ்க்ரம்ய - (தன்க்ருஹத்தினின்றும்) புறப்பட்டு, ப்ரஹ்வஅஞ்ஜலிபுடம் - கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, த்வாரி ஸ்தீதம் - வெளிவாசலில் இராநின்ற, லக்ஷ்மணம் - இளையபெருமானை, அபஸ்யத் - கடாக்ஷித்தார்.

ஸ்தோத்ரத்தம் - ௪௮.

க௭௪. சவராயவஹஸுலாஜ-ந வதிதம்-லீலவாண-
வொடிநெ । சமதிஸராணாமதம்ஹநெ கூவயா
கெவநுஜாதவாதுரம் ॥

ஹரே - பரமகாருணிகளுள் ஸ்ரீமக்நாராயணனே! அபராதஸஹஸ்ர பாஜநம்-அநேகமாயிரம் பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசாரங்களுக்கு ஸ்தாநமாயும், பீமபவஅர்ணவஉதரே - பயங்கரமான ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடல் நடுவே, பதிதம் - விழுந்தவனாயும், அகதிம் - அதைத் தாண்ட வல்லமையில்லாதவனாயும், ஸரணஆகதம்-தேவரீரை ஸரணமாக அடைந்தவனாயுமிருக்கிற அடியேனை, க்ருபயா கேவலம் - பரமக்ருபையாலேயே, ஆத்மஸாத்ரு - தேவரீர் திருவடிகளில் சேர்த்துக்கொள்ளவேணும்.

சு திருப்பாவை.—ப்ரமானத்திரட்டு.

ஸ்ரீராமாயணம் - அயோத்யாகாண்டம் - ௧௦௪ - ௧௨.

சக்கரவர்த்தித்திருமகனைப்பார்த்துப் பரதாழ்வான்வார்த்தை.

(இ) ஊவிசுவாமிவெஸாய-ம் சிராவாயாமிதோயா !

ஸ்ரீராமபெருமானே நம: ||

மயா - அடியேனால், ஏபீச்சஸிவைஃ ஸார்த்தம் - வருத்தர்களான இந்த
 த்ரிசனோடுகூட, (தேவரீர்,) பிரஸா யாசித் - ப்ரணமத்தை முன்
 ட்டு ப்ரார்த்திக்கப்பட்டீர்; (ஆகையால்), ப்ராதுஃ-(தேவரீருக்கு)ஸஹோதர
 பும், ப்ரிஷ்யஸ்ய - தேவரீருக்கு நியாம்யனாபும், தாஸஸ்ய - தேவரீர் நிய
 த் காரியத்தைச் செய்யத்தக்கவனாயிருக்கிற அடியேன்விஷயத்தில்,
 ஸாதம் கர்த்தும்அர்ஹவஹி - அநுதர்ஹம் பண்ணவேணும்.

ஸ்ரீராமாயணம் - அயோத்யாகாண்டம் - ௧௧ - ௨௬.

எகா. தனாகுஷாஜி நயாந் மீரவமுருவாஸஸ்ய |

ஐயா-ராஜாவீத ஐயிதஃவாவகொவழி ||

க்ருஷ்ணஜாதம் - மான்தோலை உத்தரீயமாகத் தரித்துக்கொண்டும், ராவல்கவாஸஸம்-மரவுரியை அரையில் வஸ்த்ரமாகச் சாத்திக்கொண்டும், பிதே - காலுபக்கத்திலும், பாவகஉபமம் - அக்நியைப்போல் கிட்டக் -டாதவராயும், ஆஸீதம் - தர்ப்பாஸத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற, தம் -ராமம்-அந்தச்சக்ரவர்த்தித்திருமகனை, ததர்ஸ-(பூர்பரதாமூவான்) பார்த்தார்.

ஸ்ரீராமாயணம் - அயோத்யாகாண்டம் - ௨ - ௨௨.

தலபரதமஹாராஜனைப்பார்த்து ப்ராஹ்மணர் முதலானவர்கள் வார்த்தை.

என. உவாரொஹிஉஹாவாஹம் ரவாவீரம்உஹாவமு ।

மஜெநஹதா஽யாகும் ராஜஹதாவதாநநடி ||

மஹாபாஹும் - கீண்டும் பருத்துமிருக்கிற திருக்கைகளை யுடையரா
பும், மஹாபலம் - மிக்க பராக்கரமஸாலியாயும், ரதவீரம் - ரதவம்ஸத்தில்
குரராயிருக்கிற, ராமம் - ஸ்ரீராமனை, மஹதா - மிகவும் உயர்ந்த, கஜேக -
(ஸத்ஞஞ்ஜயனென்கிற) யானையின்மேலேறி, ஆயாந்தம் - வீதிகன்தோற
மெழுந்தருளுகிறவராகவும், சுத்ர ஆவ்ருத ஆநகம் - குடையினால் சூழப்
பட்ட திருமுகமண்டலத்தை யுடையராகவும், (பார்க்க), இச்சாமஹி - இச்
சிக்கிரமும்.

யஜுர்வேதம் - க - காண்டம் - அ - ப்ரஸ்நம்.

களது. செவ்வெழுத்து

யஜுர்வேதம் - ஆரணம் - ௩ - ப்ரஸ்நம் - ௨௧.

(பரமாத்மாவானவன்,) ஜநானாம் - எல்லாச் சேதங்களுடைய, அந்தம் - பரவிஷ்டம்: ஸாஸ்தா - உள்ளே வ்யாபித்து நியாமகனாயும், ஸர்வாத்மா - சேதநா சேதநங்களுக்கு ஆத்மாவாயும் இராரின்றான்.

கஅ0. வவித்ராணாம்பவித்ரயொஜ்ஜஹநாம்பஜ்ஜஹடி ।

யம் - யாதொரு பரமாத்மாவானவன், பவித்ராணம் - பாவநமான வஸ்துக்களுக்கும், பவித்ரம் - பாவநத்வஸூத்தியை யுண்டாக்குமவனோ, மங்களாநாமச் - மங்களகரமான - வஸ்துக்களுக்கும், மங்களம் - மாங்களயத்தை யுண்டாக்குமவனோ, தேவதாநாமச் - எல்லாத் தேவதைகளுக்கும், தைவதம் - ஸ்வாமியோ, யம் - யாதொருவன், பூதாநாம் - ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும், அவ்யயம் - நஸியாத, பிதா - தமப்பனோ, (அப்படிப்பட்ட ஜகந்நாதனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லும்.)

கடிக. யபாவஸுஃவஸுதௌசுக்ஷண-ம் சுத-பாஸீஸம்
வாஸுஷ-ஸ ஹயொநிடி । தபாவிவாநுபுணு
வாவெவிப-குயநிரம்ஜநஃவரஃஸாஜுஜாவெதி ॥

ஸ்ரீவிஷ்ணுபராணம் - ௩ - அம்சம் - க - உ.

கஅஉ. சுஸ்ராவதாரொஸுஹுஷெ- யொஃயயஜுகுரொ
உவஃ । விஷொஷுவிஷுரொணாஹம்ஸுராதூலிவாஸிதசவதஃ ॥

நககுகு திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு.

ப்ரஹ்மர்ஷே - மஹர்ஷியான பராஸாரே! விஷ்ணு - ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவினுடைய, யதுகுல உத்பவம் - யதுகுலத்திலுண்டான, யஃ அயம் அம்ஸஅவதாரஃ - யாதொரு பூர்ணாவதாரமுண்டோ, தம் - அந்த அவதாரத்தின் மஹிமையை, அஹம் - நான், விஸ்தரேண - விஸ்தாரமாக, தத்வத் - உள்ளபடி, ஸ்ரோதும் - கேட்க, இச்சாமி - இச்சிக்கிறேன்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ௫ - அம்ஸம் - ௨௦ - சுசு;

பட்டணத்து ஜனங்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லியது.

கஅந. சயம்ஸகஸுதெபுரானெஜுஃ வபுராணாரூவிஸார
நெஃ | மொவாநொயாடிவம்வம்ஸம் உஹ்ஸுஹ்ஸுரிஷுகி ||

ஸஃ அயம் கோபாலஃ - இந்தக் கிருஷ்ணன், மந்தம் - மூழ்கிக்கிடக்கிற [கூலிணமான], யாதவம் வம்ஸம் - யதுகுலத்தை, அப்யுத்தரிஷ்யதி - மிகவும் வருத்தி செய்யப்போகிறார் என்று, புராண அர்த்த விஸாரதைஃ - பதினெட்டுப் புராணங்களின் தாத்பர்யமுமறிந்திருக்கிற, ப்ராஜ்ஞஃ - வித்வான்களினால், கத்யதே - சொல்லப்படுகிறார்.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஆரண்யகாண்டம் - ௩௦௦ - கஅ.

ராவணனைப்பார்த்து மாரீசன் வார்த்தை.

கஅச. சபுரெயம்ஹிததெஜொ யஸுஸா ஜநகா துஜா |
நகஸம்ஸகஸுதெபுரானெஜுஃ வபுராணாரூவிஸார ||

யஸ்ய - யாதொரு ஸ்ரீராமனுக்கு, ஸா - ப்ரவித்தையான, ஜநக ஆத்மஜா - ஜநகமஹாராஜன் திருமகன் (பத்ரியாயிருக்கிறானோ), தத் தேஜஃ - அவருடைய ப்ரகாஸமானது, அப்ரமேயம் ஹி - அளவிடக்கூடாததன்றோ? ராம சாப ஆஸ்ரயாம் - அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமனுடைய வில்லை ஆஸ்ரயத்திருக்கிற, தாம் - அந்தப் பிராட்டியை, வநே - ஜஸுஞ்ச்யமான ப்ரதேஸத்தில், ஹர்த்தம் - அபஹரிக்கைக்கு, த்வம் - நீர், ந ஸமர்த்தஃ - வல்லவரன்றோ.

(கஅ௫) கஅ - வது கணக்கிற் காண்க.

கர்மகாண்டம்.

கஅக. ஜெஹதிஷ்டாரெநஹ்ஸுமகாரொயஜெத ||

ஸ்வர்க்ககாமஃ - ஸ்வர்க்கத்தை இச்சிக்கிறவன், ஜ்யோதிஷ்டோமேநயஜேத - ஜ்யோதிஷ்டோமமென்கிற யாகம் செய்யவேண்டும்.

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத் - சு - ௫ - சு.

கஅஎ. சூதவாநொஹ்ஸுமகாரொயஜெத || ஜெஹதிஷ்டாரெநஹ்ஸுமகாரொயஜெத ||
நிஹிஷ்டாரெநஹ்ஸுமகாரொயஜெத ||

அரே - ஸிஷ்யனே! ஆத்மா - பரமாத்மாவானவன், ஸ்ரோதவ்யம் - ஆசார்யனிடத்தில் கேட்கத்தக்கவன்; மந்தவ்யம் - ஹேதுக்களினால் மறும் செய்யத்தக்கவன்; நிதித்யாவிதவ்யம் - தைலதாரைபோல் விடாமல் ஸ்மரிக் கத்தக்கவன்; த்ரஷ்டவ்யம் - தர்ஸன ஸமாநாகாமமான த்யானத்துக்கு விஷய மாக்கத்தக்கவன்.

கீதை - ௩ - ௨௧, அர்ஜுனேப்பார்த்துக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது.

கஅஅ. யஷுஷாஹா திஸ்யஷு ஷு துஷெவெதரொஜநம் ।

வயதுணாணகாராதெயொகஷுஷநுவததெ ॥

ஸ்ரேஷ்டம் - எல்லா ஸாஸ்த்ரமும் மறிந்தவனாயும் அநுஷ்டாதாவாயு மிருக்கிறவன், யத் யத் ஆசரதி - எவ்வெவற்றை அநுஷ்டிக்கிறானோ, தத் தத் ஏவ - அவ்வெவற்றை, இதரம் ஜநம் - ஸாஸ்த்ரமறியாத மற்ற ஜநமும், ஆசரதி - அநுஷ்டிக்கிறது; ஸம் - அந்த ஸாஸ்த்ரஜ்ஞன், யத் ப்ரமாணம் குருதே - யாதொன்றை ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறானோ, லோகம் - ஜ்ஞாநஸூத்ரமான ஜநம், தத் - அதையே, அநுவர்த்ததே - அநுஸரிக்கிறது.

(கஅக). ௧௦௧ - ஆவது கணக்கிற் காண்க.

கக௦. யயளதஞ்ஞாணாஷெந லெநீணாணாஹாஷு
நெநம் ॥

பேரீணம் ச - பேரீவாத்யத்தினுடைய, மஹாஸ்வரை - மிக்க ஒலியோ டும், தூர்ய ப்ரணாதே - தூர்யமென்கிற வாத்யத்தின் ஸப்தத்தோடும், யயெள - போனார்.

(கக௧) ௧௦௨ - ஆவது கணக்கிற் காண்க.

(கக௨) ௧௦௩ - ஆவது கணக்கிற் காண்க

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் ௬௧ - ௬௩.

கக௩. யொவஜ்வாதாஸநிஸநிவாதா நவசுஷுலெ
நாவியவாயராஜா । வஸராஜவாணாவிஹதொ
வ்யஸாதஸூவாயவாவணாஹாவீரம் ॥

யம் ராஜா-ராஜஸராஜனா யாதோருராவணன், வஜ்ரபாத அஸரி ஸந் நிபாதாத் - வஜ்ராயுதத்தின் அடிகளாலும் இடிகள் விழுவதினாலும், ௩ சுஷுபே-மனக்கலக்கமடையவில்லையோ, ௩ அபி சசால-ஸரீரநடுக்கத்தை யு மடையவில்லையோ, ஸம் - அவன், ராமபாண அபிஹதம் (ஸந்) - ஸ்ரீராம பாணத்தினால் அடிப்பட்டவனாய்க்கொண்டு, ப்ருஸ ஆர்த்தம்-மகஸ்ஸம் மிகவும் கலங்கி, சசால - நடுநடுங்கினான்; வீரம் - குரவியுருந்தாலும், சாபம்ச - லில்லையுங்கூட, முமோச - விட்டுவிட்டான்.

நகஅ திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு.

ஸ்ரீராமாயணம் - அயோத்யாகாண்டம் - கசு - உக.

ககசு. வதிஸுலாநிதாவீதா ஹதாராஸிதெக்ஷணா

சுஅராஸநுவவாஜஜஹாநஸிடிஸுஷீ ||

பதி ஸம்மாநிதா - நாயகன சக்ரவர்த்தித்திருமகனாகக் கௌரவிக்
கப்பட்டும், அவித ஈக்ஷண - கறுத்த திருக்கண்களையுடையளாயும், ஸீதா -
யஜ்ஞபூமியிற் பிறந்தவளாயுமிருக்கிற பிராட்டியானவள், மங்களாநி -
மங்களங்களை, அபிதீத்யுஷீ - சொல்லிக்கொண்டே, பர்த்தாரம் - தன்னை
ஹ்ருதயத்தினால் எப்போதும் பரிந்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீராமனை, ஆத்
வாரம் - வெளிவாசம்படியளவும், அநுவவ்ராஜ - பின்பொடர்ந்துசென்றான்.

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - ககசு - எள.

பிராட்டியைப்பார்த்துச் சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வார்த்தை.

ககரு. ப்ரபெஹிஸுஹமெஹாராயஸுதாஷாஸவிஸாஸிநி

வஸாஸுஷாவிசுரொஷாஸி ருஷிநெதாநிநிதூஸா ||

ஸுபகே பாமிசி - மிக்க ஸௌந்தர்யமுடைய ஸீதையே! யஸ்மிந் -
யாதொருவரிடத்தில், பெளருஷம் - பலமும், விக்ரமம் - பராக்ரமமும்,
புத்தீ - ஜ்ஞாநமும், ஏதாநி - இவை, சித்யஸா (ஸந்தி) - நியதமாயிருக்
கின்றனவோ, யஸ்ய - யாதொருவரால், துஷ்டாஅஸி - மிகவும் ஸந்
தோஷத்தை யடைந்திருப்பாயோ, (தஸ்ய) - அவருக்கு, ஹாரம் - முக்தா
ஹாரத்தை, ப்ரதேஹி - கொடு.

கௌஷீதகீ ப்ராஹ்மஜேபசிஷத் - க - ச.

கககா. தாவஸுதாநுஸுரஸாஸுதியாவநி | ஸதாஸா

ஸாஸுதாஸா | ஸதாஸுநஸுதாஸா | ஸதாஸுஸாஸுதாஸா

ஸாஸுதாஸாஸுதாஸா | ஸதாஸுஸாஸுதாஸா | ஸதாஸுஸாஸுதாஸா

ஸதாஸுஸாஸுதாஸா | ஸதாஸுஸாஸுதாஸா | ஸதாஸுஸாஸுதாஸா

ஸதாஸுஸாஸுதாஸா | ஸதாஸுஸாஸுதாஸா | ஸதாஸுஸாஸுதாஸா

ஸதாஸுஸாஸுதாஸா | ஸதாஸுஸாஸுதாஸா | ஸதாஸுஸாஸுதாஸா

தம்-அந்த முத்தளைப் போகிறவனை, அப்ஸரஸாம் பஞ்சஸுதாநி - ஐந்து
அப்ஸரஸ்த்ரீகள், ப்ரதிதூவந்தி - எதிர்கொண்டு வருகிறார்கள்; ஸதம் - நூறு
அப்ஸரஸஸுக்கள், மாலாஹஸ்தாஃ-மாலையைக் கையில் ஏந்தியவர்களாகவும்,
ஸதம் அஞ்ஜஹஸ்தாஃ-நூறுபேர்கள் மையைக் கையில் தரித்தவர்களாகவும்,
ஸதம் சூர்ணஹஸ்தாஃ - நூறுபேர்கள் கந்தப்பொடியைக் கையில்கொண்டவர்
களாகவும், ஸதம் வாலேஸஹஸ்தாஃ - நூறுபேர்கள் வஸ்த்ரத்தைக் கையில்
தாங்கியவர்களாகவும், ஸதம் பூஷாஹஸ்தாஃ - நூறுபேர்கள் பூஷணங்களைக்

கையில் கொண்டு இருப்பவர்களாகவும், தம்-அந்தமுத்தனைப் ப்ரஹ்ம அலங்காரேண-
பரப் ப்ரஹ்மத்துக்குத் தக்க அலங்காரத்தினால், அலங்கூர்வந்தி - அலங்காரிக்
கிரூர்கள்; ப்ரஹ்மவித்வாந் ஸ்-ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமுடைய அவன், ப்ரஹ்ம அலங்
காரேண - ப்ரஹ்மத்துக்குத் தக்க அலங்காரத்தினால், அலங்கருதம் (ஸர்) -
அலங்கரிக்கப்பட்டவனாய்க் கொண்டு, ப்ரஹ்ம எவ்வுபயுபைதி - ப்ரஹ்மத்
தையே அடைகிறான். (ப்ரயோஜநாத்ர ஸூத்ரமாய்ப் பகவத்கைங்கர்யம்
பண்ணுகிறனென்று கருத்து.)

ஸ்தோத்ர ரத்நம் - ந.ந.

ககௌ. உகாவி துஜ்ஞாகிணகக-ஸெஸுஸுஸெஸு ஸுதுவி-
ராஜாந-விபுலி லில-ஸெஸு. | வியாழவதாவொ
துயுகண-ஸெஸு ஸுயாயுகாவ நுவிஜ-ஸெஸு ||

ஜயாகிண - நாணினுரகதலாலுண்டான தழும்பினால், கர்க்கைஸ -
கடிநமாயும், ஸுபை - மங்களகரமாயும், ஆஜாநுவிஸம்பிபி - முழங்கா
ளவையும் தொங்குகிறதாயும், - ப்ரியா - பிராட்டியினுடைய, அவதம்ஸஉத்
பல - ஸிரோபூஷணமான கருநெய்தல், கர்ணபூஷண - கர்ணபூஷணம்,
ஸ்வத அலகாபந்த - அவிழ்ந்திருக்கிற முன்னெற்றி மயிர்கள் இவற்றின்,
விமர்த்த - உராய்தலை, ஸம்விபி - தெரிவிப்பதாயிருக்கிற, சதுர்பி
புஜை - நாலு திருக்கைகளினால், உகாவிதம் - ப்ரகாஸி யாகின்ற பெரு
மானை, நான் எப்போது ஸ்தோத்திரப்பிக்கப்போகிறேன்?)

தைத்ரியோபரிஷத் - ப்ருகுவல்லி.

ககஅ. ஸுததூரமாய நூஸு. | ஹாழவஹாழவஹா
ழவஹா | ஸஹைஹைஹைஹைஹைஹை. | ஸஹைநூபொழ
ஹைநூபொழஹைநூபு ||

(முத்தனானவன்,) அஹம்அந்நம் அஹம்அந்நம் அஹம்அந்நம் - நான் பர
மாத்மாவுக்குப் போக்யபூதன் போக்யபூதன் போக்யபூதன், அஹம்அந்நாத்
அஹம்அந்நாத் அஹம்அந்நாத் - நான் பரமாத்மாவாகிற போக்யத்தை யநு
பவிக்கிறவன் அநுபவிக்கிறவன் அநுபவிக்கிறவன் என்று அநுஸந்தித்துக்
கொண்டு, ஹாவு ஹாவு ஹாவு - ஆஸ்ரய ஸூசகமாக ஹாவு ஹாவு ஹாவு
என்று, ஏதத் ஸாம - இந்த ஸாமத்தை, காயந் - பாடிக்கொண்டு, ஆஸ்தே -
இருக்கின்றான்.

தைத்திரியோபரிஷத் - ஆரத்வல்லி

ககக. ஸுஷுவிஜாவொதிவாழ. | தஜெஷாஸுஸுதூ. |
ஸதூஜதூநகநகஸுஷு. | யொவெடிநிவிதம்ஸஹா
யாவாநெவொஜந. | வெஸாஸுதெவஸவாநுகாநாநு
ஸஹ. | ஸுஷுணாவிவஸுதி ||

௩௨௦ திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு.

ப்ரஹ்மவித்-ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமுடையவன், பரம்ஆப்நோதி-ப்ரமாத்மாவை அடைகிறான்; தத் - அந்த ப்ரஹ்மத்தைக்குறித்து, ஏஷா - இந்த ருக்கானது அப்யுக்தா - அத்யயநம் பண்ணுமவர்களினால் சொல்லப்பட்டது; ஸத்யம் - நிருபாதிக ஸத்தாஸ்ரயமாயும், ஜ்ஞாநம் - நித்யஜ்ஞாநைகஸ்வரூபமாயும், அநந்தம் - தேஸகால வஸ்து பரிச்சேதரஹிதமாயும், குஹாயாம் - ஹ்ருதயமாகிற குஹையில், நிஹிதம் - வைக்கப்பட்டதாயுமிருக்கிற, ப்ரஹ்ம-ப்ரமாத்மாவை, யஃ - யாதொருவன், வேத - அறிகிறானே, ஸஃ - அவன், பரமேவ்யோமந்-ப்ரமபதத்தில், ஸர்வாந் காமாந்-எல்லாக் கல்யாண குணங்களையும், விபஸ்சிதா - ஸர்வஜ்ஞான, ப்ரஹ்மஞாஸஹ - ப்ரமாத்மாவோடு கூட, அஸ்துதே - அநுபவிக்கிறான்.

ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம்.

௨௦௦. சூஹார நிஜாலயமெயோநா நிஸாஜாநுநெதஹுஸா
விந-ராரணாடி. ஜ்ஞாநம்நராணாஜயிகொவிஸெஷஃ
ஜ்ஞாநெநஹீநஃவஸாவிஸாஜாநஃ ।

நராணம் - மனிதர்களுக்கு, சூஹார நித்ய பய மைதுநாநி ஏதத் - போஜனம் உறக்கம் பீதி ஸ்த்ரீஸம்பந்தம் இவை, பஸூபிஃ ஸாமான்யம் - சாலுகாலுடைய ஜந்துக்களோடு துல்யம்; நராணம் - மறுவ்யர்களுக்கு, ஜ்ஞாநம் - ஜ்ஞாநமானது, அதிகஃ விஸேஷஃ - பசுக்களைக் காட்டிலும் பேதத்தை யுண்டாக்குகிற தர்மம்; ஜ்ஞாநேஹீநஃ - அந்த ஜ்ஞாநமில்லாதவன், பஸூபிஃ - ஜ்ஞாநஸூரியமான ஜந்துக்களோடு, ஸமான் - துல்யன்.

கிராதார்ஜுநீயம்.

௨௦௧. மதாநுவஸஞ்ஞாநாஸஹஜநவநுதா மூஹாஸூயம்
பெஷவநெஷாவிஸுதஃ । ஷஸா-மொவாநாவயெ
நாவாணவஃசூதாநகாராநிவமொவிராஜ-வெ ॥

பஸூபிஃ - பசுக்களுக்கு, ஸஹஜநம் பந்துதாம் ததாந் - பிறந்ததான் தொடங்கி (ஸஹவாஸத்தினால்) பந்துக்களாயும், க்ருஹஆஸ்ரயம் - வீட்டின் மேலுண்டான, ப்ரேம - ப்ரீதியை, வநேஷா - காட்டில், பிப்ரதஃ - வைத்துக்கொண்டும், ஆர்ஜுவே - தங்கள் வ்யாபாரத்தில், கோபிஃ - பசுக்களினால், க்ருத அநுகாராந் இவ (ஸ்திதாந்) - பரிஹாஸம் பண்ணப்பட்டவர்கள் போலுமிருக்கிற, கோபாந்-இடையர்களை, பாண்டவஃ-அர்ஜுனன், உபதேது-பசுக்கள் கூட்டத்தின் சமீபத்தில், ததர்ஸ - பார்த்தான்.

௨௦௨. ஹகிஸூஜதாநவிஸேஷஃ॥

பக்திஸ்ச - பக்தியாவது, ஜ்ஞாநவிஸேஷஃ - ஜ்ஞாநவிசேஷம்.

பகவச்சாஸ்த்ரம்.

௨௦௩. சுவஹேவோவாயவஹுதொஹே ஹவெதிவ்ராஸ-நாஹதிஃ ।

சுவஹேவோவாயவஹுதொஹே ஹவெதிவ்ராஸ-நாஹதிஃ ॥

ஸராணாஹதிரிதூகூலாஹேவெவ்விநுபுயுஜ்யதாம்॥

“அஹம் - அடியேன், அபராதநாம் - பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசாரங்களுக்கு, ஆலயம்அஸ்மி - இருப்பிடமாயிருக்கிறேன், அகிஞ்சநஃ - உபாயஸூத்ரம், அகதிஃ - ரக்ஷகாந்தர ஸூத்ரம்; த்வம்ஹ - ஸர்வரக்ஷக ஞான தேவரீரே, மே-அடியேனுக்கு, உபாயபூதம்-பலஸாதகமாகவேணும்” இதி - என்கிற, ப்ரார்த்தநா மதிஃ - ப்ரார்த்தநா பூர்வகமான அப்யவஸாயம், ஸராணகதிஃ இதி உக்தா - ஸராணகதியென்று சொல்லப்பட்டது. ஸா - அந்த ஸராணகதியானது, அஸ்மிந் - இந்த, தேவே - எம்பெருமானிடத்தில், ப்ரபுஜ்யதாம் - பண்ணத்தக்கது.

ஸ்தோத்ர ரத்னம் - ௨௨.

௨௦௪. நயஜ-நிஷ்டாஹிநவாஹுதவெஹீ நஹகிஸூஜதாநவிஸேஷஃ
ணாரவிஹேஹிசகிணுநாஹநாஹுஹதிஸாரணஹகூலாஹ
ஹுஹஸாரணஹவஹேஹி ॥

ஸராண்ய - ரக்ஷகஹை ஸ்வாம்! ந தர்மநிஷ்டஃ அஸ்மி - நான் கர்ம யோகநிஷ்டனன்று, ந ச ஆத்மவேதீ - ஜ்ஞாநயோக நிஷ்டனுமன்று, த்வத் சர்ண அரவித்தே - தாமரைப்பூப்போல் அதிஸுகுமாரமான தேவரீர் திருவடிகளில், ந பக்திமாந் - பக்தியோகநிஷ்டனு மன்று; அகிஞ்சநஃ - உபாய ஸூத்ரம், அந்யகதிஃ - ரக்ஷகாந்தர ஸூத்ரம்; (ஆகையால்), த்வத் பாத மூலம் - தேவரீர் திருவடிகளை, ஸராணம் ப்ரபத்யே - உபாயமாகப் பற்று கிறேன்.

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் - உத்தரஸாதகம் - ௨௩.

௨௦௫. உவாஹேதவஹுதாஹிநிபநாஹேஹிஹிதவஹி
ஹுஹிஸூஜதாநவிஸேஷஃ நஹகிஸூஜதாநவிஸேஷஃ । உவாயொ
வெயசெவதஹிஹதவதகவஹு நதாஹஸாவதவஹு
ஸ்ரீரஹஸாரணஹவஹேஹி ॥

‘ஸ்ரீமாந் - பெரிய பிராட்டியோடு கூடிய எம்பெருமான், ஸ்வம் உத் திஸ்ய - தன்னை உத்தேஸித்து, சித் அசிதௌ - சேதநா சேதநங்களை, ஸத்தா ஸ்திதி நியமந்ஆத்யை - தாரணம் ரக்ஷணம் நியமம் இவைமுதலான வ்யா பாரங்களினால், உபாதத்தே-ஸ்வீகரிக்கிறான்’, இதி-என்று, ஒளபநிஷதீ வாஹ-

௩௨௨ திருப்பாவை.—ப்ரமாணத்திரட்டு.

வேதார்தமானது, வததி - சொல்லுகிறது; தத் - ஆகையால், இஹ - இவ்விடத்தில், தவ - தேவரீருக்கு, உபாய உபேயத்வே - உபாயத்வமும் உபேயத்வமும், தத்வம் - ஸ்வரூபம்; ந து குணௌ-குணங்களன்று; - அதஃ - ஆகையால், ஸ்ரீரங்கேஸய - கோயிலில் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸ்வாமீ! த்வாம் - தேவரீரை, அவ்யாஜம் - யாதொருபற்றாகமின்றியே, ஸரணம் - உபாயமாக, அபஜம் - அடைந்தேன்.

௨௦௬. வாணநாநாவிவாணொ஽வள ||

அஸௌ - இவர், புண்யநாம் அபி - கர்மம் முதலான உபாயார்த்தங்களுக்கும், புண்யஃ - உபாயத்வ நிர்வாஹகர்.

ஸ்ரீராமாயணம் - ஆரண்யகாண்டம் - ௩௭ - ௧௩:

ராவணனைப்பார்த்து மாரீசன்வார்த்தை.

௨௦௭. ராஜொவி ஸ்ரஹவாநுயஜ- ஸ்ராயஸ்துவராசுஜஃ |

ராஜாவஸுஸ்யொகஸ்யொ஽வாநா஽வவாநிவ ||

ராமஃ - ஸ்ரீராமன், விக்ரஹவாந் - மருஷ்யரூபியாயிருக்கிற, தர்மஃ - தர்மம்; ஸாதுஃ - ஸாந்தர்; ஸத்யபராக்ரமஃ - அழிவில்லாத பராக்ரமமுடையவர்; தேவநாம - தேவதைகளுக்கு, மகவாந் இவ - இந்திரன்போல், ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய - எல்லாலோகங்களுக்கும், ராஜா - நியாமகர்.

கீதை - ௧௧ - ௪௧, கண்ணனைப்பார்த்து அர்ஜுனன்வார்த்தை.

௨௦௮. வஸவெதிஸ்க்ராவ்ஸஸ்யஹுதூ ஹெக்யுண ஹெ

யாடிவஹெவஸவெதி| சுஜாநதாஹிஜாநாநுவெஹயா

பூஜாதிபூணயெநவாவி||

தவ - தேவரீருடைய, இமம் மஹிமாநம் - ஸர்வாத்மத்வம் முதலான மஹிமையை, அஜாநதா-அறியாத, மயா-அடியேனால், ப்ரமாதாத்-ஜாக்ரதையில்லாமையினாலும், ப்ரணயேநவாபி-பஹுகால பரிசயத்தாலும், ஸகாஇதி மத்வா - ஸ்நேஹிதனென்று எண்ணிக்கொண்டு, “ஹேக்ருஷ்ண - ஓ கிருஷ்ணனே! ஹேயாதவ - ஓ யாதவனே! ஹே ஸகே - ஓ ஸகாஹே!” இதி - என்று, ப்ரஸபம் - வாய்விஞ்சி, யத்சுத்தம்-யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ, (அதையெல்லாம் கூமிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்.)

பராஸரஸ்ம்ருதி.

௨௦௯. ஸ்ராவஹேஹுஹெ-தெ-வொதூய வினயெஜாதெநா
ஹிதபூஹரிஹ-நரிஹ-நரிநிதிஷாஹரெஹெஷுவஃ
வாஜாநு ||

வைஷ்ணவீபுமார் - வைஷ்ணவனுன புருஷன், ப்ராஹ்மே - ப்ராஹ்மம் என்கிற, முஹூர்த்தே-முஹூர்த்தத்தில், உத்தாய-விழித்துக்கொண்டு, ஆத்மநஃ - தன் ஸ்வரூபத்துக்கு, ஹிதம் - அநுகூலமான அம்சத்தை, சிந்தயேத்-த்யாகம் செய்யவேணும், ஹரிஃ ஹரிஃ ஹரிஃ இதி - ஹரிஃ ஹரிஃ ஹரிஃ என்று, ந்யாஹரேத் - உச்சரிக்கக்கடவன்.

(௨௧௦) சச - வது கணக்கிற் காண்க.

ஸ்ரீராமாயணம் - கிஷ்கிந்தாகாண்டம் - ச - ௧௮. திருவடியைப்பார்த்து

இளையபெருமாள் வார்த்தை.

௨௧௧. வனஷடிசுவாவவிதூநி ப்ராவுவாநுதூயஸஃ ।

யொகநாயுஃபுராஹகுசுவாஸுநீவநாயிஷ்தி ॥

ஏஷஃ - இந்த ஸ்வாமி, வித்தாநி - அநேக த்ரவ்யங்களை, தத்வாச - கொடுத்தும், அநுத்தமம் - லோகோத்தமமான, யஸஃ - கீர்த்தியை, ப்ராபயச - அடைந்தும், லோகநாதஃ - மூன்றலோகத்துக்கும் நாயகனாக, புராமுன்னே, பூத்வா - இருந்தும், ஸுக்ரீவம் - ஸுக்ரீவமஹாராஜனை, நாதம் இச்சதி - இப்போது நாதனாக இச்சிக்கிறார்.

ஸ்ரீராமாயணம் - யுத்தகாண்டம் - ௧௩௧ - ௮௮.

௨௧௨. வவாதுநாவரூநுநீயஜானொ யஜாநஸளிக்ரி
ரூவெதியொமூநியுஜூஜானொவிவயளவ்ராஜே
ததொஹ்வினுஹதாஹாது ।

ஸௌமித்ரி - இளையபெருமாள், யௌவராஜ்யே - இளவரசுபட்டத்தில், நியுஜ்யமாரோபிச - (பெருமானால்) நியமிக்கப்பட்டும், பர்யநீயமாந்அபி - மிகவும் நல்வார்த்தை சொல்லப்பட்டும், யதா - எப்பொழுதும், யோகம் - அதிலொரு ப்ரவ்ருத்தியை, ஸர்வாத்மநா - ஸரவப்ரகாரத்தானும், நோபைதி - அடையவில்லையோ, ததஃ - அதற்குப்பின்பு, மஹாத்மா - மிக்க மஹிமையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன், பரதம் - ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, அப்யவதிஞ்சத் - அபிஷேகம் பண்ணினார்.

௨௧௩. நகாஹுதுகுடுவெவ்ரஹஃ॥

தத்ர - அந்தப் பரமபதத்தில், காலஃ - கலாகாஷ்டாதிருப்பமான காலமானது, நப்ரபு - நியாமகமன்று, வை - என்று ப்ரவித்தம்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ௧ - அம்சம் - ௬ - ௧௪௦.

௨௧௪. ஷெவசெவஷெவஷெஹயம் உநுஷுசெவவஜாநுஷி ।

விஷ்ணுஷெஹாநுராவாஹெவ கரோதேஷாஹ
தநஷுநு ॥

இயம் - இந்தப் பெரிய பிராட்டியார், தேவதேவ - பெருமான் தேவதை
யாக அவதாரமெடுக்கும்போது, தேவதேவா - தேவதைக்கு அநுகுணமான
திருமேனியைப் பரிசுரவழிக்கிறான்; மறுவ்யத்வே ச - ராமக்ருஷ்ணத்யவதா
ரத்தில், மாநவீ - ஸீதாபிராட்டி முதலான மறுவ்யஸஜாதியமான அவ
தாரமெடுக்கிறான்; ஏவா - இவன், ஆத்மநஃ தநம் - தன் திருமேனியை,
விஷ்ணு:—ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின்னுடைய, தேவாஅநுருபாம் - திருமேனிக்கு
அநுகுணமாக, சரோதி - பண்ணுகிறான், வை என்று ப்ரவித்தம்.

மஹாபாரதம் - மோக்ஷதர்மம்.

உகந்ரு. வஸவெஷாபெவயஉபாணா உகூதெவெஷவெவா
வியி: ரக்ஷதெவமவாநுவிஷு ஸகூநாநாநுநீரவச: ||

ஸர்வேஷாம் ஏவ தர்மானாம் - எல்லாத் தர்மங்களுள்ளும், வைஷ்ணவ:
வீதி: - வைஷ்ணவதர்மானது, உத்தம: - உயர்ந்தது; பகவாந் - ஷாட்
குண்ய பரிபூர்ணான, விஷ்ணு: - ஸ்ரீமந்நாராயணன், பக்தாந் - தன்பக்
தர்களை, ஆத்மஸாரவத் - தன் திருமேனியைப்போல், ஸகூதே - ரக்ஷிக்
கிறார்.

மஹாபாரதம் - த்ரோணபர்வம் - சஅந - உச.

உககூ. கூஷாஸ்யா:கூஷ வநா:கூஷ நாயாஸவாணவா:
கூஷ:வராயணந்தெஷாந் ஜெஷாதிஷாதிவநா: ||

பாண்டவா: - தர்மபுத்ரர் முதலானவர்கள், க்ருஷ்ணஆஸ்ரயா: - க்ருஷ்
ணன் திருவடிசையு ஸரணமாக அடைந்தவர்கள்; க்ருஷ்ணபலா: - க்ருஷ்
ணனை ஸஹாயமாகவுடையவர்கள்; க்ருஷ்ணநாதா: ச - க்ருஷ்ணனை
நாதனாகவுடையவர்கள்; சந்த்ரமா: - பூர்ணசந்திரன், ஜ்யோதிஷாம்இவ -
ரக்ஷதற்களுக்கு நாதனாகிருக்கிறப்போலே, தேஷாம் - அந்தப் பாண்டவர்
களுக்கு, க்ருஷ்ண: - க்ருஷ்ணன், பராயணம் - உத்தமமான உபாயமா
யிருக்கிறான்.

உகௌ. வஸவொவாஷவாஸ:வாராஸநு: ||

வஸவ:வாஸ:வாராஸநு: புத்ரரான, ஸ: வ்யாஸ: - அந்தவ்யாஸ
மகதிபிரபாஸா - வஸவ:வா - சொன்னார்.

